

SHŌGUN

vol.2

CAPITOLUL 37

Îngrijitorul de la hulubărie ținea pasărea grijuliu, dar ferm, ca Toranaga să-și poată scoate hainele ude. Galopase până aici prin ploaie. Naga și ceilalți samurai se adunaseră neliniștiți în ușa scundă, nepăsători la ploaia caldă care încă se revărsa în torente, bătând darabana pe acoperișul de țiglă.

Grijuliu, Toranaga își uscă mâinile. Omul îi întinse porumbelul. Doi cilindri subțiri, din argint bătut, erau agățați de fiecare dintre picioarele păsării. De obicei ar fi fost doar unul. Toranaga trebui să se străduiască mult ca să-și stăpânească tremurul nervos al degetelor. Dezlegă cilindrii și se duse cu ei în lumina ferestrei ca să le cerceteze minusculele sigilii. Recunoscuse semnul secret al lui Kiri. Naga și ceilalți îl priveau încordați. Fața lui nu trăda nimic.

Toranaga nu rupse sigiliile deîndată, oricât de mult ar fi dorit-o. Răbdător, așteptă până când fu adus un chimono uscat. Un servitor îi ținea o umbrelă mare, din hârtie unsă cu ulei și el se îndreptă către propriile sale încăperi din fortăreață. Îl așteptau supa și ceaiul. Le sorbi și ascultă ploaia. Când se simți liniștit, așeză străji și merse într-o încăpere interioară. Rămăsese doar el singur și atunci rupse sigiliul. Hârtia celor patru suluri era foarte subțire, caracterele mărunte, mesajul lung și cifrat. Descifrarea dură mult. Când luă sfârșit, citi mesajul și apoi îl reciti a doua oară. Apoi își lăsă mintea să cutreiere.

Veni noaptea. Ploaia se opri. O, Buddha, fă ca recolta să fie îmbelșugată, se rugă. Acesta era anotimpul când timpurile de orez erau inundate și în toată țara răsăturile de orez, de un verde crud, erau plantate în parcelele aproape lichide, fără urmă de buruiană, ca să fie culese în patru sau cinci luni, după cum avea să fie vremea. Și în întreaga țară, sărman și bogat, *eta* și împărat, servitor și samurai, toți se rugau pentru doar atâta ploaie câtă trebuia și soare și umiditate doar după trebuință în acel anotimp. Și fiecare bărbat, femeie și copil număra zilele până la recoltă.

Vom avea nevoie de multe grâne anul acesta, gândi Toranaga.

— Naga! Naga-*san!*

Fiul său sosi alergând.

— Da, tată.

— La prima oră după răsăritul soarelui adu-l pe Yabu-*san* și pe sfetnicii lui pe platou. De asemeni, pe Buntaro și cei trei căpitani ai noștri. Și pe Mariko-*san*. Adu-i pe toți pe platou în zori. Mariko-*san* poate să servească *cha*. Da. Și vreau ca Anjin-*san* să fie gata în tabără. Străjile să ne înconjoare la două sute de pași.

— Da, tată. Naga se întoarse să urmeze porunca. Fără a se putea stăpâni, izbucni: E război? Este?

Pentru că Toranaga avea nevoie de o undă de optimism prin cetate, nu își muștră fiul pentru obrăznicie și lipsa lui de disciplină.

— Da, spuse. Da. Dar după voia mea.

Naga trase panoul după el și o rupse la fugă. Toranaga știa că, deși fața și purtările lui Naga aveau să fie cu grijă cumpănite, nimic n-ar fi putut ascunde înfierbântarea mersului său, sau flacăra din adâncul privirii. Așa că zvonuri peste zvonuri aveau să izbucnească prin Anjiro ca să se răspândească iute prin Izu și mai departe, dacă aveau să fie ațâțate cum trebuie.

S-a hotărât acum, spuse tare către florile care se ridicau senine în *takonoma*, cu umbrele unduind în lumina plăcută a lumânării. Kiri îi scrisese:

"Alteță, mă rog lui Buddha să fii bine și în siguranță. Acesta este ultimul nostru porumbel călător și, de asemenea, mă rog lui Buddha ca să-l călăuzească către tine. Trădătorii i-au ucis pe toți ceilalți noaptea trecută, dând foc hulubăriei. Doar acesta a scăpat numai pentru că era bolnav și îl îngrijeam eu însămi. Ieri seară seniorul Sugiyama a demisionat dintr-odată, cum a fost plănuțit. Dar înainte de a putea scăpa cu fuga, a fost încolțit la marginea Osakăi de *roninii* lui Ishido. Din nefericire, o parte din familia lui Sugiyama a fost prinsă odată cu el. Am mai auzit că a fost trădat de unul dintre oamenii lui. Sunt zvonuri că Ishido a propus un compromis. Că dacă seniorul Sugiyama își amână demisia până după întâlnirea de mâine a Consiliului Regenților, așa ca să poți fi acuzat legal, îi va garanta în schimb că Consiliul îi va da oficial lui Sugiyama întreg Kwanto și, ca o dovadă a buneii credințe, Ishido îl va elibera pe el și familia lui de îndată. Sugiyama a refuzat să te trădeze. Imediat Ishido a poruncit unor *eta* să-l convingă. I-au torturat copiii, apoi concubina, în fața lui, dar el nu te-a părăsit. Au pierit toți de o moarte urâtă. A lui, cea din urmă, a fost cea mai rea.

Desigur, n-au fost martori la această trădare și totul e doar din vorbe. Dar eu cred. Desigur, Ishido a negat orice amestec sau participare la omor, spunând că îi va căuta pe ucigași. La început, Ishido a susținut că Sugiyama nu a demisionat niciodată, de fapt, și deci, după părerea lui, Consiliul poate încă să se întrunească. Am trimis copii după demisia lui Sugiyama celorlalți regenți, Kiyama, Ito și Onoshi, o alta, pe față, lui Ishido și am trimis alte patru copii să treacă pe la toți *daimyo*. Cât de înțelept din partea ta, Tora-*chan*, să știi că va fi nevoie de copii în plus. Așa că de ieri, exact cum ai plănuțit cu Sugiyama, Consiliul nu mai există legal. Și în asta ai reușit pe deplin.

Vești bune: Seniorul Mogami a reușit să iasă din oraș cu toată familia și samurarii săi. Acum este pe față aliatul tău, așa că flancul cel mai îndepărtat din nord este asigurat. Seniorii Maeda, Kukushima, Asano, Ikeda și Okudiară s-au strecurat cu toții în tăcere afară din Osaka, noaptea trecută și, de asemenea, seniorul creștin Oda.

Vestea proastă este că familiile Maeda, Ikeda și Oda, și o duzină de alți *daimyo* de seamă, nu au scăpat și sunt acum ostateci aici, împreună cu alți cincizeci sau șaiszeci seniori mai mărunți și nehotărâți.

Veste proastă este că, ieri, fratele tău vitreg, Zataki, seniorul de Shina-no, a declarat public că e alături de moștenitorul Yaemon, acuzându-te că ai complotat cu Sugiyama ca să răstorni Consiliul Regenților, creând haos, așa că hotarul tău din nord-est este descoperit și Zataki și cei cincizeci de mii de fanatici ai săi sunt împotriva ta.

Vestea proastă este că aproape toți *daimyo* au acceptat invitația Împăratului.

Vestea proastă este că nu puțini dintre prietenii și aliații tăi de aici sunt nemulțumiți că nu le-ai dat de știre dinainte despre strategia ta, așa încât să-și poată pregăti o cale de retragere. Vechiul tău prieten, marele senior Shimazu, e unul dintre ei. Am auzit în după amiaza aceasta că a cerut în public ca Împăratul să poruncească tuturor seniorilor să ingenuncheze în fața băiatului Yaemon acum.

Vestea proastă este că doamna Ochiba își țese cu iscusință plasa, promițând feude și titluri și ranguri celor nehotărâți. Tora-*chan*, e mare păcat că nu e de partea ta. E un dușman demn de luat în seamă. Doamna Yodoko, singură, sfătuiește pe toți să se roage și să fie liniștiți, dar nimeni n-o asculta, iar doamna Ochiba vrea să grăbească războiul acum, cât timp ea simte că ești slab și izolat. Îmi pare rău, stăpâne, dar ești izolat și, cred eu, trădat.

Cel mai rău dintre toate este că acum regenții creștini Kiyama și Onoshi s-au unit pe față și ți se opun cu înverșunare. În dimineața asta au

dat împreună o declarație prin care deplâng "dezertarea" lui Sugiyama, spunând că gestul său a adus dezordine în împărăție și că "trebuie toți să fim puternici pentru binele împărăției. Regenții au cea mai mare responsabilitate. Trebuie să ne pregătim să strivim împreună orice senior sau grup care dorește să răstoarne testamentul lui Taikō *sau moștenitorul legal!*" Înseamnă asta că plănuiesc să se întrunească sub forma unui Consiliu de patru regenți? Unul dintre spionii noștri creștini de la casa Sutanelor Negre de aici mi-a șoptit că preotul Tsukku-san a părăsit în taină Osaka acum cincisprezece zile, dar nu știu dacă s-a îndreptat către Yedo sau Nagasaki, unde e așteptată Corabia Neagră. Știi că va sosi foarte devreme în acest an? Poate peste douăzeci sau treizeci de zile?

Altețā, m-am ferit întotdeauna să-ți dau sfaturi pripite spijinindu-mă pe vorbe, zvonuri, iscoade sau intuiția feminină. (Iată, vezi Tora-chan, am învățat de la tine.) Dar timpul e scurt și s-ar putea să nu-ți mai pot vorbi vreodată. Mai întâi, prea multe familii prinse aici, Ishido nu le va lăsa niciodată să plece (așa cum nu ne va lăsa nici pe noi). Acești ostateci sunt un pericol nemăsurat pentru tine. Puțini seniori au tăria sau simțul datoriei pe care l-a avut Sugiyama. Foarte mulți, cred eu, vor trece acum de partea lui Ishido, deși fără tragere de inimă, din cauza acestor ostateci. Apoi, cred că Maeda te va trăda. Și, de asemenea, probabil și Asano. Am ținut socoteala tuturor celor două sute și șaiszeci și patru de *daimyo* din ținuturile noastre dintre care numai douăzeci și patru te vor urma cu siguranță și poate încă alți cincizeci. Asta nu-i de ajuns. Kiyama și Onoshi vor strânge toți, sau cea mai mare parte dintre *daimyo* creștini și eu cred că nu ți se vor alătura acum. Seniorul Mori, cel mai bogat și mai mare dintre toți, este împotriva ta personal, ca întotdeauna, și îl va atrage pe Asano, Kobayakawa și, poate, pe Oda, în plasa sa. Cu fratele tău vitreg, seniorul Zataki, potrivnic, poziția ta este foarte nesigură. Te sfătuiesc să declari "Cer de Purpură" de îndată și să te repezi la Kyoto. E singura ta speranță.

Cât despre doamna Sazuko și despre mine însămi, suntem bine și mulțumite. Sarcina se desfășoară bine, și dacă este *karma* copilului să se nască, aceasta se va întâmpla. Suntem în siguranță în colțul nostru din castel, cu ușile bine încuiate și cu obloanele coborâte. Samuraii noștri îți sunt devotați, ție și cauzei tale, și dacă este *karma* noastră să părăsim această viață, atunci o vom părăsi senini. Doamna ta îți duce mult dorul, foarte mult. Cât despre mine, Tora-chan, tânjesc să te văd, să râd cu tine și să-ți văd zâmbetul. Singurul meu regret în moarte va fi că n-am mai putut să fac aceste lucruri și să te priveghez. Dacă este o viață viitoare și Dumnezeu, sau Buddha, sau *kami* există, îți promit că am să-i fac, cumva, pe toți, să treacă de partea ta. Deși mai întâi am să-i fac să mă facă mai subțire și tânără și rodnică pentru tine, dar să-mi lase bucuria mâncării. Aceasta ar fi, într-adevăr, paradisul, să fiu în stare să mănânc și să mănânc și totuși să fiu de-a pururi tânără și subțire.

Îți trimit răsul meu. Fie ca Buddha să te binecuvânteze pe tine și ai tăi."

***

Toranaga le citi mesajul, sărind peste partea care vorbea despre Kiri și doamna Sazuko. Când termină se priviră cu toții, fără să-și creadă urechilor, nu doar pentru cele scrise pe hârtie, dar și pentru că Toranaga îi făcea atât de deschis părtași la tainele sale.

Erau așezați în jurul lui pe saltele, într-un semicerc, în centrul platoului, fără străji, feriți de iscoade. Buntaro, Yabu, Igurashi, Omi, Naga, căpitanii și Mariko. Străjile erau așezate la două sute de pași depărtare.

— Aș vrea câteva sfaturi, spuse Toranaga. Sfetnicii mei sunt în Yedo. Această problemă este urgentă și vreau ca voi toți să le țineți locul. Ce-o să se-ntâmple și ce-ar trebui să fac. Yabu-san.

Yabu fierbea. Fiecare cale părea să ducă la dezastru.

— Mai întâi, Alteță, ce înseamnă, de fapt, "Cer de Purpură"?

— Este numele codificat pentru planul final de bătălie. Cu un singur asalt violent asupra Kyotoului, cu toate legiunile mele, bazându-mă pe mobilitate și surpriză, ca să pun stăpânire pe capitală, înlăturând forțele dușmane care acum o înconjoară, să smulg persoana Împăratului din ghearele murdare ale celor care l-au înșelat, conduși de Ishido. Odată ce Fiul Cerului este eliberat cu bine din ghearele lor, să-l rog să retragă mandatul prezentului Consiliu, care e vădit alcătuit din trădători, sau dominat de trădători, și să-mi încredințeze mie acest mandat, să formez un nou Consiliu care va pune interesele împărăției și Moștenitorului înaintea ambițiilor personale. Voi conduce douăzeci, până la o sută de mii de oameni, lăsându-mi pământurile neapărate, flancurile descoperite și retragerea neasigurată.

Toranaga îi văzu holbându-se aiuriți la el. Nu spusese nimic despre trupele de samurai de elită care fuseseră strecurați atât de tainic în multe dintre castelele importante și în provincii, în decursul anilor, și care trebuiau să se ridice deodată la răscoală ca să creeze haosul atât de esențial planului său.

Yabu izbucni:

— Dar va trebui să te lupți pentru fiecare pas din drum. Ikawa Jikkyu gătuie drumul Tokaido pe o sută de *ri*. Și multe alte întărituri ale lui Ishido, restul.

— Da, dar eu plănuiesc să năvălesc spre nord-est, de-a lungul Kosshu-kaido, apoi să izbesc în jos, către Kyoto și să mă țin departe de coastă.

Cei mai mulți își clătinară capetele și începură să vorbească, dar Yabu îi acoperi.

— Dar, Alteță, mesajul spune că ruda ta, Zataki-san, a trecut deja de partea dușmanului. Acum drumul către nord este deja închis. Provincia lui este tăiată de Kosshu-kaido. Va trebui să treci luptând prin tot Shinano, care e ținut muntos și foarte greu. Iar oamenii săi sunt fanatic de credincioși lui Zataki-san. Vei fi ciopârțit în munții aceia.

— Asta este singura cale. Singura cale pe care am o șansă. Sunt de acord că sunt prea mulți dușmani pe drumul de coastă.

Yabu trase cu ochiul la Omi, dorind să se poată sfătui cu el, blestemând mesajul și întreaga încurcătură de la Osaka, displăcându-i că trebuie să fie primul care să vorbească și urând, din adâncul sufletului, statutul de vasal pe care îl acceptase la insistențele lui Omi.

— Este singura voastră șansă, Yabu-sama, susținuse Omi. Singura cale prin care veți ocoli cursa lui Toranaga și vă veți lăsa loc de mișcare.

Igurashi îl întrerupsese furios.

— Mai bine să sărim pe Toranaga azi, când are doar câțiva oameni aici. Mai bine omorâți-l și duceți-i capul lui Ishido cât mai e timp.

— Mai bine să așteptăm. Mai bine să avem răbdare.

— Ce se întâmplă dacă Toranaga poruncește stăpânului nostru să cedeze Izu? strigase Igurashi.

— Ca de la senior la vasal, Toranaga are acest drept. N-o s-o facă niciodată. Are nevoie de stăpânul nostru mai mult ca niciodată acum. Izu este straja sa din sud. Nu-și poate îngădui să aibă Izu drept dușman! Trebuie să-l aibă pe stăpânul nostru de partea...

— Și dacă îi poruncește seniorului Yabu să plece?

— Ne răzvrătim. Îl ucidem pe Toranaga dacă e aici, sau ne luptăm cu orice armată pe care o trimite împotriva noastră. Dar n-o să facă vreodată asta. Nu vezi? Ca vasal al său, Toranaga trebuie să-l apere....

Yabu îi lăsase să se certe și apoi, într-un târziu, văzuse înțelepciunea lui Omi.

— Foarte bine. Sunt de acord. Și am să-i ofer sabia mea Murasama ca să pecetluim târgul, Omi-san, se entuziasmase el, pătruns pe deplin de iscusința planului. Da. Genial. Sabia lui Yoshimoto înlocuiește cu prisosință. Și, desigur, acum sunt mai de preț pentru Toranaga ca niciodată. Omi are

dreptate, Igurashi. N-am de ales. Sunt de partea lui Toranaga de aici înainte. Vasal!

— Până începe războiul, spusese Omi.

— Desigur, desigur, doar până începe războiul. Apoi pot să trec de cealaltă parte, sau să fac o duzină de alte lucruri. Ai dreptate, Omi-san, din nou.

Omi e cel mai bun sfetnic pe care l-am avut vreodată, își spuse. Dar și cel mai periculos. Omi este destul de deștept ca să ia Izu dacă mor. Dar ce mai contează asta? Suntem cu toții morți.

— Ești închis de tot, îi spuse lui Toranaga. Ești izolat.

— Mai există altă cale? întrebă acesta.

— Te rog, iartă-mă, Alteță, spusese Omi. Dar cât de mult va lua pregătirea acestui atac?

— E pregătit acum.

— Și Izu e pregătit, Alteță, spuse Yabu. Suta ta de mii și cei șaisprezece mii ai mei și regimentul de muschete. E destul?

— Nu. "Cer de Purpură" este un plan disperat. Totul riscat într-un singur atac.

— Va trebui să riști. Imediat ce se opresc ploile și putem să purtăm război, insistă Yabu. Ce altă scăpare ai? Ishido va forma un nou Consiliu deîndată fiindcă au un mandat. Și vei fi acuzat, azi sau mâine, sau poimâine. De ce să așteptăm să ne înghită? Ascultați! Poate că regimentul și-ar putea croi drum prin munți. Să fie "Cer de Purpură"! Toți oamenii aruncați într-un singur mare atac. E Calea Războinicului – e demnă de un samurai, Toranaga-sama. Puștile, puștile noastre îi vor azvârli pe Zataki din calea noastră și dacă vei reuși sau nu, ce mai contează? Fapta va fi veșnică.

Naga spuse:

— Da. Dar vom învinge, vom învinge!

Câțiva dintre căpitani dădură din cap în semn de încuviințare, ușurați că războiul sosise. Omi nu spuse nimic.

Toranaga privea la Buntaro.

— Ei bine?

— Stăpâne, te rog să mă ierți pentru că îmi dau cu părerea. Eu și oamenii mei facem ce hotărâști. Aceasta este singura mea datorie. Părerea mea nu are valoare în fața ta, pentru că eu fac numai ceea ce-mi poruncești tu.

— În mod obișnuit aș accepta asta, dar nu astăzi.

— Atunci, să fie război! Ce spune Yabu-san, e drept. Să pornim către Kyoto. Astăzi, mâine, sau când se opresc ploile. "Cer de Purpură"! M-am săturat de așteptare.

— Omi-san? întrebă Toranaga.

— Yabu-sama are dreptate, Alteță. Ishido o să răstălmăcească testamentul lui Taikō, ca să poată numi un nou Consiliu, foarte curând. Noul Consiliu va avea mandatul Împăratului. Dușmanii tăi se vor bucura și cei mai mulți din prietenii tăi vor șovăi și astfel te vor trăda. Noul Consiliu te va acuza de trădare de îndată. Apoi...

— Atunci e "Cer de Purpură"? îl întrerupse Yabu.

— Dacă seniorul Toranaga poruncește, da, dar eu nu cred că mandatul de acuzare are vreo valoare, cât de mică. Puteți să nu-l luați în seamă!

— De ce? întrebă Toranaga și atenția tuturor se îndreptă către Omi.

— Sunt de aceeași părere, Alteță. Ishido e periculos, *neh*? Orice *daimyo* care primește să-l ajute este, de asemenea, periculos. Bărbații adevărați îl cunosc pe Ishido așa cum este și, de asemenea, știu că Împăratul a fost păcălit din nou.

Omi călca cu băgare de seamă în nisipuri mișcătoare, deși știa că puteau să-l înghită.

— Eu cred că a făcut o ultimă greșală, ucigându-l pe seniorul Sugiyama. Din cauza acestor omoruri murdare, eu acum cred că toți *daimyo* îl vor bănui de trădare și foarte puțini din cei aflați departe de mâna

lui Ishido, se vor pleca poruncilor acestui Consiliu. Sunteți în siguranță, pentru un timp.

— Pentru cât de mult timp?

— Va mai ploua încă vreo două luni. Când se vor opri ploile, Ishido va plănui să-l trimită pe Ikawa Jikku și pe seniorul Zataki, împotriva voastră, deodată, să vă prindă în clește, iar armata principală a lui Ishido îi va sprijini de-a lungul drumului Tokaido. Între timp, până se vor opri ploile, fiecare *daimyo* care are ceva de împărțit cu vreun alt *daimyo*, va fi alături de Ishido, doar cu gura; până ce acesta va face prima mișcare. Apoi, eu cred că o să-l lase baltă și o să înceapă se răzbune, sau să înșface pământuri, după voia lor. Imperiul va fi sfâșiat, ca înainte de Taikō, *dar domnia-voastră*, Alteță, aliindu-vă cu Yabu-*sama* și cu puțin noroc, aveți destulă putere ca să țineți trecătorile către Kwanto și Izu, împotriva primului val și să-i respingeți. Nu cred că Ishido va mai putea pregăti alt atac. Nu unul mare. Când Ishido și ceilalți își vor fi istovit puterile, puteți să ieșiți cu chibzuință din spatele munților împreună cu seniorul Yabu și să luați treptat împărăția în mâinile voastre.

— Și când va fi asta?

— În vremea copiilor voștri, alteță.

— Spui să purtăm o bătălie defensivă? întrebă Yabu batjocoritor.

— Cred că unindu-vă sunteți amândoi în siguranță în spatele munților. Așteptați, Toranaga-*sama*, așteptați până când aveți mai mulți aliați. Țineți trecătorile. Asta se poate face. Generalul Ishido este primejdios, dar nu atât de prost ca să-și arunce întreaga sa forță într-o singură bătălie. O să stea după zidurile castelului Osaka. Așa că, pentru o vreme, nu trebuie să folosim regimentul. Trebuie să întărim paza și să-l ținem ca pe-o armă secretă, pregătit în orice moment, până când veți ieși din spatele munților. Dar acum nu cred că îl voi vedea folosit.

Omi era conștient că toți ochii îl priveau. Se înclină către Toranaga.

— Vă rog, iertați-mă, că am vorbit atât de mult, Alteță.

Toranaga îl cântări din priviri, apoi se întoarse către fiul său. Văzu agitația abia stăpânită a tânărului și știu că era timpul să-l ațâțe asupra prăzii.

— Naga-*san*?

— Ce spune Omi-*san* este adevărat, spuse Naga deîndată, încântat.

Cea mai mare parte. Dar eu spun să folosim cele două luni să ne strângem aliați, să-l împingem pe Ishido și mai mult și când se opresc ploile, să atacăm pe neașteptate. "Cer de Purpură".

Toranaga întrebă:

— Nu ești de părerea lui Omi-*san* – un război prelungit?

— Nu, dar asta nu e...

Naga se opri.

— Continuă, Naga-*san*. Vorbește deschis.

Alb la față, Naga rămase cu gura închisă.

— Ți se poruncește să continui.

— Ei, bine, Alteță, mi-am dat seama că...

Din nou se opri, apoi spuse dintr-o suflare:

— Nu e asta cea mai mare ocazie a ta să devii *shōgun*? Dacă reușești să iei Kyoto și să iei mandatul, de ce să formezi un Consiliu? De ce să nu ceri Împăratului să te facă *shōgun*? Ar fi cel mai bine pentru tine și cel mai bine pentru împărăție.

Naga se străduia să nu-și arate teama din voce, pentru că ceea ce spunea însemna trădare împotriva lui Yaemon și cei mai mulți samurai de aici, Yabu, Omi, Igurashi și Buntaro, în special, îi erau devotați.

— Eu cred c-ar trebui să fii *shōgun*, se întoarse el, împăciuitor către ceilalți. Dacă această ocazie se ivește, atunci să... Omi-*san*, ai dreptate, în ceea ce privește un război de durată, dar eu spun că seniorul Toranaga trebuie să ia puterea, ca să dea putere. Un război lung va ruina Imperiul, îl

va despica într-o mie de fragmente, din nou. Cine vrea asta? Seniorul Toranaga trebuie să fie *shōgun*. Ca să-i dăruiască imperiul lui Yaemon, seniorului Yaemon, imperiul trebuie să fie mai întâi în siguranță. Nu se va mai ivi niciodată un prilej...

Vorbele sale se pierdură. Își îndreptă spatele, înspăimântat că o spusese, bucuros că spusese deschis, în fața tuturor, ceea ce gândise întotdeauna. Toranaga oftă.

— N-am dorit niciodată să devin *shōgun*. De câte ori trebuie să o spun? Îmi sprijin nepotul Yaemon și legatul lui Taikō.

Privi la ei, unul câte unul. Ultimul pe Naga. Tânărul clipi, dar Toranaga spuse blând, momindu-l din nou:

— Zelul și tinerețea ta îți sunt scuză. Din nefericire, mulți alții mai în vârstă și mai înțelepți decât tine, cred că asta e ambiția mea. Nu e. Și singura cale de-a pune capăt acestei prostii e ca seniorul Yaemon să ia puterea. Și asta am de gând să fac.

— Da, tată. Îți mulțumesc. Îți mulțumesc, răspunse Naga disperat. Toranaga își îndreptă ochii către Igurashi.

— Care-i sfatul tău?

Samuraiul cu un singur ochi se scărpină.

— Eu... eu sunt doar un soldat, nu un sfetnic, dar eu nu v-aș sfătui să porniți "Cer de Purpură". Nu, dacă ne putem bate după voia noastră, așa cum spune Omi-san. Am luptat în Shinano cu ani în urmă. Un ținut rău. Iar atunci, seniorul Zataki era cu noi. N-aș vrea să mă războiesc în Shinano din nou – și nicidecum dacă Zataki mi-ar fi dușman. Și dacă nu ne putem încrede în seniorul Maeda, ei bine, cum puteți plănui o bătălie dacă cel mai mare aliat al vostru v-ar putea trăda? Seniorul Ishido a pus două-trei sute de mii de oameni împotriva voastră și încă mai ține o sută de mii în Osaka. Chiar și cu puștile, n-avem destui oameni ca să atacăm. Dar, în spatele munților, folosind puștile, ați putea rezista la nesfârșit, dacă se întâmplă cum spune Omi-san. Am putea ține trecătorile. Aveți destul orez – nu aprovizionează Kwanto jumătate din împărăție? Sau, cel puțin o treime? Și v-am putea trimite tot peștele de care aveți nevoie. Ați fi în siguranță. Lăsați-l pe seniorul Ishido și pe diavolul de Jikkyu să vină la noi, dacă e să se întâmple cum a spus Omi-san, că, în curând, dușmanii se vor mânca unii pe alții. Dacă nu, țineți pregătit "Cer de Purpură". Un bărbat poate să moară pentru stăpânul său doar o dată în viață.

— Mai are cineva de adăugat ceva? întrebă Toranaga.

Nimeni nu-i răspunse.

— Mariko-san?

— Eu nu se cade să vorbesc aici, Alteță, replică ea. Sunt sigură că tot ce a fost de spus s-a spus, dar poate îmi îngăduiți să vă întreb, în numele tuturor sfetnicilor de aici, ce credeți că se va întâmpla?

Toranaga își alese cu grijă cuvintele.

— Eu cred că se va întâmplă ceea ce-a prezis Omi-san. Cu o singură deosebire. Consiliul nu va fi neputincios. Consiliul va avea destulă influență ca să strângă o forță aliată invincibilă. Când se vor opri ploile, ea va fi aruncată împotriva Kwanto-ului, ocolind Izu. Kwanto va fi înghițit, apoi Izu. Numai după ce voi fi mort, vor începe unii *daimyo* să se lupte între ei.

— Dar de ce, Alteță? se încumetă Omi.

— Pentru că am prea mulți dușmani. Stăpânesc Kwanto, m-am războit timp de mai bine de patruzeci de ani și n-am pierdut niciodată o bătălie. Tuturor le e teamă de mine. Știu că, mai întâi, vulturii se vor aduna ca să mă distrugă. Mai târziu, se vor distruge între ei, dar mai întâi se vor aduna ca să mă distrugă pe mine, dacă vor putea. Să fie limpede și pentru voi toți, sunt singura amenințare adevărată pentru Yaemon, chiar dacă eu cred că nu sunt asta. Asta este ironia. Toți cred că vreau să fiu *shōgun*. Eu, nu. Este un alt război, care nu-i necesar deloc.

Naga sparse tăcerea.

- Și-atunci, ce-ai de gând să faci, Alteță?
- Ei?
- Ce-ai de gând să faci?
- Desigur, "Cer de Purpură", spuse Toranaga.
- Dar spuneați c-o să ne înghită.
- Desigur, dacă le dăm timp, dar nu am de gând să le dau nici un pic.

Pornim războiul de îndată.

— Dar ploile? Ce facem cu ploile? O să ajungem la Kyoto uzi. Înfierbântați, împutuți și uzi.

— Surpriza, mobilitatea, temeritatea și precizia manevrelor câștigă războaiele, *neh?* Yabu-san avea dreptate. Puștile ne vor deschide drumul prin munți.

***

Mai bine de-o oră discutară planuri și posibilitățile unui război pe scară largă în sezonul ploios. O strategie nemaiauzită. Apoi, Toranaga îi lăsă să plece, cu excepția lui Mariko, spunându-i lui Naga să-i poruncească lui Anjin-san să vină. O privi îndepărtându-se. Fuseseră cu toții nemăsurat de entuziaști, odată ce hotărârea fusese anunțată – Naga și Buntaro, în special. Doar Omi fusese rezervat și gânditor și neconvins. Toranaga nu-l pusese la socoteală pe Igurashi, pentru că știa că, pe bună dreptate, soldatul va face doar ceea ce poruncește el. Și-l înlătură din gândurile sale pe Yabu, o momâie, trădător desigur, dar tot o momâie. Omi era singurul demn de luat în seamă. Gândi: "Mă întreb dacă a înțeles până acum ce-am de gând să fac, cu adevărat?"

— Mariko-san, te rog, află, cu tact, cât de mult ar costa contractul curtezanei?

Ea clipi din ochi.

— Kiku-san, Alteță?

— Da.

— Acum, Alteță? Acum?

— Diseară ar fi minunat.

O privi prietenos:

— Poate contractul nu-i neapărat pentru mine. Poate pentru unul dintre ofițerii mei.

— Îmi închipui că prețul va depinde de persoană, Alteță.

— Și eu îmi închipui, dar fixează un preț. Bineînțeles că fata are dreptul să refuze, dacă dorește, când va fi aflat numele samuraiului, dar spune-i stăpânei sale, mama-san, că nu mă aștept ca fata să aibă proasta creștere de a nu avea încredere în alegerea mea. Spune-i stăpânei ei, de asemenea, că Kiku este o doamnă de primă clasă în Mishima și nu în Yedo, sau Osaka, sau Kyoto, adăugă inspirat Toranaga, așa că mă aștept să plătesc prețurile din Mishima și nu din Yedo, sau Osaka, sau Kyoto.

— Da, Alteță, desigur.

Toranaga își mișcă umărul ca să-și domolească durerea, schimbând poziția săbiilor.

— Pot să vă masez spatele, Alteță, sau să trimit după Suwo?

— Nu, mulțumesc, am să-l chem pe Suwo mai târziu.

Toranaga se ridică și se ușură cu plăcere, apoi se așeză din nou. Purta un chimonou de mătase scurt, ușor, cu pătrate albastre și sandale simple, de paie. Evantaiul său era albastru și decorat cu emblema sa.

Soarele era aproape de apus, iar norii de ploaie se îngrămădeau greoi.

— Nemăsurată e viața, spuse el fericit. Pot aproape auzi ploaia așteptând să se nască.

— Da, spuse ea.

Toranaga gândi o clipă, apoi rosti, ca un poem:

Cerul

*Pârjolit de soare
Plânge
Lacrimi fecunde.*

Supusă, Mariko își puse mintea la lucru, ca să joace acest joc de-a poemul cu el, atât de popular printre cei mai mulți samurai. Răsucind neașteptat cuvintele poemului pe care îl făcuse el, adaptându-le, făcu altele din ale lui. După un moment, ea răspunse:

*Dar, pădurea,
Rănită de vânt
Plânge frunze
Moarte.*

— Bine spus, foarte bine spus!

Toranaga o privi mulțumit, bucurându-se de ceea ce vedea. Era îmbrăcată într-un chimonou verde palid, cu desene reprezentând bambuși, un *obi* verde închis și o umbrelă portocalie. Părul negru albăstrui, strâns într-un coc înalt, sub pălăria cu boruri largi, avea o minunată strălucire. Își aminti, cu nostalgie, cum ei toți, chiar și dictatorul Goroda, o voiseră când avea treisprezece ani și tatăl ei, Akechi Jinsai, o prezentase pentru prima dată, ca pe cea mai mare fiică a sa, la curtea lui Goroda. Și cum Nakamura, viitorul Taikō, îl rugase pe dictator să i-o dea lui și cum, atunci, Goroda răsese și, de față cu toți, îl numise "mica sa maimuță-general, în călduri", și cum îi spusese: "Vezi-ți de bătălii, țarane, nu te lupta să astupi găuri de vază!" Akechi Jinsai răsese alături de ceilalți, de Nakamura, rivalul său la bunăvoința lui Goroda, principalul motiv pentru care Nakamura găsisese plăcere în a-l zdrobi. Și pentru care Nakamura, de asemenea, se bucurase privind-l pe Buntaro zvârcolindu-se ani întregi, Buntaro, căruia i se dăduse fata ca să întărească o alianță între Goroda și Toda Hiro-matsu. "Mă întreb, își spuse Toranaga răutăcios, privind-o, mă întreb, dacă ar muri Buntaro, ar primi ea să fie una din concubinele mele?" Toranaga preferase întotdeauna femeii cu experiență, văduve, sau divorțate, dar niciodată prea drăguțe, sau prea istețe, sau prea tinere, sau prea sus-puse, ca să n-aibă niciodată prea multe necazuri și să fie întotdeauna mulțumit.

Chicoti ca pentru el. N-am să-i cer niciodată asta, pentru că are tot ceea ce nu vreau la o concubină, afară doar de vârsta ei, care e perfectă.

— Alteță? întrebă ea.

— Mă gândeam la poemul tău, Mariko-san, spuse și mai binevoitor, apoi adăugă:

*De ce atâta viforniță?
Vara
Trebuie să vină, ca și lăsarea
Glorioasei toamne.*

Ea spuse drept răspuns:

*Dacă aș putea folosi cuvintele
Ca frunzele căzătoare,
Ce rug
Ar mai face poemele mele!*

El răsese și se înclină cu prefăcută umilință.

— Îți recunosc victoria, Mariko-sama. Care ar fi răsplata? Un evantai, ori o eșarfă pentru părul tău?

— Vă mulțumesc, Alteță, replică ea. Da, orice vă face plăcere.

— Zece mii de *koku* pe an, pentru fiul tău.

— Oh, Alteță! Nu merităm o asemenea bunăvoință!

— Ai câștigat o victorie. Victoriile și datoria trebuie răsplătite. Câți ani are Saruji acum?

— Cincisprezece, aproape cincisprezece.

— Ah, da. A fost logodit cu una dintre nepoatele seniorului Kyama, de curând, nu-i așa?

— Da, Alteță. În luna a unsprezecea, anul trecut. Luna Înghețului Alb. Acum e la Osaka, cu seniorul Kyama.

— Bine. Zece mii de *koku*, începând de îndată. O să trimit întăririle cu poșta de mâine. Acum, de ajuns cu poemele. Te rog, spune-mi, părerea ta.

— Părerea mea, alteță, e că suntem cu toții în siguranță în mâinile voastre, așa cum pământul este în siguranță în mâinile voastre.

— Vreau să fii serioasă.

— Oh, dar sunt, Alteță. Vă mulțumesc față de bunăvoința arătată față de fiul meu. Asta face totul perfect. Cred că tot ceea ce veți face, va fi bine. În numele Fecioarei – da, în numele Fecioarei, jur că cred în asta.

— Bine. Dar tot vreau părerea ta.

Îndată, ea-i răspunse, fără să-și caute cuvintele, ca de la egal la egal.

— Mai întâi ar trebui să-l aduci pe seniorul Zataki, în taină înapoi, de partea ta. Gândesc că, fie știi cum s-o faci, fie, probabil, ai o înțelegere secretă cu fratele tău vitreg și i-ai sugerat "dezertarea mistică", în primul rând, ca să liniștești pe Ishido. Apoi, n-ai să ataci niciodată primul. Niciodată. Întotdeauna ai sprijinit pe cei care au răbdare și-ai atacat numai când erai sigur că vei învinge. Așa că, poruncind în public "Cer de Purpură" de îndată, este o altă manevră. Apoi, momentul: părerea mea este că ar trebui să faci ceea ce vei face. Prefăcându-te că poruncești "Cer de Purpură", dar niciodată pornind. Asta o să-l zăpăcească pe Ishido, pentru că, desigur, iscoadele, de aici și din Yedo, îi vor raporta planul tău și-o să trebuiască să-și împrăștie forțele, ca un stol de potârniche în vreme proastă, să se pregătească pentru o amenințare ce n-o să devină niciodată realitate. Între timp, o să-ți petreci următoarele două luni adunându-ți aliații, ca să năruiești alianțele lui Ishido și să-i sfărâmi coaliția. Ceea ce trebuie să faci pe orice cale și, desigur, trebuie să-l atragi pe Ishido afară din castelul Osaka. Dacă nu, Alteță, el o să învingă, sau, cel puțin, ai să pierzi *shōgunatul*. *Tu...*

— Mi-am făcut destul de clară poziția mea față de asta, se răsti Toranaga, fără să mai fie amuzat. Și... uiți de tine.

Mariko spuse fericită și fără grijă:

— Trebuie să dezvălui taine, astăzi, Alteță, din pricina ostategilor. E un cuțit în inima ta.

— Ce-i cu ei?

— Ai răbdare cu mine, te rog, Alteță. S-ar putea să nu mai pot niciodată să vorbesc cu tine, în felul pe care Anjin-san l-ar numi "pe șleau, englezește". Nu ești niciodată singur ca acum. Te rog să-mi ierți proastele mele maniere.

Mariko își adună toată voința și spre uimirea lui, continuă să vorbească ca de la egal, la egal.

— Opinia mea neclintită este că Naga-san a avut dreptate. Trebuie să devii *shōgun*, altfel nu-ți vei îndeplini datoria ta către Imperiu și către neamul Minowara.

— Cum îndrăznești să spui un asemenea lucru?

Mariko rămase senină, mânia lui neatingând-o de loc.

— Te sfătuiesc să te căsătorești cu doamna Ochiba. Mai sunt opt ani până când Yaemon va fi destul de în vârstă, după lege, să moștenească și asta e o veșnicie. Cine știe ce s-ar putea întâmpla în opt luni, darămite în opt ani.

— Întreaga ta familie poate fi ștearsă de pe fața pământului în opt zile!

— Da, Alteță. Dar asta n-are nimic de-a face cu tine, cu datoria ta și cu împărăția. Naga-san are dreptate. Trebuie să iei puterea ca să dai putere.

Cu gravitate prefăcută, ea adăugă dintr-o suflare:

— Și acum, îngăduie-i credinciosului tău sfetnic să-și facă *seppuku*,

sau trebuie s-o fac mai târziu, și se prefăcu că leșină.

Toranaga rămase cu gura căscată în fața nemaipomenitei ei obrăznicii, apoi izbucni în râs, lovind cu pumnul în pământ. Când fu în stare să vorbească, spuse printre sughituri:

— N-am să te-nțeleg niciodată, Mariko-san!

— Ah, ba da, Alteță, spuse ea, ștergându-și transpirația de pe frunte. Ești prea bun să-ți lași vasalul devotat să te facă să râzi, să ascuți cererile ei, să spună ce trebuie spus, ceea ce e necesar să fie spus. Te rog, iartă-mi neobrăzarea. Te rog.

— De ce-aș face-o? Eh, de ce, zâmbi Toranaga bine dispus.

— Din cauza ostaticilor, Alteță, spuse ea simplu.

— Ah, a lor!

Redeveni serios.

— Da, trebuie să plec la Osaka.

— Da, spuse ea, știu.

CAPITOLUL 38

Însoțit de Naga, Blackthorne cobora morocănos dealul, către cele două siluete, așezate pe perne în centrul inelului format de străji. În spatele străjilor se vedeau înălțimile munților, care se ridicau până la cerul înnorat. Era zăpușeală. Îl durea capul din cauza necazurilor din ultimile zile, din cauza îngrijorării pricinuite de Mariko și pentru că nu era în stare să vorbească în japoneză pentru un timp îndelungat. Acum o recunoscuse și o parte din amărăciune îl părăsi.

Fusese de multe ori la casa lui Omi, ca s-o vadă pe Mariko sau să întrebe despre ea. Samuraii îl îndepărtaseră întotdeauna politicos, dar hotărât. Omi îi spusese, ca unui *tomodashi*, unui prieten, că ea era bine.

— Nu-ți face griji, Anjin-san. Înțelegi?

— Da, spusese el, înțelegând doar că nu putea s-o vadă.

Apoi fusese chemat de Toranaga și vroise să-i spună atâtea, dar din pricină că-i lipseau cuvintele, nu reușise să facă altceva decât să-l enerveze. Fujiko se dusesse de mai multe ori s-o vadă pe Mariko. Când se întorcea, îi spunea întotdeauna că Mariko era bine, adăugând nelipsitul "*shinpai suruna Anjin-san, wakarimasu?*", nu-ți face griji, înțelegi?

Buntaro se purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Când se întâlneau, în timpul zilei, se salutau politicos. Dacă nu punea la socoteala folosirea băii sale, din când în când, Buntaro era ca oricare alt samurai din Anjiro, nici prietenos, nici neprietenos.

De dimineată până seara, Blackthorne n-avea o clipă de răgaz, din cauza ritmului accelerat al instrucției. Trebuise să-și domine sentimentul de nemulțumire și stânjeneală, când încerca să-i învețe și să învețe la rândul lui, limba. La căderea nopții, era întotdeauna istovit. Încins, asudat și ud learcă de ploaie. Și singur. Niciodată nu se simțise atât de singur, atât de conștient că nu aparține acestei lumi străine.

Apoi, în urmă cu trei zile, începuse nenorocirea. Fusese o zi lungă și umedă. La apusul soarelui, călărea obosit spre casă și dintr-odată, simțise că ceva rău se întâmplase în casa lui. Fujiko îl întâmpinase neliniștită.

— *Nan desu ka?*

Ea-i răspunsese blând, îndelung, cu ochii coborâți.

— *Wakarimasen!* Nu înțeleg! *Nan desu ka?* întrebă el din nou, nerăbdător, oboseala făcându-l nervos.

Atunci ea îl chemase în grădină. Îi arătase streășina, dar i păruse acoperișul neatins. Cu multe cuvinte și semne, se dumirise cele din urmă că ea arăta către locul în care atârnase el fazanul.

— Oh, am uitat de asta! *Watashi...* dar nu-și putuse aminti cum spune, așa că doar ridicase obosit din umeri. *Wakarimasu, nan desu kiji ka?*

Înțeleg. Ce s-a întâmplat cu fazanul?

Servitorii priveau din uși și ferestre, împietriți de spaimă. Ea vorbise din nou. Se concentrase, dar cuvintele nu aveau sens.

— *Wakarimasen*, Fujiko-san. Nu înțeleg, Fujiko-san.

Ea inspirase adânc, apoi, tremurând, imitase pe cineva care ia fazanul, îl duce și-l îngroapă.

— Ah! *Wakarimasu*, Fujiko-san. *Wakarimasu!* Începea să miroasă prea tare? Întrebuse și cum nu știa cuvântul în japoneză, își ținuse nasul și mimase mirosul urât.

— *Hai, hai*, Anjin-san. *Dozo, gomen nasai, gomen nasai.*

Ea imitase sunetul muștelor și cu mâinile sugerase imaginea unui nor zumzăitor.

— *Ah, so desu! Wakarimasu.*

Mai demult și-ar fi cerut iertare și, dac-ar fi știut cuvintele, ar fi spus: "Îmi pare foarte rău pentru că te-a tulburat." În loc de asta, ridicase doar din umeri, se întinsese și mormăise:

— *Shigata ga nai*, dorind doar să se lase pătruns de extazul băii și masajului, singura bucurie care-i făcea viața posibilă. La dracu' cu el!, spusese în engleză, răsucindu-se pe călcâie. Dacă eram aici în cursul zilei, aș fi băgat de seamă. La dracu'!

— *Dozo*, Anjin-san?

— *Shigata ga nai*, repetase el, mai tare.

— *Ah, so desu, arigato goziemashita.*

— *Tare tom desu ka?* Cine l-a luat?

— *Ueki-ya.*

— Oh, șmecherul ăla bătrân? *Ueki-ya*, grădinarul?

Bătrânul molcom, fără dinți, care îngrijea plantele cu mâini iubitoare și-i făcea grădina minunată.

— *Yoi. Motte kuru. Ueki-ya.* Bine. Adu-l îcoace.

Fujiko clătinase din cap. Fața ei devenise albă.

— *Ueki-ya shinda desu, shinda desu*, șoptise.

— *Ueki-ya ga shindato? Donyoni? Doshité? Doshité shindanoda?* Cum? De ce? Cum a murit?

Ea arătase către locul unde fusese fazanul, apoi rostise o sumedenie de cuvinte blânde, de neînțeles. Apoi, imitase o singură lovitură de sabie.

— *Doamne Isuse Christoase!* L-ai ucis pe bătrânul acela din cauza unui blestemat de fazan?

Dintr-o dată toți servitorii țâșniseră în grădină și căzuseră în genunchi. Își puseseră capetele în țărână și înghețaseră așa, chiar și copiii bucătarului.

— Ce drăcia-dracului se-ntâmplă aici?

Blackthorne își ieșise aproape din fire. Fujiko așteptase răbdătoare până se strânseseră cu toții acolo apoi, îngenunchiase și ea și se înclinase ca un samurai, nu ca un țăran.

— *Gomen nasai, dozo gomen na...*

— Dar-ar ciuma-n *gomen nasai*-ul vostru! Cu ce drept ai făcut tu asta, eh?

Și începuse să injure furios.

— Pentru Dumnezeu, pentru ce nu m-ai întrebat pe mine, mai întâi?

Se străduise să se stăpânească, conștient că toți slujitorii săi știau că ar fi putut, după lege, s-o ciopârțească pe Fujiko și pe toți laolaltă, aici, în grădină, pentru că-i pricinuiseră o asemenea neplăcere, sau chiar fără nici un motiv și că nici chiar Toranaga însuși n-ar fi putut să se amestece în felul în care-și conducea el propria casă. Văzu unul dintre copii, tremurând îngrozit. "Doamne Iisuse, din ceruri, dă-mi putere!" Se sprijini de unul din stâlpii verandei, ca să se liniștească.

— Nu e vina ta, spusese răgușit, fără să-și dea seama că vorbea japoneza. Este vina ei. Tu, târfă ucigașă!

Fujiko își ridică încet privirea. Văzu degetul acuzator și ura de pe

chipul lui. Șopti o poruncă slujnicei ei, Nigatsu. Nigatsu își clătină capul și începu să spună ceva rugător.

— *Ima.*

Slujnica porni în fugă. Se reîntoarse cu sabia lungă și cu lacrimile curgându-i pe față. Fujiko luă sabia și o oferi lui Blackthorne cu ambele mâini. Vorbi și, deși el nu cunoștea toate cuvintele, știa ce voia să spună. "Sunt vinovată. Te rog, ia-mi viața, pentru că te-am nemulțumit."

— *Iyé!*

El înșfăcă sabia și-o aruncă.

— Crezi că asta îl va aduce pe Ueki-*ya* din nou la viață? apoi, dintr-odată, înțelesese ce făcuse și ce făcea în acele clipe. Oh, Iisuse Cristoase!

Îi părăsese cuprins ds disperare. Se dusesse pe înălțimile de deasupra satului, lângă altarul de sub străvechii chiparoși și plânsese. Plânsese pentru că un om bun murise fără rost și pentru că știa că el îl ucisese.

— Doamne Dumnezeu, iartă-mă! Eu sunt de vină, nu Fujiko! Eu l-am ucis! Am poruncit ca nimeni să nu atingă fazanul, în afară de mine. Am întrebat-o dacă toată lumea a înțeles și ea a spus "da". Am poruncit asta cu gravitate prefăcută, dar acum nu mai are importanță. Am dat porunci, cunoscând legea lor și cunoscându-le obiceiul. Bătrânul mi-a încălcat porunca prostescă, așa că ce altceva putea să facă Fujiko? Eu sunt de vină.

Cu timpul, lacrimile se istoviseră. Se făcuse noapte deplină. Se reîntorsese acasă. Fujiko îl așteptase ca întotdeauna, dar singură. Sabia era pe genunchii ei. I-o întinse din nou.

— *Dozo, dozo, Anjin-san.*

— *Iyé*, spusesese, luând sabia așa cum ar fi trebuit să fie luată o sabie. *Iyé, Fujiko-san, shigata ga nai, neh? Karma, neh?*

O atinsese, ca pentru a-i cere iertare. Știa că ea trebuia să îndure tot ce era mai rău din prostia lui. Lacrimile ei izbucniseră.

— *Arigato, arigato go-goziemashita, Anjin-san*, spusesese ea suspinând. *Gomen nasai...*

Inima lui fusese cuprinsă de înduioșare. Da, își zisese cu adâncă tristețe, dar asta nu te poate scuza pe tine, sau îndepărta umilirea ei, sau să-l aducă pe Ueki-*ya* la viață. Tu ești de vină. Trebuia să te fi gândit.

— *Anjin-san*, spuse Naga.

— Da, *Naga-san*.

Se smulse din valul de remușcare și privi în jos, către tânărul care pășea alături de el.

— Iartă-mă, ce-ai spus?

— Am spus că sper să fiu prietenul tău.

— Ah, îți mulțumesc.

— Și poate că ar trebui...

Urmă o învălmășeală de cuvinte, pe care Blackthorne nu o înțelese.

— Poftim?

— Înveți, *neh?* Înțelegi, înveți? Să mă înveți despre lume.

— Ah, da, îmi pare rău. Să te învăț, ce, te rog?

— Despre pământurile străine din afara pământurilor noastre. Lumea, *neh?*

— Ah, acum înțelege. Da, încerc.

Se aflau acum în apropierea străjilor.

— Încep mâine, *Anjin-san?* Prieteni, *neh?*

— Da, *Naga-san*. Încerc.

— Bine.

Foarte mulțumit, Naga dădu din cap. Când ajunseră la samurai, Naga le porunci să se dea la o parte, făcându-i semn lui Blackthorne să meargă singur. El se supuse, simțindu-se foarte singur în mijlocul cercului de bărbați.

— *Ohayo, Toranaga-sama, ohayo, Mariko-san*, spuse, alăturându-li-se.

— *Ohayo*, Anjin-san. *Dozo suwaru*. Bună ziua, Anjin-san. Te rog, ia loc. Mariko îi zâmbi.

— *Ohayo*, Anjin-san. *Ikaga desu ka?*

— *Yoi, domo*.

O privi, bucuros că o poate vedea.

— Prezența ta mă umple de bucurie, de o mare bucurie, spuse el în latină.

— Și a ta. Este atât de bine să te văd. Dar este o umbră asupra ta. De ce?

— *Nan ja?* întrebă Toranaga.

Ea îi spuse despre ce se vorbea. Toranaga mormăi, apoi vorbi.

— Stăpânul meu spune că arăți apăsător de griji, Anjin-san. Și eu trebuie să spun același lucru. Te întrebă, ce te îngrijorează?

— N-am nimic, *domo*, Toranaga-sama. *Nane mo*. Nu-i nimic.

— *Nan ja*, întrebă Toranaga direct. *Nan ja?*

Ascultător, Blackthorne replică deîndată.

— *Ueki-ya*, spuse neputincios. *Ueki-ya*.

— *Ah so desu*.

Toranaga vorbi îndelung cu Mariko.

— Stăpânul meu spune că nu e nevoie să fii trist în privința bătrânului grădinar. Îmi cere să-ți spun că totul s-a petrecut foarte oficial. Bătrânul grădinar a înțeles pe deplin ce făcea.

— Nu înțeleg.

— Da. Ți-ar fi foarte greu, dar, vezi, Anjin-san, fazanul putrezea la soare. Muștele roiau. Îngrozitor. Sănătatea dumitale, sănătatea concubinei dumitale și sănătatea întregii case era amenințată. De asemenea, îmi pare rău, mai fuseseră câteva plângeri, foarte discrete și politicoase, din partea șefului servitorilor lui Omi-san și a altora. Una din regulile noastre cele mai importante este ca individul să nu tulbure niciodată armonia grupului, îți amintești? Așa că, trebuia făcut ceva. Vezi, putreziciunea și mirosul de putreziciune sunt revoltătoare pentru noi. Este cel mai urât miros din lume, pentru noi. Îmi pare rău, am încercat să-ți spun, dar... ei bine, e unul dintre lucrurile care ne face să ne pierdem puțin cu firea. Șeful servitorilor domniei tale...

— De ce n-a venit cineva la mine imediat? De ce nu mi-a spus, pur și simplu? o întrebă Blackthorne. Fazanul n-avea nici o importanță pentru mine.

— Ce era de spus? Dăduseși niște porunci. Ești șeful casei tale. Ei nu-ți cunoșteau obiceiurile și nu știau cum să facă altfel, decât să rezolve încurcătura după obiceiurile noastre.

Ea îi vorbi lui Toranaga pentru o clipă, explicându-i ce spusese Blackthorne și apoi, se reîntoarse la el.

— Te nemulțumește asta? Vrei, te rog, să cotinui?

— Da, te rog, Mariko-san.

— Ești sigur?

— Da.

— Ei, bine, șeful servitorilor, bucătarul Dinte Mic, a adunat toți slujitorii domniei tale, Anjin-san. Mura, starostele satului, a fost rugat să participe oficial. S-a hotărât că *eta* satului nu puteau fi chemați să ia fazanul de acolo. Aceasta era doar o problemă a casei. Unul dintre servitori trebuia să-l ia și să-l îngroape, chiar dacă dumneata dăduseși poruncă că nu trebuia să fie mișcat din loc. De bună seamă, concubina dumitale avea datoria să vegheze ca ordinele să-ți fie respectate. Bătrânul grădinar a cerut să i se îngăduie să-l ia el. În ultima vreme, îl durea pântecul și ziua și noaptea și găsea ingenunchetul pentru plivit și sădit foarte obositor și nu-și mai putea îndeplini datoria după dorința lui. Al treilea ajutor de bucătar s-a oferit, de asemenea, spunând că era foarte tânăr și prost și era sigur că viața lui era lipsită de valoare, față de asemenea problemă importantă. În cele din urmă, cinstea i s-a dat bătrânului grădinar. Pe bună

dreptate, a fost o mare cinste, Anjin-san. S-au înclinat cu toții în fața lui, foarte solemn și el le-a răspuns, apoi a luat fericit lucrul acela, și l-a îngropat, spre ușurarea tuturor.

Când s-a întors, a venit de-a dreptul la Fujiko-san și i-a spus ce-a făcut – nu-ți ascultase porunca, *neh?* Ea i-a mulțumit pentru că îndepărtase pricina tulburărilor, apoi îi spusese să aștepte. A venit la mine să-mi ceară sfatul și m-a întrebat ce-ar trebui să facă. Problema fusese rezolvată după lege și trebuia să fie sfârșită tot după lege. I-am spus că nu știu, Anjin-san. L-am întrebat pe Buntaro-san, dar nici el nu știa. Era complicat din cauza dumitale. Așa că ea l-a întrebat pe seniorul Toranaga. Seniorul Toranaga a vorbit el însuși cu concubina dumitale.

Mariko se întoarse iarăși către Toranaga și-i spuse unde ajunsese în cursul poveștii, așa cum i se ceruse.

Toranaga vorbi iute. Blackthorne îi privea. Femeia atât de micuță și drăguță și binevoitoare, bărbatul îndesat, tare ca piatra, cu cingătoarea strânsă peste pântecul mare. Toranaga nu vorbea dând din mâini, ca alții, le ținea nemișcate, stânga proptită în șold și cealaltă întotdeauna pe mânerul săbiei.

— *Hai, Toranaga-sama, hai.*

Mariko aruncă o privire către Blackthorne și continuă la fel de oficial.

— Stăpânul nostru îmi cere să-ți explic, îmi pare rău, dacă ai fi fost japonez, n-ar fi fost nici o dificultate, Anjin-san. Bătrânul grădinar s-ar fi dus, pur și simplu, către locul de incinerare, ca să-și primească eliberarea, dar, te rog să mă ierți, ești străin, chiar dacă seniorul Toranaga te-a făcut *hatamoto*, unul dintre vasalii săi personali, și a fost o problemă de-a hotărî dacă poți fi considerat legal samurai, sau nu. Mă simt onorată să-ți spun că el a hotărât că dumneata ești samurai și că ai drepturi de samurai. Așa că totul a fost rezolvat de îndată și simplu. O crimă fusese comisă. Poruncile dumitale fuseseră încălcate cu bună-știință. Legea e limpede. Nu e de ales.

Deveni gravă.

— Dar seniorul Toranaga știe cât de ușor te înduioșezi când este vorba de un omor, așa că, pentru a te scuti de suferință, el personal a poruncit unuia dintre samurarii săi să-l trimită pe bătrânul samurai în neființă.

— Dar de ce nu m-a întrebat pe mine cineva, mai întâi? Fazanul nu însemna nimic pentru mine.

— Fazanul n-are nici o legătură cu asta, Anjin-san, îi explică ea. Ești șeful unei case. Legea spune că toți membrii casei dumitale trebuie să-ți dea ascultare. Bătrânul grădinar a încălcat legea, cu bună-știință. Întreaga lume s-ar prăbuși, dacă oamenilor li s-ar îngădui să se joace cu legea. Dumitale...

Toranaga o întrerupse și vorbi. Ea îl ascultă, îi răspunse la câteva întrebări, apoi, din nou, el îi făcu semn să continue.

— *Hai.* Seniorul Toranaga vrea să te asigur că el personal s-a îngrijit ca bătrânul grădinar să primească repede și fără dureri moartea onorabilă pe care o merita. Ba chiar i-a împrumutat samuraiului propria sa sabie, care este foarte ascuțită și ar trebui să-ți mai spun că bătrânul grădinar a fost foarte mândru că, spre sfârșitul zilelor sale, a putut să fie de ajutor casei dumitale, Anjin-san. Mândru că a ajutat la limpezirea statutului dumitale de samurai, în fața tuturor. Cel mai mult a fost mândru de onoarea care i s-a făcut. Nu au fost folosiți călăii publici, Anjin-san. Seniorul Toranaga vrea să-ți explic asta foarte limpede.

— Îți mulțumesc, Mariko-san. Îți mulțumesc, pentru că ai spus-o atât de limpede.

Blackthorne se întoarse către Toranaga și se înclină foarte corect.

— *Domo, Toranaga-sama. Domo, arigato. Wakarimasu, domo.*

Toranaga se înclină, la rândul său, binevoitor.

— *Yoi, Anjin-san. Shinpai suru monojanai, neh? Shigata ganai, neh?*

Bine. Acum nu-ți face griji, *neh?* Ce puteai să faci, *neh?*

— *Nané mo.* Nimic.

Blackthorne răspunse întrebărilor pe care Toranaga i le puse, despre pregătirea tragerilor cu muscheta, dar nimic din ceea ce spuneau nu ajungea până la el. Minteaa i se învârtea sub apăsarea celor ce-i fuseseră spuse. Se purtase urât cu Fujiko în fața tuturor servitorilor și nesocotise încrederea tuturor celor din casa sa, pe când Fujiko făcuse doar ceea ce era drept, ca și ei, de altfel. Fujiko n-a avut nici o vină și nici ceilalți. Singurul vinovat sint eu. Nu pot să întorc înapoi ceea ce s-a întâmplat. Nici pentru Ueki-ya, nici pentru ea, sau pentru ei. Cum pot să trăiesc cu această rușine?

Stătea în fața lui Toranaga, cu picioarele încrucișate, cu săbiile în brâu, iar briza ușoară dinspre mare îi flutura chimonoul. Ascultă posomorât și răspunse și nimic n-avea importanță.

— Vine războiul, spuse ea.

— Când? întrebă el.

— Foarte curând, spuse ea, așa că trebuie să pleci de îndată cu mine. Trebuie să mă însoțești o parte din drum, Anjin-san, pentru că eu mă duc la Osaka, dar dumneata trebuie să ajungi la Yedo, pe uscat, să-ți pregătești corabia pentru război.

Brusc, tăcerea deveni apăsătoare. Apoi, pământul începu să tremure. Își simți plămânii gata să explodeze și fiecare fibră a ființei sale începu să țipe, în panică. Încercă să se ridice, dar nu putu și văzu că toate străjile erau la fel de neajutorate. Toranaga și Mariko se agățaseră cu disperare de pământ, cu mâinile și picioarele. Urletul cutremurător, înspăimântător, venea din cer și din pământ. Îi înconjură, crescând din ce în ce mai mult până când timpanele lor fură gata să pleznească. Se simțiră scufundați în vibrații. Pentru o clipă, vibrațiile încetară, dar ei rămaseră sub stăpânirea spaimei. Simți greața urcând în gâtleej, mintea sa refuzând să înțeleagă, țipând că acesta era pământul care era tare și sigur și nu marea, unde lumea se legăna în fiecă clipă. Scuipe ca să înlătore gustul amar din gură, încleștându-se din nou de pământul tremurător, icnind din nou și din nou.

O avalanșă de bolovani se porni din munții dinspre nord și bubui în valea de dedesubt, adăugându-se tumultului. O parte din tabăra samurailor dispăru. Se trânti pe brânci, ca și Toranaga și Mariko. Se auzi strigând, dar nici un sunet nu părea să iasă de pe buzele lui sau ale lor.

Tremurul încetă.

Pământul era din nou nemișcat, nemișcat cum fusese din totdeauna, nemișcat, cum ar fi trebuit să fie mereu. Mâinile, genunchii și întregul său trup tremurau nestăpânite. Încercă să-și domolească tremurul și să-și recapete suflul.

Apoi pământul muși din nou. Al doilea cutremur începu. Era mai puternic. Pământul se despică la celălalt capăt al platoului. Crăpătura se căscă către ei cu o viteză de necrezut, trecu la șase pași depărtare și continuă mai departe. Necrezându-și ochilor, îi văzu pe Toranaga și Mariko clătinându-se pe marginea despicăturii, unde ar fi trebuit să fie pământ tare. Ca într-un coșmar îl văzu pe Toranaga, cel mai aproape de genunea hulpavă, începând să aluneca în adâncuri. Își ieși din uluială și se aruncă înainte. Mâna sa dreaptă înșfăcă brâul lui Toranaga, în timp ce pământul tremura ca o frunză în vânt.

Crăpătura era adâncă de douăzeci de pași și lată de zece și mirosea a moarte. Noroi și bolovani alunecau în jos, trăgându-l pe Toranaga cu ele. Blackthorne se zbatu să găsească un sprijin mâinilor și picioarelor sale, tânjind după un ajutor din partea lui Toranaga, aproape tras în abis. Încă pe jumătate amețit, Toranaga își înfipse degetele picioarelor în peretele abrupt și, târât de Blackthorne, se cățără afară. Zăceau amândoi gâfâind, în siguranță.

În acel moment începu un alt cutremur.

Pământul se despică din nou. Mariko țipă. Încercă să sară într-o parte, dar noua despicătură o înghiți. Înnebunit, Blackthorne se târî către muchie, mișcările pământului dezzechilibrându-l. La marginea prăpastiei privi

în jos. Ea tremura pe un prag de stâncă, la câțiva pași dedesubt. Pământul se legăna, iar cerul privea de deasupra. Crăpătura era adâncă de treizeci de pași și lată de zece. Muchia ei se sfârâmă sub el, amenințător. Se lăsă să alunece în jos, aproape orbit de noroi și pietre și o prinse, trăgând-o către siguranța unei alte lespezi. Împreună se luptară să-și păstreze echilibrul. O nouă cutremurare. Buza prăpas-tiei cedă aproape cu totul și se simțiră pierduți. Apoi, mâna de fier a lui Toranaga îl prinse de cingătoare, oprindu-le alunecarea în iad.

— Pentru Dumnezeu! urlă Blackthorne, cu brațele aproape smulse din umeri de efort, ținând-o cu o mână și căutând disperat puncte de sprijin cu picioarele și cealaltă mină. Toranaga trase de el până când ajunseră din nou la un prag îngust, apoi brâul se rupse. Un moment de pauză între zguduituri îi dădu timp lui Blackthorne s-o ridice pe muchia de stâncă, în timp ce resturile plouau peste ei. Toranaga țâșni la adăpost, strigându-i să se grăbească. Crăpătura urlă și începu să se închidă, cu Blackthorne și Mariko încă adânc în gâtlejul ei. Toranaga nu le mai putea fi de ajutor. Groaza îi dădu lui Blackthorne puteri neomenești și cumva reuși s-o smulgă pe Mariko din mormânt și s-o arunce afară. Toranaga o înșfăcă de încheietura mâinii și o trase peste marginea prăpastiei. Blackthorne țâșni după ea, dar se rostogoli înapoi când o parte din perete se prăbuși. Celălalt perete scrâșni înfiorător, apropiindu-se. Noroi și pietre cădeau din el. Pentru o clipă se gândi că era prins în capcană, dar se smulse și se târi afară din acel mormânt. Zăcea pe muchia de piatră care tremura, înghițind aer, nefiind în stare să se târască mai departe, cu picioarele în crăpătura care se închidea. Mișcarea muchiilor de pământ se opri, lăsând un șanț de șase picioare lărgime și opt adâncime.

Zgomotul și clătinăturile încetară. Pământul nu se mai mișcă. Tăcerea se întinse peste tot.

În coate și genunchi, așteptară ca nebunia să înceapă din nou. Blackthorne încercă să se ridice, cu sudoarea curgându-i șiroaie.

— *Iyé!*

Toranaga îi făcu semn să stea jos. Avea fața plină de murdărie și o despicătură urâtă pe tâmplă, unde fusese lovit de un bolovan.

Gâfâiau toți, cu pieptul greu și un gust amar în gură. Străjile începeau să se ridice. Cineva începu să alerge către Toranaga.

— *Iyé!* strigă el. *Maté!* Așteaptă!

Se supuseră și se așezară din nou pe brânci. Așteptarea părea să nu mai ia sfârșit, apoi o pasăre țâșni, țipând, dintr-un copac și se înălță în aer. O urmă o alta. Blackthorne își scutură capul, ca să-și îndepărteze sudoarea din ochi. Își văzu unghiile rupte, sângerânde, agățându-se de smocurile de iarbă. Apoi, în iarbă, o furnică mișcându-se. Și încă una. Și încă una. Începură să caute hrană.

Încă înspăimănat, se așeză pe călcâie.

— Când suntem în siguranță?

Mariko nu răspunse. Părea vrăjită de priveliștea crăpăturii din pământ. Se repezi la ea.

— Ești teafără?

— Da, da, spuse ea gâfâind.

Fața îi era vârstată cu noroi. Chimonoul era sfâșiat și murdar. Amândouă sandalele și un *tabi* lipseau. Și umbrela. O ajută să se îndepărteze de crăpătură. Era încă amețită.

Apoi, privi către Toranaga.

— *Ikaga desu ka?*

Toranaga nu era în stare să vorbească, pieptul îi tresălta, brațele și picioarele erau brăzdate de zgârieturi. Arătă cu degetul. Crăpătura, care aproape că îl înghițise, era acum doar un șanț îngust. Către nord se căsca din nou într-o ravină adâncă, dar nu era atât de largă pe cât fusese odată.

Blackthorne ridică din umeri:

— *Karma.*

Toranaga râgâi tare. Icnî, scuiþă ŝi râgâi din nou. Asta-i dădu drumul la voce ŝi un torent de înjurături se revărsă peste ŝanþ, în timp ce degetele lui boante, îl scormoneau ŝi, deŝi Blackthorne nu înþelegea toate cuvintele, Toranaga spunea în felul în care un japonez poate spune, "dar-ar ciurma-n *karma*, în cutremur ŝi-n ŝanþ – mi-am pierdut săbiile, dar-ar ciurma ŝi în ele!"

Blackthorne izbucni în răs, istovit de bucuria de a fi în viaþă ŝi de absurdul întâmplării. După o clipă începu să rătădă ŝi Toranaga ŝi veselia lor o cuprinse ŝi pe Mariko.

Toranaga se ridică în picioare, cu grijă. Apoi, încălzit de bucuria vieþii, începu să se prostească pe marginea ŝanþului, imitându-se caraghios, pe sine ŝi cutremurul. Se opri ŝi îl chemă pe Blackthorne să i se alătura, apoi încălecă ŝanþul, își desfăcu pânză din jurul brăului ŝi cuprins din nou de hohote de răs, îi spuse lui Blackthorne să facă acelaŝi lucru. Blackthorne se supuse ŝi amândoi bărbaþii încercară să urineze în ŝanþ. Dar nu reuŝiră să producă nimic, nici măcar o picătură. Încercară din greu, ceea ce îi făcu să rătădă ŝi mai tare ŝi-i blocă ŝi mai mult. În cele din urmă reuŝiră ŝi Blackthorne se așeză să-și adune puterile, lăsându-se pe spate, sprijinit în mâini. Când își reveni puþin, se întoarse către Mariko.

— S-a terminat de tot cutremurul, Mariko-*san*?

— Până la următorul, da.

Ea continuă să-și cureþe noroiul de pe mâini ŝi chimonou.

— Întotdeauna este așa?

— Nu. Câteodată este foarte slab. Alteori vin unul după altul mai multe cutremure, după un ceas, sau o zi, după o jumătate de ceas, sau o jumătate de zi. Uneori există numai o singură zguduitură. Niciodată nu ŝtii, Anjin-*san*. E gata până când începe din nou. *Karma, neh?*

Străjile îi priveau fără să se miște, așteptând porunca lui Toranaga. Către nord flăcările cuprinseseră tabăra încropită în pripă. Samuraii se luptau cu flăcările ŝi săpau sub avalanșa de pietre ca să-i găsească pe cei îngropați de ea. Către est, la cel mai îndepărtat capăt al crevasei, Yabu, Omi ŝi Buntaro stăteau cu gărzile alături, neatinși, afară doar de câteva zgârieturi, așteptând, de asemenea, să fie chemați. Igurashi dispăruse. Pământul îl înghițișe.

Blackthorne își lăsă gândurile să rătăcească. Dispreþul faþa de sine dispăruse ŝi se simþea deosebit de liniștit ŝi întreg. Zăbovi mândru asupra gândului de a fi samurai ŝi de a merge la Yedo ŝi asupra corabiei sale ŝi a războiului ŝi a Corabiei Negre ŝi înapoi, la acela de a fi samurai. Privi la Toranaga ŝi i-ar fi plăcut să-i pună o duzină de întrebări, dar băgă de seamă că *daimyo* era pierdut în propriile lui gânduri ŝi ŝtia că ar fi fost foarte nepolitic să-l tulbure. "E destul timp, gândi mulþumit ŝi privi la Mariko, care își curăþa părul ŝi faþa, așa că se uită în altă parte. Se întinse cât era de lung. Privi la cer, simþind pământul cald la spatele lui ŝi așteptă răbdător. Toranaga îi vorbi din nou, cu seriozitate, de data aceasta.

— *Domo*, Anjin-*san*, *neh?* *Domo*.

— *Dozo*, Toranaga-*sama*. *Nané mo*. *Hombun*, *neh?* Vă rog, Toranaga-*sama*, n-a fost nimic. Datoria.

Apoi, neștiind destule cuvinte ŝi dorind să fie cât mai deslușit, spuse:

— Mariko-*san*, n-ai vrea să-i explici în locul meu? Se pare că acum înþeleg ce-ai vrut să spui dumneata ŝi seniorul Toranaga despre *karma* ŝi despre stupiditatea de a te îngrijora asupra a ceea ce este. O mulþime de lucruri par mai limpezi acum. Nu ŝtiu de ce. Poate pentru că n-am fost niciodată atât de înspăimântat. Poate că asta mi-a curăþat capul, dar se pare că gândesc mai limpede. Este... ei bine, cum ar fi cu bătrânul grădinar.

— Da.

— Totul a fost din vina mea ŝi îmi pare într-adevăr rău, dar a fost o greșeală, nu o hotărâre a mea. A fost să fie, așa că nimic nu mai poate fi făcut în privinþa asta. Cu o clipă în urmă, eram toți aproape morți, așa că

toată îngrijorarea și toată frământarea au fost zadarnice, nu-i așa?

— Da. *Karma*.

— Știu acum ce-i *karma*, înțelegi?

— Da.

Ea îi traduse lui Toranaga. El spuse:

— Bine, Anjin-san. *Karma* este începutul înțelegerii. Apoi, este răbdarea. Răbdarea este foarte importantă. Cei răbdători sunt puternici, Anjin-san. Răbdarea înseamnă să-ți stăpânești pornirea către cele șapte sentimente: ura, dragostea, bucuria, neliniștea, supărarea, suferința și teama. Dacă nu te lași pradă acestora șapte, ești răbdător. Și atunci, vei înțelege curând felul lucrurilor și vei fi în armonie cu eternitatea.

— Crezi asta, Mariko-san?

— Da, foarte mult. Și încerc, de asemenea, să fiu răbdătoare, dar e greu.

— Așa e. Și e de asemenea *wa*, armonia ta, "liniștea" voastră, *neh?*

— Da.

— Spune-i că-i mulțumesc din tot sufletul pentru ceea ce a făcut și pentru bătrânul grădinar. N-am făcut-o mai înainte, nu din adâncul inimii, spune-i asta.

— Nu-i nevoie, Anjin-san. A știut de la-nceput, că n-ai făcut altceva decât să fii politician.

— Cum a știut-o?

— Ti-am spus, de la început, că este cel mai înțelept om din lume.

El rânji.

— Iată, spuse ea, iar nu-ți mai arăți vârsta.

Și adăugă în latină:

— Tu ești tu însuși din nou și, mai bun decât înainte!

— Dar tu ești minunată, ca întotdeauna.

Ochii ei se încălziră și și-i feri de Toranaga. Blackthorne văzu asta și nu-i scăpă precauția. Se ridică în picioare și privi în adâncul ravinei zdrențuite. Se lăsă în jos cu grijă și dispăru. Mariko țâșni în picioare, speriată pentru o clipă, dar Blackthorne reveni repede la suprafață. În mâinile sale era sabia lui Fujiko. Era încă în teacă, deși plină de noroi și zgârieturi. Sabia scurtă dispăruse. Îngenunchie în fața lui Toranaga și-i oferi sabia, așa cum trebuia oferită o sabie.

— *Dozo*, Toranaga-sama, spuse simplu. *Kara samurai ni samurai, neh?* Vă rog, Toranaga-sama, de la samurai, la samurai, nu?

— *Domo*, Anjin-san.

Seniorul de Kwanto acceptă sabia și și-o puse la cingătoare, apoi zâmbi, se aplecă înainte și-l bătui pe Blackthorne pe umăr o dată, tare.

— *Tomo, neh?* Prieten.

— *Domo*.

Blackthorne privi în depărtare. Zâmbetul său dispăru. Un nor de fum plutea deasupra măgurii pe care era așezat satul. Îl întrebă deîndată pe Toranaga dacă putea să plece, să se încredințeze că Fujiko nu pățise nimic.

— El spune da, Anjin-san. Și... și trebuie să ne înfățișăm la fortăreață, la apusul soarelui, pentru cină. Sunt câteva lucruri, pe care vrea să le discute cu dumneata.

Blackthorne se întoarse în sat. Fusese devastat iar drumul, răsucit și acoperit de sfărâmături, ajunsese de nerecunoscut. Dar bărcile erau în siguranță. Mai multe focuri încă ardeau, sătenii cărau găleți cu nisip și găleți cu apă. Dădu colțul. Casa lui Omi era aplecată într-o rână, ca beată. A lui era o ruină fumeșă.

CAPITOLUL 39

Fujiko fusese rănită. Nigatsu, slujnica ei, era moartă. Primul cutremur

dărâmasse stâlpii centrali ai casei, împrăștiind cărbunii focului din bucătărie. Fujiko și Nigatsu fuseseră prinse de una dintre grinzi și flăcările o transformaseră pe Nigatsu într-o torță. Fujiko fusese trasă afară. Mai fusese ucis unul dintre copiii bucătarului, dar restul servitorilor nu aveau decât zgârieturi sau câte-o scrântitură. Toți erau nespuse de bucuroși să-l vadă pe Blackthorne în viață și neatins.

Fujiko zăcea acum pe o saltea salvată din dezastru, lângă gardul neatins al grădinii, pe jumătate conștientă. Când văzu la rândul ei că Blackthorne era neatins, aproape izbucni în plâns.

— Îi mulțumesc lui Buddha că nu ești rănit, *Anjin-san*, spuse încet.

Încă buimăcită, încercă să se ridice, dar el o rugă să nu se miște.

Picioarele și partea de jos a spatelui erau arse grav. Un doctor sosise deja și o îngrijea, înfășurându-i în jurul picioarelor bandaje înmuiate în *cha* și alte ierburi, pentru a-i domoli durerile. Blackthorne își ascunse îngrijorarea și așteptă până când doctorul termină, apoi îl luă deoparte.

— *Fujiko-san yoi ka?* Doamna Fujiko o să fie bine?

Doctorul ridică din umeri.

— *Hai.*

Buzele îi descoperiră dinții proeminenți.

— *Karma, neh?*

Blackthorne văzuse destui marinari arși murind, ca să știe că orice arsură gravă era periculoasă, rana deschisă aproape întotdeauna putrezind în câteva zile, fiind cu neputință să fie oprită răspândirea infecției.

— Nu vreau să moară!

— *Dozo?*

El spuse în japoneză și doctorul clătină capul și-i spuse că doamna se va face cu siguranță bine. Era tânără și puternică.

— *Shigata ga nai*, spuse doctorul, apoi porunci slujnicilor să mențină bandajele umede, îi dădu lui Blackthorne ierburi pentru zgârieturile lui, îi spuse că se va întoarce în curând, și porni grăbit la deal, către casa ruinată a lui Omi. Blackthorne se opri la poarta grădinii sale, care rămăsese în picioare. Săgețile lui Buntaro erau încă înfipite în stâlpul din stânga. Atinse una dintre ele. A fost *karma* ei, să se aleagă cu arsuri, gândi trist.

Se întoarse la Fujiko și porunci unei slujnice să aducă *cha*. O ajută să bea și-i sprijini capul, până când ea adormi, sau păru că doarme. Servitorii săi încercau să mai salveze ce se mai putea, mișcându-se iute, ajutați de câțiva săteni. Toți știau că în curând vor începe ploile. Patru bărbați încercau să ridice un adăpost temporar.

— *Dozo, Anjin-san.*

Bucătarul îi oferi ceai proaspăt, încercând să ascundă durerea de pe chip. Fetița moartă fusese fiica sa favorită.

— *Domo*, răspunse Blackthorne. *Sumimasen.* Îmi pare rău.

— *Arigato, Anjin-san. Karma, neh?*

Blackthorne încuviință din cap, primi ceaiul și se prefăcu că nu bagă de seamă durerea bucătarului, ca să nu îl facă de rușine. Mai târziu, un samurai sosi pe deal, aducând vorbă de la Toranaga că Blackthorne și Fujiko urmau să doarmă în fortăreață până când casa avea să fie reconstruită. Sosiră două palanchine. Blackthorne o așeză grijuliu pe Fujiko într-unul dintre ele și o trimise de-acolo, împreună cu slujicele. Dădu drumul palanchinului său, spunându-le că o va urma în curând.

Începu ploaia, dar el n-o băgă în seamă. Se așeză pe o piatră, în grădina care-i oferise atâta plăcere. Acum era răscolită. Micul pod era prăbușit, eleșteul risipit, iar pâriul dispăruse.

— N-are importanță, spuse fără să se adreseze cuiva anume. Pietrele n-au murit.

Ueki-ya îi spusese că o grădină trebuie întocmită în jurul propriilor ei pietre. Că fără ele o grădină este goală, mai mult un loc de cultivat. Una dintre pietre era colțuroasă și cu nimic deosebită de altele, dar *Ueki-ya* o așezase în așa fel încât, dacă te uitai la ea îndelung și atent, aproape de

apusul soarelui, în strălucirea roșiatică ce izvora din venele și cristalele îngropate în ea puteai întrezări lanțuri întregi de munți și lacuri domoale, adânci și, foarte departe, un orizont înverzit de noaptea ce se-aduna acolo.

Blackthorne atinse piatra.

— Te numesc Ueki-*ya-sama*, spuse.

Asta îi făcu plăcere și știa că dacă Ueki-*ya* ar mai fi trăit, bătrânul ar fi fost foarte mulțumit. Chiar și mort, poate că știe, își spuse Blackthorne. Poate *kami*-ul lui este aici, acum.

Shintoiștii credeau că atunci când mor, devin un *kami*.

— Ce este un *kami*, Mariko-*san*?

— *Kami* nu se poate explica, Anjin-*san*. Este și nu este spirit, este și nu este suflet. Poate că este esența imaterială a unui lucru, sau a unei persoane. Ar trebui să știi că o ființă umană devine *kami* după moarte, dar un copac, sau o stâncă, sau o plantă, sau o pictură, poate fi în aceeași măsură un *kami*. *Kami* sunt venerați, niciodată însă idolatrizați. Există între cer și pământ și vin, sau pleacă de pe acest pământ al zeilor, oricând, după bunul lor plac.

— Și Shinto? Ce este Shinto?

— Ah, nici asta nu se poate explica, îmi pare rău. E ca o religie, dar nu este. La început nici măcar n-a avut un nume. I-am spus doar Shinto, Calea *kami*-lor, acum o mie de ani, ca s-o deosebim de Budsudo, Calea lui Buddha. Dar deși nu se poate defini, Shinto este esența Japoniei și a japonezilor. Și deși nu are nici teologi, nici zei, nici nu propovăduiește credință, sau un sistem etic, este justificarea existenței noastre. Shinto este un cult naturist al miturilor și legendelor, în care nimeni nu crede pe deplin și totuși toți îl venerază cu dăruire. O persoană este shinto în același fel în care s-a născut japonez.

— Și dumneata ești shinto – și în același timp și creștină?

— Oh, da, foarte, da, desigur...

Blackthorne atinse piatra.

— Te rog, *kami* al lui Ueki-*ya*. Te rog, rămâi în grădina mea.

Apoi, fără să-i pese de ploaie își lăsă ochii să-l poarte în piatră, peste văile luxuriante și lacurile liniștite, către orizontul verde, unde se aduna întunericul.

***

Urechile îi spuseră să se întoarcă la realitate. Privi în sus. Omi îl privea, ghemuit răbdător pe călcăie. Încă ploaia și Omi purta un chimonou proaspăt călcat, sub mantaua de ploaie din împletitură din pai de orez și o pălărie de bambus, conică, cu boruri mari. Părul îi era proaspăt spălat.

— *Karma*, Anjin-*san*, spuse el, arătând ruinele fumegânde.

— *Hai, ikaga desu ka?*

Blackthorne își șterse ploaia de pe față.

— *Yoi!*

Omi arătă către casa sa.

— *Watakushi no yuya wa hakaisarete imasen ostukai ni narimasen-ka?* Baia mea nu a fost distrusă. Nu ai dori s-o folosești?

— *Ah, so desu. Hai, Omi-san. Hai, domo.*

Recunoscător, Blackthorne îl urmă pe Omi în sus, pe poteca șerpuitoare, către curtea acestuia. Sub supravegherea lui Mura, servitori și meșteri din sat începuseră deja reparațiile, ciocănind și tăind cu fierăstrăul. Stâlpii centrali erau deja înapoi la locul lor, iar acoperișul aproape terminat. Cu semne și cuvinte simple și cu multă răbdare, Omi îi explică că servitorii lui reușiseră să stingă focul la vreme.

— Într-o zi sau două, îi spuse lui Blackthorne, casa va fi din nou în picioare, la fel de bună ca și înainte, așa că nu trebuie să mă îngrijorez. A dumitale va dura mai mult. O săptămână, Anjin-*san*. Nu-ți face griji. Fujiko-*san* este o gospodină bună. O să aranjeze toate cheltuielile cu Mura,

cât ai bate din palme și casa dumitale va arăta mai bine ca niciodată. Am auzit că are arsuri. Ei, și asta se întâmplă câteodată, dar nu-ți face griji. Doctorii nștri, sunt foarte pricepuți în arsuri.

— Trebuie să fie, *neh?*

— Da, Anjin-san. A fost un cutremur rău, dar nu atât de rău.

Câmpurile de orez abia dacă au fost atinse, iar sistemul de irigații, atât de important, n-a suferit de loc. Nici bărcile n-au fost stricate și asta e de asemenea foarte important. Doar o sută și cincizeci și patru de samurai au fost uciși de avalanșă, dar asta nu e prea mult, *neh?* Cât despre sat, să treacă o săptămână și cu greu îți vei da seama că a fost cutremur. Au fost uciși cinci țărani și câțiva copii. O nimica toată. Anjiro a fost foarte norocos, *neh?* Am auzit că l-ai tras pe Toranaga-sama afară din acea capcană a morții. Îți suntem cu toții recunoscători, Anjin-san, foarte. Dacă l-am fi pierdut... Seniorul Toranaga spune că a acceptat sabia dumitale. Ești norocos. Asta este o mare onoare. Da. *Karma* dumitale este puternică, foarte bună, foarte bogată. Da, îți mulțumim foarte mult. Ascultă, o să vorbim mai mult după ce ai să te îmbăiezi. Mă bucur să te am ca prieten.

Omi chemă ajutoarele băieșilor.

— *Isogi!* Grăbiți-vă!

Servitorii îl însoțiră pe Blackthorne la casa de baie, care era așezată într-un mic deșeu de arțari și legată de locuința principală printr-o alee șerpuitoare, îngrijită, de obicei acoperită. Baia era mult mai bogată decât a sa. Un perete era crăpat rău, dar sătenii îl lipeau deja. Acoperișul era întreg, deși lipseau câteva țigle și ploaia se strecura prin el, ici și colo, dar asta nu conta.

Blackthorne se dezbracă și se așează pe scăunel. Servitorii îl săpuniră, îi spălară trupul și capul în ploaie. Când se limpezi, intră din nou înăuntru și se cufundă în baia aburindă. Toate necazurile se topiră.

Fujiko o să se facă bine. Sunt un om norocos. Norocos, că am fost acolo să-l trag pe Toranaga afară, norocos să o salvez pe Mariko și norocos că el era acolo ca să ne scoată pe noi din groapă.

Magia lui Suwo îl învioră, ca de obicei. Mai târziu, îl lăsă să-i îngrijească zgârieturile și tăieturile și-și puse o pânză petru șolduri curată, chimonou și tabi, care fuseseră lăsate anume pentru el și ieși afară. Ploaia se oprise.

Un acoperiș provizoriu fusese ridicat într-unul dintre colțurile grădinii. Avea o dușumea îngrijită, ridicată de la pământ, pe care erau întinse așternuturi curate și o mică vază cu un aranjament de flori. Omi îl aștepta, iar alături de el se afla o femeie bătrână, fără dinți, cu o față aspră.

— Te rog, ia loc Anjin-san, spuse Omi.

— Îți mulțumesc și mulțumesc pentru haine, răspunse el într-o japoneză poticnită.

— Te rog, n-ai pentru ce. Dorești *cha* sau *saké?*

— *Cha*, hotărî Blackthorne, gândindu-se că era mai bine să-și păstreze mintea limpede pentru întâlnirea cu Toranaga. Mulțumesc.

— Aceasta este mama mea, spuse Omi ceremonios, cu vădită venerație.

Blackthorne se înclină. Bătrâna zâmbi mândră și-și ținu respirația.

— Sunt onorată, Anjin-san, spuse ea.

— Mulțumesc, dar eu sunt onorat, repetă Blackthorne, fără să gândească, șirul de formule de politețe învățate de la Mariko.

— Anjin-san, ne-a părut tare rău să-ți vedem casa în flăcări.

— Ce se putea face? Asta-i *karma*, *neh?*

— Da, *karma*.

Bătrâna privi într-o parte și se încruntă.

— Grăbește-te. Anjin-san vrea ceaiul cald.

Fata ce însoțea slujnica care aducea ceaiul îi tăie lui Blackthorne respirația. Își aminti chipul ei. Nu era fata pe care o văzuse cu Omi, prima dată, când trecea prin piața satului în drum spre galeră?

— Aceasta este soția mea, spuse Omi scurt.

— Sunt onorat, spuse Blackthorne și ea își luă locul, îngenunchie și se înclină.

— Trebuie să-i ierți încetineala, spuse bătrâna. Este ceaiul destul de cald pentru dumneata?

— Mulțumesc, este foarte bun.

Băgase de seamă că bătrâna nu folosisse numele soției, așa cum ar fi trebuit s-o facă. Dar nu era surprins, fiindcă Mariko îi povestise deja despre poziția dominantă a soacrei în societatea japoneză.

— Mulțumesc Domnului că nu este la fel și în Europa, îi spusese.

— O soacră nu poate să greșească. În definitiv, Anjin-san, părinții aleg soția mai întâi, și cum ar putea un tată să facă alegerea fără să-și consulte soția. Desigur, nora trebuie să se supună și fiul întotdeauna face ceea ce mama și tatăl lui doresc.

— Întotdeauna?

— Întotdeauna.

— Și dacă fiul refuză?

— Asta nu se poate. Fiecare trebuie să se supună capului familiei. Prima datorie a unui fiu este către părinții lui. Desigur, un fiu primește totul de la mama lui: viață, hrană, tandrețe, apărare. Ea îl sprijină toată viața. Așa că, desigur, este drept ca fiul să urmeze dorințele mamei sale. Nora trebuie să se supună. Asta e datoria ei.

— Nu-i la fel ca la noi.

— E greu să fii o bună noră. Foarte greu. Nu-ți rămâne decât să sperii c-ai să trăiești îndeajuns să ai fiii tăi și să devii soacră, la rândul tău.

— Și soacra dumitale?

— Ah, ea e moartă, Anjin-san. A murit cu mulți ani în urmă. N-am cunoscut-o niciodată. Seniorul Hiro-matsu, în înțelepciunea sa, nu și-a mai luat niciodată altă soție.

— Buntaro-san este singurul său fiu?

— Da. Soțul meu are șase surori – toate trăiesc – dar nici un frate.

Ea glumise.

— Într-un fel, acum suntem rude, Anjin-san. Fujiko este nepoata soțului meu. Ce s-a întâmplat?

— Mă miră că nu mi-ai spus niciodată, asta-i tot.

— Ei bine, e foarte complicat, Anjin-san.

Apoi, Mariko îi explicase că Fujiko era de fapt fiica adoptivă a lui Numata Akimori, care se căsătorise cu cea mai tânără soră a lui Buntaro și că tatăl adevărat al lui Fujiko era nepotul dictatorului Goroda, după cea de-a opta sa consoartă, că Fujiko fusese adoptată de Numata pe când era în fașă și la porunca lui Taikō, pentru că Taikō dorea legături strânse între urmașii lui Hiromatsu și Goroda...

— Cum?

Mariko răsese, spunându-i că da, legăturile de familie japoneze erau foarte complicate, pentru că adopțiunile erau foarte normale, că familiile schimbau fii și fiice deseori, iar divorțul, căsătoriile și recăsătoriile între familii se petreceau tot timpul. Cu atâtea concubine legale și cu ușurința divorțului – în mod deosebit dacă era la porunca seniorului de drept – toate familiile deveneau în curând incredibil de amestecate.

— Ca să deslușești bine legăturile de familie ale seniorului Toranaga ți-ar trebui multe zile, Anjin-san. Gândește-te doar la câte complicații: acum el are șapte concubine oficiale în viață, care i-au dat cinci fii și trei fiice; unele dintre concubine sunt văduve, sau au mai fost căsătorite înainte cu alții și au avut fii și fiice, pe unii dintre ei Toranaga i-a adoptat, pe unii, nu. În Japonia nu întrebă dacă cineva este fiu adoptiv sau natural. Într-adevăr, ce importanță are? Moștenirea este întotdeauna la bunul plac al capului familiei, așa că, adoptat sau nu, e același lucru, *neh?* Chiar și mama lui Toranaga a fost divorțată. Mai târziu s-a recăsătorit și-a mai avut trei fii și două fiice, cu cel de-al doilea soț al ei. Și toți aceștia sunt acum

căsătoriți. Cel mai în vârstă fiu din cea de-a doua sa căsătorie este Zataki, senior de Shinano.

Blackthorne rumegase toate acestea. Apoi spuse:

— La noi, divorțul nu e cu puțință.

— Așa ne spun și sfinții părinți. Îmi pare rău, dar asta nu e foarte înțelept, Anjin-san. Se întâmplă greșeli, oamenii se schimbă, asta-i *karma, neh?* De ce-ar trebui să suporte un bărbat o soție nesuferită, sau o femeie, un bărbat nesuferit? E o prostie să fii legat pentru totdeauna, bărbat, sau femeie, *neh?*

— Da.

— În asta noi suntem foarte înțelepți și sfinții părinți greșesc. Acesta este unul din cele două mari motive pentru care Taikō *nu a* îmbrățișat creștinismul: prostia cu divorțul și cele șase porunci. Să nu ucizi. Au trimis curieri până tocmai la Roma, cerând dispensă pentru japonezi în privința divorțului. Dar Sfinția Sa Papa, în înțelepciunea Sa, a spus *nu*. Dacă Sfinția Sa ar fi spus *da*, eu cred că Taikō *ar fi* fost convertit, toți *daimyo* ar fi urmat acum adevărata credință și întreaga împărăție ar fi fost creștină. Cât despre ucidere, n-ar mai fi avut importanță, pentru că nimeni nu-i dă nici o atenție în realitate, iar creștinii cel mai puțin dintre toți. O concesie atât de mică pentru atât de mult, *neh?*

— Da, spuse Blackthorne.

Cât de înțelept părea divorțul aici. De ce era un păcat de moarte, acasă, căruia i se împotriva, în numele Domnului, fiecare preot creștin, fie el catolic sau protestant?

— Cum e nevasta lui Toranaga? întrebuse, dorind s-o țină de vorbă.

De cele mai multe ori ea ocolea subiectul Toranaga și istoria familiei sale, dar pentru Blackthorne era important să cunoască totul.

O umbră trecuse pe fața lui Mariko.

— E moartă. Ea a fost cea de-a doua soție și a murit acum zece sau unsprezece ani. Era sora vitregă a lui Taikō. *Seniorul Toranaga n-a avut niciodată noroc cu soțiile, Anjin-san.*

— De ce?

— Oh, cea de-a doua era bătrână și obosită și apucătoare, nebună după aur, deși pretindea că nu era, ca și fratele ei, Taikō. *Stearpă și rea.* A fost o căsătorie politică, desigur. A trebuit să fiu una dintre doamnele ei de onoare, pentru un timp. Nimic nu-i făcea plăcere și niciunul dintre tineri, sau dintre bărbați, n-a putut să-i dezlege Nodul din Pavilionul ei de Aur.

— Poftim?

— Poarta de Jad, Anjin-san. Cu Capetele lor de Broască țestoasă, cu Sulitele lor înfierbântate, nu înțelegi? Acel loc...

— Oh, înțeleg, da.

— Nimeni n-a putut să-i dezlege Nodul – n-a putut s-o mulțumească.

— Nici chiar Toranaga?

— Niciodată nu s-a culcat cu ea, Anjin-san, spuse ea uluită.

Bineînțeles că, după căsătorie, el n-a mai avut nimic de împărțit cu ea altfel decât să-i dea un castel și însoțitori și cheile de la tezaur. De ce-ar fi făcut-o? Era destul de bătrână, fusese căsătorită de două ori mai înainte, dar fratele ei, Taikō, *des* făcuse căsătoriile. O femeie foarte nesuferită. Toți au răsuflat ușurați când ea a trecut în Nemărginire, chiar și Taikō și toate nurorile ei, soțiile fiilor ei vitregi și toate concubinele lui Toranaga au ars în taină ofrande parfumate, de bucurie.

— Și prima nevastă a lui Toranaga?

— Ah, doamna Tachibana. Și aceasta a fost o căsătorie politică. Seniorul Toranaga avea optsprezece ani, ea cincisprezece. Cu vremea, ea a ajuns o femeie îngrozitoare. Cu douăzeci de ani în urmă, Toranaga a condamnat-o la moarte pentru că a descoperit că plănuia în taină să-l omoare pe seniorul lor, dictatorul Goroda, pe care îl ura. Tatăl meu mi-a spus deseori că au avut mare noroc că și-au păstrat capetele pe umeri – el,

Toranaga, Nakamura și toți generalii – din cauză că Goroda era neîndurător, neînduplecat și deosebit de neîncrezător fața de cei apropiați lui. Acea femeie ar fi putut să însemne prăbușirea tuturor, oricât de nevinovați ar fi fost. Din cauza complotului ei împotriva seniorului Goroda, singurul ei fiu, Nobunaga, a fost de asemenea condamnat la moarte, Anjin-san. Ea și-a ucis propriul fiu. Atât de trist, atât de teribil. Sărmanul Nobunaga, era fiul favorit al lui Toranaga și moștenitorul său oficial, curajos, ajuns general prin meritele sale și deosebit de credincios lui Toranaga. Era nevinovat, dar ea l-a amestecat și pe el în complot. Avea doar nouăsprezece ani când Toranaga i-a poruncit să-și facă *seppuku*.

— Toranaga și-a omorât propriul fiu și nevasta?

— Da. El le-a poruncit, dar n-avea de ales, Anjin-san. Dacă n-o făcea, seniorul Goroda ar fi gândit pe bună dreptate că și Toranaga este parte din complot și i-ar fi poruncit pe dată să-și despice pântecul. Oh, da. Toranaga a avut noroc să scape de mânia lui Goroda și a fost înțelept s-o trimită pe lumea cealaltă atât de repede. Când a murit, nurorile ei și toate concubinele lui Toranaga au fost aproape bete de bucurie. Fiul ei a trebuit să-și trimită acasă, în dizgrație, prima soție, la porunca ei, pentru o ofensă închipuită, după ce îi dăruise doi copii. Fata și-a făcut *seppuku*; ți-am spus, oare, că doamnele își fac *seppuku* tăindu-și gâtul, Anjin-san, și nu pântecul, ca bărbații? Dar a pășit în moarte recunoscătoare, mulțumită de-a fi eliberată de-o viață plină de lacrimi, ca și cea de-a doua soție, care și-a dorit moartea, căci soacra ei i-a făcut viața la fel de nesuportat.

Acum, privind la soacra lui Midori, căreia i se scurgea ceaiul pe bărbie, Blackthorne știa că bătrâna cotoroanță avea putere de viață sau de moarte, putea s-o divorțeze sau s-o umilească pe Midori, dacă soțul ei, șeful casei lor, ar fi încuviințat și el. Și, orice-ar fi hotărât ea, Omi s-ar fi supus. Cât de cumplit, își spuse.

Alături de bătrână, grația și frumusețea lui Midori ieșea și mai mult în evidență. Avea fața ovală și părul bogat. Era mai frumoasă decât Mariko, dar fără focul și vigoarea ei, mlădie ca o trestie și fragilă ca un funigel.

— Unde sunt gustările? Desigur că Anjin-san trebuie să fie flămând, *neh?* spuse bătrâna.

— Oh, îmi pare rău, răspunse Midori de îndată. Adu-le imediat, spuse către slujnică, grăbește-te. Vă rog să mă iertați, Anjin-san.

— Îmi pare rău, Anjin-san, spuse bătrâna.

— Vă rog, nu vă cereți iertare, îi spuse Blackthorne tinerei femei și imediat înțelese că asta era o greșală.

Buna-cuviință cerea să o bagi în seamă doar pe soacră, în mod deosebit dacă avea o reputație rea.

— Îmi pare rău, spuse. Eu nu flămând. Astă seară eu mănânc trebuie cu seniorul Toranaga.

— *Ah, so desu!* Am auzit că i-ați salvat viața. Ar trebuie să știți cât de recunoscători suntem toți vasalii săi, spuse bătrâna.

— A fost datoră, n-am făcut nimic.

— Ai făcut totul, Anjin-san. Omi-san și seniorul Yabu prețuiesc gestul dumitale, tot atât de mult ca oricare dintre noi.

Blackthorne o văzu privindu-și fiul. Aș vrea să pot citi în tine, cățea bătrână, se gândi. Ești la fel de rea ca cealaltă, Tachibana.

Omi spuse:

— Mamă, sunt norocos că-l am prieten pe Anjin-san.

— Cu toții suntem, spuse ea.

— Nu, *eu* norocos, răspunse Blackthorne. Eu norocos am prieteni ca familia Kasigi Omi-san.

Cu toții mințim, gândi Blackthorne, dar nu știu de ce o faceți voi. Eu mint ca să mă apăr și pentru că așa-i obiceiul. Dar n-am uitat, ia stai! Dacă e să judec drept, n-a fost asta *karma*? N-ai fi făcut și tu ce-a făcut Omi? A fost cu-atâta timp în urmă, ca într-o altă viață, *neh?* Acum nu mai are sens.

Un grup de călăreți urcau tropotind către ei, cu Naga în frunte. El

descălecă și pătrunse în grădină. Toți sătenii se opriră din lucru și se lăsară în genunchi. El le făcu semn să continue.

— Îmi pare rău să te tulbur, Omi-san, dar seniorul Toranaga m-a trimis.

— Te rog, nu mă tulburi. Te rog, ia loc lângă noi, spuse Omi.

Midori îi dădu deîndată perna ei, aplecându-se foarte adânc.

— Dorit *cha*, sau *saké*, Naga-sama?

— Nici una, nici alta, îți mulțumesc. Nu mi-e sete.

Omi insistă politicos, trecând prin tot interminabilul ritual necesar, deși era limpede că Naga se grăbea.

— Cum se simte seniorul Toranaga?

— Anjin-san, ne-ai făcut un mare serviciu! Da, țin să-ți mulțumesc eu însumi.

— A fost datoria, Naga-san, dar am făcut puțin. Seniorul Toranaga m-a tras din pământ, de asemenea.

— Da, dar asta a fost după aceea. Îți mulțumesc foarte mult.

— Naga-san, este ceva ce aș putea să fac pentru seniorul Toranaga? întrebă Omi, când politețea îi îngădui, în sfârșit, să înceapă discuția.

— Ar dori să te vadă după cină. O să fie o întâlnire cu toți ofițerii.

— Voi fi onorat.

— Anjin-san, dumneata trebuie să vii acum cu mine, dacă îți face plăcere.

— Bineînțeles. Este o onoare.

Urmară mai multe plecăciuni și salutări și apoi Blackthorne încălecă și galopară în josul dealului. Când falanga de samurai ajunse în piață, Naga trase de frâu.

— Anjin-san.

— Hai?

— Îți mulțumesc din toată inima pentru că l-ai salvat pe seniorul Toranaga. Îngăduie-mi să-ți fiu prieten.

Și alte cuvinte pe care Blackthorne nu le înțelese.

— Îmi pare rău, nu înțeleg *karite iru*.

— Ah, te rog să mă ierți. *Karite iru*. Un bărbat *karite iru* către alt bărbat. Ca o datorie. Înțelegeți, datorie?

"Îți sunt dator", îi străfulgeră lui Blackthorne prin minte.

— Ah, so desu, *wakarimasu*.

— Bun. Am spus doar că-ți sunt dator.

— A fost datoria mea, *neh?*

— Da. Chiar și-așa, eu îți datorez o viață.

***

— Toranaga-sama spune că tot praful de pușcă și toate ghiulelele au fost încărcate înapoi pe corabia dumată, Anjin-san, aici la Anjiro, înainte de plecarea spre Yedo. Întrebă, cât de mult ți-ar trebui ca să fii gata pentru a ieși în larg?

— Asta depinde de starea ei, dacă a fost carenată și curățată, catargul înlocuit și așa mai departe. Știe seniorul Toranaga dacă s-au făcut toate acestea?

— Corabia pare în ordine, spune, dar el nu este marinar, așa că nu poate fi sigur. N-a fost pe ea de când a ancorat prima dată în portul Yedo, când a dat instrucțiuni cum să fie îngrijită. Presupunând că nava e în stare să navigheze, *neh*, te întreabă cât de mult ți-ar trebui ca să te pregătești de război?

Inima lui Blackthorne tresări.

— Cu cine să mă războiesc, Mariko-san?

— El te întreabă, cu cine ai dori?

— Cu Corabia Neagră de anul acesta, răspunse Blackthorne deîndată, luând o hotărâre bruscă, nădăjduind cu disperare că acesta era momentul

potrivit să-i înfățișeze lui Toranaga planul pe care îl întocmise în taină, de-a lungul zilelor. Miza pe faptul că, salvându-i viața lui Toranaga în acea dimineață, căpătase o poziție specială, ceea ce îl va ajuta să treacă de momentele dificile.

Mariko fusese luată prin surprindere.

— Cum?

— Corabia Neagră. Spune-i seniorului Toranaga că tot ceea ce trebuie să facă este să-mi dea o împuternicire scrisă. Eu am să fac restul. Cu corabia mea și doar puțin ajutor... Împărțim încărcătura, numai mătase și aur.

Ea râse. Toranaga, nu.

— Stăpânul meu spune că acesta ar fi un act de război de neiertat împotriva unei națiuni prietene. Portughezii sunt de neînlocuit pentru Japonia.

— Da, sunt – în acest moment. Dar eu cred că sunt dușmanul lui, ca și ai mei și orice servicii vă pot face ei, noi le putem face mai bine, la un preț mai mic.

— El spune, poate, dar el nu crede că China va face comerț cu voi. Nici englezii, nici olandezii nu sunt puternici în Asia, încă, iar noi avem nevoie de mătase acum și adusă continuu.

— Are dreptate, desigur, dar într-un an, sau doi, lucrurile se vor schimba și atunci o să aibă dovada. Așa că iată o altă propunere: eu sunt deja în război cu portughezii; în afara limitei de trei mii sunt apele internaționale; legal, cu actualele mele scrisori de împuternicire, eu pot s-o iau ca pradă de război și s-o duc în orice port și s-o vând, împreună cu încărcătura ei. Cu corabia mea și un echipaj ar fi ușor. În câteva săptămâni, sau luni, aș putea să aduc Corabia Neagră și tot ceea ce e în ea la Yedo. Aș putea s-o vând în Yedo. Jumătate din valoare ar fi a lui, Ca taxă portuară.

— El spune că ceea ce se întâmplă pe mare, între dumneata și inamicii dumitale, îl interesează foarte puțin. Marea aparține tuturor, dar acest pământ este al nostru și aici guvernează legile noastre și legile noastre nu trebuie încălcate.

— Da.

Blackthorne știa că drumul pe care apucase era primejdios, dar intuiția îi spunea că momentul era perfect și că Toranaga va mușca momeala. Și Mariko.

— Era doar o sugestie. M-a întrebat cu cine mi-ar place să mă războiesc. Te rog, iartă-mă, dar câteodată e bine să te pregătești pentru orice eventualitate. În această privință cred că interesele seniorului Toranaga sunt și ale mele.

Mariko traduse. Toranaga mormăi și vorbi scurt.

— Seniorul Toranaga prețuiește sugestiile inteligente, Anjin-san, cum ar fi părerea dumitale despre o flotă, dar aceasta de acum este absurdă. Chiar dacă ați avea aceleași interese, dar nu este așa, cum ai putea dumneata și alți nouă oameni să atacați un vas atât de uriaș, cu aproape o mie de persoane la bord?

— Aș face-o. Trebuie să-mi fac un echipaj nou, Mariko-san. Optzeci sau nouăzeci de oameni, marinari încercați și tunari. Am să-i găsesc la Nagasaki și pe corăbiile portugheze.

Blackthorne se prefăcu că nu bagă de seamă tresărirea ei, sau faptul că evantaiul își oprise fluturarea.

— Trebuie să fie câțiva francezi, un englez sau doi, dacă am noroc, niște nemți, sau olandezi. Cei mai mulți renegați sau forțați să se imbarce. Aș avea nevoie de un permis de liberă trecere pentru Nagasaki, puțină protecție și puțin argint, sau aur. În flotele inamice sunt întotdeauna marinari care ar dezerta pentru puțin mărunțiș, sau o parte din pradă.

— Stăpânul meu spune că orice comandant care s-ar încrede într-o asemenea adunătură în cursul unui atac, ar fi nebun.

— Așa-i. Dar am nevoie de un echipaj ca să ies pe mare.

— El întreabă, dacă ar fi cu putință să pregătești samurai și marinarii noștri, ca să fie tunari și marinari?

— Ușor, cu timpul, dar asta ar putea să ia luni. Ar putea, cu siguranță, fi gata anul viitor. N-ar fi nici o șansă să ieșim în calea Corabiei Negre anul acesta.

— Seniorul Toranaga spune, nu plănuiesc să atac Corabia Neagră portugheză anul acesta, sau următorul. Nu sunt dușmanii mei și nu sunt în război cu ei.

— Știu, dar eu sunt în război cu ei. Te rog, iartă-mă, desigur, aceasta este numai o discuție, dar eu trebuie să-mi fac rost de oameni, să-i pot fi de folos seniorului Toranaga, dacă dorește.

Stăteau în încăperile lui Toranaga care dădeau deasupra grădinii. Fortăreața abia fusese atinsă de cutremur. Noaptea era umedă și înăbușitoare și fumul spiralelor de lemn aromat se înălța leneș, ca să alunge țânțarii.

— Stăpânul meu vrea să știe dacă ai avea acum corabia și cei câțiva membri din echipaj care au ajuns cu dumneata, ai naviga către Nagasaki ca să-ți iei acești oameni de care ai nevoie?

— Nu. Asta ar fi prea primejdios. N-aș putea să manevrez îndeajuns de bine. Așa că portughezii m-ar captura. Ar fi mult mai bine să fac rost de oameni mai întâi, să-i aduc înapoi în apele de-acasă, la Yedo, *neh?* Odată ce am întregul echipaj și arme, inamicul n-are cu ce să mă înfrunte în apele astea.

— El nu crede că dumneata și nouăzeci de oameni ați putea înfrunta Corabia Neagră.

— Pot să-i ies înainte și s-o scufund cu *Erasmus*. Desigur, *Mariko-san*, știu că toate astea sunt doar vorbe, dar dacă mi s-ar permite să-mi atac dușmanul în clipa în care-aș avea tot echipajul, aș ieși pe flux, spre Nagasaki. Dacă Corabia Neagră ar fi deja în port, mi-aș ridica steagul de luptă și-aș începe o blocadă de pe mare. Aș lăsa-o să-și termine negoțul și apoi, când vântul ar fi potrivit pentru călătoria ei spre casă, m-aș preface că am nevoie de provizii și aș lăsa-o să scape din port. Aș prinde-o la câteva leghe mai departe, pentru că noi suntem mult mai iuți, iar tunurile mele ar face restul. Odată ce și-ar coborî steagul, aș pune un echipaj de abordaj pe ea și aș întoarce-o înapoi, la Yedo. S-ar putea să aibă până la trei, poate patru sute de tone de aur la bord.

— Dar de ce nu și-ar saborda căpitanul nava, odată ce l-ai învins, dacă-l învingi, înainte să poți ajunge la bord?

Blackthorne era gata să spună: "De obicei echipajul se răscoală, dacă căpitanul e fanatic, dar n-am auzit niciodată de vreunul atât de nebun. De cele mai multe ori faci o înțelegere cu căpitanul. Le cruți viețile, le dai o mică parte din pradă și-i debarci, teferi, în cel mai apropiat port. Dar de data asta, o să am de-a face cu Rodrigues și-l cunosc și știu ce-o să facă." Dar se răzgândi să le dezvăluie, sau să le spună întregul plan. Cel mai bine să lași barbarii să fie barbari, își spuse.

— De obicei, nava înfrântă se predă, *Mariko-san*, spuse în loc. E un obicei. Unul din obiceiurile noastre de război pe mare, să cruți pierderile inutile de vieți.

— Seniorul Toranaga spune, îmi pare rău, *Anjin-san*, că e un obicei dezgustător. Dacă el ar avea corăbii, nu s-ar preda nimeni.

Mariko sorbi puțin *cha*, apoi, contiuă:

— Și dacă corabia nu este încă în port, atunci voi încrucișa toate drumurile pe mare, ca s-o prind la câteva leghe în apele internaționale. Va fi mai ușor de luat, încărcată din greu și greu de manevrat, dar mai greu de adus la Yedo. Când se așteaptă să sosească?

— Stăpânul meu nu știe, poate în treizeci de zile, spune. Corabia va sosi mai devreme anul acesta.

Blackthorne știa că era atât de aproape de victorie, atât de aproape.

— Atunci va trebui să fac blocadă și s-o atac la sfârșitul sezonului.

Ea tăcuse și Blackthorne se gândi că o dezamăgire de-o clipă străbătuse fața lui Toranaga. Se întrerupse, ca și cum s-ar fi gândit la alte posibilități, apoi spuse:

— Dacă ar fi Europa, ar mai fi o cale. Ai putea pătrunde noaptea, pe mare ca s-o iei cu forța – un atac surpriză.

Mâna lui Toranaga se încleștă pe mânerul săbiei.

— El spune, ai îndrăzni să duci război pe pământul nostru împotriva dușmanilor tăi?

Lui Blackthorne i se uscăse gura.

— Nu. Desigur, aceasta este o părere, dar starea de război există între el și portughezi și seniorul Toranaga vrea să-i lovească. Aceasta ar fi calea de-a o face. Dacă-ai avea două sau trei sute de luptători bine discipulați, un echipaj bun și *Erasmus*, ar fi ușor să trag de-a lungul Corabiei Negre, s-o abordez și s-o scot în larg. Ar putea alege timpul atacului surpriză, dacă am fi în Europa.

Urmă o tăcere lungă.

— Seniorul Toranaga spune, aceasta nu este Europa și nu există nici o stare de război și nu va exista, între el și portughezi.

— Desigur. Încă ceva, *Mariko-san*. Nagasaki nu este sub stăpânirea seniorului Toranaga, nu-i așa?

— Nu, *Anjin-san*. Seniorul Harima stăpânește portul și ținuturile din jur.

— Dar, de fapt, nu iezuiții controlează portul și tot negoțul?

Blackthorne băgă de seamă șovăiala ei de a traduce, dar continuă să insiste.

— Nu-i acesta *honto*, *Mariko-san*? Și nu este seniorul Harima catolic? Nu este mai tot Kyushu catolic? Și deci, nu controlează iezuiții într-o oarecare măsură, întreaga insulă?

— Creștinismul este o religie. Toți *daimyo* își controlează propriile lor pământuri, *Anjin-san*.

Mariko o spusese ca pentru ea.

— Dar mi s-a spus că Nagasaki este cu adevărat teritoriu portughez. Mi s-a spus că ei se poartă ca și cum ar fi. N-a vândut tatăl seniorului Harima acest teritoriu, iezuiților?

Vocea lui Mariko se aspri.

— *Da, dar Taikō a luat pământul înapoi*. Nici unui străin nu-i este îngăduit să aibă pământ aici, acum.

— Dar nu a îngăduit *Taikō* ca edictele sale să fie nesocotite, așa că astăzi nimic nu se mai întâmplă aici fără încuviințarea iezuiților? Nu controlează iezuiții toată navigația din Nagasaki și tot comerțul? Nu poartă iezuiții toată tocmeala pentru voi și nu fac ei pe misiții?

— Ești foarte bine informat despre Nagasaki, *Anjin-san*, spuse ea cu înțeles.

— Poate seniorul Toranaga ar trebui să ia controlul portului din mâinile dușmanului.

— Ei sunt dușmanii dumitale, *Anjin-san*, nu ai noștri, spuse ea, înghițind momeala, în cele din urmă. Iezuiții sunt...

— *Nan ja?*

Ea se întoarse spre Toranaga, cerându-și iertare și-i explică ce se spusese până atunci. Când termină, el vorbi aspru, ca o muștrare.

— *Hai*, spuse ea de câteva ori și se înclină smerită. Seniorul Toranaga îmi amintește că părerile mele nu au nici o valoare și ca tълmăci ar trebui doar să traduc, *neh?* Te rog, iartă-mă.

Mai demult, Blackthorne și-ar fi cerut iertare pentru că o atrăsese în cursă. Acum, asta nu i se mai păru necesar dar, deoarece reușise, răsese și spuse:

— *Hai, kawaii, tsukkuko-sama!* Da, frumoasă doamnă-tълmăci!

Mariko zâmbi forțat, nemulțumită de ea însăși că se lăsase prinsă în cursă.

— *Yoi, Anjin-san*, spuse Toranaga încă o dată voios.

— *Mariko-san, kawaii desu yori! Tsukku-san anamsu ka nori masen, neh?* Și *Mariko-san* e mult mai drăguță decât bătrânul domn Tsukku, nu-i așa, și mult mai plăcut mirositoare.

Toranaga râse.

— *Hai*.

Întrucâtva domolită, Mariko roși și turnă ceai, apoi Toranaga vorbește, de data asta serios:

— Stăpânul nostru spune, de ce ai pus atât de multe întrebări? Sau de ce ai spus atât de multe lucruri despre seniorul Harima și Nagasaki?

— Doar ca să arăt că portul Nagasaki este de fapt controlat de *străini*, de *portughezi* și, după legea mea, eu am dreptul să atac dușmanul oriunde.

— Dar aici nu este *oriunde*, spune el. Acesta este Pământul Zeilor și un astfel de atac e de neînchipuit.

— Sunt de acord din toată inima. Dar, dacă vreodată seniorul Harima devine dușman, sau iezuiții care-i conduc pe portughezi devin dușmani, aceasta este calea de a-i lovi.

— Seniorul Toranaga spune că nici el, nici un alt *daimyo*, nu ar îngădui vreodată un atac al unei nații străine asupra alteia pe pământ japonez – sau uciderea lor, de oricare dintre oamenii noștri. Împotriva dușmanilor Împăratului, aceasta este o altă problemă. Cât despre a face rost de războinici și echipaj, ar fi ușor pentru un om să obțină oricâți, dacă ar vorbi japoneza. Sunt mulți *wako* în Kyushu.

— *Wako, Mariko-san?*

— Oh, îmi pare rău. Noi numim corsarii *wako*, *Anjin-san*. Aveau multe ascunzători de-a lungul țărmurilor insulei Kyushu, dar au fost zdrobiți aproape de tot de către Taikō. *Supraviețuitorii* mai pot fi încă găsiți, din nefericire. *Wako* terorizează coastele Chinei de secole. Din cauza lor, China a închis porturile pentru noi.

Ea îi explică lui Toranaga ce se spusese până atunci. El vorbește din nou, mai apăsător.

— El spune, că niciodată nu-ți va îngădui sau plănuiește, sau permite dumitale să pornești un atac pe uscat, deși ar fi drept pentru dumneata să-ți hărțuiești dușmanul reginei în largul mării. Îți repetă, aici nu este *oriunde*. Aici este Pământul Zeilor. Ar trebui să ai răbdare, așa cum ți-am spus și mai înainte.

— Da, voi încerca să am răbdare în felul său. Vreau doar să lovesc dușmanul, pentru că ei *sunt* dușmanul. Eu cred din tot sufletul că sunt și dușmanii lui.

— Seniorul Toranaga spune că portughezii i-au spus că *dumneata* ești dușmanul. Și *Tsukku-san* și Părintele Inspector sunt foarte siguri de asta.

— Dacă aș fi în stare să capturez Corabia Neagră pe mare și s-o aduc ca pe-o captură legală la Yedo, sub steagul Angliei, mi s-ar permite să o vând, pe ea și toată încărcătura ei, în Yedo, după obiceiul nostru?

— Seniorul Toranaga spune că asta depinde.

— Dacă vine războiul, mi s-ar îngădui să atac dușmanul seniorului Toranaga cum știu eu mai bine?

— El spune că aceasta este datoria unui *hatamoto*. Un *hatamoto* este, bineînțeles, sub ordinele sale personale tot timpul. Stăpânul meu îmi cere să-ți explic că, în Japonia, lucrurile nu vor fi niciodată rezolvate altfel decât prin metode japoneze.

— Da, înțeleg pe deplin. Cu umilința potrivită aș vrea să arăt că cu cât știu mai mult despre problemele sale, cu atât mai mult aș putea fi în stare să-l ajut.

— El spune că datoria unui *hatamoto* este întotdeauna să ajute stăpânul, *Anjin-san*. El spune că eu trebuie să-ți răspund la orice întrebare chibzuită pe care mi-o vei pune mai târziu.

— Mulțumesc. Pot să-l întreb, ar dori să aibă o flotă a sa, așa cum i-am propus pe galeră?

— A spus deja că ar dori să aibă o flotă, o flotă modernă, Anjin-san, condusă de proprii săi oameni. Ce *daimyo* nu ar vrea asta?

— Atunci, spune-i asta: dacă aș fi destul de norocos să iau corabia dușmană, aș duce-o la Yedo să o repar și să socotesc prada. Apoi aș transborda jumătate din praful de aur pe *Erasmus* și aș vinde Corabia Neagră înapoi portughezilor, sau i-aș da-o lui Toranaga-sama, ca pe-un dar, sau aș arde-o după cum i-ar fi dorința. Apoi aș pluti către casă. Într-un an m-aș întoarce înapoi și aș aduce patru corăbii de război, ca dar din partea reginei Angliei către seniorul Toranaga.

— El întreabă, care ar fi câștigul dumitale în asta?

— *Honto* este că ar rămâne îndeajuns și pentru mine, Mariko-san, după ce corăbiile vor fi plătite de Maiestatea-Sa. Mai departe: mi-ar place să iau cu mine unul dintre cei mai de încredere sfetnici ai săi, ca ambasador pe lângă regina mea. Un tratat de prietenie între țările noastre ar putea să-l intereseze.

— Seniorul Toranaga spune că asta ar fi mult prea generos. El adaugă, dar dacă, printr-o minune, un astfel de lucru s-ar întâmpla și dumneata te-ai întoarce cu corăbiile noi, cine i-ar pregăti marinarii și samurarii și căpitanii, care să le conducă?

— Eu, la început. Dacă asta îi face plăcere. Aș fi onorat. Apoi alții ar putea veni după mine.

— El spune, ce înseamnă *la început*?

— Doi ani.

Pe fața lui Toranaga trecu un zâmbet fugar.

— Stăpânul nostru spune că doi ani nu ar fi de ajuns *la început*. Oricum, adaugă el, asta este un vis. Nu este în război cu portughezii, sau cu seniorul Harima din Nagasaki. El repetă: ce faci dumneata în afara apelor japoneze, în propria dumitale corabie, cu propriul echipaj, este *karma* dumitale. Mariko părea tulburată. În afara apelor noastre ești străin, spune el. Dar aici ești samurai.

— Da, înțeleg onoarea pe care mi-a făcut-o. Pot să întreb cum poate un samurai împrumuta bani, Mariko-san?

— De la un cămătar, Anjin-san, cum altfel? De la un negustor murdar de bani.

Ea traduse pentru Toranaga.

— De ce ți-ar trebui bani?

— Sunt cămătari în Yedo?

— Oh, da, cămătarii sunt pretutindeni, *neh*? Nu este la fel și în țara dumitale? Întreabă-ți concubina, Anjin-san. Poate ea ar putea să te ajute. Este o parte din îndatoririle ei.

— Spuneai că plecăm la Yedo mâine?

— Da, mâine.

— Din nefericire, Fujiko-san nu va fi în stare să călătorească atunci. Mariko vorbi cu Toranaga.

— Seniorul Toranaga spune că o va trimite cu galera când aceasta va pleca. El spune, pentru ce îți trebuie să împrumuți bani?

— Va trebui să-mi fac un echipaj nou, Mariko-san. Să pot naviga oriunde, să-l servesc pe seniorul Toranaga, oricum ar dori el să o fac. Este aceasta îngăduit?

— Un echipaj din Nagasaki?

— Da.

— El îți va da un răspuns când veți ajunge la Yedo.

— *Domo* Toranaga-sama. Mariko-san, când voi ajunge la Yedo, unde trebuie să mă duc? Va fi acolo cineva care să mă călăuzească?

— Oh, nu trebuie niciodată să-ți faci griji din pricina acestor lucruri, Anjin-san. Ești un *hatamoto* al seniorului Toranaga.

Cineva bătu la ușa interioară.

— Intră.

Naga deschise panoul-*shoji* și se înclină.

— Iartă – mă, tată, dar ai dorit să fii anunțat când se vor strânge toți ofițerii.

— Mulțumesc, am să fiu acolo curând.

Toranaga se gândi o clipă, apoi îi făcu semn lui Blackthorne prietenește.

— Anjin-*san*, du-te cu Naga-*san*. Are să-ți arate locul dumitale. Îți mulțumesc pentru părerea dumitale.

— Da, Alteță, vă mulțumesc că m-ați ascultat. Vă mulțumesc pentru cuvintele voastre. Da, am să încerc foarte tare să am răbdare și să mă perfecționez.

— Mulțumesc, Anjin-*san*.

Toranaga îl privi înclinându-se și plecând. Când rămaseră singuri se întoarse către Mariko:

— Ei bine, ce crezi?

— Două lucruri, Alteță. Mai întâi ura sa față de iezuiți este nemăsurată, chiar mai mare decât cea față de portughezi. Așa că este ca un bici pentru a fi folosit împotriva oricărui dintre ei, dacă aveți nevoie de așa ceva. Știm că este curajos, deci va conduce vitejește orice atac pe mare. Apoi, banii sunt încă țelul său. În apărarea lui, din ceea ce am învățat despre el, putem spune că banii sunt singurul mijloc pe care îl au barbarii ca să obțină puterea. Ei cumpără pământuri și ranguri, chiar regina lor este un fel de negustor și vinde pământuri seniorilor ei și cumpără corăbii și pământuri, probabil. Nu sunt prea diferiți de noi, Alteță, în afară de asta. Și de asemenea, în aceea că ei nu înțeleg puterea, sau că războiul este viață și viața este moarte.

— Sunt iezuiții dușmanii mei?

— Nu cred asta.

— Portughezii?

— Cred că pe ei îi interesează numai câștigul, pământurile și răspândirea Cuvântului Domnului.

— Sunt creștinii dușmanii mei?

— Nu, Alteță. Deși o parte din dușmanii voștri pot fi creștini, catolici sau protestanți.

— Ah, crezi că Anjin-*san* este dușmanul meu?

— Nu, Alteță. Nu, eu cred că vă respectă și cu timpul va deveni un adevărat vasal.

— Dar creștinii noștri, care sunt dușmanii?

— Seniorul Harima, Kiyama, Onoshi și oricare alt samurai care vi se împotrivesc.

Toranaga râse.

— Da, dar oare îi manevrează preoții, așa cum pretinde Anjin-*san*?

— Eu nu cred asta.

— Vor porni aceștia trei împotriva mea?

— Nu știu, Alteță. În trecut v-au fost toți atât dușmani cât și prieteni. Dar dacă trec de partea lui Ishido va fi foarte rău.

— Așa-i, da, ești un sfetnic prețios. Este greu pentru tine să fii un creștin catolic, să fii cu dușmanul și să ascuți ideile dușmanului.

— Da, Alteță.

— Te-a prins în cursă, *neh*?

— Da, dar de fapt a avut dreptate. Eu nu făceam ceea ce porunciseră-ți, eu mă așezasem între gândurile lui și domnia-voastră. Vă rog acceptați-mi scuzele.

— Va continua să fie greu, poate chiar mai mult.

— Da, Alteță. Dar e mai bine să cunoaștem ambele fețe ale monezii. Mult din cele ce a spus el s-au dovedit adevărate. De pildă, despre lumea care este împărțită de spanioli și portughezi, despre preoții care aduc pe ascuns arme, oricât de necrezut ar părea asta. Nu va trebui să vă temeți

niciodată despre credința mea, Alteță. Oricât de greu va fi, îmi voi face întotdeauna datoria.

— Mulțumesc. Ei bine, a fost foarte interesant ce a spus Anjin-san, *neh?* Interesant, dar prostesc. Da. Mulțumesc, Mariko-san, ești un sfetnic prețios. Să poruncesc să divorțezi de Buntaro?

— Alteță?

— Ei?

Oh, să fii liberă, cântă sufletul ei. Oh, Fecioară, să fii liberă. Amintește-ți cine ești, Mariko, amintește-ți ce ești și amintește-ți că dragostea este un cuvânt barbar.

Toranaga o privea în tăcere. Afară, țânțarii rătăciți în spiralele fumului aromat, se zbăteau să scape. Da, cugeta el, ea-i un șoim, dar asupra cărei prăzi să o îndrept?

— Nu, Alteță, spuse Mariko în cele din urmă. Vă mulțumesc, alteță, dar nu.

— Anjin-san este un bărbat ciudat, *neh?* Capul lui este plin cu vise. E o prostie să te gândești să-i ataci pe prietenii noștri portughezii sau Corabia lor Neagră. O prostie să crezi ce a spus el despre patru corăbii sau douăzeci.

Mariko șovăi.

— Dacă el spune că se poate alcătui o flotă, Alteță, atunci eu cred că se poate.

— Eu nu cred asta, spuse Toranaga apăsător. Dar ai dreptate că el poate fi folosit ca o amenințare împotriva altora. El și corabia lui de război. Cât de ciudat, dar cât de limpede. Este cum a spus Omi. Acum avem nevoie de barbari, să învățăm de la ei și încă e mult de învățat, îndeosebi de la el, *neh?*

— Da.

— E timpul să deschidem împărăția, Mariko-san. Ishido o va închide ca pe o scoică. Dacă aș fi președintele Consiliului Regentilor, din nou, aș face tratate cu orice națiune, atâta vreme cât ni se arată prietenă. Aș trimite oameni să învețe de la alte nații, da, și aș trimite ambasadori. Regina acestui om ar fi un bun început. Pentru o regină poate că ar trebui să trimit o femeie că ambasador, dacă ea ar fi îndeajuns de inteligentă.

— Va trebui să fie foarte puternică și foarte inteligentă, Alteță.

— Da, ar fi o călătorie primejdioasă.

— Toate călătoriile sunt primejdioase, Alteță, spuse Mariko.

— Da.

Din nou Toranaga schimbă vorba fără veste.

— Dacă Anjin-san pleacă cu corabia sa încărcată cu aur, se va întoarce el însuși?

După mult timp ea spuse:

— Nu știu.

Toranaga hotărî să nu mai insiste.

— Îți mulțumesc, Mariko-san, spuse el ca o prietenoasă încheiere.

Doresc să fii de față la întâlnire, să traduci ce voi spune pentru Anjin-san.

— Totul, Alteță?

— Da. Și la noapte, când te vei duce la Casa de Ceai să cumperi contractul lui Kiku, ia-l pe Anjin-san cu dumneata. Spune-i concubinei lui să facă toate pregătirile. Are nevoie de o răsplată, *neh?*

— Hai.

Când ea ajunsese la *shoji*, Toranaga spuse:

— Deîndată ce lucrurile se rezolvă între mine și Ishido, voi porunci divorțul tău.

Mâna ei se încordă pe rama panoului. Încuviință ușor din cap, dar nu privi înapoi. Ușa se închise după ea.

Toranaga privi un timp fumul, apoi se ridică și trecu în grădină către latrină și se așeză pe vine. După ce termină și folosi hârtia, auzi un servitor trăgând vasul de sub gaură ca să-l înlocuiască cu unul curat. Țânțarii

zumzăiau și el se plezni absent. Se gândea la șoimi și ulii știind că chiar și cei mai buni șoimi fac greșeli, așa cum Ishido făcuse o greșeală, Kiri și Mariko, și Omi, și chiar Anjin-san.

***

Cei o sută și cincizeci de ofițeri erau aliniați în rânduri îngrijite, cu Yabu, Omi și Buntaro în fața lor. Mariko ingenunche alături de Blackthorne. Toranaga păși înăuntru cu garda lui personală și se așeză pe o pernă aparte în fața lor. Răspunse plecăciunilor, apoi îi înștiință scurt despre conținutul mesajului și prezentă pentru prima oară de față cu toți planul său final de bătălie. Din nou păstră doar pentru el partea legată de tainicele și atât de cu grijă plănuitele răscoale și de asemenea faptul că atacul va porni pe drumul de nord și nu pe cel de pe coasta din sud. În strigătele tuturor, căci toți războinicii erau bucuroși că în cele din urmă starea de nesiguranță luase sfârșit, le spuse că, de îndată ce ploile vor înceta, va da cuvântul de cod "Cer de Purpură", care îi va arunca la atac.

— Între timp, mă aștept ca Ishido să convoace ilegal un nou Consiliu al Regenților, mă aștept să fiu acuzat ilegal de trădare, mă aștept să mi se declare război ilegal, împotriva legii.

Se aplecă înainte cu pumnul stâng sprijinit ca de obicei pe șold, celălalt strâns în jurul minerului săbiei.

— Ascultați, eu sprijin testamentul lui Taikō și îl recunosc pe nepotul meu Yaemon drept *kampaku* și Moștenitor al lui Taikō. *Nu cresc alte pământuri*, nu vreau alte onoruri, dar dacă trădătorii mă atacă, trebuie să mă apăr. Dacă trădătorii îl înșeală pe Majestatea Sa Imperială și încearcă să ia puterea în țară, este de datoria mea să îl apăr pe Împărat și să stârpesc răul, *neh?*

Un tunet de aprobări întâmpină aceasta. Strigăte de luptă *Kasigi* și *Toranaga* izbucniră în încăpere, răsunând prin toată fortăreața.

— Peste cinci zile regimentul de asalt se va pregăti de imbarcare pe galeră pentru Yedo. Toda Buntaro-san va comanda, Kasigi Omi-san, al doilea la comandă. Kasigi Yabu, vă rog să mobilizați Izu și să porunciți șase mii de oameni la trecătorile de la hotar, în caz că trădătorul Ikawa Jikkyu va încerca să năvălească spre sud ca să ne taie liniile de comunicație. Când se vor opri ploile, Ishido va ataca Kwanto.

Omi, Yabu și Buntaro aprobară în liniște înțelepciunea lui Toranaga de a păstra tăcere asupra hotărârii din acea după-amiază, de a lansa atacul în sezonul ploios, de îndată.

Asta va crea uimire, își spuse Omi simțind un junghi în pânțele la gândul unui război în ploaie în munții Shinano.

— Puștile noastre ne vor croi drum, spusesese Yabu atât de entuziast în acea după-amiază.

Omi încuviințase, fără să aibă încredere în plan, dar nici o altă posibilitate de oferit în schimb. E o nebunie, își spusesese, deși era încântat că fusese avansat al doilea la comandă. Nu înțeleg cum poate Toranaga crede că e vreo șansă de victorie pe drumul din nord.

Nu e nici una, își spuse din nou acum, devenind neatent la vorbăria înfierbântată a lui Toranaga, ca să se poată concentra încă odată asupra răzbunării sale. Desigur atacul asupra provinciei Shinano îți va da o mulțime de ocazii ca să-l aduci pe Yabu în prima linie, fără nici un pericol pentru tine. Războiul, orice fel de război, va fi în avantajul tău – dacă nu va fi pierdut. Apoi, îl auzi pe Toranaga spunând:

— Astăzi era cât pe ce să mor. Astăzi Anjin-san m-a scos din adâncurile pământului. Aceasta este a doua oară, poate chiar a treia, că mi-a salvat viața. Viața mea nu înseamnă nimic față de viitorul clanului meu și cine poate spune dacă aș fi trăit sau aș fi murit fără ajutorul lui. Dar deși *Bushido* spune că vasalii nu trebuie să aștepte vreodată vreo răsplată pentru serviciile lor, este de datoria seniorului să acorde din când

în când favoruri.

În mijlocul aclamațiilor generale, continuă:

— Anjin-san, stai aici. Mariko-san și dumneata de asemenea.

Invidios, Omi privi bărbatul uriaș ridicându-se și îngenunchind pe locul arătat de Toranaga. Nu era nici un bărbat în cameră care să nu își dorească să fie el acela care să fi avut norocul să fi făcut ce făcuse barbarul.

— Lui Anjin-san i se dă o feudă lângă satul de pescari Yokohama, la sud de Yedo, în valoare de două mii de *koku* pe an. Dreptul de a recruta o suită de două sute de samurai, drepturi depline de samurai și *hatamoto* al casei Yoshi-Toranaga-noh-Chikitada-Minowara, va primi zece cai, douăzeci de chimonouri, împreună cu echipamentul complet de luptă pentru vasalii săi, și rangul de amiral-șef și pilot al provinciei Kwanto.

Toranaga așteaptă până când Mariko-san traduse apoi strigă :

— Naga-san!

Ascultător, Naga-san aduse pachetul învelit în mătase. Toranaga scoase învelitoarea. Erau două săbii asemănătoare, una scurtă, cealaltă lungă.

— Băgând de seamă că pământul mi-a înghițit săbiile și că eram neînarmat, Anjin-san a coborât în prăpastie din nou ca să-și găsească sabia sa și să mi-o dea mie. Anjin-san, ți le dau în schimb pe acestea. Au fost făcute de meșterul făurar Yori-ya. Amintește-ți, sabia este sufletul samuraiului. Dacă o uită, sau o pierde, *nu va fi iertat niciodată*. Înconjurat de aclamații și mai puternice și de invidia fiecăruia, Blackthorne luă săbiile, se înclină corect și le puse la brâu, apoi se înclină din nou.

— Vă mulțumesc, Toranaga-sama. Îmi faceți o onoare prea mare. Vă mulțumesc.

Dădu să se depărteze, dar Toranaga îi făcu semn să rămână.

— Nu, așează-te aici, lângă mine; Anjin-san.

Toranaga privi iar chipurile războinice, fanatice ale ofițerilor săi. "Proștilor!" ar fi vrut să strige. Nu înțelegeți că războiul acum, sau după încetarea ploilor, ar fi un dezastru? Orice război cu Ishido-Ochiba-Yaemon și aliații lor de acum se va sfârși cu siguranță într-un măcel al tuturor armatelor mele, al vostru, și cu distrugerea mea și a întregii mele stirpe? Nu înțelegeți că nu am altă șansă decât să aștept și să nădăjduiesc că Ishido își va băga singur capul în laț?

În loc de aceasta, îi înfierbântă și mai mult, pentru că cel mai important lucru era să-și descumpănească dușmanul.

— Ascultați, samurai, în curând vă veți putea dovedi valoarea, de la bărbat la bărbat, așa cum au făcut-o înaintașii voștri. Îl voi distruge pe Ishido și toți trădătorii și primul va fi Ikawa Jikkyu, drept care dau toate pământurile sale, amândouă provinciile Suruga și Totomi, valorând trei sute de mii de *koku*, vasalului meu credincios, seniorul Kasigi Yabu și, adăugând Izu, îl declar pe el și urmașii lui ca stăpâni.

Aclamațiile răsunară ca un tunet. Yabu roși de mulțumire.

Omi lovea podeaua strigând la fel de încântat. Acum prada lui era uriașă, pentru că după datină urmașul lui Yabu avea să moștenească toate pământurile sale.

Cum să-l omori pe Yabu fără să aștepți războiul?

Apoi ochii lui se opriră pe Anjin-san, care striga fericit. De ce să nu-l lași pe Anjin-san s-o facă pentru tine? se întrebă și râse tare la gândul prostesc.

Buntaro se aplecă și îl bătu pe umăr prietenește, crezând că râde de bucurie pentru Yabu.

— În curând ai să primești feuda pe care o meriți, *neh?* strigă Buntaro deasupra tumultului. Meriți recunoștință. Ideile și sfaturile tale sunt prețioase.

— Îți mulțumesc, Buntaro-san.

— Nu-ți face griji, noi putem trece prin orice munți.

— Da.

Buntaro era un general deosebit de sălbatic în luptă și Omi știa că făceau o pereche potrivită: Omi, strategul îndrăzneț, Buntaro conducătorul neînfricat al atacului.

Dacă cineva ne poate trece prin munți, el e acela.

Urmă o alta explozie de bucurie, când Toranaga porunci să fie adus *saké*, încheind adunarea oficială.

Omi bău și îl privi pe Blackthorne îmbrăcat în chimonou îngrijit, cu săbiile așezate corect, golind o altă ceașcă, și pe Mariko care îi vorbea întruna. Te-ai schimbat foarte mult, Anjin-san, din acea primă zi, gândi el mulțumit. Multe dintre ideile tale străine sunt încă la locul lor, dar aproape te-ai civilizat.

— Ce se întâmplă, Omi-san?

— Nimic, nimic, Buntaro-san.

— Arătai de parcă un *eta* și-ar fi dezgolit dosul în fața ta.

— Nimic rău, nicidecum, chiar dimpotrivă. Îmi venise un gând. Să bem! Hei, Floare de Piersic, mai adu *saké*. Ceașca seniorului Buntaro e goală!

CAPITOLUL 40

— Am primit porunci să mă interesez dacă Kiku-san ar fi liberă în seara asta, spuse Mariko.

— Oh, îmi pare rău, doamnă Toda, dar nu sunt sigură, spuse binevoitoare Gyoko, mama-san. Pot să întreb dacă onoratul client ar dori-o pe doamna Kiku pentru întreaga seara sau doar pentru o parte a ei? Sau poate până mâine, dacă nu este deja angajată?

Mama-san era o femeie înaltă, elegantă, cu un zâmbet plăcut, abia trecută de cincizeci de ani, dar bea prea mult *saké*, avea inimă de cămătar și un nas care putea mirosi o monedă de argint de la cincizeci de *ri*.

Cele două femei erau într-o cameră de opt rogojini, alăturată încăperilor lui Toranaga. Fusese orânduită anume pentru Mariko și se deschidea în partea cealaltă către o mică grădină care era cuprinsă în primul dintre zidurile de apărare. Ploua din nou și picăturile străluceau în lumină.

Mariko spuse politicos:

— Aceasta va fi la voia clientului. Poate că acum putem face o înțelegere care să acopere orice eventualitate.

— Îmi pare atât de rău, vă rog să mă iertați, dar nu știu dacă e liberă deîndată. Este atât de căutată, doamnă Toda. Sunt sigură că veți înțelege.

— Oh, da, desigur. Suntem într-adevăr foarte norocoși să avem o astfel de doamnă de clasă aici, în Anjiro.

Mariko accentuase Anjiro. Trimisese după Gyoko în loc să o viziteze ea, așa cum poate ar fi trebuit, iar când femeia sosise, cu o mică întârziere, îndeajuns ca să fie observată, dar nu îndeajuns ca să fie considerată o mojie, Mariko fusese bucuroasă că putea să se înfrunte cu un adversar pe măsură.

— Casa de Ceai a fost distrusă foarte rău? întrebă.

— Nu, din fericire, afară de niște vase prețioase și niște haine, deși va costa o mică avere să reparăm acoperișul și să rearanjăm grădina.

Întotdeauna costă mult ca lucrurile să fie aranjate repede, nu credeți?

— Da, e foarte greu. La Yedo, Mishima sau chiar și în satul asta.

— E atât de important ca împrejurimile să fie liniștite, *neh*? Ar dori poate clientul să ne onoreze Casa de Ceai, sau dorește ca Kiku-san să-l viziteze aici, dacă e liberă?

Mariko își țuguie buzele gândindu-se:

— La Casa de Ceai.

— Ah, so desu!

Numele adevărat al mamei-*san* era Heiko-ichi – Prima fiică a Meșterului de Împrejmui. Tatăl ei și tatăl tatălui ei fuseseră meșteri în a face zidurile care împrejmuiu grădinile. Mulți ani ea fusese curtezană în Ishima, capitala provinciei Izu, ajungând până la rangul de curtezană de clasa a doua. Norocul îi surăsese și cu darurile primite de la patroni, cărora le alăturase un ascuțit simț al afacerilor, făcuse îndeajuns de mulți bani ca să-a cumpere propriul contract la timp, când frumusețea trupului și veselia molipsitoare cu care o dăruiseră zeii începuseră să nu mai aibă căutare și astfel să devină patroană cu propria ei Casă de Ceai și curtezane. Acum își spunea Gyoko-*san*, Doamna Norocoasă. La început, când era doar o novice de paisprezece ani, i se dăduse numele de Tsukaiko, Îmblânzitoarea de șerpi. Stăpânul ei îi explicase că acea parte specială a bărbatului putea fi asemuită unui șarpe. Că un șarpe era purtător de noroc, și dacă ea ar fi putut deveni o îmblânzitoare de șerpi în acest sens, atunci s-ar fi bucurat de un nemăsurat succes. De asemenea, numele îi va face pe clienți să râdă și râsul era esențial în astfel de afaceri. Gyoko nu dăduse niciodată uitării importanța râsului.

— *Saké*, Gyoko-*san*?

— Mulțumesc, da, mulțumesc doamnă Toda.

Slujnica turnă *saké*, apoi Mariko îi spuse să plece. Băură în tăcere.

Mariko umplu din nou ceștile.

— O ceramică atât de frumoasă, atât de elegantă, spuse Gyoko.

— Este foarte ieftină. Îmi pare rău că trebuie să o folosim.

— Dacă aș putea să aranjez să fie liberă, cinci *kobani* ar fi potrivit?

Un *koban* era o monedă de aur care cântărea optsprezece grame. Un *koban* valora trei *koku* de orez.

— Îmi pare atât de rău. Poate că nu m-am făcut prea bine înțeleasă.

N-am vrut să cumpăr toată Casa de Ceai din Mishima, doar serviciile doamnei pentru o seară.

Gyoko răsese:

— Ah, doamnă Toda, faima domniei voastre este bine-meritată, dar aș putea să arăt că Kiku-*san* este o doamnă de primă clasă. Breasla i-a acordat această cinste anul trecut.

— Într-adevar, și sunt sigură că acest rang e meritat, dar aceasta a fost în Mishima. Chiar și în Kyoto – dar desigur că glumeai. Îmi pare rău.

Gyoko înghiți vulgaritatea care îi stătea pe limbă și zâmbi nevinovat:

— Din nefericire va trebui să dau înapoi banii clienților care, cred că acum îmi amintesc, au angajat-o deja. Sărmana copilă! Patru din chimonourile ei au fost distruse de apă când am stins focul. Vin vremuri grele asupra țării, doamnă. Sunt sigură că înțelegeți. Cinci nu cred că ar fi prea mult.

— Desigur. Cinci ar fi de ajuns în Kyoto pentru o săptămână de dezmierdări cu două doamne de prim rang, dar nu trăim vremuri obișnuite și trebuie făcute înlesniri. O jumătate de *koban*. *Saké*, Gyoko-*san*?

— Mulțumesc, mulțumesc, *saké*-ul e atât de bun, de o calitate atât de bună, atât de bună. Încă una dacă doriți, apoi trebuie să plec. Dacă Kiku-*san* nu este liberă astă-seară, aș fi fericită să aranjez pentru una din celelalte doamne – Akeko, poate – sau poate altă zi ar fi mulțumitor? Poimâine, poate?

Mariko nu răspunse un timp. Cinci *kobani* era scandalos. Tot atât de mult cât s-ar fi plătit pentru o curtezană faimoasă, de primă clasă, în Yedo. O jumătate de *koban* ar fi mai mult decât mulțumitor pentru Kiku. Mariko știa prețurile curtezanelor pentru că Buntaro folosea curtezane din când în când și chiar cumpăraseră contractul uneia, iar ea trebuise să plătească notele care, desigur, îi fuseseră trimise. O pironi pe Gyoko cu privirea. Femeia își sorbea *saké*-ul, iar mâna nu-i tremura.

— Poate, spuse Mariko, dar nu cred. Nici altă doamnă, nici altă seară. Nu. dacă nu se poate pentru astă-seară, mi-e teamă că poimâine va fi prea târziu.

— Îmi pare rău.

— Cât despre alte doamne... Mariko zâmbi și ridică din umeri.

Gyoko își așeză cu părere de rău ceașca jos.

— Am auzit că glorioșii noștri samurai ne vor părăsi. Ce păcat, nopțile sunt plăcute aici. În Mishima nu avem briza mării cum aveți aici. Îmi va părea și mie rău să plec.

— Poate *un koban*. Dacă înțelegerea e mulțumitoare, mi-ar place să discutăm cât de mult ar putea costa contractul ei.

— Contractul ei?

— Da.

— Da. Contract – contractul ei. Ehe, asta este altceva. Cinci mii de *koku*.

— E cu neputință.

— Da, încuviință Gyoko, dar Kiku-*san* e ca propria mea fiică. Ea este propria mea fiică. Mult mai mult decât propria mea fiică. Am educat-o de la șase ani, Este cea mai desăvârșită doamnă din Lumea Sălciilor, din întreg Izu. Oh, știu, în Yedo aveți doamne mai strălucitoare, mai agere la minte, mai de lume, dar asta numai pentru că Kiku-*san* nu a avut norocul să întâlnească acest fel de oameni. Dar și acum, e neîntrecută la cântat din gură sau din *samisen*. Jur pe toți zeii. Dați-i un an în Yedo, cu patronul potrivit și învățătura potrivită, și poate sta alături, fără rușine, de orice curtezană din Împărăție. Cinci mii de *koku* e o sumă mică pentru o astfel de floare.

Sudoarea îmbrobonea fruntea femeii.

— Vă rog să mă scuzați, dar nu m-am gândit niciodată să-i vând contractul. De-abia are optsprezece ani. E fără cusur, singura doamnă de prima clasa pe care am avut cinstea să o am. Într-adevăr, nu cred că aș putea să-i vând vreodată contractul, chiar și la prețul pe care l-am spus. Nu, cred că va trebui să mă răzgândesc, îmi pare rău. Poate că vom discuta asta mâine. Să o pierd pe Kiku-*san*, pe mica mea Kiku-*chan*? Lacrimile se strânseseră în colțurile ochilor ei și Mariko cugetă, dacă acestea sunt lacrimi adevărate, atunci tu, Gyoko, nu ți-ai desfăcut niciodată picioarele în fața Pistilului Prințiar.

— Îmi pare nespus de rău. *Shigata ga nai, neh*, spuse Mariko politicos și o lăsă pe femeie să suspine și să plângă și-i umplu din nou ceașca, din ce în ce mai des.

Cât de mult valorează într-adevăr contractul? se întrebă. Cinci sute de *koku* ar fi neînchipuit de mult peste ceea ce era drept. Depinde de nerăbdarea bărbatului, care nu e nerăbdător în cazul nostru. Desigur seniorul Toranaga nu este. Pentru cine o cumpără? Omi? Poate. Dar de ce i-a poruncit Toranaga lui Anjin-*san* să fie aici?

— Te învoiești, Anjin-*san*? îl întrebă mai devreme, cu un răs nervos, acoperind strigătele ofițerilor beți.

— Vrei să spui că seniorul Toranaga a aranjat să mi se trimită o doamnă ca parte din răsplată?

— Da. Kiku-*san*. Nu poți să refuzi. Eu... mi s-a poruncit să traduc.

— Poruncit?

— Oh, aș fi fericită să traduc pentru dumneata, dar, Anjin-*san*.

Într-adevăr nu poți refuza. Ar fi cumplit de nepoliticos după atâta cinste, *neh*?

Ea zâmbise în sus către el, provocându-l, atât de mândră și încântată de generozitatea de necrezut a lui Toranaga.

— Te rog. N-am văzut niciodată o Casă de Ceai pe dinăuntru, până acum. Mi-ar place nespus de mult să văd și să stau de vorbă cu o adevărată doamnă a Lumii Sălciilor.

— Cum?

— Oh, li se spune așa pentru că doamnele trebuie să fie tot atât de grațioase ca sălciile. Câteodată e Lumea Plutitoare, pentru că sunt asemuite nufurilor ce plutesc pe un lac. *Hai*, Anjin-*san*, te rog, acceptă.

— Și Buntaro-*sama*?

— Oh, el știe că trebuie să aranjez asta pentru dumneata. Seniorul Toranaga i-a spus. E totul foarte oficial, desigur. Mi s-a poruncit. Și dumitale. Te rog!

Apoi spuse în latină, atât de fericită că nimeni din Anjiro nu vorbea această limbă.

— Mai e și alt motiv pe care am să ți-l spun și ție mai târziu.

— A, spune-mi-l acum.

— Mai târziu. Dar acceptă cu plăcere, pentru că te rog eu.

— Tu, cum aș putea să te refuz?

— Dar cu plăcere. Trebuie să fie cu plăcere. Promite-mi!

— Cu bucurie. Îți promit că am să te însoțesc. Îți promit că am să te urmez până la capăt.

Apoi ea îl părăsise ca să pregătească totul.

— Oh, sunt tulburată la gândul de a vinde contractul frumuseții mele, gema Gyoko. Da, mulțumesc. Încă puțin *saké*. Apoi într-adevăr trebuie să plec.

Goli ceașca și o ridică obosită pentru a-i fi umplută deîndată.

— Să spunem doi *kobani* pentru această seară – o dovadă a dorinței mele de a mulțumi o doamnă cu asemenea merite.

— Unul. Dacă ne înțelegem, poate că vom putea să mai vorbim despre contract în această seară, la Casa de Ceai. Îmi pare tare rău că trebuie să fiu atât de grăbită, dar timpul, înțelegi... Mariko scutură vag o mână către camera unde se întâlniseră ofițerii. Treburi ale statului – seniorul Toranaga – viitorul împărăției, înțelegi, Gyoko-*san*.

— Oh, da, doamnă Toda, desigur. Gyoko începu să se ridice. Să ne înțelegem la un *koban* și jumătate pentru seara asta? Bine, atunci ne-am înțele...

— Unul.

— *Oh ko*, doamna Toda, jumătatea e ca un dar și nu merită atenție, se văicări Gyoko, mulțumind zeilor pentru dibăcia ei și păstrându-și suferința prefăcută pe chip.

Un *koban* și jumătate ar fi fost de trei ori prețul, dar mai presus de bani aceasta era, în sfârșit, prima invitație de la unul dintre nobilii adevărați din întreaga Japonie, pentru care se zbatuse atât și pentru care ar fi sfătuit-o bucuroasă pe Kiku-*san* să facă totul – și chiar mai mult – pe degeaba.

— Pe toți zeii, doamnă Toda. Mă las la mila domniei tale. Un *koban* și jumătate. Vă rog, gândiți-vă la ceilalți copii ai mei, care trebuie îmbrăcați și educați și hrăniți ani de aici înainte, care nu vor deveni la fel de neprețuiți ca Kiku-*san*, dar care trebuie să fie ocrotiți la fel de mult ca ea.

— Un *koban* în aur, mâine, *neh*?

Gyoko ridică clondirul de porțelan și turnă două cești. Îi oferi una lui Mariko, o goli pe cealaltă și și-o umplu din nou.

— Unul, spuse aproape înecându-se.

— Îți mulțumesc, ești atât de bună și de cumpănită. Da, vremurile sunt grele. Mariko își sorbi vinul rezervată. Anjin-*san* și eu vom fi la Casa de Ceai peste puțin timp.

— Eh, cum-adică-ce-ați-spus?

— Că Anjin-*san* și eu vom fi la Casa de Ceai peste puțin timp. Eu trebuie să talmăcesc pentru el.

***

— Barbarul? Kiku rămase cu gura căscată.

— Barbarul. Și va fi aici dintr-o clipă într-alta dacă nu-l oprim – cu ea, cea mai nemiloasă, mai apucătoare scorpie din câte am întâlnit până acum. Dea zeii să se reîncarneze ca târfă de gang de mâna a cincisprezecea!

În ciuda teamei, Kiku râse veselă.

— Oh, mama-*san*, te rog, nu te necăji așa! Pare o doamnă atât de drăguță! Și un întreg *koban*! Ai făcut într-adevăr un aranjament minunat! Hai, hai, avem timp de ajuns. Mai întâi un pic de *saké* ca să-ți ia tot focul de la inimă. Ako, de grabă, ca o rândunică!

Ako dispăru.

— Da, clientul e Anjin-*san*. Gyoko aproape se sufoca. Kiku îi făcu vânt cu evantaiul și Hana, mica ucenică, îi puse ierburi mirositoare sub nas.

— Credeam că se tocmește pentru seniorul Buntaro, sau însuși seniorul Toranaga. Desigur, când a zis Anjin-*san*, am întrebat-o pe dată de ce n-a făcut asta chiar concubina lui; doamna Fujiko, așa cum spun bunele maniere că e de fapt corect. Dar tot ce a spus ea a fost că doamna Fujiko suferea mult din cauza arsurilor și i se poruncise ei să vorbească cu mine chiar de către seniorul Toranaga.

— Oh! oh, de-aș fi atât de norocoasă să-l servesc pe marele senior!

— Vei fi copilă, vei fi – dacă ne vom strădui. Dar barbarul? Ce vor crede ceilalți clienți ai tăi? Ce vor spune? Desigur, nu am hotărât nimic, spunându-i doamnei Toda că nu știu dacă ești liberă, așa că încă poți refuza, dacă dorești, fără să jignești pe nimeni.

— Ce-ar putea să spună ceilalți clienți? Seniorul Toranaga a poruncit asta. Nu e nimic de făcut, *neh*? Kiku își ascunse teama.

— O, poți refuza cu ușurință, dar trebuie s-o faci repede, Kiku-*chan*. Oh *ko*, ar fi trebuit să fiu mult mai șireată, așa ar fi trebuit.

— Nu te îngrijora Gyoko-*sama*, totul va fi în ordine, dar trebuie să judecăm limpede. E un risc mare, *neh*?

— Da, foarte.

— Nu mai putem da înapoi dacă acceptăm.

— Da, știu.

— Sfătuiește-mă.

— Nu pot, Kiku-*san*. Mă simt de parcă aș fi stăpânită de *kami*. Asta trebuie să fie hotărârea ta.

Kiku cântări toată grozăvia. Apoi cântări lucrurile bune.

— Hai să încercăm. Hai să acceptăm. În definitiv este samurai și *hatamoto* și vasalul favorit al seniorului Toranaga. Nu uita ce-a spus prezicătorul acela, că am să te ajut să devii bogată și faimoasă. Mă rog zeilor să mi se îngăduie să fac asta, ca să-ți răsplătesc totă bunătatea.

Gyoko îi ciufuli drăgăstos părul.

— Oh, copilă, ești atât de bună. Îți mulțumesc, îți mulțumesc. Da, cred că ești înțeleaptă. Sunt de acord. Lasă-l să vină la noi. O ciupi drăgăstos de obraz. Ai fost întotdeauna favorita mea, dar aș fi cerut dublu dacă aș fi știut că e vorba de amiralul barbar.

— Dar am primit dublu, Mama-*san*.

— Trebuia să avem de trei ori mai mult!

Kiku o bătu pe mână.

— Nu-ți face grijă. Asta este începutul norocului tău.

— Da, și e adevărat că Anjin-*san* nu-i un barbar obișnuit, ci un barbar samurai și *hatamoto*. Doamna Toda mi-a spus că i s-a dat o feudă de două mii de *koku* și a fost făcut amiral al tuturor corăbiilor lui Toranaga și că se îmbăiază ca orice persoană civilizată și nu mai pute.

Ako sosi cu sufletul la gură și turnă vinul fără să verse o picătură. Patru cești dispărură iute, una după cealaltă. Gyoko începu să se simtă mai bine.

— Noaptea aceasta trebuie să fie perfectă.

— Da, dacă seniorul Toranaga a poruncit-o, desigur așa trebuie să fie. N-ar fi poruncit-o personal, el însuși, dacă n-ar fi fost important pentru el, *neh*? Și Anjin-*san* e-ntr-adevăr ca un *daymio*. Două mii de *koku* pe an? Pe toți *kami*! Ar merita s-avem așa noroc. Kiku-*san*, ascultă! Se aplecă mai aproape de ea și Ako se apropia și ea, numai ochi și urechi.

— Am întrebat-o pe doamna Toda, văzând că vorbește limba lor scârboasă, dacă știe de vreun obicei ciudat, povești, dansuri sau poziții, sau

cântece, sau instrumente, sau întăritoare, pe care le-ar prefera Anjin-san.

— Ah, asta ar fi de mare ajutor, de foarte mare ajutor, zise Kiku, speriată că acceptase, dorindu-și să fi avut înțelepciunea de a refuza.

— Nu mi-a spus nimic! Vorbește limba lor, dar nu știe nimic despre obiceiurile lor în pat. Am întrebat-o dacă vreodată l-a întrebat despre asta și ea a spus da, dar cu rezultate groaznice. Gyoko povesti întâmplarea din castelul Osaka. Poți să-ți închipui cât de stânjenitor trebuie să fi fost!

— Cel puțin știm că nu trebuie să-i oferim băieți – tot e ceva.

— În afară de asta e doar o slujnică în casa lui, pe care o mai putem întreba!

— Avem timp să trimitem după ea?

— Am fost acolo eu însumi, direct de la fortăreață. Nici chiar leafa pe o lună n-a deschis gura fetei! Gânganie tâmpită!

— Era arătoasă?

— Oh, da, pentru o servitoare needucată. Tot ce-a avut de spus a fost că stăpânul era viril și nu se lăsa greu, că împărțea perna des și în cele mai obișnuite poziții și că e deosebit de înzestrat.

— Asta n-ajută prea mult, mama-san!

— Știu. Poate că cel mai bun lucru e să avem totul pregătit. Să fie. Totul, *neh?*

— Da, va trebui să fii foarte grijulie. E foarte important ca totul să iasă perfect. Va fi foarte greu, dacă nu cu neputință, să-l distrez așa cum trebuie dacă nu pot vorbi cu el.

— Doamna Toda a spus că va tălmăci pentru tine și pentru el.

— Ah, cât de drăguț din partea ei. Asta va fi de mare ajutor, deși, desigur, nu-i același lucru.

— Adevărat, adevărat. Mai pune *saké*, Ako. Grațios, copilă! Toarnă-l grațios. Dar, Kiku-san ești o curtezană de prima clasă, improvizează! Amiralul barbar a salvat astăzi viața seniorului Toranaga și stă în umbra lui. Viitorul nostru depinde de tine. Știu că vei avea o reușită frumoasă. Ako!

— Da, stăpână!

— Încredințează-te că saltelele sunt desăvârșite, că totul e desăvârșit. Vezi ca florile... nu, am să mă ocup de flori eu însămi și bucătar... unde-i bucătarul? O bătu pe Kiku pe genunchi. Poartă chimonoul auriu, cu cel verde pe dedesubt. Trebuie să o impresionăm pe doamna Toda, în noaptea asta, foarte tare.

Ieși grăbită să înceapă să pună casa în ordine și toate doamnele, slujnicele, ucenicile și servitorii se porniră să forfotească fericiți, curățând și dând o mână de ajutor, mândri de norocul care dăduse peste casa lor.

Când totul fu pus în ordine, iar programul celorlalte fete rearanjat, Gyoko merse în camera ei și se întinse pentru o clipă să-și adune puterile. Nu-i spusese încă lui Kiku despre oferta privitoare la contractul ei. Vom trăi și vom vedea, își spuse, dacă pot să fac aranjamentele de care am nevoie, atunci poate c-am să-i dau drumul dragei mele Kiku, dar niciodată înainte de a ști pentru cine. Snt bucuroasă că am avut prevederea să-i lămuresc asta doamnei Toda, înainte de a pleca. De ce plângi, proastă bătrână? Ești beată din nou? Adună-ți mințile! Ce înseamnă nefericirea pentru tine?

— Hana-chan!

— Da, mama-sama!

Copilul veni alergând – de-abia trecută de șase ani, cu ochi mari, căprui, și păr lung, minunat, purta un chimonou nou, purpuriu. Gyoko o cumpăraseră cu două zile în urmă de la Mura, prin misitul de copii din oraș.

— Cum îți place noul tău nume, copilă?

— Oh, foarte mult, foarte mult. Sunt onorată, mama-sama!

Numele însemna "Mica Floare", așa cum Kiku însemna "Crizantema" și Gyoko i-l dăduse în prima zi. "Sunt mama ta, de-acum", îi spusese Gyoko, blând, dar hotărât, după ce plătitese prețul și o luase în stăpânire, minunându-se că o asemenea frumusețe putea să se nască din niște

pescari neciopliți ca dolofana femeie Tamasaki. După patru zile de tocmeală crâncenă plătită un *koban* pentru serviciile copilului până la vârsta de douăzeci de ani, destul ca să hrănească familia Tamasaki timp de doi ani.

— Adu-mi niște *cha*, apoi pieptănul și câteva frunze parfumate de ceai, ca să nu-mi mai miroasă răsuflarea a *saké*.

— Da, mama-*sama*!

Fata țâșni neatentă, cu sufletul la gură, dornică să placă și se încurcă în fustele ca pânza de păianjen ale lui Kiku, care apăruse în ușă.

— Oh, oh, oh, îmi pare atââit de răăăăăău!

— Trebuie să ai mai multă grijă, Hana-*chan*.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, soră mai mare.

Copilei aproape îi dăduseră lacrimile.

— De ce ești tristă, Mică Floare? Hai, hai, zise Kiku, ștergându-i dragăstoasă lacrimile. În casa asta noi dăm la o parte lacrimile, amintește-ți. Noi, cele din Lumea Sălciilor, nu trebuie să fim niciodată triste, copilă, căci la ce ne-ar folosi asta? Tristețea nu place niciodată. Datoria noastră este să plăcem și să fim vesele. Haide, copilă, aleargă, dar cu grijă, cu grijă și grație!

Kiku se întoarce și se înfățișă bătrânei cu zâmbetul strălucitor.

— Așa îți place, stăpână-*san*?

***

Blackthorne se uită la ea și murmură:

— Aleluia!

— Aceasta este Kiku-*san*, spuse Mariko ceremonios, încântată de reacția lui.

Fata intră în încăpere într-un foșnet de mătase și îngenunchie și se plecă și-i spuse ceva ce Blackthorne nu înțelese.

— Spune că ești binevenit și că faci onoare acestei case.

— *Domo*, spuse el.

— *Do itashemasite. Saké, Anjin-san?* spuse Kiku.

— *Hai, domo*.

Îi privi mâinile desăvârșite apucând carafa fără să șovăie, cercetând dacă băutura era atât cât trebuia de caldă, apoi turnând în ceașca pe care o ridicase către ea, cum îi arătase Mariko, cu mai multă grație decât crezuse el posibil.

— Ai promis că te vei purta ca un japonez, așa-i? îl întrebă Mariko când porniseră din fortăreață, ea călătorind în palanchin, el mergând pe alături, în josul potecii care se răsucea către sat și către piața ce se deschidea spre mare. Purtători de torțe alergau în fața și în spatele lor. Zece samurai îi însoțeau, ca gardă de onoare.

— Am să încerc, da, spuse Blackthorne. Ce trebuie să fac?

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să uiți *ce trebuie* să faci și doar să-ți amintești că această noapte este doar pentru plăcerea *dumitale*.

Astăzi a fost cea mai bună zi din viața mea, se gândea, iar în noaptea asta... cum o să fie noaptea asta? Era înfierbântat de provocare și hotărât să încerce să fie japonez și să se bucure de orice și să nu se simtă stânjenit.

— Cât... cât face seara... ei bine... cât costă? întrebă.

— Asta este foarte ne-japonez, Anjin-*san*, îl tachinase ea. Ce-are asta de-a face cu celelalte? Fujiko-*san* a fost de acord că înțelegerea e așa cum trebuie.

O văzuse pe Fujiko înainte de plecare. Doctorul o vizitase și-i schimbă bandajele și îi dăduse ierburi. Ea era foarte mândră de noile onoruri și noua feudă și sporovăise veselă fără să arate că o doare, bucuroasă că el se ducea la Casa de Ceai. Desigur, Mariko-*san* se sfătuisese cu ea și totul fusese aranjat. Ce bună era Mariko-*san*! Cât de rău îi părea că avea arsurile, așa că n-a putut face ea însăși toate pregătirile. El atinsese mâna femeii înainte de a pleca, începând să-i placă de ea. Ea îi

mulțumise și-și ceruse iertare din nou și îl trimisese la treburile lui, dorindu-i o seară minunată.

Gyoko și slujnicele îi așteptaseră în poarta Casei de Ceai, întâmpinându-i cu tot ceremonialul.

— Aceasta este Gyoko-san, ea este aici mama-san.

— Prea onorată, Anjin-san, prea onorată.

— Mama-san, adică, mama? Mamă? E la fel și în engleză, Mariko-san. Mama – mămică – mami.

— Oh, e aproape la fel, dar, îmi pare rău, mama-san înseamnă *mamă vitregă*, sau *părinte adoptiv*, Anjin-san. Mamă, se spune *haha-san*, sau *oba-san*.

Într-o clipă Gyoko își ceru iertare și dispăru grăbită. Blackthorne zâmbi către Mariko. Fusese ca un copil, mirându-se de totul și de toate.

— Oh, Anjin-san, mi-am dorit întotdeauna să văd unul din locurile astea pe dinăuntru. Bărbații sunt atât de norocoși. Nu e minunat? Nu e extraordinar? Chiar și într-un sătuc mititel? Gyoko-san trebuie să o fi mobilat de jos până sus cu ajutorul unor meșteri pricepuți. Uite-te la calitatea lemnăriei și – oh, ești atât de bun că-mi îngădui să te însoțesc! N-am să mai am niciodată ocazia... Privește florile... Ce aranjament deosebit! Și, oh, uite, afară, în grădină....

Blackthorne era foarte bucuros și foarte nemulțumit că o slujnică era în încăpere, iar panourile-*shoji* deschise, pentru că chiar și aici, într-o Casă de Ceai, ar fi fost de neînchipuit, ba chiar primejdie de moarte pentru Mariko, să rămână singură cu el în aceeași cameră.

— Tu ești minunată, spuse în latină.

— Și tu. Chipul îi era plin de bucurie. Sunt foarte mândră de tine, Amiral al Flotei. Și Fujiko – oh, ea a fost atât de mândră, că abia a putut rămâne culcată!

— Arsurile ei păreau grave.

— Nu avea grijă. Doctorii au multă experiență și ea este tânără și puternică și încrezătoare. În noaptea asta șterge-ți totul din minte. Nu mai pune întrebări despre Ishido sau Ikawa Jikkyu sau bătălii, cuvinte cheie, feude, sau corăbii. În noaptea asta nu există griji. În noaptea asta vor fi numai lucruri minunate pentru tine.

— Tu ești minunată.

Ea își flutură evantaiul și îi turnă vin și nu spuse nimic. El o privi, apoi își zâmbiră.

— Pentru că alții sunt aici și limbile slobode, trebuie totuși să fim prevăzători, dar oh, sunt atât de fericită pentru tine, spuse ea.

— Tu. Care era celălalt motiv? Mi-ai spus că mai e un motiv pentru care ai vrut să vin aici în noaptea asta

— Ah, da, celălalt motiv.

Același parfum greu plutea în jurul lui,

— E un obicei străvechi al nostru, Anjin-san. Când o doamnă care aparține altcuiva ține la un alt bărbat și dorește să-i facă un dar sub o formă ce nu îi este îngăduită, atunci ea va aranja astfel ca altă femeie să îi ia locul – un dar – cea mai perfectă curtezană pe care și-o poate îngădui.

— Ai spus, "când o doamnă ține la altcineva". Vrei să spui "dragoste"?

— Da, dar numai în această noapte.

— Tu.

— Tu, Anjin-san.

— De ce în noaptea asta, Mariko-san? De ce nu mai înainte?

— Noaptea asta este o noapte fermecată și *kami* sunt alături de noi. Te doresc.

Apoi Kiku sosise la ușă. "Aleluia!" și fusese întâmpinat și i se servise *saké* după ceremonial.

— Cum spun că doamna este deosebit de drăguță?

Mariko îi spuse, iar el repetă cuvintele.

Fata râse vesel, acceptă complimentul și-l reîntoarse.

— Kiku-*san* întreabă dacă ți-ar place să cânte și să danseze pentru dumneata?

— Tu cum preferi?

— Această doamnă este aici pentru plăcerea ta, samuraiule, nu a mea.

— Și tu? Și tu ești aici pentru plăcerea mea?

— Da, într-un fel, într-un fel numai al meu.

— Atunci, te rog, roag-o să cânte.

Kiku bătut ușor din palme și Ako aduse *samisen*-ul. Era lung, întocmit oarecum ca o chitară cu trei corzi. Ako îl așeză pe podea și-i dădu plectrumul de fildeș lui Kiku, care spuse:

— Doamnă Toda, vă rog spuneți-i prea-onoratului nostru oaspete că am să cânt Cântecul Libelulei.

— Kiku-*san*, aș fi onorată dacă în noaptea asta, aici, mi-ai spune Mariko-*san*.

— Sunteți prea bună cu mine doamnă. Vă rog, iertați-mă, n-aș putea fi atât de nepoliticoasă.

— Te rog.

— Bine, dacă asta îți face plăcere, deși... zâmbetul ei era încântător. Mulțumesc, Mariko-*sama*.

Atinse o coardă. Din momentul în care oaspeții pășiseră pe poartă în lumea ei, toate simțurile ei erau încordate. Îi privise în taină cât timp fuseseră cu Gyoko-*san* și cât timp fuseseră singuri, căutând orice semn care ar fi putut să-i spună cum să-i facă plăcere bărbatului, sau să o impresioneze pe doamna Toda. Nu se așteptase la ceea ce foarte curând deveni limpede. Anjin-*san* o dorea pe doamna Toda, deși o ascundea tot atât de bine ca orice altă persoană civilizată. Asta de fapt nu era surprinzător, pentru că doamna Toda era deosebit de frumoasă și înzestrată și, cel mai important, ea singură putea să vorbească cu el. Ceea ce o ului era că, fără puțință de îndoială, și doamna Toda îl dorea la fel de mult, dacă nu chiar mai mult.

Samuraiul barbar și doamna samurai, nobila fiică a asasinului Akechi Jinsai, soția seniorului Buntaro! Ehei, sărmanul bărbat, sărmana femeie! Atât de trist. Desigur asta se va sfârși tragic.

Aproape îi dăduseră lacrimile gândindu-se cât de tristă e viața, cât de nedreaptă. Oh, cât aș vrea să mă fi născut samurai și nu țărăncă. Așa ca să pot deveni măcar concubina lui Omi-*sama*, nu doar o jucărie de-o clipă. Mi-aș da bucuroasă, pentru asta, speranța renașterii.

Dă la o parte tristețea. Oferă plăcere, asta e datoria ta.

Degetele ei atinseră o a doua coardă, o coardă plină de melancolie, apoi băgă de seamă că, deși Mariko era subjugată de muzica ei, Anjin-*san*, nu.

De ce, oare? știa că asta nu era din cauza felului în care cânta, căci era sigură că o făcea aproape perfect. Iscușința ei nu era dată multora.

A treia, cea mai frumoasă coardă, ca încercare. Nu e nici o îndoială, își spuse grăbită, nu-i face plăcere. Lăsă sunetul să moară și începu să cânte fără acompaniament, vocea ei ridicându-se odată cu schimbările bruște de ritm, așa cum cereau anii de educație până la perfecțiune. Din nou, Mariko fu fermecată, iar el nu, așa că Kiku se opri dintr-odată.

— Noaptea aceasta nu este pentru muzică, anunță ea. Noaptea aceasta este pentru fericire. Mariko-*san*, cum spun "te rog, iartă-mă" în limba lui?

— *Por favor*,

— *Por favor*, Anjin-*san*. În noaptea aceasta vom râde doar, *neh?*

— *Domo*, Kiku-*san*, *hai*.

— E greu să distrezi pe cineva fără cuvinte, dar nu e cu neputință, *neh?* Ah, știu!

Ea sări în picioare și începu să mimeze – *daimyo*, purtătorul de palanchin, pescarul, șoimarul, samuraiul îngâmfat, chiar un bătrân fermier ridicând un snop de paie – și le făcu atât de bine și atât de hazos că, în scurt timp, Mariko și Blackthorne râdeau și băteau din palme. Apoi ea își

ridică mâna. Începu să imite ironică un bărbat urinând, străduindu-se să se țină, scâpându-se pe el, pripindu-se, căutându-și podoaba insignifiantă, sau cocoșat de una neînchipuit de mare. Parodie toate momentele vieții unui om, începând mai întâi ca sugar udându-și scutecele și orăcâind, apoi tânăr grăbit și altul trebuind să se abțină, unul înzestrat deosebit, iar altul exact pe dos, până într-acolo în a se întreba "unde o fi dispărut?" și, în cele din urmă, un moșneag bătrân, gemând în extaz că putuse în sfârșit să se ușureze.

Kiku se înclină în aplauzele lor și sorbi *cha*, îndepărtându-și picăturile de transpirație de pe frunte. Băgă de seamă că el își mișca umerii și spatele.

— Oh, *por favor, senhor*, și ingenunchie în spatele lui începând să-i maseze gâtul. Degetele ei pricepute găsiră de îndată punctele plăcute.

— Oh, Doamne, așa, *hai*, chiar acolo!

Ea făcu așa cum i se cerea.

— Gâtul dumitale se va simți mult mai bine în curând. Ai stat prea mult timp așezat, Anjin-san.

— Asta foarte hun, Kiku-san. Face Suwo aproape rău. Ah, mulțumesc.

— Oh, Mariko-san, umerii lui Anjin-san sunt atât de largi, n-ai vrea să mă ajuți? Doar la umărul stâng, în timp ce eu îi masez umărul drept? Îmi pare rău, dar mâinile nu sunt îndeajuns de puternice.

Mariko își îngădui să se lase convinsă și făcu ceea ce i se ceruse. Kiku își ascunse zâmbetul când îl simți tresărind sub degetele lui Mariko și fu foarte mulțumită de improvizația ei. Acum clientul se simțea bine datorită talentului și cunoștințelor ei și era manevrat așa cum ar fi trebuit să fie.

— E mai bine, Anjin-san?

— Bine, foarte bine, mulțumesc.

— Oh, n-ai de loc pentru ce, e plăcerea mea. Dar doamna Toda e mult mai îndemânică decât mine.

Kiku putea să simtă atracția dintre ei, deși încercau să o ascundă.

— Acum, puțină mâncare, poate? Și aceasta sosi de îndată. Pentru dumneata, Anjin-san, spuse ea mândră.

Farfuria conținea un mic fazan tăiat bucățele mărunte, fript pe cărbuni, cu sos dulce de soia. Ea îl servi.

— E delicios, delicios, spuse el.

Și într-adevăr era.

— Mariko-san?

— Mulțumesc.

Mariko luă bucată oferită, dar nu o mănca. Kiku luă o bucățică cu bețișoarele și o mestecă cu plăcere.

— E bun, *neh*?

— Nu, Kiku-san, el foarte bun, foarte bun.

— Te rog, Anjin-san, mai servește. Ea mai luă încă o îmbucătură. E îndeajuns.

— Mulțumesc. Te rog, cum face – cum asta?

El arătă către sosul gros, marونی. Mariko tălmăci pentru el:

— Kiku spune că este zahăr și soia cu puțin ghimbir. Întreabă dacă aveți zahăr și soia în țara dumitale.

— Zahăr din sfeclă, dar soia nu, Kiku-san.

— Oh, cum se poate trăi fără soia? Kiku deveni solemnă. Te rog, spune-i lui Anjin-san că noi avem zahăr aici de o mie de ani. Călugărul budist Ganjin l-a adus din China. Cele mai bune lucruri ale noastre vin din China, Anjin-san. Ceaiul ne-a venit acum aproape cinci sute de ani. Călugărul budist Eisai a adus câteva semințe și le-a plantat în provincia Chikuzen, unde m-am născut. A adus și Zen-budismul.

Mariko traduse cu aceeași solemnitate, apoi Kiku lăsă să-i scape un hohot de râs.

— Oh, îmi pare atât de rău, Mariko-sama, dar amândoi arătați atât de solemn, eu doar mă prefăceam că sunt solemnă în privința ceaiului ca și cum ar fi fost ceva foarte important. A fost doar ca să vă distrez.

Îl priviră pe Blackthorne terminând fazanul.

— Bun, spuse el, foarte bun. Te rog, mulțumește Gyoko-san.

— Se va simți onorată.

Kiku turnă *saké* pentru amândoi. Apoi, știind că sosise vremea, spuse senină:

— Pot să întreb ce s-a întâmplat astăzi în timpul cutremurului? Am auzit că Anjin-san a salvat viața seniorului Toranaga. M-aș considera onorată să aflu eu prima ce s-a întâmplat.

Se așeză răbdătoare, lăsându-i pe Blackthorne și Mariko să se bucure de poveste, adăugând câte un "oh", sau "și ce s-a mai întâmplat apoi?", sau turnând *saké* fără să întrerupă, fiind ascultătorul perfect. Iar când ei sfârșiră de istorisit, se minună de curajul lor și de norocul seniorului Toranaga. Vorbiră un timp, apoi Blackthorne se ridică și slujnicei i se porunci să-i arate drumul. Mariko întrerupse tăcerea:

— N-ai mai mâncat niciodată carne până acum, Kiku-san, nu-i așa?

— Este de datoria mea să fac orice pot ca să îi fac plăcere, doar pentru puțin timp, *neh?*

— Nu mi-am închipuit niciodată cât de perfectă poate fi o doamnă. Acum înțeleg de ce trebuie să fie întotdeauna o Lume Plutitoare, o Lume a Sălciilor și cât de norocoși sunt bărbații și cât de nepotrivită sunt eu.

— Oh, dar acesta n-a fost niciodată scopul meu, Mariko-sama, și nu este scopul nostru. Suntem aici doar pentru plăcere, pentru un moment trecător.

— Da. Am vrut doar să înțelegi că te admir atât de mult. Mi-ar fi plăcut să fii sora mea.

Kiku se înclină.

— N-aș fi demnă de o astfel de cinste.

Fiecare își simțea sufletul încălzit. Apoi ea spuse:

— Este un loc foarte tainic și aici toți sunt de încredere. Nu iscodește nimeni. Camera plăcerii e în grădină și e foarte întunecoasă dacă e nevoie, iar întunericul păstrează toate tainele.

— Singura cale de a păstra un secret este să-l șoptești într-o fântână secată, la amiază, când ești singură, *neh?* spuse Mariko într-o doară, având nevoie de timp ca să se hotărăscă.

— Între surori nu e nevoie de fântâni. I-am spus slujnicei mele să plece și să revină în zori. Camera de plăceri e un loc foarte izolat.

— Acolo trebuie să rămâi singură cu el.

— Pot să rămân oricând singură, oricând.

— Ești atât de bună cu mine, Kiku-chan, atât de grijulie.

— E o noapte fermecată, *neh?* și foarte specială.

— Noaptele fermecate sfârșesc prea repede, Soră Mai Mică. Noaptele fermecate sunt pentru copii, *neh?* Eu nu sunt copil.

— Cine știe ce se poate întâmpla într-o noapte fermecată? Întunericul poate să ascundă orice.

Mariko clătină trist din cap și o mângâie tandru.

— Da, dar pentru el, dacă te ascunde pe tine, asta ar însemna totul.

Kiku lăsă lucrurile așa.

— Sunt un dar pentru Anjin-san, nu m-a cerut el?

— Dacă te-ar fi văzut, cum ar fi putut să nu te ceară? Pe bună dreptate, el este cel onorat că l-ai primit.

— Înțeleg asta acum. Dar m-a văzut odată, Mariko-san. Eram cu Omi-san, când el a trecut către corabie ca să meargă pentru prima dată la Osaka.

— Oh, Anjin-san a spus că a văzut-o pe Midori-san cu Omi-san. Tu erai lângă palanchin?

— Da. În piață. Oh, da, eu eram Mariko-san nu doamna, soția lui Omi-sama. El mi-a spus *konnichi wa*, dar desigur nu-și aduce aminte. Cum ar putea să-și amintească? Asta s-a întâmplat într-altă viață, *neh?*

— Oh, își amintește – fata frumoasă cu umbrelă verde. Spunea că este

cea mai frumoasă fată pe care a văzut-o vreodată. Mi-a vorbit despre ea de multe ori.

Mariko o cercetă mai atent.

— Da, Kiku-*san*, ai putea fi ușor luată drept ea, într-o zi ca aceea, sub umbrelă.

Kiku turnă *saké* și Mariko fu fermecată de eleganța ei firească.

— Umbrela mea era verde ca marea, spuse ea, foarte încântată că el își amintea.

— Cum arăta atunci Anjin-*san*? Mult diferit? Noaptea cu Urlete trebuie să fi fost groaznică.

— Da, da, într-adevăr. Și el era mai bătrân atunci, cu pielea feței brăzdată adânc. Dar am început să devenim prea serioase, Soră Mai Mare. Ah, nu știi cât sunt de onorată că-mi îngădui să-ți spun astfel. Noaptea aceasta este doar pentru plăceri, nu mai suntem serioase, nu?

— Da, sunt de acord, te rog, iartă-mă.

— Acum să trecem la lucruri mai practice. N-ai vrea să-mi dai un sfat?

— Orice, spuse Mariko la fel de prietenoasă.

— În ceea ce privește împărțitul pernei cei de nația lui au vreo preferință pentru vreun instrument sau poziție pe care să o cunoști? Îmi pare rău că întreb, dar poate ai putea să mă ajuți.

Îi trebui lui Mariko toată puterea ca să nu se simtă tulburată.

— Nu, nimic de care să știi. Anjin-*san* este foarte sensibil în privința oricărui lucru care are legătură cu împărțitul pernei.

— N-ar putea fi întreat pe ocolite?

— Nu cred că poți înteba pe un străin astfel. Desigur nu pe Anjin-*san*. Și îmi pare rău, eu nu știu despre ce instrumente vorbești, în afară desigur de *harigata*.

— Ah.

Din nou Kiku se lăsă condusă de intuiția ei și întrebă cu dibăcie:

— Ți-ar place să le vezi? Aș putea să ți le arăt pe toate, poate chiar cu el aici, și-atunci n-ar mai trebui să-l întrebăm. Am putea vedea după reacția lui.

Îl auziră pe Blackthorne apropiindu-se. Kiku îl întâmpină și-i turnă vin. Mariko îl bău pe al ei, bucuroasă că nu mai era singură, stânjenită de faptul că Kiku îi putea citi cu siguranță gândurile.

Sporovăiră și jucară tot felul de jocuri hazoase și apoi când Kiku hotărî că era momentul potrivit, ea întrebă dacă nu le-ar face plăcere să vadă grădina și camerele plăcerii.

Ieșiră în noapte. Grădina scânteia în lumina torțelor, acolo unde încă mai rămăseseră stropi de ploaie. Cărarea șerpuia pe lângă un lac minuscul și o cascadă gâlgâitoare. La capătul cărării se afla o casă micuță, singuratică, în mijlocul unui câmp de bambuși. Era ridicată deasupra pământului îngrijit curățat și avea patru trepte până la veranda care o înconjura. Totul la acea locuință de două camere era plin de gust și prețios. Cel mai bun lemn, cea mai bună lucrătură, cele mai bune *tatami* și perne de mătase, cele mai elegante desene în *takonama*.

— Este atât de frumos, Kiku-*san*, spuse Mariko.

— Casa de Ceai din Mishima este mult mai frumoasă, Mariko-*san*. Te rog, așează-te confortabil, Anjin-*san*. *Por favor*. Asta îți place, Anjin-*san*?

— Da, foarte mult.

Kiku înțelegea că era încă amețit de noapte și de *saké*, dar foarte atent la Mariko. Se simțea foarte tentată să se ridice și să treacă în camera alăturată unde așternutul era deja pregătit, să iasă în verandă și să plece. Dar, dacă o făcea, știa că prin asta ar fi încălcat legea. Mai mult decât atât, simțea că un astfel de gest ar fi fost necugetat pentru că știa că în adâncul inimii ei Mariko era gata de orice și aproape nu-i mai păsa de nimic.

Nu, se gândi, nu trebuie s-o împing la un astfel de gest tragic, necugetat, cu atât mai mult cu cât este și viitorul meu în joc. I-am oferit șansa, dar Mariko-*san* a hotărât să refuze. Înțeleaptă hotărâre. Sunt oare

amanți? Nu știu, asta este *karma* lor.

Se aplecă înainte și râse tainic.

— Ascultă, Soră Mai Mare, te rog spune-i lui Anjin-san că am câteva instrumente pentru împărțitul pernei. În țara lui sunt?

— El spune nu, Kiku-san. Îmi pare rău, n-a auzit niciodată de ele.

— Oh, l-ar amuza să le vadă? Sunt în camera alăturată, pot să le aduc. Sunt într-adevăr foarte excitante.

— Ți-ar place să le vezi, Anjin-san? Ea spune că sunt într-adevăr foarte nostime.

Mariko schimbă cu bună-știință cuvântul.

— De ce nu? spuse Blackthorne cu gâtul uscat și întreaga sa ființă încărcată de parfumul și feminitatea ei. Voi folosiți instrumente când vă culcați cu cineva? întrebă.

— Kiku-san spune, câteodată, Anjin-san. Ea spune și asta este adevărat, că obiceiul nostru cere să încerci întotdeauna să prelungești momentul Norilor și Ploii, pentru că în această scurtă clipă, noi, muritorii, suntem una cu zeii.

Mariko îl privea cercetător.

— Așa că este foarte important să-l faci să dureze cât mai mult cu puțință, *neh?* E aproape o datorie, *neh?*

— Da.

— Da, ea spune că a fi una cu zeii este foarte important. E bine să crezi asta și e foarte posibil, nu-i așa? Ceea ce simți în clipa Ruperii Norilor este atât de nepământean și atât de zeiesc, nu? Așa că suntem datori să folosim orice mijloace care te țin alături de zei cât mai mult cu puțință, *neh?*

— Foarte. O, da.

— Mai vrei *saké*, Anjin-san?

— Mulțumesc.

Ea-și flutură evantaiul.

— Toate acestea, despre Ruperea Norilor și Norii și Ploaia sau Foc și Torent, așa cum le mai spunem câteodată, sunt foarte japoneze, Anjin-san. E foarte important să fii japonez în ceea ce privește împărțitul pernei, *neh?*

Spre ușurarea ei, el rânji și se înclină ca un curtean.

— Da, foarte. Sunt japonez, Mariko-san.

Kiku se reîntoarce cu o casetă îmbrăcată în mătase. O deschise și scoase un penis destul de mărișor făcut din fildeș și altul dintr-un material mai moale, elastic, cum Blackthorne nu mai văzuse niciodată. Nepăsătoare, le puse deoparte.

— Acestea desigur, sunt *harigata* obișnuite, Anjin-san, spuse Mariko neatentă, cu ochii ațintiți la celelalte obiecte.

— Așa să fie? spuse Blackthorne, fără să-și dea seama ce-ar mai fi putut să spună. Mamă, Doamne!

— Dar este o *harigata* obișnuită, Anjin-san. Desigur că și femeile voastre le au.

— Sigur că nu. Nu, nu le au, adăugă încercând să-și amintească partea despre voioșie.

Mariko nu putea să-și creadă urechilor. Îi explică lui Kiku, care era la fel de surprinsă. Kiku vorbi îndelung și Mariko încuviință.

— Kiku-san spune că aceasta este foarte straniu. Trebuie să-i dau dreptate, Anjin-san. Aici aproape orice fată folosește unul pentru ușurarea firească, fără să se gândească prea mult. Cum ar putea altfel să-și păstreze o fată sănătatea, când ei nu i se îngăduie lucruri care i se îngăduie unui bărbat? Ești sigur, Anjin-san, nu glumești?

— Nu. Sunt sigur că femeile noastre nu au așa ceva. Asta ar fi, Isuse, asta... ei bine... noi... ele... nu le au.

— Fără ele viața trebuie să fie foarte grea. Avem un proverb care spune că o *harigata* este ca un bărbat, dar mai bună, pentru că este exact ca părțile lui cele mai bune, dar fără părțile cele mai rele, *neh?* Și de

asemenea, mai e bună pentru că nu toți au atâta tărie ca *harigata*. Și de asemenea, sunt foarte devotate, Anjin-san. Și nu obosesc niciodată, așa cum obosește un bărbat. Și de asemenea, pot fi mai aspre sau mai catifelate, Anjin-san, ai promis, îți amintești, cu voioșie?

— Ai dreptate, rânji Blackthorne. Pe Dumnezeu, ai dreptate. Te rog, iartă-mă.

Ridică *harigata* și o cercetă cu atenție, fluierind fără zgomot. Apoi spuse:

— Ce spuneai, învățătorule? Poate să fie mai aspru?

— Da, spuse ea veselă. Poate să fie oricât de aspru sau de catifelat dorești. Și *harigata* au îndeosebi mult mai multă rezistență decât orice alt bărbat. Și niciodată nu obosesc.

— Oh, asta cu siguranță.

— Da. Nu uita. Nu orice femeie este destul de norocoasă să aparțină unui bărbat viril. Fără unul dintre acestea care să o ajute să-și potolească dorințele obișnuite și nevoile firești, unei femei obișnuite i se otrăvește sângele și asta, desigur, o să-i distrugă curând armonia și prin asta o va răni, sau îi va face rău ei și celor din jur. Femeile nu au libertatea pe care o au bărbații, mai mult sau mai puțin, și pe bună dreptate, *neh?* Lumea aparține bărbaților, pe bună dreptate, *neh?*

— Da, zâmbi el, și nu.

— Îmi pare rău pentru femeile voastre. Trebuie să fie la fel ca noi. Când vei ajunge acasă trebuie să le înveți, Anjin-san. Ah, da, spune-i reginei voastre. Ea va înțelege. Noi înțelegem foarte repede tot ce ține de împărțitul pernei.

— Am să vorbesc despre asta Majestății-sale. Blackthorne așeză *harigata* deoparte cu prefăcută șovăială.

— Ce mai urmează?

Kiku prezintă un șirag de patru mărgelile mari, rotunde, din jad alb, înșirate la o oarecare distanță una de cealaltă pe un fir tare de mătase. Mariko ascultă atentă explicațiile, fluturându-și evantaiul, cu ochii mai mari ca niciodată, privind uluită mărgelile, în timp ce Kiku sfârși de explicat.

— Ah, *so desu!* Ei bine, Anjin-san, începu ea hotărâtă, acestea se numesc *konomi-shinju*, Perlele Plăcerii și pot fi folosite atât de către bărbați cât și de către doamne. *Saké*, Anjin-san?

— Mulțumesc, da.

— Le poate folosi fie doamna, fie bărbatul, iar mărgelile se bagă cu atenție în locul din spate și apoi, în momentul Norilor și Ploii, mărgelile sunt trase afară încet, una câte una.

— Cum?

— Da. Mariko așeză mărgelile peste perna din fața lui. Doamna Kiku spune că momentul este foarte important și că întotdeauna – nu știu cum ai spune dumneata, ah, da – întotdeauna trebuie folosită o pomadă uleioasă, pentru plăcere, Anjin-san.

Privi în sus la el și adăugă:

— Ea spune de asemenea că perlele plăcerii sunt de multe mărimi și că dacă sunt folosite cum trebuie, pot duce la un rezultat deosebit.

El hohoti zgomotos și spuse în engleză:

— Pariez un butoi de dubloni pe o bucată de balegă de porc, că așa e!

— Îmi pare rău, dar n-am înțeles, Anjin-san.

Când putu să vorbească din nou, spuse în portugheză:

— Pariez un munte de aur pe un fir de iarbă, Mariko-san, că rezultatul este deosebit, într-adevăr.

Ridică mărgelile și le cercetă, fluierind fără să-și dea seama.

— Perlele plăcerii, *neh?* După un timp le puse jos. Ce altceva mai e acolo?

Kiku era mulțumită că încercarea ei dădea roade. Le arătă *himitsu-kawa*, Pielea Secretă.

— Este un inel al plăcerii, Anjin-san, pe care îl poartă bărbatul ca să se păstreze tare când este istovit. Cu asta, spune Kiku-san, bărbatul poate mulțumi femeia după ce a trecut peste culme, sau dorința lui a scăzut.

Mariko îl privea cu atenție.

— *Neh?*

— Absolut, zâmbi Blackthorne. Să mă apere bunul Dumnezeu de amândouă și să mă ajute să pot mulțumi întotdeauna. Roag-o pe Kiku-san să-mi cumpere trei, ca să fie!

Apoi li se arată *hiro-gumbi*, Arma Ostenitului, lujerii subțiri și uscați ai unei plante, care, dacă erau umeziți și înfășurați în jurul Neasemuitei Podoabe se întăreau și o făceau puternică. Apoi erau tot felul de alte întăritoare ca să excite sau să mărească excitația și tot felul de pomezii ca să catifeleze, să îngroașe, să întărească.

— Niciodată să slăbească? întrebă spre râsul tuturor.

— Oh, nu, Anjin-san. Asta ar fi de neînchipuit.

Apoi Kiku le arată alte inele pentru bărbați, din fildeș sau din materiale elastice, sau mătăsoase, cu noduri, sau țepi, sau panglici, sau tot felul de legături și accesorii făcute din fildeș, sau păr de cal, sau semințe și chiar clopoței.

— Kiku-san spune că aproape oricare dintre acestea va face din cea mai rușinoasă doamnă, o neastâmpărată.

Oh, doamne, cât te-aș dori eu de neastâmpărată! își spuse.

— Dar astea sunt numai pentru bărbați, *neh?* întrebă.

— Cu cât este mai înfierbântată doamna, cu atât este mai mare plăcerea bărbatului, *neh?* spuse Mariko. Desigur, să dăruiască plăcere femeii este în aceeași măsură datoria bărbatului, nu-i așa? Și cu unul dintre acestea, dacă din nefericire el nu este îndeajuns de înzestrat, sau este slăbit, sau bătrân, sau obosit, poate totuși să-i ofere plăcere onorabil.

— Le-ai folosit, Mariko-san?

— Nu, Anjin-san. N-am mai văzut așa ceva până acum. Acestea sunt... soțiile nu sunt pentru plăcere, ci pentru a naște copii și pentru a gospodări casa și avutul bărbatului.

— Soțiilor nu trebuie să li se ofere plăcere?

— Nu. De cele mai multe ori, nu. Aceasta este numai pentru doamnele din Lumea Sălciilor.

Mariko își scutură evantaiul și îi explică lui Kiko despre ce se vorbea.

— Ea spune că desigur e la fel în lumea voastră. Că datoria bărbatului este să-i ofere plăcere doamnei și datoria ei, să ofere plăcere bărbatului.

— Te rog, spune-i că îmi pare rău, dar nu este deloc la fel, ba chiar dimpotrivă.

— Ea spune că aceasta este foarte rău. *Saké?*

— Te rog spune-i că noi am fost învățați să ne rușinăm de trupurile noastre, de împărțitul pernei, de goliciunea trupului și... și tot felul de alte prostii. Doar când am ajuns aici am înțeles asta. Acum, că sunt puțin civilizat, înțeleg mult mai bine.

Mariko tălmăci. El goli ceașca. Kiku i-o reumplu imediat, aplecându-se și ținând mână lungă a chimonoului cu mâna stângă ca să nu atingă măsura joasă, lăcuită, în timp ce turna cu mâna dreaptă.

— *Domo.*

— *Do itashimashite*, Anjin-san.

— Kiku spune că ar trebui să ne simțim cu toții onorați că spui astfel de lucruri. Așa e, Anjin-san. Mă faci să mă simt foarte mândră. Am fost foarte mândră de dumneata astăzi, dar, desigur, nu este atât de rău precum spui.

— E mai rău. E greu să înțelegi, cu atât mai mult să explici, dacă n-ai fost niciodată acolo sau n-ai fost crescută acolo. Vezi, adevărul...

Îl priveau așteptând răbdătoare, multicolor îmbrăcate, atât de drăguțe și curate, camera atât de curată și liniștită și neîncărcată. Dintr-odată în mintea lui totul începu să se compare cu duhoarea caldă și prietenoasă a

casei sale englezești, cu rogojini de papură pe podeaua de lut, fumul din vatra deschisă de cărămizi ridicându-se pe gaura din acoperiș. Doar trei dintre casele din sat, ale celor foarte bogați, aveau noile modele de vetre cu hornuri. Vreo două camere mici pentru dormit și apoi încăperea mare, neîngrijită, unde se locuia peste zi, se mânca, se gătea și se stătea de vorbă. Intrai în odaie cu cizmele de marinar, fie vară sau iarnă, fără să bagi în seamă noroiul sau bălegarul și te așezai pe un scaun sau pe o laviță. Masa de stejar, la fel de încărcată și neîngrijită ca și odaia, trei sau patru câini și cei doi copii, fiul său și fata fratelui său mort, Arthur, cățărându-se și rostogolindu-se și jucând capra, Felicity gătind, cu rochia lungă târându-se peste rogojină și noroi, slujnica leneșă trăgându-și nasul și încurcându-te și Mary, văduva lui Arthur, tușind în odaia alăturată pe care o ridicase pentru ea, veșnic pe moarte, fără să moară niciodată.

Felicity, draga Felicity. O baie o dată pe lună, poate, și asta vara, cu mare fereală, în cada de aramă, dar spălându-și fața și mâinile și picioarele în fiecare zi, întotdeauna îmbrăcată cu grijă până la gât și încheieturi, asudând tot anul în straturi de lână groasă, nespălate cu lunile sau anii, puțind ca toată lumea, mișunând de păduchi ca toată lumea, scărpinându-se ca toată lumea.

Și toate acele prostesți crezuri și superstiții că curățenia ar putea ucide, ferestrele deschise pot ucide, apa poate ucide, sau puteai face pântecăraie, sau aduce ciurma, că păduchii și muștele și puricii și mizeria și bolile erau pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele de pe pământ.

Purici, muște și rogojini proaspete în fiecare primăvară, dar în fiecare zi la biserică și de două ori sâmbăta ca să ți se bage în cap Cuvântul. Nimic altceva nu contează decât Dumnezeu și mântuirea sufletului.

Născut în păcat, trăind în rușine, fructul Diavolului, condamnat la iad, rugându-se pentru mântuirea sufletului și iertare. Felicity era atât de credincioasă și plină de teamă de Dumnezeu și îngrozită de Diavol, dorindu-și cu disperare Raiul. Apoi se ducea acasă, să-i hrănească. O halcă de carne friptă și dacă o bucată cădea pe podea, o ridicai, o curățai de murdărie și o mâncai, dacă nu cumva câinii, cărora oricum le aruncaii oasele, nu o apucau primii. Pe podea erau gunoaie și resturi aruncate de pe masă, spre a fi măturate cândva și poate, aruncate în drum. Dormind mai tot timpul în hainele cu care umblai ziua și scărpinându-te ca un câine mulțumit, întotdeauna scărpinându-te. Îmbătrânit de tânăr, urățit de tânăr și murind de tânăr. Felicity, acum la douăzeci și nouă de ani, încărunțită, cu câțiva dinți în gură, bătrână, cu fața brăzdată de riduri și uscată.

— Înainte de vreme, sârmana nenorocită! Doamne, Dumnezeule! Câtă risipă! strigă el furios. Ce risipă afurisită!

— *Nan desu ka, Anjin-san.*

Amândouă femeile spuseră în aceeași clipă, mulțumirea lor dispărând.

— Îmi pare rău... numai că... Sunteți amândouă atât de curate și noi suntem atât de murdari și totul se risipește, nenumărate milioane și eu, toata viața mea... și doar pentru că nu știm mai mult. Iisuse Cristoase, ce risipă! Doar popii, ei sunt cei educați și cei care învață. Popii au toate școlile, ei sunt dascălii; întotdeauna în numele lui Dumnezeu, murdărie în numele lui Dumnezeu. Țasta-i adevărul!

— Oh, da, desigur, spuse Mariko liniștitor, atinsă de durerea lui. Te rog, nu te gândești la asta, acum, *Anjin-san*. Asta e pentru mâine.

Kiku zâmbea, dar era furioasă pe ea însăși. Ar fi trebuit să fii mai atentă, își spuse. Proasto, proasto, proasto. *Mariko-san* te-a prevenit, acum ai lăsat să se strice seara și farmecul s-a dus, s-a dus, s-a dus.

Într-adevăr, senzualitatea grea, aproape palpabilă, care îi înconjurase pe toți, dispăruse. Poate că într-un fel e bine, gândi. Cel puțin *Mariko* și *Anjin-san* sunt apărați încă o noapte. Bietul bărbat, biata doamnă, atât de trist. Îi privi vorbind, ghicind-o schimbare în tonul lor.

— Acum trebuie să te las, spunea *Mariko* în latină.

— Să plecăm împreună.

— Te rog, rămâi. Pentru cinstea ta și a ei. Și a mea, Anjin-san.
— Nu vreau acest dar al tău, spuse el, te vreau pe tine.
— Sunt a ta, crede-mă, Anjin-san. Te rog, rămâi. Te implor și înțelege
că în noaptea aceasta sunt a ta.

El nu mai stărui ca ea să rămână.

***

După plecarea ei se întinse pe spate, își puse brațele sub cap și rămase privind afară, pe fereastră, în noapte. Ploaia răpăia pe țigle, iar vântul sufla mângâietor dinspre mare.

Kiku stătea îngenuncheată în fața lui, fără să se miște. Picioarele îi înțepeniseră. I-ar fi plăcut să se întindă, dar nu vroia să-l tulbure cu nici o mișcare.

Nu ești obosită, picioarele nu te dor, își spuse. Ascultă ploaia și gândește-te la lucruri plăcute. Gândește-te la Omi-san și la Casa de Ceai din Mishima și că trăiești, iar cutremurul de ieri a fost doar un alt cutremur dintre multe altele. Gândește-te la Toranaga-sama și la prețul neînchipuit de îndrăzneț pe care Gyoko-san a cutezat să-l ceară prima dată pentru contractul tău. Ghicitorul acela avea dreptate. Norocul tău o va îmbogăți peste orice închipuire. Și dacă partea asta e adevărată, de ce n-ar fi și restul, că într-o bună zi te vei căsători cu un samurai, pe care îl respecti și vei avea un fiu de la el, că vei trăi și vei muri de bătrânețe în casa lui, bogată și respectată și că, minune a minunilor, fiul tău va ajunge egal în rang, samurai, ca și ai săi.

Fața ei începu să strălucească de bucurie la gândul incredibilului, dar minunatului, viitor.

După un timp, Blackthorne se întinse leneș, cuprins de o oboseală plăcută. O văzu și zâmbi.

— *Nan desu ka*, Anjin-san?

El clătină din cap binevoitor, se ridică și deschise *shoji*-ul către odaia următoare. Nici o slujnică nu era îngenuncheată lângă așternutul îngrijit. El și Kiku erau singuri în acea căsuță minunată.

Intră în odaia de dormit și începu să-și scoată chimonoul. Ea se grăbi să-l ajute. Se dezbracă de tot, apoi își puse chimonoul ușor de mătase, pentru dormit, pe care ea i-l întinsese. Ea deschise plasa împotriva țânțarilor și el se întinse în așternut.

Apoi, Kiku își schimbă îmbrăcămintea. O privi scoțându-și *obi*-ul și chimonoul exterior și chimonoul de dedesubt, de un verde foarte palid, tivit cu purpuriu și, în cele din urmă, jupa. Își puse un chimonou pentru dormit, de culoarea piersicii, apoi își scoase complicata perucă și își lăsă părul liber. Era negru-albăstrui, fin și foarte lung.

Îngenunche în afara plasei.

— *Dozo*, Anjin-san?

— *Domo*.

— *Domo arigato goziemashita*, șopti ea.

Se strecură pe sub plasă și se întinse alături de el. Lumânările și lămpile cu ulei ardeau strălucitor. Era bucuros de lumină pentru că ea era atât de frumoasă.

Dorința lui nesățioasă dispăruse, deși durerea rămăsese. Nu te vreau, Kiku-san, gândi. Chiar dacă ai fi fost Mariko, ar fi la fel. Chiar dacă ai fi cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, mai frumoasă chiar decât Midori-san, pe care o cred mai frumoasă decât orice zeiță. Nu te doresc. Poate mai târziu, dar nu acum. Îmi pare rău.

Mâna ei se întinse și îl atinse.

— *Dozo?*

— *Iyé*, spuse el blând, clătinând capul.

Îi apucă mâna, apoi își strecură un braț pe sub umerii ei. Ascultătoare, ea se cuibări lângă el, înțelegând într-o clipă. Parfumul ei se amesteca cu

cel al cearșafurilor și al saltelei. Atât de curate, își spuse. Totul atât de neînchipuit de curat.

Ce spusese Rodrigues? "Japonia e raiul pe pământ, englezule, dacă știi unde să cauți", sau "aici e paradisul, englezule!" Nu-mi amintesc. Știu doar că nu este acolo, dincolo de mare, unde credeam eu, nu e acolo.

Raiul pe pământ e aici.

CAPITOLUL 41

Ștafeta galopă pe drum în jos, în întuneric, către satul adormit. Cerul era tivit de lumina zorilor, iar bărcile de pescuit, ce ieșiseră noaptea în larg să-și întindă plasele lângă recifuri, soseau în port. Călărise fără odihnă din Mishima, prin trecătorile munților și drumuri proaste, luând cai odihniți de pe unde putuse.

Calul său tropoti pe străzile satului și ochi ascunși îl urmăriră, de-a curmezișul pieței și în sus, pe drumul către fortăreață. Stindardul său purta însemnele lui Toranaga și știa parola de zi. Totuși fu oprit și cercetat de patru ori înainte de a i se îngădui intrarea la ofițerul gărzii.

— Știri grabnice de la Mishima, *Naga-san*. De la seniorul Hiro-matsu. Naga luă sulul și se grăbi înăuntru. Se opri la ușa puternic păzită.

— Tată?

— Da.

Naga trase panoul într-o parte și așteptă. Sabia lui Toranaga alunecă înapoi în teacă. Una dintre gărzi aduse o lampă cu ulei.

Toranaga se ridică înăuntru logului și rupse sigiliul. Cu două săptămâni în urmă îi poruncise lui Hiro-matsu să plece cu un regiment de elită, în taină, la Mishima, castelul-cetate de pe drumul Tokaido, ce străjuia intrarea în trecătoarea care străbătea munții către orașele Atami și Odawara, pe coasta de răsărit a provinciei Izu. Atami era poarta către nord spre Odawara. Odawara era cheia apărării întregului Kwanto.

Hiro-matsu scria:

"Alteță, fratele vostru vitreg, Zataki, senior de Shinano, a sosit ieri de la Osaka, cerând un permis de liberă trecere ca să vă viziteze la Anjiro. Călătorește oficial cu o sută de samurai și hamali sub semnul noului Consiliu al Regenților. Îmi pare rău să vă spun că știrile doamnei Kiritsubo sunt adevărate. Zataki a devenit trădător și și-a dat pe față sprijinul pentru Ishido. Ce nu știa ea este că Zataki este acum regent în locul seniorului Sugiyama. Mi-a arătat numirea sa oficială, semnată corect de Ishido, Kyama, Onoshi și Ito. Am făcut tot ce am putut ca să-mi stăpânesc oamenii să nu se infurie în fața aroganței sale, și m-am supus poruncilor voastre de a lăsa orice mesager care vine de la Ishido să treacă. Aș fi vrut să ucid scârnavia asta eu însumi. Cu el călătorește preotul barbar *Tsukku-san*, care a ajuns pe mare la portul Numazu, venind din Nagasaki. El a cerut îngăduința să vă viziteze, așa că l-am trimis cu aceeași suită. Am trimis două sute dintre oamenii mei ca să-i escorteze. Vor ajunge la Anjiro în două zile. Când vă întoarceți la Yedo? Iscoadele spun că Jikkyu strânge în taină oșteni și avem știri de la Yedo cum că clanurile din nord sunt gata să se alătorească lui Ishido, acum că Shmano, feuda lui Zataki, e împotriva voastră. Vă implor să plecați din Anjiro de îndată, pe mare. Lăsați-l pe Zataki să vă urmărească până la Yedo, unde putem să-i facem față cum trebuie."

Toranaga lovi cu pumnul în podea.

— *Naga-san*, adu-l pe *Buntaro-san*, *Yaga-san* și *Omi-san* aici, de îndată.

Aceștia sosiră foarte repede. Toranaga le citi mesajul.

— Ar fi bine să oprim toate pregătirile. Trimite regimentul de muschete până la ultimul om în munți. Nu vrem să scape vreo taină, acum.

Omi spuse:

— Vă rog, iertați-mă, Alteță, dar ați putea găsi că-i mai potrivit să întâlniți solia în munți, să zicem la Yokosé. Invitați-l pe seniorul Zataki – alege titlul cu multă grijă – să facă o cură de ape la unul dintre izvoarele din apropiere, dar hotărâți întâlnirea la Yokosé. Apoi, după ce și-a prezentat mesajul, el și toți oamenii săi pot fi trimiși înapoi, însoțiți până la hotar, sau striviți, după cum doriți.

— Nu cunosc Yokosé.

Yabu spuse cu importanță :

— E minunat, aproape în mijlocul provinciei Izu, Alteță. Între munți, într-o vale, pe râul Kano. Kano curge mai departe spre nord, prin Mishima și Numazo, către mare, *neh?* Yokosé este la o răscruce de drumuri: drumurile ce duc de la nord la sud și de la est la vest.

— Da, Yokosé ar fi un loc bun de întâlnire, alteță. Izvoarele Shuzenji sunt în apropiere, foarte fierbinți, foarte bune. Unele din cele mai bune. Ar trebui să le vizitați, Alteță.

— Cred că Omi-*san* a dat o idee bună.

— Putem să ne apărăm acolo cu ușurință?

Omi spuse iute:

— Da, Alteță. Acolo e un pod. Ținutul e-nconjurat de munți abrupti. Orice atacator va trebui să lupte în susul unui drum șerpuitor. Amândouă trecătorile pot fi ținute cu oameni puțini. N-am putea fi niciodată luați prin surprindere. Avem îndeajuns de mulți oameni ca să vă apărăm și să măcelărim de zece ori mai mulți decât sunt ei, dacă va fi nevoie.

— O să-i măcelărim orice s-ar întâmpla, *neh?* spuse Buntaro disprețuitor. Dar mai bine acolo decât aici. Alteță, vă rog, lăsați-mă să asigur eu locul. Cinci sute de arcași, fără muschete, toți călăreți. Adăugați oamenilor pe care i-a trimis tatăl meu vor fi mai mult decât de ajuns

Toranaga verifică data de pe mesaj.

— Când o să ajungă la răscruce?

Yabu privi către Omi pentru confirmare.

— Cel mai devreme în noaptea asta?

— Dacă nu, până mâine în zori.

— Buntaro-*san*, pleci deîndată, spuse Toranaga. Îi oprești la Yokosé, dar ține-i de partea cealaltă a râului. Am să plec mâine în zori cu încă o sută de oameni. Ar trebui să ajungem până mâine la amiază. Yabu-*san*, pentru moment ieși în primire regimentul de muschete, și ne aperi retragerea. Așează-l în ambuscadă, de-a curmezișul drumului Heikawa, pe culme, așa ca să putem să ne retragem printre rânduri dacă va fi nevoie.

Buntaro se pregăti să plece, dar se opri când Yabu spuse, neliniștit:

— Cum ar putea să trădeze cineva, Alteță? N-au decât o sută de oameni.

— Mă aștept la trădare. Seniorul Zataki nu și-ar pune capul în mâinile mele fără un plan, căci desigur i l-aș lua dacă aș putea, spuse Toranaga. Fără el în fruntea fanaticilor lui am avea o șansă mult mai mare ca să trecem prin munții săi. Dar de ce riscă el totul, de ce?

Omi încercă să ghicească:

— Nu s-ar putea să se pregătească să devină din nou aliatul vostru?

Toți cunoșteau vechea rivalitate care existase între cei doi frați vitregi. Prietenească, până atunci.

— Nu. Nu el. N-am avut încredere în el nici până acum. Ar avea vreunul dintre voi încredere în el, acum?

Clătinară cu toții din cap. Yabu spuse:

— Desigur nu trebuie să vă neliniștească nimic, Alteță. Seniorul Zataki e regent, da, dar e doar un mesager, *neh?*

Prostule, ar fi vrut să strige Toranaga, nu înțelegi nimic.

— O să aflăm curând. Buntaro-*san*, pleci îndată.

— Da, Alteță. O să aleg locul întâlnirii cu grijă, dar nu-l lăsați mai aproape de zece pași. Am fost cu el în Coreea. E prea iute în mânăirea săbiei.

— Da.

Buntaro ieși grăbit. Yabu spuse:

— Poate că Zataki ar putea fi convins să-l trădeze pe Ishido, cu vreo răsplată, poate. Care să fie momeala? Chiar și fără el în frunte, munții Shinano sunt sălbatici.

— Momeala e limpede, spuse Toranaga. Kwanto. Nu vrea el asta? N-a vrut-o întotdeauna? Nu vor asta toți dușmanii mei? N-o vrea însuși Ishido? Ei nu răspunseră. Nu era nevoie. Toranaga spuse grav:

— Fie ca Buddha să ne ajute. Pacea lui Taikō a luat sfârșit. Începe războiul.

***

Urechile de marinar ale lui Blackthorne deslușiseră graba în zgomotul copitelor ce se apropiau și asta îi șoptise primejdia. Se trezise din somn într-o clipă, gata să atace sau să fugă, cu toate simțurile treze. Copitele trecură, îndepărtându-se în susul dealului, către fortăreață, pierzându-se în depărtare.

Așteptă. Nu auzi nici un sunet care să trădeze o escortă. Poate-i o ștafetă singuratică, își spuse. De unde? A început războiul?

Se crăpa de ziuă. Acum putea să vadă o mică parte a cerului. Era acoperit și încărcat cu nori de ploaie, aerul cald, cu un iz de sare în el, unduind plasa contra țanțarilor din timp în timp. Un țanțar bâzâia ușor afară. Se simțea foarte bine înăuntru, în siguranță în acea clipă. Bucură-te de siguranță și liniște, cât ține, își spuse.

Kiku dormea alături, ghemuită ca un pisoai. Răvășită de somn i se părea și mai frumoasă. Se întinse cu grijă la loc în moliciunea așternutului de pe podeaua acoperită de *tatami*.

Așa e mult mai bine decât într-un pat. Mai bine decât într-o cușetă, Dumnezeule, cu mult mai bine! Dar în curând am să fiu înapoi la bord, *neh*? În curând mă voi năpusti asupra Corabiei Neagre și o voi lua, *neh*? Cred că Toranaga e de acord, deși n-a spus-o pe față. N-a încuviințat el, așa cum fac japonezii? *Nimic nu poate fi rezolvat în Japonia decât cu mijloace japoneze*. Da, cred că asta-i adevărul.

Am vrut să aflu mai multe. Nu i-a spus el lui Mariko să-mi traducă totul și să-mi explice problemele lui politice?

Am vrut bani ca să-mi cumpăr noul echipaj. Nu mi-a dat două mii de *koku*?

I-am cerut două sau trei sute de corsari. Nu mi-a dat el mie două sute de samurai cu toată puterea și rangul de care am nevoie? Mi se vor supune? Desigur! M-a făcut samurai și *hatamoto*, așa că mi se vor supune până la moarte și-am să-i duc pe bordul lui *Erasmus*. Or să fie grupa mea de abordaj și-o să conduc atacul.

Ce noroc de necrezut am! Am tot ce vreau, afară doar de Mariko, dar o am și pe ea. Am, în taină, sufletul și dragostea ei. Și i-am avut trupul noaptea trecută. Noaptea fermecată, care nu a existat vreodată. Ne-am iubit, fără să facem dragoste. Este vreo diferență în asta?

Nu e dragoste între Kiku și mine, doar o dorință care a înflorit. M-am simțit grozav, sper că și ea. Am încercat să fiu pe de-a întregul japonez și să-mi fac datoria, să-i dăruiesc plăcere, așa cum a făcut și ea.

Își aminti cum folosise un inel al plăcerii. Se simțise foarte stânjenit și foarte rușinat și se întorsese cu spatele ca să-l pună, îngrozit la gândul că-și va pierde vârtoșenia, dar nu se întâmplase asta. Și apoi, când îl așezase la locul lui, făcuseră din nou dragoste. Trupul ei tremurase și se răsucise, iar tremurul acesta îl ridicase pe o culme a plăcerii pe care nu o cunoscuse vreodată.

După aceea, când putuse să răsufle din nou, începuse să râdă și ea șoptise: "De ce râzi?" iar el îi răspunsese: "Nu știu altceva decât că mă faci fericit."

N-am răs niciodată în aceste clipe, niciodată până acum. A fost totul desăvârșit. Nu o iubesc pe Kiku-san, mă bucur de ea. O iubesc pe Mariko-san fără margini și îmi place Fujiko-san.

Ai împărți perna cu Fujiko? Nu. De fapt nu cred că aș putea.

Nu e asta datoria ta? Dacă accepti privilegiile unui samurai și ceri altora să te trateze pe de-a-ntregul ca samurai, cu tot ceea ce înseamnă asta, trebuie să accepti și responsabilități și datorii, *neh*? E doar drept, *neh*? Și onorabil, *neh*? E de datoria ta să-i dăruiești lui Fujiko un fiu.

Și Felicity, ce-ar spune ea despre asta?

Și când vei pleca, ce se va întâmpla cu Fujiko-san și Mariko-san? Te vei întoarce într-adevăr aici, părăsind titlul de cavaler, sau chiar onorurile mai mari, pe care le vei primi cu siguranță dacă te vei întoarce încărcat de comori? Vel pluti din nou în largul mării dușmănoase, să străbați ostilitatea înghețată a strâmătorii lui Magellan, să înduri furtuni și marea răscolită și scorbutul și revolta marinarilor încă alte șase sute și nouăzeci și opt de zile, ca să mai debarci odată aici, să începi din nou viața asta?

Hotărăște!

Apoi își aminti ce îi spusese Mariko despre locurile din minte. "Fii japonez, Anjin-san, trebuie, ca să supraviețuiești. Fă ce facem noi. Lasă-te, fără să te rușinezi, în ritmul *karmei*. Fii mulțumit de forțele care scapă controlului dumitale. Pune fiecare lucru în lăcașul lui deosebit și păstrează-ți *wa*, armonia vieții. Păstrează-ți-o, Anjin-san. *Karma e karma, neh*?"

Da, mă voi hotărî când o să vină vremea.

Mai întâi trebuie să-mi fac rost de echipaj. Apoi să capturez Corabia Neagră. Apoi voi înconjura din nou jumătate din pământ ca să ajung în Anglia. Apoi am să cumpăr și-am să armez corăbii de război și apoi o să hotărâsc. *Karma e karma*.

Kiku se răsuci, apoi se strecură și mai adânc între cearceafuri, cuibărindu-se lângă el. Îi simți căldura trupului prin chimonoul de mătase și se simți fericit.

— Anjin-chan, murmură ea încă adormită.

— Hai!

Nu o trezi. Era mulțumit să o țină în brațe și să se odihnească, răpit de liniștea pe care abandonarea i-o dăduse, dar, înainte de a adormi, o binecuvântă pe Mariko pentru tot ce-l învățase.

***

— Da, Omi-sama, desigur, spuse Gyoko, îl aduc îndată pe Anjin-san. Te rog, iartă-mă. Ako, vino cu mine.

Gyoko o trimise pe Ako după ceai, apoi se repezi în grădină, întrebându-se ce vești importate adusesese în galop mesagerul nocturn, pentru că și ea auzise copitele. Și de ce se poartă Omi-san atât de ciudat astăzi, atât de rece, dur și primejdios? De ce a venit el însuși pentru o treabă atât de neimportantă? De ce nu a trimis un samurai oarecare?

Eh, cine știe? Omi e bărbat. Cum poți să nu-i înțelegi, îndeosebi pe samurai? Dar ceva nu e în regulă. A adus curierul o declarație de război? Cred că da. Dacă e război, atunci e război și războiul nu a făcut rău niciodată negoțului nostru. *Daymio* și samurai, vor avea în continuare nevoie de distracție, ca de obicei – cu atât mai mult în timpul războiului –, iar când e război banii înseamnă mai puțin decât oricând pentru ei. Bun, bun, bun.

Își zâmbi în sinea ei. Amintește-ți de zilele războiului de acum patruzeci de ani, când aveai șaptesprezece ani și erai floarea Mishimei. Amintește-ți tot râsul și toți cei cu care ai împărțit perna și nopțile mândre care se topeau în zi. Amintește-ți cum îl serveai pe Moș Chelie, tatăl lui Yabu, bătrânul domn de treabă care fierbea criminalii așa cum face fiul său acum. Amintește-ți cât de greu a trebuit să muncești ca să-l înmoui – altfel

decât pe fiul lui. Gyoko chicoti. Am împărțit perna trei zile și trei nopți. Apoi a devenit stăpânul meu pentru un an întreg. Bune vremuri. Bun bărbat. Oh, cum am împărțit perna!

Război sau pace, ce-ți pasă? *Shigata ga nai*. Sunt destui bani băgați în zarafi și negustorii de orez, câte puțin aici, câte puțin dincolo. Apoi, fabrica de *saké* din Odawara și Casa de Ceai din Mishima înflorește, iar astăzi seniorul Toranaga o să cumpere contractul lui Kiku. Da, vin timpuri interesante și cât de interesant a fost noaptea trecută! Kiku a fost strălucitoare și ieșirea lui Anjin-*san*, înspăimântătoare. Kiku a răsucit lucrurile la fel de pricepută ca orice curtezană din împărăție. Și apoi, după ce doamna Toda a plecat, iscusința lui Kiku a făcut totul perfect și noaptea o binecuvântare. Ah, bărbații și femeile. Atât de ușor de citit. Îndeosebi bărbații.

Rămân de-a pururi copii. Vanitoși, dificili, teribili, nestatornici, docili, răi, rareori minunați, dar toți născuți cu acel unic, incredibil lucru care compensează totul, pe care noi, cele din breaslă, îl numim Rădăcina de Jad, Cap de Broască Țestoasă, Piscul Yang, Sulița Încinsă sau, pur și simplu, Bucata de Carne.

Cât de jignitor și totuși cât de potrivit.

Gyoko chicoti și se întrebă pentru a zecea mia oară, pe toți zeii vii sau morți, sau care o să se nască, ce ne-am face în lumea astă fără Bucata de Carne?

Porni grăbită, tălpile ei făcând doar atât zgomot cât să-și anunțe sosirea. Urcă treptele din cedru lustruit. Bătu la ușă într-un fel anume.

— Anjin-*san*, Anjin-*san*, îmi pare rău, dar seniorul Toranaga a trimis după domnia-voastră. Vi s-a poruncit să ajungeți la fortăreața deîndată.

— Cum? Ce-ai spus?

Ea repetă, folosind cuvinte mai simple.

— Ah! Înțeleg! Bine, eu acolo repede, îl auzi spunând cu accentul său caraghios.

— Îmi pare rău. Vă rog să mă iertați. Kiku-*san*?

— Da, mama-*san*?

Într-o clipă panoul alunecă într-o parte. Kiku îi zâmbi, cu chimonoul șifonat pe ea și părul ciufulit plăcut.

— Bună dimineața, mama-*san*, ai visat frumos?

— Da, da, mulțumesc. Îmi pare rău că te deranjez. Kiku-*chan*, vrei ceai proaspăt?

— Oh!

Zâmbetul lui Kiku dispăru. Acesta era semnalul pe care Gyoko putea să-l folosească liber în fața oricărui client și prin care îi spunea că clientul ei deosebit, Omi-*san*, se află la Casa de Ceai. Atunci Kiku putea să-și termine deîndată povestea, sau cântecul, sau dansul și să se ducă la Omi-*san*, dacă dorea. Kiku împărțea perna cu foarte puțini, deși îi distra pe mulți, dacă plăteau. Foarte, foarte puțini își puteau permite toate serviciile ei.

— Ce este? întrebă Gyoko.

— Nimic, mama-*san*. Anjin-*san*, strigă vesel Kiku, îmi pare rău, dorești *cha*?

— Da, te rog.

— Îndată, spuse Gyoko. Ako, grăbește-te, copilă.

— Da, stăpână.

Ako aduse tava de ceai și cele două cești și turnă, iar Gyoko plecă, cerându-și din nou iertare pentru că îl deranjase.

Kiku îi dădu ea însăși ceașca lui Blackthorne. El bău însetat, iar ea îl ajută să se îmbrace. Ako pregătise un alt chimonou pentru ea. Kiku era foarte atentă, dar era măcinată de gândul că în curând va trebui să-l însoțească pe Anjin-*san* până dincolo de poartă și să i se incline la plecare. Așa cerea buna-cuviință. Mai mult de atât, era privilegiul și datoria ei. Doar curtezanelor de primă clasă li se îngăduia să treacă dincolo de hotarul casei

ca să acorde această rară onoare. Toate celelalte trebuiau să rămână în curte. Era de neînchipuit pentru ea să nu sfârșească noaptea așa cum era de așteptat – ar fi fost o insultă cumplită la adresa oaspetelui ei, și totuși...

Pentru prima oară în viață, Kiku nu dorea să conducă un oaspete în fața altui oaspete.

Nu pot. Nu pe Anjin-san, față de Omi-san.

De ce? se întrebă. Pentru că Anjin-san e barbar și-ți e rușine pentru că toată lumea va ști că te-a avut un barbar? Nu. Tot Anjiro știe deja, și un bărbat este ca oricare altul, de cele mai multe ori. Acest bărbat este samurai, *hatamoto* și amiral al corăbiilor seniorului Toranaga. Nu, nu este asta.

Atunci ce?

Am descoperit în această noapte că-mi este rușine de ce i-a făcut Omi-san. Și ar trebui să ne fie rușine tuturor. Omi-san n-ar fi trebuit niciodată să facă asta. Anjin-san este însemnat și degetele mele păreau să simtă urina pe mătasea chimonoului său. M-a ars rușinea lui, un bărbat bun, căruia nu trebuia să i se întâmple așa ceva.

Sunt oare pângărită?

Nu, desigur, doar rușinată față de el. Și față de Omi-san, pentru că mă simt rușinată. Apoi, în adâncul minții, o auzi pe mama-san spunând din nou: "Copilă, copilă, lasă bărbaților grijile lor. Râsul este balsamul nostru pentru ei, pentru lume, pentru zei și chiar pentru bătrânețe."

— Kiku-san?

— Da, Anjin-san.

— Acum eu plec.

— Da. Să mergem împreună.

El îi luă grijuliu fața în mâinile lui aspre și o sărută.

— Îți mulțumesc, nu cuvinte îndeajuns pentru mulțumesc.

— Eu sunt cea care trebuie să-ți mulțumesc. Te rog, îngăduie-mi să-ți mulțumesc, Anjin-san. Să mergem.

O lăsă pe Ako să-i aranjeze ultimele șuvițe de păr pe care le lăsase să atârne, neatentă, își legă eșarfa în jurul chimonoului și porniră.

Mergea lângă el, așa cum cerea privilegiul ei, nu câțiva pași în urmă, cum era obligată o soție, consoartă, fiică, sau servitoare. Își puse mâna pe umărul ei pentru o clipă și aste nu îi plăcu, pentru că nu mai erau în singurătatea camerei lor. Apoi dintr-o dată avu o presimțire groaznică, că o va săruta în public, în fața porții, așa cum îi spusese Mariko că era obiceiul barbarilor. Oh, Buddha, fă să nu se întâmple asta, își spuse, gata să leșine de teamă.

Săbiile lui erau în camera de primire. După datină, toate armele erau lăsate sub pază, în afara camerelor plăcerii, spre a preveni încăierările sângeroase între clienți și de asemenea, spre a împiedica vreo doamnă să-și pună capăt vieții. Nu toate doamnele din Lumea Sălciilor erau fericite sau norocoase.

Blackthorne își puse săbiile în brâu. Kiku se înclină în verandă, unde el își puse în picioare sandalele. Gyoko și alții se adunaseră să i se închine la plecare, ca unui oaspete de seamă. Dincolo de poartă era piața satului și marea. Mulți samurai se găseau acolo, sporovăind, cu Buntaro în mijlocul lor. Kiku nu putea să-l vadă pe Omi, deși era sigură că îi pândea de undeva. Anjin-san părea nemăsurat de înalt și ea atât de mică, alături de el. Acum traversau curtea. Amândoi îl văzură pe Omi, în același timp. Stătea lângă poartă. Blackthorne se opri.

— Mneața, Omi-san, spuse ca unui prieten, înclinându-i-se ca unui prieten, fără să știe că Omi și Kiku erau mai mult decât prieteni.

Cum ar fi putut ști, își zise ea, nimeni nu i-a spus. De ce i-ar fi spus și ce contează asta, oricum.

— Bună dimineața, Anjin-san.

Vocea lui Omi era prietenoasă, dar ea băgă de seamă că se înclinase doar atât cât să fie politicos. Apoi ochii săi pătrunzători se întoarseră din

nou către ea și ea se înclină cu un zâmbet desăvârșit.

— Bună dimineața, Omi-san. Această casă e onorată de prezența dumitale.

— Mulțumesc, Kiku-san.

Simți privirea lui scormonitoare, dar se prefăcu că nu bagă de seamă, ținându-și ochii mai departe plecați. Gyoko și slujnicele și celelalte curtezane care erau libere, priveau de pe verandă.

— Eu duc fortăreața, Omi-san, spunea Blackthorne. Totul e bine?

— Da. Seniorul Toranaga a trimis după dumneata.

— Plec acum. Sper văd curând.

— Da.

Kiku privi în sus. Omi se uita încă la ea. Ea-i zâmbi cu cel mai frumos zâmbet al ei și apoi se uită la Anjin-san. El îl privea pe Omi cu atenție, apoi simțindu-i ochii se întoarse către ea și îi zâmbi. I se păru a fi un zâmbet forțat.

— Îmi pare rău, Kiku-san. Omi-san, acum trebuie plec.

Se înclină către Omi. I se răspunse la fel. Trecu dincolo de poartă. Ea îl urmă cu răsuflarea tăiată. În piață încetă orice mișcare. În tăcere, îl văzu întorcându-se și pentru un moment groaznic de lung, crezu că avea s-o îmbrățișeze, dar spre imensa ei ușurare nu o făcu, ci doar stătu acolo așteptând, așa cum ar fi așteptat orice persoană civilizată. Ea se înclină cu toată tandrețea de care era în stare, simțind privirea lui Omi sfredelind-o.

— Mulțumesc, Anjin-san, spuse ea și îi zâmbi doar lui.

Un suspin străbătu piața.

— Mulțumesc.

Apoi adăugă în culmea politeții:

— Te rog să ne mai vizitezi. Am să număr clipele până ne vom întâlni din nou.

El se înclină exact cu nepăsarea necesară și porni arogant, așa cum ar fi făcut-o un samurai de seamă. Apoi, pentru că el o tratase așa cum se cuvenea și ca să-i plătească lui Omi pentru răceala inutilă din salut, în loc să se întoarcă de îndată înapoi în casă, rămase pe loc și privi după Anjin-san spre a-i acorda o cinste și mai mare. Așteptă până când ajunse la ultimul colț. Îl văzu privind înapoi și făcându-i semn cu mâna. Ea se înclină foarte adânc, acum încântată de atenția pe care i-o acordau cei din piață, prefăcându-se că nu bagă de seamă. Și doar când el nu se mai văzu deloc, ea se întoarse înapoi, mândră și elegantă. Și până când poarta se închise în urma ei, fiecare bărbat o privi sorbind din ochi o asemenea frumusețe, invidios pe Anjin-san, care trebuia să fie un bărbat deosebit pentru ca ea să aștepte atât.

— Ești atât de drăguță, spuse Omi.

— Aș vrea să fie adevărat, Omi-san, spuse ea cu un zâmbet deosebit de cel pentru Anjin-san. Nu vrei puțin *cha*, Omi-sama, sau mâncare?

— Cu tine, da.

Gyoko i se alătură mieroasă.

— Vă rog să-mi scuzați proastele maniere, Omi-sama. Luați masa cu noi acum? Ați mâncat de dimineață?

— Nu, nu încă, dar nu mi-e foame.

Omi privi la Kiku.

— Ai mâncat?

Gyoko îi întrerupse volubil.

— Îngăduiți să aducem ceva ce n-ar fi prea nepotrivit, Omi-sama.

Kiku-san, după ce te schimbi, vrei să ni te alături?

— Desigur. Te rog să mă ierți, Omi-sama, că apar așa. Îmi pare rău.

Fata fugi, cu Ako în urma ei, mimând o fericire pe care nu o simțea.

Omi spuse scurt:

— Aș vrea să fiu cu ea în seara asta, pentru masă și distracție.

— Desigur, Omi-sama, replică Gyoko cu o plecăciune adâncă, știind că nu va fi liberă. Îmi onorați casa și bine faceți. Kiku-san este atât de

norocoasă că o plăceți.

***

— Trei mii de *roku*? Toranaga era scandalizat.

— Da, Alteță, spuse Mariko.

Erau pe veranda-încăperilor lui Toranaga din fortăreață. Ploaia începuse deja, fără să micșoreze zăpușeala zilei. Se simțea fără vlagă și foarte obosită și își dorea răcoarea toamnei.

— Îmi pare rău, dar n-am putut să mă tocmesc cu femeia mai mult. Am vorbit până aproape în zori. Îmi pare rău, Alteță, dar mi-ați poruncit să închei înțelegerea noaptea trecută.

— Dar trei mii, Mariko-san, asta-i jaf!

De fapt Toranaga era bucuros să aibă o nouă problemă care să-i distragă mintea de la grijile care-l copleșeau. Preotul creștin, Tsukku-san, călătorind cu Zataki, proaspătul regent, nu prevestea nimic altceva decât necazuri. Cântărise fiecare cale de scăpare, fiecare posibilitate de retragere și atac pe care un om și le putea închipui, iar răspunsul fusese mereu același: dacă Ishido se mișcă repede, sunt pierdut.

Trebuie să câștig timp. Dar cum?

Dacă aș fi Ishido, aș începe acum, înainte de oprirea ploilor. Aș pune oamenii pe picior de luptă, așa cum am făcut eu și Taikō, ca să distrugem, clanul Beppu. Același plan va reuși întotdeauna – e atât de simplu. Ishido nu poate fi atât de nerod ca să nu vadă că singura cale de a apăra Kwanto este să stăpânești Osaka și toate ținuturile dintre Yedo și Osaka. Atâta timp cât Osaka e a dușmanului, Kwanto e în primejdie. Taikō știa, de ce altfel să mi-o fi dat mie? Fără Kyama, Onoshi și preoții barbari...

Cu un efort Toranaga puse ziua de mâine în compartimentul ei și se concentră total asupra acestei sume imposibile de bani.

— Trei mii de *roku*? Nici nu poate fi vorba.

— Sunt de aceeași părere, Alteță. Aveți dreptate. Este doar greșeala mea. Am crezut că chiar și cinci sute e prea mult, dar femeia Gyoko n-a vrut să lase. Este, totuși, și o concesie.

— Care?

— Gyoko a cerut onoarea de a reduce din preț la două mii cinci sute de *roku* dacă ia-ți face cinstea de a o primi personal pentru un ceas.

— O mama-san ar da de la ea cinci sute de *roku*, doar să-mi vorbească?

— Da, Alteță.

— De ce? întrebă bănuitor.

— Mi-a spus motivul, Alteță, dar cu umilință a cerut ca să i se îngăduie să vi-l explice ea însăși. Cred că propunerea ei v-ar putea interesa, Alteță. Și cinci sute de *roku*... ar fi o economie. Mă simt rușinată că n-am putut să fac o înțelegere mai bună, chiar dacă Kiku-san este de primă clasă și merită pe deplin acest rang. Știu că v-am înșelat așteptările.

— Așa-i, spuse acru Toranaga. Chiar și o mie de *roku* ar fi prea mult. Aici e Izu, nu Kyoto.

— Aveți dreptate, Alteță. Am spus femeii că prețul e nemaiauzit și că nu-i cu putință să-l încuviințez doar eu însămi. Chiar dacă mi-ați dat mie poruncă directă să închei tocmeala noaptea trecută. Sper că-mi veți ierta nesupunerea, dar i-am spus că va trebui mai întâi să mă consult cu doamna Kasigi, mama lui Omi-san, care-i cea mai în vârstă doamnă de aici, pentru a confirma înțelegerea.

Toranaga se luminează la față, uitându-și de celelalte griji.

— Ah, deci înțelegerea este și nu prea este încheiată?

— Da, Alteță, nimic nu este hotărât până când nu mă pot consulta cu doamna. Am spus că o să dau un răspuns azi, la amiază. Vă rog, iertați-mi nesupunerea.

— Trebuie să închei înțelegerea așa cum am poruncit!

Toranaga era în taină încântat că Mariko îi dăduse atât de înțelept posibilitatea să încuviințeze, sau nu, fără să-și piardă cinstea. Ar fi fost de neconceput ca el personal să se tocmească, când era vorba de o simplă problemă de bani. Dar, *oh ko*, trei mii de *koku*!

— Spui că contractul fetei merită atât orez cât să hrănească o mie de familii timp de trei ani?

— Merită fiecare boabă de orez, dacă e dată bărbatului potrivit.

— Oh? Spune-mi despre ea și ce s-a întâmplat.

Ea îi spuse totul, afară de sentimentele ei față de Anjin-*san* și profunzimea sentimentelor lui față de ea, sau despre oferta lui Kiku.

— Bun, foarte bine. Asta a fost înțelept, spuse Toranaga. Trebuie să-i fi dăruit multă plăcere ca să-l aștepte așa la poartă, de prima dată.

Aproape întreg Anjiro așteptase acest moment, să vadă cum se vor purta cei doi, barbarul și curtezana de prima clasă.

— Da, cei trei *koku* investiți au meritat din plin. Faima lui o să se răspândească pretutindeni acum.

— Da, încuviință Mariko, mai mult decât mândră de succesul lui Blackthorne. Ea e o doamnă deosebită, Alteță.

Toranaga era intrigat de increderea lui Mariko în înțelegerea ei. Dar cinci sute de *koku* pentru contract ar fi fost mai mult decât cinstit. Cinci sute de *koku* era mai mult decât strânga o mama-*san* într-o viață, încât ca una dintre ele să se gândească doar să dea de la ea cinci sute...

— Merită fiecare bob, spui? Îmi vine greu să cred asta.

— Dată bărbatului potrivit, Alteță. Eu așa cred. Dar nu aş putea hotărî cine să fie acel bărbat.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Da?

— Anjin-*san* este la poarta principală, Alteță.

— Adu-l aici.

— Da, Alteță.

Toranaga își făcu vânt cu evantaiul. O privise pe ascuns pe Mariko-*san* și zărise lumina fugară de pe fața ei. Dinadins nu o prevenise că trimisese după el.

Ce-i de făcut? Tot ce fusese plănuisit stătea în picioare, dar acum am nevoie de Buntaro, de Anjin-*san* și de Omi-*san*, mai mult ca niciodată. Și foarte mult de Mariko.

— Bună dimineața, Toranaga-*sama*.

Întoarse plecaciunea lui Blackthorne și băgă de seamă căldura bruscă ce-l învăluisese când bărbatul o zări pe Mariko. Urmară saluturile cerute de politețe, apoi spuse:

— Mariko-*san*, spune-i că trebuie să plece împreună cu mine în zori – și dumneata la fel. Dumneata vei continua drumul până la Osaka.

O străbătu un fior.

— Da, Alteță.

— Eu, Osaka, Toranaga-*sama*?

— Nu, Anjin-*san*. Mariko-*san*, spune-i că mă duc la izvoarele Shuzenji pentru o zi sau două. Mă veți însoți până acolo. Tu vei continua drumul către Osaka. El va călători cu tine până la hotar, apoi se va duce singur la Yedo.

Îi privi cu atenție în timp ce Blackthorne îi vorbea grăbit și insistent.

— Îmi pare rău, Toranaga-*sama*, dar Anjin-*san* întreabă, cu umilință, dacă mă poate împrumuta pentru încă câteva zile. El zice, vă rog să mă iertați, că prezența mea alături de el va grăbi foarte mult lucrurile legate de corabia sa. Apoi, dacă vă face plăcere, el va lua deîndată una dintre corăbiile voastre de coastă și mă va duce la Osaka, ducându-se mai departe la Nagasaki, el însuși. El zice că asta ar putea câștiga timp.

— N-am hotărât încă nimic despre corabia lui, sau despre echipaj, s-ar putea să nu fie nevoie să se ducă la Nagasaki. Explică-i asta, foarte

limpede. Nu, nu s-a hotărât nimic, dar o să mă gândesc la cererea lui, în ceea ce te privește. O să primești hotărârea mea mâine. Acum puteți pleca... Oh, da. Încă ceva, Mariko-san. Spune-i că vreau genealogia lui. Poate s-o scrie și o s-o traduci, întărindu-i corectitudinea.

— Da, Alteță. O vreți acum?

— Nu. Până ajunge la Yedo, e destul timp.

Mariko îi explică lui Blackthorne.

— De ce vrea asta? întrebă.

Mariko îl privi uimită.

— Bineînțeles că toți samurarii trebuie să aibă nașterea și moartea înregistrate, Anjin-san, ca și domeniile și feudele lor. Cum altfel poate un stăpân să țină socoteala tuturor? Nu e la fel și în țara dumitale? Aici, prin lege, toți cetățenii sunt trecuți în registre oficiale. Chiar și *eta*. Nașterea, moartea, căsătoria. Fiecare cătun sau sat, sau stradă din oraș își are sulul său oficial. Cum altfel poți fi sigur când și cui aparții?

— Noi nu scriem asta. Nu întotdeauna. Și nu oficial. Toți sunt înregistrați? Toți? Fiecare?

— Oh, da, Anjin-san. Chiar și *eta*. E important, neh? Apoi nimeni nu poate pretinde să fie ceea ce nu este și rău-făcătorii pot fi prinși mai ușor, iar bărbații și femeile, sau părinții, nu pot să înșele în căsătorii, neh?

Blackthorne puse deoparte aceasta, pentru a cugeta asupra ei mai târziu și mai jucă încă o carte în jocul pe care îl începuse cu Toranaga și pe care spera că-l va duce la scufundarea Corabiei Negre. Mariko îl ascultă atentă, întrebă ceva, apoi se întoarse spre Toranaga.

— Alteță, Anjin-san îți mulțumește pentru favorurile și numeroasele voastre daruri. El întreabă dacă ați putea să-l onorați alegându-i pe cei două sute de vasali pentru el? El spune că îndrumarea voastră în această privință ar merita oricât.

— Merită o mie de *koku*? întrebă Toranaga deîndată.

Văzu surpriza pe chipul ei și al lui Anjin-san.

Mă bucur că încă pot vedea prin tine, Anjin-san, cu toată spoiala ta de civilizație, își spuse. Dacă mi-ar fi plăcut să pariez, aș zice că asta n-a fost ideea ta, să ceri sprijinul meu.

"Hai", îl auzi pe Blackthorne spunând.

— Bun, răspunse el scurt. De vreme ce Anjin-san e atât de generos, primesc oferta lui. O mie de *koku*. Asta o să ajute alți samurai la nevoie. Spune-i că oamenii lui îl vor aștepta în Yedo. Ne vedem mâine în zori, Anjin-san.

— Da, mulțumesc, Toranaga-sama.

— Mariko-san, vorbește cu doamna Kasigi deîndată. De vreme ce încuviințezi suma, îmi închipui că și ea va fi de acord cu înțelegerea, oricât de nerușinată pare, deși eu cred că va avea nevoie de timp până mâine în zori, ca să cugete asupra unei astfel de sume. Trimite un slujitor să-i poruncească femeii Gyoko să fie aici la apusul soarelui. Poate să aducă și curtezana cu ea. Kiku-san poate să cânte în timp ce vorbim, neh?

Îi lăsă să plece încântat că economisise o mie cinci sute de *koku*. Oamenii sunt atât de extravaganti, își spuse nevinovat.

***

— O să-mi rămână destul ca să-mi găsesc echipajul? spuse Blackthorne.

— Oh, da, Anjin-san, dar el încă nu a încuviințat plecarea dumitale la Nagasaki, spuse Mariko. Cinci sute de *koku* ar fi mai mult decât deajuns ca să trăiești un an. Și ceilalți cinci sute au să-ți aducă aproape o sută și optzeci de *kobani* în aur ca să cumperi marinari. Este o sumă mare de bani.

Fujiko se ridică cu greutate și-i vorbi lui Mariko.

— Concubina dumitale spune că nu trebuie să-ți faci griji, Anjin-san. Poate să-ți dea scrisori de credit către anumiți cămătari, care o să-ți dea tot

ceea ce-ți trebuie. O să aranjeze ea totul.

— Da, dar nu trebuie să-mi plătesc suita? Cum plătesc pentru casă, Fujiko-san? Pentru locuință?

Mariko era uluită.

— Te rog, îmi pare rău, dar asta, desigur, nu este grija dumitale. Concubina dumitale ți-a spus că se va îngriji de toate. Ea...

Fujiko o întrerupse și cele două femei vorbiră un timp.

— Ah, so desu, Fujiko-san! Mariko se întoarse către Blackthorne. Ea spune că dumneata nu trebuie să pierzi timp gândindu-te la asta. Ea te roagă să-ți folosești timpul, gândindu-te doar la problemele seniorului Toranaga. Ea are banii ei, pe care îi poate folosi, dacă are nevoie.

Blackthorne clipi nedumerit.

— O să-mi împrumute din banii ei?

— Oh, nu, Anjin-san. Desigur că o să ți-i dea, dacă vei avea nevoie, Anjin-san. Nu uita că asta e o problemă doar pentru anul acesta, îi explică Mariko. Anul viitor ești bogat, Anjin-san. Cât despre suita dumitale, timp de un an ei primesc fiecare câte doi *koku*. Nu uita că Toranaga-sama îți dă toate armele și caii pentru ei, iar doi *koku* e de-ajuns să-i hrănească pe ei, caii lor și familiile. Și nu uita, de asemenea că i-ai dat seniorului Toranaga jumătate din venitul dumitale pe un an, ca să te asiguri că vor fi aleși de el, personal. Asta este o onoare copleșitoare, Anjin-san. Nu crezi?

— Oh, desigur.

— Fujiko-san e de acord din toată inima. Ai fost foarte iscusit să gândești așa.

— Mulțumesc.

Blackthorne îngădui ca o parte a plăcerii pe care o resimțea să se vadă. Începi din nou să gândești și începi să gândești ca ei, își spuse fericit. Da, a fost deștept din partea ta să ți-l alături pe Toranaga. Acum vei avea cei mai buni oameni și n-ai fi putut s-o faci singur. Ce înseamnă o mie de *koku* față de Corabia Neagră? Așa că încă unul din lucrurile pe care le-a spus Mariko s-a adevărit. Că una dintre slăbiciunile lui Toranaga e aceea că e zgârcit. Desigur, n'a spus-o direct. Doar că Toranaga și-a sporit bogăția mai mult decât oricare alt *daimyo* din împărăție. Asta, adăugată la propriile observații – că Toranaga se îmbracă la fel de simplu precum mănâncă, iar felul său de viață e puțin diferit de acela al unui samurai obișnuit –, îi mai dăduse o cheie ca să deschidă poarta Toranaga.

Mulțumesc Doamne, pentru Mariko și pentru fratele Domingo.

Amintirile îl duseră înapoi către închisoare și se gândi cât de aproape fusese atunci de moarte și cât de aproape era acum, chiar cu toate onorurile sale. Ce dă Toranaga tot el poate să ia înapoi. Crezi că e prietenul tău, dar dacă a fost în stare să-și ucidă soția și copilul, cât crezi că prețuiește prietenia sau viața ta? Nu, își spuse Blackthorne, reînnoindu-și jurământul, asta este *karma*. Nu pot face nimic împotriva ei și am trăit cu moartea în preajma mea toată viața, așa că nu-i ceva nou. Îmi voi păstra *karma* în toată frumusețea ei. Accept *karma* în toată măreția ei. Mă încred în *karma* ca să mă treacă prin următoarele șase luni. Apoi, anul viitor pe vremea asta, am să plutesc prin Strâmtoarea Magellan către turnul Londrei, departe de puterea lui.

Fujiko vorbea. El o privi. Bandajele erau încă albe. Ea zăcea suferind pe așternuturi, iar o slujnică îi făcea vânt cu evantaiul.

— O să se-ngrijească de tot ce trebuie până în zori, Anjin-san, spuse Mariko. Concubina dumitale îți propune să iei doi cai și un cal de povară. Un servitor și o slujnică...

— Un slujitor va fi de ajuns.

— Îmi pare rău, dar slujnica trebuie să te servească și desigur un bucătar și un ajutor de bucătar.

— N-or să fie bucătării pe care noi – eu să le pot folosi?

— Oh, ba da, dar tot trebuie să ai propriul dumitale bucătar, Anjin-san. Ești *hatamoto*.

Știa că n-avea rost să o contrazică.

— Las totul în grija dumitale.

— Oh, asta e foarte înțelept din partea dumitale, Anjin-san. Foarte înțelept. Acum trebuie să plec și să împachetez, te rog, iartă-mă.

Mariko plecă mulțumită. Nu vorbiseră prea mult, doar puțin în latină, deajuns ca fiecare dintre ei să știe că noaptea fermecată nu se sfîrșise și că nu se putea, asemeni celeilalte nopți, vorbi despre ea. Dar avea să trăiască în amintirea lor pentru totdeauna.

— Tu.

— Tu.

— Am fost atât de mândră când am auzit că a stat la poartă atât de mult timp. Onoarea ta este acum nemăsurată, Anjin-san.

— Pentru o clipă aproape că am uitat ce mi-ai spus. Fără să vreau am fost la un pas de a o săruta în public.

— *Oh ko*, Anjin-san. Asta ar fi fost îngrozitor!

— *Oh ko*, tu ai dreptate. Dacă nu erai tu, mi-aș fi pierdut cinstea, aș fi fost o rămă zvârcolindu-se în țărână.

— În loc de asta ești mare și faimos și bărbăția ta, neîndoielnică. Ți-a plăcut vreunul dintre acele curioase obiecte?

— Ah, frumoasă doamnă, în țara mea, avem un obicei străvechi. Un bărbat nu discută obiceiurile intime ale unei doamne, cu altă doamnă.

— Și noi avem același obicei, dar eu te-am întrebat dacă ți-a plăcut, nu dacă l-ai folosit. Da, și ne ținem la fel de mult de acest obicei. Mă bucur că seara a fost pe placul tău.

Zâmbetul ei era cald.

— Să fii japonez în Japonia e înțelept, *neh?*

— Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns pentru cele ce m-ai învățat, pentru că m-ai îndrumat, pentru că mi-ai deschis ochii.

Era gata să spună, "pentru că mă iubești". În loc de asta, spuse:

— Pentru că există.

— Nu am făcut nimic. Tu ești tu însuși.

— Îți mulțumesc pentru tot – și pentru darul tău.

— Mă bucur că ți-a plăcut atât.

— Îmi pare rău că plăcerea ta nu a fost de aceeași măsură. Sunt atât de bucuros că ți s-a poruncit să mergi la Shuzenji, dar de ce la Osaka?

— Oh, nu mi s-a poruncit să merg la Osaka. Seniorul Toranaga îmi îngăduie să mă duc. Avem acolo proprietăți și probleme de familie de care trebuie să mă îngrijesc. De asemenea, fiul meu este acum acolo. Apoi, pot să duc mesaje tainice lui Kiritsubo-san și doamnei Sazuko.

— Nu e primejdios? Adu-ți aminte ce mi-ai spus: vine războiul și Ishido este dușmanul. Nu spune și seniorul Toranaga la fel?

— Da, dar încă nu este război, Anjin-san. Și samurarii nu se războiesc cu femeile lor, dacă femeile nu se războiesc cu ei.

— Dar tu? Cum a fost pe podul de la Osaka de peste mlaștină? N-ai mers cu mine ca să-l păcălești pe Ishido? El m-ar fi ucis. Și amintește-ți sabia ta în lupta de pe corabie.

— Ah, asta a fost doar ca să apăr viața seniorului meu. Și viața mea, când a fost amenințată. Era datoria mea, Anjin-san, nimic mai mult. Nu e nici un pericol pentru mine. Am fost doamnă de onoare a doamnei Yodoko, văduva lui Taikō, *chūar* și a doamnei Ochiba, mama Moștenitorului. Sunt onorată cu prietenia lor, sunt în siguranță. De asta îmi îngăduie să plec Toranaga-sama. Dar pentru tine în Osaka nu există loc sigur, pentru că l-ai ajutat pe seniprul Toranaga să scape și pentru ceea ce i s-a făcut seniorului Ishido. Așa că tu nu trebuie niciodată să ajungi acolo. Nagasaki va fi mai sigur pentru tine.

— Atunci a încuviințat plecarea mea?

— Nu, nu încă. Dar când o s-o facă va fi un lucru sigur. Are puterea în Nagasaki.

Vroi să întrebe: "mai mare decât a iezuiților?", dar în loc de asta spuse

doar:

— Mă rog ca seniorul Toranaga să poruncească să mergi cu corabia la Osaka. O văzu tremurând ușor. Ce te îngrijorează?

— Nimic, doar că... marea nu-mi place.

— O să dea porunca asta?

— Nu știu.

Ea trecu din nou la limba portugheză și la micile ironii.

— Dar pentru sănătatea dumitale ar trebui s-o aducem pe Kiku-san cu noi, *neh?* În noaptea asta te întorci în camera ei purpurie?

Râse împreună cu ea.

— Ar fi minunat, deși...

Apoi se opri, căci își amintise limpede privirea lui Omi.

— Știi, Mariko-san, când am fost la poartă, sunt sigur că l-am văzut pe Omi-san privind-o într-un fel foarte special, ca un iubit, un iubit gelos. N-am știu că sunt iubiți.

— Înțeleg că e unul dintre clienții ei, un client favorit, da. Dar de ce te-ai gândit la asta?

— Pentru că a fost o privire foarte specială, foarte specială.

— Nu are nici un drept special asupra ei, Anjin-san. E o curtezană de primă clasă. E liberă să accepte sau să respingă pe cine-i place.

— Dacă am fi în Europa și aș împărți perna cu fata asta, înțelegi Mariko-san?

— Cred că înțeleg, Anjin-san. Dar de ce ar fi asta grija dumitale? Nu ești în Europa, Anjin-san. Și nu are nici o putere oficială asupra ei. Dacă vrea să te accepte pe dumneata și pe el, sau chiar să te respingă pe dumneata sau să-l respingă pe el, ce are asta de-a face cu orice altceva?

— Îmi pare că este iubitul ei, în sensul nostru al cuvântului. Asta are de-a face, *neh?*

— Dar ce are asta de-a face cu profesia ei? Ori cu împărțitul pernei?

În cele din urmă el îi mulțumi ei din nou și lăsă lucrurile așa, dar capul și inima lui îi spuneau să se ferească.

Nu-i atât de simplu precum crezi, Mariko-san. Nici chiar aici. Omi o crede pe Kiku-san mai mult decât deosebită, chiar dacă ea nu simte la fel. Aș vrea să fi știut că e iubitul ei. Mi-ar place să-l am pe Omi ca prieten decât ca dușman. Ar putea Mariko să aibă din nou dreptate? Că împărțitul pernei nu are nimic de-a face cu dragostea, pentru ei?

Doamne ajută! Sunt atât de încurcat. O parte oriental, o parte european. Trebuie să mă port ca ei și să gândesc ca ei ca să rămân în viață. Și multe din cele în care ei cred sunt mult mai bune decât felul nostru și asta este foarte tentant, să dorești să devii unul dintre-ai lor, pe de-a-ntregul. Și totuși... casa este acolo, dincolo de mare, unde s-au născut strămoșii mei, unde trăiește familia mea, Felicity și Tudor și Elizabeth, *neh?*

— Anjin-san?

— Da, Fujiko-san.

— Te rog, nu-ți face griji în privința banilor. Nu pot să-mi îngădui să te văd îngrijorat. Îmi pare rău că nu pot să merg la Yedo cu dumneata.

— Curând vedem în Yedo, *neh?*

— Da. Doctorul spune că mă vindec bine și mama lui Omi e de aceeași părere.

— Când doctor aici?

— La apus. Îmi pare rău că nu pot să vin cu dumneata mâine. Te rog, iartă-mă.

El se gândi din nou la obligațiile ei de concubină. Apoi puse gândul acesta înapoi în compartimentul său și un altul ieși în față. Cântări această idee și o găsi minunată și foarte urgentă.

— Acum plec. Întorc repede. Dumneata odihnești. Înțelegi?

— Da. Te rog să mă ierți pentru că nu mă ridic și pentru... Îmi pare rău.

El o părăsi și trecu în camera lui. Luă un pistol din ascunzătoare,

verifică cremenea și îl băgă sub chimonou. Apoi se îndreptă singur către casa lui Omi. Omi nu era acolo. Midori îl primi binevoitoare și îi oferii ceai, pe care el îl refuză politicos. Fiul ei de doi ani era în brațele ei. Ea spuse: "Îmi pare rău, dar Omi se va reîntoarce curând. Ar vrea Anjin-san să aștepte?" Părea relaxată, deși politicoasă și plină de grijă. Din nou el refuză și mulțumi spunând că se va întoarce mai târziu, apoi coborî la propria casă.

Sătenii curățaseră deja grădina, pregătindu-se să reconstruiască totul. Nimic nu putuse fi salvat din foc, afară doar de vasele de gătit. Fujiko nu i-ar fi spus costul reconstrucției. Era foarte ieftin, spusese. Te rog nu te îngriji de asta.

— *Karma*, Anjin-sama, spusese unul dintre săteni.

— Da.

— Ce se putea face? Nu vă faceți griji, casa voastră va fi în curând gata. Mai bună ca înainte.

Blackthorne îl văzu pe Omi urcând la deal, țepăn și încordat. Se duse să-l întâlnească. Când Omi îl văzu, păru să-și piardă o parte din supărare.

— Ah, Anjin-san, spuse prietenește, am auzit că pleci și dumneata cu Toranaga în zori. Foarte bine, putem călări împreună.

În ciuda prieteniei lui Omi, Blackthorne era foarte atent.

— Ascultă, Omi-san, acum eu mă duc acolo. Și arată către platou. Te rog, dumneata mergi cu mine, da?

— Astăzi nu sunt pregătiți soldații.

— Înțeleg. Te rog, dumneata mergi cu mine, da?

Omi văzu că mâna lui Blackthorne era pe mânerul sabiei sale lungi în felul obișnuit, echilibrând-o, apoi privirea sa atentă zări umflătura de sub brâu și înțelese deîndată după forma care se vedea în parte că era un pistol ascuns.

— Când unui bărbat i se îngăduie să poarte două săbii ar trebui să fie în stare să le și folosească, nu doar să le poarte, *neh?* întrebă el ironic.

— Poftim? Nu înțeleg.

Omi o spuse din nou, mai simplu.

— Ah, înțeleg. Da, ar fi bine. Da.

— Seniorul Yabu spune – acum că ești pe de-a-ntregul samurai – că ar trebui să înveți multe din cele pe care noi le știm deja. Cum să fii secundant la *seppuku*, de exemplu, chiar să te pregătești pentru propriul *seppuku*, așa cum suntem cu toții obligați. Da, Anjin-san. Ar trebui să înveți să folosești săbiile. Foarte folositor pentru un samurai să știe cum să folosească și să-și cîntească sabia, *neh?*

Blackthorne înțelesese doar jumătate din cuvinte, dar știa ce spunea Omi. De fapt, se corectă el, neliniștit, știu ce înseamnă cuvintele.

— Da, adevărat. Important, spuse el. Te rog, într-o zi dumneata învățăm – te rog să mă ierți – poate dumneata înveți la mine. Te rog! Eu onorat.

— Da, mi-ar place să te învăț, Anjin-san.

Blackthorne simți că fierbe la auzul amenințării din vocea lui Omi. Fii atent, se certă singur. Nu începe să-ți închipui lucruri.

— Mulțumesc. Acum mergem acolo. Te rog. Puțin timp. Mergi împreună, da?

— Foarte bine, Anjin-san, dar o să călărim. Vin imediat.

Omi urcă dealul, intrând în curtea sa. Blackthorne porunci unui servitor să-i înșeueze calul și încălecă greoi pe partea dreaptă, așa cum era obiceiul în Japonia și China. Nu cred să iasă mare lucru din asta, dacă-l las să mă învețe lupta cu sabia, își spuse, mâna dreaptă pipăind pistolul ascuns, simțind căldura lui liniștitoare. Încrederea îi dispăru când Omi apăru însoțit de patru samurai călări.

Galopară împreună pe drumul către platou. Trecură pe lângă mai multe companii de samurai înarmați până în dinți, cu tot echipamentul pe ei, însoțiți de ofițeri și cu fanioanele sulitelor fluturând. Când ajunseră pe

creastă, văzură că întregul regiment de muschete ieșea din tabără în ordine de marș, fiecare om alături de calul său și un convoi de bagaje în urma lor, cu Yabu, Naga și ofițerii în căruțe. Ploaia începu să cadă, deasă.

— Toate trupele pleacă? întrebă Blackthorne tulburat și trase de frâu. Mergi Shuzenji cu Toranaga-*sama*, Omi-*san*?

— Nu știu.

Instinctul de conservare al lui Blackthorne îl preveni să nu mai pună întrebări. Dar una totuși avea nevoie de răspuns.

— Și Buntaro-*sama*? El cu noi, mâine, Omi-*san*?

— Nu, el a plecat deja. În dimineața asta a fost în piață, când ai plecat de la Casa de Ceai. Nu l-ai văzut lângă Casa de Ceai?

Blackthorne nu putu să citească nimic pe fața lui Omi.

— Nu, nu văzut. Îmi pare rău. El merge Shuzenji la fel?

— Cred că da, nu sunt sigur.

Ploaia picura de pe pălăria conică a lui Omi, legată pe sub bărbie. Ochii îi erau aproape ascunși.

— Acum, de ce m-ai chemat să vin până aici cu dumneata?

— Arăt loc, cum am spus.

Mai înainte ca Omi să mai poată spune ceva, Blackthorne își împinse calul înainte. Cu simțul său de marinar luase repere exacte din memorie și ajunsese repede în locul potrivit, deasupra crăpăturii. Descălecă și îl chemă pe Omi.

— Te rog.

— Ce este, eh?

Vocea lui Omi era iritată.

— Te rog, aici, Omi-*san*, singur.

Omi își îndepărtă gărzile și își aduse calul până ajunsese deasupra lui Blackthorne.

— *Nan desu ka?* întrebă cu mâna strânsă grăitor pe sabie.

— Locul ăsta, Toranaga-*sama*... Blackthorne nu putea să-și găsească cuvintele așa că explică în parte cu mâinile. Înțelegi?

— Aici l-ai scos din pământ, *neh?* Și?

Blackthorne privi la el și apoi cu multă atenție în jos la sabie, apoi privi din nou la el fără să spună nimic. Își șterse ploaia de pe față.

— *Nan desu ka?* repetă Omi și mai nemulțumit.

Însă Blackthorne tot nu-i răspunse. Omi privi în jos la crăpătură și din nou la fața lui Blackthorne. Apoi ochii săi se luminară.

— *Ah, so desu! Wakarimasu!*

Omi se gândi o clipă, apoi strigă după unul dintre străjeri.

— Aduce-ți-l pe Mura aici, deîndată, cu douăzeci de oameni și lopeți.

Samuraiul porni în galop. Omi îi trimise pe ceilalți înapoi în sat, apoi descălecă și rămase lângă Blackthorne.

— Da, Anjin-*san*, spuse el. E un gând bun.

— Gând? Ce gând? întrebă Blackthorne nevinovat. Arătat doar loc. Crezut dumneata vrei știut loc, *neh?* Îmi pare rău, nu înțeleg.

— Toranaga-*sama* și-a pierdut aici săbiile, spuse Omi. Săbii foarte prețioase. Va fi mulțumit să le primească înapoi. Foarte fericit, *neh?*

— *Ah, so desu.* Nu gând al meu, Omi-*san*, spuse Blackthorne. Omi-*san* gând.

— Desigur, mulțumesc, Anjin-*san*. Ești un prieten bun și gândești repede. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta eu însumi. Da, ești un prieten bun și toți avem nevoie de prieteni în lunile următoare. Războiul e acum aproape, fie că vrem, fie că nu.

— Poftim? Îmi pare rău, nu înțeleg, vorbești prea repede. Te rog iartă.

— Bucuros că suntem prieteni, dumneata și cu mine, înțelegi?

— *Hai.* Ai spus război – război acum?

— Curând. Ce putem face? Nimic. Toranaga-*sama* îl va învinge pe Ishido și pe trădătorii lui. Asta-i adevărul, nu-ți face griji, înțelegi?

— Înțeleg. Eu pleacă acum, casa mea. E bine?

— Da. Ne vedem în zori. Din nou îți mulțumesc.

Blackthorne dădu din cap, dar nu plecă.

— E drăguță, *neh*?

— Cine?

— Kiku-*san*.

Picioarele lui Blackthorne erau ușor depărtate și era pregătit să sară înapoi, să scoată pistolul, să ochească și să tragă. Își aminti limpede mișcarea neînchipuit de iute și fără efort pe care o făcuse Omi ca să-l decapiteze pe primul țăran, cu mult timp în urmă și era pregătit, pe cât se putea. Se gândi că singura lui garanție era să grăbească lucrurile în privința lui Kiku. Omi n-ar face-o niciodată. Omi ar fi socotit o asemenea lipsă de bunăcuviință de neînchipuit și, rușinat de propria lui slăbiciune, Omi, își va ascunde gelozia foarte neaponeză, într-un compartiment secret. Și pentru că era atât de străină și de rușinoasă, gelozia asta va dospa până când, într-un moment în care toți s-ar fi așteptat mai puțin, Omi va exploda orbește și sălbatic.

— Kiku-*san*? spuse Omi.

— *Hai*.

Blackthorne putea să priceapă că Omi era zguduit. Totuși, era bucuros că alesese momentul și locul.

— E drăguță, *neh*? Drăguță?

— *Hai*.

Ploaia se îndesi. Picături grele izbeau noroiul. Caii lor se scuturară nemulțumiți. Amândoi bărbații erau uzi până la piele, dar ploaia era caldă.

— Da, spuse Omi-*san*. Kiku-*san* e foarte drăguță.

Și urmă un torent de cuvinte pe care Blackthorne nu-l putu prinde.

— Nu cuvinte destule acum, Omi-*san*. Nu destul vorbit limpede acum, spuse Blackthorne. Mai târziu da, nu acum, înțelegi?

Omi părea să nu audă. Apoi spuse.

— E destul timp, Anjin-*san*. Destul timp să vorbim, să vorbim și despre ea, despre dumneata și despre mine, despre *karma*. Dar așa-i, nu e vremea acum, *neh*?

— Gândesc, înțeleg. Da. Ieri nu știut Omi-*san* și Kiku-*san* buni prieteni, spuse Blackthorne, continuând atacul.

— Ea nu e proprietatea mea.

— Acum știu tu și ea foarte prieteni. Acum...

— Acum pleacă. Discuția asta este terminată. Femeia nu e nimic, nimic.

Încăpățânat, Blackthorne rămase unde era.

— Data viitoare eu...

— Această discuție s-a încheiat. N-ai auzit? Terminat.

— *Iyé, Iyé*, pentru Dumnezeu!

Mâna lui Omi se îndreptă către sabia. Blackthorne sări înapoi doi pași, fără să-și dea seama, dar Omi nu trase sabia și Blackthorne nu trase pistolul. Amândoi bărbații erau gata, deși nici unul nu dorea să înceapă.

— Ce vroiai să spui, Anjin-*san*?

— Data viitoare... Mai întâi întreb despre Kiku-*san*. Dacă Omi-*san* spune da – da, dacă nu – nu. Înțelegi? Prieten la prieten, *neh*?

Omi eliberă ușor mânerul săbiei.

— Îți repet, nu e proprietatea mea. Îți mulțumesc că mi-ai arătat locul acesta, Anjin-*san*. La revedere.

— Prieten?

— Desigur.

Omi merse până la calul lui Blackthorne și îl ținu de frâu. Blackthorne sări în șa. Privi de sus la Omi. Știa că, dacă ar fi putut, i-ar fi zburat capul samuraiului chiar atunci. Ar fi fost cel mai sigur lucru.

— La revedere, Omi-*san*. Și mulțumesc.

— La revedere, Anjin-*san*.

Omi îl privi pe Blackthorne, îndepărtându-se călare și nu se întoarse

până când nu trecu peste culme. Însemnă locul exact din prăpastie cu câteva pietre și apoi, răscolit, se așeză pe călcăie să aștepte, fără să bage în seamă potopul care se revărsa de sus.

În curând, Mura și țăranii sosiră, acoperiți de noroi.

— Toranaga-*sama* a căzut în această crăpătură chiar în locul asta, Mura. Săbiile lui sunt îngropate aici. Adu-mi-le înainte de asfințit.

— Da, Omi-*san*.

— Dacă ai fi avut ceva creier, dacă te-ar fi frământat grija pentru seniorul tău, ai fi făcut-o deja.

— Vă rog să-mi iertați prostia.

Omi se depărtă călare. Îl priviră o clipă, apoi se răspândiră în cerc în jurul pietrelor și începură să sape. Mura își coborî vocea.

— Uo, tu ai să pleci cu convoiul de bagaje.

— Da, Mura-*san*, dar cum?

— Am să te dăruiesc lui Anjin-*san*. El n-o să înțeleagă.

— Dar concubina lui, *oh ko*, ea da.

— Ea nu merge cu el. Am aflat că arsurile ei sunt grave. O să meargă cu corabia până la Yedo, mai târziu. Știi ce-ai de făcut?

— Să-l caut pe sfântul părinte, să rămân cu el între patru ochi, să răspund la toate întrebările.

— Da.

Mura se relaxă și începu să vorbească normal.

— Poți să mergi cu Anjin-*san*. O să te plătească bine. Fă-te folositor, dar nu prea folositor, că altfel o să te ia pân' la Yedo.

Uo râse.

— Hei, am auzit că la Yedo e atâta bogăție, că toți se pișă în țucale de argint. Chiar și *eta*. Și femeile au pielea ca spuma mării, fără păr jos, deloc.

— E adevărat, Mura-*san*? Întrebă alt sătean. N-au păr scurt deloc?

— Yedo era doar un cătun împutit de pescari când am fost acolo prima dată, le spuse Mura fără să se oprască din săpat. Asta a fost când eram cu Toranaga-*sama* și-i vânăm pe-ai lui Beppu. Am luat mai mult de trei mii de capete, fie vorba între noi. Cât despre părul de jos, toate fetele pe care le-am cunoscut îl aveau, afară doar de una din Coreea, dar spunea că și-l smulsese fir cu fir.

— Ce n-ar face unele femei ca să ne atragă, eh? spuse cineva.

— Da, dar mi-ar place să văz asta, spuse Ninjin cel fără dinți. Da, mi-ar place să văz o Poartă de Jad fără tufiș.

— Aș face prinsoare o barcă plină cu pește pe o găleată cu bălegar că doare să smulgi părul ăla, fluieră Uo.

— Când o să fiu *kami*, o să-mi fac loc de hălăduială în Pavilionul Ceresc al lui Kiku-*san*. Cică s-a născut parfumat și fără păr.

Printre râsete, Uo întrebă:

— E cumva altfel, Mura-*san*, când ataci o Poartă de Jad fără tufiș?

— Ajungi foarte aproape, mai aproape de atât nici că se poate. Ehei, am ajuns mai aproape și mai adânc ca niciodată, și asta e important, *neh*? Așa că știu că e întotdeauna mai bine ca fata să-și înlătore tufișul, deși unele sunt superstițioase în privința lui, iar altele se plâng de mâncărimi. E mai bine, atât pentru tine cât și pentru ea, să fii atât de aproape. Și când ești atât de aproape e foarte diferit, *neh*?

Râseră cu toții și se puseră din nou pe săpat. Groapa se adâncea în bătaia ploii.

— Mă prinz că Anjin-*san* s-a apropiat foarte tare noaptea trecută ca ea să stea în poartă așa. Ei, ce n-aș fi dat să fi fost în locul lui.

Uo își șterse sudoarea de pe sprâncene. Ca toți ceilalți, purta doar o pânză în jurul șoldurilor și o pălărie conică din bambus și avea picioarele goale.

— Ei, am fost acolo, Uo, în piață și am văzut totul. Am văzut zâmbetul ei și l-am simțit până-n vintre și în călcăie.

— Da, spuse altul, trebuie să zic și eu că numai zâmbetul ei și m-a

făcut tare ca un par.

— Da' nu atât de mare ca Anjin-san, eh, Mura-san, chicoti Uo.

— Haide, mai departe, te rog, spune-ne povestea din nou!

Bucuros, Mura se supuse și le povesti despre prima noapte și despre baie. Povestea lui căpăta noi și noi adăugiri cu fiecare istorisire, dar nimănui nu-i păsa.

— Oh, să fii atât de mare!

Uo se prefăcu a purta un mădular uriaș dinaintea lui și râse atât de tare că alunecă în noroi.

— Cine s-ar fi gândit că străinul barbar va ajunge vreodată din groapă în paradis? Mura se sprijini o clipă în cazma, trăgându-și răsufierea. N-aș fi crezut niciodată. Ca-ntr-o veche legendă. *Karma, neh?*

— O fi fost de-al nostru într-o altă viață și s-a-ntors cu aceeași minte, da' cu o altă piele.

Ninjin încuviință din cap.

— Asta ar fi cu puțință. Trebuie să fie, fiin'că din ce spune sfântul părinte, crez că trebuia să ardă în cuptoarele iadului lui Satan de mult timp. N-a spus părintele că o să-l blesteme, anume? Am auzit cum chema răzbunarea marelui *kami* Iisus asupra lui Anjin-san, și *oh ko*, chiar și mie mi-a fost tare frică. Se închină și ceilalți abia băgară de seamă. Dar Dumnezeu Iisus Christos Madonna își pedepsește dușmanii foarte ciudat, după mine.

Uo spuse:

— Ei bine, eu nu-s creștin, așa cum știți cu toții, dar îmi pare rău, mie-mi pare că Anjin-san e un om bun, vă rog să mă iertați, mai bun decât părintele creștin, care pute și blestemă și înspăimântă pe toată lumea. Și a fost bun cu noi, *neh?* Se poartă bine cu oamenii lui. Unii spun că e prietenul seniorului Toranaga, și așa trebuie să fie cu toate onorurile pe care le-a primit, *neh?* Și nu uitați că Kiku-san l-a onorat cu Făgașul ei de Aur.

— Chiar că de aur. Am auzit că noaptea aia l-a costat cinci *kobani!*

— Cincisprezece *koku* pentru o noapte? se înecă Ninjin. Eheiii, ce norocos e Anjin-san. *Karma* lui e mare pentru un dușman al lui Dumnezeu – Tatălui, Fiului și Fecioarei!

Mura spuse:

— A plătit un *koban*, trei *koku*, dar dacă credeți că e mult... se opri și privi tainic în jur ca să se convingă că nu iscodea nimeni, deși de bună-seamă știa că sub o astfel de ploaie n-ar fi putut fi nimeni – și chiar dacă ar fi fost, ce conta?

Se opriră cu toții și se apropiară.

— Da, Mura-san?

— Mi-a șoptit cineva că o să fie concubina seniorului Toranaga. I-a cumpărat contractul în dimineața asta. *Trei mii de koku.*

Era o cifră zguduitoare, mai mult decât câștiga întregul lor sat în pește și orez în douăzeci de ani. Respectul lor pentru ea crescuse, dacă asta mai era cu puțință și de asemenea și pentru Anjin-san, care era deci ultimul bărbat pe pământ care se bucurase de ea, curtezana de primă clasă.

— Ehe, bolborosi Uo, putând cu greu să vorbească. Atât de mult bănet! Nu știu dacă-mi vine să borăsc, să mă piș, sau să băs.

— Niciuna dintre ele, spuse Mura, laconic. Săpă! Hai să găsim săbiile.

Se supuseră, cufundat fiecare în propriile gânduri. Groapa se adâncea fără oprire. În curând, Ninjin, răscolit de grijă, nu se mai putu abține și se opri din săpat.

— Mura-san, iartă-mă, dar ce-ai hotărât în privința noilor taxe? întrebă.

Mura continuă să sape în același ritm, metodic și iute.

— Ce-i de hotărât aici? Yabu-sama a spus "Plățiți!", așa că plătim, *neh?*

— Dar Toranaga-sama ne-a micșorat taxele la patru părți din zece, și el

e acum seniorul nostru de drept.

— Adevărat, dar seniorului Yabu i-a fost dat înapoi Izu – și Suruga și Totomi pe deasupra – și a fost făcut din nou stăpân, așa că cine-i acum stăpânul nostru de drept?

— Toranaga-*sama*, desigur, Mura-*san*...

— Ai de gând să i te plângi, Ninjin? Ei? Trezește-te, Yabu-*san* e stăpân, ca întotdeauna. Numic nu s-a schimbat. Și dacă el mărește taxele, noi plătim mai mult. Gata!

— Dar asta o să ne mănânce toate rezervele pentru iarnă, toate!

Vocea lui Ninjin urcase până la un scâncet furios, dar toți știau adevărul spuselor sale.

— Chiar și cu orezul pe care l-am furat...

— Pe care l-am economisit! șuieră Uo către el, îndreptându-l.

— Chiar și cu asta, n-o să ne ajungă să trecem de iarnă. Va trebui să vindem o barcă sau două.

— N-o să vindem nici o barcă! spuse Mura.

Își înfipse cazmaua în noroi și-și șterse sudoarea care îi intra în ochi, strângându-și mai tare curelușa pălăriei. Apoi începu să sape din nou.

— Muncește, Ninjin. Asta o să-ți ia gândul de la ziua de mâine.

— Cum o să trecem prin iarnă, Mura-*san*?

— Mai întâi trebuie să trecem de vară.

— Da, încuviință amar Ninjin. Am plătit mai mult decât taxele pe doi ani înainte și tot nu-i de-ajuns.

— *Karma*, Ninjin, spuse Uo.

— Vine războiul. Poate că vom avea un stăpân nou, care va fi mai bun, *neh*? spuse altul.

— Nu poate fi mai rău, nimeni nu poate fi mai rău.

— N-aș pune prinsoare pe asta, le spuse Mura. Trăiți, puteați fi foarte morți foarte iute și atunci adio, Făgașe de Aur, cu sau fără pădure.

Cazmaua lui lovi o piatră și el se opri.

— Dă-mi o mână de ajutor, Uo, bătrâne prieten.

Împreună se luptară să scoată piatra afară din noroi. Uo fluieră îngrijorat.

— Mura-*san*, și dacă sfântul părinte întreabă despre arme?

— Spune-i. Și spune-i că suntem gata – că Anjiro e gata.

CAPITOLUL 42

Sosiră la Yokosé în jurul prânzului. Buntaro îl întâlnise deja pe Zataki cu o seară înainte și, așa cum poruncise Toranaga, îl întâmpinase cu mare ceremonie.

— L-am rugat să își așeze tabăra în afara satului, către nord, Alteță, până când va putea fi pregătit locul de primire, spuse Buntaro. Întâlnirea oficială va avea loc aici, în după-amiaza asta, dacă doriți. Adăugă fără veselie: cred că Ora Caprei va fi de bun augur.

— Bun.

— Ar fi vrut să vă întâlniți în noaptea asta, dar m-am împotrivit. I-am spus că ați fi onorat să vă întâlniți astăzi sau mâine, oricând ar vrea, dar nu după căderea întunericului.

Toranaga mormăi aprobator, dar încă nu descălecă de pe calul plin de spume. Purta pieptar de oțel, coif și o armură ușoară de bambus, ca și escorta sa, istovită de drum. Privi din nou în jur cu multă atenție. Luminișul fusese ales cu multă grijă și nu era vreo posibilitate de atac prin surprindere. Nu erau copaci sau case prin apropiere, care ar fi putut ascunde arcași sau purtători de muschete. Chiar la răsărit de sat pământul era neted și cumva mai înălțat. Către est, nord și sud erau apărați de sat și de podul de lemn care se arcuia peste apele reci ale râului. Aici, în

strâmtoare, apa era plină de vârtejuri și de bolovani. Către est, în spatele lui și a călăreților obosiți și asudați, poteca urca abrupt către trecătoarea dintre crestele acoperite de ceață, la cinci *ri* depărtare. Munții se înălțau de jur împrejur, cei mai mulți vulcanici, cu mai toate vârfurile lor alunecând printre nori. În mijlocul luminișului fusese ridicată pe piloni joși, special pentru acea ocazie, o platformă de douăsprezece *tatami*, cu un acoperiș înalt de stuf deasupra. Nimic din toată alcătuirea nu lăsa să se vadă graba. Două perne de brocart erau așezate față în față pe *tatami*.

— Am oameni aici, acolo și acolo, continuă Buntaro, arătând cu arcul spre toate înălțimile înconjurătoare. Se poate vedea în toate direcțiile, Alteță. Bună poziție de apărare. Podul și întregul sat sunt acoperite. La răsărit, retragerea voastră este asigurată de alți oameni. Desigur, podul e bine ținut de santinele și am lăsat o gardă de onoare de o sută de oameni în tabăra lui.

— Seniorul Zataki e acolo, acum?

— Nu, Alteță, am ales un han pentru el și suita lui la marginea satului, către nord, pe măsura rangului său și l-am invitat să se bucure de băile de acolo. Hanul acela este izolat și bine păzit. M-am gândit că o să vă duceți la băile Shuzenji mâine și o să fie oaspetele vostru.

Buntaro arată către un han îngrijit, cu un singur cat, așezat în marginea luminișului, cu fața către cea mai frumoasă priveliște din împrejurimi, în apropierea unui izvor fierbinte, care țâșnea clocotind dintr-o stâncă într-un bazin natural.

— Hanul acela este al vostru, Alteță.

În fața hanului era un grup de oameni, toți în genunchi, cu capetele la pământ, inclinându-se nemișcați către el.

— Sunt starostele și bătrânii satului N-am știut dacă vreți să-i vedeți acum.

— Mai târziu.

Calul lui Toranaga necheză obosit și-și săltă capul, scuturându-și zăbalele. Îl bătu pe gât și, pe deplin mulțumit de pază, făcu semn oamenilor săi și descălecă. Unul dintre samuraii lui Buntaro apucă frâiele. Toți samuraii, asemeni lui Buntaro și de altfel, asemeni tuturor celor de acolo, purtau armuri, erau înarmați ca de bătălie și gata de luptă.

Toranaga se întinse mulțumit și se mișcă șchiopătând ușor, ca să scape de cărceii din spate și picioare. Călărise în frunte tot drumul de la Anjiro, într-o singură etapă de marș forțat, oprindu-se doar ca să schimbe caii. Restul convoiului de bagaje, sub comanda lui Omi, cu palanchine și hamali, era încă mult în urmă, întins pe drumul care cobora de pe creastă. Drumul de la Anjiro șerpuieste de-a lungul coastei, apoi se bifurcase. Porniseră pe cel care ducea spre interior, către vest și urcaseră întruna, printre păduri bogate, pline cu vânat, lăsând muntele Omura în dreapta și vârfurile vulcanice ale înălțimilor Amagi ridicate la aproape cinci mii de picioare, în stânga. Călătoria parcă îi dăduse viață. În sfârșit trebuiseră să treacă la acțiune. O parte din drum îi purtase printr-un ținut atât de minunat pentru vânătoarea de șoimi, încât își promisese că într-o zi va vâna prin întreg Izu.

— Bine, da, foarte bine, spuse, acoperind zgomotul făcut de oamenii săi care descălecau vorbind între ei, adunându-se în grupuri. Te-ai descurcat bine.

— Mi-ați face o mare onoare, Alteță, dacă mi-ați îngădui să termin cu seniorul Zataki și cu oamenii săi de îndată.

— Te-a insultat?

— Nu, dimpotrivă. Purtările lui sunt demne de un curtean, dar steagul sub care călătorește înseamnă trădare față de voi.

— Răbdare. Cât de des trebuie să ți-o spun? zise Toranaga cătuși de puțin supărat.

— Mă tem mereu, Alteță, replică morocănos Buntaro. Vă rog să mă iertați.

— Ai fost prietenul lui.

— A fost aliatul vostru.

— Ți-a salvat viața la Odawara.

— Eram de aceeași parte la Odawara, spuse Buntaro, alb, și apoi izbucni: cum poate să vă facă asta, Alteță? Propriul vostru frate! Nu l-ați umplut de favoruri? N-ați luptat împreună toată viața?

— Oamenii se schimbă.

Toranaga își concentrează întreaga sa atenție asupra podiumului. Perdele delicate de mătase fuseseră atârinate de grinzile de deasupra platformei. Ciucuri din brocart ornamental, care se potriveau cu cei ai pernelor, făceau o friză plăcută, iar alții mai mari erau agățați de cei patru stâlpi de la colțuri.

— E mult prea bogat și dă întâlnirii prea multă importanță, spuse. Faceți-l mai simplu. Scoateți draperiile, toți ciucurii și pernele și dați-i înapoi negustorilor. Și dacă n-o să-i dea banii înapoi administratorului, spune-i să le vândă. Aduce-ți patru perne – nu, două – simple, umplute cu paie.

— Da, Alteță.

Privirea lui Toranaga căzu pe izvor și zăbovi asupra lui. Apa, fierbinte și sulfuroasă, ieșea șuierând dintr-o crăpătură în stâncă. Trupul său tânjea după o baie.

— Și creștinul? întrebă.

— Alteță?

— Tsukku-san, preotul creștin.

— Oh, el. E undeva în sat, dar de partea cealaltă a podului. I s-a interzis să treacă de partea asta fără învoirea voastră. De ce? E important? A spus ceva despre cât de onorat ar fi să vă vadă, când veți dori. Vreți să-l aduc acum, aici?

— Era singur?

Buzele lui Buntaro se răsuciră.

— Nu, avea o escortă de douăzeci de acoliți. Toți tunși ca el, toți din Kyushu, Alteță, toți de viță nobilă și toți samurai. Toți pe cai buni, dar fără arme. Am pus să-i cerceteze amănunțit.

— Și el?

— Desigur, pe el mai mult decât pe ceilalți. Avea patru porumbei călători în bagaje. I-am confiscat.

— Bine. Omoară-i. Un prost a făcut asta din greșeală, îmi pare rău, *neh?*

— Înțeleg. Vreți să trimit după el acum?

— Mai târziu. O să-l văd mai târziu.

Buntaro se încruntă.

— Am greșit c-am pus să-l cerceteze?

Toranaga scutură din cap și privi neatent înapoi către creastă, pierdut în gânduri. Apoi spuse:

— Trimite câțiva oameni de încredere să supravegheze regimentul de muschete.

— Am făcut deja asta, Alteță.

Fața lui Buntaro se luminează de o bucurie răutăcioasă.

— Și-n gărzile personale ale seniorului Yabu am strecurat câteva dintre urechile și ochii noștri. Nici să se ușureze n-o să poată, fără știrea noastră, dacă doriți.

— Bine.

Capul coloanei de bagaje, încă depărtată, apărură la o cotitură a drumului. Toranaga putea să vadă cele trei palanchine, pe Omi călare în frunte, cum i se poruncise, Anjin-san, acum alături de el, de asemenea călărind cu ușurință.

Se întoarse cu spatele către ei.

— Ți-am adus soția cu mine.

— Da, Alteță.

— Mi-a cerut învoirea să meargă la Osaka.

Buntaro îl privi fără să spună ceva. Apoi își miji ochii către siluetele abia vizibile.

— I-am dat învoire, cu condiția, desigur, ca să te învoiești și tu.

— Orice hotărâți, Alteță, eu mă învoiesc.

— Poți să-i îngădui să pornească pe uscat, de la Mishima, sau poate să-l însoțească pe Anjin-san, către Yedo și de acolo pe mare până la Osaka. Anjin-san s-a învoit să răspundă pentru ea, dacă îngădui. Ar fi mai în siguranță pe mare.

Buntaro clocotea.

— Toate astea depind de mesajul pe care îl poartă seniorul Zataki. Dacă Ishido mi-a declarat oficial război, atunci, desigur, trebuie să nu îngădui asta. Dacă nu, soția ta poate să plece mâine, sau poimâine, dacă ești de acord.

— Orice hotărâți, sunt și eu de acord.

— În după-amiaza asta, trece-i toate îndatoririle lui Naga-san. E un moment potrivit să faci pace între tine și ea.

— Vă rog să mă iertați, Alteță. Aș sta mai degrabă cu oamenii mei. Vă rog să mă lăsați să stau cu oamenii mei până veți fi în siguranță, plecat de aici.

— În noaptea asta vei trece toate îndatoririle tale fiului meu. Vei fi alături de mine, cu soția, la cină. Vei locui la han. Și te vei împăca cu ea.

Buntaro privea țintă în pământ. Apoi spuse și mai rece:

— Da, Alteță.

— Ți se poruncește să încerci să te împaci, spuse Toranaga.

Avea în gând să adauge: "O pace onorabilă e mai bună decât războiul, *neh?*" dar asta nu era adevărat și ar fi putut porni o dispută filozofică, iar el era obosit și nu voia dispute, doar o baie și odihnă.

— Acum, adu-l pe staroste.

Starostele și bătrânii satului dădură buzna unul peste celălalt în graba lor de a se închina în fața lui, întâmpinându-l foarte zgomotoși. Toranaga le spuse scurt că spera ca nota de plată, pe care aveau s-o înfățișeze la plecare intendentului, să fie cinstită și convenabilă.

— Înțeles, *neh?*

— *Hai*, răspunseră toți într-un glas, umili, binecuvântând zeii pentru neașteptatul noroc și câștigul pe care vizita lui îl va aduce, fără îndoială. Cu și mai multe plecăciuni și complimente, spunând cât de mulțumiți și onorați se simțeau că li se îngăduise să-l slujească pe cel mai mare *daimyo* al imperiului. Starostele, un bătrân ager, îi pofti în han.

Toranaga cercetă clădirea de sus până jos, printre șiruri de slujnice de toate vârstele, zâmbitoare, plecate până în pământ, alese cu grijă din tot satul. Cuibărit între stânci, hanul era format din zece încăperi așezate împrejurul unei grădini de nedescris, cu o minusculă Casă de Ceai în mijloc, cu bucătării în spate și către vest, și cu o casă de baie, mare, care primea apă de la izvoarele calde. Cărarea care ducea către baie era acoperită, iar întregul han era înconjurat cu un gard îngrijit, ușor de apărut.

— Nu-mi trebuie tot hanul, Buntaro-san, spuse el când se aflară din nou pe verandă. Trei camere vor fi de ajuns. Una pentru mine, una pentru Anjin-san și una pentru femei. O vei lua pe a patra. Nu-i nevoie să plătim restul.

— Administratorul meu îmi spune că a făcut o înțelegere foarte bună pentru tot hanul, Alteță. Cu plata cu ziua, mai bun decât la jumătate de preț și este încă la începutul sezonului. Am încuviințat toată cheltuiala pentru a vă ști în siguranță.

— Foarte bine, încuviință fără tragere de inimă Toranaga. Dar vreau să văd lista de cheltuieli înainte de plecare. Nu-i nevoie să aruncăm banii. Mai bine umple camerele cu străji, patru într-o cameră.

— Da, Alteță.

Buntaro hotărâse deja s-o facă.

Îl privi pe Toranaga pornind grăbit, însoțit de două gărzi personale, înconjurat de patru dintre cele mai frumoase slujnice, către camera lui din aripa de est. Morocănos se întrebă: care femei? Căror femei le trebuia camera? Fujiko? Nu-ți face griji, își spuse obosit, o să afli în curând.

O slujnică trecu în goană. Îi zâmbi veselă și îi zâmbi și el, dar fără s-o vadă. Era tânără și drăguță, cu o piele catifelată și se culcase cu ea noaptea ce trecuse. Dar alăturarea nu-i dăduse nici o plăcere și deși ea era pricepută, agilă și bine pregătită, dorința lui dispăruse repede. N-o dorise niciodată. În cele din urmă, de dragul bunelor maniere, se prefăcuse a atinge culmile plăcerii – așa după cum se prefăcuse și ea – apoi ea plecase.

Încă morocăns, ieși din curte ca să privească în lungul drumului.

De ce Osaka?

***

La Ora Caprei santinelele de pe pod se dădură la o parte. Cortegiul începu să treacă. Mai întâi mergeau heralzii, purtând stindarde împodobite cu însemnele atotputernice ale regenților, apoi palanchinul bogat și în cele din urmă, alte gărzi.

Sătenii se înclină. Toți erau în genunchi, amețiți în sinea lor de atâta bogăție și fast. Starostele întrebă îngrijorat dacă trebuia să adune întreaga suflare ca să cinstească momentul. Toranaga îi trimisese un mesaj că aceia care nu aveau de lucru puteau să privească, cu învoirea stăpânilor lor. Așa că starostele alesese cu și mai multă grijă un grup dintre cei mai bătrâni și dintre cei tineri și supuși, atât cât să poată alcătui un grup primitiv – deși fiecare adult din sat ar fi vrut să fie acolo –, dar nu atât de numeros încât să treacă peste poruncile marelui *daimyo*. Toți cei care puteau s-o facă priveau neclintii din locuri înalte, de la ferestre sau uși.

Saigawa Zataki, senior de Shinano, era mai înalt decât Toranaga și mai tânăr cu cinci ani, cu aceeași umeri largi și nas prominent. Dar pântecul lui era plat, smocul bărbii negru și des, iar ochii – două despicături de-a curmezișul feței. Deși atunci când erau priviți în parte părea că există o oarecare asemănare între cei doi frați vitregi, acum, când se aflau împreună, erau foarte diferiți. Chimonoul lui Zataki era bogat, armura de ceremonie strălucitoare și săbiile uzate.

— Bine ai venit, frate.

Toranaga păși de pe podium și se înclină. Purta cel mai simplu cu puțință chimonou, sandale din paie, militare, și săbii.

— Te rog să mă ierți pentru că te primesc atât de lipsit de ceremonie, dar am venit cât am putut de repede.

— Te rog să mă ierți că te-am tulburat. Arăți bine, frate, foarte bine.

Zataki coborî din palanchin și se înclină la rândul lui, începând interminabilele și meticuloasele formalități ale ceremonialului care acum îi avea în stăpânire pe amândoi.

— Te rog, ia loc pe această pernă, senior Zataki.

— Te rog să mă ierți, aș fi onorat dacă te-ai așeza domnia-ta mai întâi, senior Toranaga.

— Ești atât de amabil, dar te rog, onorează-mă așezându-te primul.

Continuă să joace jocul pe care îl jucaseră de atâtea ori înainte, între ei și cu prieteni și dușmani, urcând treptele puterii, bucurându-se de legile care guvernau fiecare mișcare și fiecare frază, care apărau onoarea fiecăruia, astfel că niciunul n-ar fi putut vreodată face vreo greșală într-atât încât să se pună în primejdie pe ei, sau misiunea.

În cele din urmă se așezară față în față pe perne, la două lungimi de săbii distanță. Buntaro se găsea în spatele și în stânga lui Toranaga. Șeful gărzii lui Zataki, un samurai în vârstă, cu părul cenușiu, era așezat în spatele acestuia și către stânga. În jurul podiumului, la douăzeci de pași, erau înșirați ofițerii lui Toranaga, toți dinadins îmbrăcați în aceleași haine

cu care călătoriseră, dar cu armele în perfectă stare. Omi era așezat pe pământ, la capătul podiumului, iar Naga de partea cealaltă. Oamenii lui Zataki erau îmbrăcați oficial și bogat, iar tunicile lor, cu umeri largi ca niște aripi, erau închise cu catarama de argint. Toți erau la fel de bine înarmați. Se așezaseră și ei la douăzeci de pași distanță. Mariko servi, după ceremonial, *cha* și în acest timp între cei doi frați se schimbă câteva cuvinte lipsite de importanță, de politețe ceremonială. La momentul potrivit Mariko se înclină și plecă, Buntaro resimțindu-i dureros prezența și nemăsurat de mândru de grația și frumusețea ei. Și atunci, prea devreme, Zataki spuse brusc:

— Aduc porunci din partea Consiliului Regenților.

Tăcerea căzu brusc peste piață. Toți, chiar și proprii lui oameni, erau uluiți de lipsa lui de bună-creștere, de modul obraznic în care el spusese *porunci* și nu *mesaj* și pentru greșeala sa de a nu aștepta ca Toranaga să întrebe "cu ce-ți pot fi de folos?", așa cum cerea datina.

Naga aruncă o privire scurtă de la brațul cu care Zataki ținea sabia către tatăl său. Văzu gâtul lui înroșindu-se, ceea ce era un semn sigur că din clipă în clipă se puteau aștepta la o explozie de mânie. Dar fața lui Toranaga era liniștită, iar Naga se simți cuprins de uluială, când îi auzi răspunsul stăpânit.

— Îmi pare rău, ai porunci? De la cine, frate? Desigur că ai un mesaj.

Zataki smulse două suluri subțiri din mânecă. La mișcarea neașteptată mâna lui Buntaro zbură către sabie, căci ritualul cerea ca toate mișcărilor să fie domoale și echilibrate. Toranaga nu se mișcase. Zataki rupse sigiliul primului sul și îl citi cu o voce tare, rece.

— Din porunca Consiliului Regenților, în numele Împăratului Go-Nijo, Fiul Cerului, îl salutăm pe ilustrul nostru vasal Yoshi-Toranaga-Noh-Minowara și-l invităm să facă act de supunere în fața noastră, deîndată, la Osaka și-l invităm să-i comunice deîndată ilustrului nostru ambasador, regentul, seniorul Saigawa Zataki, dacă invitația noastră este acceptată sau refuzată.

Își ridică privirile și cu o voce la fel de puternică, continuă:

— Este semnat de toți regenții și pecetluit cu Marele Sigiliu Imperial.

Puse trufaș pergamentul în fața sa. Toranaga îi făcu un semn lui Buntaro, care înaintă, se înclină adânc în fața lui Zataki, ridică sulul, se întoarse către Toranaga și se înclină din nou. Toranaga primi sulul și-i făcu semn lui Buntaro să treacă la loc. Toranaga cercetă pergamentul timp îndelungat.

— Toate semnăturile sunt cele care trebuie, spuse Zataki. Accepți sau refuzi?

Cu vocea coborâtă, așa încât doar cei care se aflau pe podium și Omi și Naga îl puteau auzi, Toranaga spuse:

— De ce nu ți-aș lua capul pentru proastele tale purtări?

— Pentru că sunt fiul mamei tale, răspunse Zataki.

— Asta n-o să te apere, dacă vei continua așa.

— Atunci o să moară înainte de vreme.

— Cum?

— Doamna, mama noastră este în Takato.

Takato era capitala provinciei Shinano – provincia lui Zataki – în același timp o fortăreață de necucerit.

— Regret că trupul ei va trebui să rămână acolo pentru totdeauna, continuă Zataki.

— Te lauzi! O cinstești la fel de mult ca și mine.

— Pe sufletul ei nemuritor, frate, oricât de mult aș cinsti-o, urăsc mai mult ceea ce faci tu în regat.

— Nu râvnesc alte teritorii și nu...

— Încerci să-l răstorni pe Moștenitor.

— Greșești din nou și mi-am apărat întotdeauna nepotul de trădători.

— Tu urmărești căderea Moștenitorului, asta-i ceea ce cred eu, așa că

am hotărât să trăiesc și să apăr Shinano și drumul de nord împotriva ta, *cu orice preț* și am să fac asta până când Kwanto va fi în mâinile unui prieten – *cu orice preț*.

— În mâinile *tale*, frate?

— *Orice* mâini sigure – care înseamnă nu ale tale, frate.

— Te increzi în Ishido?

— Nu mă-ncred în nimeni. Tu m-ai învățat asta. Ishido este Ishido, dar credința lui nu e pusă la îndoială. Chiar și tu poți să recunoști asta.

— O să recunosc că Ishido încearcă să mă distrugă și să dezbine împărăția, că a uzurpat puterea, și că încalcă testamentul lui Taikō.

— Dar tu ai complotat cu seniorul Sugiyama să dezbinii Consiliul Regentilor, *neh?*

Vâna de pe fruntea lui Zataki se zbătea ca un vierme negru.

— Ce poți să spui? Unul dintre sfetnicii lui a recunoscut trădarea, că ai plănuit cu Sugiyama ca să fie de acord cu numirea seniorului Ito în locul tău, apoi să demisioneze cu o zi înainte de prima întâlnire și să fugă noaptea și astfel să arunce împărăția în dezordine. Am auzit mărturisirea.

— Frate, ai fost unul dintre ucigași?

Zataki se roși.

— *Ronini* prea zeloși l-au ucis pe Sugiyama, nu eu și nici vreunul dintre oamenii lui Ishido.

— E foarte curios că i-ai luat locul ca regent atât de repede, *neh?*

— Nu. Stirpea mea e tot atât de veche că și a ta, dar eu nu am poruncit moartea și nici Ishido – a jurat-o pe cinstea lui de samurai. Și eu la fel. *Roninii* l-au ucis pe Sugiyama, dar a meritat să moară.

— Sub tortură, dezonorat într-o celulă împuțită, cu copii și concubinele măcelăriți în fața lui.

— Asta e un zvon împrăștiat de spurcăciuni răuvoitoare. Poate de spionii *tăi*, ca să-l discrediteze pe seniorul Ishido și prin el, pe doamna Ochiba și Moștenitorul. Nu-i nici o dovadă pentru asta.

— Să ne uităm la trupurile lor.

— *Roninii* au dat foc casei. Nu sunt trupuri.

— E foarte potrivit, *neh?* Cum poți să fii așa de încrezător? Nu ești un țaran prost.

— Refuz să stau aici și să ascult rahatul ăsta. Dă-mi răspunsul acum și apoi fie îmi iei capul și ea moare, fie mă lași să plec.

Zataki se aplecă înainte și mai spuse:

— La câteva clipe după ce capul îmi va părăsi umerii, zece porumbei călători vor porni spre nord, către Takato. Am oameni de încredere, la nord, la est, la vest, la o zi de mers în afara puterii tale și dacă ei n-or să reușească, sunt mai mulți în locuri sigure, dincolo de hotarele tale. Dacă îmi iei capul, sau pui să măucidă, sau mor în Izu – *din orice motiv* –, moare și ea. Acum ia-mi capul sau hai să terminăm cu înmănatul mesajelor și plec din Izu imediat. Alege!

— Ishido l-a ucis pe seniorul Sugiyama. Cu timpul pot să-ți aduc dovezi. Asta e important, *neh?* Am nevoie doar de puțin...

— Nu mai ai timp. Deîndată, spune mesajul. Bineînțeles că refuzi să te supui, bine, așa că ne-am înțeles. Iată – Zataki puse al doilea pergament pe *tatami* – aici este acuzația oficială de trădare și porunca să-ți faci de îndată *seppuku*, pe care le vei privi cu aceeași derădere, fie ca Buddha să te ierte. Acum totul e gata. Plec îndată și data viitoare ne vom întâlni pe câmpul de luptă și, pe Buddha, înainte de apusul soarelui, în aceeași zi, mi-am promis că am să-ți văd capul într-o țeapă.

Toranaga își țintuia adversarul cu privirea.

— Seniorul Sugiyama era prietenul tău și al meu, camaradul nostru, samuraiul cel mai demn de respect din câți au fost vreodată. Adevărul despre moartea lui ar trebui să fie important pentru tine.

— Al tău are mai multă importanță, frate.

— Ishido te-a păcălit ca pe un copil de țată.

Zataki se întoarce către sfetnicul său.

— Pe onoarea ta de samurai! Am pus oameni de strajă și care este mesajul?

Demn, bătrânul samurai cu păr cenușiu, șeful oamenilor de încredere ai lui Zataki și bine-cunoscut de Toranaga ca un om de onoare, se simțea îngrețoșat și rușinat de atâta ură înfățișată deschis.

— Îmi pare rău, Alteță, spuse într-o șoaptă sugrumată, înclinându-se către Toranaga, dar stăpânul meu spune, desigur, adevărul. Nu poate fi nici o îndoială și, vă rog să mă iertați, dar e de datoria mea, cu toată cinstea și umilința, să arăt amândorura că o asemenea uluitoare și rușinoasă lipsă de politețe între voi, nu e demnă de rangul vostru sau de solemnitatea întâlnirii. Dacă vasalii voștri, dacă-ar fi putut să vă audă, mă îndoiesc că vreunul dintre voi i-ați mai fi putut ține în frâu. Vă uitați datoria voastră de samurai și datoria voastră către oamenii voștri. Vă rog să mă iertați, se înclină din nou către amândoi, dar trebuia să fie spus.

Apoi adăugă:

— Toate mesajele sunt la fel, senior Toranaga. Și sub sigiliul oficial al seniorului Zataki: "Ucideți-o pe doamna, mama mea, de îndată."

— Cum pot să dovedesc că nu încerc să îl răstorn pe Moștenitor? Își întreabă Toranaga fratele.

— Renunță imediat la toate titlurile și puterea în favoarea fiului și moștenitorului tău, seniorul Sudara și fă-ți *seppuku* astăzi. Apoi eu și toți oamenii mei, până la ultimul, îl vom sprijini pe Sudara ca senior de Kwanto.

— O să mă gândesc la ce ai spus.

— Eh?

— O să mă gândesc la ce ai spus, repetă Toranaga mai apăsător. Ne întâlnim mâine la vremea asta, dacă îți face plăcere.

Fața lui Zataki se strâmbă.

— Asta este o altă capcană de-a ta. De ce să ne mai întâlnim?

— Ca să-ți spun ce am hotărât în privința celor ce mi-ai spus și în privința asta. Toranaga ridică sulul care era în mâna lui. Am să-ți dau răspunsul mâine.

— Buntaro-*san*. Zataki arată către al doilea sul. Te rog, dă-i asta stăpânului tău.

— Nu!

Vocea lui Toranaga răsună în jurul luminișului. Cu mare ceremonie adăugă tare:

— Sunt onorat să accept mesajul Consiliului și îmi voi prezenta răspunsul ilustrului ambasador, fratele meu, seniorul de Shinano, mâine, la vremea aceasta.

Zataki îl privi neîncrezător.

— Ce răspuns, oare?

— Te rog, iartă-mă, stăpâne, îl întrerupse în șoaptă bătrânul samurai, grav, cu demnitate, întrerupând din nou conversația dintre ei. Îmi pare rău, dar seniorul Toranaga are perfectă dreptate să propună asta. Este o alegere solemnă ceea ce i-ai propus, o alegere care nu este trecută în mesaj. Este drept și onorabil să i se dea timpul pe care îl cere.

Zataki ridică cel de-al doilea sul și îl strecură la loc în mânecă.

— Foarte bine. Sunt de acord. Senior Toranaga, te rog, iartă-mi proastele purtări. Și acum spune-mi, unde este Kasigi Yabu-*san*? Am un mesaj pentru el. Numai unul, de data aceasta.

— O să ți-l trimit.

***

Șoimița își strânse aripile și căzu o mie de picioare din cerul serii, izbind porumbelul într-o explozie de pene, apoi îl prinse în gheare, forțându-l să coboare spre pământ, încă rostogolindu-se ca o piatră. Abia târziu, la câțiva pași deasupra pământului, dădu drumul prăzii sale, acum

moarte, deschise larg aripile și se așeză pe pământ într-o coborâre perfectă. *Iic-iic-iic*, țipă, zburându-și mândră penele de pe gât, sfișiind cu ghearele capul porumbelului, în bucuria învingătorului.

Toranaga sosi în galop, cu Naga lângă el, și coborî de pe cal. O chemă blând să i se așeze pe pumn. Ascultătoare, ea păși pe mânășă. Îndată fu răsplătită cu o bucată de carne dintr-o altă pradă. Îi trase pe cap capișonul, strângând băierile cu dinții. Naga ridică porumbelul și-l puse, în geanta de vânătoare, pe jumătate plină, care atârna de șaua calului tatălui său, apoi se întoarse și făcu semn către gonacii și străjile aflați în depărtare.

Toranaga se săltă înapoi în șa, cu pasărea așezată comod pe mânășă, ținută în loc de legături subțiri de piele. Privi în sus, către cer, cântărind lumina care mai rămăsese. În după-amiaza târzie soarele străpunsese norii, iar acum, în valea din care ziua se ducea repede, cu soarele demult culcat după crestele munților dinspre apus, era răcoare și plăcut. Norii fuseseră împinși către nord de către vânturile obișnuite, plutind peste unele dintre vârfulurile munților și ascunzând altele. La înălțimea asta, închis între munți, aerul era curat și dulce.

— Ar trebui să avem mâine o zi bună fără nori, *Naga-san*. Cred c-am să încep să vânez de cu zori.

— Da, tată.

Naga îl privea uluit, temându-se ca întotdeauna să pună întrebări și totuși dorind să știe totul. Nu putea să-și închipuie cum putea fi tatăl său atât de detașat după o întâlnire atât de îngrozitoare. Să-l îndepărtezi pe Zataki cu ceremonia potrivită, apoi să-ți chemi șoimarii și hăițașii și gărzile și să-i porți printre dealurile unduitoare, prin păduri, i se părea lui Naga o nepământeană stăpânire de sine. Doar gândul la Zataki îi dădea fiori. Și știa că batrânul sfetnic avusese dreptate. Dacă numai o zecime din conversație ar fi fost auzită, samurarii ar fi sărit în apărarea onoarei stăpânilor lor. Dacă n-ar fi fost amenințarea care atârna deasupra capului prea-iubitei sale bunici, s-ar fi repezit la Zataki el însuși.

Cred că de-asta tatăl meu e ceea ce este și e unde este, își spuse. Ochii săi deslușiră călăreții ieșind din pădurea de dedesubt și galopând către ei, peste coasta bolovănoasă a dealului. Pe fundalul verde închis al pădurii, râul era o panglică neagră, răsucită. Luminile hanurilor străluceau ca licuricii.

— Tată!

— Ah, da, îi văd.

— Cine sunt?

— *Yabu-san*, *Omi-san*... și opt gărzi.

— Ochii tăi sunt mai buni decât ai mei. Ah, da. Acum îi recunosc.

Naga spuse fără să se gândească:

— Eu n-aș fi lăsat pe *Yabu-san* să se ducă singur la seniorul Zataki, fără...

Se opri și amuți.

— Te rog să mă ierți.

— De ce nu l-ai fi trimis pe *Yabu-san* singur?

Naga se blestemă că deschisese gura și se fistici sub privirea lui Toranaga.

— Te rog, iartă-mă, pentru că atunci n-aș ști niciodată ce înțelegere tainică au încheiat. El ar putea, tată, foarte ușor unelti împotriva ta. I-aș fi ținut departe unul de celălalt. Te rog să mă ierți. N-am încredere în el.

— Dacă *Yabu-san* și *Zataki-san* plănuiau să mă trădeze pe la spate, ar face-o indiferent dacă aș fi trimis un martor sau nu. Câteodată e mai înțelept să lași mai multă libertate, așa cum lași mai multă sfoară când prinzi un pește, *neh*?

— Da. Te rog să mă ierți.

Toranaga pricepu că fiul său nu înțelesese nimic și n-ar fi înțeles niciodată, ar fi întotdeauna mai degrabă un șoim pe care să-l asmuți asupra dușmanului, iute, priceput și periculos.

— Mă bucur c-ai înțeles, fiule, spuse ca să-l încurajeze, știindu-i părțile bune și protejându-le. Ești un fiu bun, adăugă, de data asta incredințat de cele spuse.

— Mulțumesc, tată, spuse Naga, plin de mândrie în fața laudei atât de rare. Nădărduiesc doar c-ai să-mi ierți prostiile și ai să mă înveți să te slujesc mai bine.

— Nu ești prost.

Yabu e prost, era gata să adauge Toranaga. Cu cât află mai puțină lume, cu atât mai bine. Și nu-i nevoie să-ți chinuiești mintea, Naga. Ești atât de tânăr – cel mai tânăr fiu al meu, afară doar de fratele tău vitreg, Tadeo. Câți ani are el? A, șapte. Da, o să facă șapte.

Aruncă o privire fugară călăreților care se apropiau.

— Ce mai face mama ta, Naga?

— Ca întotdeauna. Cea mai fericită doamnă din lume. Și totuși nu mă lasă s-o văd decât o dată pe an. Nu poți s-o convingi să se schimbe?

— Nu, spuse Toranaga. N-o să se schimbe niciodată.

Sufletul lui Toranaga se încălzea întotdeauna când se gândea la Chano-Tsuboné, cea de-a opta concubină oficială a sa, și mama lui Naga. Râdea în sinea lui amintindu-și umorul ei sănătos, obrajii cu gropițe și fesele apetisante, zvârcolirile ei și bucuria cu care i se dădea în pat.

Fusese văduva unui fermier din apropiere de Yedo și se simțise atras de ea cu douăzeci de ani în urmă. Stătuse cu el trei ani, apoi îl rugase să îi permită să se întoarcă pe pământul ei. Îi îngăduise să plece. Acum trăia la o fermă bună, în apropiere de locul unde se născuse ea, grasă și mulțumită, călugăriță budistă cinstită de toți și nedepinzând de nimeni. Din când în când se ducea să o vadă și râdeau împreună, prietenește, fără motiv.

— A, e o femeie de treabă, spuse Toranaga.

Yabu și Omi ajunseră la ei și descălecară. La zece pași se opriră și se înclinară.

— Mi-a dat un sul, spuse Yabu furios, fluturându-l. "... Vă poftim să părăsiți deîndată Izu, mergând la Osaka astăzi, și să vă înfățișați la castelul Osaka pentru audiență. Altfel toate pământurile voastre sunt confiscate și sunteți deci declarat în afara legi." Mototoli pergamentul în pumn și-l aruncă pe pământ. Azi!

— Atunci mai bine ai pleca deîndată, spuse Toranaga, indispus brusc de prostia și agresivitatea lui Yabu.

— Alteță, vă rog..., începu grăbit Omi, căzând umil în genunchi. Seniorul Yabu este cel mai devotat vasal al vostru, și vă rog cu umilință să nu vă bate-ți joc de el. Iertați-mă că sunt atât de necioplit, dar seniorul Zataki... iertați-mă că sunt atât de prost crescut.

— Yabu-san, te rog iartă cele spuse, dar n-au fost spuse cu gând rău, zise Toranaga, blestemându-și greșeala. Ar trebui să luăm în glumă asemenea mesaje, *neh?*

Își chemă îngrijitorul de șoimi, îi dădu pasărea de pe pumnul său trimițându-l înapoi cu hăitașii. Apoi își îndepărtă toți samurarii, cu excepția lui Naga, la o distanța de unde nu se putea auzi ce vorbeau, se așeză pe călcăie și îi invită să facă același lucru.

— Poate că ar trebui să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu e mare lucru de spus. Am fost să mă întâlnesc cu el. M-a primit cu foarte puțină bună-cuviință. Mai întâi au fost salutările seniorului Ishido și o invitație brutală să mă aliez în taină cu el. Să pregătim asasinarea ta deîndată și să ucidem toți samurarii Toranaga din Izu. Desigur că am refuzat să ascult asta și deîndată, deîndată fără nici un fel de politețe, mi-a dat asta. Degetul lui se înfipse violent în pergament. Dacă n-ar fi fost poruncile tale anume, ca să-l protejeze, l-aș fi făcut bucăți deîndată. Cer să retragi ordinul, nu pot să trăiesc cu rușinea asta. Trebuie să mă răzbun.

— Asta e tot ce s-a întâmplat?

— Nu e destul?

Toranaga trecu peste proasta creștere a lui Yabu și se răsti către Omi.

— Tu ești de vină, *neh?* De ce n-ai fost destul de deștept ca să-ți aperi mai bine seniorul? Trebuie să-i fi sfetnic. Trebuia să-i fii scut. Trebuia să-l tragi de limbă pe seniorul Zataki, să încerci să afli ce are Ishido în cap, care era momeala, ce planuri au. Se spune că ești un sfetnic prețios. Ți s-a dat prilejul să arăți și îl pierzi ca un nătărău. Omi își înclină capul.

— Vă rog să mă iertați, Alteță.

— Poate am s-o fac. Dar nu văd de ce-ar face-o seniorul Yabu. Acum stăpânul tău a acceptat pergamentul. Acum s-a vârat în laț. Acum trebuie să hotărască într-un fel sau altul.

— Cum? spuse Yabu.

— De ce crezi că am făcut ce am făcut? Ca să întârzii desigur. Ca să întârzii, spuse Toranaga.

— Dar, o zi? Cât valorează o singură zi? întrebă Yabu.

— Cine știe. O zi pentru tine e una mai puțin pentru dușman.

Ochii lui Toranaga țâșniră înapoi către Omi.

— Mesajul de la Ishido a fost verbal, sau în scris?

Yabu răspunse în locul lui.

— Verbal, desigur.

Toranaga continuă să privească străpungător la Omi.

— Ai dat greș în a-ți face datoria față de stăpânul tău și față de mine.

— Vă rog să mă iertați.

— Acum spune ce i-ai răspuns?

Omi nu scoase un cuvânt.

— Ți-ai uitat și buna-cuviință? Ce i-ai răspuns?

— Nimic, Alteță. N-am spus nimic.

— De ce?

Yabu explodă.

— N-a spus nimic lui Zataki pentru că nu era acolo. Zataki a vrut să-mi vorbească doar mie.

Toranaga își ascunse mulțumirea că Yabu trebuie să recunoască ceea ce el deja bănuia și că o parte a adevărului fusese acum dezvăluită.

— Te rog, iartă-mă, *Omi-san*. Am crezut că, de bună seamă, erai de față.

— A fost greșala mea, alteță. Ar fi trebuit să stăruiesc. Aveți dreptate, nu am putut să-mi apăr stăpânul, spuse Omi. Ar fi trebuit să mă țin tare. Vă rog să mă iertați, *Yabu-sama*, vă rog să mă iertați!

Înainte ca Yabu să-i poată răspunde, Toranaga spuse:

— Desigur că ți se iartă toate, *Omi-san*. Dacă stăpânul tău ți-a poruncit altfel, este privilegiul lui. I-ai poruncit așa, *Yabu-sama*?

— Da, da, dar nu m-am gândit că are vreo importanță. Crezi că eu...

— Ei, răul s-a făcut. Ce-ai de gând să faci?

— Desigur, să nu bag în seamă mesajul, Alteță. Yabu era neliniștit. Crezi că ar fi trebuit să nu-l primesc?

— Desigur. Ar fi trebuit să te tocmești cu el pentru o zi. Poate mai mult, chiar săptămâni, adăugă Toranaga, răsucind cuțitul mai adânc în rană, bucurându-se răutăcios că prostia lui Yabu îl aruncase pe acesta în laț, fără să-i pese de trădarea în care Yabu fusese cu siguranță atras, ademenit, impresurat cu laude sau răsplăți, sau amenințat. Îmi pare rău, dar acum n-ai ce face. Nu-ți face griji, e așa cum spuneai: cu cât mai curând cineva hotărăște de partea cui e, cu atât mai bine.

Se ridică în picioare.

— Nu e nevoie să te întorci la regiment la noapte, vă invit amândoi la cină. Am pregătit o distracție.

Pentru toți, adăugă în gând, cu foarte mare mulțumire.

***

Degetele pricepute ale lui Kiku atinseră o coardă, apoi începu să cânte din gură, iar puritatea vocii ei umplu tăcerea nopții. Stăteau vrăjiți în

camera mare care era descinsă către verandă și grădina din fund, furați de extraordinarul efect pe care-l făceau sub torțele pâlpâitoare firele de aur ale chimonoului ei, reflectând lumina când se apleca deasupra *samisen*-ului.

Toranaga aruncă o privire scurtă în jur, conștient de întâmplările nopții. De-o parte a lui, între Blackthorne și Buntaro, stătea Mariko, de cealaltă, Omi și Yabu unul lângă celălalt. Locul de onoare era încă gol. Fusese invitat Zataki, dar desigur că el refuzase cu părere de rău din cauza sănătății proaste, deși fusese văzut galopând pe dealurile din nord, iar acum împărțea perna cu legendara lui vigoare. Naga și gârzi alese cu foarte mare grijă, erau postate de jur împrejur, iar Gyoko iscodea de undeva din spate. Kiku-*san* îngenunchiase în verandă cu fața către ei și spatele către grădină, fragilă, singură și foarte prețioasă.

Mariko are dreptate, gândi Toranaga. Curtezana face banii. Sufletul lui era fermecat și grijile și Zataki se depărtaseră. Să trimit după ea din nou la noapte, sau să dorm singur? Bărbăția lui tresări când își aduse aminte de noaptea trecută.

— Deci, Gyoko-*san* ai dorit să mă vezi? întrebuse în camera lui din fortăreață.

— Da, Alteță.

El aprinsese p măsură de lemn aromat.

— Te rog să începi.

Gyoko se înclinase, dar el n-avusese ochi pentru ea. Era prima dată când o vedea pe Kiku de aproape. Aproximarea îi îmbogățea trăsăturile deosebite și încă neatinsse de rigorile profesiei ei.

— Te rog, cântă ceva în timp ce vorbim, spusese el, surprins că Gyoko se pregătise să vorbească de față cu ea.

Kiku se supusese de îndată, dar muzica ei de atunci nu semăna de loc cu cea din seara asta. Noaptea trecută fusese menită să aline, un acompaniament la discuțiile de afaceri care se purtau. În noaptea asta excita, tulbura și promitea.

— Alteță, începuse oficial Gyoko, mai întâi îngăduiți-mi să vă mulțumesc cu umilință pentru cinstea care mi-o faceți mie și sărmanei mele case, și lui Kiku-*san*, prima dintre doamnele mele din Lumea Sălciilor. Prețul pe care l-am cerut pentru contract e obraznic, știu, imposibil, sunt convinsă, și nu e definitiv până mâine dimineață, când amândouă doamnele Kasigi și doamna Toda, în înțelepciunea lor, vor hotărî. Dacă ar fi fost o problemă care să vă privească, v-ați fi hotărât de mult, pentru că ce înseamnă banii pentru orice samurai, chiar și pentru cel mai mare *daimyo* din lume?

Gyoko făcuse o pauză pentru efect. El nu mușcase nada, dar își mișcase ușor evantaiul, ceea ce putea fi înțeles ca nemulțumire la vorbăria ei, acceptare a complimentului sau respingere totală a prețului cerut, după starea ei. Amândoi știau limpede cine încuviința de fapt prețul.

— Ce înseamnă banii? Nimic. Doar o posibilitate de a comunica, continuă ea. Ca muzica lui Kiku-*san*. Ce facem noi, de fapt, cele din Lumea Sălciilor, altceva decât să comunicăm și să distrăm, să ușurăm sufletul bărbatului, să-i îndepărtăm greutatea apăsătoare?

Toranaga își înăbușise un răspuns răutăcios, amintindu-și că femeia cumpăraseră un ceas pentru cinci sute de *koku*, și cinci sute de *koku* meritau o audiență atentă. Așa că o lăsase să continue, ascultând-o cu o singură ureche și bucurându-se de curgerea desăvârșită a melodiei care se strecura până în cele mai ascunse colțișare ale ființei sale, mângâindu-l și îmbătându-l. Apoi fusese adus brutal în lumea reală de ceea ce Gyoko spusese.

— Ce?

— Vroiam doar să sugerez că ar trebui să luați Lumea Sălciilor sub protecția voastră, să schimbați cursul istoriei.

— Cum?

— Făcând ceea ce ați făcut din totdeauna, Alteță. Îngrijindu-vă de

viitorul întregii împărății înaintea celui al domniei-voastre.

Nu luase seama la exagerarea sfruntată și își spusese că trebuia să-și închidă urechile către muzică, că se lăsase prins. Căzuse în prima capcană spunându-i lui Gyoko să aducă fata și în a doua lăsându-se desfătat de frumusețea și parfumul ei și în a treia îngăduindu-i să cânte seducător în timp ce stăpâna vorbea.

— Lumea Sălciilor? Ce-i cu Lumea Sălciilor?

— Două lucruri, Alteță. Mai întâi, Lumea Sălciilor este acum amestecată cu lumea reală și asta nu folosește nici uneia dintre ele. Al doilea, doamnele noastre nu se pot ridica până la desăvârșirea pe care toți bărbații au dreptul s-o ceară sau s-o aștepte.

— Ah?

O undă din parfumul lui Kiku, o aromă pe care n-o știuse până atunci, ajunsese până la el. Fusese aleasă desăvârșit. O privise fără să vrea. Buzele ei purtau un zâmbet pierdut, doar pentru el. Își coborâse ochii languros și degetele ei atinseseră o coardă pe care el o resimțise înlăuntrul său. Încercase să se concentreze.

— Îmi pare rău, Gyoko-san, ce spuneai?

— Vă rog să mă iertați pentru că n-am fost destul de limpede, Alteță. Mai întâi, Lumea Sălciilor ar trebui să fie despărțită de cea reală. Casa mea de Ceai din Mishima e pe o stradă din sud, altele sunt împrăștiate prin întreg orașul. E la fel în Kyoto și Nara și în întreaga împărăție. Chiar și în Yedo. Dar cred că Yedo ar putea să arate lumii cum trebuie făcut.

— Cum? Inima îi tresărise când o altă coardă fusese atinsă.

— Toate celelalte meșteșuguri au, în mod înțelept, străzi ale lor, cartiere ale lor. Ar trebui să ni se îngăduie și nouă locul nostru, Alteță. Yedo e un oraș nou. Ați putea să vă gândiți la o anumită porțiune de teren pentru Lumea Sălciilor. Aduceți toate Casele de Ceai între zidurile acestei porțiuni și interziceți orice Casă de Ceai, oricât de mică, în afara ei.

Mintea lui se concentrase pe deplin pentru că era o idee deosebită. Era atât de bună că fusese nemulțumit pe el însuși că nu se gândise la ea. Toate Casele de Ceai și toate curtezanele într-o împrejmuire, deci ușor de controlat, de iscodit și de luat taxe și toți clienții lor la fel de ușor de controlat și iscodit. Simplitatea ideii îl cutremură. Cunoștea de asemenea influența enormă pe care o aveau doamnele de primă clasă.

Dar chipul lui nu lăsase să trădeze nici o urmă de bucurie.

— Și ce avantaj e-n asta, Gyoko-san?

— Am avea propria noastră breaslă, Alteță. Cu toată protecția pe care o breaslă poate să o ofere, o adevărată breaslă într-un singur loc, nu împrăștiată, ca să zicem așa, o breaslă căreia i se vor supune...

— Trebuie să i se supună?

— Da, Alteță. Trebuie să i se supună, pentru binele tuturor. Breasla va avea în grijă ca prețurile să fie cinstite și ca totul să fie de foarte bună calitate. Și în câțiva ani, o doamnă de a doua clasă din Yedo, va fi asemenea uneia din Kyoto și așa mai departe. Dacă totul va merge cum trebuie în Yedo, de ce nu în fiecare oraș din ținuturile voastre?

— Dar proprietarii care vor fi înăuntrul acestui gard vor stăpâni totul, vor avea monopol, *neh?* Pot să ceară taxe de intrare prea mari, *neh?* Pot să închidă ușile altora care ar avea același drept ca să lucreze în Lumea Sălciilor, *neh?*

— Da, ar putea fi așa, Alteță. Și câteodată se va întâmpla pe câte undeva. Dar pot fi ușor date legi severe ca să asigure cinstea, iar binele se va ridica deasupra răului, pentru noi și pentru onorații noștri clienți. Al doilea: doamnele de...

— Să terminăm mai întâi cu această parte, Gyoko-san, spusese el sec. Deci asta e ceva împotriva sugestiei tale, *neh?*

— Da, Alteță, e posibil. Dar orice *daimyo* ar putea ușor să poruncească altfel. Și va avea de-a face cu o singură breaslă, într-un singur loc. Domnia-voastră, Alteță, nu veți avea necazuri. În fiecare loc va fi desigur

cineva responsabil pentru liniștea aceluia loc. Și pentru taxe.

— A, da, taxe! Va fi desigur mult mai ușor să strângi taxele. Țasta e un lucru foarte bun, în favoarea ta.

Ochii lui Gyoko erau pe bățul înmiresmat. Mai mult decât jumătate se duseseră.

— Cu înțelepciunea pe care o aveți, ați putea hotărî ca Lumea Sălciilor să fie singurul loc din întreaga lume care să nu fie niciodată supus taxelor.

— Niciodată?

— Niciodată.

Privise direct în sus la el, nevinovată.

— În definitiv, Alteță, lumea noastră nu-i numită și Lumea Plutitoare? Nu este singura care oferă frumusețe și nu este o mare parte a frumuseții, tinerețea? Nu e ceva atât de trecător și ușor, ca tinerețea, un dar al zeilor? Și sacră? Din toți bărbații, Alteță, domnia-voastră trebuie să știe cât de rară și trecătoare este tinerețea și femeia.

Muzica încetase. Ochii îi fuseseră atrași de Kiku-san. Ea îl privise intens, cu o ușoară încruntătură a sprâncenei.

— Da, spusese el. Știu cât de trecătoare poate să fie.

Sorbise din ceai.

— O să mă gândesc la ce mi-ai spus. Și al doilea lucru?

— Al doilea... Gyoko își adunase gândurile. Al doilea lucru și ultimul, Alteță, cu care ați putea să vă așezați numele peste Lumea Sălciilor pentru totdeauna. Gândiți-vă la unele din doamnele noastre. Kiku-san de pildă. A învățat să cânte din gură și la *samisen* și să danseze de când avea șase ani. Din zori și până în seară a muncit din greu ca să-și desăvârșească arta. Fără îndoială că a devenit o doamnă de primă clasă pe drept, așa cum merită talentul ei fără asemănare. Dar totuși e o curtezană, iar unii clienți o vor atât pentru arta ei cât și pentru împărțitul pernei. Cred c-ar trebui alcătuite două clase de doamne. Mai întâi curtezanele, ca întotdeauna, care să distreze vesele, fizic. Apoi o clasă nouă, poate cuvântul *gei-sha* ar putea să li se potrivească: Dăruite Artei – persoane dedicate numai artei. Lor nu li se va cere să împartă perna din datorie. Vor fi doar pentru amuzament, dansatoare, cântărețe din gură sau la instrument, specializate în așa ceva și s-ar dăruie numai acestei îndeletniciri. *Gei-sha* vor bucura mintea și spiritul bărbaților cu frumusețea, grația și talentul lor. Curtezanele vor satisface trupul cu frumusețea, grația și talentul lor.

Din nou fu izbit de simplitatea și posibilitățile de viitor ale ideii ei.

— Cum ai alege o *gei-sha*?

— După talent. La adolescență, stăpânul ei va hotărî drumul ei în viitor. Iar breasla ar putea încuviința sau nu ucenica, *neh*?

— E o idee extraordinară, Gyoko-san.

Femeia se înclinase înfiorată.

— Vă rog să-mi iertați părerile prea atotcuprinzătoare, Alteță. Dar în felul ăsta, când frumusețea se topește și trupul se împlinește, fata poate avea totuși un viitor deosebit și cu adevărat de valoare. Nu va trebui să apuce în lungul drumurilor pe care o curtezană din ziua de azi trebuie să le străbată. Eu vorbesc pentru artiștii din rândul nostru, cum e Kiku-san a mea. Vă rog să sprijiniți viitorul și poziția pe care o merită în țară cei câțiva fericiți. Ca să înveți să cânti din gură și la instrument și să dansezi, e nevoie de mult exercițiu, de-a lungul anilor. Împărțitul pernei cere doar tinerețe și nu-i afrodisiac mai bun ca tinerețea, *neh*?

— Nu. Toranaga o privi. *Gei-sha* nu ar împărți perna?

— Asta n-ar face parte din obligațiile lor, indiferent câți bani s-ar oferi. *Gei-sha* n-ar fi niciodată obligată să împartă perna, Alteță. Dacă o *gei-sha* ar dori să împartă perna cu un anume bărbat, asta ar fi numai treaba ei. Sau ar trebui, poate, aranjat cu îngăduința stăpânei, iar prețul să fie doar atât de mare cât își permite acel bărbat. O datorie a curtezanei ar fi să împartă perna cu artă. *Gei-sha* și ucenicele *gei-sha* vor fi de neatins. Vă rog să mă iertați că am vorbit atât.

Gyoko și Kiku se înclinaseră. Mai rămăsese doar o așchie din bețișorul parfumat. Toranaga o oprise și le mai pusese întrebări un timp de două ori mai îndelungat decât cel hotărât, bucuros de ocazia de a învăța mai multe despre lumea lor, verificând ideile lor și speranțele și temerile. Ce învățase, îl înfierbântase. Puse deoparte informația pentru viitor. Apoi o trimisese pe Kiku în grădină.

— În noaptea asta, Gyoko-san, mi-ar place să rămână, dacă ar dori, până în zori, dacă e liberă. Ai vrea s-o întrebi? Desigur, înțeleg c-ar putea să fie obosită. În definitiv a cântat atât de minunat pentru atât de mult timp și eu pot înțelege asta. Dar poate se va gândi. Aș fi recunoscător dacă ai întreba-o.

— Desigur, Alteță. Dar știu că va fi onorată de invitația voastră. Este datoria noastră să slujim în orice fel putem, *neh?*

— Da. Dar ea este așa după cum, pe bună dreptate, ai arătat: foarte deosebită. Am să înțeleg dacă e prea obosită. Te rog. Întreab-o imediat.

Îi dăduse lui Gyoko o mică pungă de piele cu zece *kobani*, regretând gestul, dar știind că poziția lui o cerea.

— Poate că aceasta te va răsplăti pentru o seară atât de obositoare. Și ar fi o mică dovadă a mulțumirilor mele pentru ideile tale.

— Este de datoria noastră să fim de folos, Alteță, spusese Gyoko.

O văzu încercând să-și stăpânească, fără să poată, degetele care încercau să numere monezile prin pielea subțire.

— Vă mulțumesc, Alteță. Vă rog să mă iertați, am s-o întreb. Apoi, ciudat și neașteptat, ochii ei se umpluseră de lacrimi. Primiți mulțumirile unei bătrâne necioplite, pentru politețe și pentru că a-ți ascultat. E pentru că, după ce împărțim plăcerea atâta vreme, singura noastră bucurie e un râu de lacrimi. Adevărat, Alteță, e greu să explici ce simte o femeie, vă rog să mă iertați.

— Ascultă, Gyoko-san, eu înțeleg, nu-ți face griji, o să mă gândesc la tot ce-ai spus. O, da, veți pleca amândouă cu mine, imediat după răsăritul soarelui. Câteva zile în munți vor fi o schimbare plăcută. Îmi închipui că contractul o să fie acceptat, *neh?*

Gyoko se înclinase mulțumind, apoi își șterse lacrimile și spuse hotărât.

— Pot să întreb numele prea onoratei persoane pentru care va fi cupărat contractul?

— Yoshi Toranaga-noh-Minowara.

Acum, în noaptea din Yokosé, aerul răcoros și dulceag, muzica lui Kiku-san și vocea, pusese stăpânire pe mințile și inimile lor, iar Toranaga își lăsă gândurile să rătăcească. Își aminti strălucirea de mândrie care invadase chipul lui Gyoko și se miră cât de ușor puteau fi păcăliți oamenii. Cât de neașteptat era, că cei mai mulți oameni, deștepți și ageri la minte, vedau doar ceea ce vroiau să vadă și se uitau foarte rar în spatele lucrurilor. Sau n-ar fi băgat în seamă realitatea, ocolind-o ca pe o aparență. Iar apoi, când lumea lor se prăbușea în bucăți și se aflau în genunchi, despiciându-și pântecul sau tăindu-și gâtul sau se trezeau aruncați în lumea înghețată, își smulgeau părul din cap, sau își sfășiau hainele și-și plângeau *karma* dând vina pe zei, sau *kami*, sau noroc, sau stăpânii lor, sau soți, sau vasali, orice și oricine, dar niciodată pe ei înșiși.

Atât de ciudat.

Își urmări oaspeții, care încă priveau fata, închiși în tainele lor, cu mințile deschise de arta ei. Toți, afară de Anjin-san care era nervos și plictisit. Nu-i nimic, Anjin-san, gândi Toranaga amuzat, e doar lipsa ta de civilizație. Da, nu-i nimic, o să vină și asta cu timpul și chiar nici asta nu contează atâta timp cât ești supus. Acum am nevoie de firea ta nestăpânită, și furia și violența ta.

Da, sunteți toți aici: tu, Omi și Yabu, și Naga, și Buntaro, și tu, Mariko, și Kiku-san, și chiar Gyoko, toți șoimii și ulii din Izu, toți educați și foarte pregătiți. Toți, în afară de unul. Preotul creștin. Și în curând va veni

rândul tău, Kiku-san, sau poate al meu.

***

Părintele Martin Alvito din Ordinul lui Isus, era furios. Chiar atunci, când știa că ar fi trebuit să se pregătească pentru întâlnirea cu Toranaga, la care avea nevoie de întreaga sa putere de concentrare, era pus în față cu această nouă grozăvie care nu putea să aștepte.

— Ce-ai de spus în favoarea ta? se răsti la acolitul japonez, cu fața acoperită de glugă, ingenuncheat umil dinaintea lui.

Ceilalți frați stăteau în semicerc de jur împrejurul micii încăperi.

— Te rog să mă ierți, părinte. Am păcătuit, spuse bărbatul, bâlbâindu-se nenorocit. Te rog, iartă-mă.

— Ți repet, doar Dumnezeu, Atotputernicul în înțelepciunea lui poate să ierte, nu eu. Ai comis un păcat de moarte, ai călcat jurământul sfânt. Ei?

Răspunsul abia se auzi.

— Îmi pare rău, părinte.

Bărbatul era subțire și delicat. Numele de botez era Josef și avea 30 de ani. Ceilalți acoliți, toți frați ai Ordinului, aveau între 18 și 40 de ani. Toți erau tunși, toți samurai de viță nobilă prin naștere, din provinciile din Kyushu, toți pregătiți cu grijă pentru preoție, deși niciunul nu fusese încă hirotonisit.

— Mărturisesc părinte, spuse fratele Josef, ținând capul aplecat.

— Și crezi că asta-i destul?

Nerăbdător Alvito, se întoarse și se îndreptă către fereastră. Camera era obișnuită, rogojinile destul de bune, iar hârtia panourilor-*shoji* lipită prost. Un han prăpădit, de mâna a treia, dar cel mai bun care putuse fi găsit în Yokosé, celelalte fiind ocupate de samurai. Privi un timp în noapte, ascultând vocea îndepărtată a lui Kiku ridicându-se peste zgomotul râului. Alvito știa că Toranaga nu va trimite după el până ce curtezana nu termină de cântat.

— Târfă murdară, spuse ca pentru el, tânguitoarea melopee a cântecului japonez iritându-l mai mult ca de obicei, accentuându-i furia pentru trădarea lui Josef.

— Ascultați, frați ai mei, spuse Alvito către ceilalți, întorcându-se către ei. Suntem aici ca să-l judecăm pe fratele Josef, care a fost cu o târfă din oraș noaptea trecută, încălcându-și jurământul sfânt de castitate, încălcându-și jurământul sfânt de supunere, pângărindu-și sufletul nemuritor, poziția lui de iezuit, locul în sânul Bisericii și tot ce înseamnă asta. În fața lui Dumnezeu, vă întreb pe fiecare dintre voi: ați făcut așa ceva?

Toți își scuturară capetele.

— Ați făcut vreodată la fel?

— Nu, părinte.

— Tu, păcătosule, în fața lui Dumnezeu, recunoști păcatul?

— Da, părinte. Deja am măr...

— În fața lui Dumnezeu, a fost prima dată?

— Nu, n-a fost prima dată, spuse Josef, eu am mai fost cu alta acum patru nopți, în Mishima.

— Dar... dar ieri ai spus liturghia! Cum rămâne cu spovedania ta de ieri, și de alaltăieri, și cea dinaintea acestora? Ieri am spus liturghia! Pentru Dumnezeu, ai luat trupul Domnului nespovedit, pe deplin cunoscător că ai făptuit un păcat de moarte!

Fratele Josef era pământiu de rușine. Era printre iezuți de când avea opt ani.

— A fost... A fost pentru prima dată, părinte. Doar acum patru zile. Am fost fără de păcat toată viața. Am fost din nou ispitit și, Sfânta Fecioară să mă ierte, de data asta am greșit. Am treizeci de ani. Sunt bărbat, toți suntem bărbați, te rog, Domnul Iisus ierta păcătoșii. De ce nu mă poți

ierta? Suntem toți bărbați.

— Suntem toți preoți!

— Nu suntem preoți adevărați! N-am fost încredințați Sfintelor Taine, nu suntem nici măcar hirotonisiți! Nu suntem cu adevărat iezuți. Nu putem să depunem al patrulea jurământ, ca tine, părinte, spuse încăpățânat Josef. Alte ordine își hirotonisesc frații, dar nu iezuți. De ce nu...

— Ține-ți gura!

— Nu, izbucni Josef. Te rog, iartă-mă, părinte. Dar de ce nu s-ar putea ca unii dintre noi să fie hirotonisiți? Arată către unul dintre frați, un bărbat înalt, cu față rotundă, liniștită. De ce n-ar fi hirotonisit fratele Michael? Studiază de când avea doisprezece ani, acum are treizeci și șase și e un creștin desăvârșit, aproape un sfânt. A convertit mii de inși, dar n-o să fie hirotonisit, deci, în numele Domnului, părinte, de ce nu poate fi nici unul dintre noi hirotonisit? Cineva trebuie să îndrăznească să te-ntrebe.

Josef se ridicase acum în picioare.

— Mă pregătesc de șaisprezece ani, fratele Matteo de douăzeci și trei, Juliao de mai mult, toată viața noastră, ani fără număr, știm rugăciunile și catehismul și imnurile mai bine decât tine, iar Michael și cu mine chiar vorbim latina la fel de bine ca portu...

— Oprește-te!

— ... portugheza. Și noi ținem mai toate slujbele, și vorbim cu budiștii și ceilalți închinători la idoli, și facem mai toate convertirile. *Noi!* În numele lui Dumnezeu și al Sfintei Fecioare, ce e rău la noi? De ce nu suntem destul de buni pentru iezuți? E doar pentru că nu suntem portughezi sau spanioli? Sau pentru că nu suntem păroși și nu avem ochii rotunzi? În numele Domnului, părinte, de ce nu este nici un japonez hirotonisit?

— Acum ai să taci din gură!

— Am fost chiar și la *Roma* – Michael, Juliao și eu – izbucni Josef. N-ai fost niciodată la Roma, și nu te-ai întâlnit cu preasfinția sa, părintele General al Ordinului, sau cu Sanctitatea Sa, Papa, așa ca noi...

— Asta-i un alt motiv ca să înțelegi și să nu cauți ceartă. Ai depus jurământ de castitate, sărăcie și *supunere*. Ai fost ales dintre mulți. Mulți alții nu s-au bucurat de cinstea asta. Și acum îți lași sufletul atât de pângărit că...

— Îmi pare rău părinte, dar nu cred că ni s-a făcut o cinste ca să petrecem opt ani pe drumul până acolo și înapoi, dacă după toată învățătura și rugăciunile și predicile și așteptarea nici unul dintre noi nu e hirotonisit, chiar dacă ni s-a promis. Aveam doisprezece ani când am plecat, Juliao unsprezece...

— Îți interzic să mai spui vreun cuvânt! Îți *poruncesc* să încetezi!

Apoi, în tăcerea îngrozitoare, Alvito privi la ceilalți care se înșiraseră pe lângă pereți privind și ascultând atenți.

— Veți fi cu toții hirotonisiți cu vremea, dar tu, Josef, înaintea lui Dumnezeu, tu vei fi...

— Înaintea lui Dumnezeu, izbucni Josef, când?

— Când Dumnezeu va hotărî, îi răspunse Alvito, arzând de zel, uluit de răzvrătirea deschisă. În genunchi!

Fratele Josef încercă să-i înfrunte privirea, dar nu putu, apoi puterea îl părăsi, răsuflă adânc, se lăsă în genunchi și plecă fruntea.

— Dumnezeu să se îndure de tine. Ești... Ți-ai recunoscut singur un păcat înfiorător, de moarte, vinovăția de a încălca jurământul sfânt de castitate, jurământul sfânt de supunere față de superiori. Ești vinovat de o obraznicie de neînchipuit. Cum îndrăznești să discuți ordinele Generalului nostru, sau faptele Bisericii? Ți-ai pus în primejdie sufletul nemuritor. Ești o rușine în fața lui Dumnezeu, a Ordinului și a Bisericii, a familiei și a prietenilor. Cazul tău este atât de serios încât va trebui să se ocupe de el însăși Părintele Inspector. Până atunci n-ai să primești Sfânta Împărtășanie, n-ai să fii spovedit și n-ai să spovedești și n-ai să iei parte la nici una dintre slujbe.

Umerii lui Josef începură să tremure sub răscolitoarea remușcare ce puneă stăpânire pe el.

— Ca penitență de început ți se interzice să vorbești, vei primi doar orez și apă timp de treizeci de zile și vei petrece fiecare noapte din următoarele treizeci în genunchi, rugându-te Sfintei Fecioare pentru iertarea păcatului tău cumplit, iar acum vei fi biciuit. Treizeci de lovituri. Scoateți rasa.

Umerii încetară să-i mai tremure. Josef își ridică privirile.

— Mă supun tuturor celor poruncite, părinte, și îmi cer iertare din adâncul inimii și al sufletului meu. Te rog să mă ierți, așa cum am să cer iertarea Lui în vecii vecilor. Dar n-am să mă las biciuit ca un criminal de rând.

— *Ai – să – fi – biciuit!*

— Te rog să mă ierți, părinte, spuse Josef. În numele Fecioarei. Nu e durerea, durerea nu înseamnă nimic pentru mine, moartea nu înseamnă nimic. Că sufletul meu e condamnat și va arde în focul iadului în vecii vecilor, s-ar putea să fie *karma* mea, și o s-o îndur, dar sunt samurai. Sunt din familia seniorului Harima...

— Mândria ta îmi face greață. Nu pentru durere e pedeapsa, ci pentru înlăturarea mândriei tale dezgustătoare. Criminal de rând? Unde este umilința ta? Domnul nostru Isus Cristos a îndurat moartea și a murit alături de criminali de rând.

— Da, asta este principala noastră problemă aici, părinte.

— Cum?

— Te rog, iartă-mă că vorbesc deschis, părinte. Dar dacă Regele Regilor n-ar fi murit ca un criminal de rând pe cruce, samurarii ar fi putut accepta...

— Oprește-te!

— ... creștinarea mult mai ușor. Ordinul e înțelept că se ferește să predice crucificarea lui Isus, cum fac celelalte ordine.

Ca un înger al răzbunării, Alvito ridică crucea ca pe un scut în fața lui.

— În numele Domnului, taci și supune-te, *sau – vei – fi – excomunicat!* Apucați-l și dezbrăcați-l!

Ceilalți prinseră viață și înaintară, dar Josef țâșni în picioare. Un cuțit apăru în mâna lui de sub sutană. Își puse spatele la perete. Ceilalți se opriră acolo unde erau, cu excepția fratelui Michael, care înaintă încet și liniștit, cu mâna întinsă.

— Te rog, dă-mi cuțitul, frate, spuse blând.

— Nu, te rog să mă ierți.

— Atunci roagă-te pentru mine, frate, așa cum mă rog și eu pentru tine.

Michael întinse liniștit mâna către armă. Josef sări un pas înapoi, apoi se pregăti pentru o lovitură mortală.

— Te rog, iartă-mă, Michael.

Michael continuă să se apropie.

— Michael, oprește-te! Lasă-l în pace, porunci Alvito.

Michael se supuse, oprindu-se la câteva degete de lama tremurândă. Apoi, cu fața pământie, Alvito spuse:

— Dumnezeu să aibă milă de tine, Josef. Ești excomunicat. Satana ți-a luat în stăpânire sufletul tău pământesc și te va stăpâni și după moarte. Pleacă.

— Eu renunț la Dumnezeul creștin! Sunt japonez, sunt *shinto*. Sufletul meu îmi aparține acum. Nu mi-e teamă, strigă Josef. Da, suntem mândri, nu ca barbarii. Suntem japonezi, nu suntem barbari. Nici chiar țărani noștri nu sunt barbari.

Grav, Alvito făcu semnul crucii, ca o protecție pentru toți și întoarse fără teamă spatele cuțitului.

— Să ne rugăm împreună, frații mei. Satana e printre noi.

Ceilalți se întoarseră și ei, cei mai mulți triști, unii încă uluiți. Doar

Michael rămase acolo unde era, privind la Josef. Josef își smulse mătâniile și crucea și se pregătea să le arunce, dar Michael întinse mâna din nou.

— Te rog, frate, te rog dă-mi-le mie. E un dar atât de simplu, spuse.

Josef privi la el îndelung, apoi i le dădu.

— Te rog să mă ierți.

— Am să mă rog pentru tine, spuse Michael.

— N-ai auzit? Am renunțat la Dumnezeuul tău?

— Am să mă rog lui Dumnezeu să nu renunțe la tine, Uraga-noh-Tada-masa-san.

— Iartă-mă frate, spuse Josef.

Își strecură cuțitul la brâu, smuci ușa și porni orbește în lungul coridorului, afară, pe verandă. Lumea îl privea curioasă și printre ei, Uo pescarul, care aștepta răbdător în întuneric. Josef traversă curtea și porni către poartă. Un samurai i se puse în cale.

— Stai!

Josef se opri.

— Unde te duci, te rog?

— Îmi pare rău, te rog să mă ierți, eu... eu nu știu.

— Slujesc seniorului Toranaga, îmi pare rău, n-am putut să n-aud ce s-a întâmplat acolo. Tot hanul trebuie că a auzit. Uluiitor de proaste purtări... Uluiitor ca mai-marele vostru să strige așa și să tulbure pacea. Și tu. Sunt de serviciu aici, cred că cel mai bun lucru ar fi să-l vezi pe ofițerul de gardă.

— Eu cred... mulțumesc. Am să mă duc în partea cealaltă. Te rog să mă ier...

— N-ai să te duci nicăieri, îmi pare rău. Doar să-l vezi pe ofițerul meu.

— Cum? O, da, da. Îmi pare rău, desigur.

Josef încercă să-și pună creierul la lucru.

— Bun, îți mulțumesc.

Samuraiul se întoarse, căci un alt samurai se apropia dinspre pod și salutase.

— Trebuie să-l iau pe Tsukku-san pentru seniorul Toranaga.

— Bun, erai așteptat.

CAPITOLUL 43

Toranaga îl urmări pe preotul înalt apropiindu-se prin luminiș, lumina tremurătoare a torțelor făcându-i fața uscățivă să pară mai încordată ca de obicei deasupra întunecimii bărbii. Sutana portocalie budistă era elegantă, iar la brâu îi atârnavă mătâniile și o cruce.

La zece pași părintele Alvito se opri, îngenunche și se înclină respectuos, începând ceremonialul obișnuit.

Toranaga stătea singur pe podium, cu străjile în semicerc în jurul lui, destul de depărtate ca să nu poată auzi. Doar Blackthorne era în apropiere și se sprijinea de platformă, așa cum i se poruncise, sfredelind cu ochii preotul. Alvito părea să nu-l fi băgat în seamă.

— Mă bucur că vă văd, Alteță, spuse părintele Alvito, așa cum era politicoasă să o facă.

— Și eu pe dumneata, Tsukku-san.

Toranaga îi făcu semn să se așeze pe perna care fusese pusă pe un *tatami*, pe pământ, în fața podiumului.

— E mult timp de când nu ne-am văzut.

— Da, Alteță, și multe de spus.

Alvito era profund conștient că perna era pe pământ și nu pe podium. Deasemenea înțelegea foarte bine sensul săbiilor de samurai pe care le purta acum Blackthorne, atât de aproape de Toranaga și felul în care se legăna nepăsător.

— Aduc un mesaj confidențial din partea superiorului meu, Părintele Inspector, care vă salută cu respect.

— Mulțumesc, dar mai întâi spune-mi despre dumneata.

— Ah, Alteță, spuse Alvito, știind că Toranaga era mult prea ager la minte ca să nu fi observat nemulțumirea care-l stăpânea, oricât ar fi încercat el s-o alunge.

— În noaptea asta mi-ar place să mi se îngăduie să-mi dau la o parte datoria mea pământească și să mă retrag într-o sihăstrie, să mă rog pentru iertare Domnului.

Era rușinat de propria lui lipsă de umilință. Și păcatul lui Josef fusese groaznic. Alvito se purtase cu o grabă, mânie și prostie. Era greșala lui că un suflet fusese pierdut pentru totdeauna.

— Domnul nostru a spus odată: "Te rog, tată, îndepărtează cupa aceasta de la mine." Dar chiar și el a trebuit să soarbă din ea. Pe această lume noi trebuie să urmăm pașii lui cât de bine putem. Vă rog să mă ierțați că mi-am îngăduit să las să se vadă grijile mele.

— Și care a fost cupa ta, prietene?

Alvito îi spuse. Știa că n-avea nici un rost să ascundă lucrurile pentru că, desigur, Toranaga avea să le afle în curând, dacă nu le știa deja. Și era mult mai bine să audă adevărul decât un zvon răstălmăcit.

— Este atât de trist să pierzi un frate, cumplit să-l îndepărtezi pe unul, oricât de groaznică ar fi greșala. Trebuia să fi avut mai multă răbdare. A fost vina mea.

— Unde e acum?

— Nu știi, Alteță.

Toranaga chemă un străjer.

— Caută-l pe creștinul renegat și adu-l la mine mâine la prânz.

— Cer îngăduință pentru el, Alteță, spuse Alvito repede, sincer.

Dar știa că orice ar fi spus n-ar fi fost de mare ajutor ca să-l abată pe Toranaga de la calea ce și-o alesese. Din nou își dori ca Ordinul să aibă și aici un braț cu care să poată aresta și pedepsi apostazia, ca oriunde în lume. De nenumărate ori recomandase să fie creat, dar fusese refuzat, aici în Japonia, și deasemenea la Roma, de Generalul Ordinului. Și totuși fără un tribunal propriu, gândi obosit, n-o să fim în stare niciodată să impunem cu adevărat disciplina printre frații noștri și turma noastră.

— De ce nu sunt preoți hirotonisiți în ordinul vostru, *Tsukku-san*?

— Pentru că, Alteță, nici unul dintre acoliții noștri nu este destul de pregătit. De pildă, latina este absolut necesară, pentru că ordinul nostru cere fiecărui frate să călătorească oriunde în lume, oricând, iar latina, din nefericire, e foarte greu de învățat. Nimeni nu este îndeajuns de învățat sau de pregătit.

Alvito credea asta din toată inima. Se împotriva deasemenea cu. Încăpățănare formării unui cler iezuit hirotonisit dintre japonezi, spre deosebire de Părintele Inspector." Eminentă," spusese el întotdeauna, "vă implor, nu vă lăsați prostit de exteriorul lor modest, e doar o fațadă. Dedesubt sunt firi pe care nu te poți bizui, iar mândria lor și firea lor japoneză vor învinge până la urmă întotdeauna. N-au să fie niciodată slujitori adevărați ai Ordinului sau soldați de încredere ai Sanctității Sale, Vicarul lui Dumnezeu pe pământ, supunându-se numai lui. Niciodată."

Alvito aruncă o scrută privire către Blackthorne, apoi înapoi la Toranaga care spunea.

— Dar doi sau trei dintre acești ucenici-preoți vorbesc latina, *neh*? Și portugheza. E adevărat ce a spus omul, *neh*? De ce n-au fost ei aleși?

— Îmi pare rău, dar Generalul Ordinului nu-i socotește destul de pregătiți. Poate că prăbușirea dureroasă a lui Josef e un exemplu.

— E foarte rău să încalci un jurământ solemn, spuse Toranaga.

Își amintea anul în care cei trei băiețandri porniseră pe mare din Nagasaki într-o Corabie Neagră, ca să fie primiți cu fast la curtea regelui Spaniei și la curtea Marelui Preot al creștinilor, același an în care fusese

asasinat Goroda. Nouă ani mai târziu ei se întorseseră, dar tot timpul cât fuseseră plecați se aflaseră sub control și supraveghere atentă. Plecaseră ca niște creștini tineri, zeloși și naivi și se întorseseră la fel de înguști la minte și aproape tot atât de prost informați ca atunci când plecaseră. Prostească risipă, gândi Toranaga, risipă a unei ocazii nemaipomenite de care Goroda refuzase să profite, oricât de mult îl sfătuiseră el să o facă.

— Nu, Tora-*san* avem nevoie de creștini împotriva budiștilor, spusese Goroda. Foarte mulți preoți budiși și călugări sunt soldați, *neh?* Cei mai mulți. Creștini nu sunt, *neh?* Lasă-l pe Preotul cel Mare să-și primească cei trei tineri pe care-i dorește. Sunt doar niște nătărăi din Kyushu, *neh?* Îți spun că trebuie să încurajăm creștinii. Nu mă plictisi cu un plan care o să dureze zece ani. Arde fiecare mănăstire budistă la care poți ajunge. Budiștii sunt ca muștele pe un stârv, iar creștinii nimic altceva decât o traistă de bășini.

Acum nu mai sunt, își spuse Toranaga cu o nemulțumire crescândă. Acum sunt viespi.

— Da, spuse cu glas tare, foarte rău să încalci un jurământ și să strigi și să tulburi armonia unui han.

— Vă rog să mă iertați, Alteță, și iertați-mi că am pomenit de necazurile mele. Vă mulțumesc că ați ascultat. Ga întotdeauna, grija domniei-voastre mă face să mă simt mai bine. Mi se îngăduie să-l salut pe pilot?

Toranaga încuviință.

— Trebuie să te felicit, pilotule, spuse Alvito în portugheză, săbiile ți se potrivesc.

— Mulțumesc, părinte, învăț să le folosesc, răspunse Blackthorne. Dar îmi pare rău că o spun, nu mă descurc încă prea bine cu ele. O să rămân la pistoale, sabie de abordaj sau tun când va trebui să mă lupt.

— Mă rog să nu mai trebuiască să te lupți vreodată pilotule. Și ca ochii tăi să se deschidă spre nemărginita milă a Domnului.

— Ai mei sunt deschiși, ai tăi sunt încețoșați.

— Pentru binele sufletului tău, pilotule, ține-ți ochii deschiși, și mintea. Poate că te înșeli. Chiar și așa, trebuie să-ți mulțumesc că i-ai salvat viața seniorului Toranaga.

— Cine ți-a spus asta?

Alvito nu răspunse. Se întoarse către Toranaga.

— Ce ați vorbit? întrebă acesta, întrerupând tăcerea.

Alvito îi spuse, adăugând:

— Deși el este dușmanul credinței mele și pirat, sunt bucuros că v-a salvat viața, Alteță. Necunoscute sunt căile Domnului. I-ați făcut o mare cinste făcându-l samurai.

— E și *hatamoto*. Toranaga era bucuros de uimirea ce străbătu chipul preotului. Ai adus dicționarul?

— Da, Alteță. Cu câteva dintre hărțile pe care le-ați cerut, arătând unele dintre bazele portugheze pe drumul de la Goa. Cartea este printre lucrurile mele. Să trimit pe cineva după ea sau să v-o aduc mai târziu eu însumi?

— Dă-i-o lui mai târziu. La noapte sau mâine. Ai adus și raportul cu armele despre care se spune că au fost aduse din Makao?

— Părintele Inspector îl pregătește, Alteță.

— Și numărul mercenarilor japonezi angajați la fiecare dintre bazele voastre?

— Părintele Inspector a cerut un raport care să conțină cifrele la zi, de la toate, Alteță, pe care vi-l va da de îndată ce e complet.

— Bun. Acum spune-mi de unde ai aflat despre salvarea mea?

— Rar se întâmplă ca un lucru care i se petrece lui Toranaga-noh-Minowara să nu fie subiect de zvon sau legendă. Venind de la Mishima, am auzit că a-ți fost aproape înghițit de pământ într-un cutremur, Alteță, dar că Barbarul cu Părul de Aur v-a tras afară și că ați făcut același lucru

pentru el și o doamnă. Cred că doamna Mariko.

Toranaga dădu scurt din cap.

— Da. E aici în Yokosé.

Se gândi un timp apoi spuse.

— Măine ar vrea să fie spovedită după obiceiul vostru, dar numai acele lucruri care nu sunt politice. Îmi închipui că asta înseamnă tot ce nu mă privește pe mine și pe diferiții mei *hatamoto, neh?* I-am spus și ei asta.

Alvito se înclină în semn de înțelegere.

— Cu voia voastră, pot să spun o liturghie pentru toți creștinii de aici, Alteță? Ar fi foarte discret desigur. Măine.

— O să mă gândesc.

Toranaga continuă să vorbească despre lucruri mai puțin importante un timp, apoi spuse.

— Ai vreun mesaj pentru mine de la mai-marele vostru?

— Cu umilință, Alteță, vă rog să-mi permiteți să spun că e un mesaj personal.

Toranaga se prefăcu că se gândește îa asta, deși hotărâse până în cele mai mici amănunte cum vrea să se desfășoare întâlnirea și îi dăduse deja lui Anjin-*san* instrucțiuni amănunțite despre cum să se poarte și ce să spună.

— Foarte bine.

Se întoarse către Blackthorne.

— Anjin-*san*, acum poți să pleci; o să vorbim mai mult mai târziu.

— Da, Alteță, răspunse Blackthorne. Îmi pare rău, Corabia Neagră ajuns Nagasaki?

— A, da, mulțumesc, răspunse el, mulțumit că întrebarea nu sunase fals. Ei, Tsukku-*san*, a ajuns în port?

Alvito era uluit de japoneza lui Blackthorne și foarte tulburat de întrebare.

— Da, Alteță. A acostat acum paisprezece zile.

— A, paisprezece, spuse Toranaga. Înțelegi, Anjin-*san*?

— Da, mulțumesc.

— Bun. Orice altceva îl poți întreba pe Tsukku-*san* mai târziu, *neh?*

— Da, Alteță. Vă rog iertați.

Blackthorne se ridică, se înclină și plecă. Toranaga îl privi îndepărtându-se.

— Un om foarte interesant pentru un pirat. Acum spune-mi despre Corabia Neagră.

— A ajuns în siguranță, Alteță, cu cea mai mare încărcătură de mătase pe care a adus-o vreodată. Alvito încerca să pară entuziast. Aranjamentele făcute între seniorii Harima, Kiyama, Onoshi și domnia-voastră sunt recunoscute de toți. Trezoreria voastră va fi mai bogată cu zeci de mii de *kobani* anul viitor, pe vremea asta. Mătasea e de cea mai bună calitate, Alteță. Am adus o copie după hârtiile corabiei pentru administratorul vostru. Căpitanul General Ferreira vă trimite respectele lui, sperând să vă întâlnească el însuși în curând. Acesta a fost motivul întârzierii mele pe drumul înapoi. Părintele Inspector m-a trimis din Osaka, în grabă, la Nagasaki ca să mă asigur că totul este cum trebuie. Chiar când păraseam Nagasaki am auzit că ați plecat din Yedo la Izu, așa că am venit înapoi cât de repede am putut cu corabia la Nimazu, cu unul din cele mai iuți cutere ale noastre, apoi pe uscat. La Mishima am dat peste seniorul Zataki și am cerut îngăduința să mă alătur lui.

— Corabia ta e încă la Nimazu?

— Da, Alteță. O să aștepte acolo până mă întorc.

— Bun.

Pentru o clipă Toranaga se întrebă dacă să o trimită sau nu pe Mariko cu acea corabie la Osaka, apoi hotărî să se ocupe de aceasta mai târziu.

— Te rog, dă-i documentele încărcăturii administratorului meu, în noaptea asta.

— Da, Alteță.

— Și înțelegerea în privința încărcăturii din acest an e semnată?

— Da, fără îndoială.

— Bun. Acum cealaltă parte, cea mai importantă.

Alvito își simți mâinile uscate.

— Nici seniorul Kiyama, nici seniorul Onoshi n-au fost de acord să-l părăsească pe generalul Ishido. Îmi pare rău. N-au să fie de acord să se alătore steagurilor voastre acum, în ciuda insistențelor noastre cele mai puternice.

Vocea lui Toranaga deveni o șoaptă crudă.

— Am arătat, deja, că cer mai mult decât sugestii!

— Îmi pare rău că aduc vești proaste despre asta, Alteță, dar nici unul dintre ei nu va fi de acord să revină public...

— A, public, spui? Dar în taină?

— În taină au fost amândoi la fel de neînduplecați.

— Ai vorbit cu ei separat sau împreună?

— Desigur, împreună și separat, cât se poate de confidențial, dar nimic din cele ce am sugerat nu s-ar...

— Ai "sugerat" doar anumite lucruri? De ce nu le-ai poruncit?

— Așa cum a spus Părintele Inspector, Alteță, noi nu putem porunci nici unui *daimyo* sau...

— Dar poți *porunci* unui frate dintre voi, *neh*?

— Da, Alteță.

— I-ai amenințat că o să-i excomunicați?

— Nu, Alteță.

— De ce?

— Pentru că n-au comis nici un păcat de moarte.

Alvito o spusese hotărât, așa cum se înțelese cu dell'Aqua. Dar inima îi bătea puternic și ura să fie purtătorul unor vești rele care erau acum și mai neplăcute, pentru că seniorul Harima, care stăpânea Nagasaki, le spusese între patru ochi că avea să se alătore lui Ishido cu toată puterea și nemăsurata sa bogăție.

— Vă rog să mă iertați, Alteță, dar nu eu fac legile divine, după cum nici domnia-voastră nu face codul *bushido*, Calea Războinicului. Noi, noi trebuie să ne supunem la...

— Ați excomunicat un sărman nebun pentru un lucru natural ca împărțitul pernei, dar când doi dintre convertiții voștri se poartă altfel decât trebuie – da, aproape trădători – când am nevoie de ajutorul vostru degrabă – iar eu sunt prietenul vostru – voi faceți doar "sugestii". Înțelegi seriozitatea acestei probleme, *neh*?

— Îmi pare rău, Alteță, vă rog să mă iertați.

— Poate că n-am să te iert, Tsukku-*san*. Am mai spus-o și înainte: acum fiecare trebuie să hotărască de partea cui este.

— Desigur că suntem de partea voastră, Alteță, dar noi nu putem porunci seniorului Kiyama sau seniorului Onoshi să facă ceva.

— Din fericire eu pot să poruncesc creștinului meu.

— Alteță?

— Pot să poruncesc eliberarea lui Anjin-*san*, cu corabia și tunurile lui.

— Feriți-vă de el, Alteță, pilotul este diabolic de deștept, dar eretic, pirat, și nu e de încredere.

— Aici Anjin-*san* e samurai și *hatamoto*. Pe mare poate că e pirat. Dacă e pirat, îmi închipui că o să aducă la el mulți alți corsari și *wako* – mulți. Ce face un străin în largul mării e treaba lui, *neh*? Asta a fost întotdeauna politica noastră *neh*?

Alvito rămase tăcut și încercă să-și pună mintea la treabă. Nu se gândise că englezul va deveni atât de apropiat lui Toranaga.

— Cei doi *daimyo* creștini n-or să facă cu mine nici o învoială, nici chiar una tainică?

— Nu, Alteță. Am încercat tot.

— Nici o concesie, nimic?

— Nu, Alteță.

— Nici o înțelegere, nici un compromis, nimic?

— Nu, Alteță. Am încercat fiecare sugestie, fiecare idee pe care am avut-o, vă rog să mă credeți.

Alvito știa că fusese prins în cursă și o parte a disperării sale începuse să se arate.

— Dacă ar fi după mine, da, eu i-aș amenința cu excomunicarea, deși ar fi o amenințare falsă, pentru că nu aș face-o niciodată decât dacă ar comite un păcat mortal și nu s-ar spovedi, sau nu s-ar supune penitenței. Dar chiar și o amenințare pentru un folos vremelnic, ar fi o mare greșală pentru mine, Alteță. Un păcat de moarte. Aș risca pedeapsa veșnică.

— Vrei să spui că dacă ar păcătui împotriva credinței voastre atunci i-ați excomunica?

— Da, dar nu vreau să spun că asta ar putea fi folosit ca să-i aducă de partea voastră, Alteță. Vă rog, iertați-mă, dar ei sunt cu totul împotriva voastră acum. Îmi pare rău, dar acesta este adevărul. Amândoi au spus-o foarte limpede împreună și fiecare în parte. Mă rog lui Dumnezeu să se răzgândească. Ne-am dat cuvântul în fața lui Dumnezeu, Părintele Inspector și cu mine, că vom încerca. Ne-am dus la capăt promisiunea și Domnul știe că nu am reușit.

— Atunci am să pierd, spuse Toranaga. Știi asta, nu-i așa? Dacă ei se aliază cu Ishido, toți *daimyo* creștini li se vor alătura și atunci voi fi învins. Douăzeci de samurai împotriva unuia de-al meu, *neh?*

— Da.

— Care-i planul lor, când mă vor ataca?

— Nu știu, alteță.

— Mi-ai spune, dacă ai știi?

— Da, da, v-aș spune.

Mă îndoiesc, gândi Toranaga și privi departe în noapte, zdrobit de apăsarea grijilor. Are să fie în cele din urmă Cer de Purpură? se întrebă neputincios. Asaltul prostesc, fără rost, spre Kyoto?

Ura cușca rușinoasă în care se găsea. Ca și Taikō și Goroda înaintea lui, trebuia să tolereze preoții creștini, pentru că preoții erau la fel de nedespărțiți de negustorii portughezi ca muștele de pe un cal, deținând puterea absolută asupra trupului și spiritului nesupusei lor turme. Fără preoți nu ar fi fost negoț. Bunăvoința lor ca misiți în drumurile Corabiei Negre era vitală, pentru că ei vorbeau limba și erau considerați de încredere de ambele părți. Iar dacă vreodată preoții ar fi fost definitiv alungați din împărăție, toți barbarii se vor supune și vor pleca deîndată ca să nu se mai întoarcă nicicând. Își aminti vremurile în care Taikō încercase să scape de preoți și totuși să încurajeze comerțul. Timp de doi ani nu fusese nici o Corabie Neagră. Iscoadele raportaseră că Marele șef al Preoților, așezat ca un mare păianjen otrăvitor în Macao, poruncise încetarea comerțului ca răspuns la edictele de expulzare ale lui Taikō, știind că în cele din urmă Taikō *va trebui să* se umilească. În cel de-al treilea an el se înclinase în fața sortii și chemase preoții înapoi, uitând de edictele sale și de trădarea și revolta pe care preoții o sprijiniseră.

Nu poți scăpa de adevăr, gândi Toranaga. Niciodată. Nu cred ce a zis Anjin-san, că negoțul este la fel de important pentru barbari, cât este pentru noi. Că lăcomia lor îi va face să-l continue, indiferent ce vom face preoților. Riscul e prea mare ca să încerc și nu e timp și nu am puterea care îmi trebuie. Am încercat o dată și n-am reușit. Cine știe, poate că preoții ar putea să aștepte zece ani; sunt destul de necruțători. Dacă preoții poruncesc încetarea negoțului, cred că n-o să mai fie nici un fel de negoț. Nu putem aștepta zece ani, nici chiar cinci, și dacă dăm afară din imperiu toți barbarii, o să le trebuiască zece ani barbarilor englezi ca să umple golul. Dacă Anjin-san spune întreg adevărul și dacă – și asta-i un uriaș

dacă –, dacă chinezii vor încuviința să facă negoț cu ei în locul barbarilor din sud. Nu cred că chinezii își vor schimba obiceiurile, *n-au făcut-o niciodată*. Douăzeci de ani e prea mult. Zece ani e prea mult.

Nu poți scăpa de adevăr. Iar cel mai rău adevăr dintre toate, stafia care în taină i-a înnebunit pe Goroda și pe Taikō și acum își arată din nou fața hădă, e că fanaticii și netemătorii preoți creștini, dacă ar fi împinși prea tare, își vor pune toată influența și toată puterea lor de negoț și navigație în mâna unuia dintre marii *daimyo* creștini. Mai mult, vor alcătui o forță de invazie din conchistadori la fel de fanatici, îmbrăcați în fier și înarmați cu cele mai noi muschete, ca să-i sprijine pe acești *daimyo* creștini – *așa cum aproape că au făcut-o ultima dată*. Doar ei singuri, indiferent cât de mulți ar fi invadatorii barbari și preoții lor, nu sunt o primejdie împotriva forțelor noastre copleșitoare. Am zdrobit hoardele lui Kublai Han și putem face față oricărui invadator. Dar aliați cu unul dintre ai noștri, dintre marii *daimyo* creștini, cu armate de samurai și cu războiul civil întins în întreaga țară, asta ar putea în cele din urmă să-i dea acestui *daimyo* putere absolută asupra noastră, a tuturor.

Kyama sau Onoshi? E limpede acum că trebuie să fie planul preoților. Momentul este foarte potrivit. Dar care *daimyo*?

Amândoi, la început, ajutați de Harima din Nagasaki. Dar care va fi ultimul purtător de steag? Kyama, pentru că Onoshi, leprosul, nu mai aparține de mult acestui pământ și desigur, răsplata lui Onoshi pentru sprijinul dușmanului său, Kyama, ar fi promisiunea unei vieți veșnice, fără dureri, în raiul creștin, cu un loc veșnic la dreapta zeului creștin.

Acum au împreună patru sute de mii de samurai. Baza lor este în Kyushu și insula asta îmi e peste mână. Împreună, aceștia doi ar putea cuceri ușor întreaga insulă și atunci ar avea trupe fără număr, provizii nesfârșite, toate vasele trebuitoare, toată mătasea și Nagasaki. Prin împărțire mai sunt poate alți cinci sau șase sute de mii de creștini. Dintre aceștia mai mult de jumătate – convertiții iezuiților – sunt samurai, toți presărați cu pricepere printre forțele celorlați *daimyo*, o uriașă masă de posibili trădători, iscoade, sau asasini – *dacă ar porunci-o preoții*. Și de ce n-ar face-o? Ar avea de câștigat ceea ce doresc mai mult decât viața: putere absolută asupra sufletelor noastre, ale tuturor și astfel asupra sufletului acestui Pământ al Zeilor – să moștenească pământul nostru și tot ceea ce cuprinde – așa cum a explicat Anjin-san, că s-a întâmplat de cincizeci de ori în acea Lume Nouă a lor... Convertesc un rege, apoi se folosesc de el împotriva alor săi, până când înghit tot ținutul.

Și este atât de ușor să ne cucerească această mică șleahtă de preoți barbari. Câți sunt oare cu toții în întreaga Japonie? Cincizeci sau șaiszeci, dar ei au puterea. Și *cred*. Sunt pregătiți să moară bucuroși pentru credința lor, cu mândrie și curaj, cu numele zeului lor pe buze. Am văzut asta la Nagasaki, când încercarea lui Taikō *s-a dovedit o greșeală* nemaipomenită. Nici unul dintre preoți nu și-a renegat credința, zeci de mii au fost martorii arderilor pe rug, zeci de mii au fost convertiți și acest "martiriu" a dat religiei creștine un nemăsurat prestigiu, din care preoții creștini s-au hrănit întruna de atunci.

În ceea ce mă privește, preoții nu au reușit în încercarea lor, dar asta n-o să-i abată de la drumul lor neobosit și asta e desigur un adevăr.

Deci, e Kyama.

E oare planul deja hotărât cu Ishido, Doamna Ochiba și Yaemon bine îmbrobodiți? Li s-a alăturat, oare, Harima, deja, în taină? Să-i dau drumul lui Anjin-san asupra Corabiei Negre și Nagasaki, de îndată?

Ce ar trebui să fac?

Nimic mai mult decât de obicei. Ai răbdare, caută armonia, pune deoparte toate grijile despre Eu și Tu, Viață sau Moarte, Uitare sau Cealaltă Viață, Acum și Atunci și pregătește un nou plan pe care să-l pui în aplicare. Ce plan? ar fi dorit să strige disperat. Nu-i nici unul!

— Mă întristează că aceștia doi rămân cu adevăratul dușman.

— Jur că am încercat, Alteță.

Alvito îl privea compătimitor, văzând greutatea ce apasă sufletul său.

— Da, te cred. Cred că tu și Părintele Inspector v-ați ținut jurământul solemn, așa că am să mi-l țin și eu pe al meu. Puteți să începeți să construiți templul la Yedo de îndată. Pământul a fost însemnat. Nu pot să opresc preoții, pe ceilalți Păroși, să intre în imperiu, dar cel puțin pot să fac nedorități pe domeniul meu. Noii barbari nu vor fi nici ei bineveniți, dacă vor sosi vreodată. Cât despre Anjin-san... Toranaga ridică din umeri. Dar cât de timp toate astea... ei bine, asta-i *karma, neh?*

Alvito mulțumea fierbinte lui Dumnezeu pentru mila Lui și neașteptatul dar.

— Mulțumesc, Alteță, spuse, abia fiind în stare să vorbească. Știu că nu veți regreta. Mă rog lui Dumnezeu ca dușmanii voștri să fie împrăștiați ca pleava și să primiți mulțumirile Cerului.

— Îmi pare rău pentru cuvintele mele aspre. Le-am spus la mânie. I-atât de mult....

Toranaga se ridică fără grabă.

— Ai îngăduința mea să-ți spui slujba mâine, prietene.

— Mulțumesc, Alteță, spuse Alvito, înclinându-se adânc, fiindu-i milă de bărbatul atât de mândru. Vă mulțumesc din tot sufletul. Fie ca Atotputernicul să vă binecuvânteze și să vă ia în grija Lui.

Toranaga porni către han, urmat de gărzile sale.

— Naga-san.

— Da, tată, spuse tânărul, apropiindu-se grăbit.

— Unde este doamna Mariko?

— Acolo, Alteță, cu Buntaro-san, arătă Naga către umbrele care se mișcau înăuntrul micii Case de Ceai, din mijlocul grădinii, luminată de lampioane de hârtie. Să întrerup *cha-no-yu?*

Cha-no-yu era un ritual tradițional, Ceremonia Ceaiului.

— Nu, asta nu trebuie niciodată întreruptă. Unde sunt Omi și Yabu-san?

— La hanul lor, Alteță. Naga arătă clădirile mărunte, împrăștiate de cealaltă parte a râului, de-a lungul celui alt mal.

— Cine l-a ales?

— Te rog, iartă-mă, mi-ai cerut să le găsesc un han, de partea cealaltă a podului? N-am înțeles bine?

— Anjin-san?

— E în camera lui, Alteță. Așteaptă în caz că vrei să-l vezi.

Din nou, Toranaga clătină din cap.

— Am să vorbesc cu el mâine.

După o pauză spuse cu aceeași voce depărtată:

— Mă duc să fac baie, acum. Apoi nu vreau să fiu deranjat până în zori, afară doar...

Naga așteptă liniștit, urmărind privirea goală a tatălui său, foarte tulburat de această purtare.

— Te simți bine, tată?

— Cum? Oh, da, da. Mă simt bine. De ce?

— Nimic, te rog să mă ierți. Mai vrei să vânezi în zori?

— Să vânez? Ah, da, asta e o idee bună. Ți mulțumesc pentru idee, da, asta ar fi o idee foarte bună. Ai grijă de asta. Ei, bine, noapte bună. Ah, da. Tsukku-san mi-a cerut învoirea să facă o slujbă, mâine. Toți creștinii pot să meargă. Și tu.

— Alteță?

— În prima zi a Noului An vei deveni creștin.

— Eu?

— Din propria ta voință. Spune-i asta lui Tsukku-san, între patru ochi.

— Alteță?

Toranaga se răsuci spre el.

— Ești surd? Nu înțelegi cele mai simple lucruri?

— Te rog să mă ierți. Da, tată, am înțeles.

— Bun.

Toranaga reveni la starea lui, apoi porni la întâmplare, urmat de garda sa personală. Toți samurarii se înclinară adânc, dar el nu-i băgă în seamă. Un ofițer se apropie de Naga, la fel de nedumerit.

— Ce se întâmplă cu stăpânul nostru?

— Nu știu, Yoshinaka-san.

Naga privi înapoi către luminiș. Alvito tocmai pleca, îndreptându-se către pod, cu un singur samurai de escortă.

— Poate să fie ceva în legătură cu *el*.

— Nu l-am văzut niciodată pe seniorul Toranaga părând atât de copleșit. Niciodată, niciodată. Se spune că preotul barbar e vrăjitor. Trebuie să fie, dacă vorbește și limba noastră atât de bine, *neh?* Ar fi putut să arunce vreo vrajă și asupra stăpânului nostru?

— Nu, niciodată. Nu cu tatăl meu.

— Barbarii mă fac și pe mine să mă înfior, Naga-san. Ai auzit despre ceartă? Tsukku-san și ai lui țipând și certându-se ca niște *eta* fără bună-cuviință?

— Da, dezgustător. Sunt sigur că acel om trebuie să fi distrus armonia tatălui meu.

— Dacă ar fi după mine, o săgeată în gâtul preotului acela l-ar scuti pe stăpânul nostru de multe neazuri.

— Da.

— Poate că ar trebui să-i spunem lui Buntaro-san despre seniorul Toranaga. El e ofițerul nostru superior.

— De acord, dar mai târziu. Tatăl meu mi-a spus limpede că nu trebuie să întrerup *cha-no-yu*. Am s-aștept până se va sfârși.

***

În pacea și liniștea căsuței, Buntaro deschise ceremonios caseta din pământ ars pentru ceai, din dinastia T'ang și, cu aceeași grijă, luă lingura de bambus, începând ultima parte a ceremonialului. Cu multă pricepere luă în lingură exact cantitatea necesară de pudră verde și o puse în cupa de porțelan, fără toarte. Un străvechi ceainic de fontă cânta deasupra cărbunilor. Cu aceeași grație liniștită turnă apa clocotindă în ceașcă, așeză ceainicul pe trepid, apoi plimbă grijuliu lingura de bambus prin vas, ca pulberea și apa să se amestece perfect.

Adăugă o lingură de apă rece, se închină către Mariko, care stătea în genunchi în fața lui, și-i oferi ceașca. Ea se înclină și o luă cu același rafinament măsurat, admirând lichidul verde și sorbi de trei ori, așteptă, apoi sorbi din nou, golind-o. Îi întinse ceașca. El repetă gesturile simetrice ale ceremonialului ceaiului și îi oferi din nou. Ea îl rugă să guste ceaiul el însuși, așa cum era de așteptat din partea ei. El sorbi de câteva ori până când termină ceașca. Apoi făcu o a treia și o a patra. Celelalte fură politicos refuzate.

Cu multă grijă spălă și uscă după ritual ceștile, folosind o bucată de bumbac imaculată, așezându-le pe amândouă la locurile lor. Se înclină către ea și primi plecăciunea ei de răspuns. *Cha-no-yu* luase sfârșit.

Buntaro era mulțumit că-și dăduse toată silința și că acum, cel puțin în acest moment, era pace între ei. În după-amiaza aceasta nu fusese.

Îi întâlnise palanchinul. Pe dată, ca întotdeauna, se simțise necioplit și vulgar, în contrast cu perfecțiunea ei fragilă. Ca unul dintre sălbaticii, disprețuiții barbari păroși ai triburilor Ainu care trăiseră de mult pe aceste pământuri, dar acum fuseseră împinși către nord, dincolo de strâmtoare, în necunoscuta insulă Hokkaido. Toate cuvintele, îndelung repetate și cântărite, îi pieriseră din minte și o invitase, încurcat, la *cha-no-yu*, adăugând:

— Sunt ani de când noi... nu te-am invitat niciodată, dar în noaptea asta cred că ar fi bine.

Apoi izbucnise, fără să vrea, știind că era un gest prostesc, lipsit de eleganță și o greșeală nemăsurată:

— Seniorul Toranaga a spus că a venit vremea să stăm de vorbă.

— Dar domnia-ta nu crezi, Alteță?

În ciuda hotărârii sale, el roșise, iar vocea i se asprise.

— Aș vrea armonie între noi, da, și mai mult. Nu m-am schimbat deloc, *neh?*

— Desigur, Alteță. Și de ce ai face-o? Dacă e vina cuiva, atunci nu domnia-ta trebuie să te schimbi, ci eu. Dacă cineva a greșit, e din cauza mea, te rog să mă ierți.

— Te iert, spusese, dominând-o cu înălțimea lui, conștient că alții priveau, Anjin-*san* și Omi printre ei.

Era atât de minunată și fragilă și unică, cu părul ridicat într-un coc înalt, cu ochii plecați, supuși și totuși, pentru el plini de acea răceală întunecată care-l făcea întotdeauna să cadă într-o furie neputincioasă, oarbă, iscând în el dorința de a ucide, de-a urla și de-a schilodi și zdrobi, de-a se purta într-un fel în care un samurai n-ar fi trebuit să se poarte niciodată.

— Am oprit Casa de Ceai pentru o noapte, îi spusese, pentru la noapte după cină. Ni s-a poruncit să fim la cină alături de seniorul Toranaga. Aș fi onorat dacă mi-ai fi oaspete după aceasta.

— Eu sunt cea onorată.

Ea se înclină și așteptă cu aceeași privire plecată, iar el dori s-o zdrobească de pământ, apoi să fugă departe și să-și infigă pumnalul de-a curmezișul pântecului, lăsând durerea veșnică să-i curețe focul din suflet.

O văzu privind în sus către el, răbdătoare.

— Mai vroiai să-mi spui și altceva, Alteță? Întrebă cu blândețe.

Sudoarea îi curgea de-a lungul spatelui și șoldurilor, pătându-i chimonoul, iar pieptul și capul îl dureau cumplit.

— Ai să... Ai să rămâi la han la noapte.

Apoi o părăsise și dăduse porunci amănunțite pentru întreaga coloană de bagaje. De îndată ce putuse îi încredințase toate sarcinile sale lui Naga și se grăbise să plece, pentru o pretinsă treabă foarte importantă, în josul râului. Când fusese singur, plonjase gol în mijlocul torentului, fără să-i pese de siguranța sa și se bătuse cu râul până când capul i se limpezise și durerea din piept dispăruse.

Zăcuse întins pe malul râului, încercând să se adune. Acum, că ea acceptase, trebuia să înceapă. Avea puțin timp. Își adunase întreaga tărie și pornise înapoi către poarta grosolană a grădinii și stătuse acolo un timp, gândindu-se la ceea ce trebuia să facă. La noapte ar fi vrut ca totul să fi desăvârșit. Desigur casa, mai mult o colibă, era imperfectă, ca și grădina. O încercare țărănească de a imita o Casă de Ceai adevărată. Nu-ți face griji, își spusese, va trebui să meargă și așa. Noaptea va ascunde multe greșeli și luminile vor ajuta să umple golurile.

Servitorii aduseseră deja lucrurile pe care le poruncise mai devreme – *tatami*, lămpi de ulei, vase de pământ și ustensilele de curățat – cele mai bune din Yokosé, totul foarte nou, dar modest, discret și nepretențios.

Își scosese chimonoul, așezase jos săbiile și începuse să facă curățenie. Mai întâi mica încăpere de primire și bucătăria și veranda. Apoi, cărarea șerpuitoare și lespezile înfipite în iarbă și, în cele din urmă, bolovani și grădina împrejmuitoare. Frecase, măturase și periase, până când totul devenise fără pată, lăsându-se cufundat în umilința muncii manuale care era începutul Ceremoniei Ceaiului, unde numai gazda trebuia să facă totul și fără greșeală. Iar prima treaptă spre perfecțiune era curățenia absolută.

Până la asfințit terminase cele mai multe pregătiri. Apoi se îmbăiase meticolos, suferise tortura mesei de seară și cântecele. Imediat ce putuse, se schimbă din nou în îmbrăcăminte mult mai sobră și se grăbise înapoi

către grădină. Încuiase poarta, apoi puse fitile lămpilor cu ulei, apoi, grijuliu, stropise cu apă lespezile și copacii care acum purtau ici și colo luminițe tremurătoare, până când mica grădină devenise un tărâm de basm cu picături de rouă dansând în căldura adierii de vară. Schimbase locul câtorva dintre lampioane. În cele din urmă mulțumit, trăsese zăvorul porții și mersese în vestibul. Bucățile de cărbune alese cu grijă fuseseră așezate răbdător într-o piramidă, pe nisip alb, ca să ardă corect. Florile așezate în *takonama* erau desăvârșite. Curățase încă odată ustensilele, deja impecabile.

Ceainicul începuse să cânte și el fusese mulțumit că sunetul era îmbogățit de mica bucată de fier pe care o plasase atât de grijulii pe fund.

Totul era gata. Primul pas spre perfecțiune al unui *cha-no-yu* era curățenia, al doilea, deplina simplitate, ultimul și cel mai important, să se potrivească spiritului unui anume oaspete sau oaspeți.

Îi auzise pașii pe lespezile de piatră, sunetul mâinilor ei spălându-se după ritual în bazinul cu apă proaspătă de râu și apoi uscându-le. Trei pași ușori, în sus, către verandă. Încă doi până la intrarea acoperită cu o drapeerie. Chiar și ea trebuise să se aplece ca să poată trece prin ușa scundă, făcută dinadins așa încât cel ce intra să se simtă umil. La *cha-no-yu* toți erau egali, gazde și oaspeți, cel mai înalt *daimyo* și ultimul samurai. Chiar și un țaran, dacă ar fi fost invitat.

Mai întâi ea cercetase aranjamentul floral al soțului ei. Alesese inflorescența unui singur trandafir sălbatic și pusese o singură perlă de apă pe frunza verde, apoi o așezase pe pietre roșii. Vine toamna, sugerase el cu ajutorul florii, vorbind cu ajutorul florii. Nu plânge pentru timpul descreșterii, anotimpul morții, când pământul începe să doarmă; bucură-te de timpul noilor începuturi și trăiește răceala glorioasă a aerului de toamnă în această seară de vară... Curând lacrima va dispărea, ca și trandafirul, doar pietrele vor rămâne – curând tu și eu vom dispărea și doar pietrele vor rămâne.

O privise desprins de sine însuși, adâncit în starea de transă pe care câte un maestru al ceremoniei era destul de norocos să o trăiască, pe deplin în armonie cu cele înconjurătoare. Ea se înclinase către floare, ca un omagiu și se apropiase, îngenunchind în fața lui. Chimonoul ei era cenușiu închis cu o urmă de aur ars la cusătură, subliniind culoana albă a gâtului și chipului; verdele cel mai profund era culoarea *obi*-ului, potrivindu-se cu chimonoul de dedesubt; părul ei – simplu, neîmpletit și neîncrețit.

— Bine ai venit, îi spusese el, cu o plecăciune, începând ritualul.

— Sunt onorată, replicase ea, acceptându-și rolul.

El servise gustările simbolice pe o tavă lăcuită, fără cusur. Bețișoarele așezate exact cum trebuiau, feliile de pește pe orez, pe care el le pregătise după datină și pentru a completa efectul, câteva flori sălbatice găsite pe malul râului, împrăștiate într-o dezordine desăvârșită. Când terminaseră de mâncat el ridicase tava, fiecare mișcare subliniată ceremonios ca să fie privită și judecată și ținută minte și o dusese prin ușa scundă către bucătărie.

Singură, în pace, Mariko privise focul, cărbunii – un munte incandescent pe o mare de nisip orbitor de alb, dedesubtul trepidului – ascultase sunetul șuierător al focului amestecându-se cu oftatul ceainicului de deasupra, ce clocotea încet și, din bucătăria ascunsă privirii, fășăitul pânzei pe porțelan și apa curățind vasele deja curate. Un timp ochii ei hoinăriseră pe grinzile din lemn cioplite brut și pe bambusul și rădăcinile ce alcătuiau acoperișul. Umbrele aruncate de cele câteva lampioane pe care el le așezase aparent la întâmplare, schimbau dimensiunile lucrurilor, făceau ca insignifiantul să pară deosebit și îmbrăcau totul într-o armonie perfectă. După ce privise totul și își cântărise sufletul în lumina lor, mersese din nou în grădină către bazinul puțin adânc, pe care în decursul veacurilor natura îl săpase în stâncă. Încă odată își curățase mâinile și gura cu apa rece, proaspătă, uscându-le pe un prosop curat.

Când se întorsese, așezându-se la locul ei, el spuse:

— Poate acum ai dori puțin ceai.

— Aș fi onorată. Dar, te rog, nu te tulbura prea mult din pricina mea.

— Mă simt onorat, ești oaspetele meu.

Și o servise. Și-acum totul se apropia de sfârșit.

Un timp Mariko rămase nemișcată, în tăcere, păstrându-se în liniștea ei, fără încă să accepte sfârșitul sau să tulbure pacea ce o înconjură. Dar simțea puterea ochilor lui. Ceremonia Ceaiului se sfârșise. Acum viața trebuia să înceapă din nou.

— Ai fost desăvârșit, șopti ea, simțindu-se copleșită de tristețe.

O lacrimă alunecă din ochi și căderea ei îi sfișie inima.

— Nu, te rog să mă ierți. Tu ești perfectă. A fost ceva obișnuit, spuse el, tulburat de o asemenea neașteptată laudă.

— A fost cea mai frumoasă ceremonie pe care am văzut-o, vreodată, spuse ea, mișcată de cinstea neprefăcută din glasul lui.

— Nu, te rog să mă ierți. Dacă a fost cum trebuie, a fost pentru că ai fost aici, Mariko-san. A fost doar ceva obișnuit – tu l-ai făcut mai bun.

— Pentru mine totul a fost fără cusur. Cât de trist că alții, mult mai merituoși decât mine, n-au putut să fie și ei de față.

Ochii ei străluceau în lumina pâlpâitoare.

— Tu ai fost. Asta e tot. A fost doar pentru tine. Ceilalți n-ar fi înțeles.

Simți lacrimile fierbinți pe obraji. De obicei ea s-ar fi simțit rușinată din pricina lor, dar acum nu o deranjau.

— Mulțumesc. Cum aș putea să-ți mulțumesc?

El ridică un fir de cimbriu sălbatic și cu degete tremurătoare se aplecă înaintea și-i prinse blând una dintre lacrimi. Tăcut, privi lacrima și ramura ce părea și mai mică în pumnul lui uriaș.

— Tot ce fac eu – sau oricine altcineva – nu-i pe potriva acestei frumuseți. Ți mulțumesc.

Privi lacrima de pe frunză. O bucată de cărbune căzu de pe munte și fără să se gândească, el apucă cleștele și îl puse la loc. Câteva scânteii dansară prin aer, pornind din vârful muntelui, care deveni un vulcan în erupție.

Amândoi alunecau într-o dulce melancolie, uniți de simplitatea acelei unice lacrimi, mulțumiți unul lângă celălalt, în tăcere, uniți în umilință, știind că ceea ce fusese dat fusese reîntors în puritate.

Mai târziu, el spuse:

— Dacă datoria noastră ne-ar îngădui-o, ți-aș cere să mi te alături în moarte. Acum.

— Aș merge alături de tine, bucuroasă, răspunse ea deîndată. Hai să pășim în moarte, acum.

— Nu putem. Datoria noastră este către seniorul Toranaga.

Ea luă pumnalul pe care îl avea în *obi* și-l așeză în fața ei pe *tatami*.

— Atunci, te rog, îngăduie-mi să pregătesc drumul.

— Nu. Asta ar însemna că nu ne-am îndeplinit datoria.

— Ce trebuie să fie va fi. Tu și eu nu putem întoarce lumea.

— Da, dar noi nu trebuie să plecăm înaintea stăpânului nostru. Nici tu, nici eu. Are nevoie de fiecare vasal de încredere pentru încă puțin timp. Te rog să mă ierți. Nu pot să-ți îngădui.

— Aș fi fost fericită să plec în noaptea asta. Sunt pregătită. Mai mult decât atât, doresc din tot sufletul să trec dincolo. Da. Sufletul meu cântă de bucurie.

Un zâmbet timid.

— Te rog, iartă-mă că sunt egoistă. Ai perfectă dreptate în privința datoriei noastre.

Tăișul ascuțit strălucea în lumina lumânării. Îl priviră împreună pierduți în contemplație. Apoi el destrămă vraja:

— De ce Osaka, Mariko-san?

— Sunt lucruri ce trebuie făcute și pe care numai eu pot să le fac.

El se încruntă și mai mult privind lumina de la flacăra unei lumânări reflectându-se în lacrimă într-un milion de culori.

— Ce lucruri?

— Lucruri care privesc viitorul casei noastre și care trebuiesc făcute de mine.

— În cazul ăsta trebuie să pleci.

O privi cercetător.

— Dar singură?

— Da. Vreau să mă încredințez că toate aranjamentele familiei, între noi și seniorul Kyama, pentru căsătoria lui Saruji, sunt în regulă. Banii și zestrea și pământurile și toate celelalte. Mai e de înregistrat legal feuda lui mărită. Seniorul Hiro-matsu și seniorul Toranaga cer asta. Eu răspund pentru casă.

— Da, spuse el încet, e datoria ta.

Privirile li se întâlniră.

— Dacă seniorul Toranaga spune că trebuie să pleci, atunci pleacă. Dar nu cred că ți se va îngădui să intri acolo. Chiar și așa trebuie să te întorci repede, foarte repede. Ar fi neînțelept să stai în Osaka, chiar și o clipă mai mult decât este nevoie.

— Da.

— Pe mare va fi mai repede decât pe uscat, dar întotdeauna ai urât marea

— Încă o urăsc.

— Trebuie să ajungi acolo repede?

— Nu cred că o jumătate de lună sau o lună ar conta prea mult. Poate, nu știu. Simt doar că trebuie să mă duc deîndată.

— Atunci o să lăsăm timpul și hotărârea privitoare la plecare în grija seniorului Toranaga, dacă îți îngăduie. Cu seniorul Zataki aici și cele două mesaje... asta nu poate să însemne decât război. Ar fi prea primejdios să pleci.

— Da, mulțumesc.

Bucuros că totul luase acum sfârșit, privi în jur, mulțumit de mica încăpere, fără să-i mai pese acum că silueta lui masivă și urâtă domina lucrurile din jur, fiecare dintre coapsele lui mai groasă decât mijlocul ei, brațele lui mai groase decât gâtul ei.

— Asta a fost o încăpere minunată, mai bună decât îndrăzneam să sper. M-am simțit bine aici. Mi-am amintit din nou că trupul nu-i decât o colibă în sălbăticie. Ți mulțumesc că ai venit. Mă bucur atât de mult că ai venit la Yokosé, Mariko-san. Dacă n-ai fi fost tu, n-aș fi făcut niciodată un *cha-no-yu* aici și nu m-aș fi simțit niciodată atât de contopit cu eternitatea.

Ea ezită, apoi ridică timidă cutia de ceai din vremea dinastiei Tang. Era un, vas simplu, cu capac, fără nici un fel de ornamente. Smalțul cafeniu-gălbui nu acoperise tot vasul în curgerea lui, lăsând o geană îngustă, neregulată, de porțelan dezgolit, care accentua dorința olarului de a nu ascunde simplitatea materialelor și lipsa de fățarnicie a muncii sale. Buntaro o cumpăraseră de la Sen-Nakada, cel mai faimos maestru de *cha-no-yu* din câți trăiseră vreodată, pentru douăzeci de mii de *koku*.

— E atât de minunată, murmurase ea, bucurându-se de atingere. Atât de desăvârșită pentru o astfel de ceremonie. Da. Ai fost cu adevărat un maestru în noaptea aceasta, Buntaro-san. Mi-ai dat atâta fericire.

Vorbea cu glas coborât și sincer și stătea puțin aplecată înainte.

— Totul a fost desăvârșit. Grădina și felul în care ți-ai folosit măiestria ca să ascunzi lipsurile cu lumini și umbre. Și aceasta, atinse din nou cutia de ceai. Totul a fost perfect. Chiar și caracterul pe care l-ai scris pe prosop, *ai* – afecțiune. Pentru mine, în noaptea aceasta, afecțiunea a fost cuvântul potrivit.

Din nou, lacrimile îi curseră pe obraz.

— Te rog să mă ierți, îi spuse, ștergându-le.

El se înclină stânjenit de atâtea laude. Ca să-și ascundă emoția, începu să înfășoare cutia în învelitoarea ei de mătase. Când termină, o puse în caseta ei și o așeză cu grijă în fața ei.

— Mariko-san, dacă casa noastră e îndatorată cuiva, ia asta, vinde-o.

— Niciodată!

Era singurul lucru, în afară de săbii și arc, pe care el pusese preț în viață.

— Ar fi ultimul lucru pe care l-aș vinde vreodată.

— Te rog să mă ierți, dar dacă plata vasalilor mei îți creează greutate, te rog, ia-o.

— Cu grijă, e destul pentru toți. Și cele mai bune arme și cei mai buni cai. În asta casa noastră este puternică. Nu, Buntaro-san, cutia T'ang este a ta.

— Nu ne-a mai rămas mult timp pentru noi. Cui să i-o las? Lui Saruji?

Ea privi către cărbuni și focul care mistuia vulcanul, micșorându-l.

— Nu. Nu până ce nu va deveni un maestru de *cha-no-yu*, ca și tatăl său. Te sfătuiesc să lași vasul seniorului Toranaga, care îl merită. Și să-l rogi ca, înainte de a muri, să hotărască dacă fiul nostru va merita vreodată să-l primească.

— Și dacă seniorul Toranaga e învins sau moare înainte de venirea iernii, așa cum sigur că are să se întâmple?

— Cum?

— Aici, între noi, pot să spun în liniște adevărul, fără să mă prefac. Nu este o condiție importantă la *cha-no-yu* să nu te prefaci? Da, va pierde dacă nu îi are alături de el pe Kyama și Onoshi – și pe Zataki.

— Atunci scrie în testamentul tău ca vasul să fie dus, cu o suită, Înălțimii Sale Imperiale și cere-i să-l primească. Desigur, T'ang merită să stea în preajma divinității.

— Da. Asta ar fi cea mai perfectă alegere.

Privi un timp pumnalul, apoi adăugă întunecat:

— Ah, Mariko-san, nu-i nimic de făcut pentru seniorul Toranaga. *Karma* lui e hotărâtă. Va învinge sau va fi învins. Și dacă învinge și dacă e înfrânt, oricum va fi un mare măcel.

— Da.

Stăpânit de gânduri sumbre își luă ochii de la pumnalul ei și privi lăstarul de cimbri sălbatic și lacrima pură. După un timp spuse:

— Dacă e înfrânt înainte ca să mor, sau dacă sunt mort, eu, sau unul dintre oamenii mei îl va ucide pe Anjin-san.

Fața ei era diafană în întuneric. Briza ușoară îi mișca firele părului, făcând-o să pară și mai mult o statuie.

— Te rog să mă ierți, pot să întreb de ce?

— E prea primejdios ca să fie lăsat în viață. Cunoștințele lui, ideile lui de care am auzit, chiar și la a cincea mână, o să se răspândească în țară până la seniorul Yaemon. Seniorul Toranaga e deja sub vraja lui, *neh*?

— Seniorul Toranaga e bucuros de știința lui, spuse Mariko.

— Când seniorul Toranaga moare, asta va fi condamnarea la moarte a lui Anjin-san. Dar sper ca ochii stăpânului nostru să se deschidă înainte de momentul ăsta. Flacăra unuia dintre opaițele de pământ trosni și se stinse.

El privi în sus.

— Și tu ești sub vraja lui?

— E un om deosebit, dar mintea lui e atât de diferită de a noastră... ce prețuiește el... Da, e atât de diferit în atât de multe feluri că de multe ori e aproape cu neputință să-l înțelegi. Odată am încercat să-i explic *cha-no-yu*, dar a fost peste înțelegerea lui.

— Trebuie să fie cumplit să te naști barbar. Cumplit, spuse Buntaro.

— Da.

Ochii lui coborâră din nou pe lama pumnalului.

— Unii cred că Anjin-san a fost japonez într-o altă viață. Nu e ca alți barbari și încearcă din greu să vorbească și să se poarte ca unul din noi,

deși nu reușește, *neh?*

— Aș fi vrut să-l fi văzut, când aproape că și-a făcut *seppuku*, Buntaro-san. Eu... A fost extraordinar. L-am văzut atins de aripa morții, care a fost îndepărtată de Omi-san. Dacă a fost japonez înainte, asta ar explica multe lucruri. Seniorul Toranaga crede că este foarte prețios pentru noi, acum.

— E timpul să încetezi să-l mai înveți și să devii din nou japoneză.

— Alteță?

— Cred că seniorul Toranaga e sub vraja lui. Și tu.

— Te rog să mă ierți, dar nu cred asta.

— Noaptea trecută, în Anjiro, aceea care s-a terminat prost, în acea noapte am simțit că te alăturaseși lui împotriva mea. Desigur, a fost un gând rău, dar așa am simțit.

Privirea ei părăsi lama. Îl privi îndelung și nu răspunse. Încă o lampă trosni și lumina ei se stinse. Acum în încăpere nu mai rămăsese decât o lumină.

— Da, l-am urât în noaptea aceea, continuă Buntaro cu aceeași voce liniștită, și aș fi vrut să-l omor și odată cu el, pe tine și pe Fujiko-san. Arcul îmi șoptea, așa cum face uneori, cerând moarte. Și când, în zori, l-am văzut coborând dealul, cu pistoalele acelea mici, lașe, în mâini, săgețile mele mă implorau să le las să-i bea sângele. Dar am dat la o parte gândurile astea și m-am umilit, urându-mi manierele proaste mai mult decît pe el, rușinat de proastele mele purtări și de prea multul *saké* băut.

Oboseala începu să i se vadă pe chip.

— Atât de multă rușine avem de îndurat, tu și cu mine, *neh?*

— Da.

— Nu vrei să-l omor?

— Trebuie să faci ceea ce crezi că e datoria ta, spuse ea. Așa cum voi face și eu întotdeauna.

— Rămânem la han în noaptea asta, spuse el.

— Da.

Și apoi, pentru că ea fusese un oaspete desăvârșit, iar ceremonia, cea mai bună pe care o oferise vreodată, se răzgândi și îi dăruie timpul și pacea în aceeași măsură în care le primise de la ea.

— Du-te la han. Dormi, spuse.

Ridică pumnalul și i-l oferi.

— Când arțarii își vor lepăda frunzele, sau când te vei întoarce de la Osaka, vom lua totul de la capăt. Ca soț și soție.

— Da, mulțumesc.

— Te învoiești de bună-voie, Mariko-san?

— Da, mulțumesc.

— În fața Dumnezeului tău?

— Da. În fața lui Dumnezeu.

Mariko se înclină și acceptă pumnalul, punându-l la loc în ascunzătoarea lui, se înclină încă odată și plecă.

Pașii ei se pierdură în noapte. Buntaro privi în jos, către rămurica din mâna lui, cu lacrima încă prinsă în capcana unei frunzulițe. Cu degete tremurânde îi așeză grijuliu lujerul pe ultimul cărbune. Frunzele, de un verde crud, începură să se răsucescă și să ardă. Lacrima dispăru cu un ușor fâșâit.

Apoi, în tăcere, începu să plângă de furie, convins în sinea lui că ea îl înșelase cu Anjin-san.

***

Blackthorne o văzu ieșind din grădină și traversând curtea bine luminată. Își ținu respirația în fața imaculatei ei frumuseți. Zorii se întindeau pe cer înspre răsărit.

— Salut, Mariko-san.

— Oh – salut, Anjin-san. Dumneata... Îmi pare rău, m-ai speriat... nu te-am văzut aici. Nu te-ai culcat încă?

— Dimpotrivă, *gomen nasai*, abia m-am sculat.

El zâmbi și arătă către soarele ce stătea să răsară.

— E un obicei pe care îl am de pe mare, să mă trezesc chiar înainte de răsăritul soarelui, la timp ca să urc pe punte și să iau înălțimea soarelui.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Dumneata nu te-ai culcat încă?

— Nu mi-am dat seama că a trecut noaptea.

Samurarii așezați la porți și la toate ușile îi priveau curioși, Naga printre ei. Vocea ei deveni aproape imperceptibilă când începu să vorbească în latină.

— Păzește-ți ochii, te rog. Chiar și întunericul nopții ascunde vestitorii nenorocirii.

— Îți cer iertare.

În dreptul porții se auzi zgomot de copite. Priviră într-acolo. Purtători de șoimi și hăitași și gârzi. Prost dispus, Toranaga ieșea din han.

— Totul e pregătit, Alteță, spuse Naga. Pot să te însoțesc?

— Nu, nu, mulțumesc. Du-te și te odihnește. *Mariko-san*, cum a fost *cha-no-yu*?

— Mai mult decât minunat, Alteță. Cel mai minunat lucru.

— *Buntaro-san* e un maestru. Ești norocoasă.

— Da, Alteță.

— *Anjin-san*, n-ai vrea să mergi la vânătoare? Mi-ar place să te văd cum vânezi cu șoimii.

— Alteță?

Mariko tălmăci imediat.

— Da, mulțumesc, spuse *Blackthorne*.

— Bun.

Toranaga îi făcu semn către un cal.

— Vino cu mine.

— Da, Alteță.

Mariko îi privi plecând. Când galopau pe cărare se întoarse și intră în camera ei. Slujnica o ajută să se dezbrace, să-și ștergă fardul și să-și scoată peruca. Apoi, îi spuse slujnicei să rămână în cameră și să nu o tulbure până la prânz.

— Da, stăpână.

Mariko se întinse, închise ochii și îngădui trupului ei să se cufunde în moliciunea plăcută a așternutului. Era istovită și fericită. Ceremonia Ceaiului o ridicase pe culmea unei ciudate și atotcuprinzătoare liniști, purificând-o și de acolo, sublima și plină de bucurie hotărârea de a trece în moarte o ridicase pe culmi neatinsă încă. Întoarcerea printre oameni îi dăduse încă odată o stranie și neînchipuită înțelegere a vieții. I se păruse că plutește în afara ei, în timp ce-i răspundea răbdătoare lui *Buntaro*, sigură că răspunsurile ei ca și purtarea, fuseseră la fel de desăvârșite. Se ghemui în pat, atât de bucuroasă de pacea care exista acum, până vor cădea frunzele.

Oh, Sfântă Fecioară, se rugă fierbinte, îți mulțumesc pentru mila ta, pentru neasemuita amânare. Îți mulțumesc și mă închin ție din toată inima și din tot sufletul, în vecii vecilor.

Repetă un Ave Maria cu umilință și apoi cerându-și iertare după obiceiul ei și ascultând de poruncile stăpânului ei, puse pentru încă o zi pe Dumnezeu într-un compartiment al minții.

Ce aș fi făcut, zâmbi ea, chiar înainte de a se lăsa furată de somn, dacă *Buntaro* mi-ar fi cerut să împart perna cu el?

M-aș fi împotrivit. Și atunci, dacă ar fi stărut, căci este dreptul lui?

Mi-aș fi ținut promisiunea față de el. Oh, da. Nimic nu s-a schimbat

La Ora Caprei, cortegiul trecu podul din nou. Totul era ca înainte, atâta doar că Zataki și oamenii lui erau îmbrăcați ușor, pentru drum – sau pentru încăierare. Erau cu toții înarmați până în dinți și deși foarte disciplinați, toți erau dornici de luptă pe viață și pe moarte, dacă s-ar fi ivit prilejul. Se așezară ordonat, în fața forțelor lui Toranaga, al căror număr îi copleșea. Părintele Alvito stătea deoparte cu alți privitori și Blackthorne.

Toranaga îl primi pe Zataki cu același ceremonial domol, prelungind începutul protocolar. Astăzi, cei doi *daimyo* erau singuri pe podium, pe pernele mult depărtate sub cerul acoperit. Yabu, Omi, Naga și Buntaro stăteau pe pământ, înconjurându-l pe Toranaga, iar alți patru sfetnici, pregătiți de luptă, se așezaseră la o oarecare distanță în spatele lui.

La timpul potrivit Zataki scoase cel de-al doilea sul.

— Am venit pentru răspunsul tău oficial.

— Mă învoiesc să plec la Osaka și să mă supun voinței Consiliului, răspunse Toranaga măsurat și se înclină.

— Ai de gând să te supui? începu Zataki, strâmbându-și neîncredător chipul. Tu, Toranaga-noh-Minowara... ?

— Ascultă, îl întrerupse Toranaga cu vocea lui sonoră, poruncitoare, care se răsfrânse de jur împrejurul luminișului, fără însă a părea să fie prea puternică. Consiliului Regenților trebuie să i se dea ascultare. Chiar dacă e ilegal, el există și nici un singur *daimyo* nu are dreptul să împingă împărăția spre dezordine, chiar dacă dreptatea ar fi de partea lui. Împărăția e mai presus de orice. Dacă un *daimyo* se răscoală, este datoria celorlalți să-l distrugă. Am jurat lui Taikō că n-am să fiu niciodată cel dintâi care să încalce pacea și nu voi fi, chiar dacă răul se împrăștie în țară. *Primesc invitația. Astăzi.*

Surprins, fiecare samurai încerca să prevadă ce-ar putea însemna această întoarcere neașteptată. Toți erau dureros de siguri că cei mai mulți dintre ei, dacă nu toți, vor fi forțați să devină *ronini*, cu tot ceea ce însemna asta – pierderea onoarei, a venitului, a familiei, a viitorului.

Buntaro știa că îl va însoți pe Toranaga pe ultimul său drum și-i va împărtăși soarta – moartea cu întreaga sa familie, indiferent de vârstă. Ishido îl dușmănea prea tare ca să uite și oricum, cine ar fi dorit să rămână în viață când stăpânul lui renunță la adevărata luptă atât de laș. *Karma*, gândi abătut Buntaro. Buddha, dă-mi putere! Acum sunt hotărât să-i iau viața lui Mariko și a fiului nostru înainte de a mi-o lua pe a mea. Când? Când datoria mea e încheiată și când stăpânul nostru e în siguranță și cu onoare pornit în Nemărginire. Voi avea nevoie de un secund de încredere, *neh?* Ne vom duce toți, ca frunzele toamnei și odată cu noi, viitorul și prezentul. "Cer de Purpură" și soarta. Chiar așa, *neh?* Acum seniorul Yaemon va fi cu siguranță moștenitorul. Seniorul Toranaga era fără îndoială ispitit în adâncul inimii sale să ia puterea, oricât de mult o neagă el. Poate că Taikō va trăi din nou prin fiul său și, cu vremea, poate că ne vom război din nou cu China și câștiga de data asta, ca să stăm la cârma lumii, așa cum este datoria noastră divină. Da, doamna Ochiba și Yaemon n-or să ne trădeze data viitoare, cum a făcut-o Ishido și lașii care l-au sprijinit...

Naga era uluit. Fără "Cer de Purpură"? Fără un război onorabil? Fără o luptă până la moarte în munții Shinano, ori pe câmpiile Kyoto? Fără o moarte onorabilă în bătălie, apărând eroic stindardul tatălui său? Fără grămezi de dușmani morți peste care să te cațeri, într-o ultimă și glorioasă rezistență, sau într-o victorie sfântă? Nici un fel de atac, chiar cu acele puști murdare? Nimic din toate astea – doar *seppuku*, poate în grabă, fără fast și ceremonie sau onoare și cu capul înfipt într-o țeapă, ca oamenii de rând să-l batjocorească. Doar moartea și sfârșitul spiței Yoshi. Căci desigur, fiecare dintre ei va muri, tatăl său, toți frații și surorile și verii, nepoții și

nepoatele, și unchii, și mătușile. Ochii săi se opriră pe Zataki. Pofta de sânge începu să-i întunece mintea.

Omi îl privea pe Toranaga fără să-l vadă, măcinat de ură. Stăpânul nostru a înnebunit, gândea. Cum poate să fie atât de prost? Avem o sută de mii de oameni și Regimentul de Muschete și încă cincizeci de mii în jurul Osakăi. "Cer de Purpură" e de un milion de ori mai bun decât o împutită de groapă singuratică.

Mâna îi atârna greu pe mânerul sabiei și în beția clipei se imagină țâșnind înainte și retezându-i capul lui Toranaga, înmânându-i-l regentului Zataki și astfel sfârșind rușinoasa șaradă. Apoi să moară de propria sa mână, aici, înaintea tuturor. Căci ce rost mai avea să mai trăiască acum? Acum Kiku nu mai putea fi atinsă, contractul ei fiind cumpărat de Toranaga, care-i trădase pe toți. Noaptea trecută stătuse ca pe jar ascultându-i cântecul, știind că era în taină doar pentru el și numai pentru el. Un foc neostoit – el și ea. Așteaptă – de ce nu v-ați sinucide împreună? Să mori minunat împreună, să fii împreună, veșnic. Oh, cât de minunat ar fi asta! Să-ți alături sufitele în moarte ca o mărturie nemăsurată a dragostei de viață. Dar, mai întâi, trădătorul Toranaga, neh?

Cu un efort, Omi se trase înapoi de pe marginea prăpastiei.

Totul merge prost, gândi. Nu-i liniște în casa mea, doar ceartă și mânie, iar Midori e veșnic în lacrimi. Răzbunarea mea asupra lui Yabu nu se apropie. N-am încheiat nici o înțelegere tainică cu Zataki, cu sau fără Yabu, tocmită în orele nopții trecute. Nici un fel de înțelegere. Nimic nu mai e cum trebuie. Chiar când Mura găsisse săbiile, amândouă erau atât de strivite de forța pământului, că știu că Toranaga m-a urât când i le-am arătat. Și acum și asta, capitularea asta lașă!

Parcă ar fi aruncat asupra mea un descântec, o vrajă rea. A lui Anjin-san? Poate, dar totul e pierdut. Nu săbii; nu răzbunare, nu ieșire tainică de scăpare, nu Kiku și nu viitor. Așteaptă. Ai un viitor alături de ea. Moartea e și viitor, și trecut, și prezent și-ar fi atât de curat și simplu...

— Capitulezi? Nu pornim la război? mugi Yabu, pricepând că sfârșitul lui și a spiței sale erau acum sigure.

— Primesc invitația Consiliului, răspunse Toranaga, așa cum vei primi și tu!

— Eu nu...

Omi ieși din visele sale cu mintea destul de limpede ca să-nțeleagă că trebuia să-l oprească pe Yabu și să-l apere de la moartea bruscă pe care orice împotrivire față de Toranaga ar fi adus-o, dar își strânse buzele cu bună-știință, strigând în sinea lui de bucurie la darul acesta ceresc și așteptă ca dezastrul să coboare asupra lui Yabu.

— Ce n-ai să faci? întrebă Toranaga.

Sufletul lui Yabu țipă "primejdie!". Reuși să hârâie:

— Eu... eu... desigur, vasalii tăi se vor supune. Da. Dacă hotărăști, orice hotărăști, eu... eu am să fac.

Omi blestemă și se lăsă din nou furat de gânduri, încă copleșit de capitularea neașteptată a lui Toranaga.

Furios, Toranaga îl lăsă pe Yabu să se bâlbâie, prelungind scuzele, apoi, batjocoritor, îl întrerupse:

— Bun.

Se întoarse către Zataki, dar nu își slăbi atenția.

— Deci, frate, poți să lași de-o parte al doilea sul. Nu mai are rost.

Cu coada ochiului văzu fața lui Naga schimbându-se și se răsuci spre el.

— Naga!

Tinărul tresări, gata să cadă, dar mâna îi părăsi sabia.

— Da, tată, se bâlbâi el.

— Du-te și adu-mi tot ce trebuie pentru scris! Acum!

Când Naga se depărtă îndeajuns de mult, Toranaga respiră ușurat, mulțumit că prevenise atacul asupra lui Zataki înainte să fi început. Îl

cântări din ochi, atent, pe Buntaro, apoi pe Omi și în cele din urmă pe Yabu. Se gândi că toți trei erau acum destul de în stăpânirea sa ca să nu mai facă vreun gest prostesc, care ar fi dus la o răscoală imediată și la un mare măcel. Din nou îi spuse lui Zataki:

— Am să-ți dau acceptarea mea oficială, în scris, îndată. Asta o să pregătească Consiliul pentru vizita mea oficială.

Își coborî vocea și vorbi așa fel ca să audă doar Zataki.

— Cât ești în ținutul Izu ești în siguranță, regentule. Și în afara lui ești în siguranță. Până când mama mea îți scapă din gheare, ești în siguranță. Numai până atunci. Întâlnirea s-a terminat.

— Bine. Vizită oficială?

Zataki îl batjocorea fățiș:

— Câtă fățarnicie! N-am crezut niciodată că am să apuc ziua când Yoshi-Toranaga-noh-Minowara o să se ploconească în fața generalului Ishido.

— Ce e mai important, frate, spuse Toranaga, viitorul spiței mele sau viitorul Împărăției?

***

Peste vale se lăsase întunericul. Începuse să plouă iar norii își târau pânțele la nici trei sute de picioare de pământ, acoperind în întregime drumul ce ducea înapoi către trecătoare. Luminișul și curtea hanului erau pline cu samurai agitați și nervoși. Caii loveau cu copita în pământ. Ofițerii strigau fără rost porunci aspre. Hamali înspăimântați alergau încolo și înapoi pe lângă coloana pregătită de plecare. Nu mai rămăsese nici o oră până la căderea întunericului. Toranaga scrisese mesajul plin de înflorituri și-l semnase, trimițându-l prin curier lui Zataki, fără să țină seama de insistențele lui Buntaro, Omi și Yabu, la sfatul care avusese loc. Ascultase toate argumentele lor în tăcere și când terminaseră, spusese:

— Nu mai vreau să aud o vorbă. Am hotărât calea. Supuneți-vă!

Le spusese că se va întoarce la Anjiro de îndată, să adune și restul oamenilor săi. Măine avea să se îndrepte pe drumul de coastă de est către Atami sau Odawara și de acolo, prin trecătorile munților, către Yedo. Buntaro va comanda escorta. A doua zi, Regimentul de Muschete trebuia să se imbarce pe galere la Anjiro și să pornească pe mare ca să-l aștepte la Yedo, cu Yabu la comandă. În ziua următoare lui Omi i se poruncise să se îndrepte către hotar, pe drumul principal, cu toți războinicii din Izu. Trebuia să-l sprijine pe Hiro-matsu, care era la comanda tuturor și să se asigura că dușmanul, Ikawa Jikkyu, nu făcea nimic care ar fi putut împiedica trecerea pe acest drum. Omi trebuia să se așeze la Mishima deocamdată, ca să păzească acea parte a drumului Tokaido și să pregătească palanchine și cai destui pentru Toranaga și importanta suită de care avea nevoie pentru o vizită oficială.

— Anunță toate stațiile de poștă de-a lungul drumului și pregătește-i în aceeași măsură pe toți. Înțelegi?

— Da, Alteță.

— Ai grijă ca totul să fie perfect.

— Da, Alteță. Puteți să vă bizuiți pe mine.

Chiar și Omi își coborâse ochii sub privirea tăioasă.

Când totul fusese pregătit pentru plecare, Toranaga ieși pe verandă. Toți i se înclinară. Apoi le făcu semn să-și vadă de treabă și trimise după hangiu. Omul sosi lingușindu-se și îi prezentă nota în genunchi. Toranaga verifică socoteală cu socoteală. Totul era foarte cinstit. Încuviință din cap și o aruncă trezorerului său, apoi o chemă pe Mariko și pe Anjin-san. Îi îngădui lui Mariko să plece la Osaka.

— Dar de aici vei pleca direct la Mishima. Dă-i acest mesaj în mână lui Hiro-matsu-san, apoi, continuă-ți drumul până la Yedo cu Anjin-san. Răspunzi de el până când ajungi acolo. S-ar putea să pleci pe mare la

Osaka. O să hotărâsc asta mai târziu. Anjin-san, ai primit dicționarul de la preotul-san?

— Vă rog, nu înțeleg.

Mariko traduse.

— Îmi pare rău. Da, eu carte primit.

— Când ne întâlnim la Yedo, ai să vorbești japoneză mai bine ca acum.

Wakarimasu ka?

— Hai, *gomen nasai*.

Deznădăjduit, Toranaga porni greoi către ieșire cu un samurai ținând asupra lui o umbrelă. Ca un singur om, toți samurarii, toți hamalii și sătenii se înclinară din nou. Toranaga nu le dădu atenție și intra în palanchinul lui acoperit din capătul coloanei și trase perdelele.

De îndată șase purtători de palanchin, pe jumătate goi, ridicară palanchinul și porniră cu un pas săltat, tălpile lor goale, tăbăcite, plescăind prin băltoace. O escortă de samurai călare mergea în frunte și altă gardă călare înconjură palanchinul. Hamali de schimb și coloana de bagaje venea în urmă, toți grăbiți, toți încordați și plini de nemulțumire. Omi conducea căruța. Buntaro trebuia să comande ariergarda. Yabu și Naga porniseră deja către Regimentul de Muschete, care era încă în susul drumului, în ambuscadă, ca să-l aștepte pe Toranaga la trecerea crestei. Urma să se grupeze în spatele lor, ca să formeze altă ariergardă.

— Ariergardă împotriva cui? pufnise Yabu către Omi, în cele câteva clipe de singurătate pe care le avuseseră înainte de a porni în galop. Buntaro se îndreptă înapoi, către poarta înaltă, arcuită, a hanului, nepăsător la revărsarea ploii.

— Mariko-san!

Ascultătoare, ea se grăbi către el, cu umbrela ei portocalie din hârtie îmbibată cu ulei, izbită de picături grele.

— Da, Alteță?

Ochii lui alerгарă peste ea, până la marginea pălăriei de bambus, apoi se îndreptară către Blackthorne, care privea din verandă.

— Spune-i... apoi se opri.

— Alteță?

El o țintui cu privirea.

— Spune-i că-l fac răspunzător pentru tine.

— Da, Alteță, îi spuse ea, dar te rog să mă ierți, eu răspund pentru mine însămi.

Buntaro se întoarse și măsură distanța până la capătul coloanei. Când privi înapoi, chipul lui lăsă să se vadă o parte din furtuna din sufletul lui.

— Acum n-o să mai vedem frunzele căzând, *neh?*

— Asta e după cum vrea Dumnezeu, Alteță.

— Nu, asta e după cum vrea seniorul Taranaga, spuse disprețuitor.

Ea își ridică ochii către el, fără să șovăie sub privirea lui. Ploaia curgea peste ei. Picături cădeau de pe marginea umbrelei, ca o cortină de lacrimi. Noroiul stropise marginea chimonoului. Apoi el spuse:

— *Sayonara*, până când o să ne întâlnim la Osaka.

Ea era uimită.

— Oh, îmi pare rău. N-am să te văd la Yedo? Desigur, ai să fii acolo cu seniorul Toranaga. O să ajungi aproape în același timp, *neh?* O să ne revedem atunci.

— Da, dar la Osaka, când o să ne întâlnim acolo, sau când ai să te întorci de acolo, totul va începe din nou. Atunci am să te întâlnesc cu adevărat, *neh?*

— Ah, am înțeles, îmi pare rău.

— *Sayonara*, Mariko-san, spuse el.

— *Sayonara*, stăpâne.

Mariko se înclină, el îi răspunse țeapăn și păși prin mocirlă către calul său. Sări în șa și porni în galop fără să se uite înapoi.

— Mergi cu Dumnezeu, spuse ea, privind în urma lui.

Blackthorne o văzu urmărindu-l cu privirea pe Buntaro. Așteptă la adăpostul acoperișului să se domolească ploaia.

În curând capul coloanei dispăru în nori, apoi și palanchinul lui Toranaga și el răsufală ușurat, încă zguduit de hotărârea lui Toranaga și de întreaga zi ce se vestea nefastă.

În dimineața aceea, vânătoarea cu șoimi începuse atât de bine. Alesese un șoim micuț, cu aripi lungi, și îi dăduse drumul cu mult noroc asupra unei ciocârlii pe care o alungase din ce în ce mai iute către sud, către o perdea de copaci. În fruntea vânătorii, așa cum era privilegiul lui, se strecurase prin pădure de-a lungul unei cărări bătătorite, împrăștiind negustorii și țărani din cale. Doar un vânzător de ulei cu fața bătută de vreme, cu un cal la fel de amărât, i se pusese în cale și îi răspunsese răstit, fără să se miște. În fierbințeala vânătorii, Blackthorne strigase la om să se miște, dar vânzătorul ambulant n-o făcuse, așa că-l înjurase din belșug. Vânzătorul îi răspunsese obraznic și strigase alte înjurături, apoi Toranaga sosise și arătând către unul dintre străjeri îi spusese: "Anjin-san, dă-i te rog sabia dumitale, o clipă," și încă alte cuvinte pe care nu le înțelesese.

Blackthorne se supusese deîndată. Înainte de a înțelege ce se întâmplă, samuraiul sărise la negustorul ambulant. Lovitura lui fusese atât de sălbatică și atât de perfectă că vânzătorul de ulei mai mersese câțiva pași înainte de a cădea, despicat în două până la brâu.

Toranaga izbise cu pumnul în oblâncul șeii, într-un moment de mulțumire, apoi căzuse înapoi în melancolie, în timp ce ceilalți strigau bucuroși. Străjerul curățase lama grijuliu, folosindu-și cingătoarea de mătase ca să protejeze oțelul. O băgase în teacă și i-o înapoiase cu mulțumire, spunând ceva ce Mariko îi explicase mai târziu.

— El a spus doar, Anjin-san, că a fost mândru că i s-a îngăduit să încerce o asemenea sabie. Seniorul Toranaga îți propune să numești sabia "Vânzătorul de Ulei", pentru că o astfel de lovitură și o asemenea ascuțime trebuie amintită cu cinste. Sabia dumitale a intrat acum în legendă, *neh*?

Blackthorne își aminti cum dăduse din cap, ascunzându-și nemulțumirea. Purta acum "Vânzătorul de Ulei" – "Vânzătorul de Ulei" i se va spune de acum înainte – aceeași sabie pe care Toranaga i-o dăruise.

Aș vrea să nu-mi fi fost niciodată dăruită, își zise. Dar n-a fost numai vina lor, a fost și a mea. Am strigat la acel om și el a fost grosolan la rândul lui, iar cu samurarii nu trebuie să te porți grosolan. Ce altceva putea să urmeze? Blackthorne știa că nu se putea întâmpla altfel. Chiar și așa, omorul îi spulberase bucuria vânătorii, deși el ascunsese asta cu grijă pentru că Toranaga fusese morocânos și dificil toată ziua.

Chiar înainte de amiază se întorseseră la Yokosé, apoi urmase întâlnirea lui Toranaga cu Zataki și după aceea, o baie fierbinte și masaj și, dintr-o dată, părintele Alvito îi apăruse în cale ca un duh al răzbunării, cu doi dintre acoliții săi în urmă, care-l priveau cu dușmănie.

— Iisuse Cristoase, dă-te la o parte din calea mea!

— Nu-i nevoie să te temi, sau să blestemi, spusese Alvito.

— Afurisit să fii, cu toți popii laolaltă, spusese Blackthorne, încercând să se stăpânească, știind că era adânc pe teritoriul inamic.

Mai devreme văzuse peste cincizeci de samurai catolici scurgându-se peste pod către liturghia despre care Mariko îi spusese că avea să fie ținută în curtea din fața hanului unde trăsese Alvito. Mâna lui căută mânerul săbiei, dar nu o purta peste halatul de baie sau în mână așa cum era obiceiul și își blestemă prostia, neplăcându-i să fie înarmat.

— Să te ierte Dumnezeu pentru blasfemiile tale, pilotule. Da. Să te ierte și să-ți deschidă ochii. Nu-ți port nici o ură. Am venit să-ți aduc un dar. Uite, un dar de la Dumnezeu, pilotule.

Blackthorne luase neîncrezător pachetul. Când îl deschise și văzuse

dicționarul-gramatică portughez-latin-japonez, îl străbătuse un fior. Îi răsfoi câteva pagini. Tiparul era cu siguranță cel mai bun pe care îl văzuse vreodată, iar calitatea și amănunțimea informațiilor, uluitoare.

— Da, e într-adevăr un dar de la Dumnezeu. Dar seniorul Toranaga ți-a poruncit să mi-l dai.

— Noi ne supunem doar poruncilor Domnului.

— Toranaga ți-a cerut să mi-l dai?

— Da. Am făcut-o la rugămintea lui.

— Și o rugămintea a lui Toranaga, nu e o poruncă?

— Asta depinde, căpitane pilot, de cine ești, ce ești și cât de mare ți-e credința.

Alvito arătase către carte:

— Trei dintre frații noștri și-au petrecut douăzeci și șapte de ani ca s-o întocmească.

— Și de ce mi-o dai mie?

— Așa mi s-a cerut.

— Și de ce nu ați ocolit rugămintea seniorului Toranaga? Sunteți mai mult decât meșteri la așa ceva.

Alvito ridicase din umeri. Blackthorne răsfoise repede toate paginile. Hârtie excelentă, tiparul foarte curat. Numerele paginilor se înșirau unul după celălalt.

— E complet, spuse Alvito, amuzat. Noi nu facem jumătăți de carte.

— Asta este ceva mult prea prețios ca să fie un dar. Ce vrei schimb?

— El a cerut să ți-o dăm ție. Părintele Inspector s-a învoit. Așa că ți s-a dat. A fost tipărită chiar anul ăsta, după multă muncă. E minunată, nu-i așa? Te rugăm doar s-o îngrijești, să te porți bine cu ea. Merită.

— Merită s-o aperi cu viața. Aici sunt cunoștințe neprețuite, ca într-unul dintre rutterele noastre. Dar e mai bună. Ce vrei pentru ea?

— Nu cerem nimic în schimb.

— Nu te cred.

Blackthorne o cântărise în mâini și mai neîncrezător.

— Trebuie să știi că asta mă face egalul tău. Îmi dă toate cunoștințele tale și mă aduce mai aproape cu zece sau poate douăzeci de ani. Cu ea am să vorbesc curând la fel de bine ca tine. O dată ce pot să fac asta, pot să-i învăț pe alții. Asta este cheia Japoniei, *neh?* Limba este cheia oricărui loc străin, *neh?* În șase luni am să fiu în stare să vorbesc singur cu Toranaga-san.

— Da, poate ai să poți. Dacă-ți vor rămâne șase luni.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic mai mult decât ceea ce știi deja. Seniorul Toranaga va fi mort cu mult înainte de trecerea a șase luni.

— De ce? Ce vești i-ai adus? De când a vorbit cu tine e ca un taur furios. Ce i-ai spus?

— Mesajul meu a fost doar pentru el, de la Eminența Sa către seniorul Toranaga. Îmi pare rău, eu sunt doar curier. Dar generalul Ishido controlează Osaka, așa cum desigur știi, și când Toranaga-sama ajunge la Osaka, totul s-a terminat pentru el și pentru tine.

Blackthorne simți un fior de gheață pe șira spinării.

— De ce și pentru mine?

— Nu poți scăpa de soartă, pilotule. L-ai ajutat pe Toranaga împotriva lui Ishido. Ai uitat? Ți-ai pus mâinile cu brutalitate pe Ishido. Ai condus fuga din portul Osaka. Îmi pare rău, dar faptul că poți să vorbești japoneză, sau săbiile și statutul tău de samurai, n-o să te ajute deloc. Poate că-i mai rău acum, că ești samurai. Acum ți se va porunci să-ți faci *seppuku* și dacă refuzi..., adăugase Alvito cu aceeași voce blândă. Ți-am spus dinainte că sunt un popor de oameni simpli.

— Și noi englezii suntem simpli, spuse, fără nici un fel de bravadă. Când murim, murim, dar înainte de asta ne punem încrederea în Dumnezeu și păstrăm pulberea uscată. Mai am câteva șiretlicuri. Nu te

temi?

— Oh, nu mă tem, pilotule. Nu mă tem de nimic. Nici de tine, nici de erezia ta, nici de tunurile tale. Sunt toate hotărâte, atât în privința lor cât și a ta.

— Asta-i *karma*, sau voia Domnului, zi-i cum vrei, îi spusese Blackthorne cutremurat, dar, în numele Domnului, am să-mi iau corabia înapoi și atunci, în câțiva ani, o s-aduc aici o escadră de corăbii engleze și-o să te arunc dracului afară din Asia.

Alvito vorbise din nou cu calmul lui desăvârșit, înnebunitor.

— Asta e în mâinile Domnului, pilotule, dar zarurile sunt aruncate și nimic din cele ce spui nu se va întâmpla. Nimic.

Preotul îl privise ca și cum era deja mort.

— Fie ca Domnul să se îndure de tine, o spun înaintea lui Dumnezeu, pilotule, sunt sigur că n-ai să pleci niciodată din aceste insule.

Blackthorne fu străbătut de-un fior la amintirea deplinei convingeri cu care Alvito spusese asta.

— Ți-e frig, Anjin-san?

Mariko stătea lângă el pe verandă, scuturându-și umbrela în noapte.

— Oh, iartă-mă, nu-mi este frig. Mă gândeam la ceva.

Privi în sus, către trecătoare. Întreaga coloană dispăruse în nori. Ploaia se domolise puțin și devenise mărunță și blândă. Câțiva săteni și servitori plescăiau prin băltoace, către casele lor. Curtea era goală și grădina plină de apă. Lampioanele cu ulei se vedeau prin tot satul. Nu mai erau străji la poartă sau la cele două capete ale podului. Un pustiu imens părea că domină inserarea.

— E mult mai frumos noaptea, nu-i așa? spusese ea.

— Da, îi răspunse, pe deplin conștient că erau singuri împreună și în siguranță, dacă erau prevăzători și dacă ea vroia la fel de mult ca și el.

O slujnică veni și-i luă umbrela, aducând șosete uscate. Fata îngenunche și începu să usuce picioarele lui Mariko cu un ștergar.

— Măine în zori o să începem călătoria, Anjin-san.

— Cât de mult o să dureze?

— Multe zile, Anjin-san. Seniorul Toranaga a spus... Mariko privi într-o parte, la Gyoko, care se apropia dinspre han cu o față mieroasă.

Gyoko se înclină adânc.

— Bună seara, doamnă Toda. Vă rog să mă iertați că vă întrerup.

— Ce mai faci, Gyoko-san?

— Bine, mulțumesc, deși aș vrea ca ploaia asta să se oprească. Nu-mi place umezeala. Deși atunci când se vor opri ploile, o să vină căldura și asta e mult mai rău, *neh?* Dar toamna nu e prea departe. Ah, suntem atât de norocoși să ne putem gândi la toamnă. Și la minunata primăvară, *neh?*

Mariko nu-i răspunse. Slujnica îi trase în picioare șosetele și se ridică.

— Mulțumesc, îi spuse Mariko, făcându-i semn să plece. Deci, Gyoko-san, e ceva ce pot să fac pentru tine?

— Kiku-san întreabă dacă ați dori să vă servească la cină sau să danseze și să cânte pentru domniile-voastre, diseară? Seniorul Toranaga i-a lăsat instrucțiuni ca să vă distreze dacă doriți.

— Da, mi-a spus, Gyoko-san, asta ar fi foarte frumos, dar poate nu în seara asta. Trebuie să plecăm în zori și sunt foarte obosită. O să mai fie nopți, *neh?* Te rog, spune-i să mă ierte și oh, da, te rog spune-i că sunt încântată că mă veți însoți pe drum.

Toranaga îi poruncise lui Mariko să ia cele două femei cu ea. Și ea îi mulțumise, bucuroasă să le aibă ca însoțitoare oficiale.

— Sunteți prea bună, spuse Gyoko, cu miere în glas. Dar cinstea, este a noastră. Tot la Yedo trebuie să mergem?

— Da, desigur, de ce?

— Nimic, doamnă Toda, dar în acest caz poate ne-am putea opri în Mishima pentru o zi sau două. Kiku-san ar vrea să-și ia câteva haine. Nu se simte îmbrăcată destul de potrivit pentru seniorul Toranaga și am auzit că

vara în Yedo este foarte înăbușitor și plin de țăntări. Ar trebui să-i luăm toate lucrurile, oricât de sărace sunt ele.

— Da, desigur, veți avea amândouă timp de ajuns.

Gyoko nu privi la Blackthorne, deși amândouă erau foarte conștiente de prezența lui.

— E tragic ce se întâmplă cu stăpânul nostru, *neh?*

— *Karma*, replică Mariko cu voce egală. Apoi adăugă cu dulcea răutate a femeii – dar nimic nu s-a schimbat, Gyoko-*san*. Ai să-ți primești plata în ziua sosirii, în argint, așa cum spune contractul.

— Oh, îmi pare rău, adăugă bătrâna, prefăcându-se surprinsă. Îmi pare rău, doamnă Toda, dar banii... Țasta era ultimul lucru la care mă gândeam. Niciodată! Mă îngrijoram doar pentru viitorul stăpânului nostru.

— El este stăpânul propriului său viitor, spuse Mariko nepăsătoare, fără să mai creadă. Dar viitorul tău e bun, nu-i așa? Orice s-ar întâmplă. Ești bogată acum. Toate grijile tale pământești s-au sfârșit. În curând vei fi o putere în Yedo, cu noua clasă a curtezanelor, oricine ar stăpâni Kwanto. În curând vei fi cea mai mare dintre toate mama-*san* și, orice s-ar întâmpla, Kiku-*san* e încă pupila ta și tinerețea ei e neatinsă, ca și *karma*, *neh?*

— Singura mea grijă este pentru seniorul Toranaga, răspuse Gyoko cu gravitate prefăcută, simțind un nod în stomac la gândul celor două mii cinci sute de *koku* atât de aproape de casa ei de bani. Dacă e vreo cale prin care aș putea să-l ajut, aș face-o.

— Cât de generos din partea ta, Gyoko-*san*. Am să-i spun despre oferta ta. Da o mie de *koku* lăsați din preț îl va ajuta foarte mult. Accept în numele lui.

Gyoko își flutură evantaiul, își întinse un zâmbet grațios pe față și abia se stăpâni să nu urle la prostia de a fi căzut în cursă ca o novice amezită de *saké*.

— Oh, nu, doamnă Toda, cum ar putea să ajute banii un stăpân atât de generos? Oh, nu, desigur, banii nu-i sunt de vreun folos, bolborosi ea, încercând să-și revină. Banii n-ajută, mai bine informații, sau un serviciu, sau...

— Te rog, iartă-mă, ce informații?

— Nimic, nimic până acum, spuneam asta ca o figură de stil, îmi pare rău, dar banii...

— Ah, iartă-mă, da. Ei bine, am să-i spun despre oferta ta. Și despre generozitatea ta. În numele lui, îți mulțumesc.

Gyoko se înclină în față poruncii voalate de-a o lăsa în pace și se grăbi înapoi către han. Mariko râse mărunt.

— De ce râzi, Mariko-*san?*

Ea îi spuse despre ce era vorba.

— Aceste mama-*san* trebuie să fie în toată lumea la fel: fără altă grijă decât banii lor. O să-i plătească seniorul Toranaga, chiar dacă...

Blackthorne se opri.

Mariko așteptă nevinovată. Apoi, sub privirea ei, el continuă:

— Părintele Alvito mi-a spus că atunci când seniorul Toranaga ajunge la Osaka s-a terminat cu el.

— Oh, da, da, Anjin-*san*. E mai mult decât adevărat, spuse Mariko cu o liniște pe care nu o simțea.

Apoi puse Toranaga și Osaka în locurile lor și era din nou liniștită.

— Dar Osaka e la multe mile distanță și nenumărate ceasuri în viitor și până atunci, când ceea ce va fi să fie o să fie, Ishido nu știe, bunul părinte nu știe nici el și nici noi și nimeni nu știe ce se va întâmpla cu adevărat, *neh?* Poate doar bunul Dumnezeu. Dar, el n-o să ne spună, nu-i așa? Până când aproape că se va întâmpla, *neh?*

— *Hai*.

El râse împreună cu ea.

— Ești atât de înțeleaptă!

— Mulțumesc. Am o propunere, Anjin-*san*: hai să uităm toate celelalte

necazuri în timpul călătoriei, toate.

— Tu, spuse el în latină, e bine să te văd.

— Și tu. O prudență deosebită în fața celor două femei în timpul călătoriei, e foarte potrivită, *neh?*

— Te rog să ai încredere în mine, doamnă.

— Am. Am într-adevăr foarte multă.

— Acum suntem aproape singuri, *neh?* Tu și cu mine.

— Da. Dar asta n-a fost și n-o să fie niciodată.

— Adevărat. Da, ai din nou dreptate. Și ești frumoasă.

Un samurai trecu pe poartă și o salută. Era un om de vârstă mijlocie, începând să încărunțească, cu fața ciupită de vărsat și șchiopăta ușor.

— Vă rog să mă iertați, doamnă Toda, dar o să plecăm în zori, *neh?*

— Da, *Yoshinaka-san*. Dar n-are importanță dacă întârziem până la prânz, dacă dorești. Avem destul timp.

— Da, cum doriți. Să plecăm la prânz. Bună seara, *Anjin-san*. Vă rog, îngăduiți-mi să mă prezint. Sunt Akira *Yoshinaka*, căpitanul escortei voastre.

— Bună seara, căpitane.

Yoshinaka se întoarce către *Mariko*.

— Eu răspund de dumneavoastră și de el, doamnă, așa că spuneți-i că am poruncit ca doi oameni să doarmă în camera lui în fiecare noapte, ea gardă personală. Și apoi vor fi zece sentinele de gardă în fiecare noapte. Vor fi peste tot în jur. Am o sută de oameni cu totul.

— Foarte bine, căpitane. Dar, îmi pare rău, ar fi mai bine să nu pui pe nimeni în camera lui *Anjin-san*. E un obicei foarte înrădăcinat la ei să doarmă singuri, sau singuri cu o doamnă. Slujnica mea va fi probabil cu el, așa c-o să fie apărat. Te rog, ține străjile în apropiere, dar nu prea aproape, ca să nu fie stânjenit.

Yoshinaka se scărpină în creștet și se încruntă.

— Foarte bine, doamnă. Așa am să fac, deși cum am zis, era mai bine. Atunci, îmi pare rău, vă rog rugați-l să nu iasă în niciuna din plimbările lui de noapte. Până când ajungem la *Yedo* răspund de el și când răspund de persoane foarte importante, sunt foarte nervos. Se înclină țeapăn și se depărtă.

— Căpitanul te roagă să nu mai ieși singur noaptea, în timpul călătoriei. Dacă te trezești, ia întotdeauna un samurai cu dumneata, *Anjin-san*. Spune că asta l-ar ajuta tare mult.

— Bine, da, am să fac așa.

Blackthorne îl privea depărtându-se.

— Ce a mai spus? Am înțeles ceva despre dormit. N-am putut să înțeleg prea... se opri.

Kiku ieșea din han. Purta un halat de baie și un ștergar înfășurat artistic în jurul părului. Trecea agale, desculță, către casa de baie cu izvoare calde. Se înclină pe jumătate către ei și le făcu semn veselă. Îi răspunseră la salut. *Blackthorne* îi admiră picioarele lungi și unduirea mersului până când dispăru. Simțea ochii lui *Mariko* cercetători și-și întoarse spatele către ea.

— Nu, spuse el, cu voce egală și clătină din cap.

Ea râse.

— Credeam că o să fie greu. Că ar fi stânjenitor pentru dumneata s-o ai doar ca o însoțitoare de drum, după ce ai împărțit perna cu ea atât de deosebit.

— Stânjenitor? Nu, dimpotrivă, foarte plăcut. Am amintiri foarte plăcute. Mă bucur că aparține seniorului *Toranaga*, acum. Asta face totul mai simplu pentru ea și pentru el. Și pentru toată lumea.

Era cât pe-acți să adauge: "pentru toți, afară de *Omi*", dar se răzgândi.

— În definitiv, pentru mine ea a fost doar un dar minunat, foarte deosebit, nimic mai mult, *neh?* A fost un dar.

— Da.

Ar fi vrut s-o atingă, dar n-o făcu. În loc de asta se întoarse și privi în sus către trecătoare, nesigur de ceea ce citise în adâncul ochilor ei. Noaptea ascunsese trecătoarea. Și norii. Apa picura plăcut de pe acoperiș.

— Ce-a mai spus căpitanul?

— Nimic important, Anjin-san.

CAPITOLUL 45

Drumul către Mishima le luă nouă zile și în fiecare noapte, pentru o bună parte din ea, fură împreună, în taină. Fără să știe, Yoshinaka le venise în ajutor. În fiecare han alegea, firesc, camerele alăturate pentru toți.

— Sper că nu vă împotriviți, doamnă, dar asta va face paza mult mai ușoară, spunea el întotdeauna, iar Mariko încuviința și lua camera din mijloc, Kiku și Gyoko-san se instalau într-o parte, Blackthorne în cealaltă. Apoi, în întunericul nopții, ea își părăsea slujnica, Chimmoko, și se ducea la el. Gu camerele lipite una de cealaltă, cu sporovăiala obișnuită din han, cu sunetele nopții și cântecele și zgomotele chefurilor celorlalți călători, cu forfota nelipsitelor slujnice dornice să placă, atențele străji de afară nu auzeau nimic. Doar Chimmoko mai împărtășea taina.

Mariko înțelegea că, în cele din urmă, Gyoko, Kiku și toate femeile din grupul lor puteau afla. Dar asta n-o îngrijora. Ea era samurai și ele nu. Cuvântul ei avea greutate față de al lor, doar dacă nu era prinsă asupra faptului și nici un samurai, nici chiar Yoshinaka, n-ar fi îndrăznit în mod obișnuit să deschidă ușa de la camera ei, noaptea, nechemat. Cât despre ceilalți, toți știau că Blackthorne împărțea patul cu Chimmoko, sau cu una dintre slujnicele de la han. Nu era treaba nimănui decât a lui. Așa că doar o femeie ar fi putut s-o trădeze și dacă s-ar fi întâmplat o asemenea dezgustătoare faptă, trădătoarea și toate femeile din grup ar fi murit de o moarte mult mai urâtă și mai chinuitoare decât a ei. Apoi, de asemenea, dacă ar fi vrut, înainte de a ajunge la Mishima sau la Yedo, putea să le dea morții după bunul plac pe toate cele care știau ceva, pentru cea mai neînsemnată nesupunere, adevărată sau închipuită. Mariko era sigură că Toranaga n-ar fi avut nimic împotriva. Cu siguranță s-ar fi bucurat de moartea lui Gyoko, iar în adâncul inimii Mariko era sigură că nu s-ar fi împotrivit nici chiar celei a lui Kiku. Două mii cinci sute de *koku* puteau cumpăra multe curtezane de prim rang.

Așa că se simțea în siguranță dinspre partea femeilor. Nu însă și dinspre partea lui Blackthorne, oricât de mult îl iubea ea acum. Nu era japonez, nu fusese educat de la naștere să-și ridice acele ziduri interioare, de nepătruns, în spatele cărora chipul, gesturile sau mândria l-ar fi trădat. Nu se temea pentru ea – doar pentru el.

— În sfârșit, știu ce înseamnă dragostea, murmurase ea în prima noapte.

Și pentru că nu se mai împotrivea dulcii contopiri ci se deschisese pe deplin irezistibilului, groaza pentru siguranța lui o măcina.

— Te iubesc, așa că-mi este teamă pentru tine, șoptise ea, îmbrățișându-l, vorbind în latină, limba îndrăgostiților.

— Te iubesc, oh, cât te iubesc!

— Te-am distrus, dragostea mea, încă de la început. Suntem osândiți acum. Te-am distrus, ăsta-i adevărul.

— Nu, Mariko, cumva se va întâmpla ceva care va face totul să fie bine.

— N-ar fi trebuit să încep niciodată. Greșeala e a mea.

— Nu-ți face griji, te implor. *Karma e karma*.

În cele din urmă ea se prefăcu convinsă și se topi în brațele lui. Dar era sigură că va fi propriul său călău. Pentru ea nu se temea.

Noaptea erau o adevărată bucurie. Pline de tandrețe și fiecare mai minunată decât cealaltă. Zilele erau ușoare pentru ea, grele pentru el. Era

întotdeauna atent, hotărât, de dragul ei, să nu facă nici o greșală.

— Nu vor fi greșeli, spuse ea, în timp ce călăreau împreună, îndeajuns de departe de ceilalți, cu un aer de deplină încredere pe chip după greșeala ei din prima noapte. Ești puternic. Ești samurai și nu vor fi greșeli.

— Și când vom ajunge la Yedo?

— Lasă Yedo să se îngrijească de Yedo. Te iubesc.

— Da, și eu te iubesc.

— Atunci, de ce ești trist?

— Nu trist, doamnă, numai că tăcerea e dureroasă. Aș vrea să-mi strig iubirea din vârful munților.

Se bucurau de singurătatea lor și de siguranța că erau feriți de ochi iscoditori.

— Ce-o să se întâmple cu ei, Gyoko-san? întrebuse Kiku încetișor, în palachinul lor, în prima zi a călătoriei.

— Nenorocire, Kiku-san. Nu e nici o speranță pentru viitorul lor. El o ascunde bine, dar ea...! Dragostea ei strigă prin ochi. Privește-o! Ca o fetișcană! Oh, cât de proastă este!

— Dar, oh, cât e de frumos, *neh?* Cât de norocoasă să se îplinească astfel, *neh?*

— Da. Dar chiar și așa, n-aș dori moartea lor nimănui.

— Ce-o să facă Yoshinaka când o să descopere? întrebuse Kiku.

— Poate că n-o să-și dea seama. Mă rog să nu-și dea. Bărbații sunt atât de proști și de nătărăi. Nu pot să vadă nici cele mai simple lucruri în ceea ce privește femeile, mulțumită lui Buddha, binecuvântat fie-i numele! Să ne rugăm să nu fie descoperiți înainte de a ne vedea noi de treburile noastre în Yedo. Să ne rugăm să nu fim găsite vinovate. Oh, foarte, da! Și după-amiaza asta, când ne vom opri, hai să căutăm cel mai apropiat altar și-am să aprind zece bețișoare aromate, ca ofrandă. Pe toți zeii! Am să dăruiesc unui templu al tuturor zeilor trei *koku* pe an, pentru zece ani, dacă scăpăm de aici și dacă-mi primesc banii.

— Dar sunt atât de frumoși împreună, *neh?* N-am văzut niciodată o femeie înflorind astfel.

— Da, dar se va usca ca o camelie frântă când va fi acuzată în fața lui Buntaro-san. *Karma* lor e *karma* lor și nu putem face nimic pentru ei, sau pentru seniorul Toranaga, sau chiar Omi-san. Nu plânge, copilă.

— Sărmanul Omi-san.

Omi îi depășise în cea de-a treia zi. Stătuse la hanul lor și după masa de seară vorbise între patru ochi cu Kiku, cerându-i oficial să i se alăture pentru veșnicie.

— Din tot sufletul, Omi-san, din tot sufletul, îi răspunsese ea deîndată, îngăduindu-și să plângă, pentru că îl plăcea foarte mult. Dar datoria mea este către seniorul Toranaga, care mă onorează și către Gyoko-san, care m-a crescut și nu-mi îngăduie.

— Dar seniorul Toranaga și-a pierdut drepturile asupra ta. S-a predat. E terminat.

— Dar contractul lui nu este terminat Omi-san, oricât de mult aș dori. Contractul e legal și mă leagă. Te rog, iartă-mă. Trebuie să refuz...

— Nu-mi răspunde acum, Kiku-san. Mai gândește-te, te rog. Dă-mi mâine răspunsul, spusesese și o lăsase.

Dar răspunsul ei, plin de lacrimi, fusese același.

— Nu pot să fiu atât de egoistă, Omi-san. Te rog, iartă-mă. Datoria mea față de seniorul Toranaga și către Gyoko-san... Nu pot, oricât aș dori-o. Te rog, iartă-mă.

El ridicase tonul. Alte lacrimi curseseră. Își juraseră dragoste eternă, apoi ea îl făcuse să plece cu o promisiune.

— Dacă acest contract se desface, sau seniorul Toranaga moare și eu sunt liberă, atunci am să fac orice dorești, am să mă supun ție, oricare ți-ar fi porunca.

Și atunci el părăsise hanul și călărise înainte către Mishima, plin de

presimțiri negre. Iar ea își uscăse lacrimile și-și refăcuse fardul. Gyoko o lăudase.

— Ești atât de înțeleaptă, copilă. Oh, cât aș vrea ca doamna Toda să aibă pe jumătate înțelepciunea ta.

Yoshinaka îi conduse, fără să se grăbească, din han în han, de-a lungul râului Kano, care șerpuia către nord, către mare, fără să-i pese de timpul pierdut cu întârzierile ce păreau că se nasc ca din întâmplare. Toranaga îi spusese între patru ochi că nu era nevoie să se grăbească și că era îndeajuns să sosească cu toții la Mishima, teferi, până la prima lună nouă.

— Prefer să ajungeți mai târziu decât mai devreme, Yoshmaka-san. Înțelegeți?

— Da, Alteță, răspunsese el.

Acum își binecuvânta *kami*-ul păzitor pentru acest răgaz. La Mishima, cu seniorul Hiro-matsu – ori la Yedo cu seniorul Toranaga – trebuia să-și facă raportul obligatoriu, verbal sau în scris. Atunci va trebui să se hotărască dacă să spună ceea ce credea, nu și ceea ce avusese atât de multă grijă să nu vadă. Ehei, își spuse înspăimântat, desigur că mă înșel. Doamna Toda? Ea, cu orice alt bărbat și mai ales cu barbarul!

Nu-i de datoria ta să vezi? se întrebă. Să găsești dovezi? Să-i prinzi după o ușă închisă, în același pat? Ai să fii socotit complice dacă n-o faci, *neh*? Ar fi atât de ușor, chiar dacă sunt atât de atenți.

Da, dar numai un nerod ar face asemenea acuzație, gândi. Nu-i mai bine să faci pe prostul și să te rogi ca nimeni să nu-i trădeze pe ei, și deci și pe tine? Viața ei s-a sfârșit. Suntem cu toții osândiți, așa că ce mai contează? Uite-te în altă parte, lasă-i cu *karma* lor. Ce importanță mai are? Dar, în adâncul sufletului, samuraiul știa că are multă importanță.

***

— Ah, bună dimineața, Mariko-san. Ce zi frumoasă, spuse părintele Alvito, îndreptându-se către ei.

Se aflau în afara hanului, gata să pornească la drum. Făcu semnul crucii asupra ei.

— Domnul să te binecuvânteze și să te aibă în pază pentru totdeauna.

— Mulțumesc, părinte.

— Bună dimineața, pilotule. Cum te simți astăzi?

— Bine, mulțumesc.

Grupul lor și al iezuiților se întâlneau deseori în timpul călătoriei, câteodată depășindu-se. Uneori stăteau la același han, alteori călătoreau împreună.

— N-ai vrea să călăresc alături de tine, pilotule? Aș fi bucuros să continuăm lecțiile de japoneză, dacă ai chef.

— Mulțumesc, da, mi-ar place.

În prima zi, Alvito se oferise să-l învețe pe Blackthorne limba japoneză.

— În schimbul a ce? întrebăse prevăzător Blackthorne.

— În schimbul a nimic. Ar ajuta să-mi treacă timpul mai ușor și ca să-ți spun adevărul, în clipa asta sunt nemulțumit de viață și mă simt bătrân. Și poate și ca un fel de scuză pentru cuvintele mele aspre.

— N-aștept nici un fel de scuză de la tine. Tu ai drumul tău, eu pe al meu. Nu ne putem întâlni.

— Poate, dar în timpul călătoriei am putea schimba unele cunoștințe, *neh*? Suntem niște călători pe același drum. Mi-ar place să te ajut.

— De ce?

— Cunoștințele aparțin Domnului, nu omului. Mi-ar place să te ajut ca un fel de dar, fără nimic în schimb.

— Mulțumesc, dar n-am încredere.

— Atunci, dacă insiști, spune-mi despre lumea ta: ce-ai văzut și pe unde-ai fost. Orice vrei, dar numai ceea ce vrei. Adevărul adevărat.

Crede-mă, mă fascinează și ar fi un schimb cinstit. Am venit în Japonia când aveam treisprezece sau paisprezece ani și n-am văzut nimic din lume. Am putea chiar să ajungem la un fel de armistițiu, pe timpul călătoriei, dacă dorești.

— Da' fără religie sau politică și fără doctrine papistașe.

— Sunt ceea ce sunt, pilotule, dar am să încerc.

Așa că începură să schimbe informații cu prudență. Lui Blackthorne i se părea un schimb necinstit. Erudiția lui Alvito era uriașă. Era un dascăl neîntrecut, pe când Blackthorne gândea că istorisea lucruri pe care orice pilot le știa.

— Dar asta nu este adevărat, spusese Alvito, ești un pilot unic. Ai făcut lucruri de necrezut. Unul din cei câțiva de pe pământ, *neh?*

Cu timpul, armistițiul chiar se stabilise între ei și asta o bucurase pe Mariko.

— Asta e prietenie, Anjin-san, sau începutul ei, spusese ea.

— Nu, nu prietenie, n-am încredere în el, ca și până acum. Și nici el în mine. Suntem dușmani pe vecie. N-am uitat nimic și nici el. E doar un re-paos trecător, poate cu un scop foarte special pe care n-o să-l mărturisească niciodată dacă l-aș întreba. Îl înțeleg și nu e nici un rău în asta, atâta vreme cât mă păzesc.

În timp ce el își petrecea timpul cu Alvito, ea călărea la pas cu Kiku și Gyoko și vorbeau despre împărțitul pernei și despre felurile de a place bărbaților și despre Lumea Sălciilor. În schimb, ea le spuse despre lumea ei, împărtășindu-le toate amintirile întâmplărilor la care fusese martoră, sau în care participase, sau despre care aflase. Despre dictatorul Goroda, despre Taikō și chiar despre seniorul Toranaga, întâmplări cumpănite alese, despre faptele celor mari, întâmplări despre care un om de rând n-ar fi aflat niciodată.

La câteva mile sud de Mishima râul se îndrepta către vest, ca să se reverse alene către coastă și marele port Numazu, iar ei părăsiră ținutul acela brăzdat de defileuri și porniră peste câmpia întinsă, așternută cu ogoare de orez, de-a lungul largului drum aglomerat ce se îndrepta către nord. Erau multe râuri cu afluenții lor de trecut. Unele se treceau prin vad, altele erau adânci și foarte late și trebuiau trecute cu bacul. Foarte puține erau traversate de poduri. De obicei, treceau pe umerii hamalilor care se adunau în număr mare în preajma vadurilor anume pentru aceasta și care vociferau și se tocmeau pentru slujbă.

Era cea de-a șaptea zi de la plecarea din Yokosé. Drumul se despărțea și aici părintele Alvito spuse că trebuia să-i părăsească. Va porni pe drumul dinspre vest, urmând să ajungă la corabia sa cam peste o zi, dar îi va ajunge din urmă și li se va alătura din nou pe drumul de la Mishima la Yedo, dacă era îngăduit. Desigur, sunteți amândoi bineveniți, dacă vreți să mă însoțiți.

— Îți mulțumesc, dar, îmi pare rău, sunt lucruri pe care trebuie să le fac în Mishima.

— Anjin-san, dacă doamna Mariko va fi atât de prinsă, ai fi binevenit singur. Bucătarul nostru este foarte priceput, iar vinul e bun.

Și jur în fața lui Dumnezeu, ai să fii în siguranță și liber să vii sau să pleci, după dorință. Rodrigues e la bord.

Mariko băgă de seamă că Blackthorne ar fi vrut s-o părăsească. Cum poate oare? se întrebă cu adâncă tristețe. Cum poate să mă părăsească acum, când timpul este atât de scurt?

— Te rog, du-te Anjin-san, spuse. Ar fi frumos pentru dumneata. Și plăcut să-l întâlnești pe Rodrigues, *neh?*

Dar Blackthorne nu plecă, oricât ar fi vrut. N-avea încredere în preot. Nici pentru Rodrigues nu și-ar fi băgat capul în laț. Îi mulțumi lui Alvito și îl privi îndepărtându-se.

— Hai să ne oprim acum, Anjin-san, spuse Mariko, deși era doar amiaza. Nu e nici o grabă, *neh?*

— Excelent. Da, mi-ar place.

— Părintele e un om de treabă, dar mă bucur că a plecat.

— Și eu. Dar nu e un om de treabă, e popă.

Ea fu surprinsă de îndârjirea din glasul lui.

— Oh, îmi pare rău, Anjin-san. Te rog, iartă-mă pentru că...

— N-are importanță, Mariko-san. Ți-am spus. Nimic nu s-a uitat și el întotdeauna o să-mi vrea răul.

Blackthorne porni să-l caute pe căpitanul Yoshinaka.

Tulburată, ea privi către răscruce.

Caii celor din suita părintelui Alvito treceau fără grabă printre ceilalți călători. Unii se înclinau către micul cortegi, alții îngenuncheau umili, alții erau curioși, iar alții încruntați, dar toți se dădeau politicoși la o parte din drum. Nu și samurarii, chiar și cel mai neînsemnat. Când părintele Alvito întâlnea un samurai, se trăgea spre dreapta sau spre stânga, iar însoțitorii îl urmau.

Era bucuros că o părăsește pe Mariko și pe Blackthorne, bucuros de schimbare. Avea misive grabnice de trimis Părintelui Inspector, pe care nu fusese în stare să le trimită din pricină că porumbeii fuseseră uciși la Yokosé. Erau atâtea probleme de rezolvat: Toranaga, Uo pescarul, Mariko și piratul. Și Josef, care continua să-i urmărească pașii.

— Ce caută aici, căpitane Yoshinaka? explodase în prima zi, când îl băgase de seamă pe Josef între gârzi, purtând un chimonou militar și, stânjenit, săbii.

— Seniorul Toranaga mi-a poruncit să-l duc la Mishima, Tsukku-san. Acolo trebuie să-l predau seniorului Hiro-matsu. Oh, îmi pare rău, vederea lui vă ofensează?

— Nu, nu, spusese el, neconvingător.

— Ah, vă uitați la săbiile lui? Nu trebuie să vă îngrijorați, sunt doar mânerele, nu au lame. Este porunca seniorului Toranaga. Se pare că omul a intrat în ordinul domniilor-voastre atât de tânăr că nu este limpede dacă ar trebui să aibă săbii adevărate sau nu, oricât ar fi el îndreptățit să le poarte, sau oricât de mult le-ar dori. Se pare că s-a alăturat Ordinului de copil, Tsukku-san. Chiar și așa, desigur, nu putem să lăsăm un samurai fără săbii, *neh?* Uraga-noh-Tadamasa e desigur samurai, deși a fost preot barbar mai bine de douăzeci de ani. Stăpânul nostru a hotărât acest înțelept compromis.

— Ce-o să i se întâmple?

— Trebuie să i-l predau seniorului Hiro-matsu. Poate c-o să fie trimis înapoi unchiului său, pentru a fi judecat; poate o să rămână cu noi. Eu doar ascult poruncile, Tsukku-san.

Părintele Alvito se îndreptase spre Josef cu gând să-i vorbească, dar Yoshinaka îl oprise politicos.

— Îmi pare rău, dar stăpânul meu a poruncit, de asemenea, să fie ținut singur, departe de oricine. În mod deosebit de creștini. Până când seniorul Harima ia o hotărâre, a spus stăpânul meu. Uraga-san este vasalul seniorului Harima, *neh?* Seniorul Harima e creștin de asemenea și el, *neh?* Seniorul Toranaga spune că un *daimyo* creștin trebuie să se ocupe de un creștin renegat. În definitiv, seniorul Harima e unchiul lui și șeful casei și el a poruncit să îi fie dat în grijă atunci.

Deși nu era îngăduit, Alvito încercase din nou în noaptea aceea să vorbească cu Josef între patru ochi, să-l roage să se răzgândească și să îngenuncheze penitent în fața Părintelui Inspector, dar tânărul îi întorsese spatele, îndepărtându-se rece, fără să-l asculte și după asta Josef fusese întotdeauna trimis departe către capul coloanei.

Cumva, Sfântă Fecioară, trebuie să-l aducem înapoi la mila Domnului, gândi Alvito, neliniștit. Ce pot să fac? Poate că Părintele Inspector va ști să se descurce cu Josef. Da, și va ști ce-i de făcut după ce Toranaga s-a hotărât atât de neașteptat să se supună, lucru pe care îl socotise fără putință de înfăptuit, la întâlnirea lor tainică.

— Nu, asta este cu totul împotriva firii lui Toranaga, spusesese Dell'Aqua. Va porni războiul când se vor opri ploile, poate chiar înainte dacă poate să-l convingă pe Zataki să reuneze și să-l trădeze pe Ishido. Previziunea mea e că o să aștepte atât de mult cât va putea și va încerca să-l forțeze pe Ishido să facă prima mișcare. E jocul lui obișnuit. Orice s-ar întâmpla, atâta timp cât Kyama și Onoshi îl sprijină pe Ishido și Osaka, Kwanto va fi învins și Toranaga distrus.

— Și Kyama și Onoshi? Își vor ține dușmănia îngropată pentru binele comun?

— Da. Sunt pe deplin convinși că o victorie a lui Toranaga va fi condamnarea la moarte a Sfintei Biserici. Acum, că Harima a trecut de partea lui Ishido, mi-e teamă că Toranaga e un vis pierdut.

Din nou război civil, gândi Alvito. Frate contra frate, tată contra fiu, sat contra sat. Anjiro, gata să se răscoale, înarmat cu muschete furate, așa cum îi șoptise Uo, pescarul și celelalte știri înspăimântătoare. Un regiment de muschete aproape gata! O unitate de cavalerie modernă, de model european, mai mare de două mii de muschete, adaptată războiului japonez.

Oh, Sfântă Fecioară, apără-i pe credincioși și blestemă-i peeretici. Ce păcat că Blackthorne este atât de sucit. Ar putea fi un aliat atât de prețios! Nu m-am gândit niciodată așa, dar e adevărat. E nebănuț de ager la minte în tot ceea ce privește marea și lumea, curajos și inteligent, cinstit chiar în erezia lui, drept și lipsit de ascunzișuri. Nu trebuie niciodată să i se spună ceva de două ori, memoria lui este uluitoare. M-a învățat atât de multe despre lume și despre el. E asta oare o greșală? se întrebă Alvito; trist, întorcându-se să-i facă semn lui Mariko, pentru ultima dată. E greșit să înveți despre dușmanul tău și în schimb să-l înveți tu pe el ceva? Nu. E o greșală să te faci că nu vezi un păcat de moarte?

La trei zile de Yokosé fratele Michael făcuse o observație care îl zguduise.

— Crezi că sunt amanți?

— Ce e Dumnezeu altceva decât dragoste? Nu este acesta cuvântul lui Iisus? îi răspunsese Michael. Eu doar am spus că le-am văzut privirile împletindu-se și că era atât de minunat de privit. Despre trupurile lor nu știu, părinte. Și într-adevăr, nu-mi pasă. Sufletele lor se atingeau și mi se pare că-l înțeleg mai bine pe Dumnezeu din cauza asta.

— Trebuie să te înșeli în privința lor. Ea n-ar face niciodată una ca asta. E împotriva întregii ei culturi, împotriva legilor lor și împotriva lui Dumnezeu. Ea e o creștină adevărată. Știe că adulterul este un păcat îngrozitor.

— Da, asta este ceea ce spunem noi, dar căsătoria ei este *shinto* și nu întărită în fața bunului Dumnezeu, așa că este ăsta adulter?

— Pui cumva la îndoială și Cuvântul? Te-a atins cumva și pe tine erezia lui Josef?

— Nu, părinte, te rog să mă ierți. Niciodată Cuvântul, doar ce a făcut omul din el.

De atunci înainte îi privise mult mai atent. Era limpede că bărbatul și femeia se plăceau unul pe celălalt foarte mult. De ce n-ar fi fost așa? Nu e nimic rău în asta. Întruna împreună, fiecare învățând de la celălalt, femeii i se poruncise să dea la o parte religia, bărbatul neavând nici una, sau doar o urmă a ereziei lutherane, așa cum Dell'Aqua spunea că era cu toți englezii. Amândoi puternici, plini de viață, oricât de nepotriviți unul față de celălalt.

În timpul spovedaniei ea nu mărturisise nimic. El nu o forțase. Ochii ei nu spusese nimic și spuneau totul. Dar nu exista ceva cu adevărat real, pe care să te sprijini. Se putea auzi explicându-i lui Dell'Aqua: "Michael trebuie să fi greșit, Eminentă." "Dar este ea vinovată de adulter? Este vreo dovadă?" "Din fericire, nici una."

Alvito trase de frâie și se răsuci în șa ca să poată privi înapoi. O văzu stând pe o mică ridicătură, pilotul vorbindu-i lui Yoshinaka, bătrâna

codoasă și târfa ei vopsită întinse în palanchinul lor. Era răscolit de zelul fanatic ce se ridica în sinea lui. Pentru prima dată îndrăzni să întrebe "Ai preacurvit cu pilotul, Mariko-san? Ți-a osândit ereticul sufletul pe vecie? Tu, care ai fost aleasă să fii în viață călugăriță și probabil prima noastră stareță dintre băștinași, trăiești în păcatul murdar, nemărturisită, pângărită, ascunzând sacrilegiul de confesorul tău și prin asta și tu murdărită în fața lui Dumnezeu?"

O văzu făcându-i semn cu mâna. De data asta se făcu că n-o vede și-i întoarse spatele, înfigându-și pintenii în coastele calului și porni grăbit înainte.

***

În noaptea aceea somnul lor a fost tulburat.

— Ce s-a întâmplat, dragoste?

— Nimic, Mariko-san, dormi.

Dar ea nu putea să doarmă și nici el. Cu mult înainte de a trebui să o facă, ea se strecură din camera lui, iar el se ridică și se duse în curte, cercetând dicționarul la lumina lumânării până în zori. Când soarele răsări și ziua se încălzi, grijile nopții dispărură și-și continuară, în pace, drumul. În curând, ajunseră la marele drum Tokaido și călătorii deveniră mult mai numeroși. Cei mai mulți, mergeau ca de obicei, pe jos, cu tot avutul în spate. Se vedeau câțiva cai de povară și nici o trăsură.

— Oh, trăsură, asta e ceva cu roți, *neh*? Nu-s de vreun folos în Japonia, Anjin-san. Drumurile noastre sunt prea abrupte și întotdeauna întretăiate de râuri și pâraie. Roțile ar strica de altfel și fața drumurilor, așa că nu sunt îngăduite altcuiva decât Împăratului, iar el călătorește doar câțiva *ri*, cu ocazia ceremoniilor, în Kyoto, pe un drum special. N-avem nevoie de roți. Cum poți să treci vehicule peste un râu sau un torent? Iar aici sunt prea multe, mult prea multe ca să faci poduri. Sunt poate șazeci de torente de trecut de aici până la Yedo, Anjin-san. Câte ore au trecut, deja? Zeci, *neh*? Nu, toți mergem pe jos sau călărim. Desigur, caii sau palanchinele, în special, sunt îngăduite doar persoanelor importante, *daimyo*, sau samurai. Și nici chiar tuturor samurailor.

— Cum? Nici chiar dacă îți dă mâna nu poți să-l închiriezi?

— Nu – dacă n-ai rangul potrivit, Anjin-san. Asta-i foarte înțelept, nu crezi? Doctorii și cei foarte bătrâni pot călători cu calul sau în palanchin, sau cei foarte bolnavi, dacă primesc învoirea scrisă de la stăpânul lor de drept. Palanchinele sau caii n-ar fi potriviți pentru țărani sau oamenii de rând, Anjin-san. Ar putea să-i învețe la lenevie, *neh*? E mult mai sănătos pentru ei să meargă pe jos.

— Și-i ține la locul lor, *neh*?

— O, da. Totul duce la pace, ordine și *wa*. Doar negustorii au bani de aruncat și ce sunt ei altceva decât paraziți care nu produc nimic, nu cultivă nimic, nu fac altceva decât se hrănesc din munca altora? Fără îndoială ei trebuie neapărat să meargă pe jos, *neh*? În asta noi suntem foarte înțelepți.

— N-am văzut niciodată atât de multă lume pornită la drum, spuse Blackthorne.

— Oh, asta-i nimic. Așteaptă până o să ajungem mai aproape de Yedo. Nouă ne place să călătorim, Anjin-san, dar rareori singuri. Ne place să călătorim în grupuri.

Dar mulțimea nu le stânjenea înaintarea. Semnul lui Toranaga pe care stindardele lor îl purtau, rangul lui Toda Mariko, eficiența brutală a lui Akira Yoshinaka și alergătorii pe care el îi trimitea înainte să anunțe cine venea, le asigurau cele mai bune camere, la cel mai bun han și trecere nestânjenită. Toți ceilalți călători și samurai se dădeau iute într-o parte și se înclinau adânc, așteptând până treceau.

— Trebuie toți să se oprească și să îngenuncheze așa, în fața oricui?

— Oh, nu, Anjin-san. Numai pentru *daimyo* și persoane importante și

către cei mai mulți samurai. Da. Asta ar fi un gest foarte înțelept pentru oamenii de rând. E politicos s-o faci, Anjin-san, și necesar, *neh?* Dacă oamenii de rând nu i-ar respecta pe samurai și nu s-ar respecta ei înșiși, cum ar putea să fie respectată legea și cărmuită țara? Apoi e la fel pentru toată lumea. Noi ne-am oprit și ne-am înclinat și-am îngăduit curierului imperial să treacă, nu-i așa? Toți trebuie să fie politicoși, *neh?* *Daimyo* mai mărunți trebuie să descălece și să se incline în fața celor mai importanți. Ritualul ne conduce viețile, dar țara e supusă.

— Să zicem că doi *daimyo* sunt egali și se întâlnesc.

— Atunci amândoi vor descăleca și se vor inclina la fel și-și vor vedea de drum.

— Să zicem că seniorul Toranaga și generalul Ishido s-ar întâlni.

Mariko trecu la latină.

— Cine sunt ei, Anjin-san? Numele astea nu le știu, nu astăzi și nu între tine și mine.

— Tu ai dreptate, te rog să mă ierți.

— Ascultă, dragostea mea, hai să promitem că dacă Fecioara ne va zâmbi și noi vom scăpa din Mishima, doar la Yedo, la primul pod, numai când va fi neapărată nevoie, vom părăsi lumea noastră anume. Te rog, da?

— Ce primejdie deosebită e în Mishima?

— Acolo căpitanul nostru trebuie să prezinte un raport seniorului Hiro-matsu. Acolo trebuie să-l văd și eu. Este un om înțelept și foarte atent. Ar fi ușor pentru noi să fim trădați.

— Am fost foarte prevăzători. Hai să-l rugăm pe Dumnezeu ca temerile tale să fie fără rost.

— Nu mi-e teamă pentru mine, doar pentru tine.

— Iar mie, pentru tine.

— Atunci promitem unul celuilalt să stăm numai în lumea noastră?

— Da.

— Hai să ne prefacem că e lumea adevărată – numai a noastră.

***

— Iată Mishima, Anjin-san.

Mariko arată peste ultimul torent. Întinsul oraș-cetate, care găzduia aproape șazeci de mii de oameni, era în mare parte ascuns de ceața dimineții. Doar câteva acoperișuri de case și castelul de piatră puteau fi zărite. În spate erau munții, care coborau până la marea dinspre apus. Departe, către nord-vest, era gloriosul munte Fuji. La nord și la răsărit, piscurile munților zgâriau cerul.

— Și acum?

— Acum Yoshinaka a fost rugat să găsească cel mai plăcut han pe o distanță de zece *ri*. Vom sta acolo două zile. O să îmi ia cel puțin atât să-mi termin treburile. Gyoko și Kiku-san or să ne părăsească în timpul ăsta.

— Apoi?

— Apoi plecăm mai departe. Ce spune simțul tău în privința vremii de la Mishima?

— Că e prietenoasă și sigură, răspunse el. După Mishima, ce mai urmează?

Îi arată către nord-est, nehotărâtă.

— Apoi pornim într-acolo. E o trecătoare care se răsuțește printre munți către Hakone. Este cea mai istovitoare parte a întregului drum Tokaido. După asta drumul coboară către orașul Odawara, care este mai mare decât orașul Mishima, Anjin-san. E pe coastă. De acolo până la Yedo mai avem puțin timp.

— Cât de puțin?

— Nu îndeajuns.

— Greșești, dragostea mea, îmi pare rău, spuse el. Avem tot timpul din lume.

Generalul Toda Hiro-matsu primi mesajul personal pe care i-l întinse Mariko. Rupse sigiile lui Toranaga. Cele scrise acolo istoriseau pe scurt ceea ce se întâmplase la Yokosé, îi confirma hotărârea lui Toranaga de a se supune, îi porunca să țină hotărele și trecătorile către Kwanto împotriva oricui ar fi încercat să pătrundă, până la sosirea lui, dar să lase să treacă orice mesager de la Ishido sau din est, și dădea instrucțiuni în privința creștinului renegat și a lui Anjin-san. Bătrânul soldat citi mesajul a doua oară, nemulțumit.

— Acum, spune-mi tot ce ai văzut la Yokosé, sau ai auzit, și care are legătură cu seniorul Toranaga.

Mariko se supuse.

— Acum, spune-mi ce crezi că s-a-ntâmplat.

Din nou ea se supuse.

— Ce s-a întâmplat la *cha-no-yu* între tine și fiul meu?

Îi spuse totul așa cum se întâmplase.

— Fiul meu a spus că stăpânul nostru o să fie înfrânt, înainte de cea de-a doua întâlnire cu seniorul Zataki?

— Da, Alteță.

— Ești sigură?

— Oh, da, Alteță.

Urmă o lungă tăcere în camera aflată sus, în donjonul castelului ce domina orașul. Hiro-matsu se ridică în picioare și merse la ambrazura pentru arcași tăiată în peretele gros din piatră, cu spatele și încheieturile înjunghiindu-l, cu sabia în mână.

— Nu înțeleg.

— Alteță?

— Nici pe fiul meu, nici pe stăpânul nostru. Suntem în stare să risipim orice armată poate să strângă Ishido. Cât despre hotărârea de a se supune...

Ea se jucă cu evantaiul, privind cerul de seară, plin de stele și încântător.

Hiro-matsu o cerceta atent.

— Arăți foarte bine, Mariko-san. Mai tânără ca niciodată. Care-i taina ta?

— N-am nici una, Alteță, răspunse ea cu gâtul dintr-odată uscat.

Așteptă ca lumea ei să se sfărâme în bucățele, dar clipa trecu și bătrânul își întoarse ochii pătrunzători înapoi la orașul de dedesubt.

— Acum, spune-mi ce s-a-ntâmplat de cind ai părăsit Osaka. Tot ce-ai văzut sau ai auzit sau la care ai luat parte, spuse.

Era târziu în noapte când ea isprăvi. Îi povestise totul, deslușit, în afară de întâmplările intime dintre ea și Anjin-san. Chiar și în privința asta avu grijă să nu ascundă faptul că îi plăcea de el, că îl respecta pentru inteligența și curajul lui, sau că Toranaga îi admira valoarea.

Pentru un timp, Hiro-matsu continuă să pășească în sus și-n jos, mișcarea domolindu-i durerea. Totul se potrivea ca două picături de apă cu raportul lui Yoshinaka și al lui Omi și chiar cu tot ceea ce înșirase acest *daimyo* înainte de a porni ca o furtună către Shinano. Acum înțelegea multe dintre lucrurile care-i fuseseră tulburi și avea destule informații ca să ia o hotărâre chibzuită. Unele dintre lucrurile pe care ea i le povestise îl dezgustau. Unele îl făceau să-și urască chiar mai mult fiul. Putea să înțeleagă motivele sale, dar asta nu făcea lucrurile mai bune. Restul celor spuse de ea îl forță să-i displacă barbarul și, de câteva ori, să-l admire întrucâtva.

— L-ai văzut trăgându-l pe stăpânul nostru către un loc sigur?

— Da. Seniorul Toranaga ar fi fost mort acum, Alteță, dacă n-ar fi fost el. Sunt foarte sigură. De trei ori i-a salvat viața stăpânului nostru: când au fugit din castelul Osaka, pe galeră, în portul Osaka și, fără nici o îndoială, la cutremur. Am văzut săbiile pe care le-a scos din pământ Omi-san. Erau răsucite ca tăiței și la fel de nefolositoare.

— Crezi că Anjin-san chiar voia să-și facă *seppuku* ?

— Da. Pe Domnul-Dumnezeul creștin! Cred că luase hotărârea asta. Doar Omi-san l-a împiedicat. Și, Alteță, cred fără tăgadă că merită să fie samurai, merită să fie *hatamoto*.

— Nu ți-am cerut părerea în privința asta.

— Vă rog să mă iertați, Alteță. Într-adevăr nu ați făcut-o, dar întrebarea vă stătea pe buze.

— Ești cititor de gânduri, după cum ești și dascăl de barbari?

— Oh, nu, vă rog să mă iertați, alteță, sigur că nu, spuse cu cea mai plăcută voce a ei. Am vrut doar să răspund căpeteniei clanului meu cât de bine îmi îngăduie slaba mea pricepere. Interesele stăpânului nostru sunt pe primul loc în mintea mea. Interesele voastre sunt imediat după ele.

— Așa să fie?

— Vă rog să mă iertați, dar asta n-ar trebui să întrebați. Porunciți-mi, alteță, și am să mă supun.

— De ce ești atât de mândră, Mariko-san, o întrebă iritat, și ai întotdeauna dreptate? Ei?

— Vă rog să mă iertați, Alteță, am fost nepoliticoasă, nu merit...

— Știu! Nici o femeie nu merită! spuse Hiro-matsu. și totuși, sunt vremuri când avem nevoie de înțelepciunea practică, ascuțită, rece, crudă, vicleană a unei femei. Sunt mult mai deștepte decât noi, *neh?*

— Oh, nu Alteță, spuse ea, întrebându-se ce era de fapt în mintea lui.

— E foarte bine că suntem singuri. Dacă asta ar ajunge la urechile altora, s-ar spune că bătrânul Pumn-de-Fier s-a boșorogit, că i-a sosit vremea să pună sabia jos, să se radă în cap și să înceapă să se roage lui Buddha pentru sufletele bărbaților pe care i-a trimis în Nemărginire și-ar avea dreptate.

— Nu, Alteță. E așa cum a spus stăpânul meu, fiul vostru. Până când soarta stăpânului nostru nu este hotărâtă nu vă puteți da la o parte. Nici domnia-voastră, nici stăpânul, soțul meu, nici eu.

— Da. Și totuși mi-ar face mare plăcere să pun săbiile jos și să caut pacea lui Buddha pentru mine și pentru cei pe care i-am ucis.

Rămase un timp cu privirea ațintită în noapte, simțindu-se copleșit de ani, apoi se întoarse către ea. Femeia era frumoasă, mai frumoasă decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse.

— Alteță?

— Nimic, Mariko-san. Îmi aminteam de prima dată când te-am văzut.

Asta fusese când Hiro-matsu își încredințase în taină sufletul lui Goroda ca să obțină această așchie de fată pentru fiul său, același fiu care-și măcelărise propria mamă, singura femeie pe care Hiro-matsu o iubise cu adevărat. De ce am luat-o pe Mariko pentru el? Pentru că am vrut să-l umilesc pe Taikō, *care o dorea* și el, să umilesc un rival, nimic mai mult.

A fost într-adevăr necredincioasă concubina mea? se întrebă bătrânul redeschizând o neostoită rană. Oh, zei! Când am să vă privesc în față, o să vă cer un răspuns la această întrebare. Vreau un da, sau un nu! Pretind acest adevăr! Cred că-i o minciună, dar Buntaro a spus că era singură în încăperea cu acel bărbat, ciufulită și cu chimonoul desfăcut și s-a întâmplat cu luni înainte de-a mă întoarce eu. Putea fi o minciună, *neh?* Sau adevărul, *neh?* Trebuie să fi fost adevărul. Desigur, nici un fiu nu și-ar decapita propria mamă, fără să fie sigur de asta.

Mariko cerceta cutele de pe fața lui Hiro-matsu, pielea lui încrețită și brăzdată de vârstă și puterea brațelor și umerilor săi. La ce te gândești? se întrebă, plâcându-i bărbatul. Ai putut vedea în mine? Ai aflat despre mine și despre Anjin-san, acum? Știi că tremur din dragoste pentru el? Că atunci

când o să am de ales între tine, Toranaga și el, am să-l aleg pe el?

Hiro-matsu stătea lângă ambrazură privind în jos, la orașul de sub el, strângând în pumni teaca și mânerul săbiei. Uitase de ea. Se gândea posomorât la Toranaga și la ceea ce spusese Zataki cu câteva zile în urmă, cu o scârbă amară, scârbă pe care i-o împărtășise.

— Da, desigur că vreau să cuceresc Kwanto și să-mi înfig stindardul pe zidurile castelului Yedo, acum, și să îl iau în stăpânirea mea. Mai înainte n-am vrut, dar acum o vreau, îi spusese Zataki. Dar așa? E dezonorant! Pentru fratele meu, pentru tine, sau pentru mine! Sau pentru oricine altcineva! Afară de Ishido, și țăranul ăla nu știe să se poarte,

— Atunci sprijină-l pe seniorul Toranaga. Cu ajutorul domniei-tale...

— Pentru ce? Ca fratele meu să devină *shōgun* și să-l înlăture pe Moștenitor?

— A spus de o sută de ori că-l sprijină pe Moștenitor. Eu cred că spune adevărul. Și am avea un Minowara să ne conducă, nu un țăran parvenit și sălbăticiunea aia de Ochiba, *neh?* Nepricepuții ăștia vor avea opt ani să conducă înainte ca Yaemon să devină major, dacă moare seniorul Toranaga. De ce să nu-i dăm seniorului Toranaga cei opt ani? *E Minowara!* A spus-o de mii de ori că o să-i dea puterea lui Yaemon. Gândești cu buclile? Toranaga nu este dușmanul lui Yaemon, sau al tău!

— Nici un Minowara nu va îngenunchea în fața țăranului ăla! S-a șters la dos cu onoarea lui și a noastră, a tuturor, a ta și-a mea!

Se certaseră și se blestemaseră unul pe celălalt și apoi, între patru ochi, ajunseseră aproape să se încaiere.

— Hai! îl ațâțase el pe Zataki. Trage sabia, trădătorule! Ești trădătorul fratelui tău, care este căpetenia clanului!

— Sunt căpetenia propriului meu clan. Avem aceeași mamă, dar nu același tată. Tatăl lui Toranaga a trimis-o pe mama mea în dizgrație. N-am să-l ajut pe Toranaga. Dar dacă abdică și-și despică burta, am să-l sprijin pe Sudara...

Nu-i nevoie, spuse Hiro-matsu în noapte, încă infuriat. Nu-i nevoie de asta câtă vreme eu sunt în viață și nu va fi nevoie de o supunere umilitoare. Sunt comandant suprem. Este de datoria mea să apăr onoarea stăpânului meu și casa lui, chiar de el însuși, dacă e nevoie. Așa că acum *eu* hotărâsc.

Ascultă, Alteță. Te rog să mă ierți, dar de data asta nu mă voi supune. Cu mândrie. De data asta am să te trădez. Acum o să mă alătur fiului și moștenitorului tău, seniorul Sudara și soției lui, doamna Genjiko și împreună o să poruncim "Cer de Purpură" când se vor opri ploile și atunci o să înceapă războiul. Și până când ultimul bărbat din Kwanto nu va muri cu fața către dușman, am să te țin în siguranță în castelul Yedo, orice ai spune, cu orice preț.

***

Gyoko era fericită că se afla din nou acasă, în Mishima, printre fetele ei și catastife și polițe de împrumuturi, să-și încaseze datoriile, ipotecile și dobânzile.

— Te-ai descurcat destul de bine, îi spuse administratorului ei.

Acesta, un om mărunț, cu fața zbârcită, bâlbâi o mulțumire și se depărtă șchiopătând. Mânioasă, ea se răsuci către bucătarul-șef.

— Treisprezece *chogini* de argint și două sute de *momne* de aramă, pentru hrana pe-o săptămână?

— Oh, vă rog să mă iertați, stăpână, dar zvonurile de război au săltat prețurile până la cer, spuse bătaios bărbatul gras. Totul: peștele, și orezul, și legumele. Chiar și sosul de soia și-a dublat prețul de luna trecută, iar cu *saké*-ul e și mai rău. Muncă, muncă, muncă în bucătăria aia încinsă, lipsită de aer, căreia, desigur, trebuie să i se aducă niște îmbunătățiri! Scump! Ha! Într-o săptămână am servit o sută șaptezeci și doi de oaspeți, am dat de mâncare la zece curtezane, unsprezece ucenice flamânde, patru

bucătari, șaisprezece slujnice și paisprezece servitori. Vă rog să mă iertați, stăpână, îmi pare rău, dar bunica mea e foarte bolnavă, așa că trebuie să vă cer zece zile libere, ca să...

Gyoko se trase de părul din cap îndeajuns ca să-l impresioneze, dar nu prea tare, ca să nu-și strice coafura și-l trimise de acolo, spunând că era ruinată, ruinată, că fără un asemenea bucătar desăvârșit va trebui să închidă cea mai faimoasă Casă de Ceai din Mishima și că toate astea vor fi din pricina lui, vina lui va fi dacă ea va fi silită să-și arunce în zăpadă toate fetele ei devotate și credincioase, dar lipsite de noroc.

— Nu uita că vine iarna, se vâlcări ea la plecare, ca o ultimă lovitură.

Apoi, mulțumită, singură, adună câștigul și scăzu pierderile, iar câștigul era de două ori mai mare decât se așteptase ea. *Saké*-ul ei avea un gust mai bun ca niciodată, iar dacă prețurile pentru mâncare crescuseră, același lucru se întâmplase și cu cel al *saké*-ului. Îi scrisese de îndată fiului ei în Odawara, unde se afla fabrica ei de *saké*, spunându-i să dubleze producția. După asta descurcă nelipsitele certuri dintre slujnice, dădu afară trei, angajă alte patru, trimise după misitul ei de curtezană și se tocmi îndârjită pentru contractele altor șapte curtezane pe care ea le admira.

— Și când ați dori ca prea-onoratele doamne să sosească, Gyoko-san? zâmbi micios bătrâna, știind că încasase un comision bun.

— Deîndată. Deîndată. Du-te. Aleargă.

După aceea își chemă tâmplarul și puseră la cale planurile pentru mărirea Casei de Ceai, camerele în plus pentru doamnele care urmau să vină.

— În sfârșit, locul de pe Strada a șasea e de vânzare, stăpână. Vreți să închei actele acum?

De luni de zile așteptase locul acela, de pe colț, dar acum scutură din cap și-l trimise cu instrucțiuni să obțină patru hectare de pământ sterp, pe dealuri, la nordul orașului, ca opțiune.

— Dar nu face totul tu. Folosește intermediari și nu fi lacom. Și nu vreau să se afle că îl cumperi pentru mine.

— Dar, patru hectare? Asta-i...

— Cel puțin patru, poate chiar cinci, în următoarele cinci luni. Dar numai cu drept de opțiune, înțelegi? Să fie toate puse pe numele astea.

Îi întinse lista oamenilor de încredere și îl trimise la treabă, văzând cu ochii minții orașul în oraș, înconjurat de ziduri, deja plin de viață. Răsufli mulțumită.

Chemă apoi fiecare curtezană și le felicită, sau glumi cu ele, sau strigă la ele, sau plânse împreună cu ele. Unele fură înaintate, altele coborâte în rang, prețurile lor ridicate sau scăzute. Atunci, în mijlocul întregii tevaturi, fu anunțat Omi.

— Îmi pare rău, dar Kiku-san nu se simte bine. Nimic serios, schimbarea vremii, sărmana copilă.

— Insist să o văd.

— Îmi pare rău, Omi-san, dar desigur că nu *insistați*. Kiku-san aparține stăpânului vostru, *neh?*

— Știu cui aparține, strigă Omi. Vreau doar s-o văd, atâta tot.

— Oh, îmi pare rău. Desigur aveți tot dreptul să strigați și să blestemați, îmi pare rău, vă rog să mă iertați, dar, îmi pare rău, ea nu se simte bine. În seara asta – sau poate mâi târziu, sau mâine – ce pot să fac, Omi-san? Dacă se face îndeajuns de bine, poate aș putea să vă trimit vorbă, dacă o să-mi spuneți unde stați...

El îi spuse, știind că nu avea altceva de făcut și ieși ca o furtună, dorind să facă bucăți toată Mishima.

Gyoko se gândi îndelung la Omi, apoi trimise după Kiku și-i spuse programul pe care-l pregătise pentru cele două nopți din Mishima.

— Poate am izbuti s-o convingem pe doamna Toda să mai întârzie patru, sau cinci nopți, copilă. Știu pe-aici o jumătate de duzină de oameni care ar plăti o avere ca să îi distrezi la petrecerile lor. Acum, că marele

daimyo te-a cumpărat, nimeni nu te poate atinge, niciodată, așa că poți să cânti și să dansezi și să fii prima noastră *gei-sha*.

— Și sārmanul Omi-san, stāpānā, nu l-am auzit niciodată atāt de furios pānā acum. Īmi pare rāu c-a strigat la dumneata.

— Ha! Ce ĩnseamnā un strigāt sau douā cānd suntem, ĩn sfārșit, concubine de *daimyo* și ale celor mai bogați dintre bogații misiți de orez și mātase. Īn noaptea asta o sā-i spun lui Omi-san unde ai sā cânti ultima datā, dar mult mai devreme, așa cā va trebui sā aștepte. O sā aranjez o ĩncāpere alāturatā. Īntre timp o sā aibā *saké* din belșug și Akiko o sā-l serveascā. N-o sā strice nimānui dacā-i cânti un cāntec trist, sau chiar douā, dupā aceea. Īncā nu suntem sigure ĩn privința lui Toranaga-san, *neh?* Īncā n-am primit avansul, fārā sā mai vorbim de rest.

— Te rog sā mā ierți, dar Choko n-ar fi o alegere mai potrivită? E mai drāguțā și mai tānārā și mai dulce. Sunt sigurā cā o sā-i placā mai mult.

— Da, copilā, dar Akiko e puternicā și foarte priceputā și cānd astfel de nebunii ĩi cuprind pe bārbați, ei pot deveni cu ușurințā brutali, mai brutali decāt poți sā-ți ĩnchipui. Chiar și Omi-san. Nu vreau sā i se ĩntāmple ceva lui Choko. Lui Akiko ĩi place primejdia și are nevoie de puținā violențā ca sā facā totul bine. O sā toceascā ea Preaminunatul Spin. Aleargā acum. Cel mai frumos chimonou și cele mai bune parfumuri.

Gyoko o trimise pe Kiku de-acolo sā se pregāteascā și ĩncā o datā se avāntā ĩn rezolvarea treburilor casei. Apoi, toate terminate, chiar și invitațiile oficiale la *cha* pentru a doua zi, ale celor opt mai importante mama-san din Mishima, pentru a discuta o problemā de mare importanțā, se cufundā mulțumitā ĩntr-o baie.

— Ahhhhhh!

La vremea potrivitā, un masaj desāvārșit. Parfum și pudrā și fard și coafura. Un chimonou ușor dintr-o mātase ușoară, spumoasā și dupā aceea, la momentul potrivit, sosi favoritul ei. Avea optsprezece ani, era student, fiul unui samurai sārācit și se numea Inari.

— Oh, cāt de minunatā ești! Am alergat aici ĩn clipa ĩn care poemul tāu a sosit, spuse el cu rāsufierea tāiatā. Ai cālātorit bine? Mā bucur atāt de mult cā pot sā-ți spun bun-sosit. Īți mulțumesc. Īți mulțumesc pentru daruri! Sabia este desāvārșitā și chimonoul! Oh, cāt de bunā ești cu mine!

Da, sunt, ĩși spuse, deși o negā cu ĩncāpātānare fațā de el. Īn curānd stātea ĩntinsā lāngā el, asudatā și languroasā.

Ah, Inari, se gāndi amuzatā. Strālucitorul tāu Pistil nu are mārimea celui al lui Anjin-san, dar ce-ți lipsește ĩn mārime, neĩndoielnic ai ĩn vigoare nedomolitā.

— De ce rāzi? o ĩntrebā somnoros.

— Pentru cā mā faci fericitā, oftā ea, ĩncāntatā cā avusese marele noroc de-a fi educatā.

Sporovāi cu ușurințā, fācāndu-i complimente fārā zgārćenie și māngāindu-l ca sā adoarmā, māinile și vocea ei gāsind singure, dintr-o ĩndelungatā obișnuințā, fārā greș, toate gesturile de care era nevoie. Minteā ei era departe. Se gāndea la Mariko și la dragostea ei, cāntāring și recāntāring feluritele posibilitāți. Cāt de mult sā ĩndrāzneascā sā insiste, sau cui ar trebui sā-i spunā? S-o amenințe, oare, foarte delicat, desigur? Toranaga? Buntaro? Sau cine altcineva? Preotul creștin? Ar fi vreun cāștig ĩn asta? Sau seniorul Kiyama? Desigur, orice scandal legat de doamna Toda și barbar va lovi ĩn cāsātoria fiului ei cu nepoata lui Kiyama. Oare amenințarea asta ar face-o sā se ĩnduplece? Sau ar trebui sā nu fac nimic? E mai mult de cāștigat din asta?

Pācat de Mariko. O doamnā atāt de drāguțā! Oh, ar fi o curtezanā nemaipomenitā! Pācat de Anjin-san. Oh, dar este foarte deștept. Aș putea sā cāștig o avere de pe urma lui.

Cum aș putea folosi mai bine aceastā tainā, cu mai mult cāștig, ĩnainte de a nu mai fi o tainā, iar cei doi sā se distrugā singuri?

Ai grijā, Gyoko, se dojeni ea, nu ți-a rāmas prea mult timp sā te

hotărăști în privința asta, sau a celorlalte taine noi: despre puștile și armele ascunse de țărani din Anjiro, de pildă, sau despre noul regiment de muschete, numărul oamenilor, ofițerilor și al armelor și organizarea lui. Sau despre Toranaga, care, noaptea trecută, la Yokosé, a împărțit perna cu Kiku, bine dispus, folosind un ritm clasic – șase ușoare și cinci apăsate – pentru cele câteva sute de mișcări, cu puterea unui om de treizeci de ani și a dormit până în zori ca un prunc. Nu așa se poartă un om copleșit de griji, *neh?*

Sau de suferința preotului virgin, care, gol, în genunchi, s-a rugat mai întâi Dumnezeuului său creștin, cerșind îndurare pentru păcatul pe care avea să-l comită cu fata și pentru celălalt păcat, cel adevărat, pe care îl făcuse în Osaka, lucruri ciudate, tainice, ale spovedaniei, care-i fuseseră șoptite de un lepros și pe care apoi, ca un netrebnic, le trecuse mai departe seniorului Kiyama. Ce-ar face Toranaga cu astea? Șiruri nesfârșite de cuvinte care-i fuseseră spuse și pe care el le rostise altora, apoi rugăciunea, cu ochii închiși, înainte ca sârmanul nebun să desfacă larg picioarele fetei, fără nici un fel de delicatețe și, mai târziu, să se furișeze afară, ca o sălbăticiune de noapte. Atât de multă ură și suferință și rușine fără rost!

Sau despre cel de-al doilea bucătar al lui Omi, care-i șoptise unei slujnice, care șoptise iubitului ei, care-i șoptise lui Akiko, că-l auzise pe Omi și pe mama lui plănuiind moartea lui Kasigi Yabu, stăpânul lor legiuit. Ha! Asemenea lucruri, ajunse la urechile tuturor, ar pune pe foc tot clanul Kasigi! La fel ar face și oferta tainică făcută de Omi și Yabu lui Zataki, dacă ar fi șoptită lui Toranaga. Sau cuvintele pe care Zataki le-a murmurat în somn, pe care cea cu care a împărțit perna le-a ținut minte și mi le-a vândut a doua zi pentru un *chogin* întreg de argint, cuvinte din care se înțelegea că generalul Ishido și doamna Ochiba mâncau împreună, dormeau împreună și că Zataki însuși îi auzise icnind și gemând și strigând când Yang străpunsese Yin până sus, în Câmpiile Îndepărtate! Gyoko zâmbi Uluitor, *neh?* Lume atât de sus-pusă!

Sau despre celelalte lucruri ciudate, cum că în clipa Norilor și a Ploii și de câteva ori înainte de asta, seniorul Zataki o numise pe fata cu care împărțea perna, fără să-și dea seama, "Ochiba". Ciudat, *neh?*

Oare s-ar purta Zataki, cel atât de necesar ambelor părți, altfel, dacă Toranaga i-ar oferi-o pe Ochiba drept momeală? Gyoko chicoti, încălzită de toate aceste taine încântătoare, toate atât de folositoare, dacă erau spuse cui trebuie, pe care oamenii le scăpaseră odată cu Nectarul Fericirii.

— O să se schimbe, murmură ea, încrezătoare. Oh, foarte. Da.

— Cum?

— Nimic, nimic, Inari-*chan*. Ai dormit bine?

— Cum?

Ea zâmbi și-l lăsă să se cufunde din nou în somn. Apoi, când el fu gata, își puse din nou mâinile și buzele pe el, pentru plăcerea ei – și a lui.

***

— Unde-i englezul acum, părinte?

— Nu știu cu siguranță, Rodrigues. Încă. S-ar putea să fie într-unul dintre hanurile de la sud de Mishima. Am lăsat un servitor să afle în care. Alvito strânse ultimile resturi de sos, cu o coajă de pâine proaspătă.

— Când ai să știi?

— Mâine, fără îndoială.

— *Que va!* Mi-ar place să-l văd din nou. S-a întremat? Întrebă Rodrigues ca într-o doară.

— Da.

Clopotul corabiei sună de șase ori. Trei ceasuri după amiază.

— Ți-a spus ce i s-a întâmplat după ce a plecat din Osaka?

— Știu o parte din întâmplare. De la el și de la alții. E-o poveste lungă și sunt multe de istorisit. Mai întâi am să mă ocup de mesajele mele, apoi

stăm de vorbă.

Rodrigues se lăsă pe spate în scaunul său din cabina mică de la pupă.

— Bine. Asta ar fi foarte bine.

Văzu trăsăturile ascuțite ale iezuitului, ochii pătrunzători, căprui, cu mici puncte galbene. Ochi de pisică.

— Ascultă, părinte, spuse. Englezul mi-a salvat corabia și viața. Sigur că ne e vrăjmaș, sigur că e eretic, dar e pilot, unul dintre cei mai buni care-au existat vreodată. Nu-i greșit să-ți respecti dușmanul, ba chiar să-ți placă vreunul.

— Domnul Iisus și-a iertat dușmanii, dar ei tot L-au crucificat. Alvito îl privea liniștit, fără să-și plece ochii. Dar și mie-mi place. Cel puțin eu îl înțeleg mai bine. Hai să-l lăsăm pentru un timp.

Rodrigues încuviință binevoitor din cap. Băgă de seamă că farfuria preotului era goală, așa că se întinse peste masă și aduse mai aproape tava.

— Uite, părinte, mai ia clapon. Pâine?

— Mulțumesc. Da. O să mai iau. Nu mi-am dat seama cât de foame-mi era.

Preotul rupse recunoscător încă un copan și-și mai puse salvie și ceapă și miez de pâine, și turnă deasupra ce mai rămăsese din sosul gros.

— Vin?

— Da, mulțumesc.

— Unde e restul oamenilor tăi, părinte?

— I-am lăsat într-un han, lângă docuri.

Rodrigues aruncă o privire afară prin hublourile care dădeau către Nimazu, către docuri și port. Spre tribord se zăreau gurile râului Kano, unde apa era mai închisă decât cea a mării. Nenumărate bărci de pescuit veneau și plecau.

— Acest servitor pe care l-ai lăsat acolo, părinte, e de încredere? Ești sigur c-o să ne găsească?

— Oh, da. Cu siguranță că n-o să plece de acolo cel puțin două zile.

Alvito hotărâse deja să nu spună nimic de ceea ce el, sau, ca să fie cinstit, ceea ce fratele Michael bănuia, așa că adăugă:

— Nu uita că e o călătorie oficială. Cu rangul doamnei Toda Mariko și cu stindardele lui Toranaga sunt foarte oficiali. Oricine, pe o distanță de patru leghe, o să afle despre ei și unde stau.

Rodrigues râse.

— Englezul în călătorie oficială? Cine ar fi crezut asta? Ca un *daimyo* împuțit!

— Asta nu-i nici jumătate, pilotule. Toranaga l-a făcut samurai și *hatamoto*.

— Ce?

— Acum pilotul Blackthorne poartă două săbii alături de pistoale. Și este omul de încredere al lui Toranaga și, într-o anumită măsură, protejatul lui.

— *Englezul?*

— Da.

Alvito lăsă tăcerea să zăbovească în cabină se întoarse la mâncarea lui.

— Știi și de ce s-a întâmplat asta?

— Da, într-o oarecare măsură. Toate la vremea lor, pilotule.

— Spune-mi doar de ce, pe scurt. Amănuntele mai târziu, te rog.

— Anjin-san i-a salvat viața lui Toranaga pentru a treia oară. De două ori în timpul fugii din Osaka și ultima dată în Anjiro, în timpul unui cutremur.

Mușcă pofticios din copan. O dâră de grăsime i se scurse în barba neagră.

Rodrigues așteptă, dar preotul nu mai spuse nimic. Gânditori, ochii săi zăboviră pe carafa pe care-o ținea în mâini. Suprafața vinului, de un roșu profund, reflecta lumina. După o pauză lungă spuse:

— Nu-i prea bine pentru noi dacă ticălosul de englez e apropiatul lui

Toranaga. Deloc. *Neh?*

— Așa-i.

— Totuși mi-ar place să-l văd.

Preotul nu spuse nimic. Rodrigues îl lăsă să-și golească farfuria în tăcere, apoi îi mai oferi. Bucuria îl părăsise. Ultimile rămășițe ale păsării dispărură însoțite de un alt pahar de vin. Apoi, ca să încheie, niște coniac fin franțuzesc, pe care părintele Alvito îl scoase dintr-un dulap.

— Rodrigues, nu vrei un pahar?

— Da. Mulțumesc.

Marinarul îl urmări pe Alvito turnând lichidul de culoarea cojii de nucă în paharele de cristal. Vinul și coniacul erau din rezerva personală a Părintelui Inspector, ca dar de plecare pentru prietenul său iezuit.

— Desigur, Rodrigues, ești binevenit să-l împărți cu părintele, spusese Dell'Aqua. Mergi cu Domnul. Fie ca el să te aibă în pază și să te ducă neatins în port și acasă din nou.

— Mulțumesc, Eminentă.

Da, mulțumesc, Eminentă, dar nici o blestemată de mulțumire, își zise Rodrigues cu amărăciune, nici un fel de mulțumire că l-ai făcut pe Căpitanul General să-mi poruncească să vin la bordul acestei corăbii borțoase sub comandă iezuită și să mă scoată din brațele Garciei mele, draga de ea. Madonna, viața e atât de scurtă, prea scurtă și prea înșelătoare ca s-o irosești făcând pe dădaca pentru popi împruțiți, chiar și pentru Alvito, care e mai bărbat decât mulți alții și, din cauza asta, mai primejdios. Madonna, ajută-mă cumva!

— Oh! Tu plec, *Rod-san?* Plec, așa curând? Oh, îmi pare așa de rău!

— Mă întorc curând, draga mea.

— Oh, îmi pare rău... Noi dor, micuțul și eu.

Pentru o clipă se gândise s-o ia la bordul *Santei Filipa*, dar abandonase gândul imediat, știind că ar fi fost primejdios și pentru ea și pentru el și pentru corabie.

— Îmi pare rău, întorc curând.

— Noi așteptăm, *Rod-san*. Te rog, iartă-mă, eu tristă, îmi pare atât de rău.

Întotdeauna portugheza șovăitoare, cu accent puternic, pe care încerca atât de mult s-o vorbească, insistând să-i spună după numele ei de botez, Garcia, și nu după atât de plăcutul la auz *Nyan-nyan*, care însemna "pisoii" și care i se potrivea atât de bine și-i plăcea mai mult.

Pornise de la Nagasaki, fără chef, blestemând toți preoții și căpitanii generali, dorind să se sfârșească odată vara și iarna, ca să ridice ancora Corabiei Negre, cu calele ei pline cu lingouri de aur, și s-o pornească în sfârșit către casă, bogat și independent, și după asta? Veșnica întrebare îl străfulgeră iarăși. Ce-o să se-ntâmpile cu ea și cu copilul? Madonna, ajută-mă să găsesc un răspuns în liniște la asta!

— O masă excelentă, Rodrigues, spuse Alvito, jucându-se cu o fărâmă de pâine pe masă. Îți mulțumesc.

— Bun. Rodrigues era serios acum. Care ți-e planul, părinte? Ar trebui... se opri la jumătatea vorbei și trase cu ochiul către hublouri. Apoi, nemulțumit, se ridică de la masă și șchiopătă dureros către un hublou dinspre țarm și se uită afară.

— Ce e, Rodrigues?

— Cred că am simțit schimbarea fluxului. Vreau doar să verific locul nostru la ancoră.

Deschise hubloul mai mult și se aplecă în afară, dar încă tot nu putea să vadă ancora de la provă.

— Te rog, iartă-mă o clipă, părinte.

Urcă pe punte. Valurile izbeau lanțurile ancorei, care era coborâtă în apa măloasă. Nici o mișcare. Apoi, o mică urmă înspumată se ivi și corabia începu să se răsucescă ușor, să-și ocupe noua poziție în curent. El îi verifică poziția, apoi străjile. Totul era în regulă. Nici o altă barcă nu se afla

în apropiere. După-amiaza era minunată și ceața se ridicase de mult. Erau la un cablu, sau cam așa, de țărm, destul de departe ca să nu poată fi luat prin surprindere de cineva care ar fi vrut să urce pe neașteptate la bord și destul de departe de drumurile către docuri.

Corabia lui era o lorca, o cocă japoneză adaptată velelor și arboradei moderne, portugheze, suplă, cu două catarge și bompres. Avea patru tunuri pe puntea din mijloc, două mai mici la pupă și două mai mici la provă. Se numea *Santa Filipa* și avea un echipaj de treizeci de oameni. Ochii îi alunecară către oraș și către dealurile din spatele lui.

— Pesaro!

— Da, *senhor*.

— Pregătește barcazul. Mă duc la țărm înainte de căderea întinerii-cului.

— Bine. O să fie pregătit. Când te întorci?

— În zori.

— Și mai bine. Am să conduc grupul de oameni la țărm. Zece oameni.

— Nu se dau învoiri la țărm, Pesaro. E *kinjiru*. Madonna! Te-ai prostit de tot?

Rodrigues urcă pe dunetă și se sprijini de parapet.

— Nu-i drept ca să sufere toți, spuse nostromul Pesaro, închizându-și și deschizându-și pumnii bătătoriți. Am să conduc eu grupul și făgăduiesc că n-o să fie nici un necaz. Stau pe navă de mai bine de două săptămâni.

— Autoritățile portului de aici au spus *kinjiru*. Și-au cerut scuze dar tot *kinjiru* a rămas. Amintește-ți că aici nu e Nagasaki!

— Da, pe sângele lui Cristos, cu atât mai rău! spuse posomorât bărbatul mătăhălos. N-a fost înjunghiat decât un *jappo*.

— Unul ciopârțit, doi răniți grav și o mulțime răniți, printre ei și o fată, înainte ca un samurai să oprească încăierarea. V-am prevenit pe toți înainte de a coborî la țărm. "Nimazu nu e Nagasaki – așa că vedeți cum vă purtați." Madonna! Am avut noroc să scăpăm doar cu un marinar mort. Ar fi avut dreptul, după lege, să vă facă bucățele pe toți cinci.

— După legea lor, pilotule, nu a noastră. Maimuțe blestemate! A fost doar o încăierare de bordel.

— Da, dar oamenii tăi au început-o, iar autoritățile mi-au pus corabia în carantină. Așa că toată lumea rămâne la bord. Și tu.

Rodrigues își mișcă piciorul ca să-și domolească durerea.

— Ai răbdare, Pesaro. Acum, că s-a întors părintele, o să plecăm.

— Cu fluxul, în zori? E ordin?

— Nu, nu încă. Pregătește doar barcazul. Gomez o să vină cu mine.

— Lasă-mă să vin și eu, eh? *Por favor*, pilotule! Sunt sătul până în gât să mai stau în hârdăul ăsta imputit!

— Nu! și-ar fi mai bine să nu te duci la țărm la noapte, tu, sau oricare altul.

— Și dacă nu te-ntorci până în zori?

— Putreziți aici la ancoră până mă întorc. Limpede?

Mohoreala nostromului se adânci. Șovăi, apoi dădu înapoi.

— Da, da. E limpede, pentru Dumnezeu!

— Bun.

Rodrigues se duse sub punte. Alvito adormise, dar se trezi în clipa în care pilotul deschise ușa cabinei.

— Ah, totul e-n regulă? întrebă, înviorat acum la minte și la trup.

— Da, s-a răsucit doar în jurul ancorei.

Rodrigues înghiți puțin vin ca să îndepărteze gustul amar din gură. Se simțea întotdeauna așa după o împotrivire atât de îndârjită. Dacă Pesaro n-ar fi dat înapoi imediat, încă odată Rodrigues ar fi fost nevoit să tragă un glonț în capul unui om, ori să-l pună în lanțuri, sau să poruncească cincizeci de bice, sau să-l treacă pe om pe sub chilă, sau să facă oricare dintre cele o sută de porcării importante, după legea mării, la menținerea disciplinei. Fără disciplină orice corabie era pierdută.

— Și care-i planul acum, părinte? Plecăm în zori?

— Ce-i cu porumbeii călători?

— Sunt sănătoși. Mai avem șase – patru pentru Nagasaki și doi pentru Osaka.

Preotul cercetă locul soarelui pe cer. Patru sau cinci ceasuri până la asfințit. De ajuns timp ca să trimită păsările cu primul mesaj cifrat de mult plănuțit: "Toranaga se predă regenților. Mă duc mai întâi la Yedo, apoi la Osaka. O să-l însoțesc pe Toranaga la Osaka. Spune că încă putem construi catedrala la Yedo. Trimit mesaje amănunțite cu Rodrigues."

— Vrei, te rog, să-i spui îngrijitorului să pregătească acum doi pentru Nagasaki și unul pentru Osaka? spuse Alvito, apoi stăm de vorbă. Nu mă întorc cu tine. Plec la Yedo pe uscat. O să-mi ia cea mai mare parte a nopții și ziua de mâine să scriu un mesaj amănunțit, pe care ai să-l duci Părintelui Inspector și ai să i-l dai numai lui. Ai să pleci de îndată ce termin.

— În ordine. Dacă se înserează prea tare o să aștept până în zori. Sunt recifuri și nisipuri mișcătoare până la zece leghe în larg.

Alvito încuviință. Cele douăsprezece ore în plus nu mai aveau nici o importanță. Știa că ar fi fost mult mai bine dacă ar fi putut să-și trimită veștile de la Yokosé. Blestemat fie diavolul păgân care mi-a ucis păsările acolo. Ai răbdare, își spuse. De ce atâta grabă? Nu-i asta o regulă vitală a ordinului nostru? Răbdarea. Răsplata e a celui ce are răbdare – și muncește. Ce mai contează douăsprezece ore, sau chiar opt zile? Asta n-o să schimbe cursul istoriei. Zarurile au fost aruncate la Yokosé.

— O să călătorești cu englezul? întrebă Rodrigues. Ca înainte?

— Da. De la Yedo am să mă întorc singur la Yokosé, la Osaka. Am să-l însoțesc pe Toranaga. Aș vrea să te oprești la Osaka cu o copie a misivei mele, în caz că Părintele Inspector e acolo, sau a părăsit Nagasaki înainte de a ajunge tu și e pe drum încoace. Poți să i-l dai părintelui Soldi, secretarul său, dar numai lui.

— În regulă. Mă bucur că plecăm, nu suntem iubiți aici.

— Cu mila Domnului putem schimba toate astea aici, Rodrigues. Cu bună-voința Domnului o să convertim toți păgânii de aici.

— Amin. Da.

Bărbatul înalt își întinse piciorul și durerea care pulsa în el se domoli pentru un timp. Privi o vreme afară prin hublouri, apoi se ridică nerăbdător.

— Am să aduc eu porumbeii. Scrie-ți mesajul și după aia stăm de vorbă despre englez.

Merse pe punte și alese păsările din paner. Când se reîntoarse, preotul se folosise de pana specială cu vârful ascuțit ca un ac, ca să scrie același mesaj cifrat pe fâșiile subțiri de hârtie. Alvito închise micii cilindri, îi sigilă și dădu drumul celor trei păsări. Acestea se rotiră o dată, apoi se îndreptară către vest, unul după celălalt, sub soarele după-amiezii.

— Vorbim aici, sau sub punte?

— Aici, e mai răcoare.

Rodrigues făcu un semn către marinarul de veghe pe duneță, trimițându-l pe puntea din mijloc de unde nu putea auzi. Alvito se așeză pe scaunul de punte.

— Mai întâi despre Toranaga.

Îi istorisi pilotului pe scurt ceea ce se întâmplase la Yokosé, sărind peste întâmplarea cu fratele Josef și bănuielile sale despre Mariko și Blackthorne. Rodrigues era la fel de uluit de cedarea lui Toranaga, așa cum fusese și el.

— N-o să fie război? E-un miracol. Acum, chiar că suntem în siguranță, noi și Corabia noastră Neagră. Biserica este bogată, noi suntem bogați. Să mulțumim Domnului, sfinților și Sfintei Fecioare! Asta-i cea mai bună veste pe care puteai s-o aduci, părinte. Sintem în siguranță.

— Dacă vrea Domnul. Un lucru pe care l-a spus Toranaga, m-a tulburat. A spus-o cam așa; "Pot să poruncesc să i se dea drumul

creștinului meu, lui Anjin-san, cu corabia lui și cu tunurile."

Rodrigues își pierde buna dispoziție.

— *Erasmus* e încă la Yedo? E încă în mâna lui Toranaga?

— Da. Ar fi grav dacă englezul e lăsat liber?

— Grav? Ne-a luat dracu' dacă nava lui – cu el la bord, înarmată și cu un echipaj doar pe jumătate din cât se cuvine – ne prinde Corabia Neagră undeva pe drumul către Macao. Avem doar mica fregată ca să-i stea în cale, iar ea nu se poate măsura cu *Erasmus*! Și nici noi. Poate să danseze în jurul nostru și tot ce putem face noi e să coborâm steagul.

— Ești sigur?

— Da. Pentru Dumnezeu! Am fi o pradă ușoară!

Furios, Rodrigues strânse pumnul.

— Așteaptă o clipă. Englezul a spus că a sosit aici doar cu doisprezece oameni și nu toți marinari. Cei mai mulți, negustori, și cei mai mulți bolnavi. Atât de puțini nu pot să o manevreze. Singurul loc unde ar putea să găsească un echipaj ar fi la Nagasaki. Sau la Macao. Ar putea găsi destui la Nagasaki! Sunt destui cei care... Ar fi bine dacă ar putea fi ținut departe de acolo și de Macao!

— Să zicem că ar putea avea un echipaj de băștinași.

— Vrei să spui, câțiva dintre cuțitarii lui Toranaga? Sau *wako*? Adică dacă Toranaga se predă, toți oamenii lui devin *ronini*, *neh*? Dacă englezul are destul timp, ar putea să-i pregătească. Ușor. Iisuse Cristoase... Te rog să mă ierți, părinte, da' dacă englezul face rost de samurai sau *wako*... Nu putem să riscăm asta. E prea bun. Am văzut cu toții asta la Osaka. Cu el liber în Asia, cu scârboșenia aia și cu un echipaj de samurai...

Alvito îl privea, mult mai îngrijorat acum.

— Cred că ar fi bine să-i trimit alt mesaj Părintelui Inspector. Ar trebui informat, dacă asta este urgent. El o să știe ce să facă.

— Eu știu ce să fac!

Rodrigues lovi cu pumnul în parapet. Se ridică în picioare și se întoarce cu spatele.

— Ascultă, părinte, ascultă-mi spovedania. În prima noapte – prima dată, chiar la început, a stat aproape de mine, pe galeră, acolo, în largul mării, când plecam de la Anjiro – inima mi-a spus să-lucid, și apoi din nou în timpul furtunii. Domnul Iisus m-a ajutat. A fost atunci când l-am trimis la provă și cu bună știință am virat în vânt, fără să-l previn – iar el n-avea saulă de siguranță – ca să-lucid, dar englezul n-a căzut peste bord, cum s-ar fi întâmplat cu oricine altul. M-am gândit că a fost mâna Domnului. Și am fost sigur de asta mai târziu, când a trecut peste porunca mea și mi-a salvat corabia și apoi, când corabia mea era în siguranță și m-a luat valul și mă îneam, ultimele mele gânduri au fost că a fost de asemenea pedeapsa lui Dumnezeu, pentru că am încercat să-lucid. Nu faci asta unui pilot. El nu mi-ar fi făcut asta niciodată. Am meritat-o atunci și, după aceea, când m-am trezit viu și cu el aplecat asupra mea, ajutându-mă să beau, mi-a fost rușine și i-am cerșit din nou îndurare Domnului și am făcut jurământ sfânt că voi încerca să-l răsplătesc. Madonna, izbucni el răvășit, omul ăsta m-a salvat, deși știa că am încercat să-lucid! Am văzut-o în ochii lui. M-a salvat și m-a ajutat să trăiesc și acum eu trebuie să-lucid.

— De ce?

— Căpitanul General avea dreptate: Dumnezeu să ne ajute dacă englezul iese în larg cu *Erasmus*, înarmat și cu un echipaj doar pe jumătate ca lumea.

***

Blackthorne și Mariko dormeau în liniștea nopții, în mica lor casă, una din mulțimea care alcătuiau Hanul Cameliilor de pe Strada a Noua din Sud. Erau câte trei camere în fiecare. Mariko luase o cameră pentru ea și Chimmoko, Blackthorne alta și cea de-a treia, cea de la intrare, care dădea

către verandă, fusese lăsată neocupată, pentru mâncat, stat de vorbă și petrecut ziua.

— Crezi că e sigur așa? întrebuse neliniștit Blackthorne. Să nu-l avem pe Yoshinaka, sau alte slujnice sau străji care să doarmă cu noi?

— Nu, Anjin-san. Nimic nu e cu adevărat sigur, dar o să fie plăcut să fim singuri. Hanul acesta se spune că este cel mai frumos și cel mai faimos din Izu. Este drăguț, *neh?*

Și era. Fiecare căsuță era așezată pe piloni eleganți și era înconjurată de o verandă la care duceau patru trepte făcute din cel mai bun lemn, totul lustruit și strălucitor. Nu se aflau mai aproape de cincizeci de pași una de cealaltă și fiecare avea în jurul ei grădini îngrijite, în mijlocul grădinii celei mari, înconjurată de un zid înalt de bambus. Curgeau râulețe și sclipeau iazuri minuscule și căderi de apă, iar peste tot se aflau nenumărați copaci înfloriți, cu miresme pentru zi și pentru nopți, plăcut mirositoare și îmbelșugate. Cărări din piatră curată, cu acoperișuri delicate, duceau către băile din mijloc, reci, fierbinți și foarte fierbinți, alimentate de izvoare naturale. Pretutindeni lanterne multicolore și servitori veseli și slujnice, și nici un cuvânt rău ca să tulbure clopoței agățați în copaci și gălgăitul apei și cântecul păsărilor din coliviile lor.

— Desigur că am cerut două case, Anjin-san, una pentru dumneata și una pentru mine. Din nefericire numai una era liberă, îmi pare rău, dar Yoshinaka-san nu e nemulțumit, dimpotrivă, e ușurat că nu a fost nevoit să-și împartă oamenii. A așezat santinelele la fiecare cărare, așa că suntem destul de în siguranță și n-am putea fi tulburați ca în alte locuri. De ce am fi tulburați? Ce ar putea fi în neregulă cu o cameră aici și o cameră acolo și Chimmoko, care doarme cu mine?

— Nimic. N-am văzut niciodată un loc atât de frumos. Cât de deșteaptă ești și cât de frumoasă.

— Ah, cât de bun ești cu mine, Anjin-san. Mai întâi fă o baie, apoi masa de seară și mult *saké*.

— Bine, foarte bine.

— Lasă jos dicționarul, Anjin-san, te rog.

— Dar m-ai încurajat întotdeauna.

— Dacă pui jos cartea, am să-ți spun un secret.

— Care?

— L-am invitat pe Yoshinaka-san să ia masa cu noi. Și pe câteva doamne, ca să ne distreze.

— Ah!

— Da. Și după ce am să plec, ai să-ți alegi una, *neh?*

— Dar asta s-ar putea să-ți tulbure somnul, îmi pare rău.

— Îți făgăduiesc că am să dorm foarte adânc, dragostea mea. Serios, o schimbare ți-ar putea face bine.

— Da, dar anul viitor, nu acum.

— Fii serios.

— Sunt.

— Ah, în acest caz, dacă din întâmplare, te răzgândești politicos și o lași să plece curând – după ce Yoshinaka-san va pleca cu partenera lui – ei, cine știe ce ar putea vreun *kami* să găsească pentru tine în astă noapte?

— Oh?

— Am fost la cumpărături astăzi.

— Oh? Și ce-ai cumpărat?

— Ah!

Ea scosese la iveală câteva ustensile pentru împărțitul pernei, din cele pe care i le arătase Kiku și, mult mai târziu, după ce Yoshinaka plecase și Chimmoko stătea de strajă pe verandă, ea i le oferise cu o plecăciune adâncă. Pe jumătate în glumă, el le primise cu aceeași politețe și împreună aleseră un inel al plăcerii.

— Pare foarte aspru, Anjin-san, *neh?* Ești sigur că nu te deranjează?

— Nu, dacă pe tine nu, dar nu mai râde, sau ai să strici totul. Stinge

lumânarea.

— O, nu, te rog. Vreau să mă uit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai râde, Mariko!

— Dar și tu râzi.

— Lasă asta, stinge lumina, sau... uite, uite ce-ai făcut.

— Oh!

— Nu mai râde! N-are rost să-ți bagi capul în așternuturi...

Mai târziu, necazuri.

— Mariko?

— Da, dragostea mea?

— Nu-l gădesc.

— Oh! Să te ajut.

— Ah, e-n regulă. Aici e. Stăteam pe el.

— Oh. Ești sigur că nu te deranjează?

— Nu, dar e puțin... cum să zic, nu e prea încurajator. Toată discuția asta despre el și așteptatul, nu-i așa?

— O, pe mine nu mă deranjează. A fost vina mea că am râs atât de mult. Oh, Anjin-san, te iubesc atât de mult, te rog, iartă-mă.

— Ești iertată.

— Îmi place să te ating.

— N-am cunoscut niciodată ceva mai minunat ca atingerile tale.

— Ce faci,

— Mi-l pun.

— E greu?

— Da, nu mai râde!

— Oh, îmi pare rău. Poate că...

— Nu mai râde!

— Te rog să mă ierți...

După aceea, ea adormise într-o clipă, complet istovită. El nu dormise. Pentru el fusese minunat, dar nu perfect. Se gândise prea mult la ea. Hotărâse că, de data asta, era pentru plăcerea ei și nu a lui.

Da, fusese pentru ea, își spusese, iubind-o, dar un lucru a fost perfect: știu că am satisfăcut-o, într-adevăr. Măcar acum sunt absolut sigur.

Adormi. Mai târziu sunetul vocilor și zgomot de ceartă și, amestecată cu ea, portugheza, începu să se strecoare prin ceața somnului. Pentru moment se gândi că visa, apoi recunoscu vocea.

— Rodrigues!

Mariko murmură, încă cufundată în somn.

Auzind zgomotul unor pași pe cărare, el se ridică în genunchi, încercând să-și stăpânească spaima. O ridică, ca și cum ar fi fost o păpușă, se îndreptă spre ușă, și se opri înaintea ei chiar când panoul-*shoji* fu deschis din afară. Era Chimmoko. Capul ei era aplecat, iar ochii închiși discret. Alergă pe lângă ea cu Mariko în brațe și o așeză cu grijă în așternuturile ei, încă pe jumătate adormită, apoi, alergă tăcut înapoi în camera lui, cu sudoarea rece pe el, deși noaptea era caldă. Se înfășură grăbit într-un chimonou și ieși iarăși afară, pe verandă. Yoshinaka ajunsese la cea de-a doua treaptă.

— *Nan desu ka, Yoshinaka-san?*

— *Gomen nasai, Anjin-san*, spuse Yoshinaka.

Arată către torțele de la poarta hanului, adăugând multe cuvinte pe care Blackthorne nu le înțelese, dar sensul lor era că "acel bărbat de acolo, barbarul, vroia să vă vadă și i-am spus să aștepte și el a spus că n-o să aștepte, purtându-se ca un *daimyo*, ceea ce nu e, și a încercat să-și facă loc printre străji și eu l-am oprit. El spune că e prietenul domniei-voastre. Așa este?"

— Hei, englezule! Sunt eu, Vasco Rodrigues!

— Hei, Rodrigues! răspunse vesel Blackthorne. Vin imediat la tine.

Hai, Yoshinaka-san. Kare wa watashi no ichi yujin desu. E prietenul meu.

— *Ah, so desu!*

— *Hai, domo.*

Blackthorne alergă în jos pe trepte, către poartă. În spatele lui auzi vocea lui Mariko.

— *Nan ja, Chimmoko?*

O șoaptă, apoi ea spuse tare și cu autoritate:

— *Yoshinaka-san!*

— *Hai, Toda-sama!*

Blackthorne aruncă o privire înapoi. Samuraiul urcă treptele și se îndreptă către camera lui Mariko. Ușa ei era închisă. Chimmoko stătea dincolo de ea. Patul ei răvășit era chiar lângă ușă, afară, unde dormea întotdeauna, dacă stăpâna ei nu dorea ca ea să stea în aceeași încăpere cu ea. Yoshinaka se înclină în fața ușii și își începu raportul. Blackthorne porni în lungul cărării, din ce în ce mai bucuros, cu picioarele goale, cu ochii ațintiți asupra portughezului, care-l aștepta cu un zâmbet larg de bun-venit pe față, lumina torțelor jucându-i pe cercei și pe catarama pălăriei de curtean.

— Hei, Rodrigues! E grozav să te văd. Ce-ți face piciorul? Cum m-ai găsit?

— *Madonna! Ai crescut, englezule, te-ai împlinit! Da, teafăr și sănătos și te porți ca un scârbos de daimyo.*

Rodrigues îl strânse în brațe ca un urs și el îi răspunse la fel.

— *Ce-ți face piciorul?*

— *Doare ca dracu', da' merge. Și te-am găsit întrebând unde stă marele Anjin-san – ticălosul de bandit barbar, înalt și cu ochi albaștri!*

Râseră împreună schimbând obscenități, nepăsători față de samurarii și servitorii care-i înconjurau. Blackthorne trimise imediat un servitor după *saké* și îl conduse pe portughez înapoi către casă. Amândoi pășeau cu pasul lor de marinari, Rodrigues după obiceiul lui, cu mâna dreaptă pe mânerul floretei și degetul cel mare al celeilalte înfipt în centura lată, lângă pistol. Blackthorne era cu câțiva inci mai înalt decât portughezul, dar acesta avea umerii mai largi și pieptul mai puternic.

Yoshinaka îi aștepta pe verandă.

— *Domo arigato, Yoshinaka-san,* spuse Blackthorne, mulțumindu-i din nou samuraiului și-i făcu semn lui Rodrigues către una dintre perne.

— *Hai să stăm de vorbă aici.*

Rodrigues puse un picior pe trepte, dar se opri când Yoshinaka se propti în fața lui arătând către floretă și pistol și-și întinse mâna stângă cu palma în sus.

— *Dozo.*

Portughezul se încruntă la el.

— *Iyé, samurai-sama, domo ari...*

— *Dozo.*

— *Iyé, samurai-sama, iyé,* repetă Rodrigues mai apăsător, *watashi yujin Anjin-san, neh?*

Blackthorne înaintă un pas, încă uluit de îndârjirea înfruntării.

— *Yoshinaka-san, shigata ga nai, neh?* spuse cu un zâmbet. Rodrigues *yujin, wata...*

— *Gomen nasai, Anjin-san. Kinjiru.*

Yoshinaka dădu o poruncă răstită. Îndată samurarii țâșniră înainte, înconjurându-l amenințători pe Rodrigues și ridică din nou mâna.

— *Dozo.*

— Târfele astea spurcate sunt tare supărăcioase, englezule! spuse Rodrigues cu un zâmbet forțat. Cheamă-le înapoi! Ei? Pân-acum n-a trebuit să-mi las niciodată armele.

— *Stai, Rodrigues,* spuse el repede, ghicind hotărârea prietenului său, apoi se întoarse către Yoshinaka.

— *Domo. Gomen nasai, Rodrigues yujin, watashi...*

— *Gomen nasai, Anjin-san. Kinjiru.*

Apoi, aspru către portughez:

— *Ima!*

Rodrigues îi răspunse la fel de răstit:

— *Iyé! Wakarimasu ka?*

Blackthorne se așeză grăbit între ei.

— Hei, Rodrigues, ce mai contează, *neh?* Lasă-l într-ale lui pe Yoshinaka-san, dă-i armele. N-are nimic de-a face cu tine sau cu mine, e din pricina doamnei Toda Mariko-sama. E acolo, înăuntru. Știi cât de nervoși sunt ei când e vorba de arme în apropierea acestor *daimyo*, sau a soțiilor lor. O să ne certăm toată noaptea. Știi cum sunt. Ce mai contează?

Portughezul se strădui să zâmbească din nou.

— Desigur. De ce nu? *Hai. Shigataga nai, samurai-sama. So desu!*

Se înclină ca un curtean, fără sinceritate, își trase floreta și teaca din agățătorile lor și scoase pistolul și i-l întinse. Yoshinaka făcu un semn către un samurai, care luă armele și fugi către poartă unde le puse jos și se așeză de strajă lângă ele. Rodrigues începu să urce treptele, dar din nou Yoshinaka, politicoș și ferm, îi ceru să se oprească. Un alt samurai înaintă să-l caute. Furios, Rodrigues sări înapoi.

— *IYÉ! Kinjiru*, pentru Dumnezeu! Ce...

Samurarii săriră pe el, îl prinseră strâns de brațe și-l căutară amănunțit. Găsiră două cuțite în carâmbul cizmelor, un altul legat de brațul stâng, două pistoale mici – unul ascuns în căptușeala hainei și altul sub cămașă – și o mică ploscă de cositor. Blackthorne cercetă pistoalele. Amândouă erau încărcate.

— A fost și celălalt încărcat?

— Da, desigur. Ne aflăm printre vrăjmași, n-ai băgat de seamă, englezule? Spune-le să mă lase în pace.

— Nu se prea obișnuiește să-ți vizitezi un prieten așa, noaptea, *neh?*

— Ți-am spus că ne aflăm printre vrăjmași. Sunt întotdeauna înarmat așa. Nu ești în toate mințile? Madonna! Spune-le ticăloșilor ăstora să mă lase în pace.

— Asta-? tot? Tot?

— Sigur că da. Spune-le să mă lase în pace, englezule.

Blackthorne dădu pistoalele samurailor și păși înainte. Degetele lui pipăiră atente împrejurul cingătorii late, de piele, a lui Rodrigues. Un stilet alunecă din teaca lui ascunsă, foarte subțire, foarte ascuțit, făcut din cel mai bun oțel de Damasc. Yoshinaka își blestemă samurarii care făcuseră cercetarea. Ei își cerură iertare, dar Blackthorne îl privea doar pe Rodrigues.

— Mai e ceva? întrebă el cu stiletul în mână.

Rodrigues îl privi în ochi, fără să se clinească.

— Am să le spun unde să caute – și cum să caute, Rodrigues. Cum ar face-o un spaniol – unii dintre ei, eh?

— *Me cago en la leche, che cabrón!*

— *Que va, leche!* Grăbește-te!

Tot nici un răspuns. Blackthorne înaintă cu pumnalul.

— *Dozo, Yoshinaka-san, watashi...*

Rodrigues spuse răgușit:

— În panglica pălăriei.

Blackthorne se opri.

— Bun, spuse și se întinse după pălăria cu boruri largi.

— N-ai fi făcut-o, nu i-ai fi învățat, nu?

— Dar tu?

— Ai grijă de pană, englezule, țin foarte mult la ea.

Panglica era lată și tare ca și pălăria. Înăuntrul panglicii se afla un stilet subțire și mic, anume făcut, oțelul fin îndoindu-se cu ușurință după curbura pălăriei. Furios, Yoshinaka se răsti din nou la samurai.

— Jură că asta-i tot, Rodrigues!

— Madonna, ți-am spus!

— Jură!

Rodrigues se supuse.

— Yoshinaka-san *ima, ichi-ban, domo*, spuse Blackthorne. E-n regulă acum, mulțumesc.

Yoshinaka dădu o poruncă. Oamenii lui dădură drumul portughezului. Rodrigues își frecă brațele și picioarele ca să-și domolească durerea.

— Pot să mă așez, englezule?

— Da.

Rodrigues își șterse sudoarea de pe frunte cu o eșarfă roșie, apoi ridică plosca de cositor și se așeză cu picioarele încrucișate pe una dintre perne. Yoshinaka rămase în apropiere, pe verandă. Toți samurarii, în afară de patru, se întoarseră înapoi la posturile lor.

— De ce sunt așa de nervoși? Tu de ce ești așa de nervos, englezule? N-a trebuit niciodată până acum să-mi las armele. Sunt eu un ucigaș?

— Te-am întrebat dacă erau toate armele tale și ai mințit.

— Nu te-ascultam. Madonna! Tu – ținut ca un criminal de rând! Adăugă amărât: ei, ce mai contează, englezule? Mai contează ceva? Noaptea s-a dus... Hei, dar așteaptă, englezule! De ce să lăsăm ceva să ne strice o noapte ca asta? Îi iert. Și te iert și pe tine, englezule. Aveai dreptate și eu am greșit. Îți cer iertare. Mă bucur că te văd.

Deșurubă dopul și-i întinse plosca.

— Uite aici niște rachiu grozav.

— Tu primul.

Rodrigues deveni pământiu la față.

— Madonna – crezi că ți-aș aduce otravă?

— Nu. Tu bei primul.

Rodrigues bău.

— Din nou.

Portughezul se supuse, apoi își șterse gura cu dosul mâinii.

Blackthorne primi plosca.

— *Salud!*

Duse plosca la gură și se prefăcu că înghite, dar ținu pe ascuns limba peste deschizătura ei, ca să împiedice băutura să-i pătrundă în gură, oricât de mult ar fi dorit să bea.

— Ah, spuse. A fost bun. Ia!

— Păstrează-l, englezule. E un dar.

— De la bunul părinte? Sau de la tine?

— De la mine.

— Juri în fața lui Dumnezeu?

— A lui Dumnezeu și a Fecioarei, lua-te-ar naiba cu jurămintele tale. A fost un dar de la mine și de la părinte. El ține toată băutura la bordul *Santei Felipa*, dar Eminența Sa mi-a spus că pot să iau și eu, iar plosca e una dintr-o duzină de la bord. E un dar. Nu știi să te porți?

Blackthorne se prefăcu iarăși că bea și i-o întinse din nou.

— Uite, mai ia.

Rodrigues simți băutura până în călcâie și era bucuros că, după ce primise plosca plină de la Alvito, o golise în taină, o spălase cu grijă și o umpluse cu rachiu din propria sa sticlă. Sfântă Fecioară, iartă-mă, se rugă, iartă-mă că m-am îndoit de sfântul părinte. Oh, Sfântă Fecioară, Doamne Dumnezeule și Iisuse Cristoase, pentru Dumnezeu, coborâți din nou pe pământ și schimbați lumea asta unde câteodată nu îndrăznim să avem încredere nici măcar în preoți.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, englezule. Mă gândeam doar că lumea asta e o cloacă scârboasă în care nu mai poți avea încredere în nimeni zilele astea. Am venit prietenește și acum e o prăpastie între noi.

— Oare?

— Da.

— Înarmat așa?

— Sunt întotdeauna înarmat așa. De asta sunt în viață. *Salud!*

— Omul cel voinic ridică întunecat plosca și bău din nou.

— Mă piș pe lumea asta! Mă piș pe tot și toate!

— Vrei să spui, și pe mine?

— Englezule, ăsta-s eu, Vasco Rodrigues, pilot al flotei portugheze, nu un samurai căcăcios. Am schimbat multe înjurături cu tine, toate prietenești. În noaptea asta am venit să-mi văd prietenul și acum nu mai am nici un prieten. Trist.

— Da.

— N-ar trebui să fiu trist, dar sunt. De când sunt prieten cu tine, viața mea a devenit foarte încălțită.

Rodrigues se ridică în picioare, își întinse spatele, apoi se așeză din nou.

— Nu-mi place deloc să stau pe afurisitele astea de perne! Scaunele-s mai bune. La bord... Ei, *salud*, englezule!

— Când ai făcut volta-n vânt și eu eram pe punte, asta ai făcut-o ca să mă arunci peste bord, nu-i așa?

— Da.

Rodrigues răspunse deîndată. Se ridică în picioare.

— Da. Mă bucur că m-ai întreat, pentru că îmi stă groaznic pe conștiință. Mă bucur că pot să-mi cer iertare în viața asta, fiindcă n-am putut s-o fac cu de la mine putere: Da, englezule. Nu-ți cer iertare, sau înțelegere, sau orice altceva, dar mă bucur să-mi mărturisesc rușinea în fața ta.

— Crezi că eu ți-aș face asta?

— Nu, dar când vine o vreme... Nu știi niciodată până când vine vremea judecării.

— Ai venit să mă ucizi?

— Nu, nu cred că asta mi-a stat în cap, deși, pentru ai mei și țara mea, știm amândoi că ar fi mai bine ca tu să fii mort. E trist dar adevărat. Cât de prostească-i viața, ei, englezule?

— Nu vreau să te omor, pilotule. Vreau doar Corabia Neagră.

— Ascultă, englezule, spuse Rodrigues fără mânie. Dacă ne întâlnim pe mare, tu în corabia ta, înarmat și eu în a mea, ai grijă de viața ta. Asta-i tot ce-am venit să-ți spun. Numai asta. Am crezut că ar fi cu puțință să-ți spun asta ca prieten și să rămânem încă prieteni. Afară doar de întâlnirea pe mare, îți sunt veșnic îndatorat. *Salud!*

— Sper să-ți prind Corabia Neagră pe mare. *Salud*, pilotule.

Rodrigues porni clătănându-se. Yoshinaka și samurarii îl urmară. La poartă, portughezul își strânse armele. În curând fu înghițit de noapte.

Yoshinaka așteptă până când santinelele se așezară. Când fu mulțumit că totul era sigur, porni șchiopătând către încăperile sale. Blackthorne se așeză pe una dintre perne și, într-o clipă, slujnica pe care o trimise după *saké* apăru veselă, pășind mărunț cu tava. Îi turnă o ceașcă și ar fi rămas să îl servească, dar el o trimise de acolo. Rămase singur. Zgomotele nopții îl înconjurară din nou, foșnetele și sunetul cascadei și mișcările păsărilor de noapte. Totul era ca înainte, dar totul se schimbă.

Trist, se aplecă să-și reumple ceașca, dar se auzi un foșnet de mătase și mâna lui Mariko îi întinse carafa. Îi turnă și-și umplu cealaltă ceașcă pentru ea.

— *Domo*, Mariko-san.

— *Do itashimashité*, Anjin-san.

Se așeză pe cealaltă pernă. Băură vinul fierbinte.

— Venise să te ucidă, *neh?*

— Nu știu.

— Ce înseamnă "să cauți ca un spaniol"?

— Unii dintre ei își dezbracă la piele prizonierii, apoi îi caută prin locurile ascunse. Și nu prea grijulii. Numesc asta a căuta *con significa*, cu amănunțime. Câteodată folosesc pumnale.

— Oh.

Ea sorbi și ascultă zgomotul apei printre pietre.

— E la fel aici, Anjin-san, câteodată. De aceea nu-i niciodată înțelept să te lași prins. Dacă ești prins, te-ai dezonorat tu însuși atât de mult încât, orice-ți face cel ce te are în mâna lui... e mai bine să nu te lași prins, *neh?*

El privi lampionii ce se legănau în briza răcoroasă, plăcută.

— Yoshinaka avea dreptate. Eu am greșit. Trebuia să-l caute. A fost ideea ta, *neh?* I-ai spus lui Yoshinaka să-l caute.

— Te rog să mă ierți, Anjin-san. Cred că asta nu te-a deranjat. Dar m-am temut pentru dumneata.

— Îți mulțumesc, spuse el folosind din nou latina, deși îi părea rău că se ajunsese la o astfel de situație.

Fără acel control amănunțit ar fi avut, încă, un prieten. Poate, își spuse prudent.

— N-ai pentru ce, spuse ea, dar a fost doar datoria mea.

Mariko purta un chimonou de noapte și pe deasupra un altul, albastru, părul legat și lăsat să cadă pe spate până la brâu. Privi înapoi către poarta îndepărtată a grădinii, care se putea vedea printre copaci.

— Ai fost foarte înțelept în privința băuturii, Anjin-san. Aproape m-am ciupit de furie că am uitat să-l previn pe Yoshinaka. Ai fost foarte iscusit să-l faci să bea de două ori. Folosiți otravă mult, în țările voastre?

— Câteodată. Unii o folosesc. E o cale murdară.

— Da, dar foarte folosite. Se întâmplă și aici.

— Groaznic, nu-i așa, să nu poți să te încrezi în nimeni?

— Oh, nu, Anjin-san, îmi pare rău, îi răspunse ea. Asta este doar una dintre regulile cele mai importante ale vieții. Nici mai mult, nici mai puțin.

CAPITOLUL 47

Legat la cheiul din Yedo, *Erasmus* sclipa în toată splendoarea, sub soarele după-amiezii.

— Doamne Iisuse Cristoase din ceruri! Mariko, uite-te la ea. Ai mai văzut ceva asemănător? Uită-te la liniile ei!

Corabia lui se afla în spatele barierelor închise care o înconjurau la o sută de pași depărtare, amarată la chei cu saule noi. Toată zona era bine păzită, mai mulți samurai se aflau pe punte și semne așezate peste tot avertizau că era un loc interzis, în care se putea pătrunde doar cu încuviințarea personală a seniorului Toranaga.

Erasmus fusese proaspăt vopsită și călăfățuită, punțile ei erau fără pată, carena rașchetată și velatura reparată. Chiar și arborele trinchet, ce fusese luat de furtună, fusese înlocuit cu cel de rezervă din cală și așezat la unghiul potrivit. Toate capetele saulelor erau îngrijit făcute colac, toate tunurile sclipeau sub un strat protector de ulei în spatele sabordurilor lor. Iar zdrențuitul *Leu al Angliei* flutura mândru deasupra tuturor.

— Ahoi! strigă vesel de dincolo de barieră, dar nimeni nu-i răspunse la chemare.

Una dintre santinele îi spuse că nu erau barbari la bord astăzi.

— *Shigata ga nai*, spuse Blackthorne. *Domo*.

Își stăpâni nerăbdarea crescândă de a se urca la bord de îndată și se întoarse strălucind de fericire către Mariko.

— Parcă ar fi ieșit din reparații din docurile de la Portsmouth, Mariko-san. Uită-te la tunurile ei – băieții au muncit ca niște câini. E minunată, *neh?* Abia aștept să-l văd pe Baccus și pe Vinck și pe ceilalți. N-am crezut niciodată că am s-o găsesc așa, Iisuse Cristoase! Arată atât de bine, *neh?*

Mariko îl privea pe el și nu corabia. Știa că acum ea fusese uitată, și înlocuită. Nu mai contează, își zise. Călătoria noastră s-a sfârșit.

În acea dimineață ajunseseră la ultima barieră de la periferiile orașului

Yedo. Încă odată hârtiile lor de călătorie fuseseră cercetate, încă odată fuseseră lăsați să treacă cu politețe, dar de data asta o nouă gardă de onoare îi aștepta.

— Trebuie să ne ducă la castel, Anjin-san. Ai să rămâi acolo și în seara asta trebuie să te întâlnești cu seniorul Toranaga.

— Bun. Atunci avem destul timp. Ascultă, Mariko-san, docurile nu-s la mai mult de-o milă de aici, *neh?* Corabia mea-i acolo, pe undeva. Nu vrei să-l rogi pe căpitanul Yoshinaka, poate am putea trece pe acolo, te rog?

— El spune, îmi pare rău, dar nu are poruncă să facă asta, Anjin-san. Trebuie să ne ducă la castel.

— Te rog, spune-i... Poate ar fi mai bine să încerc eu. Taicho-san! *Okashira, sukoshi no aida watakushi wa ikatai no desu. Watakushi no funega asoko ni arimasu.* Căpitane, vreau să merg acolo, acum, pentru puțin timp. Corabia mea este acolo.

— *Iyé*, Anjin-san. *Gomen nasai. Ima...*

Mariko ascultase îngăduitoare și amuzată cum Blackthorne stăruise politicos și insistase ferm, după care, fără tragere de inimă, Yoshinaka le îngăduise ocolul, dar doar pentru o clipă, *neh?* Și doar pentru că Anjin-san își afirmase statutul de *hatamoto*, care-i dădea neîndoios anumite drepturi și arătase că o cercetare grăbită era importantă pentru seniorul Toranaga, că-l va ajuta cu siguranță pe seniorul Toranaga să câștige mult timp prețios și era nespus de importantă pentru întâlnirea din acea seară.

— Da, Anjin-san poate să arunce o privire o clipă, dar, îmi pare rău, desigur nu-i e îngăduit să meargă pe corabie fără hârtii semnate personal de seniorul Toranaga și trebuie să fie doar pentru o clipă, fiindcă suntem așteptați, vă rog să mă iertați.

— *Domo*, Taicho-san, spusese bucuros Blackthorne, foarte mulțmit de înțelegerea sa, tot mai bună, a căilor corecte de a învinge și a iscusinței sale în ale limbii japoneze.

Noaptea care trecuse și cea mai mare parte a zilei de ieri, o petrecuseră într-un han, la nici doi *ri* în josul drumului, Yoshinaka îngăduindu-le să lenevească, ca de obicei.

Oh, dar fusese o noapte atât de minunată, își spuse ea.

Fuseseră multe zile și nopți minunate. Toate desăvârșite, cu excepția primei zile când plecaseră din Mishima, când părintele Tsukku-san îi ajunsese din nou din urmă și fragilul armistițiu dintre cei doi bărbați se spulberase. Cearta lor fusese bruscă, sălbatică, legată de întâmplarea cu Rodrigues și de prea mult rachiu. Amenințări și contra-amenințări și blesteme, iar apoi părintele Alvito dăduse pinteni și pornise înainte către Yedo, lăsând dezastru în urma lui, întreaga bucurie a zilei spulberată.

— Nu trebuie să lăsăm să se întâmple asta, Anjin-san.

— Dar omul ăsta n-avea nici un drept...

— Oh, da, sunt de acord cu dumneata și desigur că ai dreptate, dar, te rog, dacă lași această întâmplare să-ți distrugă armonia, vom fi amândoi pierduți. Te rog, te implor, fii japonez. Pune întâmplarea asta deoparte. Asta este, de fapt, o întâmplare din alte zece mii. Nu trebuie să îngădui să ți se tulbure armonia. Pune-o deoparte, într-un compartiment al ei.

— Cum? Cum aș putea face asta? Uită-te la mâinile mele! Sunt al naibii de furios și nu le pot opri din tremurat!

— Privește această piatră, Anjin-san. Ascult-o cum crește.

— Ce?

— Ascultă cum crește piatra, Anjin-san. Îndreaptă-ți atenția către asta, către armonia pietrei. Ascultă, încearcă să auzi *kami*-ul pietrei. Ascultă, dragostea mea, pentru viața ta și pentru a mea.

Și astfel el încercase și reușise puțin s-o înțeleagă. Și în ziua următoare, din nou prieteni, din nou iubiți, din nou în pace și liniște, ea continuase să-l învețe, încercând să-l modeleze – fără ca el să știe că era modelat – către gardul de opt ori împrejmuitor, construind ziduri interioare de apărare, care erau singura lui cale către armonie și către supraviețuire.

— Mă bucur atât de mult că preotul a plecat și n-o să se mai întoarcă, Anjin-san.

— Da.

— Ar fi fost mai bine dacă n-ar fi fost nici o ceartă. Mă tem pentru tine.

— Nu s-a schimbat nimic. A fost și va fi întotdeauna dușmanul meu.

Karma e karma. Dar nu uita că în afară de noi nu există altceva, nu încă. Nici el, nici altcineva, până ajungem la Yedo, *neh?*

— Da. Ești atât de înțelept și ai din nou atâta dreptate. Sunt atât de fericită că sunt cu tine...

De la Mishima drumul părăsise câmpiile netezi și începuse să se strecoare printre munți către pasul Hakone. Se odihniseră acolo, pe vârful muntelui, două zile, fericiți și mulțumiți, în splendoarea răsăriturilor și apusurilor de pe muntele Fuji, al cărui vârf era acoperit de un caier de nori.

— Întotdeauna e muntele așa?

— Da, Anjin-san. De cele mai multe ori vârful este învăluit în nori, dar asta face ca ocaziile în care Fuji-san se poate vedea limpede să fie cu atât mai deosebite, *neh?* Poți să urci până în vârf dacă dorești.

— *Hai!* s-o facem acum.

— Nu acum, Anjin-san. Într-o zi o s-o facem. Trebuie să lăsăm ceva și pentru viitor, *neh?* O să urcăm Fuji-san la toamnă.

Întotdeauna se găseau hanuri izolate, plăcute, pe câmpiile Kwanto și întotdeauna râuri și pâraie și pâraiașe de trecut, cu marea mereu în dreapta lor. Coloana lor șerpuiască către nord de-a lungul aglomeratului drum Tokaido, peste cele mai mari câmpuri de orez ale împărăției. Câmpiile plate, aluvionare, erau bogate în apă și fiecare petec din ele, cultivat. Aerul era fierbinte și umed, încărcat de mirosul excrementelor umane, pe care țăranii le amestecau cu apă și le așezau cu dragoste la rădăcina plantelor.

— Orezul ne dă hrană, Anjin-san, rogojini pentru dormit, sandale cu care să umblăm, îmbrăcăminte ca să ne ferim de ploaie și de frig, acoperișuri ca să ne ținem casele calde, hârtie pentru scris. Fără orez n-am putea exista.

— Dar mirosul, Mariko-san?

— E un preț prea mic de plătit pentru atâta bogăție, *neh?* Fă așa cum facem și noi: deschideți ochii și urechile și mintea. Ascultă vântul și ploaia, găzele și păsările, ascultă creșterea plantelor și, în mintea ta, inchipuie-ți generațiile înșiruindu-se până la capătul timpului. Dacă faci asta, Anjin-san, în curând ai să miroși numai ceea ce e plăcut în viață. E nevoie de puțin antrenament, dar devii foarte japonez, *neh?*

— Ah, mulțumesc, doamna mea, dar trebuie într-adevăr să mărturisesc că începe să-mi placă orezul. Da. Cu siguranță mai mult decât cartofii și să știi și altceva, începe să nu-mi mai lipsească carnea atât de mult ca până acum. Nu e ciudat? Și nu mai sunt atât de flămând ca până acum.

— Sunt mai flămândă decât am fost vreodată.

— Ah, eu vorbeam despre hrană.

— Ah, și eu.

La trei zile distanță de pasul Hakone, ei îi venise ciclul și îl rugase să ia în pat una dintre slujnicele hanului.

— Ar fi înțelept Anjin-san.

— Aș prefera să n-o fac, te rog.

— Eu te rog, eu îți cer. E o măsură de prevedere.

— Pentru că mi-o ceri tu, atunci da, dar mâine, nu în noaptea asta. În noaptea asta să dormim în liniște.

— Da.

Da, se gândi Mariko, în noaptea asta am dormit liniștiți și zorile care i-au urmat s-au arătat atât de minunate încât am părăsit căldura brațelor sale și am stat pe verandă cu Chimmoko și am privit nașterea unei alte zile.

— Ah, bună dimineața, doamnă Toda!

Gyoko stătea la intrarea din grădină inclinându-se către ea.

— Grozavi nori, *neh?*

— Da, minunați.

— Vă rog, aș putea să vă întrerup? Aș putea să vă vorbesc între patru ochi, singură, despre o problemă de afaceri?

— Desigur.

Mariko părăsi veranda căci nu vroia să tulbure somnul lui Anjin-*san*. O trimise pe Chimmoko după *cha* și porunci să se aducă păaturi ca să fie așternute pe iarbă, lângă cascada cea mică. Când era potrivit să înceapă și rămaseră singure, Gyoko spuse:

— Chibzuiam cum aș fi de mai mare ajutor lui Toranaga-*sama*.

— Acea mie de *koku* va fi un gest mai mult decât generos.

— Trei secrete s-ar putea să fie un gest și mai generos.

— Unul ar putea fi, Gyoko-*san*, dacă ar fi cel potrivit.

— Anjin-*san* este un om bun, *neh?* Viitorul lui trebuie și el sprijinit, *neh?*

— Anjin-*san* are *karma* lui, răspunse ea, înțelegând că sosise vremea târguielilor, întrebându-se ce trebuia să cedeze, dacă își putea îngădui să cedeze ceva. Vorbeam despre seniorul Toranaga, *neh?* Sau unul dintre secrete este despre Anjin-*san?*

— Oh, nu, doamnă. Anjin-*san* are propria lui *karma*. Așa cum sunt sigură că are și propriile sale taine. Mi-a dat doar prin cap că Anjin-*san* este unul dintre vasalii favoriți ai seniorului Toranaga. Deci orice îl slujește stăpânului nostru, slujește într-un fel și vasalilor săi, *neh?*

— Așa-i. Desigur, este de datoria vasalilor săi să-i spună orice informație care ar putea fi de folos stăpânului lor.

— Adevărat doamnă, foarte adevărat. Ah, este o atât de mare onoare pentru mine să vă slujesc. *Honto*. Pot să vă spun cât de onorată mă simt că pot să călătoresc cu domnia-voastră, să vorbesc cu domnia-voastră, să mănânc și să râd cu domnia-voastră? Și, din când în când, să vă fiu un umil sfetnic, oricât de nepricepută aș fi în astfel de treburi, lucru pentru care îmi cer iertare și, în sfârșit, să spun că înțelepciunea voastră este la fel de mare ca și frumusețea, iar curajul la fel înalt ca și rangul.

— Ah, Gyoko-*san*, iartă-mă, ești prea bună, prea îngăduitoare. Sunt doar soția unuia dintre generalii stăpânului nostru. Ce spuneai? Patru secrete?

— Trei, doamnă. Mă întrebam dacă ați putea pune o vorbă bună pentru mine pe lângă seniorul Toranaga. Ar fi de negândit pentru mine să-i spun direct domniei-sale cele ce știu că sunt adevărate. Asta ar dovedi o foarte proastă creștere, pentru că n-aș ști ce cuvinte să aleg, sau cum să-i prezint cele ce știu și, în orice caz, în orice problemă, oricât de importantă, obiceiul nostru de a folosi un intermediar este mult mai bun, *neh?*

— Desigur, Kiku-*san* ar putea fi o alegere mai bună, n-am cum să știu când o să trimită după mine, sau cât de mult o să treacă până când o să mă primească la el, sau chiar dacă va fi interesat în a asculta ceva din ce aș vrea să-i spun eu.

— Vă rog să mă iertați, doamnă, dar ați fi cu mult mai bună, mai potrivită. Ați putea judeca valoarea acestor informații – ea, nu. Către domnia-voastră el își pleacă urechea. Asupra ei, alte lucruri.

— Nu sunt un sfetnic, Gyoko-*san*, nici nu pot să-mi dau seama de prețul acestor lucruri.'

— Aș spune că valorează o mie de *koku*.

— *So desu ka?*

Gyoko se asigură grijulie că nimeni nu trăgea cu urechea, apoi îi repetă ce murmurase preotul renegat, precum că el istorisise unchiului său, seniorului Harima, ceea ce seniorul Onoshi îi spusese la spovedanie. Apoi, ce îi spusese cel de-al doilea bucătar al lui Omi că auzise despre complotul lui Omi și al mamei sale împotriva lui Yabu. Și în cele din urmă, tot ceea ce știa despre Zataki, pofta lui pentru doamna Ochiba, și despre Ishido și doamna Ochiba.

Mariko ascultă atentă, fără vorbă, deși încâlcarea tainei confesionalului o cutremurase foarte mult, mintea ei tresărind la nesfârșitele posibilități pe care cele auzite le făceau cu puțință. O întrebă din nou, amănunțit, despre toate, ca să se asigure că înțelesese limpede ceea ce i se spusese și ca să-și întipărească foarte bine totul în minte.

Când fu mulțumită și sigură că pricepuse tot ceea ce Gyoko era pregătită să dezvăluie în acea clipă – pentru că, desigur, un negustor atât de abil va ține întotdeauna multe lucruri în rezervă – trimise după *cha* proaspăt.

Îi turnă lui Gyoko în ceașcă ea însăși și sorbiră pe îndelete, amândouă încordate, amândouă încrezătoare.

— N-am cum să știu cât de prețioase sunt informațiile acestea, Gyoko-san.

— Desigur, Mariko-sama.

— Îmi închipui că aceste informații și mia de *koku*, 11 vor mulțumi nespus pe seniorul Toranaga.

Gyoko își înghiți cuvântul urât care îi stătea pe buze. Se așteptase la o reducere importantă la începutul tocmelii.

— Îmi pare rău, dar banii nu au nici o importanță pentru un asemenea *daimyo*, deși înseamnă o avere pentru un țăran ca mine. O mie de *koku* m-ar face neînchipt de bogată, *neh?* Întotdeauna e bine să știi ceea ce ești, doamnă Toda, *neh?*

Glasul ei era plin de tăioasă viclenie.

— Da, e bine să știi cine ești și ce ești, Gyoko-san. E unul dintre puținele daruri pe care o femeie le are față de bărbați. O femeie știe întotdeauna. Din fericire, eu știu ceea ce sunt. Oh, foarte. Da. Te rog, spune ce dorești?

Gyoko nu clipi sub amenințare, dar reînoi atacul cu impolitețea potrivită clipei.

— Adevărul este că amândouă cunoaștem viața și înțelegem moartea și amândouă știm și credem că așa cum va fi în Iad, sau oriunde altundeva, depinde de bani.

— Oare?

— Da. Vă rog rog să mă iertați, cred că o mie de *koku* este prea mult.

— Moartea e de preferat?

— Mi-am scris deja poemul meu de moarte, doamnă.

*Când am să mor,
să nu mă ardeți,
să nu mă îngropați,
aruncați-mi doar trupul pe un câmp să îngrașe un câine flămând.*

— Asta poate fi făcut cu ușurință.

— Da. Dar am urechi lungi și o limbă ascuțită, care ar fi mult mai prețioasă.

Mariko turnă *cha*. Doar pentru ea.

— Îmi pare rău, așa e?

— Oh, da. Oh, foarte. Da. Vă rog să mă iertați, dar nu mă laud. Am fost bine pregătită, doamnă, în privința asta și în multe alte lucruri. Nu mi-e frică de moarte. Mi-am scris testamentul și instrucțiuni amănunțite pentru ai mei, în cazul unei morți neașteptate. Am făcut pace cu zeii de multă vreme și, la patruzeci de zile după ce-oi muri, știu că am să reasc. Și dacă nu – femeia ridică din umeri – atunci o să fiu *kami*. Evantaiul ei era nemișcat. Așa că pot să-mi îngădui să-mi doresc luna, *neh?* Vă rog să mă iertați că am adus vorba despre asta, dar sunt și eu ca domnia-voastră: nu mă tem de nimic, dar, spre deosebire de domnia-voastră, în viața asta n-am nimic de pierdut.

— Atât de multă vorbărie despre lucruri urâte, Gyoko-san, într-o dimineață atât de plăcută? Este plăcută, *neh?*

Mariko se pregăti să își ascundă ghearele.

— Aș prefera mai mult să te văd vie, trăind până la adânci bătrâneți, unul dintre stâlpii noii tale bresle. Ah, asta a fost o idee deosebită. O idee foarte bună, Gyoko-san.

— Vă mulțumesc, doamnă. La fel de mult mi-ar place să vă știu în siguranță, veselă și în îmbelșugare, cu toate bucuriile și cinstea pe care le meritați.

— Bucurii? repetă Mariko amenințătoare.

Gyoko era ca un câine dresat trimis pe urmele vânatului.

— Sunt doar o țărancă doamnă, așa că nu pot să știu ce onoruri ați dori și ce distracții v-ar place, vouă, sau fiului vostru.

Nebăgat în seamă de niciuna dintre ele, mânerul subțire, de lemn, al evantaiului lui Mariko, trosni între degetele ei. Briza încetase. Aerul fierbinte și umed atârna asupra grădinii care se deschidea către o mare fără valuri. Muștele roiau și se așezau, ca să se ridice din nou.

— Ce... Ce onoruri sau distracții ți-ai dori pentru dumneata?

Mariko își aținti privirea cu o fascinație răutăcioasă asupra bătrânei femei, pe deplin conștientă acum că trebuia să o distrugă, sau altfel fiul ei avea să sufere.

— Nimic pentru mine. Seniorul Toranaga mi-a dat onoruri și bogății mai presus de visele mele, dar pentru *fiul meu*? Ah, da, lui i s-ar putea da o mână de ajutor.

— Ce ajutor?

— Două săbii.

— Cu neputință.

— Știu doamnă. Vă rog să mă iertați. E așa de ușor să dai și totuși atât de imposibil. Vine războiul. Va fi nevoie de mulți în luptă.

— N-o să mai fie nici un război acum. Seniorul Toranaga se duce la Osaka.

— Două săbii. Nu-i prea mult ceea ce cer.

— E cu neputință. Îmi pare rău, dar eu nu pot să dau așa ceva.

— Vă rog să mă iertați, dar eu nu v-am cerut domniei-voastre nimic, dar este singurul lucru care mi-ar face plăcere. Da, nimic altceva.

O picătură de sudoare căzu de pe obrazul lui Gyoko în poala ei.

— Mi-ar place să-i ofer seniorului Toranaga cinci sute de *roku* din prețul contractului, ca o dovadă a stimei mele în aceste vremuri grele. Ceilalți cinci sute vor fi pentru fiul meu. Un samurai are nevoie de un venit, *neh*?

— Îți condamni fiul la moarte. Toți samurarii lui Toranaga vor muri sau vor deveni *ronini* foarte curând.

— *Karma*. Fiul meu are deja fii, doamnă. Ei vor spune fiilor lor că o dată am fost samurai. Asta-i tot ceea ce contează, *neh*?

— Eu nu am puterea să dau așa ceva.

— Adevărat. Îmi pare rău, dar asta e tot ceea ce m-ar mulțumi.

***

Nervos, Toranaga scutură din cap.

— Informațiile ei sunt interesante, poate, dar nu merită să-i fac fiul samurai.

Mariko răspunse:

— Pare să fie un vasal credincios, Alteță. A spus că ar fi onorată dacă ați opri alți cinci sute de *roku* din contract pentru vreun samurai aflat în nevoie.

— Asta nu e generozitate. Nu, nici pe departe. Asta, mai degrabă, e o dovadă că se simte vinovată pentru prețul nerușinat de la început.

— Poate că merită să vă gândiți, alteță. Ideea ei în privința breslei, în privința acestor *gei-sha* și a noii clase de curtezane vor avea efecte îndelungate, *neh*? N-are să facă nimănui nici un rău, poate.

— Nu sunt de aceeași părere. Nu, de ce ar fi răsplătită? Nu e nici o pricină pentru care să-i fac această onoare. Îmi vine să râd. Ești sigură că nu ți-a cerut-o ea însăși?

— Ar fi mai mult decât neobrăzare din parte ei s-o facă, Alteță. Eu am făcut această propunere pentru că cred că v-ar fi de mare folos.

— Ar face bine să-mi fie de mai mult folos. Tainele ei sunt probabil tot niște minciuni. În zilele astea n-aud decât minciuni.

Toranaga sună un mic clopoțel și un slujitor apăru îndată la ușă.

— Alteță?

— Unde este curtezana Kiku?

— În încăperile voastre, Alteță.

— E și femeia Gyoko cu ea?

— Da, Alteță.

— Dă-le pe amândouă afară din castel. Acum. Trimite-le înapoi la... nu, găsește-le un han, un han de mâna a treia și spune-le să aștepte acolo până când trimit eu după ele, spuse Toranaga întărâtat. Dezgustător! Codoașe care vor să fie samurai! Țărani împuțiti care nu-și mai cunosc lungul, nasului!

Mariko îl privea stând așezat pe pernele lui, cu evantaiul mișcându-se agitat. Era tulburată de schimbarea pe care o vedea la el. Morocănos, nervos și nehotărât, când înainte fusese întotdeauna doar încrezător și mulțumit. O ascultase cu interes, dar nu cu entuziasmul pe care ea îl așteptase.

Bietul om, se gândi cu milă, s-a dat bătut. La ce-i mai folosesc orice informații? Poate că e înțelept că dă la o parte lucrurile lumești și se pregătește pentru necunoscut. Poate ar trebui să o faci tu însăși, își zise, mai murind înăuntrul ei încă puțin. Da, dar nu poți, nu încă. Cumva trebuie să-ți aperi fiul.

Se aflau la al șaselea cat al donjonului înalt și întărit, iar ferestrele dădeau deasupra orașului, pe trei părți ale orizontului. Apusul era mohorât în acea seară, cornul lunii subțire și coborât la orizont, iar aerul umed, înăbușitor, deși acolo, la aproape o sută de picioare de la pământ și deasupra zidurilor castelului, camera era deschisă oricărei adieri de vânt. Încăperea era joasă și întărită și ocupa jumătate din întregul etaj, alte încăperi înconjurând-o.

Toranaga ridică mesajul pe care Hiro-matsu i-l trimise prin Mariko și îl citi din nou. Ea băgă de seamă că mâna lui tremura.

— Și de ce vrea să vină la Yedo?

Aruncă nemulțumit sulul de-o parte.

— Nu știu, Alteță, vă rog să mă iertați. Mi-a cerut doar să vă dau acest mesaj.

— Ai vorbit cu creștinul renegat?

— Nu, Alteță. Yoshinaka-san a spus că ați dat porunci ca nimeni să nu facă asta.

— Cum a fost Yoshinaka în timpul călătoriei?

— Foarte priceput, Alteță, spuse ea, răspunzând răbdătoare a doua oară întrebării. Ne-a păzit foarte bine și ne-a adus la vreme.

— De ce nu s-a întors preotul Tsukku-san cu voi?

— Pe drumul de la Mishima, Alteță, el și Anjin-san s-au certat.

Mariko îi povesti, fără să știe că ce-i spusese deja părintele Alvito lui Toranaga, sau dacă, de fapt, Toranaga trimisese după el până atunci.

— Părintele a hotărât să călătorească singur.

— Din ce cauză s-au certat?

— În parte din pricina mea, a sufletului meu, Alteță. Și mai mult din pricina dușmăniei dintre religiile lor și a războiului dintre stăpânii lor.

— Cine a început?

— Amândoi sunt la fel de vinovați. A început de la o ploscă cu băutură.

Mariko îi istorisi întâmplarea cu Rodrigues, apoi continuă:

— Tsukku-san a adus o a doua ploscă în dar, dorind, după cum

spunea, să pună o vorbă pentru Rodrigues-san, dar Anjin-san a răspuns, neașteptat de brutal, că nu vrea nici un fel de "băutură papistașă", că preferă *saké* și că n-are încredere în popi. Sfântul părinte s-a înroșit tot, a fost la fel de neașteptat de brutal spunând că nu s-a ocupat niciodată cu otrăvurile și n-o s-o facă niciodată și n-ar putea niciodată să încuviințeze un asemenea lucru.

— Ah, otravă? Folosesc otrava ca armă?

— Anjin-san mi-a spus că unii dintre ei da, Alteță. Asta a iscat alte cuvinte urâte. S-au certat apoi cu privire la religie, la sufletul meu, la catolici și protestanți. Am plecat să-l aduc pe Yoshinaka-san cât de repede am putut și el a oprit cearta.

— Creștinii nu ne-aduc altceva decât necazuri, *neh?*

Ea nu-i răspunse. Nervozitatea lui o descumpănea. Nu-i stătea deloc în fire asta și părea să n-aibă nici un motiv pentru asemenea lipsă a legendarei sale stăpâniri de sine.

Poate că șocul de a fi învins e prea mult pentru el, își zise. Fără el, suntem cu toții terminați, fiul meu e pierdut și Kwanto va trece curând în alte mâini. Mohoreala lui o molipsi și pe ea. Băgase de seamă, pe străzi și în castel, o umbră care părea că atârnă deasupra întregului oraș. Un oraș care era faimos pentru veselia lui, pentru umorul lui spumos și pentru bucuria de a trăi.

— M-am născut în anul în care a sosit primul creștin și de atunci ei bântuie țara neîncetat, spuse Toranaga. De cincizeci și opt de ani n-aduc altceva decât necazuri, *neh?*

— Îmi pare rău că v-am supărat, Alteță. Mai este și altceva? Cu îngăduința...

— Stai jos. N-am isprăvit încă.

Toranaga sună din nou din clopoțel. Ușa se deschise.

— Trimite-l pe Buntaro-san aici.

Buntaro păși înăuntru. Întunecat la față, ingenunche și se înclină. Ea se înclină către el, țeapănă, dar el n-o băgă în seamă.

Cu un timp în urmă Buntaro întâlnise convoiul lor la poarta castelului. După un scurt salut de bun-găsit, îi spusese că trebuia să se înfățișeze de îndată seniorului Toranaga. După Anjin-san avea să trimită mai târziu.

— Buntaro-san, m-ai rugat să mă vezi în prezența soției dumitale, cât de curând cu putință.

— Da, Alteță.

— Și ce dorești?

— Vă cer umil îngăduința să iau capul lui Anjin-san.

— De ce?

— Vă rog să mă iertați, dar mie nu-mi place felul în care se uită la soția mea. Voiam s-o spun în fața ei, prima dată de față cu domnia-voastră. Și de asemenea, m-a insultat la Anjiro și nu mai pot trăi cu rușinea asta.

Toranaga aruncă o privire scurtă către Mariko, care părea să fi înghețat.

— O acuzi că l-a încurajat?

— Eu... eu vă cer îngăduința să-i iau capul.

— O acuzi că l-a încurajat? Răspunde-mi la întrebare.

— Vă rog să mă iertați, Alteță, dar am crezut că ar fi fost de datoria mea să-i iau capul în aceeași clipă, răspunse Buntaro rece, cu ochii pe *tatami*. Barbarul îmi tulbură într-una armonia. Cred că vă necăjește și pe domnia-voastră. Lăsați-mă să-i iau capul, vă implor.

Își ridică privirea. Avea fălcile grele nebărbierite și ochii umbriți de cercăne adânci.

— Sau lăsați-mă să plec cu soția mea acum și la noapte vom porni înaintea voastră, să vă pregătim calea.

— Ce spui de asta, Mariko-san?

— Este soțul meu. Orice hotărăște el, am să mă supun, doar dacă nu hotărăți altfel, Alteță. E de datoria mea.

Toranaga privi de la bărbat la femeie. Apoi vocea i se aspri și pentru o clipă fu din nou Toranaga cel din trecut.

— Mariko-*san*, ai să pleci în trei zile la Osaka. Ai să pregătești acest drum pentru mine și ai să mă aștepti acolo. Buntaro-*san*, ai să mă însoțești drept comandant al escortei mele, când am să plec. După ce ai să fii secundantul meu, tu, sau unul dintre oamenii tăi, poate să facă același lucru cu Anjin-*san*. Cu sau fără învoirea lui.

Buntaro tuși ca să-și dreagă glasul

— Alteță, vă rog porunciți "Cer..."

— Ține-ți gura! Uiți cine ești? ți-am spus "nu" de trei ori! Data viitoare, când vei avea neobrăzarea să-mi dai sfaturi necerute, ai să-ți tai pântecul într-o hazna din Yedo!

Fruntea lui Buntaro era pe *tatami*.

— Vă cer iertare, Alteță. Vă cer iertare pentru neobrăzarea mea.

Mariko era la fel de îngrozită de izbucnirea grosolană, rușinoasă a lui Toranaga și se înclină adânc și ea, ca să-și ascundă stânjeneala. După o clipă, Toranaga spuse:

— Vă rog să iertați purtarea. Rugămintea ta este acceptată, Buntaro-*san*, dar numai după ce îmi vei fi secundant.

— Vă mulțumesc, Alteță. Vă rog să mă iertați că v-am tulburat.

— V-am poruncit amândorura să faceți pace între voi. Ați făcut așa?

Buntaro dădu scurt din cap. Mariko îl imită.

— Bun. Mariko-*san*, te vei întoarce cu Anjin-*san* la noapte, la Ora Câinelui. Acum poți să pleci.

Ea se înclină și îi părăsi. Toranaga se uită țintă la Buntaro.

— Ei, bine, o *acuzi*?

— Nu e de crezut că ar putea să mă trădeze, Alteță, răspunse morocănos Buntaro.

— Și eu sunt de aceeași părere.

Toranaga izgoni o muscă cu evantaiul, părând foarte obosit.

— Ei bine, o să ai în curând capul lui Anjin-*san*. Am nevoie de el pe umeri încă puțină vreme.

— Vă mulțumesc, Alteță. Din nou vă rog să mă iertați că v-am tulburat.

— Vremurile sunt tulburi.

Toranaga se aplecă înainte.

— Ascultă. Vreau să te duci la Mishima de îndată, ca să-l înlocuiești pe tatăl tău pentru câteva zile. Mi-a cerut învoirea să vină aici ca să stea de vorbă cu mine. Nu știu de ce... Oricum, trebuie să am pe cineva în Mishima, în care să mă încred. N-ai vrea, te rog, să pleci în zori – pe drumul dinspre Takato?

— Alteță?

Buntaro văzu că Toranaga își păstra liniștea cu un efort uriaș și, în ciuda voinței sale, vocea îi tremura.

— Am un mesaj personal pentru mama mea, în Takato. Nu trebuie să spui nimănui că te duci acolo, dar odată ce ajungi destul de departe de oraș, tai-o spre nord.

— Am înțeles.

— Seniorul Zataki s-ar putea să te împiedice să i-l dai, s-ar putea să încerce. Trebuie să i-l dai doar în mâinile ei, înțelegi? Numai ei. Ia douăzeci de oameni și galopați până acolo. Am să trimit un porumbel călător ca să cer permisul de liberă trecere de la el.

— Mesajul vostru va fi verbal sau în scris, alteță?

— În scris.

— Și dacă nu pot să i-l dau?

— Trebuie să poți, desigur că trebuie. De aia te-am ales pe tine! Dar dacă ești trădat... distruge-l înainte de a te omorî. În momentul în care voi auzi asemenea vești rele, capul lui Anjin-*san* va pleca de pe umeri. Și dacă... ce să fac cu Mariko-*san*? Ce să fac cu soția ta, dacă ceva nu merge

cum trebuie?

— Vă rog să îi luați și ei viața, Alteță, înainte de a muri domnia-voastră. Aș fi onorat dacă... Merită un secundant pe măsură.

— N-o să moară dezonorată. Ai fâgăduiala mea. Am să mă-ngrijesc de asta personal. Acum, te rog, întoarce-te în zori pentru mesaj. Nu îmi înșela încrederea. Doar în mâinile mamei mele.

Buntaro îi mulțumi din nou și plecă, rușinat de faptul că Toranaga își arătase atât de deschis teama. Rămas singur, Toranaga scoase o batistă de hârtie și-și șterse sudoarea de pe față. Degetele îi tremurau. Încercă să și le stăpânească, dar nu izbuti. Îi trebuise toată puterea să continue să facă pe prostul mohorât, să-și ascundă înfierbântarea nedomolită, din pricina tainelor care, de neînchipuit, promiteau îndelung așteptata șansă.

— O posibilă șansă, doar posibilă – dacă sunt adevărate, spuse cu glas tare, abia în stare să gândească, uluitoarea informație atât de binevenită, pe care Mariko i-o adusese de la femeia Gyoko, încă răsunându-i în urechi.

Ochiba, râdea el în sinea lui. Deci harpia aia este momeala ca să-mi aduc fratele de-a rostogolul din cuibul său de vultur. *Fratele meu o dorește pe Ochiba*. Dar acum este la fel de limpede că vrea mai mult decât pe ea și mai mult decât Kwanto. Vrea împărăția. Îl urăște pe Ishido, îi e scârbă de creștini și acum e bolnav de gelozie din cauza cunoscutei poftă a lui Ishido pentru Ochiba. Așa că o să se despartă de Ishido, Kiyama și Onoshi.

Fiindcă vicleanul meu frate vrea într-adevăr să fie *shōgun*. E Minowara, cu toată stirpea de care are nevoie, toată ambiția, dar nu cu împuternicirea. Sau Kwanto. Ca să primească restul, mai întâi trebuie să ia Kwanto.

Toranaga își frecă palmele fericit gândindu-se la toate minunatele noi posibilități de capcane, pe care cele aflate de curând i le îngăduiau împotriva fratelui său.

Și Onoshi, leprosul. O picătură de miere în urechea lui Kiyama, la vremea potrivită, se gândi, iar spusele preotului renegat răstălmăcite puțin, îmbunătățite modest și Kiyama s-ar putea să-și strângă legiunile și să se pornească să-l treacă pe Onoshi prin foc și sabie.

— Gyoko e destul de sigură, Alteță. Fratele Josef, acolitul, i-a spus că seniorul Onoshi i-a șoptit în confesional că a făcut un tratat secret cu Ishido, împotriva unui *daimyo* creștin și voia iertare. Prin tratat Ishido promitea solemn că, în schimbul sprijinului de acum, în ziua în care vei muri, acest creștin va fi acuzat de trădare și invitat în Nemărginire pe loc, cu forța dacă va fi nevoie, iar fiul și moștenitorul lui Onoshi vor moșteni toate pământurile. Numele creștinului nu a fost rostit, Alteță.

Kiyama, sau Harima din Nagasaki? se întrebă Toranaga. Nu contează. Pentru mine trebuie să fie Kiyama.

Se ridică tremurând, în ciuda bucuriei și băjbăi către una dintre ferestre, sprijinindu-se greoi de oblonul de lemn. Privi luna și cerul. Stelele erau palide. Se adunau nori de ploaie.

— Buddha și voi zei, oricare dintre zei! Faceți ca fratele meu să muște momeala – și ca toate vorbele acelei femei să fie adevărate!

Nici o stea căzătoare nu apăru ca să arate că mesajul fusese primit de zei. Nici un vânt nu se iscă din senin, nici un nor nu apăru de nicăieri să acopere secera lunii. Și dacă s-ar fi ivit un semn ceresc, el l-ar fi socotit o întâmplare.

Ai răbdare. Pune la socoteală doar faptele. Stai și gândește-te, își spuse.

Știa că oboseala începuse să-și arate colții, dar era vital ca nici unui dintre vasalii, sau apropiații lui și deci nimeni dintre legiunile de gură-cască sau spioni din Yedo, să nu bănuiască nici o clipă că doar se prefăcea a se fi dat bătut și juca rolul unui învins. La Yokosé înțelesese într-o clipă că dacă ar fi acceptat cel de-al doilea sul de la fratele său, însemna să-și primească osânda la moarte. Hotărâse că singura sa șansă mărunță de supraviețuire era să-i convingă pe toți, chiar și pe el însuși, că acceptase înfrângerea pe deplin, deși în realitate era doar ca să câștige timp, continuând obișnuitul

șir de tocmeli, întârzieri și false retrageri, întotdeauna așteptând răbdător până apăsarea o crăpătură în armură, deasupra gâtului, ca apoi să-și înfigă sabia adânc, sălbatic, fără șovăire.

De la Yokosé petrecuse îndelungi nopți și zile de veghe, fiecare dintre ele mai greu de îndurat decât cealaltă. Nu vânase, nu răsese și nu pusesese la cale nimic, nu înotase, nu glumise și nu dansase, nu cântase în piesele *Noh*, care îl desfătaseră de când se știa. Numai același rol singuratic, cel mai greu din toată viața lui: posomorât, înfrânt, nehotărât, în aparență neajutorat, aproape lăsându-se să moară de bunăvoie de foame.

Ca să-și mai treacă timpul, continuase să-și îmbunătățească testamentul. Acesta conținea o serie de instrucțiuni secrete, personale, către urmașii lui, pe care el le alcătuisese de-a lungul anilor, arătându-le cum să conducă mai bine după el. Sudara jurase deja să se supună testamentului, așa după cum fiecare moștenitor avea să facă la rândul lui. În acest fel viitorul clanului va fi asigurat, își reaminti Toranaga în timp ce schimba un cuvânt, adăuga o propoziție sau ștergea un paragraf, dacă o să scap din capcana de acum.

Testamentul începea astfel:

Datoria seniorului unei provincii constă în a asigura pacea și siguranța oamenilor și nu în a se împăuna cu faptele strămoșilor, sau în a se strădui să adune averi pentru urmașii săi...

Una dintre maxime spunea:

Norocul și nenorocul trebuie lăsate în seama cerului și a legilor firii. Nu trebuie cumpărate cu rugă sau cu orice altă întreprindere vicleană de vreun om oarecare, sau de cineva care își spune cu de la sine putere, sfânt.

Șterse "cineva care își spune cu de la sine putere sfânt" și schimbă propoziția ca să se sfârșească cu "vreun om oarecare."

De obicei, îi plăcea să-și strunească mintea, astfel ca să scrie limpede și scurt, dar în timpul îndelungilor zile și nopți îi trebuise întreaga sa stăpânire de sine ca să continue să joace un rol atât de străin.

Că izbutise atât de bine îi făcea plăcere și totuși îl nemulțumea. Cum puteau oamenii să fie atât de creduli?

Mulțumesc zeilor că sunt așa, își spuse pentru a milioana oară. Acceptând "înfrângerea" ai ocolit de două ori războiul. Ești încă încolțit, dar acum, în cele din urmă, răbdarea ta și-a primit răsplata și-ai o nouă șansă.

Poate o nouă șansă, se corectă. Dacă secretele sunt false și date de un dușman ca să te înfunde și mai mult?

Pieptul lui începu să-l doară. Se simți slăbit și amețit, așa că se așeză jos și respiră adânc, cum îl învățaseră cu ani în urmă profesorii Zen. "Zece respirații adânci, zece ușoare, zece adânci, zece ușoare. Trimite-ți mintea în Nemărginire: Nu există trecut, sau viitor, fierbinte sau rece, durere sau bucurie – din nimic în nimic."

În curând începu din nou să gândească limpede. Apoi se duse la masă și începu să scrie. O rugă pe mama sa să îi fie intermediar între el și fratele său vitreg și să-i prezinte propunerea lui pentru viitorul clanului lor. Mai întâi își rugă fratele să se gândească la o căsătorie cu doamna Ochiba.

"Desigur că ar fi de neînchipuit să fac eu asta, frate. Prea mulți *daimyo* ar fi înfuriați de ambiția mea nerușinată. Dar o astfel de legătură cu tine va întări pacea în împărăție și va sprijini succesiunea lui Yaemon. Nimeni nu se îndoiește de credința ta, deși unii se înșală îndoindu-se de a mea. Ai putea, desigur, să găsești o soție mult mai potrivită, dar ea cu greu ar putea găsi un soț mai bun. Odată ce trădătorii Alteței Sale Imperiale, vor fi înlăturați și eu îmi voi relua locul convenit, ca Președinte al Consiliului Regenților, voi invita pe Fiul Cerului să ceară această căsătorie, dacă vei primi să te încarci cu o astfel de sarcină grea. Simt cu adevărat că acest sacrificiu este singura cale prin care amândoi putem asigura succesiunea și să ne facem datoria pentru care am jurat în fața lui Taikō. *As dōisea*, ți se oferă toate domeniile trădătorilor creștini Kiyama și Onoshi, care acum urzesc împreună cu preoții barbari un război mișelesc împotriva tuturor acelor

daimyo necreștini, sprijiniți de o invazie a barbarilor cu muschete, *așa cum au făcut mai înainte împotriva stăpânului nostru legiuit, Taikō*. Mai departe, și se oferă toate pământurile oricărui alt creștin din Kyushu, care se alătură trădătorului Ishido împotriva mea în bătălia finală. (Știi că țăranul ăsta parvenit a avut neobrăzarea să facă știut că, odată ce eu voi fi mort, iar el va conduce Consiliul, plănuiește să-l dizolve și el însuși să se însoare cu mama Moștenitorului?)

Iar în schimbul celor de mai sus, doar atât, frate: un tratat de alianță secret, acum, garantând trecere liberă armatelor mele prin munții Shinano, un atac al forțelor noastre unite, sub conducerea mea, împotriva lui Ishido, la vremea și felul ales de mine. În sfârșit, ca dovadă a încrederii mele, am să-ți trimit deîndată pe fiul meu, Sudara, soția lui, doamna Genjiko și copiii lor, împreună cu singurul meu nepot, ție, în Takato..."

Nu așa se poartă un om învins, își spuse Toranaga și pecetlui sulul. Zataki o să înțeleagă asta imediat. Da, dar acum momeala e pusă în capcană. Shinano este singura mea cale și Zataki este prima cheie către câmpiile Osakăi.

E adevărat că Zataki o dorește pe Ochiba? Risc atât de mult pentru presupusele șoapte ale unei slujnice încălecate și ale unui bărbat în călduri. Ar putea Gyoko, lipitoarea asta nerușinată, să mintă ca să câștige de două ori? Samurai? Deci asta e adevărata cheie ca să-și dezvăluie toate tainele.

Trebuie să aibă dovezi în privința lui Mariko și a lui Anjin-san. De ce oare altfel mi-ar înainta Mariko o astfel de cerere? Toda Mariko și barbarul! Barbarul și Buntaro! Ei, viața e ciudată.

Un alt junghi deasupra inimii îl străbătu. După un timp scrise mesajul pentru un porumbel călător și porni greoi pe scări către hulubăria de deasupra. Alese grijuliu un porumbel pentru Takato din unul dintre multele panere și așeză la locul lui micul cilindru. Apoi puse porumbelul pe stinghie, în cutia deschisă care îi va îngădui păsării să zboare la prima rază de lumină.

Mesajul o ruga pe mama lui să ceară trecere liberă pentru Buntaro, care avea un mesaj important pentru ea și fratele lui și o semnase ca și propunerea, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, folosindu-și pentru prima oară în viață întreg titlul.

— Zbori teafără și bine, mică pasăre, spuse el, mângâind-o cu o pană căzută. Porți moștenirea a zece mii de ani.

Încă o dată ochii i se îndreptară către orașul de dedesubt. O minusculă geană de lumină apăru la orizont, spre răsărit. Jos, la docuri, putea să vadă flăcările cât un vârf de ac ale torțelor care înconjurau corabia barbară.

Asta-i o altă cheie, se gândi și începu să se gândească din nou la cele trei taine. Știa că îi scăpase ceva.

— Aș vrea să fie Kiri aici, îi spuse noptii.

***

Mariko era ingenuncheată în fața oglinzii ei de metal lustruit. Se uită în altă parte ca să nu-și mai vadă fața. În mâini avea pumnalul care sclipea în lumina lămpii de ulei.

— Ar trebui să te folosesc, spuse ea, plină de amărăciune.

Ochii ei căutară Madonna cu Fiul în nișa de lângă minunata creangă cu flori și ochii i se umplură de lacrimi.

— Știu că sinuciderea este un păcat de moarte, dar ce-aș putea face? Cum să trăiesc cu rușinea asta? E mai bine s-o fac înainte de-a fi trădată.

Camera era la fel de tăcută ca întreaga casă. Era casa familiei lor, construită înlăuntrul inelului interior de apărare și al șanțului larg, ce înconjura castelul, unde numai celor mai onorați și de credință *hatamoto* li se îngăduia să trăiască. În jurul casei se găsea o grădină înconjurată cu un gard de bambus și prin care trecea un pârâu mic, tras din belșugul de ape

ce înconjurau castelul.

Auzi pași. Poarta din față se deschise și se auzi zgomotul servitorilor alergând să-și întâmpine stăpânul. Puse iute pumnalul deoparte în *obi* și-și uscă lacrimile. În curând se auziră pași și ea deschise ușa înclinându-se politicoasă.

Prost dispus, Buntaro îi spuse că Toranaga se răzgândise din nou, că acum i se poruncise să plece la Mishima pentru un timp.

— Am să plec în zori. Am vrut să îți urez o călătorie plăcută.

Se opri și se uită îndelung la ea.

— De ce plângi?

— Te rog să mă ierți, Alteță. E doar pentru că sunt femeie și viața mi se pare atât de grea. Și din pricina lui Toranaga-*sama*.

— El e o ramură ruptă. Mi-e rușine s-o spun. Groaznic, dar asta a devenit acum. Ar trebui să pornim războiul. Mai bine în luptă, decât să știu că singurul viitor pe care îl am e să văd fața murdară a lui Ishido răsând de *karma* mea.

— Da, îmi pare rău. Aș vrea să pot face ceva, să-ți fiu de ajutor. Vrei *saké* sau *cha*?

Buntaro se întoarse și urlă la un servitor care aștepta în coridor.

— Adu *saké*! Grăbește-te!

Se întoarse și intră în camera ei. Mariko închise ușa. El se așeză lângă fereastră privind la zidurile castelului și la donjonul de dincolo de ele.

— Te rog, nu te-ngrijora, Alteță, spuse ea. Baia e pregătită și am trimis după concubina ta favorită.

El nu-și mișcă ochii de pe donjon, fierbând în sinea lui, apoi spuse:

— Ar trebui să demisioneze în favoarea seniorului Sudara, dacă nu mai are snagă îndestul pentru a ne conduce. Seniorul Sudara este fiul său și moștenitorul său legal, *neh?* *Neh?*

— Da, Alteță. Da.

— Sau, și mai bine, ar trebui să facă cum a spus Zataki. Să-și facă *seppuku*. Atunci l-am avea pe Zataki și armata lui de partea noastră. Cu ei și cu muschetele am putea să străbatem până la Kyoto. Știu că putem. Chiar dacă dăm greș, e mai bine decât să ne predăm ca niște lași și imputiți mâncători de usturoi. Stăpânul nostru și-a pierdut toate drepturile, *neh?* *Neh?*

Se răsuci către ea.

— Te rog să mă ierți, nu pot să spun asta. El e stăpânul nostru legiuit.

Buntaro îi întoarse din nou spatele, posomorât, ca să privească donjonul. Luminile sclipeau la toate caturile, și în mod deosebit, la cel de-al șaselea.

— Sfatul meu pentru cei din consiliul său este să-l invite să se despartă de noi și dacă nu, să-l ajutăm. S-a mai întâmplat asta de nenumărate ori. Sunt mulți care-mi împărtășesc părerile, dar nu și seniorul Sudara. Nu încă. Poate c-o face în sinea lui, cine știe ce crede oare cu adevărat? Când ai să te întâlnești cu doamna Genjiko, vorbește-i, convinge-o. La rândul ei, ea o să-l convingă. Ea îl duce de nas, *neh?* Sunteți prietene. Pe tine o să te asculte. Convinge-o.

— Cred că ar fi un lucru rău, Alteță. Asta-i trădare.

— Îți poruncesc să-i vorbești.

— Am să mă supun.

— Da, te vei supune unei porunci, nu-i așa? pufni el. Supunere. De ce ești întotdeauna atât de rece și acră, *neh?*

Ridică oglinda și i-o vârî în față.

— Privește-te!

— Te rog să mă ierți dacă nu-ți plac, stăpâne.

Vocea ei era egală și-l privea peste oglindă drept în față.

— Nu vreau să te supăr.

O privi o clipă și apoi aruncă brusc oglinda înapoi, pe masa lăcuită.

— Nu te acuz pe tine. Dacă aș fi bănuț că... n-aș fi șovăit.

Mariko se auzi aruncându-i:

— N-ai fi ezitat să faci, ce? Să mă ucizi, Alteță? Sau să mă lași în viață ca să mă rușinezi și mai mult?

— Nu te-am acuzat pe tine, numai pe el! urlă Buntaro.

— Dar te acuz eu pe tine! țipă ea drept răspuns, *iar tu m-ai acuzat pe mine!*

— Ține-ți gura!

— M-ai făcut de răs în fața stăpânului nostru! M-ai învinovățit și nu ești în stare să-ți faci datoria! ți-e teamă! *Ești un laș! Un laș murdar, mâncător de usturoi!*

Sabia lui ieși din teacă și ea se bucură că cel puțin îndrăznise să-l împingă dincolo de marginea răbdării, dar sabia rămase ridicată în aer.

— Am promisiunea ta în fața zeului tău, la Osaka, înainte ca noi să pășim în moarte. Am promisiunea ta și...

Râsul ei mușcător era ascuțit și răutăcios.

— O, da, prea-puternice stăpân! Am să fiu perna ta încă o dată, dar primirea ta va fi uscată, amară și silnică!

El izbi orbește, cu toată puterea celor două mâini, într-un stâlp și lama străbătu aproape în întregime lemnul vechi, gros de aproape un picior. Trase de sabie, dar aceasta se înțepenise. Înebunit de furie răsuci și o smuci și atunci lama plesni. Cu un ultim blestem, aruncă mânerul rupt prin peretele subțire și plecă clătînându-se ca beat către ușă. Servitorul îl aștepta acolo tremurând, cu tava cu *saké*. Buntaro i-o smulse din mâini. Într-o clipă omul ingenunche, își puse fruntea la podea și îngheță așa.

Buntaro se sprijini de canatul ușii sfărâmate.

— Așteaptă... Așteaptă până la Osaka.

Se repezi orbește afară din casă.

Un timp, Mariko rămase nemișcată, ca în transă. Apoi culorile începură să-i revină în obraji, ochii ei începură din nou să vadă. Se reîntoarse tăcută la oglindă. Își cercetă un timp imaginea, apoi, foarte liniștită, isprăvi de întins fardul.

***

Blackthorne urca în goană scările, câte două deodată, urmat de gărzile sale. Se afla pe scara principală din donjon și era bucuros că nu-l încurcau săbiile. Trebuie să le predea ceremonios, în curte, primelor gărzi, care-l căutaseră de asemenea politicos, dar amănunțit. Torțele luminau scările și palierele de la fiecare etaj. Pe cel de-al cincilea palier se opri, aproape explodând de înfierbântare și strigă:

— Mariko-san, te simți bine?

— Da, da. Sunt bine, mulțumesc, Anjin-san.

Începu să urce din nou, simțindu-se ușor și foarte puternic, până când ajunse la ultimul cat, la cel de-al șaselea. Acest nivel era puternic păzit, ca toate celelalte. Samuraii care-l însoțeau se îndreptară către cei adunați în jurul ușii ferecate în fier și se înclinară. Li se răspunse și îi făcură semn lui Blackthorne să aștepte.

Lucrătura în lemn și fier din întregul castel era deosebită. Aici, în donjon, toate ferestrele, deși delicate și înalte, serveau și ca puncte de tragere pentru arcași și erau pregătite obloane grele, acoperite cu fier, gata de-a fi așezate la locul lor, pentru o mai mare protecție.

Mariko dădu ultimul colț al scării ușor de apărat și ajunse lângă el.

— Ești bine? întrebă el.

— Oh, da. Bine, mulțumesc, îi răspunse, gâfâind ușor.

Dar încă era stăpânită de aceeași ciudată seninătate și detașare pe care el le băgase de seamă când o întâlnise în curte și pe care nu le mai întâlnise la ea până atunci.

Lasă asta, își spuse încrezător. E doar castelul și Toranaga și Buntaro și faptul că e aici, în Yedo. Știu ce să fac acum.

De când văzuse *Erasmus* era plin de o imensă bucurie. Nu se așteptase, într-adevăr, să-și găsească corabia atât de desăvârșită, atât de curată și îngrijită și pregătită. Cu greu mai putea găsi acum un motiv de-a mai rămâne în Yedo. O să arunc doar o privire scurtă sub punți, să văd cala, o scufundare iute pe sub cocă, ca să cercetez chila, apoi tunurile, magazia de muniții, încărcăturile și vecele. În timpul drumului către Yedo, plănuiise cum să folosească mătase groasă sau pânza de bumbac pentru vele. Mariko îi spusese că pânză de cânepă nu exista în Japonia. Doar să pun vecele la punct, se bucură el și orice alte rezerve avem nevoie, apoi ieșim spre Nagasaki ca un fulger.

— Anjin-san!

Samuraiul se întorsese.

— Hai.

— Dozo.

Ușa ferecată se deschise tăcută. Toranaga era așezat la capătul celălalt al încăperii pătrate, pe o porțiune înălțată, acoperită cu *tatami*. Singur.

Blackthorne îngenunche și se înclină adânc, cu palmele așezate pe podea.

— *Konbanwa, Toranaga-sama. Ikaga desu ka?*

— *Okagesana de genki desu. Anata wa?*

Toranaga părea mai bătrân, mai obosit și mult mai slab ca înainte. *Shigata ga nai*, își spuse Blackthorne. *Karma* lui Toranaga n-o să atingă *Erasmus* – ea o să fie salvarea lui, jur pe Dumnezeu.

Răspunse întrebărilor obișnuite ale lui Toranaga cu cuvinte simple, dar bine rostite, folosind un mod simplificat de vorbire, pe care îl pusese la punct cu ajutorul lui Alvito. Toranaga îl felicita pentru cât avansase în cunoașterea limbii și începu să vorbească mai iute.

Blackthorne folosi una dintre frazele învățate pe dinafară, pe care le alcătuisese cu Alvito și Mariko.

— Vă rog să mă iertați, stăpâne, deoarece japoneza mea nu este atât de bună, vă rog să vorbiți mai rar și să folosiți cuvinte mai simple, așa cum și eu voi folosi cuvinte simple. Vă rog să mă iertați că vă pricinuiesc atâtea neplăceri.

— Foarte bine. Da, desigur. Spune-mi, te rog, cum ți-a plăcut Yokosé?

Blackthorne repetă, ținând pasul cu Toranaga, deși răspunsurile sale erau opintite, iar vocabularul său încă foarte limitat, până când Toranaga puse o întrebare ale cărei cuvinte îi scăpară în întregime.

— *Dozo? Gomen nasai, Toranaga-sama?* spuse el cerându-și iertare. *Wakarimasen*. Nu înțeleg.

Toranaga repetă ce spusese în cuvinte mai simple. Blackthorne aruncă o privire lui Mariko.

— Îmi pare rău, Mariko-san. Ce înseamnă "*sonkei su beki urni*"?

— Dacă poate naviga, Anjin-san.

— Ah! *Domo*.

Blackthorne se întoarse. Toranaga întrebase dacă poate să se convingă iute, dacă nava sa era în stare să iasă în larg și cât de mult i-ar fi luat.

Răspunse:

— Da, cu ușurință. În jumătate zi, stăpâne.

Toranaga se gândi o clipă, apoi îi spuse s-o facă a doua zi și să-i transmită rezultatul după amiază, în timpul Orei Caprei.

— *Wakarimasu?*

— Hai.

— Apoi, îți vei putea vedea oamenii.

— Alteță?

— Vasalii. Am trimis după dumneata ca să-ți spun că mâine ai să-ți primești vasalii.

— Ah, vă rog să mă iertați, înțeleg. Samurai-vasali. Două sute de oameni.

— Da. Noapte bună, Anjin-san. Ne vedem mâine.

— Vă rog să mă iertați, alteță. Pot respectuos să vă întreb trei lucruri?

— Care?

— Mai întâi: cu puțință văzut echipajul meu acum, vă rog? Câștig timp, vă rog.

Toranaga încuviință și dădu un ordin scurt unuia dintre samurai să-l conducă pe Blackthorne.

— Ia o gardă de zece oameni cu tine. Ia-l pe Anjin-san de aici și adu-l înapoi, la castel.

— Da, stăpâne.

— Apoi, Anjin-san?

— Vă rog, putem vorbi singuri? Puțin timp. Vă rog, iertați-mi obrăznicia.

Blackthorne încercă să nu lase să i se vadă neliniștea când Toranaga o întrebă pe Mariko despre ce era vorba. Ea răspunse cinstit că știa doar că Anjin-san avea ceva foarte particular de spus, dar nu întrebuse ce anume.

— Ești sigură că e bine să îl rog, Mariko-san? spusesse Blackthorne în timp ce urcau scările.

— Oh, da. Dacă aștepti până termină el, dar să te asiguri că știi exact ce vrei să spui, Anjin-san. El nu mai e atât de răbdător ca de obicei.

Nu-l întrebuse ce voia să ceară și el nu spusesse de la sine nimic.

— Foarte bine, Anjin-san, spuse Toranaga. Te rog, așteaptă afară, Mariko-san.

Ea se înclină și plecă.

— Da?

— Vă rog să mă iertați. Aud senior Harima din Nagasaki acum dușman.

Toranaga era uluit pentru că aflase de hotărârea publică a lui Harima de a se alătura lui Ishido doar când el însuși ajunsese la Yedo.

— De unde ai primit informația asta?

— Vă rog?

Toranaga repetă întrebarea mai rar.

— Ah! Înțeleg. Auzit de seniorul Harima la Hakone. Gyoko-san mi-a spus. Gyoko-san auzit în Mishima.

— Femeia asta e bine informată. Poate prea bine.

— Alteță?

— Nimic. Continuă. Ce-i cu seniorul Harima?

— Alteță, pot respectuos să spun, corabia mea, mare armă împotriva Corabiei Negre, *neh*? Dacă eu iau Corabia Neagră foarte repede, preoții foarte furie pentru că nu bani lucrare creștină aici. Nu bani de asemenea portughezi în alte pământuri. Anul trecut nu Corabie Neagră aici, deci nu bani, *neh*? Dacă acum iau Corabie Neagră iute, foarte iute și la fel anul viitor, toți preoții au mare teamă. Acesta-i adevărul, Alteță. Cred, preoții *trebuie* să se plece dacă amenințați. Preoții așa pentru Toranaga-sama.

Blackthorne își strânse pumnul ca să-și sublinieze cuvintele. Toranaga ascultase atent, privindu-i buzele așa cum făcea și el.

— Înțeleg. Dar care-ar fi scopul, Anjin-san?

— Alteță?

Toranaga căzu în același joc de a folosi cuvinte puține.

— Să obțin ce? Să prindem, ce? Să avem ce?

— Seniorul Onoshi, seniorul Kiyama și seniorul Harima.

— Deci vrei să te amesteci în politica noastră, ca și preoții. Crezi că știi cum să ne conduci, Anjin-san?

— Îmi pare rău, vă rog să mă iertați, nu înțeleg.

— Nu contează.

Toranaga se gândi mult timp, apoi zise:

— Preoții spun că nu au putere să poruncească acelor *daimyo* care sunt creștini.

— Nu adevărat, Alteță, vă rog să mă iertați. Banii *mare* putere asupra preoților. E adevărul, Alteță. Dacă nu Corabie Neagră anul acesta și la fel

anul următor nu Corabie Neagră, dezastru. Foarte rău pentru preoți. Este adevărul, Alteță. Banii sunt putere. Vă rog, gândiți-vă. Dacă "Cer de Purpură" în același timp sau înainte, eu atac Nagasaki. Nagasaki dușman acum, *neh?* Eu iau Corabie Neagră și atac căile pe mare între Kyushu și Honshu. Poate amenințare îndeajuns ca să facem dușmanul, prieten?

— Nu, preoții or să înceteze negoțul. Nu sunt în război cu preoții, sau cu Nagasaki, sau cu altcineva. Mă duc la Osaka. N-are să fie nici un "Cer de Purpură". *Wakarimasu?*

— *Hai.*

Blackthorne nu era tulburat. Știa că acum, Toranaga înțelesese limpede că această tactică posibilă ar fi atras o mare parte din forțele Kiyama-Onoshi-Harima, care se aflau toate în Kyushu și *Erasmus* putea să zădărnicească orice mișcare de trupe importantă pe mare, din acea insulă către insula principală.

Ai răbdare, își spuse el. Lasă-l pe Toranaga să se gândească la asta. Poate o să fie așa cum a spus Mariko. E o bucată bună de timp de aici la Osaka și cine știe ce s-ar mai putea întâmpla. Pregătește-te pentru ce-i mai bine, dar nu-ți fie teamă de ce-i mai rău.

— Anjin-san, de ce nu spui asta în fața lui Mariko-sama? Ea o să spună preoților? Crezi asta?

— Nu, Alteță. Am vrut doar să vorbim direct. Nu trebuia femeilor războiul. Una ultimă întrebare, Toranaga-sama.

Blackthorne se aruncă pe drumul ales.

— Obicei *hatamoto* cere favoare câteodată. Vă rog să mă iertați, Alteță. Pot cu respect să spun dacă acum cu puțință întreb?

Evantaiul lui Toranaga se opri.

— Ce favoare?

— Știu divorț ușor dacă stăpân spune. Rog Toda soție.

Toranaga rămase prostit și Blackthorne se temu că mersese prea departe.

— Vă rog să mă iertați pentru obrăznicie, adăugă.

Toranaga își reveni repede.

— Mariko-san încuviințează?

— Nu, nu, Toranaga-sama. Taină meu. Niciodată spus ei. Nimănui. Taină meu numai. Nu spus Toda Mariko-san niciodată. *Kinjiru, neh?* Dar știu supărări între soț, soție. Divorțul ușor în Japonia. Acesta secret al meu numai. Rog senior Toranaga numai. Foarte secret. Niciodată Mariko-san. Vă rog să mă iertați dacă v-am ofensat.

— Aceasta este o cerere foarte îndrăzeată pentru un străin. Nemaiauzită. Pentru că ești *hatamoto*, datoria mă leagă să țin seama de ea, deși ți se întrezice să pomenești despre ea, orice ar fi, fie ei, fie soțului ei, e limpede?

— Vă rog? întrebă Blackthorne fără să înțeleagă totul, abia în stare de-a gândi.

— Foarte rea întrebare și gând, Anjin-san. Înțelegi?

— Da, Alteță. Îmi pare...

— Pentru că Anjin-san *hatamoto*, eu nu supărat. Mă voi gândi, înțelegi?

— Da. Cred că da. Vă rog să-mi iertați japoneza proastă. Îmi pare rău.

— Să nu vorbești cu ea, Anjin-san, despre divorț. Mariko-san, sau Buntaro-san. *Kinjiru, wakarimasu?*

— Da, stăpâne. Înțeleg. Doar secret eu, domnia-voastră. Secret. Mulțumesc. Vă rog iertați-mi grosolănia și vă mulțumesc pentru răbdare.

Blackthorne se înclină desăvârșit și ca într-un vis, ieși. Ușa se închise în spatele lui. Pe scări toți îl priveau întrebători. Ar fi vrut să împartă victoria sa cu Mariko, dar îl opri seninătatea ei visătoare și prezența gărzilor.

— Iartă-mă că te-am făcut să aștepți, fu tot ce spuse.

— A fost plăcerea mea, îi răspunse ea la fel de neatentă.

Coborâra din nou scările. Apoi, după câteva etaje, ea spuse:

— Felul dumitale simplu de a vorbi e ciudat, deși se înțelege destul de

bine, Anjin-san.

— M-am pierdut de prea multe ori. Știind că ești aici, m-a ajutat nemăsurat.

— N-am făcut nimic.

În tăcere, pășiră mai departe, Mariko puțin în spatele lui așa cum era corect după datină. La fiecare cat trecură printr-un șir de samurai, apoi dând un colț al scărilor, poala chimonoului ei se prinse între scândurile treptelor și ea se împiedică. El o prinse și atingerea neașteptată le făcu plăcere amândouă.

— Mulțumesc, spuse ea tulburată, în timp ce el o așeza jos.

Își continuară drumul, mult mai apropiați decât fuseseră în noaptea dinainte.

Afară, în curtea luminată de facle, samurarii erau peste tot. Încă o dată permisele lor fură verificate și trecură, însoțiți de purtători de torțe, prin poarta principală a donjonului, de-a lungul unei treceri care șerpuia prin labirintul pereților înalți de piatră ai întăriturilor către poarta următoare, care ducea la primul șanț și pod mobil de lemn. Cu toate, erau șapte inele de șanțuri în complexul castelului, Unele erau făcute de om, altele adaptate din pâraiele și râurile care se găseau din belșug în împrejurimi. În timp ce se îndreptau către poarta principală, poarta de sud, Mariko îi spuse că, peste un an, când fortăreața va fi gata, va putea găzdui o sută de mii de samurai și douăzeci de mii de cai cu toate proviziile trebuincioase pentru un an de zile.

— Atunci va fi cea mai mare din lume, spuse Blackthorne.

— Acesta a fost planul seniorului Toranaga.

Vocea ei era gravă.

— *Shigata ga nai, neh?*

În cele din urmă, ajunseră la ultimul pod.

— Uite, Anjin-san, poți să vezi, că castelul este inima orașului Yedo, *neh?* Se află în mijlocul unui păienjeniș de străzi, care se desprind din el ca să devină orașul. Cu zece ani în urmă aici era doar un sat mic de pescari. Acum, cine știe? Trei sute de mii? Două? Patru? Seniorul Toranaga nu și-a numărat încă oamenii. Dar sunt toți aici pentru un singur țel: să slujească, castelul care apără portul și câmpiile care hrănesc armata.

— Nimic altceva? întrebă el.

— Nu.

N-ai de ce să te îngrijorezi atât, Mariko, și să arăți atât de solemnă, își spuse fericit. Am rezolvat toate astea. Toranaga o să-mi împlinească cererea.

La capătul luminat de torțe al podului Ichi-bashi – Primul Pod – care ducea către orașul propriu-zis, ea se opri.

— Trebuie să te las acum, Anjin-san.

— Când pot să te văd?

— Măine, la Ora Caprei. Am să te aștept în curtea interioară.

— Nu pot să te văd diseară, dacă mă întorc devreme?

— Nu, îmi pare rău, te rog să mă ierți. Nu în noaptea asta.

Apoi, se înclină politicoasă.

— *Konbanwa*, Anjin-san.

Se înclină și el. Ca un samurai. O urmări cu privirea întorcându-se înapoi peste pod, luând cu ea câțiva dintre purtătorii de torțe, insectele roind în jurul făcliilor înfipte în suporturile lor de pe stâlpi. În curând fu înghițită de mulțime și noapte.

Atunci, din ce în ce mai nerăbdător, întoarse spatele castelului și porni după călăuza sa.

— Barbarii stau acolo, Anjin-san.

Samuraiul făcu un semn înainte. Neliniștit, Blackthorne cercetă cu ochii mijiți întunericul, prin aerul irespirabil și înăbușitor.

— Unde? Casa aceea, acolo?

— Da, așa-i, îmi pare rău. O vedeți?

La o sută de pași în față, dincolo de petecul gol de pământ mlăștinos, se zărea o încălceală de cocioabe și alei și deasupra lor, se înălța o casă mare, profilată nelămurit pe cerul întunecat.

Blackthorne privi în jur un timp ca să se orienteze cât de cât, apărându-se cu evantaiul de găzele care-l înconjurau. Foarte curând, îndată ce părăsise Primul Pod, se pierduse în labirint.

Drumul lor trecuse prin nenumărate străzi și alei, mai întâi către țărm, ocolind apoi un timp către vest, peste poduri mai mari și mai mici, apoi din nou către nord de-a lungul țărmului unui alt pârâu ce se strecura printre casele de la periferie, pe un teren jos și mocirlos. Cu cât te îndepărtați de castel, cu atât drumurile erau mai proaste și locuințele mai sărace, oamenii erau mai umili și din ce în ce mai puține licăriri de lumină se strecurau printre *shoji*. Yedo era o îngrămădire haotică de locuințe ce se revărsa către câmpie, care i se părea alcătuită din cătunuri separate doar de străzi și pâraie.

Aici, la marginea de miazăzi a orașului, drumul mustea puturos. De câtăva vreme duhoarea se întărise simțitor, o miasmă de alge marine, fecale și mâl și pe deasupra tuturor acestora, un miros dulce acrișor, pe care nu-l putea recunoaște, dar care-i părea familiar.

— Pute ca la Billingsgate pe vreme de reflux, murmură, omorând o altă gănganie de noapte care i se așezase pe obraz.

Întregul trup îi era lipicios din cauza sudorii. Apoi auzi melodia abia bănuită a unui cântec marinăresc, în olandeză, și toată neplăcerea se șterse.

— Să fie Vinck?

Ușurat porni grăbit către locul de unde venea zgomotul, cu purtătorii de torțe luminându-i grijulii drumul și urmat de samurai.

Acum, mai aproape, băgă de seamă că construcția cu un singur cat era în parte japoneză, în parte europeană. Era ridicată pe stâlpi și înconjurată de un gard înalt și șubred de bambus, puțin mai într-o parte față de celelalte case și mai nouă decât cocioabele care se înghesuiau în apropiere. Nu era nici o poartă în gard, doar o gaură. Acoperișul era de trestie, ușa din față din lemn masiv, pereții din scânduri grosolane, iar ferestrele acoperite cu obloane olandeze. Ici și colo, prin crăpături, străbăteau raze de lumină. Cântecul și râsetele se auzeau mai tare, dar încă nu putea să deosebească vocile. O cărare pietruită ducea drept către treptele verandei printr-o grădină neîngrijită. Un catarg scurt era legat cu funii de stâlpii porții. Se opri și se uită la el. Un steag olandez încropit atârna legat de el, moale și fără viață, iar pulsul i se iuți la vederea lui.

Ușa din față era dată de perete. O pată de lumină se formase pe verandă. Baccus van Nekk se împletici beat către capătul acesteia, cu ochii pe jumătate închiși, își dădu la o parte legătura pentru prohab și urină într-un jet înalt, arcuit.

— Ah, murmură într-un geamăt extaziat. Nimic nu-i ca o pișare.

— Așa să fie? strigă tare Blackthorne în olandeză, de la poartă. De ce nu folosești o găleată?

— Eh? Van Nekk clipi miop în întuneric către Blackthorne, care stătea cu samurarii în lumina torțelor.

— *IisuseCristoasedincerurisamurai!*

Se scutură cu un geamăt și se înclină stângaci din mijloc.

— *Gomen nasai samurai-sama? Ichi-bon gomen nasai* la toate maimuțele-*sama*.

Se îndreptă, se strădui să zâmbească cu greu și murmură pe jumătate către el:

— 'S mai beat decât credeam. Am crezut că ticăloșii ăia blestemați vorbeau olandeză. *Gomen nasai, neh?* strigă iarăși tare, îndreptându-se clătinat către spatele casei, scărpinându-se și trăgând de legătura pentru prohab.

— Hei, Baccus, altceva mai bun decât să-ți împruți propriul culcuș nu știi?

— Cum?

Van Nekk se răsuci brusc și se holbă orb în lumina torțelor, încercând cu disperare să vadă limpede.

— Pilotule? icni el. Tu ești, pilotule? Afurisiți de ochi! Nu pot să văd. Pilotule, pentru numele lui Dumnezeu, tu ești?

Blackthorne râse. Vechiul său prieten părea atât de gol și tâmp așa cum stătea acolo, cu penisul atârând afară din pantaloni.

— Da, eu sunt.

Apoi, către samurarii care priveau cu dispreț abia ascuns:

— *Matte curasai*. Așteptați-mă, vă rog.

— *Hai, Anjin-san*.

Blackthorne înaintă și acum, în pata de lumină, putu să vadă gunoiul împrăștiat peste tot în grădină. Dezgustat, se descălță de sandale și urcă pe trepte.

— Salut, Baccus, ești mai gras de când am plecat din Rotterdam, *neh?* Îl bătu călduros pe umeri.

— Iisuse Cristoase! Dumnezeule! Ești chiar tu? Sfinte Iisuse!

— Da, sigur că sunt eu.

— Te credeam mort de mult.

Van Nekk întinse mâna și-l atinse pe Blackthorne ca să se convingă că nu visa.

— Iisuse, rugile mele a fost ascultate. Pilotule, ce ți s-a întâmplat? De unde vii? E un miracol. Tu ești cu-adevărat?

— Da. Acum, te rog, pune-ți legătura la locul ei și hai să intrăm, îi spuse Blackthorne, conștient de samurarii lui.

— Cum? Oh, iartă-mă, eu...

Grăbit, van Nekk se supuse și lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Oh, Iisuse, pilotule. Am crezut că dracii din gin își băteau din nou joc de mine. Haide, dar lasă-mă pe mine să te anunț, da?

Porni înainte către intrare, clătinându-se puțin, mare parte din beție risipindu-se din cauza bucuriei. Blackthorne îl urmă. Van Nekk îi deschise ușa, apoi strigă peste lălăiala celorlalți:

— Băieți, ia uitați ce ne-a adus Moș Crăciun!

Trânti ușa după el ca să mărească efectul.

Se lăsă brusc tăcere.

Ochilor lui Blackthorne le trebui ceva timp ca să se obișnuiască cu lumina. Aerul puturos aproape îl sufoca. Îi văzu pe toți cu gurile căscate la el ca și cum ar fi fost un duh. Apoi vraja se risipi și începură strigăte de bun venit și bucurie și toată lumea trăgea de el și-l înghiontea, vorbind toți odată.

— Pilotule, de unde vii?

— Ia o înghițitură...

— Cristoase! E cu puțință?

— Lua-m-ar naiba! E grozav să te vedem!

— Te credeam mort.

— Nu, noi suntem bine. Aproape toți.

— Dă-te la o parte de pe scaun, târfă, pilotul-*sama* trebuie să stea în cel mai al dacului scaun!

— Hei! Grog, *neh?* Mai repede, afurisitelor. Mai repede!

— Afurisiți de ochi! Dați-vă la o parte. Vreau să-i strâng mâna...

În cele din urmă, Vinck răcni:

— Pe rând, băieți, câte unul! Lăsați-l să-și tragă sufletul! Dați-i un scaun și de băut, pentru Dumnezeu! Da, și eu am crezut că-i samurai.

Cineva împinse un pocal de lemn în mâinile lui Blackthorne. Se așeză pe scaunul șubred și toți își ridicară cămile și valul de întrebări se porni din nou.

Blackthorne privi în jur. Încăperea era mobilată cu bănci, câteva scaune grosolane și mese și prost luminată de lumânări și lămpi cu ulei. Un uriaș butoi cu *saké* era așezat pe podeaua murdară. Una dintre mese era acoperită cu farfurii murdare și o halcă de carne pe jumătate friptă, năpădită de muște.

Șase femei șleampete, ingenuncheate umil, se înclinau către el înșirate pe lângă unul dintre pereți.

Oamenii lui, toți strălucind de bucurie, îl așteptau să înceapă: Sonk bucătarul, Johann Vinck, ajutorul nostromului și tunar șef, Salamon mutul, Croocq musul, Ginsel velarul, Baccus van Nekk, starostele negustorilor și trezorier și în cele din urmă, Jan Roper, celălalt negustor, care stătea deoparte, ca întotdeauna, cu același zâmbet amar pe fața lui subțire, smeadă.

— Unde-i Căpitanul General? întrebă Blackthorne.

— Mort, pilotule. A murit, îi răspunseră șase voci, încercând să se acopere una pe cealaltă, învâlmășindu-se în povestire, până când Blackthorne ridică în sus o mână.

— Baccus, ce-a pățit căpitanul?

— A murit, pilotule. N-a mai ieșit din groapă. Îți amintești că era bolnav. Eh? După ce te-au luat... Ei bine, în noaptea aia l-am auzit înecându-se în întuneric. Nu-i așa, băieți?

Un cor de "da"-uri și van Nekk adăugă:

— Stăteam lângă el, pilotule. Încearcă să ajungă la apă, dar nu mai era și se îneca și gema. Nu sunt prea sigur de timp. Eram toți înspăimântați de moarte, dar până la urmă s-a sufocat și apoi, ei bine, și-a dat duhul. A fost rău, pilotule.

Jan Roper adăugă:

— A fost groaznic, da, dar a fost pedeapsa lui Dumnezeu.

Blackthorne privi de la unul la celălalt.

— L-a lovit cineva ca să-l facă să tacă?

— Nu, nu. Oh, nu, îi răspunse van Nekk. A hârâit doar. A fost lăsat în groapă cu celălalt, cu *japul*. Îți amintești? Ți-a dat să se îneca în găleata în care ne ușuram? După asta seniorul Omi i-a pus să-i scoată trupul lui Spillbergen afară și l-au ars. Amărâțul ălălalt a rămas acolo. Seniorul Omi i-a dat doar un cuțit și și-a tăiat singur blestemata de burtă și ei au umplut groapa. Îți amintești de el, pilotule?

— Da. Și ce-i cu Maetsukker?

— Mai bine spune-i tu asta, Vinck.

— Micuțul Față-de-șobolan a putrezit, pilotule, începu Vinck și ceilalți se porniră să strige amănunte și să spună povestea, până când Vinck mugii:

— Baccus m-a rugat pe mine, pentru Dumnezeu! O să vă vie la toți rândul!

Vocile se domoliră, iar Sonk spuse binevoitor:

— Spune tu, Johann.

— Pilotule, brațul lui a început să putrezească. S-a ales c-o tăietură într-o încăierare. Îți amintești încăierarea, când ai leșinat? Iisuse Cristoase, pare că a trecut atâta timp! Oricum, brațul i s-a obrintit. I-am luat sânge a doua zi și încă o dată în ziua de după asta, apoi a început să se innegrească. I-am zis c-ar fi mai bine să i-l ard, sau toată mâna o să trebuiască tăiată. I-am zis de nu știu câte ori. Toți i-am spus, da' el n-a vrut. În a cincea zi rana a început să pută. L-am ținut și eu i-am tăiat cea mai mare parte a putreziciunii, dar n-a fost de nici un folos. Știam că n-o să ajute, dar unii dintre noi au zis că merită încercat. Ticălosul ăla de-doctor galben a venit de câteva ori, da' nici el n-a putut face nimic. Față-de-șobolan a mai ținut-o o zi sau două, dar putreziciunea intrase prea adânc și a aiurat o grămadă. A trebuit să-l legăm, către sfârșit.

— Așa-i pilotule, spuse Sonk, scărpinându-se mulțumit. A trebuit să-l legăm.

— Ce s-a întâmplat cu trupul lui? întrebă Blackthorne.

— L-au dus pe deal și l-au ars și pe el. Am vrut să-i facem și lui și Căpitanului General o îngropăciune creștină, cum se cade, dar nu ne-au lăsat, le-au dat foc.

Se lăsă tăcerea.

— Nu te-ai atins de băutura, pilotule.

Blackthorne o ridică la gură și gustă. Cana era murdară și îi veni să icnească. Alcoolul brut îi arse gâtlejul. Mirosul trupurilor nespălate și râncede, al hainelor soioase, aproape îl doboră.

— Cum e grogul, pilotule? îl întrebă van Nekk.

— Grozav, grozav...

— Spune-i despre el, Baccus, hai, zi-i!

— Hei, am făcut un cazan, pilotule.

Van Nekk era foarte mândru și ceilalți se împieptoșau și ei.

— Îl facem acum cu butoiul. Orez și fructe și apă și-l lăsăm să fermenteze. Așteptăm o săptămână, sau cam pe-acolo și după aia, cu ajutorul unei mici vrăji... Bărbatul rotofei râse și se scărpină fericit. Sigur c-ar fi mai bine să-l ținem un an, sau mai mult, să se înmoaie, da'l bem mai repede decât... cuvintele i se pierdură. Nu-ți place?

— Oh, iartă-mă, e grozav. E strașnic.

Blackthorne văzu păduchi în părul rar al lui van Nekk. Jan Roper spuse provocator:

— Și tu, pilotule? Arăți tare grozav, nu? Ce-i cu tine?

Un alt val de întrebări, care se domoli când Vinck strigă:

— Lăsați-l să răsufle!

Apoi bărbatul cu chipul tăbăcit izbucni fericit:

— Iisuse! Când te-am văzut stând în ușă, am crezut că-i una din maimuțe, pe cinstea mea!

Un alt cor de încuviințări și van Nekk îi întrerupse:

— Așa e. Afurisite chimonouri! Arăți ca o femeie, pilotule – sau unul dintre jumătățile astea de bărbați. Perverși afurisiți! Sodomiți afurisiți! Eh, o mulțime de *japi* sunt sodomiți, pe Dumnezeuul meu! Unu' umbla după Croocq...

Urmară multe strigăte și glume obscene, apoi Van Nekk continuă:

— Poate vrei haine ca lumea. Pilotule, ascultă, ți le-am adus aici. Am venit la Yedo cu *Erasmus*. Au remorcat-o pân' aci și ni s-a îngăduit să ne-aducem hainele la țarm, cu noi. Nimic altceva. Ne-au lăsat s-o facem, să le păstrăm pentru tine. Ți-am adus un sac. Toate hainele tale de marină. Sonk, adu-le încoace, da?

— Sigur c-o să le aduc, da' mai încolo, nu, Baccus? Nu vreau să-mi scape ceva.

— E-n regulă.

Zâmbetul subțire al lui Jan Roper era batjocoritor.

— Săbii și chimonou. Ca un păgân adevărat. Poate că acum trăiești ca păgânii, nu, pilotule?

— Hainele sunt răcoroase. Sunt mai bune decât ale noastre, răspunse nesigur Blackthorne. Am uitat că sunt îmbrăcat altfel. S-au întâmplat atâtea... Astea sunt tot ceea ce am, așa că m-am obișnuit să le port. Nu prea m-am gândit la ele. Sunt cu siguranță mai comode.

— Săbiile alea sunt adevărate?

— Da. De ce?

— Nouă nu ni se îngăduie să purtăm arme. Orice fel de arme! pufni batjocoritor Jan Roper. De ce te lasă să porți, ca orice samurai păgân?

Blackthorne râse scurt.

— Nu te-ai schimbat Jan Roper, nu-i așa? Tot sfântul-sfinților? Hei, toate la vremea lor, și despre săbiile mele, dar mai întâi cea mai bună dintre vești. Ascultați, cam într-o lună o să fim din nou în largul mării.

— Doamne Iisuse! Nu minți, pilotule? spuse Vinck.

— Nu, chiar așa.

Urmă o avalanșă de strigăte vesele și un alt val de întrebări și răspunsuri.

— Ți-am spus c-o să plecăm.

— Ți-am spus că Dumnezeu o să aibă grijă de noi. Lăsați-l să vorbească!

— Lăsați-l pe pilot să vorbească.

În cele din urmă Blackthorne își ridică mâna. Făcu un semn către femeii, care încă stăteau ingenuncheate fără să se miște, și mai umile acum, sub privirea lui.

— Cine-s astea?

Sonk râse.

— Astea-s pipițele noastre, pilotule. Târfele noastre. Și ieftine, Iisuse Cristoase! Abia ne costă o para pe săptămână. Avem o casă întreagă d-astea peste drum și-s o grămadă altele în sat.

— Se mișcă ca iepuroaicele, se amestecă Croocq, iar Sonk spuse;

— Așa-i, pilotule. Sigur că-s îndesate și crăcănate, da' au multă vlagă și n-au sifilis. Vrei una, pilotule? Avem paturile noastre, fiecare, nu ca maimuțele. Avem fiecare patul și camera noastră.

— Încearc-o pe Mary Bucă-mare, pilotule. Ea-i bună de tine, spuse Croocq.

Vocea lui Jan Roper se ridică deasupra tuturor.

— Pilotul n-are nevoie de nici una din târfele noastre. O are pe-a lui. Așa-i, pilotule?

Fetele lor se luminau.

— E-adevărat, pilotule? Ai femeii? Hai, spune-ne! Maimuțele astea-s cele mai starșnice dintre toate, *neh?* Spune-ne despre pipițele tale, pilotule!

Sonk se scărpină de păduchi.

— Sunt multe de povestit, spuse Blackthorne, dar ar trebui să rămână între noi. Cu cât mai puține urechi, cu atât mai bine, *neh?* Trimiteti femeile de-aici, după aia putem vorbi liniștiți.

Vinck le făcu semn cu degetul.

— Spălați putina! Hai!

Femeile se înclinară, murmurară mulțumiri și scuze și dispărură închizând ușa fără zgomot.

— Mai întâi, despre corabie. E de necrezut. Aș vrea să vă mulțumesc și să vă felicit – pentru toată munca. Când o să ne întoarcem acasă, o să stăruiesc să primiți de trei ori mai mult din toată prada, pentru toată munca – și-o să mai fie și ceva în plus.

Își văzu oamenii uitându-se unul la celălalt, stânjeniți.

— Ce s-a întâmplat?

Van Nekk spuse încurcat:

— N-am fost noi, pilotule. Au fost oamenii regelui Toranaga. Ei au făcut-o. Vinck le-a arătat cum, da' noi n-am făcut nimica.

— Ce?

— Nouă nu ni s-a îngăduit să ne întoarcem pe bord. De atunci, de prima dată. Nici unul dintre noi n-a fost la bord, în afară de Vinck și el se duce o dată la zece zile, sau cam așa. Noi n-am făcut nimic.

— El singur, spuse Sonk, Johann le-a arătat.

— Dar cum vorbești cu ei, Johann?

— Unul dintre samurai vorbește portugheza și vorbim așa. Destul să ne înțelegem unul pe altul. Pe samuraiul ăsta îl cheamă Sato-*sama*, a fost pus mai-mare peste toți când am venit aci. A întrebat care dintre noi erau ofițeri, sau marinari și-am spus c-ar fi Ginsel, da' el e tunar mai mult, eu și Sonk...

— Care-i cel mai prost bucătar, care...

— Închide-ți afurisita de gură, Croocq!

— La naiba! Tu nu ești în stare să gătești pe uscat, da' pe apă! Pentru

Dumnezeu!

— Vă rog, tăceți voi doi, spuse Blackthorne. Dă-i drumul Johann.

Vinck continuă.

— Sato-*sama* m-a întrebat ce nu era în regulă cu corabia și i-am spus că trebuie să fie carenată și rașchetată și reparată peste tot. Ei bine, i-am spus tot ce știam și ei s-au pus pe treabă. Au carenat-o strașnic și i-au curățat calele, le-au frecat de parcă ar fi palatul unui prinț! Cel puțin, samurarii porunceau și alte maimuțe munceau ca diavolii, sute din amărășii ăștia. La naiba, pilotule! N-ai văzut muncitori ca ăștia!

— Asta așa-i, spuse Sonk. Ca diavolii!

— Am făcut tot ce-am putut mai bine pentru ziua când... Iisuse, pilotule! Chiar crezi că am putea pleca?

— Da. Dacă avem răbdare și dacă...

— Dacă vrea Domnul, pilotule. Numai atunci.

— Da, poate c-ai dreptate, îi răspunse Blackthorne, gândindu-se: "Ce dacă Roper e un fanatic? Am nevoie de el, de toți. Și de ajutorul lui Dumnezeu." Da, avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, spuse și se întoarse către Vinck. Cum e chila?

— Curată și zdravănă, pilotule. Au făcut-o mai bine decât am crezut că-i cu puțință. Ticăloșii ăștia sunt la fel de deștepți ca orice tâmplar, marangoz și meșter de funii din Olanda. Arborada e perfectă – totul.

— Velele?

— Au făcut un rând din mătase, tare ca cânepa, cu altul de rezervă. Le-au dat pe ale noastre jos și le-au copiat la fel, pilotule. Tunurile sunt cât de bune se poate. Toate înapoi la bord și e pulbere și ghiulele din belșug. E gata să iasă în larg la flux noaptea asta, dacă-i nevoie. Sigur că n-a ieșit în larg, așa că nu știm cum e cu velele până când nu nimerim într-o furtună, dar îmi pun gâtul că încheieturile ei sunt la fel de strânse ca atunci când a fost lăsată prima dată la apă, în Zuider Zee, ba mai ceva, fin'că lemnul e acu' mai vechi, slavă Domnului!

Vinck se opri să-și tragă sufletul.

— Când plecăm?

— Într-o lună.

Își făcură semne unii altora, strălucind de bucurie și închinare zgomotos în cinstea corabiei și a pilotului.

— Și cum e cu corăbiile dușmane? E vreuna prin preajmă? Și prada, pilotule? întrebă Ginsel.

— Din belșug. Mai mult decât ați visat. Suntem toți bogați.

O altă izbucnire de veselie.

— Era timpul.

— Bogați, ei? O să-mi cumpăr un castel.

— Sfinte Dumnezeule Atotputernic! Când o să ajung acasă...

— Bogați! Ura pentru pilot!

— Papistași de ucis din belșug? Bun, șopti Jan Roper. Foarte bine.

— Care-i planul, pilotule? întrebă van Nekk și toți tăcură.

— Am să ajung la asta într-o clipă. Vă păzește cineva? Puteți să vă mișcați prin jur după voia voastră, când vreți? Cât de des?

Vinck spuse iute:

— Putem să ne mișcăm oriunde în sat, poate cale de o juma' de leghe împrejur, dar nu ni se îngăduie să intrăm în Yedo...

— Și nu dincolo de pod, îl întrerupse vesel Sonk. Spune despre pod, Johann.

— Oh, pentru numele Iui Dumnezeu! Ajungeam și la pod, Sonk. Pentru Dumnezeu! Nu mă mai întrerupe într-una. Pilotule, e un pod la aproape o juma' de milă către sud-vest. Sunt o mulțime de semne pe el. Pân' acolo ni se îngăduie să mergem. N-avem voie să trecem de asta. "*Kinjiru*", zău, așa spune samuraiul. Înțelegeți *kinjiru*, pilotule?

Blackthorne dădu din cap și nu spuse nimic.

— În afară de asta putem să mergem pe oriunde vrem, da' numai până

la bariere. Sunt bariere peste tot, cam la o juma' de leghe depărtare.
Doamne Dumnezeule, poți să crezi că curând ajungem acasă?

— Spune-i despre felcer, ei, și despre...

— Samuraii trimit un felcer din când în când, pilotule, și trebuie să ne scoatem hainele și el se uită la noi. Da, îți vine să borăști când se uită ticăloasa aia de maimuță păgână la tine, așa gol. În afară de asta, pilotule, nu ne deranjează cu nimica, doar că...

— Hei, nu uita că felceru' ne dă niște împruțite de ierburi pisate de "cea", pe care trebuie să le muiem în apă fierbinte, da' noi le-aruncăm. Când suntem bolnavi, bătrânul Johann ne lasă sânge și ne facem bine.

— Da, spuse Sonk, aruncăm "cea"-iul.

— În afară de asta, doar că...

— Mare noroc avem aici, pilotule, nu ca prima dată.

— Așa e. La-nceput...

— Spune-i despre inspecție, Baccus!

— Ajungeam la asta. Ai răbdare. Pentru Dumnezeu, lăsați omu-n pacle! Cum pot să-i spun ceva, dacă voi toți flencăniți? Dați-mi de băut, spuse van Nekk, însetat și continuă. La Fiecare zece zile, câțiva samurai vin aci și noi ne înșirăm afară și ei ne numără. După asta ne dă saci cu orez și mărunțiș de aramă. E de ajuns pentru tot, pilotule. Schimbăm orezul pentru carne și alte alea, fructe, sau orice ne trebuie. Sunt din belșug de toate și femeile fac tot ce vrem. La început, noi...

— Da' n-a fost așa la început. Spune-i despre asta, Baccus!

Van Nekk se așeză pe podea.

— Doamne, dă-mi putere!

— Te simți rău, bătrâne? Întrebă binevoitor Sonk. Mai bine nu mai bea, c-or să te-apucc iar dracii. Îl apucă dracii, pilotule, o dată pe săptămână. Pe toți ne-apucă.

— Ai de gând să-ți ții gura cât timp îi povestesc pilotului?

— Cine, eu? Eu n-am spus nimic. Eu nu te-mpiedic. Poftim, ia de bea!

— Mulțumesc, Sonk. Ei bine, pilotule, la început ne-au pus într-o casă către vestul orașului.

— Cam prin preajma ogoarelor.

— La dracu'! Atunci spune tu, Johann.

— E-n regulă. Iisuse, pilotule! A fost cumplit. Nici haleală, nici băutură și casele astea afurisite de hârtie! E ca și cum ai trăi în câmp. Nu poate omul să se ușureze, sau să se scarpine în nas, nu poa' să facă nimica fără ca cineva să nu se uite la el. Da, și la cel mai mic zgomot, veneau vecinii grămadă pe noi, cu samuraii în frunte, și cine-i vrea pe ticăloșii ăștia prin jur? Își scuturau afurisitele de săbii, strigând și urlând, spunându-ne să facem liniște. Ei bine, într-o noapte cineva a răsturnat o lumânare și maimuțele s-au năpustit toate peste noi ca ieșite din minți! Iisuse Cristoase! Să le fi auzit! Au dat năvală cu găleți de apă, blestemând ca nebunii, urlând și făcând plecaciuni și blestemând... N-a luat foc decât un amărât de perete, da' sute din ei fojgăiau prin toată casa, ca gândacii. Ticăloșii! Dacă-ai fi...

— Treci peste asta!

— Vrei să spui tu?

— Hai Johann, continuă, nu-i da atenție. E doar un bucătar scârbos.

— Ce?

— Oh, taci din gură, pentru Dumnezeu!

Van Nekk reîncepu să povestească grăbit:

— A doua zi, pilotule, ne-au scos de-acolo și ne-au dus într-o altă casă de pe chei. Acolo era la fel de rău. Și după aia, câteva săptămâni mai încolo, Johann a dat peste locu' ăsta. El era singurul dintre noi căruia i se îngăduia să iasă, din cauza corabiei, pe vremea aia. Îl luau în fiecare zi și-l aduceau înapoi la asfințit. Ieșise să pescuiască – suntem numa' la câteva sute de iarzi în susul râului... Mai bine spune-i tu, Johann.

Blackthorne simți o înțepătură pe piciorul gol și se frecă fără s-o bage

în seamă. Mâncărimea cresc. Văzu umflătura roșcată a unei mușcături de purece. Vinck continuă mândru:

— E-așa cum a zis Baccus, pilotule. L-am întrebat pe Sato-*sama* dacă putem să ne mutăm aci și-a zis da, de ce nu? De obicei mă lăsau să pescuiesc dintr-una din bărcuțele lor mici, ca să-mi treacă vremea. Nasul meu m-a adus aici, pilotule. Bătrânul meu nas spunea: sânge!

Blackthorne spuse:

— Un abator! Un abator și-o tăbăcărie! Asta-i...

El se opri și se albi.

— Ce s-a întâmplat? Ce e?

— Asta este un sat *eta*. Iisuse Cristoase! Oamenii ăștia sunt *eta*.

— Ce-i rău cu *eții*? Întrebă van Nekl. Sigur că sunt *eți*.

Blackthorne alungă țânțarii care roiau prin aer, simțind că-l trec fiorii.

— Afurisite de găngăanii! O adevărată blestemăție, nu-i așa? Aici e o tăbăcărie, nu-i așa?

— Da, câteva străzi mai sus. De ce?

— Nimic. Nu recunoșteam mirosul, asta-i tot.

— Ce-i cu *eții*?

— Nu mi-am dat seama, prostul de mine. Dacă aș fi văzut pe vreunul dintre bărbați, aș fi știut după tunsoarea lor scurtă. Cu femeile nu știu niciodată. Iartă-mă. Continuă cu povestea, Vinck.

— Ei, și atunci au spus...

Jan Roper îl întrerupse:

— Stai o clipă, Vinck. Ce e rău pilotule? Ce-i cu *eții*?

— Doar că japonezii cred că ei sunt diferiți. Ei sunt călăii, lucrează pieile și se ocupă de cadavre.

Le simți privirile, îndeosebi pe a lui Jan Roper.

— *Eta* lucrează pieile, spuse, încercând să pară nepăsător și omoară toți caii bătrâni și boii și se ocupă de cadavre.

— Da' ce-i rău cu asta, pilotule? Tu ai îngropat cu zecile și i-ai pus în giulgiuri, i-ai spălat. Toți am făcut asta, eh? Ne tăiem carnea noastră, ca întotdeauna. Ginsel aici a fost călău. Ce-i rău cu toate astea?

— Nimic, spuse Blackthorne, știind că era adevărat, totuși simțindu-se neplăcut.

Vinck pufni:

— *Eții* sunt cei mai buni păgâni pe care i-am văzut aici. Sunt mai mult ca noi decât ticăloșii ăilalți. Suntem afurisit de norocoși să fim aici, pilotule. Carnea proaspătă nu-i o problemă, sau seul. Nu ne fac nici un fel de necaz.

— Așa-i. Dacă ai fi trăit cu *eții*, pilotule... Iisuse Cristoase, pilotul a trebuit să trăiască cu ticăloșii ăilalți toată vremea! N-are cum să știe! Ce-ar fi să i-o aducem pe Mary Bucă-mare, Sonk?

— Sau pe Tremurici?

— La naiba! Nu pe ea! Nu pe târfa aia bătrână! Pilotul o să vrea ceva deosebit. Hai s-o întrebăm pe mama-*san*...

— Mă prind că i-e poftă de haleală adevărată! Hei, Sonk, taie-i o bucată de carne.

— Mai ia niște grog...

— De trei ori ura pentru pilot!

În veselie zgomotoasă, van Nekk îl bătu pe Blackthorne pe umeri.

— Ești acasă, bătrâne prieten. Acum te-ai întors, rugăciunile noastre au fost ascultate și totul e bine în lume. Ești acasă, prietene. Ascultă, ia patul meu. Zău...

***

Vesel, Blackthorne făcu semn cu mâna pentru ultima oară. De dincolo de micul pod se auzi un strigăt de răspuns, apoi se întoarse și bucuria lui forțată se spulberă și dădu colțul înconjurat de garda de zece samurai.

Pe drumul de întoarcere către castel, se simțea tare tulburat. Nimic nu

era în neregulă cu *eta* și totul era în neregulă cu ei. Asta e echipajul meu, oamenii mei, iarăștilalți sunt păgâni și străini și dușmani...

Străzile, aleile și podurile trecură ca în vis. Apoi băgă de seamă că mâna sa era înăuntrul chimonoului și se scărpină și se opri brusc locului.

— Blestemate și împutite...

Își desfăcu brâul și își smulse chimonoul learcă de sudoare și, ca și cum ar fi fost spurcat, îl aruncă într-o groapă.

— *Dozo, nan desu ka, Anjin-san?* întrebă unul dintre samurai.

— *Nani mo!* Nimic, pentru Dumnezeu!

Blacklhorne porni mai departe ținându-și săbiile în mână.

— *Ah, eta! Wakarimasu! Gomen nasai!*

Samurarii pălăvrăgîră între ei, dar el nu-i băgă în seamă.

Așa-i mai bine, se gândi ușurat, fără să bage de seamă că era aproape gol, ci doar că pielea nu-l mai mânca acum, că scăpase de chimonoul plin de purici.

Iisuse Cristoase! Ce-aș face o baie chiar acum!

Istorisise echipajului întâmplările prin care trecuse, dar nu că era samurai și hatamoto, sau că era unul dintre protejații lui Toranaga, sau despre Mariko. și nu le spusese căaveau să debarce în forță la Nagasaki și să ia Corabia Neagră cu asalt, sau că el va fi în fruntea samurailor. O sa vină mai târziu și restul, își spuse obosit.

Aș fi putut oare să le spun despre Mariko-san?

Sandalele de lemn tropăiau pe scândurile Primului Pod. Samuraii de santinelă, de asemeni pe jumătate goi, dormitau. Când îl zăriră, se înclinară politicoși cât timp trecu pe lângă ei, privindu-l atenți, pentru că acesta era nemaivăzutul barbar, care era uluitor de bine-văzut de seniorul Toranaga și căruia Toranaga îi acordase, să nu-ți vină să crezi, nemaîntâlnita-până-atunci-pentru-un-barbar cinste, de a fi *hatamoto* și samurai.

La poarta cea mare, de sud, a castelului, aștepta o altă călăuză. Fu însoțit la încăperile sale din întăriturile interioare. I se dăduse o cameră într-una dintre casele de oaspeți întărite, dar plăcute, dar el refuză politicos să se întoarcă acolo, atunci.

— Mai întâi baie, vă rog, spuse samuraiului.

— Ah, înțeleg. Asta este foarte chibzuit din partea voastră. Casa de baie este într-acolo, Anjin-san. Da, e o noapte fierbinte, *neh?* Și am auzit c-ați fost jos, la "cei murdari". Ceilalți oaspeți ai casei vor aprecia grija voastră. Vă mulțumesc în numele lor.

Blackthorne nu înțelese toate cuvintele, dar prinse înțelesul "cei murdari". Acum e vorba de oamenii mei și de mine – noi, nu ei, sârmanii.

— Bună seara, Anjin-san, spuse mai-marele băieșilor.

Era un bărbat între două vârste, voinic, cu un pântec uriaș și cu mușchi enormi. O slujnică abia îl trezise ca să-l anunțe că sosea un client întârziat. Bătu din palme. Slujnicele de la baie sosiră. Blackthorne le urmă înăuntru și ele îl curățară și îl săpuniră, iar el le ceru s-o mai facă încă odată. După aceea trecu în cadă, intră în apa fierbinte, luptându-se un timp cu căldura, apoi se lăsă în îmbrățișarea ei adormitoare.

La vremea potrivită, mâini puternice îl ajutară să iasă și îi masară pielea cu uleiuri aromate și-i deznodară mușchii și gâtul, apoi îl duseră în camera de odihnă și-i dădură un chimonou proaspăt spălat. Cu un oftat adânc de plăcere se lăsă pe spate.

— *Dozo gomen nasai? Cha, Anjin-san?*

— *Hai, domo.*

Ceaiul sosi. Îi spuse slujnicei că va rămâne acolo în noaptea aceea și nu se va mai osteni să se întoarcă în încăperile sale, apoi rămas singur își sorbi ceaiul în liniște, simțindu-se purificat; "... ierburi împutite de cea..." se gândi dezgustat.

— Ai răbdare. Nu-ți lăsa armonia tulburată, spuse cu glas tare. Sunt niște sârmani nerozi ignoranți, care habar n-au de mai bine. Ai fost la fel cândva. Nu-ți face griji. Acum poți să le arăți, *neh?* Poți să-i înveți.

Și-i scoase din minte și se întinse după dicționar. Dar în noaptea aceea, pentru prima dată de când primise cartea, o puse grijuliu de-o parte și suflă în lumânare. Sunt prea obosit, își spuse.

Dar nu prea obosit ca să răspund la o întrebare simplă. Sunt oare într-adevăr niște nerozi ignoranți, sau tu te prostesti singur?

O să răspund la asta mai târziu, când o să-i vină vremea. Acum răspunsul nu are importanță. Acum știu doar că nu-i vreau prin preajma mea.

Se întoarse pe-o parte și puse problema într-un compartiment al ei și adormi.

Se trezi reîmprospătat. Un chimonou curat și o pânză de pus în jurul soldurilor și *tabi* se aflau așezate lângă el. Tecile săbiilor sale fuseseră lustruite. Se îmbracă iute. Afară îl așteptau samurarii. Se ridicară în picioare și se înclinară.

— Suntem straja voastră astăzi, Anjin-san.

— Mulțumesc. Mergem corabie acum?

— Da. Acesta e permisul.

— Mulțumesc. Bine. Poți să-mi spui numele, te rog?

— Musashi Mitsutoki.

— Mulțumesc, Mushashi-san. Mergem acum?

Coborâră către docuri. *Erasmus* era ancorat bine, la trei stânjeni deasupra unui fund nisipos. Calele erau minunate. Se scufundă pe sub corabie și înotă pe sub chilă. Erau doar câteva urme de alge și doar câteva scoici. Pana cârmei era zdravănă. În magazii, care erau uscate și sclipeau de curățenie, găsi o cremene și aprinse cu o scânteie o mică grămăjoară de pulbere. Luă foc imediat, așa cum trebuia.

La proră, lângă catarg, căută crăpături. Nici acolo și nici pe grijele, sau pe vergile pe care le putea zări. Multe dintre fungi, saule și parâme fuseseră legate greșit, dar asta i-ar fi luat doar un ceas sau două ca să le schimbe.

Ajuns din nou pe duneță își îngădui să zâmbească larg.

— Ești zdravănă ca o... ca o ce?

Nu se putea gândi la un suficient de mare *ce* așa că doar râse și coborî din nou sub punți. În cabină se simți străin și foarte singur. Săbiile lui erau pe cușetă. Le atinse, apoi trase "Vânzătorul de ulei" afară din teacă.

Lucrătura era minunată, iar tăișul desăvârșit. Îi făcea plăcere să privească sabia, pentru că era într-adevăr o lucrare de artă. Dar una ucigașă, se gândi ca întotdeauna, răsucind-o în lumină.

Oare câți ai omorât în viața ta de două sute de ani și câți ai să mai omori, înainte de a muri tu însăși? Oare unele săbii au o viață a lor, așa cum spune Mariko? Mariko... ce-i cu ea?

Privirile-i căzură pe cufărul său de marinar, care se reflecta în luciul săbiei și asta îl scoase din melancolia sa neașteptată.

Puse în teacă "Vânzătorul de Ulei", grijuliu să nu atingă cu degetele lama, fiindcă datina spunea că chiar și o singură atingere ar fi putut vătăma o astfel de perfecțiune.

Se sprijini de cușetă și se uită la cufărul gol.

— Unde-or fi cărțile-pilot și instrumentele de navigație? își întrebă chipul reflectat în lampa de aramă, care fusese lustruită îndelung, ca toate celelalte. Se văzu pe sine însuși, răspunzând:

— Ai să cumperi altele la Nagasaki împreună cu echipajul. Și-ai să-l răpești pe Rodrigues. Da, ai să-l răpești înaintea atacului, *neh?*

Își privi zâmbetul din ce în ce mai larg.

— Ești atât de sigur că Toranaga o să te lase să pleci, nu-i așa? Da, își răspunse cu încredere totală. Dacă se duce la Osaka sau nu, eu am să am ceea ce vreau. Și pe Mariko.

Mulțumit își puse săbiile în brâu și ieși pe punte, așteptând până când ușile fură sigilate din nou.

Când ajunse înapoi la castel nu era încă amiază, așa că merse în încăperile sale ca să mănânce. Mâncă orez și două porții de pește prăjit pe

cărbuni, cu soia, pregătit de bucătarul său, așa cum îl învățase el însuși. O carafă mică de *saké*, apoi *cha*.

— Anjin-san?

— Hai?

Panoul – *shoji* se trase de-oparte. Fujiko zâmbi timidă și se înclină.

CAPITOLUL 49

— Uitasem de tine, spuse el în engleză. Mi-era teamă c-ai murit.

— *Dozo goziemashita*, Anjin-san. *Nan desu ka*.

— *Nani mo*, Fujiko-san, îi spuse, rușinat de el însuși. *Gomen nasai*.

Hai, gomen nasai. Ma-suware odoroiata honto ni mata aete ureshi. Te rog să mă ierți... O surpriză, *neh?* Mă bucur să te văd. Te rog, stai jos.

— *Domo arigato goziemashita*, zise ea și-i spuse cu vocea ei subțire și ascuțită cât de bucuroasă era că-l vede, cât de mult se îmbunătățise japoneza lui, cât de bine arăta și cât de fericită era ea că se afla acolo.

O privi ingenunchind greoi pe pernele din fața lui.

— Picioarele...

Căută cuvântul arsuri, dar nu și-l putu aminti, așa că spuse în schimb:

— Picioarele foc durere rău?

— Nu, te rog să mă ierți, dar încă doare puțin când mă așez, spuse Fujiko atentă, privindu-i buzele.

— Picioarele dor, îmi pare rău. Te rog, arată-mi.

— Iartă-mă, te rog, Anjin-san. Nu vreau să te necăjesc. Ai alte probleme. Eu...

— Nu înțeleg, prea repede. Iartă-mă.

— Ah, iartă-mă, picioarele sunt foarte bine. Nu necazuri, zise ea rugător.

— Necaz. Ești concubină, *neh?* Nu rușine. Arată acum.

Ascultătoare se ridică. Era limpede că ceva o deranja, dar odată ce rămase în picioare, începu să-și desfacă legăturile de la *obi*.

— Te rog, cheamă slujnică, porunci el.

Ea se supuse. De îndată panoul-*shoji* alunecă într-o parte și o femeie pe care el n-o recunoscuse se grăbi să o ajute. Mai întâi fu desfăcut *obi*-ul tare. Apoi, slujnica puse pumnalul și *obi*-ul deoparte.

— Cum te cheamă? o întrebă brusc pe slujnică, așa cum ar fi făcut-o un samurai.

— Oh, vă rog să mă iertați, Alteță. Numele meu este Hana Iki.

El mormăi a încuviințare. Domnișoara Primă Floare. Iată un nume drăguț! Toate slujnicele, după tradiție, se numeau domnișoara Perie, sau Pește, sau Cocor, sau A Doua Mătură, sau A Patra Lună, sau Stea, sau Pom, sau Ramură și tot așa.

Hana Iki era o femeie între două vârste și foarte grijulie. Mă prind că e din familie, își spuse. Poate un vasal al ultimului soț al lui Fujiko. Soț. Uitasem despre el și despre copilul care a fost ucis, așa cum și soțul a fost ucis de ticălosul de Toranaga, care nu e ticălos, ci *daimyo* și un bun – poate mare – conducător. Da, poate că soțul a meritat soarta, dacă s-ar ști adevărul-adevărat, *neh?* Dar nu copilul, își zise. Pentru asta nu poate exista iertare.

Fujiko își lăsă să cadă la picioare chimonoul cu desene verzi. Își desfăcu cu degete tremurătoare băierile subțiri de mătase ale chimonoului galben de dedesubt, și-l lăsă și pe acesta să cadă. Pielea ei era palidă și partea din sâni care putea fi întrezărită printre cutele mătăsii, arăta că aceștia erau mici și plați. Hana Iki ingenunchie și desfăcu băierile jupei care cobora de la mijloc până la podea, ca să-i îngăduie stăpânei ei să păsească din ea.

— *Iyé*, porunci el.

Se apropie și ridică poalele. Arsurile începeau din spatele gleznelor.

— *Gomen nasai*, spuse el.

Ea rămase nemișcată. O picătură de sudoare îi coborî pe obraz, stricându-i fardul. Ridică poalele mai sus. Pielea era arsă pe toată partea din spate a picioarelor, dar părea să se vindece perfect. Se formaseră deja cicatrici și nu se vedea nici urmă de infecție, sau supurare, doar un firisoș de sânge curat, acolo unde coaja răni se crăpase când ea îngenunchease.

Îi dădu chimonoul de-oparte și slăbi jupa de dedesubt. Arsurile se opreau în susul picioarelor, lipseau de pe șolduri, unde grinda o prinsese și o apăraseră, apoi începeau din nou de la mijloc în sus. O urmă de arsură de lățimea unei palme îi încingea mijlocul. Acolo se formaseră cicatrici ca niște dungă subțiri, care aveau să rămână pentru totdeauna. Se vindecau foarte bine.

— Doctor foarte bun. Cel mai bun văzut vreodată.

Lăsă chimonourile să cadă.

— Cel mai bun, *Fujiko-san*. Urmele ce contează, *neh?* Nimic. Am văzut multe răni foc, înțelegi? Vreau văd, apoi sigur bine sau nu bine. Doctor foarte bun. *Buddha* veghează *Fujiko-san*.

Își puse mâinile pe umerii ei și o privi în ochi.

— Nu grijă acum. *Shigata ganai, neh?* Înțelegi?

O podidi plânsul.

— Te rog să mă ierți, *Anjin-san*. Sunt atât de stânjenită. Te rog să-mi ierți prostia de-a fi acolo, și a mă lăsa prinsă ca un *eta* nerod. Ar fi trebuit să fiu cu dumneata, să te priveghez, nu să mă înfund cu servitorii în casă. N-aveam nimic de făcut în casă. Nimic. Nici o pricină să mă aflu în casă.

O lăsă să vorbească, deși nu înțelegea aproape nimic din ceea ce spunea, îmbrățișând-o înțelegător.

Trebuie să aflu ce-a folosit doctorul, se gândi înfierbântat. Este cea mai iute și perfectă vindecare pe care am văzut-o vreodată. Fiecare căpitan de pe corăbiile Majestății Sale trebuie să afle taina asta – da, într-adevăr, fiecare căpitan de pe orice corabie din Europa. Stai o clipă! N-ar da fiecare căpitan aur bun pentru taina asta? Ai putea să faci avere! Da, dar nu așa. Niciodată așa. Niciodată pe seama suferințelor marinarilor.

E norocoasă, deși a fost doar spatele picioarelor și mijlocul și nu fața. Își coborî privirile către chipul ei. Era la fel de pătrat și turtit ca și până atunci, cu dinții la fel de ascuțiți, ca ai unei nevăstuici, dar căldura care se revărsa din ochii ei compensa urâtenia. O îmbrățișă din nou.

— Gata acum. Fără plâns. Poruncă!

Trimise slujnica după *cha* proaspăt și *saké* și multe perne și o ajută să stea rezemată de ele, oricât de tare o stânjenea pe ea să se supună.

— Cum ți-aș putea mulțumi vreodată? spuse ea.

— Fără mulțumiri. Dau înapoi...

Blackthorne se gândi o clipă, dar nu-și putu aminti cuvintele japoneze pentru "favoare", sau "amintire", așa că scoase dicționarul și le căută.

"Favoare: *onegai*... Aminti: *omoi dasu*."

— *Hai. Mondoso o-negai! Omi desu ka?* Dau înapoi favoare. Amintești?

Ridică mâna imitând pistoalele și țintind cu ele.

— *Omi-san*, îți amintești?

— Oh, desigur, strigă ea.

Apoi, minunându-se, ceru să privească cartea. Nu văzuse niciodată scriere latină până atunci și coloanele de cuvinte japoneze, în latină și-n portugheză și invers, nu aveau nici un înțeles pentru ea, dar îi prinse repede rostul.

— E o carte cu toate... Îmi pare rău. Carte de cuvinte, *neh?*

— *Hai*.

— *Hombun?* întrebă ea.

El îi arătă cum să găsească cuvântul în latină și în portugheză.

— *Hombun*: datorie. Apoi adăugă în japoneză: înțeleg datorie. Datorie

de samurai, *neh?*

— *Hai!*

Ea bătu din palme ca și cum i s-ar fi arătat o jucărie fermecată. Dar este fermecată, nu-i așa, își spuse, un dar de la Dumnezeu. Asta o să deschidă mintea ei și a lui Toranaga, asta-i cheia și în curând am să vorbesc perfect.

Ea îi mai spuse și alte cuvinte și el i le spuse în engleză sau latină sau portugheză, întotdeauna înțelegând cuvintele pe care ea le alege și găsimdu-le fără greș. Dicționarul nu-l înșelă niciodată.

Căută un cuvânt.

— *Majutsu desu, neh?* E fermecată, nu?

— Da, *Anjin-san*. Cartea e fermecată.

Sorbi din *cha*.

— Acum pot să-ți vorbesc, într-adevăr pot să-ți vorbesc.

— Puțin. Numai rar, înțelegi?

— Da. Te rog ai răbdare cu mine. Te rog să mă ierți.

Urișul clopot al donjonului sună Ora Caprei și templele din Yedo îi răspunseră ca un ecou.

— Acum plec. Merg senior Toranaga.

Puse cartea în mână.

— Am să te aștept aici, dacă îmi îngădui.

— Unde stai?

Ea îi arătă.

— Oh, acolo. Camera mea e alături. Te rog să mă ierți c-am dat buzna...

— Rar, vorbește rar. Vorbește simplu!

Ea repetă mai rar cu mai multe scuze.

— Bine, spuse el. Bine. Ne vedem mai târziu.

Ea încercă să se ridice, dar el scutură din cap și ieși în curte. Ziua era mohorâtă, aerul înăbușitor. Străjile îl așteptau. În curând se afla în curtea interioară a donjonului. Mariko era acolo, mai suplă ca niciodată, mai nepământească, cu chipul ca de alabastru sub umbrela ei de culoarea aurului vechi. Era înveșmântată într-un maroniu sobru tivit eu verde.

— *Ohayo, Anjin-san. Ikaga desu ka?* întrebă, înclinându-se politicoasă.

Îi răspunse că se simțea minunat, păstrând bucuros obiceiul lor de a vorbi japoneză cât de mult putea, trecând la portugheză numai când era obosit sau când doreau să vorbească despre lucruri numai ale lor.

— Tu, adăugă el prevăzător, în timp ce urcau scările donjonului.

— Tu, îi răspunse Mariko ca un ecou și trecu imediat la portugheză cu aceeași seriozitate ca noaptea trecută. Îmi pare rău, te rog, fără latină astăzi, *Anjin-san*. Astăzi latina nu e potrivită. Latina nu poate ajuta... Nu poate sluji scopului pentru care a fost făcută, *neh?*

— Unde aș putea să-ți vorbesc?

— Asta este foarte greu, îmi pare rău. Am datorii de împlinit.

— Nu s-a întâmplat nimic rău, nu?

— O, nu, îi răspunse ea. Te rog să mă ierți. Ce-ar putea să se întâmple? Nu s-a întâmplat nimic rău.

Mai urcară un etaj în tăcere. La celălalt palier permisele lor fură verificate ca întotdeauna și porniră cu gârziile înaintea și în urma lor. Ploaia începu vijeliosă și asta mai scăzu din umiditate.

— O să plouă ore în șir, spuse el.

— Da, dar fără ploaie nu e orez. Curând se vor opri ploile de tot, în două sau trei săptămâni, apoi o să fie cald și umed până în toamnă.

Privi afară pe fereastră la potopul care îi înghițise.

— O să-ți placă toamna, *Anjin-san*.

— Da.

El privea în depărtare, lângă chei, la *Erasmus*. Apoi ploaia acoperi corabia și el mai urcă puțin.

— După ce vorbim cu seniorul Toranaga, va trebui să așteptăm până

când o să treacă asta. Poate că atunci o să găsim un loc unde-am putea sta de vorbă.

— Asta s-ar putea să fie foarte greu, spuse ea vag și lui i se păru ciudat. De obicei era hotărâtă și își impunea sugestiile politicoase ca pe niște porunci care ar fi trebuit urmate foarte firesc.

— Te rog să mă ierți, Anjin-san, dar pentru mine unele lucruri sunt foarte complicate acum și sunt multe lucruri pe care le am de făcut.

Se opri puțin și își trecu umbrela în cealaltă mână, ținându-și cu mâna poalele chimonoului.

— Cum a fost seara? Cum au fost prietenii domniei-tale? Echipajul?

— Grozav, totul a fost grozav, spuse.

— Dar nu *grozav*? Întrebă ea.

— Grozav, dar foarte ciudat.

O privi din nou.

— Bagi de seamă totul, nu?

— Nu, Anjin-san. Dar n-ai pomenit despre ei și te-ai gândit foarte mult la ci in ultima săptămână. Nu sunt vrăjitoare, iartă-mă...

După o pauză el spuse:

— Sigur că toate sunt în regulă cu dumneata? Nu ai necazuri cu Buntaro-san, *neh*?

Nu mai vorbise despre Buntaro cu ea și nu-i mai pomenise numele de la Yokosé. Printr-o înțelegere, din prima clipă năluca asta nu fusese niciodată stârnită de nici unul dintre ei.

— Asta-i singura mea rugămintă, Anjin-san, îi șoptise ea în prima noapte. Orice s-ar întâmpla în timpul călătoriei noastre către Mishima sau, cu voia Fecioarei, către Yedo, asta n-are nimic de a face decât cu noi, *neh*? Nimic din cele ce *există* în realitate nu trebuie pomenite între noi, *neh*? Nimic, te rog.

— Mă învoiesc. Jur.

— Și eu la fel. Călătoria noastră o să se sfârșească la Primul Pod în Yedo.

— Nu.

— Trebuie să fie un sfârșit, dragul meu. La Primul Pod călătoria noastră se sfârșește. Te rog, sau am să mor de teamă pentru tine, din pricina primejdiei în care te-am pus...

Cu o zi în urmă se oprise în capătul Primului Pod, simțind brusc o greutate pe suflet, în ciuda bucuriei pe care i-o pricinuiseră *Erasmus*.

— Ar trebui să trecem podul acuma, Anjin-san, spuseseră ea.

— Da, dar e doar un pod. Unul dintre multele. Vino, Mariko-san. Pășește lângă mine peste acest pod. Alături de mine, te rog. Hai să-l trecem împreună. Apoi adăugase în latină: și închipuie-ți că ești purtată în brațe și că trecem mână în mână într-un nou început.

Ea ieșise din palanchinul ei și mersese alături de el până ajunseseră în cealaltă parte. Acolo se întorsese înapoi în litiera ei acoperită și porniseră în susul pantei ușoare. Buntaro îi aștepta la poarta castelului.

— N-ai nici un necaz cu el, nu? Întrebă din nou în timp ce se apropiau de ultimul palier.

Ea clătină din cap.

***

Toranaga spuse:

— Corabia foarte gata, Anjin-san? Nu te înșeli?

— Nu mă înșel, Alteță. Corabie perfectă.

— Cât mulți în plus oameni... Cât de mai mulți dorești pentru corabie... Toranaga aruncă o privire iute către Mariko. Te rog întrebă-l ce echipaj are nevoie ca să poată naviga cu corabia în bună regulă. Vreau să fiu foarte sigur că înțelege ce vreau să știu.

— Anjin-san spune, ca să navighez, cel puțin treizeci de marinari și

douăzeci de tunari. Echipajul lui de la început avea o sută șapte, cu bucătarul și negustorii. Ca să navigheze și să lupte în apele acestea, adăugirea de două sute de samurai va fi de ajuns.

— Și crede că ceilalți oameni de care are nevoie pot fi angajați în Nagasaki?

— Da, Alteță.

Toranaga spuse disprețuitor:

— Eu nu m-aș încrede în mercenari.

— Vă rog să mă iertați. Doriți să-i traduc asta, alteță?

— Ce? O, nu, lasă asta.

Toranaga se ridică în picioare, încă prefăcându-se morocănos, și se uită pe fereastră la ploaie. Întregul oraș era acoperit de năvala apei. De-ar ploua cu lunile, se gândi. Toți zeii, faceți ca ploaia să țină până la Anul Nou. Când o să se întâlnească Buntaro cu fratele meu?

— Spune-i lui Anjin-san că am să-i dau vasalii mâine. Azi e o vreme groaznică. Ploaia asta o să țină toată ziua. N-are rost să ne facem learcă.

— Da, Alteță, o auzi spunând-o și zâmbi ironic în sinea sa. Niciodată în viața lui nu îl împiedicase vremea să facă ceva. Asta o să o convingă cu siguranță, pe ea sau pe alții care se mai indoiau, că m-am schimbat definitiv în rău, își zise, știind că încă nu se putea abate de la drumul ales.

— Mâine sau poimâine, ce mai contează? Spune-i că o să trimit după el când o să fiu pregătit. Până atunci trebuie să aștepte în castel.

O auzi tălmăcindu-i poruncile lui Anjin-san.

— Da, Senior Toranaga, înțeleg, răspunse Blackthorne. Dar pot să vă întreb cu respect, pot merge Nagasaki iute? Cred important. Iertați-mă.

— O să hotărâsc asta mai târziu, spuse Toranaga brutal, fără să-l cruțe. Îi făcu semn să plece. La revedere, Anjin-san. O să-ți hotărâsc viitorul în curând.

Văzu că omul ar fi vrut să stăruiască, dar din politețe n-o făcu. Bun, se gândi, cel puțin învață buna-cuviință.

— Spune-i lui Anjin-san că nu are rost să te aștepte, Mariko-san. La revedere, Anjin-san.

Mariko făcu cum i se poruncise. Toranaga se întoarse cu spatele ca să privească orașul și potopul de afară. Ascultă sunetele ploii. Ușa se închise în urma lui Anjin-san.

— De ce v-ați certat? o întrebă Toranaga fără să o privească.

— Alteță?

Urechile lui atente prinseseră ușorul tremur din vocea ei.

— Desigur că e vorba de Buntaro și de tine. Sau ai mai avut și alte certuri care mă privesc, adăugă cu ironie mușcătoare, dorind să pornească totul repede. Cu Anjin-san, poate. Sau cu dușmanii mei creștini, sau cu Tsukku-san.

— Nu, Alteță, vă rog să mă iertați. A început ca întotdeauna, Alteță, ca cele mai multe certuri dintre soț și soție. Într-adevăr din nimic. Apoi, dintr-o dată, ca întotdeauna, tot trecutul se revarsă și molipsește bărbatul și femeia, dacă ei nu se pot stăpâni.

— Și tu nu te-ai putut stăpâni?

— Da, vă rog să mă iertați. Mi-am provocat soțul fără milă. A fost în întregime vina mea. Regret, Alteță. În aceste vremuri, iertați-mă, oamenii spun lucruri urâte.

— Haide, grăbește, ce lucruri urâte?

Era ca o căprioară incolțită. Fața ei părea de cretă. Știa că iscoadele trebuiau să-i fi șoptit deja ceea ce se strigase în tăcerea casei lor. Îi înșiră tot ce se spusese, cât de bine își putu aminti. Apoi adăugă:

— Cred că soțul meu a vorbit la mânie. Pe care eu i-am pricinuit-o. El e credincios. Știu că e credincios. Dacă cineva trebuie pedepsit, eu sunt aceea, Alteță. Eu i-am iscat nebunia.

Toranaga se așeză din nou pe pernă, cu spatele drept și fața de granit.

— Ce-a spus doamna Genjiko?

— N-am vorbit cu ea, Alteță.

— Dar aveai de gând, nu?

— Nu, Alteță. Cu îngăduința domniei-voastre, aveam de gând să plec de îndată la Osaka.

— Ai să pleci când spun eu și nu mai înainte, iar trădarea este o fiară blestemată oriunde o întâlnești.

Ea se înclină sub șfichiul limbii sale.

— Da, Alteță. Vă rog să mă iertați. Greșeala e a mea.

El sună un clopoțel. Ușa se deschise. Naga stătea acolo.

— Da, Alteță?

— Poruncește seniorului Sudara să vină aici cu doamna Genjiko.

Îndată.

— Da, Alteță.

Naga se întoarce să plece.

— Așteaptă! Apoi convoacă consiliul meu, Yabu și toți... și toți generalii. Să fie aici la miezul nopții. Și golește etajul ăsta. Toate gărzile! Te întorci cu Sudara!

— Da, Alteță.

Cu chipul alb ca varul, Naga închise ușa după el.

Toranaga auzi zgomot de pași în josul scării. Se întoarce la ușă și o deschise. Palierul scării era gol. Trânti ușa și îi puse zăvorul. Ridică un alt clopoțel și sună. La celălalt capăt al încăperii se deschise o ușă interioară. Ușa abia putea fi deosebită, atât de iscusit fusese îmbinată cu restul lemnăriei. O femeie voinică, între două vârste, stătea acolo. Purta o sutană de preot budist, cu glugă.

— Da, mărite stăpân?

— *Cha*, te rog, *chano-san*, spuse el.

Ușa se închise. Ochii lui Toranaga se întoarseră la Mariko:

— Deci crezi că mi-e credincios?

— Știu asta, Alteță. Vă rog să mă iertați, a fost greșeala mea și nu a lui, spuse ea, încercând disperată să-l mulțumească. Eu l-am provocat.

— Da, așa ai făcut. Dezgustător. Groaznic. De neiertat.

Toranaga scoase o batistă de hârtie și își șterse fruntea.

— Din fericire, spuse el.

— Alteță?

— Dacă nu l-ai fi provocat, poate că n-aș fi aflat niciodată de vreo trădare. Și dacă el n-ar fi spus toate astea fără să fie provocat, atunci ar fi fost numai un singur lucru de făcut. Așa, continuă el, îmi mai dai o cale.

— Alteță?

El nu-i răspunse. Se gândea. Aș vrea ca Hiro-matsu să fie aici. Atunci, cel puțin, ar fi măcar un om în care aș putea avea încredere deplină.

— Și ce poți să-mi spui de tine, despre credința ta?

— Vă rog, Alteță, trebuie să știți că vă sunt credincioasă.

El nu răspunse. Ochii lui erau necruțători.

Ușa interioară se deschise și *chano*, călugărița, intră fără să șovăie în cameră, fără să bată, cu o tavă în mâini.

— Iartă-mă, mărite stăpân, era pregătit pentru tine. Îngenunche ca o țărancă. Măinile ei erau aspre ca ale unei țărânci, dar siguranța ei de sine era nemărginită și mulțumirea ei interioară i se vedea limpede pe chip.

— Fie ca Buddha să te binecuvânteze cu pacea lui.

Apoi ea se întoarce către Mariko, se înclină ca o țărancă și se așeză comod.

— Poate că mi-ai face cinstea să torni, doamnă. O s-o faci cu multă grație, fără să verși, *neh?*

Ochii ei străluciră de veselie ulterioară.

— Cu plăcere, *Oku-san*, răspunse Mariko, folosind un cuvânt cu sensul religios de "mamă", ascunzându-și surpriza. N-o văzuse până atunci pe mama lui Naga. Știa pe cele mai multe dintre celelalte doamne ale lui Toranaga, căci le văzuse la ceremoniile oficiale, dar se înțelegea bine numai

cu Kiritsubo și cu doamna Sazuko.

Toranaga spuse:

— Chano-*chan*, aceasta este doamna Toda Mariko-noh-Buntaro.

— Ah, *so desu*. Iartă-mă. Am crezut că ești una dintre prea-onoratele doamne ale măritului stăpân. Te rog să mă ierți, doamnă Toda. Fie ca binecuvântarea lui Buddha să coboare asupra ta.

— Mulțumesc, spuse Mariko. Îi întinse ceașca lui Toranaga. El o primi și sorbi.

— Toarnă pentru chano-*san* și pentru dumneata, spuse el.

— Îmi pare rău, nu pentru mine, mărite stăpân, cu voia ta, dar sunt plină până la gât de atât *cha* și până la găleată e un drum tare lung pentru oasele astea bătrâne.

— Mișcarea o să-ți facă bine, spuse Toranaga, bucuros că trimisese după ea când se întorsese la Yedo.

— Da, mărite stăpân, ai dreptate, ca întotdeauna. Chano își îndreptă atenția din nou către Mariko. Deci ești fiica seniorului Akechi Jinsai.

Ceașca lui Mariko șovăi în aer.

— Da, vă rog să mă iertați.

— O, n-ai de ce să-ți ceri iertare, copilă. Chano râse binevoitoare și pântecul ei săltă în sus și în jos. Nu reușeam să fac legătura între tine și numele tău. Te rog să mă ierți, dar ultima dată când te-am văzut a fost la nunta ta.

— Oh?

— O, da. Te-am văzut la nuntă, dar tu nu m-ai văzut pe mine. Te-am iscodit din spatele unui paravan. Da, pe tine și pe toate celelalte mărimi, Dictatorul și Nakamura, viitorul Taikō și toți nobilii. O, eram mult prea rușinoasă ca să mă amestec printre ei. Dar a fost o vreme minunată pentru mine. Cea mai bună din viața mea. Era în al doilea an când măritul meu stăpân mă cinsteați eram grea. Îi purtam copilul – deși tot țarancă, cum o să fiu întotdeauna, eram.

La coada ochilor ei se formară cute și adăugă:

— Ești foarte puțin schimbată față de acele zile. Încă una din cele alese de Buddha.

— Ah, aș vrea să fie adevărat, Oku-*san*.

— E adevărat. Știi că ești una din cele alese de Buddha?

— Nu sunt, Oku-*san*, oricât de mult aș vrea să fiu.

Toranaga spuse:

— Ea e creștină.

— Ah, creștină? Ce contează asta pentru o femeie, creștină sau Buddha, mărite, stăpân? Nu prea mult, câteodată. Deși un zeu e tare de trebuință unei femei. Chano chicoti veselă. Noi, femeile, avem nevoie de un zeu, mărite stăpân, să ne ajute să ne descurcăm cu bărbații, *neh?*

— Și noi, bărbații, avem nevoie de răbdare zeiască ca să ne descurcăm cu femeile, *neh?*

Femeia râse și asta încălzi încăperea și, pentru o clipă, îndepărtă o parte din presimțirile negre ale lui Mariko.

— Da, mărite stăpân, continuă chano. Și toate din cauza unui Pavilion Ceresc care n-are viitor, puțină căldură și prea-deajuns iad.

Toranaga mormăi:

— Ce zici de asta Mariko-*san*?

— Doamna chano este înțeleaptă mai presus de tinerețea ei, spuse Mariko.

— Ah, doamnă, spuneți lucruri drăguțe unei bătrâne proaste. Îmi amintesc atât de bine de tine. Chimonoul tău era albastru, cu cel mai minunat desen cu cocori pe care l-am văzut vreodată, în argint.

Ochii ei se întoarseră către Toranaga.

— Ei bine, mărite stăpân, am vrut doar să șed pentru o clipă. Te rog să mă ierți acum.

— Mai e încă timp. Stai cu noi.

— Da, mărite stăpâne, spuse chano, ridicându-se greoi în picioare. M-aș supune ca întotdeauna, dar natura cheamă. Așa că te rog, fii bun cu o bătrână țarancă. Nu-mi place să te fac de răs. E vremea să plec. Totul e gata. E mâncare și *saké* când vei dori, stăpâne.

— Mulțumesc.

Ușa se închise fără zgomot în urma ei. Mariko așteptă până când ceașca lui Toranaga fu goală, apoi o umplu din nou.

— La ce te gândești?

— Așteptam, Alteță.

— Ce, Mariko-*san*?

— Stăpâne, sunt *hatamoto*. Nu v-am cerut niciodată o favoare până acum. Aș vrea să vă cer o favoare ca *hata*...

— Nu vreau să-mi ceri nici o favoare ca *hatamoto*, spuse Toranaga.

— Atunci o dorință de o viață.

— Nu sunt soț ca să-ți împlinesc asta.

— Uneori un vasal poate să ceară stăpân...

— Da, uneori, dar nu acum! Acum ai să îți ții gura în privința oricărei dorințe de o viață sau favoare sau cerere sau orice altceva.

O dorință de viață era o rugămintă pe care, printr-o veche datină, o soție putea să o ceară soțului ei, sau fiul tatălui și câteodată soțul soției, fără să-și piardă demnitatea, cu condiția că, dacă dorința era împlinită, cel care o ceruse se lega ca niciodată în viață să nu mai ceară alta. După datină, nici o întrebare despre ceea ce se cerea nu putea fi pusă, și nici nu mai trebuia pomenit vreodată.

Se auzi o ciocănitură politicoasă în ușă.

— Trage zăvorul, spuse Toranaga.

Ea se supuse. Sudara intră urmat de soția lui, doamna Genjiko și de Naga.

— Naga-*san*, coboară jos la cel de-al doilea cat de desubt, și vezi să nu urce nimeni fără porunca mea.

Naga porni grăbit.

— Mariko-*san*, închide ușa și stai aici.

Toranaga arătă către un loc, puțin mai în fața lui și a celorlalți.

— V-am poruncit să veniți amândoi aici pentru că sunt probleme personale, grabnice, de familie, de discutat.

Ochii lui Sudara se îndreptară fără să vrea către Mariko, apoi înapoi către tatăl său. Doamna Genjiko nu mișcă.

Toranaga spuse brutal:

— Ea e aici, fiul meu, din două motive. Mai întâi pentru că vreau să fie aici, și al doilea pentru că vreau să fie aici.

— Da, tată, răspunse Sudara rușinat de lipsa de politețe a tatălui său față de toți. Pot, te rog, să întreb cu ce te-am supărat?

— E vreo pricină pentru care ar trebui să fiu supărat?

— Nu, Alteță, decât dacă zelul meu pentru siguranța ta și împotrivirea mea de a te lăsa să părăsești acest pământ este o cauză de supărare.

— Ce ai zice de trădare? Am auzit că ai îndrăznit să îmi iei locul de căpetenie a clanului nostru.

Sudara se albi la față. La fel și doamna Genjiko.

— N-am făcut niciodată asta cu gândul sau cu vorba și nici n-am dorit-o. Și nici unul dintre membrii familiei mele sau altcineva de față cu mine.

— Asta-i adevărat, alteță, spuse doamna Genjiko cu aceeași hotărâre.

Sudara era un bărbat suplu, mândru, cu ochi reci, înguști și buze subțiri, care nu zâmbeau niciodată. Avea douăzeci și patru de ani, era un general minunat și al doilea dintre cei cinci fii în viață ai lui Toranaga. Își adora copiii, nu avea concubine și era devotat soției sale.

Genjiko era scundă, cu trei ani mai în vârstă decât soțul ei și deformată de cei patru copii pe care îi născuse deja. Dar își ținea spatele drept și avea toată mândria surorii ei, Ochiba. Îi apăra, înverșunată, pe ai

ei, cu aceeași sălbăticie ascunsă, moștenită de la bunicul lor, Goroda.

— Oricine l-ar fi acuzat pe soțul meu, e un mincinos, spuse ea.

— Mariko-san, spuse Toranaga, spun-i doamnei Genjiko ce ți-a poruncit soțul dumitale.

— Stăpânul meu, Buntaro, mi-a cerut, mi-a poruncit să vă conving că a venit vremea ca seniorul Sudara să preia puterea, că ceilalți din consiliu împărtășesc părerile soțului meu și că dacă stăpânul nostru Toranaga nu acceptă să cedeze, atunci ar trebui să-i fie luată cu forța.

— Niciodată vreunul dintre noi nu s-a gândit la așa ceva, tată, spuse Sudara. Îți suntem credincioși și nu m-aș...

— Dacă ți-aș da puterea, ce ai face, întrebă Toranaga.

Genjiko răspunse de îndată:

— Cum poate seniorul Sudara să știe, când nu s-a gândit niciodată la o asemenea blestemăție? Iertați-mă, Alteță, dar nu-i cu puțință să vă răspundă, pentru că asta nu i-a trecut niciodată prin minte. Cum ar fi putut? Cât despre Buntaro-san, desigur că e stăpânit de vreun *kami*.

— Buntaro susține că și alții îi împărtășesc părerile.

— Cine, întrebă Sudara veninos. Spune-mi cine și o să moară pe loc.

— Tu să îmi spui.

— Nu știi pe nimeni, Alteță, sau ți-aș fi spus îndată.

— Nu i-ai fi ucis mai întâi?

— Prima ta lege este să ai răbdare, iar a doua să ai răbdare. Ți-am urmat întotdeauna poruncile. Aș fi așteptat și ți-aș fi spus. Dacă te-am ofensat, poruncește să-mi fac *seppuku*. Nu merit mânia ta, stăpâne. Nu sunt vinovat de trădare. Nu pot să îndur mânia ta revărsându-se asupra mea.

Doamna Genjiko i se alătură:

— Da, Alteță. Vă rog să mă iertați, dar, cu umilință, mă alătur soțului meu. E fără vină și așa suntem cu toții. Îți suntem credincioși. Tot ce avem este al tău, tot ce suntem, suntem datorită ție, tot ce poruncești, noi vom face.

— Așa deci, voi sunteți vasali credincioși, supuși? Întotdeauna vă supuneți poruncilor?

— Da, Alteță.

— Bine, atunci mergi și ia viața copiilor tăi. Acum.

Sudara își dezlipi ochii de pe tatăl său și se întoarse către soția lui.

Capul ei se mișcă puțin și ea încuviință.

Sudara se înclină către Toranaga. Mâna lui se strânse pe mânerul sabiei și se ridică. Închise tăcut ușa după el. Se lăsă o tăcere apăsătoare în urma lui. Genjiko privi o dată către Mariko, apoi își pironi privirile pe podea.

Clopotele sunară mijlocul Orei Caprei. Aerul din încăpere părea să devină apăsător. Ploaia se opri pentru puțin timp, apoi începu din nou, mai năvalnică.

Chiar după ce clopotele bătură ora următoare se auzi o bătaie în ușă.

— Da.

Ușa se deschise. Naga spuse:

— Te rog să mă ierți, Alteță, fratele meu, seniorul Sudara, dorește să vină din nou sus.

— Dă-i drumul, apoi întoarce-te la postul tău.

Sudara intră, îngenunche și se înclină. Era ud leaoarcă și cu părul încâlcit de ploaie. Umerii lui tremurau ușor.

— Copiii... Copiii mei sunt... Mi-ai luat, deja, copiii, Alteță.

Genjiko se clătină și aproape căzu. Dar își stăpâni slăbiciunea și se holbă la soțul ei.

— Nu... Nu i-ai ucis?

Sudara scutură din cap și Toranaga spuse întunecat:

— Copiii tăi sunt în încăperile mele, la etajul de dedesubt. I-am poruncit lui chano-san să-i aducă după ce te-am chemat aici. Am nevoie să

fiu sigur de voi amândoi. Vremurile cumplite cer încercări cumplite. Sună din clopoțel.

— Îți... Îți retragi porunca, Alteță? întrebă Genjiko, străduindu-se, disperată să-și păstreze o demnitate rece.

— Da, poruncile mele sunt retrase. De data asta. Era nevoie să vă cunosc. Pe voi și pe moștenitorii mei.

— Vă mulțumesc. Vă mulțumesc, Alteță. Sudara își coborî capul umil. Ușa interioară se deschise.

— Chano-*san*, adu-mi nepoții aici o clipă, spuse Toranaga.

Curând, trei dădace îmbrăcate sobru și o doică aduseră copiii.

Fetele aveau patru, trei și doi ani, iar sugarul câteva săptămâni și dormea în brațele doicii sale. Fetele purtau chimonouri purpurii cu panglici de aceeași culoare în păr. Dădacele îngenuncheară și se înclinară către Toranaga, iar copiii le imitară plini de importanță și-și lipiră frunțile de *tatami*, cu excepția celei mai mici dintre fete, al cărui cap trebui să fie ajutat de o mână blândă, dar fermă. Toranaga le răspunse cu gravitate. Apoi, cu datoria împlinită, copiii se aruncară în brațele lui, în afara celei mai mici care păși mărunț către mama sa.

***

La miezul nopții Yabu păși arogant de-a curmezișul curții interioare a donjonului, luminată de torțe. Trupele de elită din garda lui Toranaga se aflau peste tot. Luna era palidă și învăluită în ceață, iar stelele abia se vedeau.

— Ah, Naga-*san*, care-i pricina pentru toate astea?

— Nu știu, Alteță, dar tuturor li s-a poruncit să vină în sala de consiliu. Vă rog să mă iertați, dar trebuie să vă lăsați săbiile la mine.

Yabu se roși la această încălcare nemaiauzită a etichetei.

— Ești... Se răzgândi simțind încordarea rece a tânărului și nervozitatea gărzilor din apropiere.

— Din ale cui porunci, te rog, Naga-*san*?

— Din ale tatălui meu, Alteță. Vă rog să mă iertați. Puteți să faceți cum doriți, dacă nu vreți să mergeți la întâlnire, dar trebuie să vă sfătuiesc că poruncile sunt să intrați fără săbii și, iertați-mă, așa vă veți prezenta. Vă rog să mă iertați, dar nu am de ales.

Yabu văzu grămada de săbii formată deja la adăpostul camerei de gardă de lângă uriașa poartă de intrare. Cântări primejdia unui refuz și o găsi copleșitoare. Fără tragere de inimă îi întinse armele. Naga se înclină politicos, la fel de stânjenit, și le primi. Yabu intră. Încăperea uriașă avea ambrazuri, podea de piatră și tavan din bârne de lemn.

În curând, cei cincizeci de generali erau adunați. Douăzeci și trei de consilieri și șapte *daimyo* apropiați lui Toranaga, din provincii mai puțin importante din nord. Toți erau nervoși și stânjeniți.

— Despre ce e vorba? întrebă Yabu și se așeză acru la locul lui.

Un general ridică din umeri.

— Poate despre drumul către Osaka.

Un altul privi în jur plin de speranță.

— Poate s-a schimbat ceva, *neh*? Poate că o să poruncească "Cer de Purpură."

— Iartă-mă, dar ești cu capul în nori. S-a hotărât. Stăpânul nostru s-a hotărât. E Osaka și nimic altceva. Ei, Yabu-*sama*, când ai ajuns aici?

— Ieri. M-am înfundat cu trupele mele într-un împutit de sătuc de pescari, numit Yokohama, la sud de aici, mai mult de două săptămâni. Pprrtul e grozav, dar găngăniile, țânțari scârboși și ploșnițe, n-au fost niciodată așa de răi în Izu.

— Ai auzit toate știrile?

— Vrei să spui toate știrile rele? Plecarea e tot în șase zile, *neh*?

— Da.

— Groaznic. Rușinos.

— Așa e, dar în noaptea asta e și mai rău, spuse întunecat un general. N-am mai fost până acum fără săbii, niciodată.

— E o insultă, spuse Yabu cu bună știință, și toți cei din apropiere se uitară la el.

— Așa e, răspunse generalul Kiyoshio, întrerupând tăcerea.

Serata Kiyoshio, un bărbat cărunt, dur, era comandantul celei de a șaptea Armate.

— N-am fost niciodată în public fără săbii. Mă face să mă simt ca un negustor împruțit. Cred... Ei, poruncile sunt porunci, dar unele porunci n-ar trebui date.

— Asta cam așa e, răspunse cineva. Ce ar fi spus bătrânul Pumn de Fier, ce ar fi făcut dacă ar fi fost aici?

— Și-ar fi despicat burta înainte de a-și da săbiile. Ar fi făcut-o în noaptea asta, în curte, spuse un tânăr.

Era Serata Tomo, cel mai mare fiu al generalului, al doilea la comandă în armata a șaptea.

— Aș vrea ca Pumn de Fier să fie aici. Ar putea să... și-ar fi tăiat mai întâi burta.

— O să mă gândesc la asta.

Generalul Kiyoshio își drese glasul cu putere.

— Cineva trebuie să fie responsabil și să-și facă datoria! Cineva trebuie să arate că a fi senior înseamnă responsabilitate și datorie!

— Iertați-mă, dar aveți grijă ce spunși, dădu Yabu cu părerea.

— La ce folosește limba în gura unui samurai, dacă lui nu i se îngăduie să fie samurai?

— La nimic, spuse Isamu, un bătrân sfetnic. Așa e. Mai bine mort.

— Iertați-mă, Isamu-san, dar asta este viitorul nostru apropiat, spuse tânărul Serata Tomo. Suntem porumbei neajutorați, dați pradă unui șoim dezonorat!

— Te rog, ține-ți gura! spuse Yabu, ascunzându-și propria lui satisfacție.

Apoi adăugă cu grijă:

— Este stăpânul nostru legiuit și până ce seniorul Sudara sau consiliul își va lua pe față responsabilitatea, rămâne stăpânul nostru legiuit și trebuie să i ne supunem.

Generalul Kiyoshio îl cercetă cu privirea, căutând fără să vrea mânerul săbiei.

— Ce ai auzit, Yabu-sama?

— Nimic.

— Buntaro-san..., începu sfetnicul.

Generalul Kiyoshio îl întrerupse:

— Te rog să mă ierți, Isamu-san, dar ce a spus generalul Buntaro, sau ce n-a spus, nu are importanță. Ce spune Yabu-sama e adevărat. Un senior este un senior. Chiar și așa, un samurai are drepturi, un vasal are drepturi. Chiar și un *daimyo, neh?*

Yabu îi întoarse privirea, cântărind dedesubturile acestei invitații.

— Izu este o provincie a seniorului Toranaga. Eu nu mai sunt *daimyo* de Izu. Doar stăpânesc în numele lui. Aruncă o privire în jurul încăperii. E toată lumea aici, *neh?*

— În afară de seniorul Noboru, spuse un general, amintindu-l pe cel mai mare fiu al lui Toranaga, detestat de toți.

— Da. N-are a face, generale. Boala chinezească o să îl termine curând și o să se sfârșească cu mohoreala lui pentru totdeauna, spuse cineva.

— Și cu mirosul.

— Când se întoarce?

— Cine știe? Nu știm nici măcar de ce l-a trimis în nord Toranaga-sama. Mai bine să rămână acolo, *neh?*

— Dacă ai avea boala asta, ai fi la fel de mohorât ca și el, *neh?*

— Da, Yabu-san, da. Așa așa fi. Păcat că a luat sifilis. E un general bun, mai bun decât Pește Rece, adăugă generalul Kiyoshio, folosind porecla lui Sudara.

— Ei, șuieră sfetnicul, în noaptea asta umblă diavolul prin aer de ți-ai dat frâu liber limbii. Sau e *saké*?

— Poate-i boala chinezească, răspunse generalul Kiyoshio cu un râs amar.

— Să mă apere Buddha de asta! spuse Yabu. De și-ar schimba seniorul Toranaga în privința drumului la Osaka!

— Mi-aș despica pântecul acum, dacă asta l-ar convinge, spuse tânărul.

— Nu vreau să te jignesc, fiule, dar capul tău e în nori. N-o să se schimbe niciodată.

— Da, tată, dar nu-l înțeleg...

— Trebuie să mergem toți cu el, în același grup? întrebă Yabu după un timp.

Isamu, bătrânul sfetnic spuse:

— Da. Trebuie să mergem ca escortă, cu două mii de oameni, cu toată ținuta de ceremonie și o să ne ia treizeci de zile ca să ajungem acolo. Ne-au mai rămas șase până la plecare.

Generalul Kiyoshio spuse:

— Nu-i prea mult timp. Nu-i așa, Yabu-sama?

Yabu nu-i răspunse. Nu era nevoie. Generalul nu avea nevoie de un răspuns. Se adânciră din nou fiecare în gândurile lui.

O ușa laterală se deschise. Toranaga intră, urmat de Sudara. Toți se înclinară, țepeți. Toranaga le răspunse și se așeză cu fața la ei. Sudara, ca moștenitor, puțin înaintea lui, deasemenea, cu fața la ei. Naga se așeză în fața ușii principale și o închise. Doar Toranaga purta săbii.

— Mi-a ajuns la urechi că unii dintre voi umblă cu vorbe de trădare, se gândesc la trădare și plănuiesc trădare, spuse rece.

Nu-i răspunse nimeni și nici nu mișcară. Încet, neînduplecat, Toranaga își plimbă privirea de la unul la altul. Nimeni nu mișcă, apoi generalul Kiyoshio vorbi:

— Pot să vă întreb cu respect, Alteță, ce înțelegeți prin trădare?

— Orice comentariu a unei porunci, hotărâre sau atitudine a unui stăpân de drept, oricând, e trădare, se răsti Toranaga.

Generalul își îndreptă spatele.

— Atunci, sunt vinovat de trădare.

— Atunci ieși afară și fă-ți *seppuku* deîndată.

— Așa voi face, Alteță, spuse mândru oșteanul, dar mai întâi cer dreptul să vorbesc liber în fața vasalilor tăi credincioși, ofițerilor, și sfetnicilor și...

— Ți-ai pierdut toate drepturile.

— Foarte bine. Atunci v-o cer ca o dorință de moarte. O ultimă dorință. Ca *hatamoto*. Și în schimbul a douăzeci și opt de ani de serviciu credincios.

— Să fie foarte scurt.

— Da, Alteță, răspunse rece generalul Kiyoshio. Vă rog să mă ascultați. Mai întâi, mergând la Osaka și înclinându-vă țăranului Ishido e trădare împotriva onoarei voastre, a clanului vostru, a onoarei vasalilor voștri credincioși și a moștenirii voastre deosebite și întrutotul împotriva codului *bushido*. Al doilea, vă fac vinovat de această trădare și spun că v-ați pierdut astfel toate drepturile de a fi stăpânul nostru legiuit. Al treilea, vă rog ca, deîndată, să abdicați în favoarea seniorului Sudara și să plecați onorabil din această viață, sau să vă radeți capul și să vă retrageți într-o mănăstire, după cum doriți.

Generalul se înclină țeapăn, apoi se așeză din nou înapoi pe călcâie. Toți așteptau, abia răsuflând, acum că ceea ce era de neînchipuit devenise realitate.

Brusc, Toranaga șuieră:

— Ce mai aștepti?

Generalul Kiyoshio îl privi țintă.

— Nimic, Alteță. Vă rog să mă iertați.

Fiul său începu să se ridice.

— Nu. Ți se poruncește să rămâi aici, spuse el.

Generalul se înclină pentru ultima dată spre Toranaga, se ridică în picioare și ieși cu nemăsurată demnitate. Câțiva se foiră nervoși și un freamăt străbătu încăperea, dar Toranaga îi domină din nou neînduplecat.

— Mai e cineva care își recunoaște trădarea? Altcineva care îndrăznește să calce *bushido*? Cineva care îndrăznește să-și acuze seniorul legiuit de trădare?

— Vă rog să mă iertați, Alteță, spuse liniștit bătrânul sfetnic Isamu, dar îmi pare rău că trebuie să spun că, dacă mergeți la Osaka, e trădare împotriva moștenirii voastre.

— În ziua în care eu o să plec la Osaka tu o să părăsești această lume. Bătrânul cărunt se înclină politicos.

— Da, Alteță.

Toranaga îi cuprinse cu privirea nemilos. Cineva se mișcă neliniștit și el își aruncă ochii într-acolo. Samuraiul, un războinic care, cu ani în urmă, își pierduse tăria de a lupta și își răsese capul ca să devină călugăr budist și era acum unul dintre administratorii lui Toranaga, nu spuse nimic, îngălbenindu-se de o spaimă pe care încerca disperat să o ascundă.

— De ce te temi, Numata-san?

— De nimic, Alteță, spuse bărbatul cu ochii plecați.

— Bine. Atunci du-te și fă-ți *seppuku* pentru că ești un mincinos și frica ta duhnește molipsitor.

Bărbatul scânci și ieși împleticindu-se. Spaima îi cuprinse pe toți. Toranaga îi privea. Și aștepta. Aerul deveni apăsător, troznetele ușoare ale făcliilor păreau nefiresc de puternice. Apoi, știind că era datoria și responsabilitatea sa, Sudara se întoarse și se înclină.

— Vă rog, Alteță, aș putea, respectuos, să spun ceva?

— Ce să spui?

— Alteță, cred că... Cred că nu mai există trădare aici! Și că n-au să mai fie alte tră...

— Nu-ți împărtășesc părerea.

— Vă rog să mă iertați, Alteță. Știți că mă supun. Ne vom supune cu toții. Nu dorim decât ce e mai bine pentru...

— Cel mai bine este cum hotărâsc eu. Hotărârea mea este cea mai bună.

Neajutorat, Sudara se înclină în semn de încuviințare și rămase tăcut. Neândurător, Toranaga nu-și luă privirea străpungătoare de la el.

— Nu mai ești moștenitorul meu.

Sudarăa păli. Atunci Toranaga sparse încordarea din încăpere.

— *Eu sunt stăpân legiuit aici!*

Așteptă o clipă, apoi, în deplină tăcere, se ridică în picioare și, arogant, ieși. Ușa se închise în urma lui. Un oftat adânc trecu prin încăpere. Măinile căutară neputincioase mânerul săbiilor. Dar nici unul nu-și părăsi locul.

— În... în dimineața asta am... Am auzit de la comandantul nostru suprem, începu Sudara în cele din urmă, că seniorul Hiro-matsu o să fie aici în câteva zile. Am să vorbesc cu el. Stați liniștiți, răbdători, fiți credincioși stăpânului nostru. Să mergem și să îi aducem ultimul omagiu generalului Serata Kiyoshio...

Toranaga urca scările cuprins de o nemăsurată singurătate, pașii lui stârnind ecouri în pustietatea turnului. Aproape de vârf se opri și se sprijini un timp de perete, respirând greu. Durerea îi cuprinsese din nou pieptul și încercă să o depărteze.

— E doar lipsă de exercițiu, mormăi, doar atât. Doar lipsă de exercițiu.

Continuă să urce. Știa că era în mare primejdie. Trădarea și teama erau molipsitoare și amândouă trebuiau înlăturate fără milă din clipa în

care se iveau. Nici chiar atunci nu puteai fi niciodată sigur că erau stârpite. Lupta în care se înclăștase nu era un joc de copii. Cei slabi trebuiau să fie hrană pentru cei puternici, cei puternici păpuși pentru cei foarte puternici. Dacă Sudara își afirma în public drepturile de moștenitor, n-avea nici o putere să-l împiedice. Până când Zataki răspundea, trebuia să aștepte.

Toranaga închise ușa și trase zăvorul și merse la fereastră. Dedesubt putea să vadă generalii săi și sftnicii, înșirați tăcuți pe drumul către casele lor din afara împrejmuirii donjonului. Sub zidurile castelului orașul zăcea aproape în întuneric deplin. Deasupra, luna era palidă și încețoșată. Era o noapte întunecoasă, mohorâtă și se părea că nenorocirea plutea deasupra tuturor.

CAPITOLUL 50

Blackthorne stătea singur în soarele dimineții, într-un colț al grădinii din fața casei sale de oaspeți, visând cu ochii deschiși, cu dicționarul în mână. Era o zi minunată, lipsită de nori, prima de multe săptămâni și a cincea de când îl văzuse pentru ultima dată pe Toranaga. În tot acest timp fusese ținut în castel fără să o poată vedea pe Mariko, sau să-și viziteze corabia sau echipajul, sau să rătăcească prin oraș, sau să meargă la vânătoare, sau să călărească. O dată pe zi mergea să înoate cu alți samurai într-unul din șanțurile de apărare și, ca să-i treacă timpul, îi învăța pe unii să înoate și pe alții să se scufunde. Dar asta nu făcea așteptarea mai ușoară.

— Îmi pare rău, Anjin-san, dar e la fel pentru toată lumea, spusese Mariko cu o zi în urmă când o întâlnise din întâmplare, în acea parte a castelului. Chiar și seniorul Hiro-matsu e ținut să aștepte. De două zile a ajuns și încă nu l-a văzut pe seniorul Toranaga. Nimeni nu l-a văzut.

— Dar asta e important, Mariko-chan. Am crezut că înțelege că fiecare zi e vitală. Nu e vreo cale prin care aș putea să-i trimit vreun mesaj?

— O, da, Anjin-san. Asta e simplu. Scrie. Dacă îmi spui ce vrei să-i transmiți, am să-i scriu pentru dumneata. Toată lumea trebuie să ceară în scris audiența. Astea sunt poruncile lui de acum. Te rog, fii răbdător. Asta e tot ce putem să facem.

— Atunci, te rog, cere o audiență. M-aș bucura dacă...

— Asta nu e greu. E plăcerea mea.

— Unde ai fost? De patru zile nu te am văzut.

— Te rog să mă ierți, dar am avut de făcut atâtea lucruri... E puțin mai greu pentru mine. Sunt atâtea pregătiri...

— Ce se întâmplă? Tot castelul e ca un stup gata să roiască peste o săptămână.

— O, iartă-mă. Totul e în regulă, Anjin-san.

— Zău? Te rog să mă ierți, un general și un administrator de seamă își fac *seppuku* în curtea donjonului – așa e de obicei? Seniorul Toranaga se încuie în turnul de fildeș, ținând oamenii să aștepte fără vreo pricină evidentă – și asta-i un lucru obișnuit? Și ce-i cu seniorul Hiro-matsu?

— Seniorul Toranaga e stăpânul nostru. Orice face el e bine.

— Și dumneata, Mariko-san, de ce nu te-am văzut?

— Te rog să mă ierți. Îmi pare rău, dar seniorul Toranaga mi-a poruncit să te las să înveți. Acum merg să-ți vizitez concubina, Anjin-san, nu pe dumneata.

— De ce ar avea ceva împotriva...

— Mai degrabă cred că vrea să te oblige să vorbești limba noastră. Au fost doar câteva zile, *neh?*

— Când pleci la Osaka?

— Nu știu. Mă așteptam să plec acum trei zile, dar seniorul Toranaga nu mi-a semnat permisul încă. Am pregătit totul, hamali și cai, și în fiecare

zi înainte documentele de călătorie secretarului său pentru a fi semnate, dar îmi sunt întotdeauna trimise înapoi. "Aduceți-le mâine."

— Dar am crezut că trebuia să te duc la Osaka cu corabia. N-a spus el că trebuie să te duc cu corabia?

— Da. Da, a spus, dar, ei bine, Anjin-san, nu poți fi niciodată sigur cu stăpânul nostru. Se răzgândește.

— A fost întotdeauna așa?

— Da și nu. De la Yokosé e plin cu... Cum ai spune... melancolie, *neh?* Da, melancolie. Și foarte deosebit. El... da, acum e altfel. Schimbat.

— Și dumneata ești plină de melancolie și foarte schimbată. Da ești altfel acum.

— Primul Pod a fost un început și un sfârșit, Anjin-san. Și promisiunea noastră, făgăduiala, *neh?*

— Da, te rog să mă ierți.

Se înclinase tristă și îl părăsise și apoi, odată în siguranță, departe, fără să se întoarcă, șoptise:

— Tu.

Cuvântul zăbovise îndelung în coridor, odată cu parfumul ei.

La masa de seară încercase să o întrebe pe Fujiko, dar nici ea nu știa nimic important, sau nu vroia, nu putea să-i explice ce nu era în regulă în castel.

— *Dozo gomen nasai*, Anjin-san.

Se duse la culcare fierbând de furie. Furios că nu putea face nimic împotriva amânărilor și a nopților fără Mariko. Se simțea întotdeauna neplăcut să știe că era atât de aproape, că Buntaro era plecat din oraș și acum, din cauza aceluia "Tu", că dorința ei era tot atât de puternică ca și a sa. Cu câteva zile în urmă se dusese la casa ei sub motiv că avea nevoie de ajutor pentru japoneză. Samuraiul de strajă îi spusese: "Îmi pare rău, nu este acasă." El îi mulțumise și apoi hoinărise fără odihnă pe lângă poarta de sud. Putea vedea oceanul. Din pricina că pământul era atât de plat, nu putea să vadă cheiurile sau docurile, deși crezu că putea să deslușească catargele înalte ale corabiei sale în depărtare.

Oceanul îl chema. Mai mult orizontul decât marea, nevoia de un vânt bun care să-l învăluie, să privească în zare cu ochii mișiți din cauza rafalelor lui, să-i simtă gustul sărat pe limbă, puntea legănându-se sub picioare și, deasupra, vergile și parâmile și fungile troznind și gemând sub apăsarea velelor care, din timp în timp, pocnesc, bucuroase, când briza puternică își schimbă direcția cu un grad sau două.

Și mai mult decât orizontul, era libertatea. Libertatea de a se duce oriunde, pe orice vreme și oricând dorea. Să stea pe dune, să *hotărăscă*, așa cum aici singur Toranaga *hotăra*.

Blackthorne privi în sus la cel mai înalt cat al donjonului. Soarele strălucea pe arcadele lui măiestrit acoperite cu țigle. Nu văzuse niciodată vreo mișcare acolo, deși știa că fiecare fereastră de sub ultimul cat era păzită.

Gongurile sunară schimbarea orei. Pentru prima dată mintea lui îi spuse că era mijlocul Orei Calului și nu cartul de la opt clopote – amiaza.

Își puse dicționarul în mână, bucuros că sosise vremea pentru prima masă adevărată. Astăzi avea orez și creveți prăjiți și supă de pește și legume murate.

— Mai dorești, Anjin-san?

— Mulțumesc, Fujiko. Da, orez, te rog, și puțin pește. Bun, foarte... Căută cuvântul "delicios" și îl spuse de câteva ori ca să îl țină minte.

— Da, delicios, *neh?*

Fujiko era încântată.

— Mulțumesc. Acest pește din nord. Apa mai rece în nord, înțelegi? Numele lui este *kurima-ebi*.

Repetă numele și încercă să îl țină minte. Când isprăvi și tăvile fură luate, ea îi mai turnă *cha* și scoase un pachet din mână.

— Aici bani, Anjin-san. Îi arată monezile de aur. Cincizeci *koban*. Valorează o sută cincizeci de *koku*. Îi vrei, *neh?* Pentru marinari. Te rog, iartă-mă, înțelegeți?

— Da, mulțumesc.

— N-ai pentru ce. De ajuns?

— Da, cred că da. Unde găsit?

— Căpetenie Toranaga-*sama*... Fujiko căută o cale mai simplă de a o spune. Am fost om important Toranaga. Căpetenie. Ca Mura, *neh?* Nu samurai, numai zaraf. Semnat numele meu pentru dumneata.

— Ah, înțeleg. Mulțumesc. Banii mei? *Koku* al meu?

— O, da.

— Casa asta. Mâncare. Servitori. Cine plătește?

— O, eu plătesc. Din... Din *koku* pe un an.

— E de ajuns, te rog? Îndeajuns *koku*?

— O, da, da, cred că da, spuse ea.

— De ce îngrijorată, îngrijorată pe față?

— O, te rog să mă ierți, Anjin-san, nu sunt îngrijorată.

— Durere? Arsurile durere?

— Nu durere. Uite.

Fujiko se ridică grijulie de pe pernele groase pe care el stăruise să le folosească. Îngenuche direct pe *tatami* fără nici un semn de suferință, apoi se așeză înapoi pe călcâie și din nou pe perne.

— Uite, totul mai bine.

— Ei, foarte bine, spuse el mulțumit pentru ea. Arată, da?

Se ridică din nou cu grijă și-și ridică poalele și îl lăsă să-i privească picioarele. Cicatricile nu se mai crăpaseră și nu se vedeau urme de supurare.

— Foarte bine, spuse el. Da. Curând ca pielea de sugar, *neh?*

— Mulțumesc, da, moale. Mulțumesc, Anjin-san.

El băgă de seamă ușoara schimbare din vocea ei, dar nu insistă. În noaptea aceea nu o îndepărtă.

Împărțitul pernei a fost mulțumitor, nu mai mult. După aceea nu simțise nici cea fericire învăluitoare, nici moleșeala plăcută. A fost doar o împreunare.

Am greșit, își zise, și totuși n-am greșit, *neh?*

Înainte de a pleca, ea îngenuchease și se înclinase din nou și-și așezase mâinile pe fruntea lui.

— Îți mulțumesc din toată inima. Te rog dormi acuma, Anjin-san.

— Mulțumesc, Fujiko-san. Dorm mai târziu.

— Te rog, dormi acum. Este datoria mea și mi-ar face mare plăcere.

Atingerea mâinii ei era caldă și uscată și deloc plăcută. Totuși, se prefăcu că doarme. Ea îl mângâiasă neîdemnatică, deși cu mare răbdare. Apoi, în tăcere, se întorsese înapoi în camera ei.

Din nou singur, bucuros să fie singur, Blackthorne își puse brațele sub cap și rămase cu privirea ațintită în sus, în întuneric. Se hotărâse în privința lui Fujiko în timpul călătoriei de la Yokosé la Yedo.

— E de datoria ta, îi spusese Mariko, stând întinsă în brațele lui.

— Cred că ar fi o greșeală, *neh?* Dacă rămâne grea, ei bine, o să-mi ia patru ani să ajung acasă și să mă întorc și în timpul ăsta, Dumnezeu știe ce se poate întâmpla.

Își aminti cum tremurase Mariko atunci.

— O, Anjin-san, asta înseamnă foarte mult timp.

— Trei, atunci. Dar tu ai să fii la bord cu mine. Am să te aduc înapoi cu...

— Ține-ți promisiunea, dragul meu! Nimic din ceea ce este, *neh?*

— Ai dreptate, da. Dar cu Fujiko s-ar putea întâmpla atât de multe lucruri rele... Nu cred că ar vrea copilul meu.

— N-ai de unde să știi asta. Nu te înțeleg, Anjin-san. Este datoria dumitale. Ea ar putea întotdeauna să împiedice să rămână grea, *neh?* Nu

uita, este concubina dumitale. Și, pe bună dreptate, o faci de rușine dacă nu o primești să împărțiți perna. În definitiv, însuși Toranaga i-a poruncit să vină în casa dumitale.

— De ce a făcut asta?

— Nu știu. Nu contează. El a poruncit-o, deci e cel mai bun lucru pentru dumneata și pentru ea. A fost bine, *neh?* Și-a făcut datoria cât de bine a putut, *neh?* Te rog, iartă-mă, dar nu crezi că ar trebui să ți-o faci și dumneata?

— Gata cu lecțiile tale! Iubește-mă și nu mai vorbi.

— Cum să te iubesc? A, cum mi-a spus azi Kiku-san?

— Cum e asta?

— Uite așa.

— Așa e foarte bine. Atât de bine...

— Oh, am uitat. Te rog, aprinde lampa, Anjin-san. Am ceva să-ți arăt.

— Mai târziu. Acum cu...

— Oh, te rog, iartă-mă. Trebuie să fie acum. Am cumpărat-o pentru tine. E o carte despre împărțitul pernei. Desenele sunt foarte nostime.

— Nu vreau să mă uit acum la o carte despre împărțitul pernei.

— Dar, iartă-mă, Anjin-san, poate unul dintre desene are să te înfierbânte. Cum poți să înveți despre împărțitul pernei fără o carte despre împărțitul pernei?

— Sunt deja înfierbântat.

— Dar Kiku-san a spus că este prima și cea mai bună cale de a alege poziții. Sunt patruzeci și șapte. Unele dintre ele arată uluitor și par foarte dificile, dar ea spune că e important să le încerci pe toate... De ce râzi?

— Tu râzi. De ce n-aș râde și eu?

— Dar cu râdeam pentru că tu chicoteai și ți-am simțit pântecul săltând și nu vrei să mă lași să mă ridic. Te rog, lasă-mă să mă ridic, Anjin-san!

— Ah, dar nu poți fi păcălită, Mariko, draga mea. Nu există vreo femeie în lume care poate fi păcălită măcar puțin...

— Dar, Anjin-san, te rog, trebuie să mă lași să mă ridic. Vreau să-ți arăt.

— Bine, dacă asta...

— O, nu, Anjin-san. Nu vroiam să... Nu trebuie... Nu vrei să te întinzi doar puțin... Te rog, nu încă... Te rog, nu mă lăsa... O, cum te iubesc așa...

Blackthorne își aminti acea noapte de dragoste. Mariko îl înfierbântase mai mult decât Kiku și Fujiko era nimic pe lângă ele. Dar Felicity?

Ah, Felicity, își zise, gândindu-se la această mare problemă a lui. Trebuie să fiu nebun s-o iubesc pe Mariko și pe Kiku. Și, totuși, adevărul despre Felicity este că acum nu poate sta alături nici măcar cu Fujiko. Fujiko e curată. Sărmana Felicity. N-am să fiu niciodată în stare să-i spun. Dar imaginea ei și a mea, împreunându-ne ca o pereche de viezuri, în fin sau sub pături slinoase, mă face să mă înfior. Acum știu cum e mai bine. Acum aș putea s-b învăț. Dar va vrea să învețe? Și cum am putea oare să fim curați și să rămânem curați și să trăim în curățenie?

Acasă mormanele de gunoi se înalță unele peste altele, dar acolo e locul unde e soția mea și unde sunt copiii mei și acolo e locul meu.

— Nu te gândești la casa *aceea*, Anjin-san, îi spusese Mariko odată când fusese copleșit de gânduri negre. Casa adevărată e aici. Cealaltă e de milioane și milioane de ori mai departe. Aici e realitatea. Ai să-ți ieși din minți dacă încerci să alături lucruri cu neputință de alăturat. Acultă. Dacă vrei pace, trebuie să înveți să bei *cha* dintr-o ceașcă goală.

Îi arătase cum.

— Îți închipui că adevărul se află în ceașcă. Îți închipui că există *cha* acolo – băutura caldă, verde palid, a zeilor. Dacă te concentrezi tare... Ah, un profesor de Zen ar putea să-ți arăte, Anjin-san. Este cel mai greu, dar e atât de ușor... Cât de mult aș vrea să fiu îndeajuns de deșteaptă ca să-ți arăt, pentru că atunci toate lucrurile din lume ar fi ale tale, doar să le ceri.

Chiar și cel mai greu de obținut dar – deplina liniște sufletească.

Încercase de multe ori, dar nu putuse niciodată să bea băutura care nu era acolo.

— Nu-ți face griji, Anjin-san. Ți trebuie multă vreme ca să înveți, dar o să înveți cândva.

— Dumneata poți?

— Rareori. Doar în clipele de mare tristețe sau singurătate. Dar gustul acestui *cha* ireal pare să dea un înțeles vieții. E greu de explicat. Am făcut-o o dată sau de două ori. Câteodată câștigi *wa* doar încercând. Acum, întins pe spate, în întunericul castelului, cu somnul care întârzia să se apropie, aprinse lumânarea cu amnarul și se concentra asupra micii cești de porțelan pe care i-o dăduse Mariko și pe care o avea întotdeauna lângă pat. Încercă timp de o oră. Dar nu reuși să-și limpezească mintea. Fără încetare, aceleași gânduri i se perindau prin minte: vreau să plec, vreau să rămân, mi-e teamă să rămân. Mi-e teamă să mă întorc. Le urăsc pe amândouă și le vreau pe amândouă. Și apoi mai sunt și *eții*.

Dacă ar fi numai după mine, n-aș pleca. Nu încă. Dar mai sunt și alții și el nu sunt *eți* și am semnat ca pilot: "*Jur pe bunul Dumnezeu, să scot flota în larg și, cu mila Domnului, s-o aduc înapoi acasă, din nou.*" O vreau pe Mariko. Vreau să văd pământul pe care Toranaga mi l-a dat și simt nevoie să stau aici, să mă bucur de roadele marelui meu noroc pentru doar încă puțin timp. Da. Dar, de asemenea, mai e și datoria și asta e mai presus de orice, *neh?*

La sosirea zorilor, Blackthorne știa că, deși se prefăcuse că amânase din nou hotărârea, de fapt se hotărâse definitiv.

Dumnezeu să mă ierte. În primul și în ultimul rând, sunt pilot.

***

Toranaga desfășură mica fâșie de hârtie care sosise la două ore după ivirea zorilor. Mesajul din partea mamei sale spunea simplu:

"Fratele tău încuviințează, fiule. Scrisorile sale de confirmare vor pleca astăzi, printr-un curier. Vizita oficială a seniorului Sudara și a familiei sale trebuie să înceapă în zece zile."

Toranaga se așeză jos, slăbit. Porumbeii bătură din aripi în cuștile lor, apoi se liniștiră din nou. Soarele dimineții se strecura plăcut în hulubărie, printre norii de ploaie care se adunaseră. Adunându-și puterile, porni grăbit în jos, pe scări, către încăperile sale de dedesubt, ca să înceapă.

— Naga-san!

— Da, tată?

— Trimite-l pe Hiro-matsu aici, și, după el, pe secretarul meu.

— Da, tată.

Bătrânul general sosi iute, cu încheieturile troznind din cauza urcușului. Se înclină adânc, cu sabia ținută în mâini, ca întotdeauna, fața lui mai încruntată și mai bătrân ca niciodată, și chiar mai hotărât.

— Ești bine-venit, bătrâne prieten.

— Mulțumesc, stăpâne. Hiro-matsu își ridică privirea. Sunt întristat să văd grijile lumii pe fața ța.

— Și eu sunt întristat să văd și să aud atâta trădare.

— Da, trădarea e un lucru groaznic.

Toranaga văzu bătrânii ochi cercetându-l.

— Poți să vorbești liber.

— Mă știți să fi vorbit vreodată altfel, Alteță?

Bătrânul era grav.

— Te rog, iartă-mă că te-am făcut să aștepți.

— Te rog, iartă-mă că te necăjesc. Care ți-e dorința, Alteță? Te rog, spune-mi ce-ai hotărât în privința viitorului casei tale. E, în cele din urmă, Osaka? Te înclini în fața grămezii ăleia de bălegar?

— Mă știi să fi luat vreodată vreo hotărâre definitivă în privința vreunui

lucru?

Hiro-matsu se încruntă apoi, gânditor, își îndreaptă spatele ca să domolească durerea din umeri.

— Te știi dintotdeauna ca un om răbdător și hotărât și ai câștigat întotdeauna. De asta nu te pot înțelege acum. Nu stă în firea ta să te dai bătut.

— Nu e Împărăția mai importantă decât viitorul *meu*?

— Nu.

— Ishido și ceilalți regenți sunt încă cărmuitori legali, după testamentul lui Taikō.

— Eu sunt vasalul lui Yoshi Toranaga-noh-Minowara și nu recunosc pe nimeni altcineva.

— Bine. Poimâine este ziua pe care am ales-o pentru plecarea la Osaka.

— Da, am auzit asta.

— Ai să comanzi escorta. Buntaro are să fie al doilea la comandă.

Bătrânul general oftă.

— Știi și asta, Alteță. Dar, de când m-am întors, Alteță, am vorbit cu sfetnicii tăi mai importanți și genera...

— Da, știi. Și care-i părerea lor?

— Că n-ar trebui să părăsești Yedo. Că poruncile tale ar trebui să fie, pentru un timp, anulate.

— De cine?

— De mine. De poruncile mele.

— Asta-i ce vor ei? Sau ce ai hotărât tu?

Hiro-matsu își puse sabia pe podea, în apropierea lui Toranaga și acum, rămas fără apărare, îl privi drept în față.

— Te rog să mă ierți, Alteță. Vreau să te întreb ce ar trebui să fac? Datoria mea pare să-mi spună că ar trebui să preiau comanda și să te împiedic să pleci. Asta o să-l forțeze imediat pe Ishido să pornească împotriva noastră. Da, desigur că o să fim înfrânți, dar asta pare să fie singura cale onorabilă.

— Dar prostească, *neh*?

Sprâncenele cărunte ale generalului se adunară pe frunte.

— Nu. Murim în luptă, cu cinste. Recâștigăm *wa*. Kwanto va fi pradă de război, dar n-o să trăim să apucăm noul stăpân în această viață. *Shigata ga nai*.

— Nu mi-a plăcut niciodată să-mi irosesc oamniile fără rost. Nu am pierdut niciodată o bătălie, și nu văd de ce ar trebui să o fac acum.

— Să pierzi o bătălie nu e dezonorant, Alteță. Să te dai bătut e mai onorabil?

— V-ați înțeles cu toții să mă trădați?

— Alteță, te rog să mă ierți. Am cerut fiecăruia o părere militară doar. Asta nu este trădare sau complot.

— Totuși, ai ascultat vorbe de trădare.

— Te rog să mă ierți, dar dacă eu încuviințez, fiind comandantul tău suprem, atunci asta nu mai este trădare, ci politică legală de stat.

— Să-ți împiedici stăpânul legiuit să ia hotărâri e trădare.

— Alteță, s-a întâmplat de prea multe ori să fie înlăturat un senior. Tu ai făcut-o, Goroda a făcut-o, Taikō, *te*ți am făcut-o – ba chiar mai rău. Cel ce învinge nu e niciodată învinovățit de trădare.

— Ai hotărât să mă înlături?

— Îți cer ajutorul în hotărârea asta.

— Ești singura persoană în care am crezut că pot să mă încred.

— Pe toți zeii, nu vreau să-ți fiu decât cel mai supus vasal. Sunt doar un soldat. Vreau să-mi fac doar datoria față de ține. Nu mă gândesc decât la tine. Îți merit încrederea. Dacă asta ți-ar fi de ajutor, ia-mi capul. Dacă asta te va convinge să te lupți, îți dau bucuros viața mea, viața întregului meu clan, astăzi, în public, sau pe ascuns, sau oricum vei dori. Nu asta a

făcut prietenul nostru, generalul Kiyoshii? Îmi pare rău, dar eu nu înțeleg de ce ar trebui să-ți îngădui să-ți irosești o viață de eforturi.

— Refuzi, deci, să te supui poruncilor mele și să îmi conduci escorta care va porni către Osaka poimaine?

Un nor trecu peste soare și amândoi bărbații priviră afară, pe fereastră.

— O să plouă din nou, în curând, spuse Toranaga.

— Da. Prea multă ploaie anul ăsta, *neh?* Ar trebui să se oprească curând, sau recolta o să se piardă.

Priviră din nou unul la celălalt.

— Ei bine?

Pumn de Fier îi spuse simplu:

— Te întreb oficial, Alteță. Îmi poruncești să te însoțesc poimaine ca să începem marșul către Osaka?

— Deoarece se pare că toți sfetnicii mei mă sfătuiesc împotriva, am să primesc părerea lor – și a ta – și am să-mi întârzii plecarea.

Hiro-matsu era total nepregătit pentru asta.

— Ei? N-o să plecați?

Toranaga râse, masca căzu și fu din nou vechiul Toranaga.

— N-am avut niciodată de gând să plec la Osaka. De ce aș fi atât de prost?

— Cum?

— Înțelegerea de la Yokosé n-a fost altceva decât o înșelătorie ca să câștig timp, spuse prietenește Toranaga. Ishido a înhățat momeala. Prostul mă așteaptă în Osaka peste câteva săptămâni. Zataki a mușcat și el. Și tu, și toți vasalii mei, bătaioși și neîncrezători, ați mușcat momeala. Fără să dau de fapt nimic de la mine, am câștigat o lună și i-am pus pe jar pe Ishido și pe aliații lui imputați. Am auzit că s-au încăierat deja pentru Kwanto. I s-a promis și lui Kiyama și lui Zataki.

— N-ai avut niciodată de gând să pleci?

Hiro-matsu își scutură capul, apoi limpezimea ideii îl izbi dintr-o dată. Fața i se întinse într-un zâmbet de mulțumire.

— Totul a fost o păcăleală?

— Desigur. Ascultă, toată lumea trebuia să cadă în ea, *neh?* Zataki, toți, chiar și tu! Altfel iscoadele i-ar fi spus lui Ishido și el ar fi pornit împotriva noastră de îndată și nici un noroc de pe pământ sau zei din cer nu m-ar fi putu feri de nenorocire.

— Asta așa e... Ah, stăpâne, iartă-mă. Sunt atât de nerod. Merit să-mi pierd capul. Deci totul a fost o prostie. Dar... dar ce a fost cu generalul Kiyoshii?

— A spus că era vinovat de trădare. N-am nevoie de generali trădători. Numai de vasali supuși.

— Dar de ce te-ai năpustit asupra seniorului Sudara? De ce ți-ai retras mâna de deasupra lui?

— Pentru că mi-a plăcut mie, spuse Toranaga aspru.

— Da, te rog să mă ierți. Acesta este, într-adevăr, dreptul tău. Te rog să mă ierți că m-am îndoit de tine.

— De ce te-aș ierta pentru că ai fost tu, bătrâne prieten? Am avut nevoie de tine să faci ce ai făcut și să spui ce ai spus. Acum am nevoie de tine mai mult ca niciodată. Am nevoie de cineva în care mă pot încrede. De asta îți spun taina mea. Trebuie să rămână un secret între noi.

— O, Alteță, mă faci atât de fericit...

— Da, spuse Toranaga. ăsta e singurul lucru de care îmi e teamă.

— Alteță?

— Ești comandant suprem. Tu singur poți să împiedici această neroadă răscoală care mocnește cât timp aștept. Mă încred în tine, și trebuie să mă încred în tine. Fiul meu nu poate să-mi țină generalii în mână, deși el nu și-ar da niciodată pe față bucuria cunoașterii tainei – dacă ar ști. Dar fața ta este o poartă a sufletului tău, prietene.

— Atunci îngăduie-mi să-mi iau viața, după ce mă voi ocupa de generali.

— Asta nu-mi ajută. *Tu* trebuie să îi ții în mână până la pretinsa mea plecare, *neh?* Trebuie doar să-ți păzești chipul și somnul ca niciodată până acum. Ești singurul în lume care știe. Ești singurul în care trebuie să mă încred, *neh?*

— Te rog să mă ierți pentru prostia mea. N-am să te dezamănesc. Explică-mi ce trebuie să fac.

— Spune generalilor mei adevărul. Că m-ai *convins* să-ți ascult sfatul, care este, de asemenea, și al lor, *neh?* O să poruncesc oficial amânarea plecării cu șapte zile. Mai târziu o s-o mai amân o dată. Boala, de data asta. Ești singurul care o știe.

— Apoi? Apoi o să fie "Cer de Purpură"?

— Nu așa cum a fost plănuț de la început. "Cer de Purpură" a fost întotdeauna ultima soluție, *neh?*

— Da. Dar cum rămâne cu Regimentul de Muschete? Poate să-și croiască cale prin munți?

— O parte a drumului, dar nu tot drumul până la Kyoto.

— Pune să fie asasinat Zataki.

— Asta ar fi cu puțință. Dar Ishido și aliații săi rămân de neînvinși.

Toranaga îi înșiră argumentele lui Omi, Yabu, Igurashii și Buntaro din ziua cutremurului.

— În ziua aceea am poruncit "Cer de Purpură" ca o altă manevră ca să-l descumpănesc pe Ishido. Și, de asemenea, am făcut ca acele părți potrivite din discuții să fie șoptite în urechile care trebuiau. Dar adevărul este că armata lui Ishido este, totuși, de neînfrânt.

— Cum am putea să-i dezbinăm? Ce-i cu Kiyama și Onoshi?

— Nu, ăștia doi sunt hotărât împotriva mea. Toți creștinii vor fi împotriva mea – în afara creștinului meu, iar lui și corabiei sale am să-i găesc curând o întrebuintare foarte bună. Timp e ceea ce-mi trebuie cel mai mult. Am aliați și prieteni tainici în întreg Imperiului, dacă am timp... Fiecare zi pe care o câștig îl slăbește și mai mult pe Ishido. Asta-i planul meu de bătălie. Fiecare zi de amânare e importantă. Ascultă, după oprirea ploilor, Ishido va porni spre Kwanto într-o mișcare de învăluire, cu Ikawa Jikkyu străpungând spre sud și Zataki în nord. Îl vom opri pe Jikkyu la Mishima, apoi ne vom retrage prin pasul Hakone la Odawara, unde vom da ultima luptă. În nord îl vom ține pe Zataki în munți, de-a lungul drumului Hoshō-kaidō, undeva lângă Mikawa. E adevărat ce a spus Omi și Igurashi. Putem să ținem piept primului atac și, după aceea, *n-ar trebui* să mai fie o mare invazie. O să ne luptăm și o să aștăptăm în spatele munților noștri. O să luptăm și o să tragem de timp și o să așteptăm și apoi, când fructul va fi îndeajuns de copt, "Cer de Purpură".

— Eeei, de-ar veni ziua asta cât mai curând.

— Ascultă, bătrâne, doar tu poți să-mi ții generalii în frâu. Cu timp și cu Kwanto în siguranță, putem să înfruntăm primul atac, iar după asta alianțele lui Ishido vor începe să se sfârșească. Odată ce asta se întâmplă, viitorul lui Yaemon este asigurat și testamentul lui Taikō *neatins*.

— N-ai să iei singur puterea, Alteță?

— Pentru ultima dată: "Legea poate să tulbure buna-cuviință, dar buna-cuviință nu trebuie să tulbure niciodată legea, sau întreaga societate se va destrăma ca un *tatami* vechi. Legea poate pune la îndoială buna-cuviință, dar buna-cuviință nu trebuie, cu nici un chip, folosită ca să răstoarne legea." Testamentul lui Taikō *este lege*.

Hiro-matsu se înclină a încuviințare.

— Foarte bine, Alteță. N-am să mai pomenesc de asta niciodată. Te rog să mă ierți. Acum... Lăsa să-i scape un zâmbet. Acum ce trebuie să fac?

— Prefă-te că m-ai convins să amân plecarea. Ține-i pe toți în pumnul tău de fier.

— Cât de mult trebuie să mă prefac?

— Nu știu.

— N-am încredere în mine, Alteță. Aș putea face o greșeală, fără să vreau. Cred că aș putea să-mi țin ascunsă bucuria pentru încă câteva zile. Cu îngăduința ta, "durerile" mele ar putea deveni atât de puternice, încât să cad la pat. Fără vizitatori, *neh?*

— Bine. Fă asta patru zile. Lasă o parte a durerii să ți se vadă pe față chiar azi. Asta n-o să fie prea greu, *neh?*

— Nu, Alteță. Îmi pare rău. Mă bucur că bătălia va începe anul ăsta. Anul viitor s-ar putea să nu mai fiu în stare să dau ajutor.

— Prostii. Dar o să fie anul ăsta, fie că eu zic *da* sau *nu*. În șaisprezece zile am să plec de la Yedo la Osaka. Până atunci îți vei da, "fără tragere de inimă", încuviințarea și ai să conduci marșul. Numai tu și cu mine știm că o să mai fie și alte amânări și că, cu mult timp înainte de a ajunge la hotar, am să mă întorc înapoi la Yedo.

— Te rog să mă ierți că m-am îndoit de domnia-ta. Dacă n-ar trebui să rămân în viață să te sprijin în planurile tale, n-aș putea trăi în rușinea asta.

— N-ai de ce să te rușinezi, prietene. Dacă tu n-ai fi fost convins, Ishido și Zataki ar fi descoperit înșelătoria. Oh, că veni vorba, cum era Buntaro-*san* când l-ai văzut?

— Fierbea de mânie, Alteță. I-ar face bine o bătălie.

— A propus să mă îndepărteze?

— Dacă mi-ar fi spus asta, i-aș fi luat capul deîndată.

— Am să trimit după tine peste trei zile. Cere să mă vezi în fiecare zi, dar eu am să refuz până atunci.

— Da, Alteță. Bătrânul general se înclină umil. Te rog, iartă pe prostul ăsta bătrân. Ai dat din nou un țel vieții mele. Mulțumesc.

Plecă.

Toranaga scoase micul petic de hârtie din mânecă și reciti din nou mesajul mamei sale, cu nețărmurită satisfacție. Dacă drumul din nord era deschis, și Ishido ar fi putut fi trădat aici, șansele sale creșteau enorm. Dădu foc mesajului. Hârtia se răsuci și se prefăcu în cenușă. Mulțumit, mărunți cenușa, transformând-o în pulbere. Și acum, cine ar trebui să fie noul comandant suprem? se întrebă.

La amiază, Mariko traversă curtea donjonului printre rândurile tăcute de gârzi încruntate și pătrunse înăuntru. Secretarul lui Toranaga o aștepta într-una din anticamerele de la parter.

— Vă rog să mă iertați că am trimis după domnia-voastră, doamnă Toda, spuse el mai mult din politețe.

— A fost plăcerea mea, Kawanabi-*san*.

Kawanabi era un samurai în vârstă, cu trăsături ascuțite și cu capul ras. Odată, de mult, fusese preot budist. De ani de zile se ocupa de corespondența lui Toranaga. De obicei era voios și plin de viață. Astăzi, ca cei mai mulți din castel, era foarte tulburat. Îi întinse un sul mic.

— Aici sunt documentele domniei-voastre pentru călătoria la Osaka, semnate după cuviință. Trebuie să plecați mâine și să ajungeți acolo cât de curând cu putință.

— Mulțumesc.

Propria ei voce îi părea fără vlagă.

— Seniorul Toranaga spune că s-ar putea să aibă mesaje personale pe care să le dați doamnei Kiritsubo și doamnei Koto. De asemenea, pentru seniorul general Ishido și doamna Ochiba. Vă vor fi înmânate mâine în zori, dacă... vă rog să mă iertați, dacă sunt gata. Am să mă îngrijesc să vă fie înmânate.

— Mulțumesc.

Dintr-o mulțime de suluri stivuite cu nespusă meticulozitate pe măsura sa joasă, Kawanabi alese un document oficial.

— Mi s-a spus să vă dau asta. Este actul de mărire a veniturilor fiului domniei-voastre, făgăduită de seniorul Toranaga. Zece mii de *koku* anual.

Poartă data ultimei zile de luna trecută și... ei, iat-o.

Ea o primi, o citi și verifică pecetele. Totul era desăvârșit, dar nu-i făcu nici o plăcere. Amândoi credeau că era acum o hârtie goală. Dacă viața fiului ei avea să fie cruțată, avea să devenă *ronin*.

— Mulțumesc. Te rog, mulțumește-i seniorului Toranaga pentru cinstea pe care mi-o face. Mi se poate îngădui să-l văd înainte de a pleca?

— Oh, da. Când plecați de aici, acum, sunteți rugată să mergeți la corabia barbară. Vi se cere să-l așteptați acolo.

— Trebuie să... trebuie să talmăcesc?

— Nu mi-a spus. Cred că da, doamnă Toda.

Secretarul aruncă o privire pe o listă pe care o ținea în mână.

— Căpitanului Yoshinaka i s-a poruncit să conducă escorta voastră la Osaka, dacă vă face plăcere.

— Aș fi onorată să fiu din nou în grija lui. Mulțumesc. Pot să întreb cum se simte seniorul Toranaga?

— Pare îndeajuns de bine, dar pentru un bărbat plin de viață ca el, să stea închis zile întregi... Ce pot să spun?

Își desfăcu neajutorat brațele.

— Îmi pare rău. Cel puțin astăzi, l-a primit pe seniorul Hiro-matsu și a acceptat o amânare. A dorit, de asemenea, să se ocupe și de alte câteva lucruri... prețurile orezului trebuie fixate acum, în caz de recoltă proastă... Dar sunt atât de multe de făcut și... Nu mai este deloc, doamnă Toda, cel de dinainte. Sunt vremuri groaznice, *neh?* Și semne groaznice: prezicătorii spun că recolta o să fie proastă anul ăsta.

— N-am să cred asta până la vremea recoltei.

— Înțelept, foarte înțelept. Dar nu mulți dintre noi vor apuca acea vreme. Trebuie să merg cu el la Osaka.

Kawanabi se înfioră și se aplecă înainte neliniștit.

— Am auzit un zvon că ar fi izbucnit din nou molima între Kyoto și Osaka. Buba neagră. O fi un alt semn ceresc că zeii și-au întors fața de la noi?

— Nu-ți stă în fire să crezi în zvonuri sau în semne cerești, Kawanabi-san. Sau să vorbești despre asta. Știi ce crede seniorul Toranaga despre așa ceva.

— Știu, iertați-mă. Dar totuși... Ei, nimeni nu mai pare să fie normal în zilele astea, *neh?* Poate că zvonurile nu-s adevărate. Mă rog să nu fie.

Ea își îndepărtă gândurile negre.

— A fost stabilită noua dată pentru plecare?

— Am înțeles că seniorul Hiro-matsu ar fi spus că a fost amânată cu șapte zile. Mă bucur că comandantul nostru suprem s-a reîntors și sunt atât de bucuros că l-a convins... Aș vrea ca plecarea să fie amânată pentru totdeauna. Mai bine să ne batem aici, decât să fim făcuți de rușine acolo, *heh?*

— Da, încuviință ea, știind că nu mai avea nici un rost să se prefacă că gândurile astea nu le treceau prin minte tuturor. Acum, că seniorul Hiro-matsu s-a întors, poate că stăpânul nostru o să înțeleagă că a te da bătut nu e cea mai bună cale.

— Doamnă, numai pentru urechile voastre. Seniorul Hiro-matsu...

El se opri, își ridică privirea și-și întinse un zâmbet pe față. Yabu păși mândru în încăpere, cu săbiile zângănind.

— Ah, senior Kasigi Yabu! Cât mă bucur că vă văd!

Se înclină și el și Mariko și urmară complimentele, apoi el spuse:

— Seniorul Toranaga vă așteaptă, Alteță. Vă rog, urcați imediat.

— Bine. De ce vrea să mă vadă?

— Vă rog să mă iertați, Alteță, nu mi-a spus. Doar că dorește să vă vadă.

— Cum se simte?

Kawanabi șovăi.

— Nici o schimbare, Alteță.

— Plecarea lui... A fost fixată o nouă dată?

— Am înțeles c-o să fie peste șapte zile.

— Poate că seniorul Hiro-matsu o s-o mai amâne, *neh?*

— Asta e după voia stăpânului nostru, Alteță.

— Desigur.

Yabu ieși.

— Ce spuneți despre seniorul Hiro-matsu?

— Doar pentru urechile voastre, doamnă – cum Buntaro-*san* nu este aici, șopti secretarul. Când bătrânul Pumn de Fier a ieșit de la întâlnirea cu seniorul Toranaga, a trebuit să se odihnească aproape un ceas. Avea mari dureri, doamnă.

— Oh, ar fi groaznic să i se întâmple ceva acum.

— Da. Fără el o să avem o răzmeriță, *neh?* Întârzierea asta nu lămurește lucrurile, nu? E doar o amânare. Adevărata problemă e că... Mă tem că de când seniorul Sudara a slujit de secundant oficial generalului de Kiyoshio, de fiecare dată când numele seniorului Sudara este pomenit în fața stăpânului nostru, el devine foarte furios. Doar seniorul Hiro-matsu l-a convins să amâne și asta-i singurul lucru care...

Lacrimile începură să curgă pe obrajii secretarului.

— Ce se petrece, doamnă. S-a pierdut cu firea, *neh?*

— Nu, spuse ea hotărâtă, dar fără s-o creadă. Sunt sigură că totul va fi în ordine. Îți mulțumesc că mi-ai spus. Am să încerc să îl vizitez pe seniorul Hiro-matsu înainte de a pleca.

— Mergeți cu Dumnezeu, doamnă.

Ea se opri uluită.

— Nu știam că ești creștin, Kawanabi-*san*.

— Nu sunt, doamnă, dar știu că este obiceiul vostru.

Păși afară, în soare, tare îngrijorată de cele auzite despre Hiro-matsu și în același timp binecuvântându-l pe Dumnezeu că așteptarea ei luase sfârșit și a doua zi avea să scape. Porni către palanchinul și escorta care o aștepta.

— Ah, doamnă Toda, spuse Gyoko, pășind din umbră în calea ei.

— Ah, bună dimineța, Gyoko-*san*. Mă bucur că te văd. Sper că ești bine, spuse ea cu voce plăcută, simțindu-se străbătută de un fior rece.

— Mă tem că nu prea bine. Iertați-mă. E atât de trist. Se pare că nu ne mai bucurăm de bunăvoința stăpânului nostru, Kiku-*san* și cu mine. De când am venit aici, suntem ținute într-un han împruțit, de mina a treia, unde n-aș pune nici un curtezan de ultima clasă.

— Oh, iartă-mă. Sunt sigură că trebuie să fie o greșală.

— Ah, da, o greșeală. Sper să fie așa, doamnă. În cele din urmă, astăzi, mi s-a dat îngăduința să vin la castel, în cele din urmă există un răspuns la cererea mea de a-l vedea pe Măritul Stăpân, în cele din urmă mi se îngăduie iarăși să mă înclin în fața Măritului Stăpân, astăzi, pe seară.

Gyoko zâmbi strâmb.

— Am auzit că ați venit la seniorul secretar. Așa că m-am gândit să vă aștept și să vă întâmpin. Sper că nu vă supără.

— Mă bucur că te văd, Gyoko-*san*. V-aș fi vizitat, pe tine și pe Kiku-*san*, sau v-aș fi chemat să mă vizitați amândouă, dar din nefericire asta n-a fost cu putință.

— Da, foarte trist. Acestea sunt vremuri triste. Greu pentru nobili, greu pentru țărani. Sărmana Kiku-*san*, e aproape bolnavă de grije că nu se mai bucură de bunăvoința stăpânului nostru.

— Sunt sigură că nu-i așa, Gyoko-*san*. El... Seniorul Toranaga, are multe probleme grabnice, *neh?*

— Adevărat, adevărat. Am putea lua puțin *cha* acum, doamnă Toda? Aș fi onorată dacă mi-ar fi îngăduit să vă vorbesc o clipă.

— Ah, îmi pare rău, dar mi s-a poruncit să mă duc într-un loc anume. Altfel m-aș fi simțit onorată.

— Ah, da. Trebuie să mergeți la corabia lui Anjin-*san*. Am uitat,

iertați-mă. Cum se simte Anjin-san?

— Cred că bine, spuse Mariko, furioasă că Gyoko îi știa treburile personale. L-am văzut doar o singură dată și atunci doar pentru câteva clipe, când am sosit.

— Un om interesant. Da, foarte. Trist să nu-ți poți vedea prietenii, *neh?*

Amândouă femeile zâmbeau, vocile lor erau politicoase și nepăsătoare, dar amândouă erau conștiente de samurarii nerăbdători, care priveau și ascultau.

— Am auzit că Anjin-san și-a vizitat prietenii – echipajul. Cum i s-a părut?

— Nu mi-a spus, Gyoko-san. Așa cum am mai spus, nu l-am văzut decât pentru o clipă. Iartă-mă, dar trebuie să plec.

— E trist să nu-ți poți vedea prietenii. Poate aș putea să vă spun despre ei. De pildă, că locuiesc într-un saț *eta*.

— Cum?

— Se pare că prietenii lui au cerut îngăduința să locuiască acolo, plăcându-le mai mult decât locurile civilizate. Curios, *neh?* Nu ca Anjin-san, care e altfel. Se zice că acolo se simt ca acasă – în satul *eta*. Ciudat, *neh?*

Mariko își aminti cât de straniu se purtase Anjin-san pe scări în acea zi. Asta explică totul, își zise. *Eta!* Sfântă Fecioara, bietul om. Cât de rușine trebuie să-i fi fost.

— Iartă-mă, Gyoko-san, ce-ai spus?

— Am spus doar că e ciudat că Anjin-san e atât de diferit de ceilalți.

— Cum sunt ei? I-ai văzut pe ceilalți?

— Nu, doamnă. N-aș merge acolo. Ce-aș avea eu de a face cu ei? Sau cu *eta*. Trebuie să mă gândesc la clienții mei și la Kiku-san și la fiul meu.

— Ah, da. Fiul tău.

Fața lui Gyoko se întristă sub umbrelă, dar ochii rămaseră ca două cremene cenușii, aceeași culoare cu a chimonoului.

— Vă rog să mă iertați, dar cred că nu știți de ce nu ne mai bucurăm de îngăduința seniorului Toranaga?

— Nu. Dar sunt sigură că te înșeli. Contractul a fost semnat, *neh?* După cum ne-am înțeles.

— Oh, da. Mulțumesc. Am o scrisoare de credit pentru negustorii de orez din Mishima, plătită la cerere. Mai puțin decât ne-am înțeles. Dar banii sunt ultimul lucru la care mă gândesc. Ce înseamnă banii, când ai pierdut bunăvoința stăpânului tău, oricine ar fi el – sau ea, *neh?*

— Sunt sigură că v-ați păstrat bunăvoința lui.

— Ah, bunăvoința! Mă îngrijorează și bunăvoința voastră, doamnă Toda.

— Vei avea întotdeauna sprijinul și prietenia mea, Gyoko-san. Poate stăm de vorbă altădată. Acum chiar trebuie să plec, iartă-mă.

— Ah, cât de bună sunteți, adăugă Gyoko cu cea mai mieroasă voce când Mariko aproape că se întorsese cu spatele. Dar veți avea oare timp? Plecați mâine la Osaka.

Mariko simți un ac de gheață în piept când capcana se închise.

— S-a întâmplat ceva, doamnă?

— Nu. Nu, Gyoko-san. Poate în timpul Orei Câinelui, la noapte. Ți-ar conveni?

— Sunteți prea bună, doamnă. Oh, da. Și dacă tot îl veți întâlni pe stăpânul nostru acum, înaintea mea, nu vreți să puneți o vorbă bună pentru noi? Avem nevoie de un mic sprijin, *neh?*

— Voi fi bucuroasă s-o fac.

Mariko se gândi o clipă.

— Unele favoruri pot fi cerute, dar totuși nu pot fi promise.

Gyoko se încordă ușor.

— Ah, l-ați rugat deja să-și plece ochii asupra noastră?

— Desigur, de ce n-aș fi făcut-o? îi spuse atentă Mariko. Nu este Kiku-san o favorită a lui? Nu ești dumneata un vasal devotat? Nu v-ați mai bucurat în trecut de bunăvoința lui?

— Cererile mele sunt întotdeauna atât de umile... Tot ceea ce am spus stă în picioare, doamnă. Poate chiar mai mult.

— Despre câinii cu pânțe goale?

— Despre urechi lungi și limbi ascuțite.

— Ah, da. Și taine.

— Ar fi atât de ușor să mă mulțumiți. Bunăvoința stăpânului meu – și a doamnei mele – nu e prea mult ceea ce cer, *neh?*

— Nu. Dacă se ivește prilejul... Nu pot să făgăduiesc nimic.

— Până în seara asta, doamnă.

Se înclină una către cealaltă și nici unul dintre samurai nu pricepu nimic. Mariko intră în palanchin printre șiruri de plecaciuni, ascunzându-și tremurul care o stăpânea. Coloana porni. Gyoko privi îndelung după ea.

— Tu, femeie, spuse aspru un tânăr samurai ce trecea pe acolo, ce mai aștepți? Vezi-ți de treburile tale.

— Ha! îi răspunse Gyoko batjocoritoare, spre veselia celorlalți. Femeie, spui, băiețuș? Dacă m-aș ocupa de treaba ta, s-ar putea să-mi vină foarte greu s-o gădesc, nu? Deși nu ești încă bărbat cu tuleie!

Ceilalți râseră. Cu un zvâcnet al bărbiei ea porni înainte netemătoare.

***

— Bună ziua, spuse Blackthorne.

— Bună ziua, Anjin-san. Arăți fericit!

— Mulțumesc. E pentru că văd o doamnă atât de drăguță, *neh?*

— Ah, mulțumesc, răspunse Mariko. Cum e corabia?

— Clasa întâi. Nu ți-ar place să urci la bord? Aș vrea să ți-o arăt.

— E îngăduit? Mi s-a poruncit să vin aici ca să-l întâlnesc pe seniorul Toranaga.

— Da. Toți îl așteptăm.

Blackthorne se întoarse și vorbi samuraiului celui mai mare în grad de pe chei.

— Căpitane, o iau pe doamna Toda acolo. Arăt corabie. Când seniorul Toranaga sosește, dumneata chemi, *neh?*

— Cum doriți, Anjin-san.

Blackthorne porni înainte. Samuraii stăteau de strajă la toate barierele, iar pe punte paza era mai severă ca niciodată. Mai întâi urcă pe dunetă.

— Aceasta este a mea, toată a mea, spuse el cu mândrie.

— E cineva din echipajul dumitale aici?

— Nu, nimeni. Nu astăzi, Mariko-san.

Îi arată toate cât de iute putu, apoi o conduse sub punte.

— Aceasta e cabina principală.

Ferestrele de la pupă dădeau către țarm. Închise ușa. Acum erau singuri.

— Este cabina dumitale? întrebă ea.

Scutură din cap, privind-o îndelung. Ea se aruncă în brațele lui. El o strânse puternic.

— Oh, cât de mult mi-ai lipsit!

— Și tu, mie. Am atât de multe să-ți spun. Și să te întreb, spuse el.

— N-am nimic să-ți spun, doar că te iubesc din toată inima.

Ea se cutremură în brațele lui, încercând să-și înlătore groaza că Gyoko sau altcineva i-ar putea pârî.

— Mă tem atât pentru tine!

— Nu-ți fie teamă, Mariko, dragostea mea. Totul o să fie în regulă.

— Asta îmi spun și eu, dar astăzi este cu neputință să accept *karma* și voia Domnului.

— Ai fost foarte rece ultima dată.

— Aici este Yedo, dragostea mea. Și dincolo de Primul Pod.

— A fost din pricina lui Buntaro-*san*, nu-i așa?

— Da, spuse ea simplu. Asta și hotărârea lui Toranaga de a se preda.

Este atât de dezonorant și fără rost... N-am crezut niciodată că am să spun asta tare, dar trebuie s-o spun. Iartă-mă.

Se cuibări mai aproape, la adăpostul umărului său.

— Când el pleacă la Osaka, s-a terminat și cu tine, așa-i?

— Da. Clanul Toda e prea puternic și prea important. Orice s-ar întâmpla, n-am să fiu lăsată în viață.

— Atunci trebuie să vii cu mine. O să scăpăm. O să...

— Iartă-mă, dar nu există scăpare. Doar dacă Toranaga o îngăduie, *neh?* De ce-ar îngădui-o?

Iute, Blackthorne îi spuse ce vorbise cu Toranaga, dar nu și că o ceruse de soție.

— Știu că pot să-i forțez pe popi să-i aducă pe Kiyama și pe Onoshi de partea lui, dacă o să-mi îngăduie să iau Corabia Neagră de anul *ăsta*, isprăvi el înfierbântat, și știu că pot să fac asta!

— Da, spuse ea bucuroasă pentru Biserică, Blackthorne fiind ținut în frâu de hotărârea lui Toranaga. Cumpăni încă odată logica planului său și o găsi fără cusur. Ar trebui să meargă, Anjin-*san*. Acum, că Harima e împotriva noastră, nu văd de ce Toranaga-*sama* n-ar porunci un atac – dacă va porni la război și nu se va preda.

— Dacă seniorul Kiyama sau seniorul Onoshi, sau amândoi, i se alătură, n-ar apleca asta balanța de partea lui?

— Ba da, spuse ea. Cu Zataki și cu ceva timp.

Îi explicase deja importanța strategică a controlului lui Zataki asupra drumului de nord.

— Dar Zataki se împotrivește lui Toranaga-*sama*.

— Ascultă, eu pot să-i strâng cu ușa pe popi. Iartă-mă, dar ei sunt dușmanii mei, deși sunt preoții tăi. Pot să-i țin în frâu în folosul lui – și-al meu, de asemenea. O să mă ajuți să-l ajut?

Ea își aținti privirile în ochii lui.

— Cum?

— Ajută-mă să-l conving să-mi dea șansa și convinge-l să-și întârzie plecarea la Osaka.

De pe chei se făcu auzit troyotul unor cai și al unor voci ridicate. Tulburați, se îndreptară către fereastră. Samuraii trăgeau la o parte una dintre bariere. Părintele Alvito dădu pintoni calului și înaintă în locul rămas liber.

— Ce-o vrea? murmură acru Blackthorne.

Îl priviră pe preot, care descălecă și scoase din mânecă un sul, dându-l samuraiului mai mare în grad. Bărbatul îl citi. Alvito privi în sus către corabie.

— Orice-o fi, e oficial, spuse ea cu o voce pierdută.

— Ascultă Mariko-*san*. Nu sunt împotriva Bisericii. Biserica nu e rea, popii sunt. Și nu-s cu toții răi. Alvito nu e, deși e fanatic. Jur în fața lui Dumnezeu, că eu cred că iezuiții se vor pleca voinței seniorului Toranaga, dacă le iau Corabia Neagră și-o ameninț pe cea de anul viitor, pentru că trebuie să aibă bani. Portugalia și Spania trebuie să aibă bani. Toranaga e mai important. O să m-ajuti?

— Da. Da, am să te-ajut, Anjin-*san*, dar, te rog să mă ierți, nu pot trăda Biserica.

— Tot ce-ți cer e să vorbești cu Toranaga. Sau să m-ajuti să vorbesc cu el, dacă crezi că așa e mai bine.

Se auzi sunetul unei trâmbițe. Priviră din nou pe fereastră. Toți ochii erau îndreptați către vest. Capul unei coloane de samurai, înconjurând o litieră acoperită, se apropia din direcția castelului. Ușa cabinei se deschise.

— Anjin-*san*, vă rog veniți acum, spuse samuraiul.

Blackthorne porni înaintea lor, urcând pe punte și coborând apoi pe chei. Dădu din cap către Alvito, cu o politețe rece. Preotul fu la fel de rezervat. Față de Mariko, Alvito fu binevoitor.

— Bună ziua, Mariko-san. Mă bucur că te văd.

— Mulțumesc, părinte, spuse ea, plecându-se adânc.

— Fie ca binecuvântarea Domnului să coboare asupra ta.

Făcu semnul crucii deasupra ei.

— *In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.*

— Mulțumesc, părinte.

Alvito aruncă o privire scurtă către Blackthorne.

— Ei, pilotule, cum e corabia?

— Sunt sigur că deja știi.

— Da, știu.

Încordat, Alvito își plimbă privirea peste *Erasmus*.

— Fie ca blestemul Domnului să coboare peste ea și peste toți cei care sunt în ea, dacă e folosită împotriva credinței și a Portugaliei.

— De-asta ai venit aici, ca să împrăștii mai mult venin?

— Nu, pilotule. Am fost chemat aici să mă întâlnesc cu seniorul Toranaga. Găsesc prezența ta la fel de naplăcută ca și tu pe a mea.

— Prezența ta nu-i neplăcută, părinte, doar răul pe care-l reprezinți.

Alvito se înroși și Mariko spuse repede:

— Vă rog, e rău să vă certați așa în public. Vă rog pe amândoi să aveți mai multă grijă.

— Da, te rog să mă ierți. Îmi cer iertare, Mariko-san.

Părintele Alvito se întoarse și se uită către litiera acoperită, care trecea acum printre bariere, cu însemnele lui Toranaga fluturând și samurail în uniformă înainte și în urma ei, înconjurând o adunătură pestriță și dezlânată de samurai.

Palanchinul se opri. Perdelele se dădură într-o parte și Yabu păși afară din el. Toți erau uluiți, totuși se înclinară. Yabu răspunse arogant la salut.

— Ah, Anjin-san, spuse el, ce mai faci?

— Bine, mulțumesc, Alteță. Și domnia-voastră?

— Bine, mulțumesc. Seniorul Toranaga e bolnav. M-a rugat să vin în locul lui. Înțelegeți?

— Da, înțeleg, îi răspunse Blackthorne, încercând să-și ascundă dezamăgirea. Îmi pare rău că seniorul Toranaga bolnav.

Yabu ridică din umeri, clătină nepăsător din cap către Mariko, se prefăcu că nu-l observă pe Alvito și cercetă cu privirea corabia. Zâmbea strâmb când se întoarse către Blackthorne.

— *So desu*, Anjin-san. Corabia ta e schimbată de când am văzut-o ultima dată, *neh?* Da. Corabia s-a schimbat, tu te-ai schimbat, toate s-au schimbat. Chiar și lumea noastră s-a schimbat, *neh?*

— Iertați-mă, nu înțeleg, Alteță. Vă rog să mă iertați, dar cuvintele voastre foarte repede.

Blackthorne începu fraza învățată pe de rost, dar Yabu îl întrerupse răgușit:

— Mariko-san, te rog, tâlmăcește pentru mine.

Ea se supuse. Blackthorne dădu din cap și spuse încet:

— Da, schimbat, Yabu-sama.

— Da, foarte schimbate. Tu nu mai ești barbar ci samurai și la fel și corabia ta, *neh?*

Blackthorne observă zâmbetul de pe buzele groase, ținuta agresivă și dintr-odată se văzu înapoi la Anjiro, înapoi pe plajă, în genunchi, Croocq în cazan, urletele lui Pieterzoon sunându-i în urechi, duhoarea gropii în nări și mintea lui striga: "Atât de fără rost toate astea. Toată suferința și spaima și Pieterzoon și Spillbergen și Maetsukker și închisoarea și *eta* și capcanele și totul din vina ta!"

— Te simți bine, Anjin-san? întrebă Mariko, îngrijorată de privirea din ochii lui.

— Ce? Oh, da. Da, mă simt bine.

— Ce s-a întâmplat cu el? spuse Yabu.

Blackthorne își scutură capul încercând să și-l limpezească și să înlăture ura de pe chipul lui.

— Iertați-mă. Vă rog să mă iertați. Eu... Nu-i nimic. Capul rău. Nu somn. Ietați-mă.

Privi drept în ochii lui Yabu, sperând că își putuse ascunde scăparea primejdioasă.

— Îmi pare rău Toranaga-*sama* bolnav. Nădăjduiesc nu necazuri, Yabu-*sama*.

— Nu. Nu, necazuri.

Dar Yabu gândea: "Da, necazuri. Nu ești altceva decât un nesfârșit șir de necazuri. Și eu n-am avut altceva decât necazuri de când tu și corabia ta împruțită ați ajuns pe țărmurile mele. Am pierdut Izu, puștile, onoarea și acum, capul mi-e primejduit din cauza unui laș."

— Nu, necazuri, Anjin-*san*, spuse el cu o voce plăcută. Toranaga-*sama* m-a rugat să-ți prezint vasalii, așa cum ți-a promis.

Ochii lui căzură pe Alvito.

— Deci, Tsukku-*san*, de ce ești dușmanul lui Toranaga-*sama*?

— Nu sunt, Kasigi Yabu-*sama*.

— Acei *daimyo* creștini sunt, *neh*?

— Vă rog să mă iertați, Alteță, noi suntem numai preoți. Nu putem fi învinovați de vederile politice ale celor care se închină Adevăratei Credințe. Și nici nu avem controlul asupra acelor *daimyo* care...

— *Adevărata Credință* a acestui Pământ al Zeilor este Shinto, împreună cu Tao, calea lui Buddha.

Alvito nu răspunde. Yabu se întoarce disprețuitor și strigă un ordin. Grupul de samurai zdrențăroși începu să se înșire în fața corabiei. Nici unul nu purta arme. Câțiva aveau mâinile legate. Alvito înaintă și se înclină.

— Poate că mă veți ierta, Alteță. Trebuia să-l întâlnesc pe seniorul Toranaga. Cum el n-a venit...

— Seniorul Toranaga a vrut să vii aici, ca să traduci pentru el și Anjin-*san*, îl întrerupse Yabu cu proastă creștere bine studiată, așa cum îi spusese Toranaga s-o facă. Da, ca să tălmăcești așa cum tu singur poți s-o faci, vorbind direct și dintr-odată, *neh*? Desigur că n-ai de ce te împotrivi ca, înainte de a pleca, să faci pentru mine ce ți-a cerut seniorul Toranaga

— Nu. Desigur că nu, Alteță.

— Bine. Mariko-*san*, seniorul Toranaga îți cere să ai grijă ca răspunsurile lui Anjin-*san* să fie la fel de bine traduse.

Alvito se înroși, dar se stăpâni.

— Da, Alteță, spuse Mariko, simțind că-l urăște pe Yabu.

Yabu lătră un alt ordin. Doi samurai merseră la litieră și se înapoiară cărând cu greu între ei caseta de bani a navei.

— Tsukku-*san*, acum o să începi. Ascultă, Anjin-*san*. Mai întâi, seniorul Toranaga mi-a cerut să-ți înapoiez asta. Este proprietatea ta, *neh*? Deschide-o, porunci el samuraiului.

Cutia era plină vârf cu monezi de argint.

— Este așa cum a fost luată de pe corabie.

— Mulțumesc.

Lui Blackthorne nu-i venea să-și creadă ochilor, pentru că asta îi dădea puterea să-și cumpere cel mai bun echipaj, fără nici un fel de alte făgăduieli.

— Trebuie pusă în camera tezaurului, pe corabie.

— Da, desigur.

Yabu le făcu semn celor doi samurai să urce la bord. După care, spre furia crescândă a lui Alvito, care continua să traducă aproape în același timp, spuse:

— Apoi: Seniorul Toranaga spune că ești liber să pleci, sau să rămâi.

Cât ești pe pământurile noastre, ești samurai, *hatamoto* și te supui legilor samurailor. Pe mare, în afara țărmurilor noastre ești așa cum erai înainte de a veni aici și te supui legilor barbare. Ți se dă dreptul pe viață de a ancora în orice port aflat în stăpânirea seniorului Toranaga, fără a fi cercetat de autoritățile portului. Și, în sfârșit, acești două sute de oameni sunt vasalii tăi. M-a rugat să ți-i dau, oficial, cu arme, așa cum ți-a promis.

— Pot să plec, când și cum vreau? întrebă Blackthorne neîncrezător.

— Da, Anjin-*san*. Poți să pleci, așa cum a încuviințat seniorul

Toranaga.

Blackthorne privi lung la Mariko, dar ea își feri ochii, așa că își întoarse privirile către Yabu.

— Aș putea să plec mâine?

— Da, dacă dorești. În privința acestor oameni: toți sunt *ronini*, toți din provinciile din nord. Toți au fost de acord să-ți jure supunere veșnică, ție și urmașilor tăi. Toți sunt buni războinici. Nici unul n-a comis o crimă care ar putea fi dovedită. Toți au devenit *ronini* pentru că stăpânii lor legiuitori au fost uciși, au murit, sau au fost înlăturați. Mulți au luptat pe corăbii împotriva *wako*.

Yabu zâmbi în felul său răutăcios.

— Unii s-ar putea să fi fost *wako*. Înțelegi *wako*?

— Da, Alteță.

— Aceia care sunt legați sunt poate bandiți sau *wako*. S-au oferit în grup, de bună voie, să te slujească fără teamă, în schimbul iertării pentru toate crimele trecute. Au jurat înaintea seniorului Noboru, care i-a ales el însuși pe toți acești oameni pentru tine, la porunca seniorului Toranaga, că n-au comis niciodată vreo crimă împotriva seniorului Toranaga sau a vreunuia dintre samurailor săi. Poți să-i primești pe toți, în grup, sau pe fiecare în parte, sau să îi respingi, înțelegi?

— Pot să îl resping pe oricare dintre ei?

— De ce-ai face asta? întrebă Yabu. Seniorul Noboru i-a ales cu grijă.

— Desigur, iertați-mă, răspunse Blackthorne, obosit, simțind nemulțumirea crescândă a *daimyo*-ului. Înțeleg, dar aceia care sunt legați, ce se întâmplă cu ei dacă nu-i primesc?

— O să li se taie capul, desigur, dar ce are asta de-a face cu celelalte?

— Nimic, iertați-mă.

— Vino după mine.

Yabu porni cu pași mari către litieră. Blackthorne aruncă o privire iute către Mariko.

— Pot să plec. Ai auzit!

— Da.

— Asta înseamnă... Parcă visez. A zis că...

— Anjin-*san*!

Ascultător, Blackthorne se grăbi după Yabu. Acum litiera servea ca podium. Un slujbaș așezase o măsuță joasă, pe care se aflau suluri de hârtie. Ceva mai departe, samurailor păzeau o grămadă de săbii scurte și lungi, sulițe, scuturi, topoare, arcuri și săgeți, pe care hamalii le descărcau de pe caii de povară. Yabu îi făcu semn lui Blackthorne să stea alături de el, Alvito chiar în fața lor și Mariko, de partea cealaltă. Slujbașul începu să strige nume. Fiecare om înainta, se înclina cu mare ceremonie, își spunea numele și spița, jura supunere, își semna sulul său și îl pecetluia cu o picătură de sânge pe care slujbașul i-l culegea ritual din deget. Fiecare îngenunchea, în cele din urmă, în fața lui Blackthorne, apoi se ridica și se grăbea către armurier. Mai întâi primea sabia cea lungă, apoi cea scurtă. Fiecare le primea cu respect și le cerceta cu multă atenție, amănunțit, exprimându-și mândria față de calitatea lor și și le pune la brâu cu mulțumire sălbatică. Apoi i se dădeau celelalte arme și un scut de luptă. Când oamenii își luară noile locuri, complet înarmați, din nou samurai și nu *ronini*, erau mai puternici și se țineau mai drept și arătau chiar și mai sălbatic.

Cei din urmă fură cei treizeci de *ronini* legați. Blackthorne insistă să taie el însuși legăturile fiecăruia. Unul câte unul, jurară supunere, ca și ceilalți: "Pe cinstea mea de samurai, jur că dușmanii tăi sunt și ai mei și deplină supunere."

După ce fiecare om jura, își primea armele.

Yabu strigă:

— Uraga-noh-Tadamasa.

Bărbatul păși înainte. Alvito simți un junghi în inimă. Uraga – fratele Josef – stătuse nebăgat în seamă printre samurarii adunați în apropiere. Era neînarmat și purta un chimonou simplu și o pălărie de bambus. Yabu pufni batjocoritor față de descumpănirea lui Alvito și se întoarse către Blackthorne.

— Anjin-san, acesta este Uraga-noh-Tadamasa, samurai, acum *ronin*. Îl recunoști? Înțelegi "recunoști"?

— Da. Înțeleg. Da, recunosc.

— Bun. Cândva, preot creștin, *neh*?

— Da.

— Acum, nu. Înțelegi? Acum *ronin*.

— Înțeleg, Yabu-sama.

Yabu îl privi pe Alvito. Alvito se uita nemișcat la apostat, care răspunse cu o căutătură plină de ură privirii lui.

— Ah, Tsukku-san, îl recunoști și tu?

— Da. Îl cunosc, Alteță.

— Ești pregătit să tălmăcești din nou? Sau nu te mai țin băierile?

— Vă rog, continuați, alteță.

— Bun.

Yabu flutură o mână către Uraga.

— Ascultă, Anjin-san: Seniorul Toranaga îți dă acest om, dacă îl vrei. A fost preot creștin cândva. Un preot novice. Acum nu mai e. Acum a renunțat la zeul străin, mincinos, și s-a întors la Adevărata Credință Shinto și... Se opri, căci preotul se oprise și el. Ai spus chiar așa, Tsukku-san? Adevărata Credință Shinto?

Preotul nu răspunse. Răsuflă adânc, apoi repetă întocmai, adăugând:

— Așa a spus el, Anjin-san. Să-l ierte Dumnezeu.

Mariko lăsă să treacă asta, fără să spună ceva, urându-l și mai mult pe Yabu, promițându-și să se răzbune pe el cât de curând. Yabu îi privi, apoi continuă:

— Deci, Uraga-san e un fost creștin. Acum e pregătit să te slujească. Poate să vorbească limba barbarilor și a fost unul dintre cei patru tineri samurai trimiși pe pământurile voastre. L-a întâlnit chiar și pe mai-marele tuturor creștinilor, așa se zice. Dar acum îi urăște pe toți, ca și tine, *neh*?

Yabu îl privea pe Alvito mușcător și ochii îi zburară iute către Mariko, care asculta la fel de atentă.

— Urăști creștinii, Anjin-san, *neh*?

— Cei mai mulți dintre catolici sunt dușmanii mei, da, răspunse el, simțind până în rărunchi prezența lui Mariko, care privea împietrită în depărtare. Spania și Portugalia sunt dușmanii țării mele.

— Da. Creștinii sunt și dușmanii noștri. Nu-i așa, Tsukku-san?

— Nu, Alteță, iar creștinismul îți dă cheia vieții veșnice.

— Așa-i, Uraga-san? spuse Yabu.

Uraga scutură capul. Vocea-i era răgușită.

— Nu mai cred asta, Alteță. Nu.

— Spune-i lui Anjin-san.

— *Senhor* Anjin-san, spuse Uraga cu accent puternic, dar rostind corect și ușor de înțeles cuvintele portugheze, nu cred că catolicismul este lacătul... iertați-mă, este cheia către veșnicie.

— Da, spuse Blackthorne. Și eu cred la fel.

— Bun, continuă Yabu. Deci seniorul Toranaga îți oferă acest *ronin*, Anjin-san. E renegat, dar e dintr-o bună familie de samurai. Uraga jură,

dacă-l primești, că o să-ți fie secretar, translator și-o să facă tot ce vrei. Va trebui să-i dai săbii. Ce altceva, Uraga? Spune-i.

— *Senhor*, vă rog iertați-mă. Mai întâi...

Uraga își scoase pălăria. Părul lui abia răsărise, creștetul era ras ca samurarii, dar nu avea încă coadă.

— Mai întâi, mi-e rușine că părul meu nu este așa cum ar trebui și nu am coadă așa cum ar trebui să aibă un samurai. Dar părul îmi va crește și din pricina asta nu sunt mai puțin samurai.

Își puse la loc pălăria pe cap. Îi spuse lui Yabu ce zisese, iar *roninii* care erau în apropiere și putuseră să audă, ascultară de asemenea atenți, în timp ce el continua:

— Al doilea, vă rog să mă iertați, dar nu pot folosi săbii, sau orice altă armă. Eu... eu n-am fost niciodată învățat să le folosesc, dar am să învăț, credeți-mă că am să învăț. Vă rog să îmi iertați rușinea. Vă jur supunere deplină și vă implor să mă primiți.

Sudoarea i se scurgea pe față și pe spate. Blackthorne spuse înțeleghător:

— *Shigata ga nai, neh? Ukeru anatawa desu*, Uraga-san. Ce contează asta? Te primesc, Uraga-san.

Uraga se înclină, apoi îi explică lui Yabu ce spusese. Nimeni nu râse în afară de Yabu, dar râsul său fu întrerupt brusc de începutul unei certe între ultimii doi *ronini*, care se certau pe săbiile rămase.

— Voi doi, tăceți din gură! strigă el.

Amândoi bărbații se răsuciră brusc și unul se răsti:

— Nu ești stăpânul meu! Unde-ți este buna-cuviință? Spune "te rog" sau taci tu!

În aceeași clipă Yabu țâșni în picioare și se repezi cu sabia ridicată la cel care-l jignise. Oamenii se împrăștiară, iar *roninul* o rupse la fugă. Lângă marginea cheiului, omul își smulse sabia și se întoarse brusc la atac, cu un strigăt de bătălie sălbatic. De îndată prietenii lui îi săriră în ajutorul lui cu săbiile, iar Yabu fu încercuit. Bărbatul atacă. Yabu se feri de o lovitură violentă de sabie, izbi la rândul lui și greși, iar gloata se aruncă asupra lui să-l ucidă. Prea târziu, samurarii lui Toranaga țâșniră înainte, știind deja că Yabu era mort.

— *Oprîți!* strigă Blackthorne în japoneză.

Toți înghețară sub puterea vocii lui.

— *Duceți-vă acolo!* arătă el locul unde oamenii fuseseră aliniați mai înainte. *Acum! Poruncă!*

Pentru o clipă, toți bărbații de pe chei rămaseră neclintiți. Apoi începură să se miște. Vraja se destrămă. Yabu țâșni asupra celui care-l insultase. *Roninul* sări înapoi, făcu un pas într-o parte, cu sabia ridicată mult deasupra capului, așteptând netemător următorul atac. Prietenii lui sovăiră.

— *Duceți-vă acolo! Acum, poruncă!*

Fără tragere de inimă, dar supuși, restul bărbaților se dădură la o parte din calea lor și își puseră săbiile în teacă. Yabu și celălalt om își dădeau încet ocol.

— Tu! strigă Blackthorne. Oprește-te. Sabia jos! *Eu poruncesc!*

Omul își păstră privirea furioasă pe Yabu, dar auzi porunca și-și umezi buzele. Se prefăcu că pășește la stânga, apoi la dreapta. Yabu se retrase și omul se strecură pe lângă el, alergă către Blackthorne și-și puse sabia jos, în fața lui.

— Mă supun, Anjin-san. Nu am atacat eu.

Când Yabu îl atacă el i se feri din cale și se retrase netemător, mai tânăr decât Yabu, bătându-și joc de el.

— Yabu-san, strigă Blackthorne. Iartă-mă. Cred greșeală, *neh?* Poate...

Dar Yabu lăsă să-i scape o revărsare de cuvinte japoneze și o porni în fugă după *ronin*, care se feri din nou, fără teamă.

Alvito se amuza rece.

— Yabu-san a spus că nu e nici o greșeală, Anjin-san. Acest *cabrón* trebuie să moară, spune. Nici un samurai n-ar putea accepta o astfel de insultă.

Blackthorne simți toți ochii lor ațintiți asupra lui și încercă cu disperare să se hotărască ce avea de făcut. Văzu cum Yabu sare asupra bărbatului, iar către stânga un samurai al lui Toranaga ridică arcul. Nu se auzea decât zgomotul răsuflărilor celor doi și al pașilor și strigătelor lor. *Roninul* se trase înapoi, apoi se răsuci și fugi din nou de jur împrejurul locului liber, sărind dintr-o parte în cealaltă, ocolind tot timpul, ferindu-se tot timpul, revărsând o înșiruire de injurii răgușite.

Alvito spuse:

— Își bate joc de Yabu, Anjin-san. Spune: Eu sunt samurai – eu nuucid oameni neînarmați, ca tine – tu nu ești samurai, ești un țăran împuțit – Ah, deci asta e, nu ești samurai, ești *eta, neh?* Mama ta a fost *eta*, talăl tău a fost *eta* și...

Iezuitul se opri când Yabu lăsă să-i scape un muget de furie și arătă către unul dintre bărbați strigând ceva.

— Yabu spune: Tu! Dă-i sabia ta!

Roninul șovăi și se uită la Blackthorne, așteptând o poruncă. Yabu se întoarse către Blackthorne și strigă:

— Dă-i sabia!

Blackthorne ridică sabia.

— Yabu-san. Rog nu luptă, spuse, dorindu-și să-l vadă mort. Te rog, nu luptă.

— *Dă-i sabia!*

Un murmur de mânie trecu printre oamenii lui Blackthorne. El ridică mâna.

— Liniște! Privi către vasalul său *ronin*. Vino aici, te rog!

Acesta se uită la Yabu, se prefăcu că se duce spre stânga, apoi către dreapta și de fiecare dată Yabu izbi spre el cu furie sălbatică, dar omul reuși să se strecoare din nou și alergă către Blackthorne. De data asta Yabu nu-l urmări. Așteptă și privi, ca un taur furios, pregătindu-se de atac. Omul se înclină către Blackthorne și-și luă sabia. Apoi se întoarse către Yabu și, cu un urlat prelung de bătălie, se aruncă la atac. Săbiile se izbiră o dată și încă o dată. Acum, cei doi oameni își dădeau ocol în tăcere. Urmă un alt schimb furios de lovituri și săbiile zăngăniră. Apoi Yabu se împiedică și *roninul* atacă, așteptându-se la o lovitură ușoară. Dar Yabu păși iute într-o parte și izbi. Măinile bărbatului, încă ținând sabia, fură retezate de la încheieturi. Pentru o clipă, *roninul* rămase așa, urlând, privind-și ciaturile, apoi Yabu îi reteză capul. Se lăsă tăcere. Apoi un tunet de aplauze îl înconjură pe *daimyo*. Acesta mai izbi încă o dată în trupul care se zbătea. După care, cu cinstea spălată, ridică din praf capul, ținându-l de nodul din creștet, scuipe atent chipul și-l aruncă deoparte. Se înapoie liniștit lângă Blackthorne și se înclină.

— Te rog, iartă-mi proastele purtări, Anjin-san. Îți mulțumesc că i-ai dat sabia, spuse cu voce politicoasă.

Alvito tălmăci.

— Îți cer iertare pentru strigăte. Îți mulțumesc pentru că mi-ai îngăduit să-mi însângerez onorabil sabia.

Ochii îi coborâră către moștenirea pe care i-o dăduse Toranaga. Grijuliu, îi cercetă tăișul. Era încă desăvârșit. Își desfăcu brăul de mătase ca să curețe sângele.

— Niciodată să nu atingi lama cu degetele, Anjin-san. Altfel o strici. O lamă trebuie să simtă numai atingerea mătăsii, sau trupului dușmanului. Se opri și își ridică ochii spre el. Pot să îți sugerez politicoasă, să îngădui vasalilor tăi să-și încerce săbiile? Ar fi de bun augur pentru ei.

Blackthorne se întoarse către Uraga.

— Spune-le!

Yabu se întoarse târziu acasă în acea zi. Servitorii îi luară îmbrăcămintea leoarcă de sudoare și-i dădură un chimonou proaspăt și îi puseră în picioare *tabi* curate. Yuriko, soția lui, îl aștepta în răcoarea verandei cu *cha* și *saké* clocotit, așa cum îi plăcea lui să-l bea.

— *Saké*, Yabu-san? Yuriko era o femeie înaltă, cu părul înspicat cu cenușiu. Chimonoul ei de culoare închisă era de proastă calitate, dar îi scotea în evidență, plăcut, pielea palidă.

— Mulțumesc, Yuriko-san. Yabu bău recunoscător vinul, bucurându-se de dulceața și de asprimea lui pe gâtulejul uscat.

— A mers bine, am auzit.

— Da.

— Cât de obraznic acel *ronin*!

— Asta mi-a ajutat, doamnă, foarte mult. Mă simt grozav acum. Am însângerat sabia lui Toranaga și am făcut-o, cu adevărat, a mea.

Yabu isprăvi ceașca și ea o umplu din nou. Măinile lui mângâiară teaca sabiei.

— Dar nu ți-ar fi plăcut lupta. A fost un copil. A căzut în prima capcană.

Ea îl atinse drăgăstoasă.

— Mă bucur că s-a întâmplat așa, soțul meu.

— Mulțumesc. Dar abia am avut timp să asud. Yabu râse. Ar fi trebuit să-l vezi pe preot atunci. Te-ar fi încălzit să vezi cum asuda barbarul. Nu l-am văzut niciodată așa furios. Era atât de furios, încât aproape se îneca de mânie. Canibali! Sunt toți canibali. Păcat că nu e vreo cale să îi zdrobim pe toți înainte de a părăsi această lume.

— Crezi că Anjin-san ar putea?

— O să încerce. Cu zece dintre corăbiile sale și zece ca el, aș putea controla mările de aici la Kyushu. Numai cu el aș putea să le fac mult rău lui Kiyama, Onoshi și Harima, să-l zdrobesc pe Jikkyu și să păstrez Izu! Ne trebuie doar puțin timp și fiecare *daimyo* o să se bată cu dușmanul lui. Izu o să fie în siguranță și al meu, din nou. Nu înțeleg de ce Toranaga se pregătește să-l lase pe Anjin-san să plece. Asta-i altă risipă prostească! Își strânse pumnul și izbi cu el în *tatami*.

Slujnica tresări dar nu spuse nimic. Yuriko nu făcu nici cea mai mică mișcare. Un zâmbet trecu peste chipul ei.

— Cum a primit Anjin-san eliberarea lui și a vasalilor, întrebă ea.

— Era tot atât de fericit ca un bătrân care a visat că a împărțit perna de patru ori. El... Oh, da. Yabu se încruntă, amintindu-și. Dar s-a întâmplat un lucru pe care nu-l înțeleg. Când acești *wako* m-au înconjurat prima dată, eram un om mort. Nu mă îndoiesc de asta. Dar Anjin-san i-a oprit și mi-a salvat astfel viața. N-avea nici un motiv s-o facă, *neh*? Chiar cu puțin înainte văzusem ură pe chipul lui. Atât de copilăresc să pretinzi altceva, de parcă m-aș fi încrezut în el.

— Ți-a salvat viața?

— O, da. Ciudat, *neh*?

— Da. Multe lucruri ciudate se întâmplă, bărbate.

Ea făcu semn slujniciei să plece, apoi îl întrebă cu voce scăzută:

— Ce vrea, de fapt, Toranaga?

Yabu se aplecă înainte și șopti:

— Cred că vrea să devin comandant suprem.

— De ce ar face asta? E pe moarte Pumn de Fier? Și ce-i cu seniorul Sudara, sau Buntaro, sau seniorul Noboru?

— Cine știe, doamnă? Nu se mai bucură nici unul de favorurile lui, *neh*? Toranaga se răzgândește atât de des, încât nimeni nu poate să bănuiască ce-o să facă în clipa următoare. Mai întâi mi-a cerut să mă duc în locul lui pe țarm și mi-a spus cum vroia să fie totul spus și făcut, apoi mi-a vorbit despre Hiro-matsu, cât de mult îmbătrânise, și m-a întrebat ce

credeam, de fapt, despre Regimentul de Muschete.

— Ar putea, oare, să pregătească din nou "Cer de Purpură"?

— Acesta-i întotdeauna pregătit. Dar nu are destulă snagă pentru asta. Pentru asta îți trebuie iscusință și putere de conducere. Odată le avea. Acuma nu le mai are. Acum este o umbră a aceluia Minowara care a fost. Am fost uluit cum arăta. Iartă-mă, am făcut o greșeală. Ar fi trebuit să trec de partea lui Ishido.

— Ba cred că ai ales cum trebuie.

— Ce?

— Mai întâi fă o baie, apoi cred că am un dar pentru tine.

— Ce dar?

— Fratele tău, Mizuno, vine la noi după cină.

— Asta-i dar? pufni Yabu. Ce să fac cu nerodul ăla?

— Anume știri, sau cuvinte înțelepte, de la un nărod pot fi la fel de folositoare ca de la un sfetnic, *neh*? Câteodată chiar mai mult.

— Ce știri?

— Mai întâi fă baie. Și mănâncă. O să ai nevoie de un cap limpede în noaptea asta, Yabu-*chan*.

Yabu ar fi stăruiet, dar baia îl îmbia și, într-adevăr, se simțea cuprins de o lene plăcută, pe care n-o mai simțise de multe zile. Parte din ea se datora respectului pe care i-l arătase Toranaga în acea dimineață, partea respectului pe care i-l arătaseră generalii în ultimele zile. Dar, în cea mai mare parte, se datora omorului din acea zi, valului de bucurie care îl străbătuse pornind din lama săbiei, prin braț, către creștet. Ah, să ucizi atât de curat. Bărbat la bărbat – în fața *bărbaților*. Asta-i o bucurie dată atât de puțin și atât de rar! Îndeajuns de rară ca să fie apreciată și gustată picătură cu picătură. Așa că lăsă pe soția sa și se cufundă mai departe în bucuria sa. Îngădui mâinilor să-i îngrijească trupul și apoi, improspătat și renăscut, merse către o cameră ce se deschidea pe verandă. Ultimele raze ale apusului înroșeau cerul. Luna abia răsărise, ca o seceră subțire. Una dintre slujnicele sale îi servi, delicată, masa de seară. Mâncă puțin și în tăcere. Puțină supă și pește și legume murate.

Fata zâmbi îmbietor.

— Să desfac acum așternuturile, Alteță?

Yabu scutură din cap.

— Mai târziu. Mai întâi, spune-i soției mele că vreau s-o văd.

Yuriko sosi, purtând un chimonou îngrijit, dar vechi.

— *So desu ka?*

— Fratele tău te așteaptă. Ar trebui să-l primești singur. Vorbește întâi cu el, Alteță, apoi cu mine. Numai noi doi. Te rog să ai răbdare, *neh*?

Kasigi Mizuno, cel mai tânăr frate al lui Yabu, și tatăl lui Omi, era un bărbat mărunț, cu ochi bulbucați, frunte înaltă și păr rar. Săbiile păreau să nu i se potrivească și abia se putea descurca cu ele. Nici cu arcul și săgeata nu se descurca mai bine.

Mizuno se înclină și-i felicită pentru îndemânarea arătată în acea după-amiază, fiindcă știrile despre asta se răspândiseră iute prin tot castelul, întărind și mai mult reputația de luptător a lui Yabu. Apoi, dornic să-i facă plăcere, se întoarse la subiect.

— Am primit o scrisoare cifrată astăzi, de la fiul meu, Alteță. Doamna Yuriko a crezut că ar fi mai bine să ți-o dau eu însumi.

Îi înmână sulul, împreună cu textul descifrat. Mesajul de la Omi spunea:

"Tată, te rog spune-i seniorului Yabu, degrabă, și între patru ochi. Mai întâi: seniorul Buntaro a venit la Mishima, în *taina, prin Takato*. Unul dintre oamenii lui a lăsat să-i scape asta în timpul unei seri de beție pe care am pregătit-o în cinstea lor. Al doilea: în timpul acestei vizite tainice la Takato, care a ținut trei zile, Buntaro s-a înlâlnit cu seniorul Zataki de două ori și cu doamna, mama lui Zataki, de trei ori. Al treilea: înainte ca seniorul Hiro-matsu să părăsească Mishima, el i-a spus noii sale concubine,

doamna Oko, să nu-și facă griji pentru că, «atâta timp cât sunt în viață, seniorul Toranaga n-o să părăsească Kwanto.» Al patrulea...."

Yabu își ridică privirile.

— Cum e cu puțință ca Omi-san să știe ce a spus Pumn de Fier concubinei sale. N-avem iscoade în casa lui.

— Acum avem, Alteță. Te rog, citește mai departe.

"Al patrulea: că Hiro-matsu este hotărât să trădeze, *dacă e nevoie*, și să-l țină închis pe Toranaga în Yedo, *dacă e nevoie*, și va porunci «Cer de Purpură» peste capul lui Toranaga, cu sau fără încuviințarea seniorului Toranaga, *dacă e nevoie*. Al cincilea: că acestea sunt adevăruri în care se poate crede. Slujnica personală a doamnei Oko este fiica doicii soției mele și a fost primită în slujba doamnei Oko, aici la Mishima, când, din păcate, slujnica ei a murit de o boală *ciudată*. Al șaselea: Buntaro-san e ca un nebun, întunecat și furios. Astăzi a provocat și a măcelărit un samurai cu bună știință, blestemând toată vremea numele lui Anjin-san. Și, în cele din urmă, iscoadele ne-au rapotat că Ikawa Jikkyu a strâns zece mii de oameni la Suruga, gata să treacă hotarele noastre. Te rog, transmite-i salutări seniorului Toranaga."

Restul mesajului nu avea importanță.

— Jikkyu, eh? Trebuie să trec în moarte fără să mă răzbun pe diavolul ăsta.

— Te rog, ai răbdare, alteță, spuse Yuriko.

— Spune-mi, Mizuno-san.

— Alteță, începu omul mărunț, de luni de zile am încercat să-ți punem planul în aplicare. Cel pe care l-ați propus când a ajuns pentru prima oară barbarul aici. Îți amintești, cu toate acele monede de argint, ai spus că o mie, sau chiar cinci sute în mâinile bucătarului potrivit, l-ar îndepărta pe Ikawa Jikkyu o dată pentru totdeauna.

Ochii lui Mizuno păreau să semene și mai mult cu cei ai unei broaște.

— Se pare că Mura, starostele din Anjiro, are un văr care are un văr al cărui frate este acum cel mai bun bucătar din Suruga. Am auzit că astăzi a fost primit în casa lui Jikkyu. I s-au dat două sute în avans și întreg prețul e de cinci sute.

— N-avem atâția bani! Cu neputință! De unde să scot cinci sute? Sunt atât de îndatorat, că nu pot nici măcar să scot o sută!

— Te rog să mă ierți, Alteță, îmi pare rău, dar banii sunt deja puși deoparte. Nu toate monezile barbarului au rămas în cufăr. O mie de monezi s-au pierdut înainte de a fi numărate oficial. Ierțați-mă.

Yabu rămase cu gura căscată.

— Cum?

— Se pare că lui Omi-san i s-a poruncit să facă asta în numele tău. Banii au fost aduși aici, în taină, doamnei Yuriko, de la care s-a cerut îngăduință – și am primit-o – înainte de a risca să vă nemulțumim.

Yabu se gândi la asta multă vreme.

— Cine a poruncit-o?

— Eu. După ce am cerut îngăduință.

— Îți mulțumesc, Mizuno-san. Și-ți mulțumesc, Yuriko-san. Yabu se înclină către amândoi. – Deci, Jikkyu, eh? În sfârșit!

Își bătu călduros fratele pe umăr și omul cel mărunțel aproape leșină de plăcere.

— Te-ai descurcat foarte bine, frate. Am să-ți trimit câteva bucăți de mătase din tezaur. Cum se simte doamna, soția ța?

— Bine, Alteță, foarte bine. M-a rugat să-ți trimit cele mai bune urări.

— Trebuie să mâncăm împreună. Bine, bine. Acum, despre restul raportului. Care-s părerile tale?

— Nici unele, Alteță. Aș fi foarte curios să știu ce credeți că pot însemna?

— Întâi și-ntâi... Yabu se opri când întâlni privirea soției sale, și schimbă Vorba. Întâi, al doilea și ultimul lucru e că Omi-san, fiul tău este

credincios și un vasal de nădejde. Dacă aș controla viitorul l-aș înălța în rang. Da, merită asta, *neh?*

Mizuno se gudură bucuros. Răbdător, Yabu pălăvrăgi cu el, felicitându-l din nou și, cât de curând fu politicos, îl lăsă să plece.

Yuriko trimise după *cha*. Când fură din nou singuri, el spuse:

— Ce înseamnă restul?

Fața ei oglindea înfierbântarea ce o cuprinsese.

— Te rog iartă-mă, Alteță, dar vreau să-ți dau o nouă idee: *Toranaga ne ia pe toți de proști și n-are de gând, și nici n-a avut vreodată, să plece la Osaka și să se predea.*

— Prostii!

— Lasă-mă să-ți arăt lucrurile așa cum sunt... O, Alteță, nu știi ce norocos ești că îl ai pe Omi vasal și că nerodul ăla de frate al tău a furat o mie de monezi. Dovadă a celor ce am spus ar putea fi următoarele: *Buntaro-san*, un om de încredere, este trimis în taină la Zataki. De ce? E limpede că duce o nouă propunere. Ce ar putea să îl atragă pe Zataki? Kwanto, numai asta. Așa că propunerea este Kwanto, în schimbul supunerii, odată ce Toranaga este din nou *Președintele Consiliului Regenților – unul nou, cu împuternicire nouă*. Poate să-și îngăduie să o dea atunci, *neh?* Ea așteptă, apoi continuă, stăruitoare. Dacă îl convinge pe Zataki să-l trădeze pe Ishido, a făcut deja un sfert din drumul către capitală.

— Cum ar putea fi întărită înțelegerea cu fratele său?

— Ostatici! Am auzit în dupăamiaza asta că seniorul Sudara, doamna Genjiko cu fiicele și fiul lor se vor duce peste zece zile la Takato să-și viziteze preaiubita bunică.

— Toți?

— Da. După asta, Toranaga îi dă înapoi lui Anjin-*san* corabia, ca și nouă, cu toate tunurile și pulberea de pușcă, două sute de fanatici și banii ăia, cu siguranță îndeajuns să-și cumpere alți mercenari barbari, gunoaiie *wako*, din Nagasaki.

— De ce?

— Ca să poată ataca și lua Corabia Neagră a barbarilor. Numai că, fără Corabie Neagră, nu sunt bani. Și nesfârșite necazuri pentru preoții creștini care îi controlează pe Kiyama, Onoshi și pe toți trădătorii de *daimyo* creștini.

— Toranaga n-ar îndrăzni niciodată să facă asta! Taikō „încercat și n-a reușit. Și el era puternic. Barbarii or să se-nfurie și or să plece.

— Da. Dacă o facem noi. Dar de data asta vor fi barbari împotriva barbarilor, *neh?* N-are nimic de a face cu noi. Și să zicem că Anjin-*san* atacă Nagasaki și îi dă foc – nu ne sunt vrăjmași Harima și Kiyama și Onoshi și, din pricina lor, cei mai mulți *daimyo* din Kyushu? Să zicem că Anjin-*san* dă foc la câteva dintre celelalte porturi ale lor, le risipește corăbiile și, în același timp...

— În același timp Toranaga pornește "Cer de Purpură", explodă Yabu.

— Da. O, da, încuviință fericită Yuriko. Nu explică asta purtarea lui Toranaga? Nu se potrivește toată sforăria asta ca o mănușă? Nu face ceea ce a făcut întotdeauna, așteptând ca întotdeauna, trăgând de timp ca întotdeauna, o zi aici, o zi dincolo și în curând a trecut o lună și, din nou, are o forță copleșitoare care poate mătura toată împotrivirea? A câștigat aproape o lună de când Zataki i-a adus invitația la Yokosé.

Yabu își simțea pulsul bubuind în urechi.

— Atunci suntem în siguranță?

— Nu, dar nu suntem pierduți. Cred că n-o să fie nici un fel de predare. Ea șovăi. Dar toți au fost păcăliți. O, e atât de deștept, *neh?* Toți s-au lăsat prostiți ca noi, până în seara aceasta. Omi mi-a deschis ochii. Toți am uitat că Toranaga e un mare actor *Noh*, care poate să își poarte chipul ca pe o mască dacă e nevoie, *neh?*

Yabu încercă să-și pună ordine în gânduri, dar nu reuși.

— Dar ishido are încă toată Japonia împotriva noastră.

— Da, mai puțin Zataki. Și trebuie să mai fie și alte alianțe tainice. Toranaga și cu tine puteți ține trecătorile cât vreți.

— Ishido are castelul Osaka și pe Moștenitor și bogăția lui Taikō.

— Da. Dar o să stea pitit înăuntru. Cineva o să-l trădeze.

— Ce-ar trebui să fac?

— Exact pe dos ce face Toranaga. Lasă-l pe el să aștepte. Tu trebuie să te grăbești.

— Cum?

— Primul lucru, Alteță, este asta: Toranaga a uitat ceea ce tu ai băgat de seamă în dupăamiaza asta. Furia adâncă a lui Tsukku-san.

— De ce?

— Pentru că Anjin-san amenință viitorul creștinilor, *neh*? Așa că trebuie să-l iei sub aripa ta pe Anjin-san, deîndată, pentru că acești preoți, sau oamnenii lor, or să-l ucidă în câteva ceasuri. Apoi, Anjin-san are nevoie de tine să-l aperi și să-l îndrumi, să-l ajuți să-și ia echipajul cel nou la Nagasaki. Fără tine și oamenii tăi, el e pierdut. Fără el și corabia și tunurile lui și mai mulți barbari, Nagasaki n-o să fie cuprins de flăcări și asta trebuie să se întâmple, sau Kiyama, Onoshi și Harima și preoții imputați n-or să fie îndeajuns de stânjeniți ca să-și retragă, măcar pentru un timp, ajutorul dat lui Ishido. Între timp Toranaga, acum sprijinit ca prin minune de Zataki și fanaticii lui, cu tine la conducerea Regimentului de Muschete, va năvăli prin pasul Shinano în câmpiile Kyoto.

— Da. Da, ai dreptate, Yuriko-chan. Trebuie să fie așa. O, ești atât de deșteaptă, de înțeleaptă!

— Înțelepciunea și norocul nu fac doi bani fără mijloacele de-a pune planul în aplicare, Alteță. Tu singur poți face asta. Tu ești conducătorul, războinicul, generalul pe care Toranaga trebuie să-l aibă. Trebuie să te întâlnești cu el în noaptea asta.

— Nu pot să mă duc la Toranaga și să-i spun că i-am ghicit înșelătoria, *neh*?

— Nu. Dar o să-l implori să-ți îngăduie să te duci cu Anjin-san, căci trebuie să pleci deîndată. Trebuie să ne gândim la un motiv potrivit.

— Dar dacă Anjin-san atacă Nagasaki și Corabia Neagră, n-or să oprească ăștia negoțul și or să ridice pânzele și să plece?

— Ba da, e cu puțință. Însă asta o să fie anul viitor. Și anul viitor Toranaga o să fie regent, Președinte al Regenților. Și tu ai să fi comandant suprem.

Yabu coborî din nori.

— Nu, spuse hotărât. Odată ce va avea puterea, o să-mi poruncească să-mi fac *seppuku*.

— Mult înainte de asta o să ai Kwanto.

El clipi.

— Cum?

— Toranaga n-o să-i dea niciodată Kwanto fratelui său vitreg. Zataki este o amenințare veșnică. Zataki e un om sălbatic, plin de mândrie, *neh*? Va fi foarte ușor pentru Toranaga să-l facă pe Zataki să ceară un loc în fruntea bătăliei. Dacă Zataki n-o să fie ucis, poate că un glonț rătăcit, sau o săgeată... Poate un glonț. Trebuie să conduci Regimentul de Muschete, Alteță.

— De ce n-aș primi și eu un glonț rătăcit?

— S-ar putea, Alteță. Dar tu nu ești din familia lui Toranaga și, deci, nu-i ameninți puterea. Ai să devii cel mai devotat vasal. Are nevoie de generali războinici. Ai să meriți Kwanto, ai să câștigi Kwanto și asta trebuie să fie singurul tău țel. O să ți-l dea când Ishido va fi trădat, pentru că o să ia Osaka pentru el.

— Vasal? Dar spuneați că să aștept și, în curând...

— Acum te sfătuiesc să-l sprijini cu toată puterea ta. Nu să-i urmezi poruncile orbește, ca bătrânul Pumn de Fier, ci cu înțelepciune. Nu uita, Yabu-chan, în timpul bătăliei, ca-n orice bătălie, soldații fac greșeli.

Gloanțele rătăcite sunt numeroase. Așa că, atâta vreme cât conduci Regimentul, poți alege oricând, *neh?*

— Da, spuse încântat de ea.

— Amintește-ți, Toranaga merită să fie urmat. E Minowara. Ishido e un țaran. Ishido e prostul. Pot să văd asta acum. Ishido ar trebui acum să izbească în porțile de la Odawara. Chiar acum, fie că plouă sau nu. N-a spus asta Omi-*san*, cu luni în urmă? Nu a rămas Odawara cu o garnizoană prea mică? Nu este Toranaga izolat?

Încântat, Yabu izbi cu pumnul în podea.

— Atunci e război, în sfârșit! Cât de deșteaptă ești să vezi prin el! Ah, deci a făcut pe vulpea toată vremea, *neh?*

— Da, spuse ea, foarte mulțumită.

***

Mariko ajunsese și ea la aceeași concluzie uluitoare, deși nu pornind de la aceleași fapte. Toranaga trebuie că se preface, joacă un joc secret, chibzui ea. Asta e singura explicație posibilă pentru purtarea lui de necrezut – să-i dea lui Anjin-*san* corabia, banii, toate tunurile, și libertatea în fața lui Tsukku-*san*. Acum, Anjin-*san* o să pornească, fără îndoială, împotriva Corabiei Negre. O s-o ia și o să o amenințe pe cea de anul viitor și, deci, o să lovească groaznic în Sfânta Biserică și o să-i forțeze pe sfinții părinți să îi convingă pe Kiyama și Onoshi să-l trădeze pe Ishido.

Dar de ce? Dacă asta-i adevărat, se gândi ea descumpănită, iar Toranaga se gândește la un astfel de plan cu bătaie lungă, atunci desigur că el nu se poate duce la Osaka să se închine în fața lui Ishido, *neh?* Trebuie că... Ah! Astăzi, Hiro-matsu l-a convins pe Toranaga să amâne plecarea. Oh, Sfântă Fecioară din ceruri, Toranaga n-a avut niciodată de gând să se predea! *Totul* e o înșelăciune.

De ce? Ca să câștige timp.

Ca să obțină ce? Ca să aștepte și să țeasă o mie de alte viclesuguri și nu contează care, doar că Toranaga e încă o dată ceea ce a fost întotdeauna, atotputernicul maestru al urzelilor.

Oare cât o să mai dureze până când Ishido o să-și piardă răbdarea, o să-și ridice stindardele de luptă și o să pornească împotriva noastră? O lună, cel mult două, nu mai mult. Deci, după cea de-a Noua lună a acestui cel de-al Cincilea An al Keicho, *bătălia* pentru Kwanto va începe.

Dar ce câștigă Toranaga în două luni? Nu știi. Știi doar că acum fiul meu are o șansă să moștenească cei zece mii de *koku*, să trăiască și să aibă moștenitori și că acum, poate, spița tatălui meu n-o să se șteargă de pe fața pământului.

Se desfătă cu noua sa descoperire, jucându-se cu ea, cercetând-o pe toate fețele, găsind-o fără cusur. Dar ce-i de făcut până atunci, se întrebă. Nimic altceva decât ce faci deja și ce te-ai hotărât să faci, *neh?*

— Stăpână?

— Da, Chimmoko?

— Gyoko-*san* e aici. Are o întâlnire, spune.

— Ah, da. Am uitat să-ți spun. Mai întâi încălzește *saké*, după aceea adu-l aici – și pe ea.

Mariko se gândi la după-amiaza aceea. Își aminti brațele înconjurând-o atât de ocrotitoare și calde și puternice.

— Pot să te văd la noapte, întrebuse el foarte prudent după ce Yabu și Tsukku-*san* plecaseră.

— Da, spusese ea fără să se poată stăpâni. Da, dragostea mea. Cu de fericită sunt pentru tine. Spune-i lui Fujiko-*san*... roag-o să trimită după mine după Ora Porcului.

Simți un nod în gât. Atât de multă prostie și primejdii.

Își cercetă chipul și pieptănătura în oglindă și încercă să se adune. Auzi apropiindu-se pași. Panoul-*shoji* lunecă într-o parte.

— Ah, doamnă, spuse Gyoko, înclinându-se adânc. Cât de bună sunteți că mă primiți.

— Ești binevenită, Gyoko-san.

Băură *saké*, Chimmoko turnând fiecareia.

— O ceramică foarte drăguță, doamnă. Atât de frumoasă.

Discutară politicos, apoi Chimmoko fu lăsată să plece.

— Iartă-mă, Gyoko-san, dar stăpânul nostru nu a sosit în după-amiaza aceasta. Nu l-am văzut, deși nădăjduiesc să o fac înainte de a pleca.

— Da, am auzit că Yabu-san a venit pe chei în locul lui.

— Când am să mă întâlnesc cu Toranaga-sama, am să-l mai rog încă o dată. Dar mă aștept ca răspunsul lui să fie același.

Mariko turnă *saké* pentru amândouă.

— Iartă-mă, nu cred că o să încuviințeze cererea mea.

— Da, vă cred. Nu până când nu-l obligă cineva.

— Nu am cum să-l oblig. Iartă-mă, îmi pare rău.

— Și mie îmi pare rău, doamnă.

Mariko puse jos ceașca.

— Atunci ai hotărât că unele limbi nu sunt sigure?

Gyoko spuse aspru:

— Dacă aveam de gând să dezvălui taine despre domnia-voastră v-aș spune-o pe față? Credeți că aș fi atât de neroadă?

— Poate că ar fi mai bine să pleci. Iartă-mă, dar am atâtea de făcut.

— Da, doamnă, și eu, îi răspunse Gyoko cu aceeași voce aspră.

Seniorul Toranaga m-a întrebat, *pe față*, ce știu despre domnia-ta și Anjin-san. După-amiaza aceasta. I-am spus că n-a fost nimic între voi. Am spus: "O, da, Alteță, am auzit zvonuri murdare și eu, dar nu e nici un adevăr în ele. Jur pe capul fiului meu, Alteță, și pe fiii săi. Dacă cineva știe, desigur că aceea sunt eu. Puteți fi sigur că totul e o minciună murdară. Bărfe. Bărfe pizmașe, Alteță..." O, da, doamnă, puteți să mă credeți că am fost cât trebuia de tulburată, jocul meu desăvârșit și el a fost convins.

Gyoko înghiți *saké-ui* și adăugă amar:

— Acum suntem cu toți ruinați – dacă el capătă dovezi. Ceea ce n-ar fi prea greu de făcut, *neh?*

— Cum?

— Să-l pună pe Anjin-san la încercare – cu metode chinezești. Pe Chimmoko – cu metode chinezești. Pe mine, pe Kiku-san, pe Yoshinaka, iertați-mă, chiar și pe dumneavoastră, doamnă – cu metode chinezești.

Mariko oftă adânc.

— Pot să te întreb de ce ți-ai luat un asemenea risc?

— Pentru că, în anumite situații, femeile trebuie să se apere una pe altă împotriva bărbaților. Pentru că, de fapt, n-am văzut nimic. Pentru că nu mi-ați făcut nici un rău. Pentru că îmi plăceți, ca și Anjin-san, și cred că amândoi aveți *karma* domniilor-voastre. Și pentru că mi-ar place să vă știu în viață și să-mi fiți prietenă, mai degrabă decât moartă și este foarte plăcut să vă privesc – trei molii dând roată flăcării vieții.

— Nu te cred.

Gyoko râse încetișor.

— Mulțumesc, doamnă. Stăpânindu-se, spuse cu sinceritate: Foarte bine. Am să vă spun adevărata pricină. Am nevoie de ajutorul vostru. Da, Toranaga-sama n-o să încuviințeze cererea mea, dar poate că ați putea să vă gândiți la o cale. Sunteți singura șansă pe care am avut-o vreodată, pe care o s-o am în viața asta și nu pot s-o scap ușor. Iată, acum știți. Vă rog. Vă rog, umilă, să mă ajutați. Vă rog să mă iertați. Își puse amândouă palmele pe saltea și se înclină adânc. Vă rog să-mi iertați neobrăzarea, doamnă Toda. Dar tot ceea ce am este de partea voastră dacă mă ajutați.

Se așeză înapoi pe călcâie, își aranjă cutele chimonoului și-și isprăvi *saké-ul*.

Mariko încercă să gândească limpede. Intuiția ei îi spunea să se

încredă în femeie, dar mintea îi era încă, în parte, încețoșată de noua ei descoperire și de ușurarea că Gyoko nu o trădase, așa cum se așteptase. Deci, se hotărî să pună deoparte hotărârea, pentru a o cântări mai târziu.

— Da, am să încerc. Dar trebuie să-mi dai timp, te rog.

— Pot să vă dau mai mult decât asta. Iată o întâmplare. Ați auzit de Amida Tong, asasinii?

— Ce-i cu ei?

— Vă amintiți de cel din castelul Osaka, doamnă? El a venit după Anjin-san, nu după Toranaga-sama. Șeful slujitorilor seniorului Kiyama a dat două mii de *koku* pentru încercarea aceea.

— Kiyama? De ce?

— E creștin, *neh?* Anjin-san era dușmanul chiar și atunci, *neh?*

— Dacă a fost așa, atunci cum o să fie acum? Acum că Anjin-san e samurai și liber cu corabia lui?

— Alt Amida aici?

Gyoko ridică din umeri.

— Cine știe? Dar n-aș da o cârpă de-a unui *eta* pe viața lui Anjin-san dacă nu e prevăzător când iese din castel.

— Unde-i acum?

— În încăperile sale, doamnă. O să-l vedeți în curând, *neh?* Poate că ar fi bine să îl preveniți.

— Se pare că știi tot ce se întâmplă, Gyoko-san.

— Îmi țin ochii și urechile deschise, doamnă.

Mariko își stăpâni îngrijorarea în privința lui Blackthorne.

— I-ai spus lui Toranaga-sama?

— O, da, i-am spus și asta. Colțurile ochilor lui Gyoko se umplură de cute și ea sorbi din *saké*. De fapt, nu cred că a fost prea surprins. Asta-i interesant, nu credeți?

— Poate că te-ai înșelat.

— Poate. În Mishima am auzit un zvon că cineva a încercat să-l otrăvească pe seniorul Kiyama. Groaznic, *neh?*

— Ce încercare?

Gyoko îi spuse amănuntele.

— Cum e cu putință? Un *daimyo* creștin n-ar face niciodată așa ceva altui *daimyo* creștin. Mariko umplu ceștile. Pot să te întreb ce se mai spune? Ce-ați mai vorbit?

— În parte, doamnă, a fost rugămintea mea de a căpăta înapoi bunăvoința domniei sale și de a scăpa de acel han plin de purici și cu asta a fost de acord. Acum avem încăperi cuviincioase în castel, lângă Anjin-san, într-una din casele de oaspeți și pot să vin și să plec după pofta inimii. A rugat-o pe Kiku-san să îl distreze la noapte și asta e un alt lucru bun, deși nimic n-o să-l scoată din melancolia sa, *neh?*

Gyoko o privea întrebătoare. Mariko își păstră fața nemișcată și doar incuviință ușor din cap. Cealaltă femeie oftă și continuă:

— Da, foarte trist. Păcat. Parte din vreme am petrecut-o vorbind despre cele trei taine. Mi-a cerut să repet ceea ce știam, ceea ce v-am spus.

Ah, gândi Mariko, căci asta mai lămurea ceva. Ochiba? Deci asta a fost momeala pentru Zataki. Și Toranaga are, de asemenea, o sabie deasupra capului lui Omi dacă ar fi nevoie și o armă de folosit împotriva lui Onoshi – cu Harima sau chiar Kiyama.

— Zâmbiți, doamnă?

O, da, ar fi vrut Mariko să spună, dorind să-și împartă ușurarea cu Gyoko. Cât de importante trebuie că au fost informațiile tale pentru stăpânul nostru, ar fi vrut să-i spună lui Gyoko. Acum ar trebui să te răsplătească. Ar trebui tu însăși să fii făcută *daimyo*. Și cât de neînchipuit de abil poate fi Toranaga-sama ca să asculte atât de nepăsător, în aparență. Ce minunat este. Dar Toda Mariko-noh-Buntaro scutură doar din cap și spuse liniștită:

— Îmi pare rău că informațiile tale nu l-au înveselit.

— Nimic din ce i-am spus nu i-au schimbat proasta dispoziție. A fost mereu posomorât și abătut, trist, *neh?*

— Da. Îmi pare rău.

— Da.

Gyoko suspină.

— Altă informație înainte de a pleca, care ar putea să vă intereseze, doamnă, și să întărească prietenia noastră. E cu puțință ca Anjin-san să fie foarte fertil.

— Ce?

— Kiku-san a rămas grea.

— Anjin-san?

— Da, sau seniorul Toranaga. Sau poate Omi-san. Toți au fost la timpul potrivit. Desigur, ea și-a luat precauții după Omi-san, ca de obicei, dar, după cum știți, nici o metodă nu e desăvârșită, nici nu-i vreodată garantată și greșeli se întâmplă, *neh?* Ea crede că a uitat după Anjin-san, dar nu e sigură. Asta a fost în ziua în care a sosit curierul în Anjiro. Și-n fierbințeala aceea, graba de a pleca la Yokosé, a cumpărării contractului ei de către seniorul Toranaga, e de înțeles, *neh?*

Gyoko își ridică mâinile, foarte tulburată.

— După seniorul Toranaga, la sugestia mea, ea a făcut altfel. De asemenea, am aprins bețișoare aromate și ne-am rugat pentru un băiat.

Mariko cercetă atentă desenele de pe evantai.

— Cine? Cine crezi că e?

— Acesta-i necazul, doamnă. Nu știu. Aș fi recunoscătoare pentru un sfat.

— Începutul ăsta trebuie oprit, desigur. Nu e nici un risc pentru ea.

— Așa-i. Din nefericire, Kiku-san nu vrea.

— Ce? Sunt uluită, Gyoko-san. Desigur că trebuie. Sau trebuie să i se spună seniorului Toranaga. În definitiv, s-a întâmplat înainte ca el...

— Poate s-a întâmplat înainte, doamnă.

— Trebuie să i se spună seniorului Toranaga. De ce este Kiku-san atât de neascultătoare și proastă?

— *Karma*, doamnă. Vrea un copil.

— Al cui copil?

— Nu spune. Tot ce a spus e că fiecare dintre aceștia trei are avantaje.

— Ar fi foarte înțeleaptă să scape de acesta și să fie sigură data viitoare.

— Sunt de acord. Am crezut că trebuie să știți în caz că... Sunt multe, multe zile până când se va putea vedea ceva, sau până când pierderea copilului ar putea să-i primejduiască viața. Poate că se va răzgândi. Într-asta nu pot să o oblig. Ea nu mai este proprietatea mea deși, pentru un timp, încerc să mă îngrijesc de ea. Ar fi minunat dacă copilul ar fi al seniorului Toranaga. Dar să zicem că are ochi albaștri... și un ultim sfat, doamnă. Spuneți-i lui Anjin-san să nu se încreadă prea mult în acest Uraga-noh-Tadamasa și niciodată în Nagasaki. Niciodată acolo. Până la urmă acest om va fi devotat unchiului său, seniorul Harima.

— Cum de afli lucrurile astea, Gyoko-san?

— Bărbații simt nevoia să-și spună tainele, doamnă. Asta ne face diferite de ei. Ei au nevoie să-și împartă tainele cu cineva, dar noi, femeile, ni le dezvăluim ca să câștigăm un avantaj. Cu puțin argint și-o ureche pregătită, și eu le am pe amândouă, este atât de ușor. Da. Bărbații au nevoie să-și împărtășească tainele. De asta le suntem superioare și de asta o să fie întotdeauna în puterea noastră.

CAPITOLUL 51

În întunericul dinaintea zorilor, grilajul cu țepi al unei porți laterale se

ridică fără zgomot și zece oameni trecură grăbiți peste îngustul pod mobil lăsat peste șanțul cu apă din interiorul cetății. Grilajul de fier coborî în urma lor. La capătul celălalt al podului santinelele se întoarseră cu spatele și îngăduiră oamenilor să treacă fără să-i cerceteze. Toți purtau chimonouri închise și pălării conice și-și țineau săbiile în mână. Naga, Yabu, Blackthorne, Uraga-noh-Tadamasa și șase samurai. Naga era în frunte și-i duse fără șovăială printr-un labirint cu treceri înguste, scări care urcau și coborau și coridoare puțin folosite. De câte ori întâlneau patrulă sau santinele, întotdeauna atente, Naga ridica un însemn de argint și grupul era îngăduit să treacă fără vreo întrebare.

Pe căi ocolite îi scoase la poarta principală din sud, care era singura trecere peste primul mare șanț cu apă al castelului. Aici îi aștepta o companie de samurai. Aceștia înconjurară în tăcere grupul lui Naga, ocrotindu-l și trecură cu toții în grabă peste pod. Nici aici nu fură opriri. Coborâră mai departe în josul pantei ușoare, către primul pod, ținându-se pe cât puteau departe de lumina numeroaselor torțe din jurul castelului. Odată trecut primul pod, o luară către sud, pierzându-se în labirintul de alei ce ducea către mare.

Chiar înainte de cordonul de santinele ce înconjura cheiul lui *Erasmus*, samurarii care-i însoțeau se opriră și le făcură semn celor zece să înainteze, apoi salutară, se răsuciră pe călcâie și se topiră din nou în întuneric.

Naga îi conduse printre bariere. I se îngădui să ajungă pe pasarelă fără vorbă. Acolo erau mai multe făclii și gărzi ca înainte.

— Totul e gata? întrebă Yabu, luând acum conducerea.

— Da, Alteță, spuse samuraiul mai în vârstă.

— Bine. Anjin-san, ai înțeles?

— Da, mulțumesc Yabu-san.

— Bine. Ar fi bine să te grăbești.

Blackthorne își văzu proprii samurai adunați de-o parte într-un careu nu foarte ordonat, și îi făcu semn lui Uraga să treacă într-acolo, așa cum fusese plănuț. Ochii lui alergară peste corabie, verificând și reverificând, în timp ce se grăbea să urce la bord și, fericit, se opri pe duneta lui. Cerul era încă întunecat, fără vreo rază de lumină. Toate semnele prevesteau o zi frumoasă, cu mare liniștită.

Privi înapoi către chei. Yabu și Naga erau adânciți într-o discuție. Uraga explica vasalilor săi ce se întâmpla. Apoi barierele se deschiseră din nou și Baccus van Nekk și restul echipajului, toți vădit neliniștiți, apărură împleticindu-se în locul rămas liber, înconjurați de gărzile ironice. Blackthorne se aplecă peste parapet și strigă:

— Hei, veniți la bord!

Când îl zăriră, oamenii lui pârură mai puțin speriați și începură să se grăbească, dar gărzile îi blestemară și ei se opriră pe loc.

— Uraga-san, spune-le să-mi lase oamenii la bord! *Acum!*

Uraga se supuse îndatoritor. Samuraii ascultară și se înclinară către navă și eliberară echipajul. Vinck fu primul la bord, iar Baccus băjbăia în urma tuturor. Oamenii erau încă înspăimântați, dar nici unul nu veni pe dunetă, care era doar locul lui Blackthorne.

— Dumnezeule mare, pilotule! găfâi Baccus acoperind vâlmășagul de întrebări. Ce se întâmplă?

— Care-i necazul, pilotule? i se alătură Vinck și ceilalți, ca un ecou.

Iisuse, acu' dormeam, apoi porțile iadului s-au deschis, ușa s-a lovit de perete și maimuțele ne-au luat din urmă, mânându-ne către-ncoace!

Blackthorne ridică mâna.

— Ascultați!

Când se făcu tăcere începu liniștit:

— Îl ducem pe *Erasmus*, către un port sigur, dincolo de...

— N-avem destui oameni, pilotule! îl întrerupse Vinck, neliniștit. O să...

— Ascultă, Johann, o să fim remorcați. Cealaltă corabie o să ajungă aici din clipă în clipă. Ginsel, du-te la provă. O să arunci sonda. Vinck, treci la cârmă, Jan Roper și Baccus, stați lângă vinciul din prova. Salamon și Croock, la pupă. Sonck, du-te jos și verifică proviziile. Fă ceva grog, dacă găsești. Șterge-o!

— Așteaptă o clipa, pilotule, spuse Jan Roper. Ce-i cu graba asta? Unde mergem și de ce?

Blackthorne simți că-l încearcă un val de nemulțumire în fața întrebărilor, dar își aminti că aveau dreptul să știe, că nu erau vasali și nici *eta*, ci echipajul lui, camarazii lui de punte și într-o oarecare măsură, aproape tovarăși de negoț.

— Acesta e începutul anotimpului furtunilor. Ei le numesc *tai-fun*-uri, furtuni mari. Locul ăsta de ancorare nu e sigur. Dincolo de port, la câteva leghe către sud, este cel mai bun și mai sigur loc de ancorare al lor. E lângă un sat numit Yokohama. *Erasmus* o să fie în siguranță acolo și poate să facă față la orice furtună. Acum, ștergeți-o!

Nimeni nu mișcă. Van Nekk spuse:

— Doar câteva leghe, pilotule?

— Da.

— Și după aia? Și, ei bine, de ce ne grăbim?

— Seniorul Toranaga a încuviințat ca eu s-o fac acum, răspunse Blackthorne, spunând pe jumătate adevărul. Cu cât mai repede, cu-atât mai bine, m-am gândit. S-ar putea să se răzgândească din nou, *neh?* La Yokohama... privi într-o parte către Yabu, care urca tropotind pe punte cu cele șase gărzi.

Oamenii i se feriră din cale.

— Iisuse, se înecă Vinck, e el! E ticălosul Care i-a făcut-o lui Pieterzoon!

Yabu ajunse lângă dunetă zâmbind larg, conștient de groaza care cuprinsese echipajul când îl recunoscuseră. Arată către mare.

— Anjin-*san*, privește acolo. Totul e-n ordine, *neh?*

Ca o uriașă omidă marină, o galeră vâslea tăcută către ei dinspre vest, din întuneric.

— Bun, Yabu-*sama*. Vrei stai aici?

— Mai târziu Anjin-*san*.

Yabu se îndreptă către pasarelă. Blackthorne se întoarse către oamenii lui.

— Treceți la provă. Mai iute și țineți-vă gura! Vorbiți doar olandeza de acasă. E unul la bord care înțelege portugheza. O să vorbesc cu voi după ce-o să pornim la drum. Mișcați-vă!

Oamenii se împrăștiară bucuroși să se îndepărteze de Yabu. Uraga și douăzeci dintre samurarii lui Blackthorne urcară la bord. Ceilalți se aliniau pe chei ca să se urce și ei la bordul galerei. Uraga spuse:

— Acestea sunt gărzile voastre personale, dacă vă face plăcere, *senhor*.

— Numele meu e Anjin-*san*, *nu senhor*, spuse Blackthorne.

— Vă rog să mă iertați, Anjin-*san*.

Uraga începu să urce treptele.

— Stai! Rămâi jos! Nimeni nu urcă pe dunetă fără îngăduința mea. Spune-le!

— Da, Anjin-*san*. Vă rog să mă iertați.

Blackthorne se sprijini de copastie ca să privească galera trăgând la chei, chiar înspre apus.

— Ginsel, du-te pe țârm și vezi să ne ia remorcile! Vezi să fie prinse ca lumea. Mai cu viață!

Apoi, stăpânind corabia, Blackthorne cercetă atent cei douăzeci de oameni.

— De ce sunt toți aleși din grupul celor legați, Uraga-*san?*

— Sunt un clan, Anjin-*san*. Ca frații, Alteță. Vă imploră să le dați cinstea de a vă apăra.

— *Anatawa – anatawa – anatawa.*

Blackthorne arată zece oameni la întâmplare și le porunci să coboare pe țârm, ca să fie înlocuiți de ceilalți vasali ai săi, de asemenea aleși la întâmplare de Uraga. Și-i spuse lui Uraga să-i facă să înțeleagă că toți vasalii săi trebuiau să se aibă ca frații, sau puteau să-și facă *seppuku* chiar atunci.

— *Wakarimasu?*

— *Hai, Anjin-san. Gomen nasai.*

În curând remorcile de la provă fură trecute la bordul celeilalte corăbii. Blackthorne cercetă totul, verificând vântul cu toate simțurile sale de marinar, știind că, chiar în apele molcome ale marelui port Yedo, călătoria lor putea fi primejdioasă dacă începea din senin o vijelie.

— Mola! strigă. *Ima, căpitan-san!*

Celălalt căpitan își flutură mâna și își lăsă galera să se îndepărteze de ponton. Naga era la bordul ei, care era plin cu samurai și restul vasalilor lui Blackthorne. Yabu stătea alături de Blackthorne, pe duneț. Corabia se legăna ușor și o vibrație trecu prin ea când porni să înfrunte curentul. Blackthorne și tot echipajul erau plini de bucurie, entuziasmul lor de a fi încă odată pe mare depășind neliniștile. Ginsel se aplecase peste balustrada de funii a platformei de la tribord, coborând sonda și strigând adâncimile. Debarcaderul rămase în urmă.

— Ahoi în față, *yukkuri sei!* Mai încet!

— *Hai, Anjin-san!* se auzi strigătul de răspuns.

Cu luminile aprinse la catarg, cele două corăbii își croiau drum înfruntând împreună curentul din port.

— Bine, *Anjin-san*, spuse Yabu, foarte bine!

Așteptă până când ieșiră de-a binelea în larg, apoi îl trase pe Blackthorne de-o parte.

— *Anjin-san*, spuse rar, mi-ai salvat viața ieri. Înțelegi? Chemându-i înapoi pe acei *ronini*. Ți amintești?

— Da. Doar datorie mea.

— Nu, nu datorie. La Anjiro, ți amintești celălalt bărbat, marinarul? Ți amintești?

— Da, îmi amintesc.

— *Shigata ga nai, neh? Karma, neh?* Asta a fost înainte de samurai sau *hatamoto*...

Ochii lui Yabu străluceau în lumina felinarelor de pe corabie. Atinse sabia lui Blackthorne vorbind încet și deslușit:

— Înainte de "Vânzătorul de Ulei", *neh?* Ca de la samurai la samurai, rog uităm tot înainte. Început nou în noaptea asta. Te rog? Înțelegi?

— Da, înțeleg.

— Ai nevoie de mine, *Anjin-san*. Fără mine n-ai barbari *wako*. Nu poți să faci rost de ei, singur. Nu de la Nagasaki. Niciodată. Eu pot să fac rost de ei, să te-ajut să-i ai. Acum luptăm de-aceeași parte. De partea lui Toranaga. De-aceeași parte. Fără mine nu *wako*, înțelegi?

Blackthorne privi pentru un timp galera din fața lor, aruncă altă privire cercetătoare pe punte și la marinarii săi, apoi privi în jos către Yabu.

— Da, înțeleg.

— Înțelegi "ură"? Cuvântul "ură"?

— Da.

— Ura vine din teamă. Eu nu mă tem de tine. Tu nu trebuie să te temi de mine, niciodată. Vreau ce vrei și tu: corăbiile tale cele noi, aici, tu aici, căpitan al acestor corăbii noi. Pot să te ajut foarte mult. Mai întâi Corabia Neagră... Ah, da, *Anjin-san*, spuse, văzând bucuria inundând chipul lui Blackthorne. Am să-l conving pe seniorul Toranaga. Știi că sunt un războinic, *neh?* O să conduc atacul. Am să iau Corabia Neagră pentru tine, la țârm. Împreună, tu și cu mine, suntem mai puternici, *neh?*

— Da. Pot avea mai mulți oameni? Mai mult decât o sută de oameni?

— Dacă ai nevoie de două mii de oameni, de cinci mii, nu-ți face griji.

Tu condu corabia, eu conduc lupta. De acord?

— Da. Învoială cinstită. Mulțumesc. Mă-nvoiesc.

— Foarte bine, Anjin-san, spuse Yabu mulțumit.

Știa că, oricât de mult l-ar fi urât barbarul, din această alianță aveau să tragă amândoi foloase. Din nou logica lui Yuriko fusese fără greș.

Mai devreme în acea seară, îl văzuse pe Toranaga și-i ceruse îngăduința să plece de îndată la Osaka, să pregătească calea pentru el.

— Te rog să mă ierți, dar am crezut că problema e destul de urgentă. În definitiv, Alteță, spusese Yabu grijuliu, așa cum plănuiuse cu soția, ar trebui să ai pe cineva mai de rang acolo, să se asigure că toate pregătirile sunt desăvârșite. Ishido e un țăran și nu înțelege ceremonialul, *neh?* Toate aranjamentele trebuie să fie perfecte, sau n-ar trebui să te duci, *neh?* Ar dura săptămâni, *neh?*

Fusese încântat de ușurința cu care Toranaga se lăsase convins.

— Apoi, mai e de asemenea corabia barbarului, Alteță. Mai bine s-o avem la Yokohama de îndată, în caz de *tai-fun*. Am să supraveghez asta eu însumi cu îngăduința ta, înainte de a pleca. Regimentul de Muschete poate să-i slujească de gardă. Le dăm ceva de făcut. După aceea mă duc direct la Osaka cu galera. Pe mare va fi mai bine și mai iute, *neh?*

— Foarte bine. Da. Dacă crezi că e înțelept, Yabu-sama, fă-o. Dar ia-l pe Naga-san cu dumneata. Lasă-l la comandă, la Yokohama.

— Da, Alteță.

Apoi îi spusese lui Toranaga despre mânia lui Tsukku-san; că, dacă seniorul Toranaga dorea ca Anjin-san să trăiască îndeajuns ca să-și poată face rost de oameni la Nagasaki, în caz că Toranaga dorea corabia să iasă în larg, atunci poate că asta ar trebui făcută îndată, fără șovăială.

— Preotul a fost foarte mâniat. Destul ca să-și trimită oamenii împotriva lui Anjin-san.

— Ești sigur?

— Oh, da, Alteță. Poate ar trebui să-l pun pe Anjin-san sub protecția mea, pentru moment.

Apoi, ca și când i-ar fi trecut chiar atunci prin minte, Yabu adăugase:

— Cel mai simplu lucru ar fi să-l iau pe Anjin-san cu mine. Pot să încep pregătirile la Osaka, să continui către Nagasaki, să-i iau pe noii barbari, apoi să continui toate pregătirile la întoarcere.

— Fă tot ce crezi că e potrivit, spusese Toranaga. Am să te las pe tine să hotărăști, prietene. Ce mai contează, *neh?* Mai contează ceva?

Yabu fusese bucuros că în cele din urmă putea să treacă la fapte. Doar prezența lui Naga nu fusese plănuită, dar asta nu conta și într-adevăr, ar fi fost înțelept să-l ia la Yokohama.

Îl privi pe Anjin-san, înalt, cu ținută mândră, cu picioarele ușor depărtate, legănându-se cu ușurință odată cu ruliul și tangajul navei, părând a face parte din ea, atât de uriaș și puternic și deosebit. Atât de deosebit față de când era pe uscat. Cu bună știință Yabu începu și el să ia aceeași ținută, imitându-l cu grijă.

— Vreau mai mult decât Kwanto, Yuriko-san, îi șoptise nevastei sale chiar înainte de a pleca de acasă. Dar, încă ceva: vreau să pot comanda pe mare. Vreau să fiu Mare Amiral. O să sprijinim cu tot venitul provinciei Kwanto planul lui Omi de a-l *însoți* pe barbar către casa lui, de-a mai cumpăra corăbii și de ale aduce înapoi. Omi o să meargă cu el, *neh?*

— Da, spusese ea foarte fericită. În el poți să ai încredere.

***

Cheiul de la Yedo era acum pustiu. Ultima dintre gărzi dispărea în aleile laterale care duceau către castel. Părintele Alvito ieși din umbră, cu fratele Michael lângă el. Alvito privea către mare.

— Fie ea afurisită, cu toți cei care plutesc pe ea!

— Cu o singură excepție, părinte. Unul dintre oamenii noștri e acum

pe corabie. Și Naga-san. Naga-san a jurat să devină creștin în prima lună din anul următor.

— Dacă o să mai fie anul următor pentru el, spuse Alvito plin de amărăciune. Nu știi ce-i cu Naga. Poate că spune adevărul, poate că nu. Corabia asta o să ne distrugă și noi nu putem face nimic.

— Dumnezeu o să ne ajute.

— Da, dar între timp suntem soldații Domnului și trebuie să-l ajutăm noi. Părintele Inspector trebuie prevenit deîndată, ca și Căpitanul General. Ai găsit vreun porumbel călător pentru Osaka?

— Nu, părinte, oricâți bani aș fi dat. Nici măcar pentru Nagasaki. Cu luni în urmă Toranaga-sama a poruncit să fie dați lui *toți*.

Nemulțumirea lui Alvito se adânci.

— Trebuie să mai aibă cineva vreunul. Plătește oricât e nevoie. Ereticul o să ne rănească adânc, Michael.

— Poate că nu, părinte.

— De ce și-au luat corabia de acolo? Desigur pentru sigurață, dar și mai sigur ca s-o îndepărteze de noi. De ce i-a dat Toranaga ereticului două sute de *wako* și toți banii înapoi? Cu siguranță ca să-i folosească ca un grup de asalt. Și nemernicul o să cumpere și mai mulți pirați, tunari și marinari! De ce să-i dea lui Blackthorne libertatea? Ca să lovească-n noi, lovind în Corabia Neagră. Dumnezeu să ne ajute! Toranaga ne-a părăsit și el!

— Noi l-am părăsit, părinte.

— Nu putem să facem nimic să-l ajutăm. Am încercat totul cu acei *daimyo*. Suntem neputincioși.

— Poate că dacă ne-am fi rugat mai tare, Dumnezeu ne-ar fi arătat o cale.

— Ne-am rugat și ne-am rugat, dar poate că Dumnezeu ne-a părăsit, Michael și pe bună dreptate. Poate nu merităm mila Lui. Eu știu că n-o merit.

— Poate că Anjin-san n-o să găsească tunari, sau marinari. Poate că n-o să ajungă vreodată la Nagasaki.

— Argintul lui o să cumpere toți oamenii de care are nevoie. Chiar și catolici, chiar și portughezi. Oamenii se gândesc prosteste mai mult la lumea asta decât la cea viitoare. N-o să-și deschidă ochii. Își vând sufletele mult prea ușor. Da. Mă rog ca Blackthorne să n-ajungă vreodată acolo, el *sau trimișii lui*. Nu uita, nu-i nevoie să ajungă chiar el acolo. Oamenii pot fi cumpărați și aduși la el. Haide, vino, să mergem acasă acum.

Mihnit, Alvito porni către misiunea iezuită care se afla la o milă și mai bine înspre apus, lângă docuri, în spatele unuia dintre marile depozite care de obicei găzduiau mătasurile și orezul și alcătuiau o parte dintre casele de negoț pe care iezuiții le stăpâneau în folosul cumpărătorului și vânzătorului.

Merseră un timp pe lângă țârm, apoi Alvito se opri și se uită din nou către mare. Se crăpa de ziuă. Nu putea să vadă nimic din cele două corăbii.

— Care ar fi șansa ca mesajul nostru să ajungă?

Cu o zi în urmă, Michael descoperise că unul dintre noii vasali ai lui Blackthorne era creștin. Când vestea fulgerase prin rețeaua secretă din Yedo, noaptea trecută, că ceva avea să se întâmple cu Anjin-san și corabia lui, Alvito mângălise în grabă un mesaj cifrat cu toate veștile noi pentru Dell'Aqua, și-l rugase pe acel om să i-l înmâneze în taină dacă avea să ajungă vreodată la Osaka.

— Mesajul va ajunge, adăugă în șoaptă fratele Michael. Omul nostru știe că plutește cu dușmani.

— Să-l apere Dumnezeu și să-i dea putere și blestemat fie Uraga.

Alvito privi la bărbatul mai tânăr.

— De ce? De ce-a devenit el apostat?

— Ți-am spus părinte, spuse fratele Michael. Vroia să fie preot hirotonisit în Ordin. Nu era prea mult ce-a cerut pentru un mândru slujitor

al lui Dumnezeu.

— Era prea mândru, frate. Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, l-a ispitit și el s-a arătat slab.

— Da. Mă rog să nu mă arăt slab când îmi va veni rândul.

Alvito trecu pe lângă misiune către marea parcelă de pământ oprită de Toranaga pentru catedrala ce urma să se înalțe curând din pământ, întru slava Domnului. Iezuitul o putea deja vedea cu ochii minții, înaltă, maiestuoasă, deși delicată, dominând orașul, cu clopotele neasemuite, turnate în Macao sau Goa sau chiar în Portugalia, sunând orele, cu ușile uriașe de bronz deschise și mai mult nobilimii credicioase. Putea simți mirosul tămâiei și auzi sunetul cântecelor în latină.

Dar războiul o să distrugă acest vis, își spuse. O să vină din nou războiul să bântuie pământul ăsta și-o să fie din nou ca înainte.

— Părinte, șopti fratele Michael atrăgându-i atenția.

În fața lor o femeie privea la fundațiile începute, deja însemnate și în parte săpate. Lângă ea erau două slujnice. Alvito așteptă fără să facă vreun zgomot, încercând să străpungă cu privirea semi-întunericul. Femeia avea chipul acoperit cu un văl și era îmbrăcată bogat. Apoi fratele Michael se mișcă ușor. Piciorul lui atinse o piatră și o rostogoli zgomotos, lovind-o de o bucată de fier, nevăzută în penumbră. Femeia se întoarse surprinsă. Alvito o recunoscuse.

— Mariko-san? Sunt eu, părintele Alvito.

— Părinte? Oh, eu... eu... veneam să vă văd. Plec curând, dar vroiam să vă vorbesc înainte de a pleca.

Alvito se apropie de ea.

— Sunt atât de bucuros că te văd, Mariko-san. Da, am auzit că pleci. Am încercat să te văd de câteva ori, dar pentru moment nu mi se îngăduie să intru în castel.

Fără un cuvânt, Mariko privi înapoi la începutul de catedrală. Alvito aruncă o privire către fratele Michael, care era la fel de uluit că o doamnă atât de importantă se găsea acolo cu atât de puțini însoțitori, umblând atât de devreme și fără să fie anunțată.

— Ai venit doar ca să mă vezi, Mariko-san?

— Da. Și să văd corabia plecând.

— Ce pot să fac pentru tine?

— Aș vrea să mă spovedesc.

— Atunci s-o facem aici, spuse. Fie ca mărturisirea ta să fie prima din acest loc, deși pământul e de-abia săpat.

— Vă rog să mă iertați, dar ați putea spune slujba aici, părinte?

— Nu e nici biserică și nici altar și n-am nici odăjdii, sau Sfintele Taine. Aș putea face asta în capela noastră, dacă mai...

— Am putea bea *cha* dintr-o ceașcă goală, părinte? Vă rog, îl rugă ca cu o voce subțire. Vă rog să mă iertați că vă cer asta. E-atât de puțin timp...

— Da, încuviință el, înțelegând-o pe dată.

Se îndreptă către locul în care altarul ar fi putut fi într-o zi, în mijlocul magnificului naos, sub un acoperiș arcuit. Astăzi cerul abia luminat era acoperișul și păsările și sunetul valurilor – Corul. Începu să rostească frumusețea solemnă a liturghiei și fratele Michael îl ajută și, împreună, coborâră veșnicia pe pământ. Dar, înainte de a-i da Sfânta Cuminecătură, se opri și spuse:

— Acum trebuie să-ți aud spovedania, Maria.

Îl îndepărtă pe fratele Michael și se așeză pe un bolovan, într-un confesional închis și-și închise ochii. Ea îngenunche.

— În fața lui Dumnezeu, înainte de a începe, părinte, pot să-ți cer o favoare?

— Mie sau lui Dumnezeu, Maria?

— Cer o favoare în fața lui Dumnezeu.

— Care să fie aceasta?

— Viața lui Anjin-san, în schimbul unor vești.

— Viața lui nu-mi aparține, ca să ți-o pot da sau nu.

— Da, îmi pare rău, dar o poruncă ar putea fi trimisă tuturor creștinilor, ca viața lui să nu fie luată, ca un sacrificiu închinat Domnului.

— Anjin-san e dușman. Un dușman groaznic al credinței noastre. Dar, chiar și-așa, mă rog pentru viața lui.

— În schimb...ân schimb poate aș putea fi de mare ajutor.

— Cum?

— Mi se dă această favoare părinte, în fața lui Dumnezeu?

— Nu pot să-ți dau o astfel de favoare. Nu stă în puterea mea să o dau sau nu. Nu te poți tocmi cu Domnul.

Mariko șovăi ingenunchind pe pământul tare din fața lui. Apoi se închină și începu să se ridice.

— Foarte bine. Atunci vă rog să mă iertați.

Alvito spuse:

— Am să înaintez cererea ta înaintea Părintelui Inspector.

— Nu-i de ajuns, părinte. Vă rog să mă iertați.

— Am să-i prezint cererea ta și am să-l implor în numele Domului să încuviințeze cererea ta.

— Dacă ceea ce vă voi spune e foarte prețios, o să jurați în fața lui Dumnezeu că o să faceți tot ce vă stă în putere, orice, să-l apărați și să-l ajutați, dacă se va dovedi că nu e direct împotriva Bisericii?

— Da, dacă nu e împotriva Bisericii.

— Și, vă rog să mă iertați, vă învoiți să înaintați rugămintea mea Părintelui Inspector?

— În fața lui Dumnezeu, da.

— Vă mulțumesc, părinte. Ascultați-mă, atunci.

Și-i spuse părerea ei despre Toranaga și despre vicleniile sale. Dintr-o dată totul căpătă înțeles pentru Alvito.

— Ai dreptate. Trebuie să ai dreptate. Dumnezeu să mă ierte, cum am putut fi atât de nerod?

— Vă rog, ascultați-mă din nou părinte. Mai sunt și alte lucruri. Îi șopti tainele despre Zataki și Onoshi.

— Nu e cu puțință!

— E de asemenea un zvon că seniorul Onoshi plănuiește să-l otrăvească pe seniorul Kyama.

— Imposibil!

— Vă rog să mă iertați, este foarte posibil. Sunt dușmani vechi.

— Cine ți-a spus toate astea, Maria?

— Zvonul zice că Onoshi o să-l otrăvească pe seniorul Kyama în timpul postului Sfântului Bernard de anul acesta, spuse Mariko obosită, ocolind cu bună știință întrebarea. Fiul lui Onoshi va fi noul senior, stăpân al pământurilor lui Kyama. Generalul Ishido a încuviințat asta, dacă se dovedește că stăpânul meu a trecut deja în Nemărginire.

— Dovezi, Mariko-san. Unde sunt dovezile?

— Îmi pare rău, nu am nici una, dar seniorul Harima e parte la această înțelegere.

— De unde știi asta? Cum de știe Harima? Spui că-i parte din complot?

— Nu, părinte. Doar că ar cunoaște taina.

— Cu neputință! Onoshi e prea tăcut și mult prea viclan. Dacă ar fi pus la cale asta, nimeni n-ar fi știut. Trebuie să te înșeli. Cine ți-a dat aceste informații?

— Nu pot să vă spun, vă rog să mă iertați. Dar cred că sunt adevărate. Alvito își lăsă mintea să zăbovească asupra tuturor posibilităților.

— Uraga! Uraga a fost confesorul lui Onoshi! Oh, Sfântă Fecioară! Uraga a încălcat taina confesionalului și a spus stăpânului său!

— Poate că taina aceasta n-are vreun sâmbure de adevăr, părinte, dar cred că e adevărată, totuși. Numai Dumnezeu cunoaște adevărul adevărat, *neh?*

Mariko nu-și dăduse la o parte vălurile și Alvito nu putea să vadă chipul ei. Deasupra zorii se întindeau pe cer. Privi spre mare. Acum putea vedea două corăbii, la orizont, îndreptându-se către sud-vest, vâslele galerei afundându-se la unison. Vântul era potrivit și marea liniștită. Pieptul îl durea și capul îi răsună de grozăvia celor ce-i fuseseră spuse. Se rugă ca Dumnezeu să-i vină în ajutor și încercă să dea la o parte adevărul de închipuire. În adâncul inimii știa că toate tainele erau adevărate și că ce-i spusese ea era fără cusur.

— Spui că seniorul Toranaga o să-l păcălească pe Ishido? Că o să câștige?

— Nu, părinte, dar fără ajutorul vostru seniorul Toranaga o să piardă. Nu te poți bizui pe seniorul Zataki. Zataki trebuie să fie întotdeauna o amenințare pentru stăpânul meu. Zataki știe asta și că toate făgăduielile lui Toranaga sunt fără valoare, pentru că în cele din urmă Toranaga trebuie să încerce să scape de el. Dacă aș fi Zataki, l-aș distruge pe Sudara și pe doamna Genjiko și pe toți copiii lor, în clipa în care mi-ar cădea în mână și-n aceeași clipă aș porni împotriva întăriturilor lui Toranaga din nord. Aș arunca legiunile împotriva nordului, ceea ce-i va atrage pe Ishido, Ikawa Jikkyu și toți ceilalți afară din prosteașca lor letargie. Toranaga poate fi înghițit prea ușor, părinte.

Alvito așteptă o clipă, apoi spuse:

— Ridică-ți vălul, Maria.

Văzu că fața ei era împietrită.

— De ce mi-ai spus toate astea?

— Ca să îi scap viața lui Anjin-san.

— Trădezi pentru el, Maria? Tu, Toda Mariko-noh-Buntaro, fiica generalului Akechi Jinsai, trădezi din cauza unui străin? Vrei ca eu să cred asta?

— Nu, îmi pare rău, dar și ca să apăr Biserica. Mai întâi ca să apăr Biserica, părinte... Nu știi ce să fac. Am crezut că ați putea... Seniorul Toranaga este singura speranță a Bisericii. Poate că puteți cumva să-l ajutați. Ca să apărați Biserica, seniorul Toranaga trebuie să fie ajutat acum. E un bărbat bun și înțelept, iar Biserica va înflori cu ajutorul lui. Știu că Ishido este adevăratul dușman.

— Cei mai mulți *daimyo* creștini cred că Toranaga va distruge Biserica și pe Moștenitor dacă îl va învinge vreodată pe Ishido și va căpăta puterea.

— S-ar putea, dar eu mă îndoiesc. Se va purta bine cu Biserica.

Întotdeauna a făcut-o. Ishido este anti-creștin, ca și doamna Ochiba.

— Toți marii *daimyo* creștini sunt împotriva lui Toranaga.

— Ishido e țaran. Toranaga-sama e drept și înțelept și sprijină negoțul.

— Trebuie să fie negoț, oricine ar cârmui.

— Seniorul Toranaga a fost întotdeauna prietenul vostru și dacă sunteți cinstiți cu el, va fi întotdeauna cu voi.

Arătă către fundație.

— Nu e asta o dovadă a cinstei sale? V-a dat acest pământ de bună-voie, chiar dacă nu l-ați sprijinit și a pierdut totul, chiar și prietenia voastră.

— Poate.

— Și-n cele din urmă, părinte, doar Toranaga-sama poate să împiedice un război nesfârșit, trebuie să știți asta. Ca femeie nu vreau să existe un război veșnic.

— Da, Maria. E singurul care ar putea face asta, poate.

Ochii lui alunecară pe deasupra ei. Fratele Michael plutea îngenunchat în rugăciuni, cele două slujnice așteptau răbdătoare lângă țarm. Iezuitul se simțea copleșit și totuși înălțat. Istovit și totuși, plin de putere.

— Mă bucur că ai venit aici și mi-ai spus toate astea. Îți mulțumesc, pentru Biserică și pentru mine, un slujitor al Bisericii. Am să fac tot ceea ce am spus.

Ea își înclină capul și nu spuse nimic.

— Mariko-san, vrei să duci un mesaj Părintelui Inspector?
— Da, dacă e la Osaka.
— Un mesaj personal.
— Da.
— Mesajul e prin viu grai. Spune-i tot ce mi-ai spus mie și ce ți-am spus eu. Totul.

— Foarte bine.
— Am fâgăduiala ta, înaintea lui Dumnezeu?
— Nu e nevoie să spunei asta pentru mine, părinte. Eu am primit. El o privi în ochi. Erau fermi, nemișcați și hotărâți.
— Te rog să mă ierți, Maria. Acum, haide să-ți ascult confesiunea. Ea-și coborî din nou vălurile.
— Vă rog să mă iertați, părinte. Nu merit nici măcar să mă spovedesc.
— Toată lumea are câte-un merit în fața Domnului.
— În afară de mine. Eu nu-l merit, părinte.
— Trebuie să te spovedești, Maria. Nu pot să continui cu liturghia, trebuie să ieși înaintea Domnului curățată.

Ea îngenunche.

— Vă rog să mă iertați, părinte, că am păcătuit, dar pot doar să mărturisesc că nu sunt vrednică să fiu spovedită, șopti ea cu vocea tremurătoare.

Compătimitor, părintele Alvito își puse ușor mâna pe capul ei.

— Fiica Domnului, voi cere iertarea lui Dumnezeu pentru păcatele tale. În numele Domnului, te dezleg de păcate și te înfățișez neîntinată în fața Lui.

O binecuvântă, apoi continuă liturghia pentru ea, în catedrala închipuită, sub cerul care se lumina de ziuă. O slujbă mai adevărată și mai minunată decât ar fi putut fi vreodată, pentru el și pentru ea.

***

Erasmus era ancorat în cel mai bun port adăpostit de furtuni pe care-l văzuse vreodată Blackthorne, destul de departe de țărm ca să-i lase destul loc de balans și totuși îndeajuns de aproape ca să fie în siguranță. Șase stânjeni de apă limpede deasupra unui fund de mare tare și, în afară de îngusta gâtuitură a intrării, de jur împrejur era un țărm înalt, care ar fi ținut orice flotă la adăpost de mânia oceanului.

Călătoria de la Yedo, lipsită de peripeții, dar obositoare, durase o zi. Galera se afla ancorată lângă un debarcader la o jumătate de *ri* către nord, lângă satul de pescari Yokohama și acum se aflau singuri la bord, Blackthorne și toți oamenii săi, olandezi și japonezi. Yabu și Naga erau pe țărm, inspectând Regimentul de Muschete și li se spusese să li se alăture cât de curând. Către vest soarele era jos, deasupra orizontului și cerul roșu promitea o zi minunată, a doua zi.

— De ce acum, *Uraga-san*? înteba Blackthorne de pe duneț, cu ochii roșii din cauza lipsei de somn.

Poruncise echipajului și tuturor să se așeze, iar *Uraga* îi ceruse să mai întârzie o clipă, ca să afle dacă era vreun creștin printre vasalii săi.

— Nu am putea aștepta până mâine?

— Nu, Alteță, îmi pare rău.

Uraga privea în sus către el, în fața vasalilor săi adunați, iar echipajul său olandez se strânsese într-un ghem neliniștit lângă treptele duneții.

— Vă rog să mă iertați, dar este foarte important să aflați asta numaidecât. Sunteți cel mai mare dușman al lor, deci trebuie să știți, pentru siguranța voastră. Vreau doar să vă apăr. Nu durează mult, *neh*?

— Sunt toți pe punte?

— Da, Alteță.

Blackthorne se apropie mai mult de balustradă și strigă tare în japoneză:

— E cineva creștin?

Nu răspunse nimeni.

— Poruncesc tuturor creștinilor să înainteze!

Nu răspunse nimeni, așa că se întoarse către Uraga:

— Trimite zece gărzi pe punte, apoi dă-le drumul celorlalți.

— Cu îngăduința voastră, Anjin-san....

De sub chimonou Uraga scoase o mică icoană pictată pe care o adusese de la Yedo și o aruncă cu fața în sus pe punte. Apoi calcă cu hotărâre pe ea. Blackthorne și echipajul se simțiră foarte tulburați din cauza profanării. Toți, în afară de Jan Roper.

— Vă rog, cereți fiecărui vasal să facă fel, spuse Uraga.

— De ce?

— Știu creștinii.

Ochii lui Uraga erau pe jumătate ascunși de borurile pălăriei sale.

— Vă rog, Alteță. Important ca fiecare om să facă la fel. Acum, în noaptea asta.

— În regulă, încuviință Blackthorne fără tragere de inimă.

Uraga se întoarse către vasali.

— La sfatul meu, stăpânul nostru vă cere tuturor să faceți asta.

Samurarii începură să bombăne între ei și unul îl întrerupse.

— Am spus deja că nu suntem creștini, *neh*? Ce mai dovedește dacă călcăm o pictură a unui zeu barbar? Nimic.

— Creștinii sunt dușmanii stăpânului nostru. Creștinii sunt vicleni, dar creștinii sunt creștini. Vă rog să mă iertați, îi cunosc pe creștini, dar spre rușinea mea mi-am părăsit adevărații zei, ai noștri. Îmi pare rău, dar cred că aceasta este necesar pentru siguranța stăpânului nostru.

Un samurai din primele rânduri zise de îndată:

— Atunci nu mai e altceva de spus.

Înaintă și calcă pe icoană.

— Nu mă închin nici unei religii barbare. Haideți și ceilalți, faceți ce vi s-a cerut.

Înaintară unul câte unul. Blackthorne îi privea în ciudat, neplăcându-i cele ce se întâmplau. Van Nekk spuse îngrijorat:

— Nu mi se pare în regulă.

Vinck privi către dunetă.

— Ticăloși împruțiti! Ne-ar tăia beregata fără să stea pe gânduri. Ești sigur că poți să te-ncrezi în ei, pilotule?

— Da.

Ginsel spuse:

— Nici un catolic n-ar face vreodată asta! Ei, Johann?

— Uraga-*sama* ăsta e isteț. Ce dacă nemernicii ăștia sunt papistași sau nu? Sunt tot niște scârnavii de samurai!

— Da, spuse Croocq.

— Chiar și-așa, nu-i drept ce fac, repetă van Nekk.

Samurarii continuară să calce pe icoană unul câte unul, strângându-se apoi în grupuri. Era o treabă plicticoasă și lui Blackthorne îi păru rău că încuviințase, pentru că avea treburi mai importante de făcut până la căderea serii. Privi satul și faleza. Sutele de adăposturi cu acoperișuri de paie ale taberei Regimentului de Muschete împetrișau poalele dealurilor. Atât de multe de făcut, se gândi, nerăbdător să ajungă pe țarm, dornic să vadă pământul, bucurându-se de fieful pe care Toranaga i-l dăduse și pe care se afla Yokohama. Dumnezeule din ceruri, își spuse, sunt stăpân peste unul din cele mai mari porturi din lume!

Brusc, unul dintre bărbați trecu pe lângă icoană, își smulse sabia și sări la Blackthorne. O duzină de samurai uluiți săriră curajoși în calea lui, așezându-se între el și dunetă, în timp ce Blackthorne se răsuci cu pistolul ridicat și ținti. Ceilalți se împrăștiară, împingându-se, împiedicându-se unul pe celălalt. Samuraiul alunecă și se opri urlând de furie, apoi își schimbă direcția și izbi în Uraga, care reuși ca prin minune să se ferească

de lovitură. Omul se răsuci, în timp ce alt samurai se repezi la el, se luptă sălbatic pentru o clipă, apoi alergă către copastie și se aruncă peste bord.

Patru dintre cei care știau să înoate își lăsară săbiile, își puseră pumnalele în gură și săriră după el, iar ceilalți și olandezii se înghesuiră la parapet.

Blackthorne se repezi către unul dintre bocaportii tunurilor. Nu putea să vadă nimic dedesubt; apoi zări patru umbre zvârcolindu-se sub apă. Un om ieși la suprafață după aer și se scufundă din nou. În curând apărură la suprafață patru capete, iar între ele un cadavru cu un pumnal înfipt în gât.

— Ne pare rău, Anjin-san. E pumnalul lui, strigă către el unul dintre samurai din apă, acoperind zgomotul făcut de ceilalți.

— Uraga-san, spune-i să-l caute, apoi lasă-l peștilor.

Cercetarea nu dezvălui nimic. Când toți fură înapoi pe punte Blackthorne arătă cu pistolul către icoană.

— Toți samurarii, încă odată!

Fu ascultat deîndată și el se îngriji ca fiecare om să treacă proba. Apoi, din cauza lui Uraga și ca să-l mulțumească, porunci echipajului să facă la fel. La început fură câteva proteste.

— Haideți, mărâi Blackthorne. Grăbiți-vă, sau vă calc în picioare!

— Nu-i nevoie să zici asta, pilotule, spuse van Nekk. Noi nu suntem împuțiți de păgâni sodomiți!

— Ei nu sunt păgâni sodomiți împuțiți, sunt samurai, pentru Dumnezeu!

Îl priviră îndelung cum stătea acolo sus, pe dune. Un val de mânie amestecată cu teamă trecu printre ei. Van Nekk începu să spună ceva, dar Ginsel îl repezi.

— Samurarii sunt ticăloși păgâni și ei, sau alții asemenea lor, l-au ucis pe Pieterzoon, pe Căpitanul nostru General și pe Maetsukker.

— Da, dar fără samurarii ăștia n-o să mai ajungem vreodată acasă, înțelegeți?

Toți samurarii îi priveau. Amenințători, se apropiară de Blackthorne ca pentru a-l apăra. Van Nekk spuse:

— S-o lăsăm baltă, ei? Suntem cu toții nervoși și obosiți. A fost o noapte lungă. Nu suntem stăpâni pe viețile noastre aici, nici unul dintre noi și nici pilotul. Pilotul știe ce face. El e mai-marele, el e Căpitanul General, acum.

— Da, este, da' nu-i drept să treacă de partea lor și, pentru Dumnezeu, nu e rege! Suntem toți egali! șuieră Jan Roper. Doar pentru că e-narmat ca și ei și-mbrăcat ca ei și poa' să vorbească cu sodomiții, nu-nseamnă că-i rege peste noi! Avem drepturi și asta-i legea noastră și a lui, pentru numele lui Dumnezeu, chiar dacă el e englez. A făcut jurământ sfânt să se supună legilor, nu-i așa, pilotule?

— Da, spuse Blackthorne. Este legea noastră pe mările noastre, unde noi suntem stăpâni și mai mulți. Aici nu suntem, așa că faceți ce vă spun – și repede.

Mormăind, se supuseră.

— Sonk, ai găsit ceva grog?

— Nu, domnule, nici măcar o afurisită de picătură!

— O să trimit *saké* la bord. Apoi adăugă în portugheză: Uraga-san, ai să vii la țarm cu mine și ai să iei câțiva oameni să vâslească. Voi patru, spuse în japoneză, arătând la cei care săriseră peste bord. Voi patru, acum căpitani, înțelegeți? Luați cincizeci de oameni fiecare.

— Hai, Anjin-san.

— Care-i numele tău? îl întrebă pe unul dintre ei, un om tăcut, înalt, cu o cicatrice pe obraz.

— Nawa Chisato, stăpâne.

— Ești căpitan astăzi. Toată corabia. Până mă-ntorc.

— Da, stăpâne.

Blackthorne se îndreptă către pasarelă. O barcă era legată dedesubt.

— Un' te duci pilotule? întrebă van Nekk, neliniștit.

— La țärm. Mă întorc mai târziu.

— Bine, mergem cu toții!

— Pentru Dumnezeu, vin și eu...

— Și eu...

— Iisuse Cristoase, nu mă lăsa...

— Nu, mă duc singur.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cu noi cum rămâne? țipă van Nekk. Noi ce-o să facem? Nu ne lăsa, pilotule! Ce o să se...

— Voi o să așteptați, le spuse Blackthorne. O să mă îngrijesc să vă trimit mâncare și băutură la bord.

Ginsel se repezi înainte.

— Am crezut că ne-ntoarcem înapoi la noapte. De ce nu ne-ntoarcem la noapte? Cât o să stăm aici, pilotule? Și cât...

— Pilotule, ce-i cu Yedo? întrebă Ginsel, tare. Cât de mult o să stăm aici, cu maimuțele astea afurisite?

— Da, maimuțe, pentru Dumnezeu! spuse vesel Sonk.

— Ce-o să se-ntâmpile cu lucrurile noastre și cu-ai noștri?

— Da, ce-i cu *eții* noștri, pilotule? Cu oamenii noștri și cu puicuțele noastre?

— O să fie aici mâine.

Blackthorne își stăpâni furia.

— Aveți răbdare. Mă-ntorc de îndată ce pot. Baccus, ia comanda.

Se întoarse să plece.

— Merg cu tine! spuse Jan Roper, provocator, pornind după el. Suntem în port, așa că facem ca-ntotdeauna și vreau niște arme.

Blackthorne se întoarse către el și o duzină de săbii își părăsiră tecile, gata să-l ucidă pe Jan Roper.

— Încă un cuvânt dacă mai dai din tine și ești un om mort!

Negustorul înalt și suplu roși și îngheță.

— Stăpânește-ți limba când ești în preajma acestor samurai, fiindcă oricare dintre ei o să-ți zboare capul înainte să-l pot împiedica, doar din cauza purtărilor tale, lăsând la o parte altele! Sunt foarte iuți la mânie și, lângă tine, mă-nfurii și eu și-o să primești arme când o să ai nevoie de ele! Ai înțeles?

Jan Roper încuviință morocănos din cap și dădu înapoi. Samuraii erau încă amenințatori, dar Blackthorne îi liniști și le porunci, sub pedeapsa cu moartea, să-i lase echipajul în pace.

— Mă-ntorc curând.

Coborî pasarela și urcă în barcă, cu Uraga și alți samurai urmându-l îndeaproape. Chisato, căpitanul, se apropie de Jan Roper, care se fâstâci sub privirea amenințătoare, se înclină și plecă. Când fură destul de departe de corabie, Blackthorne îi mulțumi lui Uraga pentru că-l prinsese pe trădător.

— Vă rog, fără mulțumiri, a fost numai datoria.

Blackthorne spuse în japoneză, astfel ca și ceilalți să poată înțelege:

— Da, datorie, dar *koku* al tău schimbă acum. Acum nu douăzeci, acum, o sută pe an.

— Oh, Alteță, vă mulțumesc, n-o merit. Îmi făceam numai datoria și trebuie...

— Vorbește rar, nu înțeleg.

Uraga își ceru iertare și vorbi mai rar. Blackthorne îl lăudă din nou, apoi se așeză în largul lui la prova bărcii, doborât de oboseală. Se forță să-și țină ochii deschiși și privi înapoi, la corabie, să se convingă din nou că era așezată bine. Van Nekk și ceilalți erau la parapet și îi păru rău că-i adusesse la bord, deși știa că n-avusese de ales. Fără ei, călătoria n-ar fi putut fi sigură.

Haimanale rebele! își zise. Ce dracu' să fac cu ei? Toți vasalii mei știu despre satul *eta* și sunt toți la fel de dezgustați... Iisuse Cristoase, ce

încurcătură! *Karma, neh?*

Adormi. Când barca izbi cu prova în mal, în apropierea debarcaderului, se trezi. La început nu-și putu aminti unde era. Visase că se afla înapoi la castel, în brațele lui Mariko, ca noaptea trecută.

În noaptea ce trecuse, după ce făcuseră dragoste, rămăseseră pe jumătate adormiți unul în brațele celuilalt, Fujiko împărtășindu-le taina și Chimmoko de pază, când Yabu și samurarii săi bătuseră la ușă. Seara începuse atât de plăcut. Fujiko o invitase discret și pe Kiku și lui i se păruse că n-o văzuse niciodată mai frumoasă și mai plină de viață. Când clopotele sunaseră sfârșitul Orei Porcului, Mariko sosise punctuală. Avuseseră gustări și *saké*, dar curând Mariko spărsese vraja.

— Îmi pare rău, dar ești în mare primejdie, Anjin-san, îi explicase ea și când repetase ceea ce Gyoko îi spusese despre a nu avea încredere în Uraga, atât Kiku cât și Fujiko fuseseră la fel de tulburate.

— Vă rog, nu vă faceți griji. Am să fiu cu ochii pe el, nu vă temeți, le liniștise el.

Mariko continuase:

— Poate c-ar trebui să te păzești la fel și de Yabu-sama, Anjin-san.

— Cum?

— În după-amiaza asta am văzut ura de pe chipul dumitale. Și el a văzut-o.

— N-are-a face, spusese. *Shigata ganai, neh?*

— Nu, îmi pare rău, a fost o greșeală. De ce ți-ai chemat oamenii la început, când îl înconjuraseră pe Yabu-sama? Cu siguranță că și asta a fost o mare greșeală. L-ar fi ucis iute și dușmanul tău ar fi fost mort, fără nici un fel de pericol pentru dumneata.

— Asta n-ar fi fost drept, Mariko-san. Atâția oameni împotriva unuia singur. N-ar fi fost cinstit.

Mariko explicase lui Kiku și lui Fujiko ce spusese el.

— Te rog să mă ierți, Anjin-san, dar noi toate credem că este un fel de-a gândi foarte primejdios și te implorăm să-l lași de-o parte. E chiar foarte greșit și chiar foarte naiv. Te rog să mă ierți că am fost atât de directă. Yabu-san o să te distrugă.

— Nu, nu încă. Sunt încă prea important pentru el și pentru Omi-san.

— Kiku-san, spune, te rog, spune-i lui Anjin-san să se ferească de Yabu și de acest Uraga. Lui Anjin-san s-ar putea să-i vină greu să-nțeleagă ce înseamnă aici "important", *neh?*

— Da, sunt de acord cu Kiku-san, spusese Fujiko.

Mai târziu Kiku plecase ca să-l distreze pe Toranaga, apoi Mariko risipise din nou pacea încăperii.

— În noaptea asta trebuie să-ți spun *sayonara*, Anjin-san. Plec în zori.

— Nu, acum nu mai e nevoie, spusese. Totul poate fi schimbat acum. Te iau la Osaka. O să iau o galeră, sau o corabie de coastă. La Nagasa...

— Nu, Anjin-san, îmi pare rău. Trebuie să plec, așa cum mi s-a poruncit.

Nici un fel de insistență nu o convinsese.

O simțise pe Fujiko privindu-l în tăcere, iar inima-l duruse la gândul plecării lui Mariko. Se uitase la Fujiko. Ea-și ceruse iertare pentru o clipă. Trăsese panoul-*shoji* în urma ei și rămăseseră singuri, știind că Fujiko nu se va întoarce, că erau în siguranță pentru puțin timp. Se iubiseră în grabă și cu furie. Apoi se auziseră voci și pași și abia avuseseră timp să se-aranjeze înainte ca Fujiko să li se alăture prin ușa interioară și Yabu să pășească înăuntru, aducând poruncile lui Toranaga pentru o plecare imediată și tainică.

— Yokohama, apoi Osaka, pentru o scurtă oprire, Anjin-san. Din nou la drum, către Nagasaki, din nou la Osaka și din nou acasă, aici! Am trimis după echipajul dumitale să se prezinte la corabie.

Îl năpădisese bucuria în fața acestei victorii trimise de ceruri.

— Da, Yabu-san, dar Mariko-san? Mariko-san merge la fel Osaka,

neh? Mai bine cu noi. Mai repede, mai sigur, *neh?*

— Nu cu puțință, îmi pare rău. Trebuie grăbit. Să mergem! Fluxul, înțelegi "fluxul", Anjin-san?

— *Hai*, Yabu-san, dar Mariko-san merge Osaka...

— Îmi pare rău, ea are porunci, așa cum și noi avem poruncile noastre. Mariko-san, te rog, explică-i. Spune-i să se grăbească.

Yabu fusese de neclintit și așa de târziu în noapte era cu neputință să meargă la Toranaga să-i ceară retragerea ordinului. Nu fusese timp și nu putuseră rămâne singuri ca să vorbească și altele cu Mariko sau Fujiko și nu putuseră decât să-și ia la revedere politicos, dar aveau să se întâlnească în curând, în Osaka.

— Foarte curând, Anjin-san, spusese Mariko.

— Sfinte Dumnezeule, ajută-mă să n-o pierd, spuse Blackthorne. Pescărușii țipau deasupra plajei, țipetele lor întărindu-i singurătatea.

— Pe cine, Alteță?

Blackthorne reveni la realitate. Arată către corabia din depărtare.

— Când vorbim despre corăbii, noi spunem *ele*. Ne gândim ca la persoane feminine, nu masculine. *Wakarimasu ka?*

— *Hai*.

Blackthorne putea încă să vadă micile siluete ale echipajului său și din nou se găsi în fața aceleiași dileme de nerezolvat. Trebuie să-i aduci la bord, își spuse și încă alții ca ei și noii veniți n-o să se împace nici ei prea bine cu samurarii și-or să fie și catolici, cei mai mulți. Dumnezeule din ceruri, cum să-i stăpânesc pe toți? Mariko avea dreptate. În preajma catolicilor sunt un om mort.

— Chiar și eu, Anjin-san, spusese ea noaptea trecută.

— Nu, Mariko-chan, nu dumneata.

— Spuneai că suntem dușmanii dumitale, în după-amiaza.

— Am spus că cei mai mulți dintre catolici sunt dușmanii mei.

— Or să te ucidă dacă au să poată.

— Da, dar tu... o să ne întâlnim într-adevăr la Osaka?

— Da. Te iubesc. Anjin-san. Tine minte, ferește-te de Yabu-san...

A avut dreptate în ce-l privește pe Yabu, gândi Blackthorne, orice ar zice el, orice ar făgădui. Am făcut o mare greșală chemând înapoi oamenii mei, când îl incolțiseră. Ticălosul ăla o să-mi taie gâtul de îndată ce n-o să mai aibă nevoie de mine. Oricât de mult se preface el că o să fie altfel. Și, totuși, am nevoie de el. N-am să pot ajunge niciodată în Nagasaki și înapoi fără sprijinul cuiva. Și desigur, o să-mi fie de-ajutor să-l convingă pe Toranaga. Cu el la conducerea a două mii de fanatici am putea face prăpăd în Nagasaki și, poate, chiar la Macao.

Sfântă Fecioară, singur sunt neputincios!

Apoi își aminti ce-i spusese Gyoko lui Mariko, despre Uraga și despre a nu avea încredere în el. Gyoko a greșit în privința lui, gândi. Unde-a mai greșit ea, oare?

CAPITOLUL 52

După o îndelungară călătorie cu galera, Blackthorne se afla din nou pe căile maritime aglomerate ale Osakăi, simțind aceeași greutate apăsătoare a orașului ca și atunci când îl văzuse pentru prima dată. Taifunul pustiise orașul, lăsându-i răni adânci, iar unele zone erau încă înnegrite de foc, dar imensitatea lui părea aproape neatinsă și încă dominată de castel. Chiar și de la această distanță, de mai mult de o leghe, putea să vadă centura colosală a primului zid, întăriturile ridicate mult deasupra pământului, dar toate strivite de amenințarea trufașă a donjonului.

— Cristoase, spuse Vinck neliniștit, stând lângă el la provă, nu-i cu puțință să fie atât de mare! Amsterdamul e-un spârc de muscă pe lângă el!

— Da. Furtuna a lovit orașul, da' nu așa de rău. Nimic n-ar putea atinge castelul.

Taifunul lovise cu putere dinspre sud-vest, cu două săptămâni în urmă. Fuseseră destule semne, norii joși și amenințători și rafale de vânt și ploaie, așa că se grăbiseră să ducă galera într-un port sigur, ca să aștepte trecerea furtunii. Așteptaseră cinci zile. În afara portului oceanul ridicase valuri înspumate, iar vântul fusese mai puternic și mai violent decât orice întâlnise vreodată Blackthorne.

— Cristoase! spuse din nou Vinck. Aș vrea să fim acasă. Ar fi trebuit să ajungem acasă de-acu' un an.

Blackthorne îl adusese pe Vinck cu el de la Yokohama și-i trimise pe ceilalți înapoi la Yedo, lăsându-l pe *Erasmus* în siguranță și păzit, sub comanda lui Naga. Echipajul său fusese bucuros să poată pleca, iar el se bucurase că putuse scăpa de ei. În noaptea aceea avuseseră o ceartă violentă în privința banilor navei. Banii erau ai Companiei, nu ai lui. Van Nekk era trezorerul expediției și starostele negustorilor și, împreună cu Căpitanul General, avea puterea asupra lor. După ce fuseseră numărați și renumărați și văzuseră că erau toți, mai puțin o mie de monezi, van Nekk, sprijinit de Jan Roper, se împotrivi ca el să poată lua suma pe care-o ceruse ca să angajeze alți oameni.

— Vrei mult prea mult, pilotule! Va trebui să le oferi mai puțin.

— Iisuse Cristoase, trebuie să plătim oricât ne-ar costa. Trebuie să am marinari și tunari!

Lovise cu pumnul în masa din cabina cea mare.

— Cum altfel o să ajungem acasă?

În cele din urmă îi convinse să ia îndeajuns, scârbit că îl făcuseră să-și iasă din fire din pricina cărpănoșeniei lor. În ziua următoare îi trimisese înapoi la Yedo, cu o zecime din tezaur împărțită între ei, ca să acopere plățile din urmă, iar ceilalți bani rămăseseră sub pază pe corabie.

— De unde știm că aici vor fi în siguranță? întrebă nemulțumit Jan Roper.

— Rămâi și păzește-i tu, atunci!

Dar nici unul dintre ei nu voise să rămână la bord. Vinck se învoise să vină cu el.

— De ce el, pilotule? întrebă van Nekk.

— Pentru că e marinar și-o să am nevoie de ajutor.

Blackthorne fusese bucuros să-i vadă plecând. Odată ieșiți pe mare, începuse să-l schimbe pe Vinck după felul japonez. Vinck era stoic în privința asta, având încredere în Blackthorne, căci navigase cu el prea mulți ani ca să nu-l cunoască îndeajuns.

— Pilotule, pentru tine o să mă îmbăiez și-o să mă spăl în fiecare zi. Da' să fiu eu afurisit dac-o să-mbrac gioarsa aia de cămașă de noapte!

Peste zece zile, pe jumătate gol, Vinck legăna fericit sonda, cu centura sa lată strânsă pe burtă, cu un pumnal înfipt în teacă la spate și unul dintre pistoalele lui Blackthorne strecurat în cămașa lui zdrențuită dar curată.

— Nu trebuie să mergem la castel, nu-i așa, pilotule?

— Nu.

— Iisuse Cristoase, mai bine să stăm cât mai departe de el.

Ziua era minunată. Un soare cald scliffea deasupra mării liniștite. Vâslașii erau încă plini de vlagă și disciplinați.

— Vinck, uite-acolo a fost ambuscada!

— Iisuse Cristoase, ia uite-te la recifele alea!

Blackthorne îi povestise despre evadarea lui la un pas de moarte, despre focurile de alarmă de pe creneluri, despre mormanele de morți de pe țărm și despre fregata dușmană care se năpustise supra lui.

— Ah, Anjin-san.

Yabu veni să li se alăture.

— Bine, *neh?* arătă la dezastrul de pe țărm.

— Rău, Yabu-*sama*.

— E dușmanul, *neh*?

— Oamenii nu sunt dușmani. Numai Ishido și samurarii sunt dușmani, *neh*?

— Castelul e dușman, răspunse Yabu, lăsând să se vadă îngrijorarea sa și a tuturor celor de la bord. Aici totul e potrivit.

Blackthorne îl privi îndreptându-se către provă, vântul fluturându-i chimonoul de pe pieptul lat. Vinck își coborî vocea.

— L-aș omorî pe ticălosul ăsta, pilotule!

— Da. Nu l-am uitat nici eu pe bătrânul Pieterzoon, nu-ți face griji.

— Nici eu. Dumnezeu mi-e martor. Habar n-am cum poți vorbi vorba lor. Ce-a zis?

— A fost doar politicoș.

— Care-i planul?

— Ancorăm și așteptăm. El pleacă pentru o zi sau două și noi ținem capul la cutie și-așteptăm. Toranaga a spus c-o să trimită mesaje pentru scrisori de liberă trecere, de care avem nevoie, dar chiar și-așa o să stăm cumiți la bord.

Blackthorne cercetă cu privirea navele și valurile din jur, în căutarea unui pericol, dar nu văzu nici unul. Totuși, îi spuse lui Vinck:

— Mai bine du-te să strigi adâncimea acum. Nu se știe niciodată!

— *Aye!*

Yabu îl privi pe Vinck legănând sonda apoi porni înapoi către Blackthorne.

— Anjin-*san*, poate ar trebui să iei galera și să te duci la Nagasaki. Nu mai aștepta, ei?

— În regulă, apuse binevoitor Blackthorne, fără să se lase momit.

Yabu râse.

— Îmi plăci, Anjin-*san*, dar îmi pare rău, singur o să mori curând. Nagasaki foarte rău pentru tine.

— Osaka rău, peste tot rău!

— *Karma*.

Yabu zâmbi din nou. Blackthorne se prefăcu că gustă gluma. Stătuseră de vorbă de multe ori despre acest lucru în timpul călătoriei. Blackthorne învățase multe despre Yabu. Îl ura și mai mult, se încredea și mai puțin în el, îl respecta mai mult și știa că *karma* lui și-a sa se împleteau.

— Yabu-*san* are dreptate, Anjin-*san*, spusese Uruga. Poate să te aperi la Nagasaki, eu nu.

— Din cauza unchiului dumitale, seniorul Harima?

— Da. Poate că sunt deja declarat proscris, *neh*? Unchiul meu e creștin, deși cred că un creștin de orez.

— Ce-nseamnă asta?

— Nagasaki este feuda lui. Nagasaki are un mare port pe coasta Kyushu, dar nu cel mai bun. Așa că el repede simte de unde bate vântul, *neh*? Devine creștin și poruncește tuturor vasalilor săi să se creștineze. Îmi poruncește mie să mă creștinez și mă bagă în școala iezuiților, apoi aranjează să fiu trimis ca unul dintre solii creștini, Papei. Dă pământ iezuiților și, cum ai spune domnia-ta, se gudură în fața lor, dar în inimă este totuși japonez.

— Iezuiții știu ceea ce gândești?

— Da, desigur.

— Cred și ei tot așa despre creștinii de orez?

— Ei nu ne spun *nouă*, convertiților, ceea ce cred cu-adevărat, Anjin-*san*. Și nici între ei, de cele mai multe ori. Ei sunt educați să țină taine, să folosească taine și să afle taine, dar niciodată să nu le dezvăluie. În asta seamănă foarte tare cu japonezii.

— Mai bine rămâi aici în Osaka, Uruga-*san*.

— Vă rog să mă iertați, Alteță, sunt vasalul vostru. Dacă mergeți la

Nagasaki, merg și eu.

Blackthorne știa că Uraga devenea un ajutor de neprețuit. Omul îi dezvăluise atât de multe taine iezuite. O mulțime despre locul, motivele și timpul negustoriei lor, treburile lor interne și toate incredibilele lor manevre de pe tot cuprinsul pământului. Așa cum îi spusese la fel de multe lucruri despre Harima și Kyama și despre cum gândeau acei *daimyo* creștini și de ce, poate, erau de partea lui Ishido.

Doamne, știu atât de multe încât acum n-aș avea preț în Londra! Și totuși am atâtea de învățat! Cum aș putea să fac să dăinuiesc toate cunoștințele astea? De pildă că negoțul cu China, care pentru Japonia înseamnă doar mătase, înseamnă zece milioane în aur în fiecare an și că, chiar și-acum, iezuiții au unul dintre cei mai devotați preoți la curtea împăratului din China, în Beijing, onorat cu un rang înalt, un confident al celor puternici, vorbind desăvârșit chineza. Dacă aș putea să trimit măcar o scrisoare, dac-aș avea măcar un mesager!

În schimbul tuturor acestor cunoștințe, Blackthorne începu să-l învețe pe Uraga tainele navigației, despre marea schismă religioasă și despre parlament. De asemenea, îl învață pe el și pe Yabu cum să folosească un tun. Amândoi erau elevi sârguincioși. Uraga e-un bărbat bun, gândi. Fără probleme, doar că se rușinează de lipsa cozii de samurai. Asta o să crească curând.

Se auzi un strigăt de avertisment de la omul de veghe.

— Anjin-san!

Căpitanul japonez arăta cu mâna înainte, către un cutter elegant, cu douăzeci de vâsle, care se apropia dinspre tribord. La catargul principal erau însemnele lui Ishido. Alături de ele se aflau cele ale Consiliului Regenților, aceleași sub care Nebara Jozen și oamenii săi călătoriseră către Anjiro, către moarte.

— Cine e? întrebă Blackthorne, simțind cum crește încordarea în toată nava. Toți ochii erau ațintiți în depărtare.

— Nu pot să văd, îmi pare rău, spuse căpitanul.

— Yabu-san?

Yabu ridică din umeri.

— Un oficial.

Pe măsură ce cutterul se apropia, Blackthorne văzu un bărbat în vârstă, așezat sub un baldachin la pupă, purtând haine împodobite, de ceremonie și pelerina cu umeri largi. Nu purta săbii. În jurul lui erau samurarii în uniforme gri ai lui Ishido.

Toboșarul își opri bătăile ca să-i îngăduie cutterului să se lipească de galeră. Oamenii alergară să-l ajute pe acel personaj oficial să urce la bord. Ua pilot japonez sări după el și, după nenumărate plecăciuni, preluă conducerea galerei.

Yabu și bărbatul în vârstă erau deosebit de ceremonioși și gravi. În cele din urmă se așezară pe perne de ranguri diferite, personajul oficial luând cel mai bun loc, la pupă. Samuraii, atât ai lui Yabu cât și cei în gri, se așezară cu picioarele încrucișate sau în genunchi pe puntea principală, în jurul lor, pe locurile de cele mai mică importanță.

— Consiliul îți urează bun-venit, Kasigi Yabu, în numele Înălțimii Sale Imperiale, spuse bărbatul.

Era scund și îndesat, cam trecut, un sfetnic de rang înalt al regenților la ceremonii, având de asemenea și un rang la Curtea Imperială. Se numea Ogaki Takamoto și era prinț de al șaptelea rang, iar funcția sa era aceea de intermediar între curtea Maiestății Sala Imperiale, Fiul Cerului, și regenți. Dinții săi erau vopsiți în negru, așa cum prin tradiția de secole îi aveau toți curtenii din jurul împăratului.

— Mulțumesc, prințe Ogaki. E o cinste să fiu aici, în numele seniorului Toranaga, spuse Yabu, foarte impresionat de onoarea care i se făcea.

— Da, sunt sigur. Bineînțeles ești aici și în folosul domniei-tale, *neh?* spuse Ogaki sec.

— Desigur, răspuse Yabu.

— Când va sosi seniorul Toranaga?

— Îmi pare rău, dar *tai-fun*-ul m-a întârziat cinci zile și n-am nici o știre de când am plecat.

— Ah, da, *tai-fun*-ul. Da, Consiliul a fost atât de bucuros să afle că furtuna nu te-a atins.

Ogaki tuși.

— Cât despre stăpânul domniei-tale, îmi pare rău să-ți spun că nici n-a ajuns măcar la Odawara. Au fost tot felul de nesfârșite întârzieri și s-a vorbit despre boală. Regretabil, *neh?*

— Oh, da. Foarte. Nimic serios, cred? întrebă Yabu imediat, nespun de bucuros de-a fi părtaș la taina lui Toranaga.

— Nu, din fericire nimic serios. Din nou tusea seacă. Seniorul Ishido a înțeles că stăpânul domniei-tale va ajunge mâine la Odawara.

Yabu lăsă să se vadă surpriza cuvenită.

— Când am plecat, acum douăzeci și una de zile, totul era gata de plecare. Apoi s-a îmbolnăvit seniorul Hiro-matsu. Știu că seniorul Toranaga era foarte îngrijorat, dar și nerăbdător să-și înceapă călătoria, așa cum sunt și eu nerăbdător să-mi încep pregătirile pentru sosirea sa.

— Totul e pregătit, spuse bărbatul mărunț.

— Desigur că Consiliul n-ar avea nimic împotriva dacă am să verific aranjamentele, *neh?*

Yabu era foarte vorbăreț.

— Este esențial ca ceremonia să fie pe măsura Consiliului și ocaziei, *neh?*

— Pe măsura Maiestății Sale Imperiale, Fiul Cerului. Este invitația lui, acum.

— Desigur, dar....

Buna dispoziție a lui Yabu dispăru.

— Vreți să spuneți... vreți să spuneți că Majestatea Sa Imperială va fi aici?

— Prealuminatul a încuviințat umila rugămintă a regenților de-a primi *personal* legământul de supunere al noului Consiliu, al acelor *daimyo* mai importanți, împreună cu seniorul Toranaga, cu familia sa și vasalii. Sfetnicii mai de seamă ai Înălțimii Sale Imperiale au fost rugați să aleagă o zi norocoasă pentru – pentru un astfel de ritual. Aceasta va fi a douăzeci și una zi din al cincilea an al erei Keicho.

Yabu rămase uluit.

— În *nouăsprezece* zile?

— La amiază.

Cu multă eleganță, Ogaki scoase o batistă de hârtie din mânecă și-și suflă delicat nasul.

— Te rog să mă ierți. Da, la amiază. Semnele se arată perfecte.

Seniorul Toranaga a fost informat acum paisprezece zile printr-un mesager imperial. Acordul său umil, exprimat imediat, a fost adus la cunoștința regenților acum trei zile.

Ogaki scoase un sul subțire de hârtăe.

— Iată și invitația domniei-tale, senior Kasigi Yabu, la ceremonie.

Yabu tresări la vederea sigiliului imperial, sub formă de crizantemă cu șaisprezece petale. Știa că *nimeni*, nici chiar Toranaga n-ar fi putut refuza o astfel de invitație. Un refuz ar fi o insultă de neînchipuit la adresa divinității, o nesupunere fățișă și, deoarece întreg pământul aparținea Împăratului, ar fi dus la pierderea imediată a tuturor proprietăților, la care s-ar fi adăugat imediat o invitație imperială de a-și face pe dată *seppuku*, emisă în numele lui de către regenți, pecetluită de asemenea cu Marele Sigiliu. O astfel de invitație ar fi fost definitivă și ar fi trebuit urmată.

Yabu se zbătea disperat să-și recapete stăpânirea de sine.

— Îmi pare rău, nu te simți bine? întrebă Ogaki binevoitor.

— Îmi pare rău, bolborosi Yabu, dar nici chiar în cele mai frumoase

visuri ale mele... nimeni nu și-ar fi putut imagina că Prealuminatul ar...ne-ar onora așa de mult, *neh?*

— Așa-i, oh, da. Extraordinar!

— Uluitor. Alteța Sa Imperială va... se va gândi să părăsească Kyoto și să vină la Osaka.

— Așa-i. Totuși, în cea de-a douăzeci și una zi, Luminăția Sa și Însemnele imperiale vor fi aici.

Însemnele imperiale, fără de care nici o succesiune nu era legală, erau Cele Trei Comori Sacre, socotite divine, despre care se credea că fuseseră aduse pe pământ de către zeul Ninigi-noh-Mikoto și încredințate de către el însuși nepotului său Jimmu Tenno, primul împărat pământean, iar de către acesta urmașului său și de la acesta mai departe, din urmaș în urmaș, până astăzi, împăratului Go-Nijo: Sabia, Oglinda și Nestemata. Sabia Sacră și Nestemata îl însoțeau întotdeauna pe împărat în drumurile oficiale, când acesta trebuia să rămână peste noapte departe de palat. Oglinda era ținută în sanctuarul interior de la marele altar Shinto din Izu. Sabia, Oglinda și Nestemata aparțineau Fiului Cerului. Erau simboluri divine ale puterii legale, ale divinității sale și dovedeau că atunci când *el* se mișca, tronul divin se mișca *împreună* cu el. Și astfel, puterea se mișca întotdeauna cu *el*.

Yabu hârâi:

— E aproape cu neputință să cred că pregătirile pentru sosirea Sa ar putea fi făcute în timp.

— Generalul Ishido, în numele regenților, l-a rugat pe Prealuminat chiar în clipa în care a auzit de la seniorul Zataki că seniorul Toranaga a încuviințat la Yokosé, spre uimirea tuturor, să vină la Osaka și să se incline sorții. Doar marea cinste pe care o face stăpânul domniei-tale, regenților, i-a făcut pe aceștia să-l roage pe Fiul Cerului să lumineze împrejurarea cu prezența Sa. Din nou tusea seacă. Te rog să mă ierți. Ai dori, poate, să-mi dai încuviințarea dumitale în scris, cât de curând cu putință?

— Pot s-o fac chiar acum? întrebă Yabu, simțindu-se lipsit de puteri.

— Sunt convins că regenții vor aprecia aceasta.

Fără vlagă, Yabu trimise după cele trebuitoare scrisului. *Nouăsprezece* auzea mereu în minte. *Nouăsprezece* zile! Toranaga poate să întârzie doar nouăsprezece zile și apoi trebuie neapărat să fie aici. E timp îndeajuns ca s-ajung la Nagasaki și-napoi la Osaka, dar nu îndeajuns să pornesc atacul de pe mare asupra Corabiei Negre și s-o iau și, deci, nu îndeajuns să-i incolțesc pe Harima, Kyama, sau Onoshi, sau pe preoții creștini și, deci, nu îndeajuns timp ca să pornesc "Cer de Purpură", așa că întregul plan al lui Toranaga este doar un vis. Oh, oh, oh!

Toranaga a dat greș. Trebuia să-mi închipui că așa o să se întâmple. Răspunsul la toate întrebările mele e limpede: sau mă încred orbește în Toranaga, că o să reușească să se strecoare din capcană și-l ajut pe Anjin-*san*, așa cum am plănuțit, să-și facă rost de oameni ca să ia Corabia Neagră cât mai iute, sau trebuie să mă duc la Ishido și să-i spun tot ce știu și să-ncerc să-i ofer toate astea în schimbul vieții și feudei mele.

Care dintre ele?

Îi fură aduse hârtie, pensulă și cerneală. Dădu grijile de-o parte pentru moment și se concentră, încercând să scrie cât mai desăvârșit și mai frumos era în stare. Ar fi fost de neînchipuit să răspundă Fiului Cerului cu mintea tulburată. Când termină de scris răspunsul luase deja hotărârea definitivă: avea să urmeze până la capăt sfatul lui Yuriko. Deîndată greutatea care îi apăsa inima dispăru și se simți deosebit de ușurat. Își semnă numele cu o înfloritură mândră.

Cum să fie cel mai bun vasal al lui Toranaga? Era simplu: Îndepărtează-l pe Ishido de pe acest pământ.

Cum să o fac și totuși să-mi rămână îndeajuns timp să scap?

Atunci îl auzi pe Ogaki spunând:

— Măine, domnia-ta ești invitat la o recepție oficială dată de generalul Ishido în cinstea zilei de naștere a doamnei Ochiba.

Încă istovită de călătorie, Mariko o îmbrățișă mai întâi pe Kiri, apoi pe doamna Sazuko, admiră sugarul și-o îmbrățișă din nou pe Kiri. Slujnicele se agitau pline de importanță de colo-colo, împiedicându-se una de alta, aducând *cha* și *saké*, luând tăvile, intrând și ieșind grăbite, cu perne și ierburi plăcut mirositoare, deschizând și închizând panourile dinspre grădina interioară din acea aripă a castelului Osaka, agitând evantaie, sporovăind și plângând.

În cele din urmă Kiri bătu din palme, le dădu afară și se îndreptă greoaie către perna ei specială, plină de nerăbdare și fericire. Era foarte aprinsă la față. Mariko și doamna Sazuko îi făcură vânt, grăbite, cu evantaiul, înconjurând-o îndatoritoare și abia după trei cești mari de *saké* ea își veni în cele din urmă în fire.

— Oh, așa-i mai bine, spuse. Da, mulțumesc, copilă. Da, aș mai vrea puțin. Oh, Mariko-*chan*. Ești într-adevăr aici?

— Da, da, chiar aici, Kiri-*san*.

Sazuko, părând mult mai tânără decât cei șaisprezece ani ai săi, spuse:

— Oh, eram atât de îngrijorate, auzind doar zvonuri și...

— Da, nimic decât zvonuri, Mariko-*chan*, o întrerupse Kiri, oh, sunt atât de multe pe care vreau să le știu, că-mi vine să leșin!

— Sărmana Kiri-*san*! Uite, ia puțin *saké*, spuse Sazuko îndatoritoare. Poate ar trebui să-ți slăbești *obi*-ul și...

— Acum mă simt foarte bine! Te rog, nu te-ngrijora, copilă.

Kiri răsufală adânc și-și încrucișă mâinile peste pântecul mare.

— Oh, Mariko-*chan*, e-atât de bine să vezi din nou un chip de prieten din afara castelului Osaka.

— Da, o îngână Sazuko, ca un ecou, cuibărindu-se mai aproape de Mariko și, apoi, spuse într-o revărsare de cuvinte:

— De câte ori ieșim dincolo de porți, samurarii în gri mișună în jurul nostru ca un roi de albine în jurul reginei lor. Nu ni se îngăduie să părăsim castelul decât cu încuviințarea Consiliului – nici uneia dintre doamne, nici chiar celei a seniorului Kiyama – iar Consiliul nu se întâlnește aproape niciodată, iar regenții nu prea se înghit unul pe celălalt, așa că nu se dă niciodată o astfel de îngăduință, iar doctorul tot mai spune că n-am voie să călătoresc, dar eu mă simt bine și copilul e bine și... Dar mai întâi spune-ne...

Kiri o întrerupse:

— Mai întâi spune-ne cum se simte stăpânul nostru.

Fata râse la fel de vioaie.

— Chiar asta voiam să-ntreb, Kiri-*san*!

Mariko răspunse așa cum îi poruncise Toranaga.

— A luat o hotărâre și-o duce până la capăt. Este încrezător și mulțumit de aceasta.

În timpul călătoriei repetase în sinea ei de multe ori. Totuși, mâhnirea adâncă pe care i-o produse o făcu să-și dorească să strige adevărul.

— Îmi pare rău, spuse.

— Oh!

Sazuko încercă să nu pară înspăimântată. Kiri se mișcă greoi, în căutarea unei poziții mai comode.

— *Karma e karma, neh?* Atunci...

— Atunci, nu-i nici o schimbare, nici o speranță? întrebă fata.

Kiri o bătu ușor pe mână.

— Grede copilă, *karma* este *karma*, iar seniorul Toranaga e cel mai mare și mai înțelept bărbat din câți trăiesc pe pământ. Asta-i îndeajuns, restul e doar vis. Mariko-*chan*, ai vreun mesaj pentru noi?

— Oh, te rog să mă ierți, da. Iată-l.

Mariko scoase trei suluri de hârtie din mânecă.

— Două pentru dumneata, Kiri-*chan*. Unul de la stăpânul nostru, unul de la seniorul Hiro-matsu. Acesta este pentru dumneata, Sazuko, de la stăpânul domniei-tale, dar el mi-a spus să îți spun că îți duce dorul și ar vrea să-și vadă fiul. Mi-a amintit asta de trei ori. Îi e foarte dor de domnia-ta și, oh, atât de mult vrea să-și vadă fiul. Îi este foarte dor de domnia-ta....

Lacrimile curgeau pe obrajii fetei. Îngăimă o scuză și fugi afară din încăpere, ținând la piept sulul de hârtie.

— Sărmana copilă! E atât de greu pentru ea, aici.

Kiri nu rupse sigiliile sulului ei.

— Știi de venirea Maiestății Sale Imperiale?

— Da.

Mariko era la fel de gravă.

— Un curier al seniorului Toranaga m-a ajuns din urmă acum o săptămână. Mesajul nu dădea alte amănunte în afară de acesta și îmi spunea doar ziua în care va ajunge aici.

— Ai vești de la el?

— Nu direct. Nimic personal. Nu mai proaspete de-o lună.

— Cum se simte, de fapt?

— Încrezător.

Ea sorbi puțin *saké*.

— Oh, pot să torn pentru dumneata?

— Mulțumesc.

— Nouăsprezece zile nu-i prea mult, nu-i așa, Kiri-*chan*?

— E de-ajuns timp să ajungi la Yedo și-napoi, dacă te grăbești, de ajuns timp ca să trăiești o viață, dacă vrei, mai mult decât de ajuns ca să porți o bătălie, sau să pierzi un imperiu. E timp pentru un milion de lucruri, dar nu îndeajuns timp ca să guști toate mâncărurile deosebite, sau să bei tot *saké*-ul...

Kiri zâmbi ușor.

— Poți să fii sigură că n-am de gând să postesc următoarele douăzeci de zile. O să...

Se opri.

— Oh, te rog să mă ierți. Asculți la trâncăneala mea și încă n-ai avut timp să te schimbi sau să faci o baie. O să avem destulă vreme să vorbim, după aceea.

— Oh, te rog, nu te îngrijora, nu sunt obosită.

— Ba trebuie să fii. Ai să stai la casa domniei-tale?

— Da. Acolo îmi îngăduie permisul generalului Ishido să mă duc.

Mariko zâmbi strâmb.

— Primirea sa a fost foarte plină de amabilități.

Kiri se încruntă.

— Mă îndoiesc că ar fi bine primit, chiar și-n iad!

— Oh, îmi pare rău, ce mai e?

— Nimic decât ce știi dinainte. Știu c-a poruncit uciderea seniorului Sugiyama și torturarea lui, deși n-am nici o dovadă. Săptămâna trecută una dintre concubinele seniorului Oda a încercat să se strecoare de-aici cu copiii săi, deghizată în gunoier. Santinelele au tras în ei, "din greșeală".

— Ce cumplit!

— Desigur, nenumărate "scuze"! Ishido pretinde că paza e foarte importantă. Ar fi fost o încercare de asasinat asupra Moștenitorului, despre care s-a tot bătut toba peste tot, și asta-i scuza lui.

— Și de ce nu pleacă doamnele direct?

— Consiliul a poruncit soțiilor și familiilor să aștepte soții, care *trebuie* să se întoarcă pentru ceremonie. Marele General simte "apăsarea responsabilității pentru siguranța lor prea tare ca să le îngăduie să cutreiere de colo-colo". Castelul e închis mai zdravăn decât o stridie bătrână.

— Așa e și în afara lui, Kiri-san. Pe Tokaido sunt mai multe bariere decât înainte, iar gârziile lui Ishido sunt foarte numeroase pe cincizeci de ri. Patrulează peste tot.

— Toți sunt speriați de el, afară de noi și câțiva dintre samurarii noștri, iar noi nu suntem pentru el mai mult decât o ciupitură de țânțar pe cocoașa unui dragon.

— Chiar și doctorii noștri?

— Și ei. Da, ei încă ne sfătuiesc să nu călătorim, chiar dacă ne-ar fi îngăduit, ceea ce nu se va întâmpla niciodată.

— S-a întremat doamna Sazuko, și copilașul, Kiri-san?

— Da. Poți să vezi asta domnia-ta însăși. Și eu mă simt bine, oftă Kiri lăsând să se vadă încordarea, iar Mariko băgă de seamă că-n părul său erau mai multe fire albe decât până atunci.

— Nimic nu s-a schimbat de când i-am scris seniorului Toranaga, la Anjiro. Suntem ostateci și-o să rămânem ostateci alături de ceilalți, până va sosi Ziua. Și-atunci o să se hotărască totul.

— Acum, că Înălțimea Sa Imperială sosește... asta o să încheie totul, *neh?*

— Da, așa s-ar părea. Du-te și te odihnește, Mariko-*chan*, dar cinează cu noi deseară. Atunci stăm de vorbă, *neh?* Oh, că veni vorba, o știre pentru dumneata. Faimosul dumitale barbar *hatamoto*, fie binecuvântat pentru că i-a salvat viața stăpânului nostru – am auzit despre asta – a ancorat în siguranță azi dimineață, cu Kasigi Yabu-san.

— Oh, eram atât de îngrijorată. Au plecat cu o zi înaintea mea, pe mare. Lângă Nagoya ne-a prins și pe noi o parte a *tai-fun*-ului dar n-a fost așa de rău. Mi-a fost teamă că pe mare... oh, mă simt foarte ușurată.

— N-a fost prea rău aici, afară doar de focuri. Multe mii de case au ars, dar n-au fost mai mult de două mii de morți. Am auzit astăzi că furtuna a lovit cu putere la Kyushu, pe coasta de est, și-n parte la Shikoku. Zeci de mii au murit. Nimeni nu știa încă cât de mari au fost pagubele...

— Dar recolta? întrebă iute Mariko

— Aici mare parte din ea e la pământ. Câmpuri după câmpuri. Țăranii speră că o să se îndrepte, dar cine știe? Dacă n-o să se întâmple nimic în Kwanto în vremea asta, anul ăsta și următorul orezul, lor va trebui să țină întregul imperiu.

— Ar fi mult mai bine dacă seniorul Toranaga ar stăpâni recolta asta și nu Ishido, *neh?*

— Da, dar te rog să mă ierți, nouăsprezece zile nu-i îndeajuns timp să culegi recolta, nici cu toate rugile din lume.

Mariko își sfârși *saké*-ul.

— Da.

Kiri spuse:

— Dacă corabia lor a plecat cu o zi înaintea dumitale, trebuie c-ai mers foarte grăbită.

— Am crezut că-i mai bine să nu pierd vremea, Kiri-*chan*. Nu-mi place să călătoresc.

— Și Buntaro-san? El e bine?

— Da. E comandantul Mishimei și întregului hotar, pentru moment. L-am văzut pentru puțin timp, venind înapoi. Știi unde este Kasigi Yabu-sama? Am un mesaj pentru el.

— Într-una dintre casele de oaspeți. O să aflu în care și-o să-ți trimit vorbă de îndată.

Kiri mai acceptă vin.

— Mulțumesc, Mariko-*chan*. Am auzit că Anjin-san e încă pe galeră.

— E un om foarte interesant, Kiri-san. A devenit mai mult decât folositor stăpânului nostru.

— Am auzit asta. Vreau s-aud totul în privința lui și a cutremurului și toate știrile tale. Oh, da. O să fie o ceremonie oficială mâine seară, pentru ziua de naștere a doamnei Ochiba, dată de seniorul Ishido. Desigur c-ai să

fii invitată. Am auzit că și Anjin-san o să fie invitat. Doamna Ochiba vrea să vadă cum arată. Îți amintești că Moștenitorul l-a întâlnit odată? N-a fost atunci prima dată, când l-ai văzut și dumneata?

— Da. Sărmanul! Va fi înfățișat ca o balenă captiv?

— Da, adăugă Kiri, moale. Și noi suntem tot captivi, Mariko-chan, fie că ne place, fie că nu.

***

Uraga se furișă grăbit pe alee, către țarm, prin noaptea întunecoasă. Cerul era limpede și spuzit de stele, iar aerul plăcut. Era îmbrăcat în sutana largă, portocalie, a preoților budiști, cu nelipsita pălărie și cu sandale ieftine de paie. În spatele lui se găseau depozitele și clădirea înaltă, aproape europeană, a misiunii iezuite. Dădu colțul și mări pașii. În jurul său se aflau puțini oameni. O companie de samurai în uniforme gri, purtând făclii, patrulau pe țarm. Trecând pe lângă ei încetini pașii politici, deși păstră aroganța unui preot.

Samurarii abia îl băgară în seamă. Continuă să meargă fără șovăială de-a lungul plajei, pe lângă bărci de pescuit trase pe uscat, în mirosul greu al mării și țarmului purtat de briza ușoară. Fluxul era scăzut. Împrăștiati de-a lungul țărmului și a bancurilor de nisip, pescarii de noapte, ca tot atâția licurici, vânau cu ostia privegheați de făcliile lor. La două sute de pași în față se aflau cheiurile și pontoanele încrustate cu cochilii. Ancorată la unul dintre ele era lorca iezuită cu steagurile Portugaliei și ale Ordinului lui Isus fluturând, cu făclii și mulți samurai în gri postati lângă pasarelă. Își schimbă drumul ca să ocolească corabia, îndreptându-se înapoi către oraș, abătându-se cale de câteva străzi, apoi coborî pe strada a nouăsprezecea, dădu colțul în niște alei întortocheate și ieși pe drumul care însoțea cheiurile.

— Tu! Stai!

Ordinul venise din întuneric. Uraga se opri cuprins dintr-odată de panică. Samurai în uniforme gri ieșiră în lumină și-l înconjurară.

— Unde te duci, preotule?

— La răsărit de oraș, spuse Uraga, poticnit, cu gura uscată, altarul nostru din Nichiren.

— Ah, ești din Nichiren, *neh*?

Un alt samurai spuse grosolan:

— Eu nu-s dintr-ăștia! Sunt zen-budist, ca Generalul nostru.

— Zen. Ah, da. Zen e cel mai bine, spuse altul. Aș vrea să pot înțelege asta. E prea greu pentru capul meu bătrân.

— Asudă prea mult pentru un preot, nu-i așa? De ce nădușești așa?

— Vrei să spui că preoții nu asudă?

Câțiva râseră și cineva apropie o făclie.

— De ce-ar năduși? spuse bărbatul cel necioplit. Tot ce facăștia e să doarmă toată ziua și să împartă perna, noaptea – cu călugărițe, câini, băieți, între ei, oricum nimeresc – și tot timpul se îndoapă cu mâncarea pentru care n-au muncit. Preoții sunt paraziți, ca purecii.

— Ei, lasă-l în pace. E doar....

— Scoate-ți pălăria, preotule!

Uraga înlemni.

— De ce? De ce să necăjești un om care-l slujește pe Buddha? Buddha nu ți-a făcut....

Samuraiul înaintă amenințător.

— Am spus scoate-ți pălăria!

Uraga se supuse. Capul lui era proaspăt ras, așa cum ar fi trebuit să fie al unui preot și el binecuvântă *kami*-ul, sau spiritul, sau gândul de la Buddha, sau orice altceva ar fi fost, care-l făcuse să ia această precauție suplimentară, în caz că ar fi fost surprins mergând pe stradă după ora îngăduită. Tuturor samurailor lui Anjin-san li se poruncise de către

autoritățile portului să rămână pe vas până ce vor fi primit instrucțiuni de la mai-marii acestora.

— N-ai de ce să te porți grosolan! explodă el fără să-și dea seama, cu autoritatea iezuilă. Să-l servești pe Buddha înseamnă o viață onorabilă. Și a deveni preot e ceea ce ar trebui să facă fiecare samurai la bătrânețe, sau habar n-ai de *bushido*? Unde sunt bunele tale purtări?

— Ce? Ești samurai?

— Desigur că sunt samurai! Cum aș îndrăzni altfel să vorbesc cu samurarii despre proaste purtări?

Uraga își puse pălăria.

— Ar fi mai bine dac-ați patrula, de cât să vă legați și să insultați preoți nevinovați.

Porni mai departe semet, simțind cum îi tremură genunchii. Samurarii îl priviră pentru un timp, apoi unul scuipă.

— Preoți!

— Avea dreptate, spuse morocănos samuraiul mai în vârstă. Unde sunt bunele tale purtări?

— Îmi pare rău. Vă rog să mă iertați.

Uraga porni pe drum foarte mândru de sine însuși. Lângă galeră îl cuprinse iarăși îngrijorarea și așteptă un timp la umbra unei clădiri. Apoi, adunându-se, intră în zona luminată.

— Bună seara, spuse politicoșii către samurarii în gri care pierdeau vremea lângă pasarelă, apoi adăugă binecuvântarea:

— *Namu Amida Budsu* – În numele lui Buddha Amida.

— Mulțumesc. *Namu Amida Budsu*.

Samurarii în gri îl lăsară să treacă fără să-l stânjenească. Poruncile lor erau că barbarilor și tuturor samurailor nu le era îngăduit să coboare pe țârm, în afară de Yabu și garda sa de onoare. Nimeni nu spusese nimic despre preotul budist care călătorea cu corabia. Cumplit de obosit acum, Uraga ajunse pe puntea principală.

— Uraga-san, chemă Blackthorne încetișor, de pe dunetă. Aici!

Uraga își miji ochii ca să poată străpunge întunericul. Îl văzu pe Blackthorne și simți mirosul stătut, coclit, al unui trup nespălat și știu că a doua umbră de acolo trebuia să fie celălalt barbar, cu nume de nerostit, care putea de asemenea vorbi portugheza. Aproape că uitase ce înseamnă să te afli departe de mirosul barbar care făcuse parte din viața lui. Anjin-san era singurul barbar întâlnit care nu puțea, ceea ce era unul dintre motivele pentru care el putea să-l slujească.

— Ah, Anjin-san, șopti el și-și croi drum către dunetă, salutând scurt cele trei gârzi care se găseau răspândite de-a lungul punții.

Așteptă la piciorul scărilor până când Blackthorne îi făcu semn să urce pe dunetă.

— A mers foarte...

— Așteaptă, îi șopti prudent Blackthorne, la fel de încet, și-i arată cu degetul. Uite-te pe țârm, acolo, depozitul acela. Mai la nord puțin, îl vezi? Acolo. Acum îl vezi?

O umbră se mișcă puțin apoi se topi din nou în întuneric.

— Cine era? Te urmăresc de când ai ajuns pe drum. S-a ținut tot timpul după tine. Nu l-ai văzut?

— Nu, Alteță, răspunse Uraga și presimțirile sumbre îi reveniră. N-am văzut pe nimeni, n-am simțit pe nimeni.

— N-avea săbii, deci nu era samurai. Un iezuit?

— Nu știu, nu cred. Am fost foarte atent acolo. Vă rog să mă iertați că nu l-am văzut.

— N-are a face!

Blackthorne aruncă o privire către Vinck.

— Du-te acum jos, Johann. Termin eu cartul ăsta și te trezesc în zori. Mulțumesc că ai așteptat.

Vinck își atinse cărlionții de pe frunte și coborî. Mirosul dispăru odată

cu el.

— Începusem să mă-ngrijorez, spusesese Blackthorne. Ce s-a întâmplat?

— Mesagerul lui Yabu-*sama* a ajuns greu, Anjin-*san*. Iată ce-am de spus: Am fost cu Yabu-*sama* și-am așteptat în afara castelului, de la amiază până după lăsarea întunericului, când...

— Ce-ai făcut tot timpul ăsta? Amănunțit.

— Amănunțit, Alteță? Mi-am ales un loc liniștit lângă piață, cu Primul Pod la vedere și am început să meditez – un obicei iezuit, Anjin-*san*, dar nu despre Dumnezeu. Numai despre domnia-voastră și Yabu-*sama* și viitorul vostru, Alteță. Uraga zâmbi. Mulți trecători au pus monezi în bolul meu de cerșit. Am lăsat trupul să se odihnească și mintea să lucreze și am privit Primul Pod toată vremea. Mesagerul lui Yabu-*sama* a sosit după lăsarea întunericului și s-a prefăcut că se roagă cu mine, până când am rămas singuri. Mesagerul mi-a șoptit asta: Yabu-*sama* spuse că o să stea în castel în noaptea asta și că se va întoarce mâine dimineată. Mâine noapte la castel are să aibă loc o adunare oficială, la care o să fiți invitat, organizată de generalul Ishido. În cele din urmă mi-a zis c-ar trebui să vă gândiți la "șaptezeci".

Uraga îl privi lung.

— Samuraiul a repetat asta de două ori, așa că eu cred că e un cod, Alteță.

Blackthorne dădu din cap, dar nu spuse nimic, căci acesta era unul dintre multele semnale aranjate dinainte între Yabu și el. "Șaptezeci" însemna că trebuia să țină corabia gata de o retragere imediată pe mare. Dar cu toți samurarii, marinarii și vâslașii săi consemnați la bord, corabia era gata. Și cum, pentru toată lumea, era limpede că se aflau în ape vrăjmașe și toți erau nespuse de tulburați, Blackthorne știa că n-avea nevoie de nici un efort ca să îndrepte corabia în larg.

— Continuă, Uraga-*san*.

— Asta a fost tot. Doar că trebuie să spun că Toda Mariko-*san* a ajuns astăzi.

— Ah, nu cumva este un timp foarte scurt pentru o călătorie pe uscat, de la Yedo până aici?

— Da, Alteță. De fapt, în timp ce așteptam, am văzut escorta ei trecând podul. Era după-amiază, pe la mijlocul Orei Caprei. Caii erau acoperiți de spumă și plini de noroi, iar hamalii erau osteniți. Yoshinaka-*san* îi conducea.

— Te-a văzut vreunul dintre ei?

— Nu, Alteță. Nu, nu cred.

— Cât de mulți erau?

— Cam două sute de samurai, cu hamali și cai de povară. De două ori pe-atâția samurai în gri îi însoțeau. Unul dintre caii de povară avea panere cu porumbei călători.

— Bine. Mai departe?

— De-ndată ce-am putut, am plecat. E o ospătărie care servește fierturi, lângă misiune, unde vin să mănânce mulți negustori și misiți de orez și mătase. Eu am intrat și-am mâncat și-am tras cu urechea. Părintele Inspector e din nou acolo. Mai mulți convertiți la Osaka. S-a primit îngăduința de-a se ține peste douăzeci de zile o liturghie uriașă în cinstea seniorilor Kiyama și Onoshi.

— E important?

— Da. Și e uluitor că s-a-ngădui să se țină ziua-n amiaza mare o astfel de slujbă. Va sărbători praznicul Sfântului Bernard. Peste douăzeci de zile – cade exact în ziua de după Ceremonia Supunerii înaintea Prealuminatului.

Yabu îi susese lui Blackthorne despre împărat prin Uraga. Știrea trecuse prin toată corabia, întărint presimțirile negre ale fiecăruia.

— Și altceva?

— În piață, multe zvonuri. Cele mai multe, proaste. Yodoko-*sama*,

văduva lui Taikō, *e foarte bolnavă*. Asta este rău, Anjin-san, pentru că sfatul ei e întotdeauna ascultat și e întotdeauna potrivit. Unii spun că seniorul Toranaga e chiar lângă Nagoya, alții spun că încă n-a ajuns la Odawara, așa că nimeni nu știe ce să creadă. Toți sunt de acord că recolta va fi groaznică anul ăsta aici în Osaka, ceea ce înseamnă că Kwanto devine mult mai important. Cei mai mulți cred că războiul civil va începe de îndată ce seniorul Toranaga o să fie mort, când marii *daimyo* vor începe să se încaiere între ei. Prețul aurului este foarte ridicat și dobânzile au ajuns la șaptezeci de procente, deci...

— E cu neputință să fie așa de mult! Trebuie că te înșeli!

Blackthorne se ridică și-și întinse spatele, apoi se aplecă obosit peste parapet. Politicos, Uruga și toți ceilalți samurarii se ridicară și ei. Ar fi fost lipsă de bună-cuviință dacă ar fi stat așezați în timp ce stăpânul lor stătea în picioare.

— Vă rog să mă iertați, Anjin-san, spuse Uruga. N-a fost niciodată mai puțin de cincizeci de procente și, de obicei, șaizeci și cinci la șaptezeci, chiar și optzeci. Cu aproape douăzeci de ani în urmă, Părintele Inspector l-a rugat pe Sfântul Pă... l-a rugat pe Papă să ne îngăduie... să îngăduie Ordinului să împrumute la zece procente. Avea dreptate că această propunere – a fost încuviințată, Anjin-san – va aduce multă prețuire Creștinătății și mulți convertiți, căci desigur, doar creștinii puteau obține împrumuturi, care erau întotdeauna modeste. Nu plătiți dobânzi atât de mari în țara voastră?

— Foarte rar. Asta este camătă. Înțelegeți camătă?

— Înțeleg cuvântul, dar camăta nu începe la noi sub sută la sută.

Vroiam să vă spun că, la fel, orezul este foarte scump și că asta este o prevestire proastă. E de două ori pe cât era când am fost aici acum câteva săptămâni. Pământu-i ieftin. Ar fi un moment potrivit să cumperi pământ aici, sau o casă. În timpul *tai-fun*-ului și-al focului s-au dus poate două mii de case și două-trei mii de oameni. Asta-i tot, Anjin-san.

— E foarte bine. Te-ai descurcat foarte bine. Ți-ai greșit adevărata meserie.

— Alteță?

— Nimic, spuse Blackthorne, fără să știe încă cât de mult ar fi putut să-l tachineze. Te-ai descurcat foarte bine.

— Mulțumesc, Alteță.

Blackthorne se gândi o clipă, apoi îl întrebă despre ceremonia de a doua zi și Uruga îl sfătui cât de bine se pricepu. În cele din urmă Uruga îi spuse despre felul în care scăpase de patrule.

— Te-ar fi dat de gol părul tău?

— Oh, da. Îndeajuns ca să mă ia cu ei în postul de pază.

Uruga își șterse sudoarea de pe frunte.

— Vă rog să mă iertați, e foarte cald.

— Foarte, încuviință Blackthorne, politicos, și-și lăsă mintea să macine cele aflate.

Aruncă o privire către mare, eercetând fără să se gândească cerul și marea și vântul. Totul era bine și în ordine, bărcile de pescari erau purtate domol de către flux, mai aproape și mai departe, cu un om așezat sub un felinar cu o ostie în mână la prova fiecăreia dintre ele, izbind din când în când și de cele mai multe ori aducând la suprafață un barbun sau vreun alt pește care se încovriga și răsucea în ostie.

— Un ultim lucru, Alteță. Am fost la misiune. De jur-împrejurul ei. Gărzile erau foarte atente și n-am putut intra înăuntru, cel puțin nu cred c-aș fi putut, decât dacă aș fi doborât vreuna dintre ele. Am privit un timp, dar înainte de-a pleca am văzut-o pe Chimmoko, slujnica doamnei Toda, intrând înăuntru.

— Ești sigur?

— Da. Cu ea mai era încă o slujnică. Cred...

— Doamna Mariko deghizată?

— Nu, Alteță, sunt sigur că nu era ea. Această a doua slujnică era prea înaltă.

Blackthorne privi către mare și murmură, pe jumătate către sine însuși:

— Ce-o fi însemnând asta?

— Doamna Mariko e creș... E catolică, *neh?* Ea îl cunoaște foarte bine pe Părintele Inspector. El a convertit-o. Doamna Mariko este cea mai importantă doamnă, cea mai faimoasă din întreaga împărăție după cele trei doamne de cel mai înalt rang nobiliar: doamna Ochiba, doamna Genjiko și Yodoko-*sama*, soția lui Taikō. *Mariko-san* s-a dus poate să se spovedească, sau la liturghie, sau la o întâlnire, sau a trimis-o pe Chimmoko să pregătească ceva dintre toate astea. Oricare, sau toate, Anjin-*san*. Toate doamnele, soții de *daimyo*, fie ele ale celor prieteni cu Generalul, fie ale celor care s-ar putea să-i stea împotriva, sunt oprite să iasă din castel, *neh?* Odată ce ajung acolo, rămân acolo ca niște peștișori aurii într-un bol de sticlă, așteptând să fie prinși.

— Lasă asta. De ajuns cu prevestirile rele.

— Îmi pare rău, chiar și-așa, Anjin-*san*, cred acum că doamna Toda nu va mai ieși de-acolo până în cea de-a nouăsprezecea zi.

— Ți-am spus să nu mai vorbim despre asta. Înțeleg ce-i cu ostaticii și ultima zi.

Se lăsă tăcere pe punte, toți ceilalți amuțind. Gărzile se odihneau, relaxate, așteptând să li se sfârșească schimbul. Valuri mici izbeau coca, iar parâmele trosneau plăcut. După un timp, Uraga spuse:

— Poate că Chimmoko a adus o cerere, o rugămintă ca Părintele Inspector să meargă la ea. Era cu siguranță păzită când a trecut primul pod. Desigur că Toda Mariko-noh-Buntaro-noh-Jinsai a fost păzită din primele clipe când a trecut de hotarele seniorului Toranaga, *neh?*

— Am putea ști dacă Părintele Inspector se duce la castel?

— Da, asta e ușor.

— Cum să aflăm ce s-a spus, sau ce s-a făcut?

— Asta-i foarte greu. Îmi pare foarte rău, dar vor vorbi portugheza sau latina, *neh?* Și cine le mai vorbește pe-amândouă, în afară de domnia-voastră și de mine? Aș putea fi recunoscuți amândoi.

Uraga făcu un semn către castel și oraș.

— Sunt mulți creștini acolo. Oricare dintre ei ar avea multe de câștigat dacă v-ar îndepărta pe domnia-voastră sau pe mine, *neh?*

Blackthorne nu răspunse. Nu era nevoie de vreun răspuns. Privea donjonul proiectat pe cerul înstelat și-și aminti ce-i spusese Uraga despre legendara comoară fără margini pe care o adăpostea, adunată de Taikō cu japca din întreaga împărăție. Dar acum mintea lui era îndreptată către ceea ce-ar fi putut face, gândi, sau plănui Toranaga și despre unde ar fi putut fi Mariko și care era rostul plecării la Nagasaki.

— Deci, spui că cea de-a nouăsprezecea zi este ultima? O zi a morții, Yabu-*san?* repetase el, amețit de capcana care fusese închisă peste Toranaga și deci peste el și *Erasmus*.

— *Shigata ga nai!* Noi mergem repede Nagasaki și-napoi din nou. Repede, înțelegi? Numai patru zile să aducem oameni apoi întoarcem înapoi.

— Dar de ce? Când Toranaga aici, toți mor, *neh?* spusese el, dar Yabu coborâse la țarm, spunându-i că a doua zi aveau să plece.

Foarte tulburat îl privise depărtându-se, dorindu-și să fi venit cu *Erasmus* și nu cu galera. Dacă l-ar fi avut pe *Erasmus* știa că ar fi putut cumva trece de Osaka îndreptându-se direct către Nagasaki, sau și mai mult, poate ar fi trecut dincolo de orizont ca să găsească vreun port ascuns și vreme îndeajuns să-și pregătească vasalii să manevreze corabia.

Ești un prost, își spuse. Cu puținul echipaj pe care-l ai acum n-ai fi putut s-o ancorezi aici, fără să mai vorbim de găsitul portului aceluia, în

care ar fi trebuit s-aștepți să scapi de furtună. Ai fi fost deja mort.

— Nu vă faceți griji, Alteță. *Karma*, spunea Uraga.

— *Aye, karma*.

Atunci, Blackthorne simți primejdia dinspre mare și trupul său se mișcă înainte ca mintea să-i poruncească s-o facă, răsucindu-se, în timp ce săgeata șuieră pe lângă el la un fir de păr fără să-l lovească, ca să se înfigă vibrând în peretele cabinei. Se aruncă asupra lui Uraga, ca să-l trântască jos, în siguranță, în timp ce altă săgeată din aceeași salvă șuieră înfigându-se în gâtul bărbatului, străpungându-l și apoi fură amândoi culcați pe punte, la adăpost. Uraga țipa și samurarii urlau, holbându-se peste copastie, iar samurarii în gri din garda de pe țărm năvăliră la bord. Un alt nor de săgeți veni din noapte, dinspre mare și toți se împrăștiară căutând adăpost. Blackthorne se târî către parapet, privi grijuliu printr-un sabord și văzu în apropiere o barcă de pescari stingându-și torța ca să dispară în întuneric. Alte bărci făceau același lucru și, pentru o fracțiune de secundă, văzu vâslașii trăgând grăbiți la rame și lumina sclipind în săbii și arcuri.

Țipetele lui Uraga scăzură până la un gâlgâit înfundat, samurarii în gri trecură pe lângă el către dunetă cu arcurile în mâini, întreaga navă fiind acum cuprinsă de vacarm. Vinck ajunse în grabă pe punte, cu un pistol pregătit, alergând aplecat.

— Cristoase, ce se întâmplă? E-n regulă, pilotule?

— Da. Ai grijă. Sunt în bărcile de pescuit.

Blackthorne se târî înapoi către Uraga, care trăgea de săgeată cu sângele țâșnindu-i din nas, gură și urechi.

— Iisuse! găfâi Vinck.

Blackthorne apucă cu o mână vârful săgeții și-o puse pe cealaltă pe carnea caldă, tresăltând și trase cu toată puterea Săgeata ieși afară ușor, dar în locul ei țâșni sângele într-un șuvoi puternic. Uraga începu să se sufoce.

Acum, samurarii în gri și cei ai lui Blackthorne îi înconjurară. Câțiva aduseră scuturi și-l acoperiră pe Blackthorne, nepăsători la propria lor siguranță. Alții stăteau pitiți prin adăposturi, deși primejdia trecuse, iar alții strigau amenințări în noapte, trăgând la întâmplare, poruncind bărcilor de pescari, care dispăruseră, să se întoarcă.

Neputincios Blackthorne îl ținea pe Uraga în brațele sale, știind că ar fi trebuit să facă ceva, dar fără să știe ce, știind că nu putea să facă nimic, mirosul dulce greșos al morții înnebunindu-i nărilor, mintea lui țipând ca-ntotdeauna; "Iisuse Cristoase! Mulțumesc, Doamne, că nu este sângele meu, nu-i al meu! Mulțumesc, Doamne!"

Văzu ochii rugători ai lui Uraga, gura mișcându-se fără să scoată un sunet, pieptul ridicându-se, apoi își văzu propriile degete mișcându-se singure și făcând semnul crucii deasupra ochilor și simți trupul lui Uraga tremurând, zbatându-se, gura urlând fără sunet, amintindu-i de peștii străpunși.

După un timp îngrozitor de lung, Uraga muri.

CAPITOLUL 53

Blackthorne mergea prin castel cu garda sa de onoare de douăzeci de vasali, înconjurat de samurai în gri de zece ori mai numeroși. Purta mândru o uniformă nouă, chimonou maro cu cele cinci însemne ale lui Toranaga și, pentru prima dată, o mantie de ceremonie cu umeri largi ca niște aripi. Părul său auriu, cârlionțat, era legat într-o coadă îngrijită. Săbiile pe care i le dăduse Toranaga erau înfipite în brâu, așa cum se cuvenea. Picioarele erau încălțate în *tabi* noi și sandale. Nenumărați samurai în gri se aflau la fiecare întretăiere de coridor, păzind fiecare întăritură, într-o nemăsurată paradă a puterii lui Ishido căci fiecare *daimyo* și general și fiecare samurai

ofițer cât de cât important, din Osaka, fusese invitat noaptea aceasta în marea sală pe care Taikō *o construise* înăuntrul inelului interior al fortificațiilor. Soarele coborâse și noaptea sosise repede.

Ce ghinion cumplit să-l pierd pe Uruga, gândea Blackthorne, încă fără să știe dacă atacul fusese împotriva lui sau a samuraiului. Am pierdut cea mai mare sursă de cunoștințe pe care aș fi putut s-o am.

— La amiază te duci la castel, Anjin-san, spusese Yabu în dimineața aceea, când se reîntorsese la galeră. Au să vină samurarii în gri după dumneata, înțelegi?

— Da, Yabu-sama.

— Acum ești în siguranță. Îmi pare rău că s-a întâmplat atacul. *Shigata ga nai!* Samuraii în gri te duc la loc sigur. În noaptea asta stai în castel, partea de castel Toranaga. De asemenea, ziua următoare noi mergem Nagasaki.

— Avem îngăduința? întrebare.

Yabu își clătinase capul exasperat.

— Prefacem mergem Mishima, să aducem senior Hiro-matsu. De asemenea senior Sudara și familia, înțelegi?

— Da.

— Bine. Dormi acum, Anjin-san. Nu-ți face griji în privința atacului. Acum toate bărcile poruncă stau departe de-aici. E *kinjiru* aici, acum.

— Înțeleg. Te rog să mă ierți, ce întâmplă la noapte? De ce eu la castel?

Yabu zâmbise cu zâmbetul lui strâmb și-i spusese că era ca un fel de prezentare, că Ishido era curios să-l vadă din nou.

— Ca oaspete ai să fii în siguranță.

Și plecase de pe galeră. Blackthorne se dusesese sub punte, lăsându-l pe Vinck de cart, dar în clipa în care el căzuse în somn, Vinck îl zgâlțâise, trezindu-l, și el se grăbise din nou pe punte. O fregată mică cu douăzeci de tunuri, portugheză, intra glonț în port, aplecată sub apăsarea tuturor velurilor întinse.

— Ticăloșii se grăbesc, spuse Vinck cu voce spartă.

— Trebuie să fie Rodrigues. Nimeni altcineva n-ar veni așa, cu toate pânzele sus.

— Dacă aș fi fost în locul tău, pilotule, aș fi plecat dracului de-aci, cu sau fără flux. Iisuse Cristoase, suntem ca muștele în sticla cu grog. Hai s-o ștergem!

— Rămânem. Poate să-ți intre-n cap? Stăm până ni se îngăduie să plecăm. Stăm până când Ishido spune că putem să plecăm, chiar dacă Papa și regele Spaniei vin pe țarm cu toată afurisita de Armada.

Din nou se dusesese sub punte, dar somnul îl ocolise. La prânz sosiseră samurarii în gri. Cu o escortă puternică, mersese la castel. Străbătuseră tot orașul, trecând pe lângă terenul de execuție cu cele cinci cruci încă acolo, de care încă se legau sau se dezlegau trupuri, fiecare cruce cu cei doi oameni înarmați cu suliți și cu gloata care privea. Retrăise acele chinuri și groaza ambuscadei, iar mânerul sabiei și chimonoul în care era îmbrăcat și vasalii săi care-l înconjurau nu-l ușuraseră.

Samurarii în uniforme gri îl duseseră în partea de castel rezervată lui Toranaga, cea pe care o vizitase prima dată și unde încă se mai aflau consemnați Kiritsubo, doamna Sazuko cu copilul ei și restul samurailor lui Toranaga. Acolo făcuse o baie și găsisese îmbrăcăminte nouă, pregătită anume pentru el.

— E doamna Mariko aici?

— Nu, Alteță, îmi pare rău, spusese servitorul.

— Atunci, unde pot s-o găesc, te rog? Am un mesaj urgent.

— Îmi pare rău, Anjin-san, nu știu. Vă rog să mă iertați.

Nici unul dintre servitori nu-l ajutase. Toți spuneau, "Îmi pare rău, nu știu." Se îmbrăcase, apoi răsfoise dicționarul, amintindu-și cuvinte-cheie de care putea să aibă nevoie și se pregătise cât de bine putuse. După aceea mersese în grădină să privească pietrele crescând. Dar ele nu creșteau.

Acum traversa șanțul interior. Peste tot erau așezate făclii.

Își îndepărtă îngrijorarea și păși pe podul de lemn. Numeroși alți oaspeți însoțiți de samurai în uniforma gri se aflau peste tot prin preajmă, îndreptându-se în aceeași direcție. Îi putea simți privindu-l pe ascuns.

Picioarele îl purtară pe sub ultimul grilaj cu țepi și samurarii săi în gri îl conduseră prin labirintul de alei către uriașa poartă. Aici îl lăsară. Oamenii săi rămaseră și ei acolo, trăgându-se într-o parte împreună cu alți samurai, ca să-l aștepte. El porni înainte simțind că pătrunde într-o uriașă gură deschisă, luminată de torțe.

Era o încăpere uriașă, cu tavan înalt din grinzi, ornamentat cu aur. Coloane placate cu aur sprijineau grinzile din esențe rare, bine șlefuite și îngrijite ca și desenele atârinate pe pereți. Cinci sute de samurai cu doamnele lor se aflau acolo, purtând toate culorile curcubeului, parfumul lor amestecându-se cu aromele lemnului prețios ce fumega pe mici tăvi cu jeratec prinse de pereți. Ochii lui Blackthorne alergară prin mulțime încercând s-o descopere pe Mariko sau pe Yabu sau orice alt chip cunoscut, dar nu găsi pe nimeni. Într-o parte era un șir de oaspeți care aștepta să se incline în fața platformei ridicate la celălalt capăt al încăperii. Prințul Ogaki Takamoto de la Curtea Regală stătea acolo. Blackthorne îl recunoscu alături de platformă pe Ishido – înalt, uscățiv și aspru – și-și aminti de forța necruțătoare cu care-l izbise peste față și apoi de propriile sale degete înțeleștate în gâtulejul lui.

Pe podium, singură, era doamna Ochiba. Stătea comod pe o pernă. Chiar de la această distanță îi putea vedea bogăția deosebită a chimono-ului, cusut cu fir de aur pe cea mai fină mătase de-un albastru închis. "Prea-Înalta" o numise Uraga, cu deosebit respect, istorisindu-i multe despre ea și viața ei, în timpul călătoriei.

Era subțiratică, aproape ca o fetișcană, iar pielea ei strălucea plăcut. Ochii ei, ca porumbele negre, erau mari, cu sprâncene arcuite, date cu vopsea, iar părul era aranjat ca o cască cu aripi.

Procesiunea oaspeților se târa înainte. Blackthorne stătea de-o parte, într-o pată de lumină, cu un cap mai înalt decât cei din jur. Politicos, făcu un pas într-o parte ca să se ferească din calea unor oaspeți ce încercau să treacă și văzu ochii Ochibeii întorcându-se către el. Acum îl privea și Ishido. Își spuseră ceva unul altuia, iar evantaiul ei se mișcă. Ochii li se întoarseră către el. Încurcat, se îndreptă către un perete încercând să atragă mai puțin atenția, dar un samurai în gri i se puse în cale.

— *Dozo*, spuse politicos samuraiul, făcându-i semn către șirul de oaspeți.

— *Hai, domo*, răspunse Blackthorne și li se alătură.

Cei din fața și din spatele lui se Înclinară. Le întoarse plecăciunile. În curând toate discuțiile încetară. Toată lumea îl privea.

Încurcați, bărbații și femeile din fața lui se dădeau la o parte. Acum, între el și platformă nu se mai găsea nimeni. Stătu câteva clipe țepăn, apoi, în tăcerea adâncă, înainta.

În fața podiumului ingenunche și se înclină ceremonios, odată către ea și odată către Ishido, așa cum îi văzuse făcând pe ceilalți. Se ridică din nou, împietrit de spaimă că săbiile îi vor cădea, sau că el va aluneca și se va face de răs, dar totul merse cum trebuie și el începu să se tragă înapoi.

— Te rog, așteaptă, *Anjin-san*, spuse femeia.

Așteptă. Aura ei de lumină părea să fi sporit, ca și feminitatea. Simțea extraordinara senzualitate ce o înconjura, fără vreun efort deosebit din partea ei.

— Se spune că vorbești limba noastră.

Vocea ei era fără tăgadă deosebită.

— Vă rog să mă iertați, înălțimea voastră, începu Blackthorne, folosind frazele învățate pe dinafară și încercate de-atâtea ori, poticnindu-se ușor din cauza emoției. Îmi pare rău, dar trebuie să folosesc cuvinte scurte și cu respect vă rog să folosiți și domnia-voastră cuvinte foarte scurte când

vorbiți cu mine, astfel ca să pot avea onoarea de-a vă înțelege.

Știa că, fără îndoială, viața lui putea ușor depinde de răspunsurile pe care avea să le dea. Toată atenția din încăperea era îndreptată asupra lor. Apoi îl observă pe Yabu mișcându-se cu grijă printre oaspeți, venind mai aproape.

— Pot să-mi îngădui să vă felicit respectuos cu ocazia zilei voastre de naștere și să mă rog să trăiți într-atât ca să vă bucurați de încă alte o mie de aniversări.

— Cu greu pot fi socotite acestea cuvinte simple, Anjin-san, spuse doamna Ochiba foarte impresionată.

— Vă rog să mă iertați, Înălțimea voastră, le-am învățat noaptea trecută. Sunt cuvintele potrivite, *neh?*

— Cine te-a învățat? .

— Uraga-noh-Tadamasa, vasalul meu. Ea se încruntă, apoi aruncă o privire către Ishido care se aplecă înainte și-i vorbi, prea repede ca Blackthorne să poată înțelege ceva, afară de cuvântul "săgeți".

— Ah, preotul renegat care a fost ucis noaptea trecută pe corabia domniei-tale?

— Înălțimea voastră?

— Omul – samuraiul care-a fost ucis, *neh?* Noaptea trecută, pe corabie. Înțelegeți?

— Ah, îmi pare rău. Da, el.

Blackthorne privi la Ishido, apoi din nou către ea.

— Vă rog să mă iertați, Înălțimea voastră. Am îngăduința voastră să-l salut pe seniorul General?

— Da, ai această îngăduință.

— Bună seara, prea onorate General, spuse Blackthorne, cu politețe studiată. Ultima dată întâlnit, eu foarte cumplit nebun. Îmi pare rău.

Ishido îi întoarse plecăciunea la fel de ceremonios.

— Da, așa a fost. Și foarte nepoliticos. Sper să nu te mai apuce nebunia în seara asta, sau în vreo altă seară.

— Foarte nebun în noaptea aceea, vă rog să mă iertați.

— Nebunia asta e obișnuită printre barbari, *neh?*

O asemenea grosolanie în public, față de un oaspete, era foarte rea. Blackthorne își aruncă privirea pentru o clipă către doamna Ochiba și băgă de seamă și la ea aceeași surpriză, așa că riscă.

— Ah, prea onorate General, sunteți foarte îndreptățit să spuneți asta. Barbarii întotdeauna aceeași nebunie, dar, îmi pare rău, acum sunt samurai – *hatamoto* – aceasta foarte mare, nespun de foarte mare onoare pentru mine. *Nu mai sunt barbar.*

Folosise vocea sa de dunctă, care răsuna fără să trebuiască să strige și umpluse toate colțurile încăperii.

— Acum înțeleg purtările samurailor și puțin *bushido*. Și *wa*. Nu mai sunt barbar, vă rog să mă iertați, *neh?*

Rosti ultimile cuvinte ca o provocare, fără teamă. Știa că japonezii înțeleg bărbăția și mândria și le cinstesc. Ishido râse.

— Așa, samurai Anjin-san, spuse el jovial.

— Da.

— Îți accept scuzele. Zvonurile despre curajul domniei-tale sunt adevărate. Bine, foarte bine. Ar trebui, de asemenea, să-mi cer scuze. E groaznic că *roninii* aceia murdari au putut face asemenea lucruri, înțelegeți? Atac noaptea?

— Da, înțeleg, Alteță. Foarte rău. Patru oameni morți. Unul dintre ai mei, trei samurai în uniforme gri.

— Ascultă, rău, foarte rău. Nu-ți face griji, Anjin-san. Nu se mai întâmplă.

Gânditor, Ishido cuprinse cu privirea încăperea. Toți îl înțelegeau foarte bine.

— Acum poruncesc gărzi. Gărzi foarte atente. Nu vor mai fi atacuri

asasine. Nici unul. Vei fi păzit foarte atent acum. Foarte sigur în castel.

— Mulțumesc. Îmi pare rău că vă tulbur.

— Nu ne tulburi. Ești important, *neh?* Ești samurai. Ai un loc deosebit ca samurai lângă seniorul Toranaga. Eu nu uit, nu-ți fie teamă.

Blackthorne îi mulțumi din nou și se întoarse către doamna Ochiba.

— Alteță, în țara mea noi are regină – avem regină, vă rog, iertați-mi japoneza proastă... Da, țara mea cârmuită de regină. În țara mea avem obicei întotdeauna trebuie dat doamnei dar la aniversare, chiar și reginei.

Din buzunarul din mânecă scoase o floare roz de camelie, pe care o tăiașe dintr-un copac, în grădină. O așeză în fața ei, temându-se că sărea peste cal.

— Vă rog să mă iertați dacă nu bune maniere să dăruiești.

Ea privi floarea. Cinci sute de oameni așteptau cu respirația tăiată să vadă cum va răspunde la îndrăzneala și galanteria barbarului – și capcanei pe care el i-o întinsese, poate fără să vrea.

— Eu nu sunt regină, Anjin-san, spuse ea blând. Doar mama Moștenitorului și văduva seniorului Taikō. *Nu pot să accept darul domniei-tale ca regină, pentru că nu sunt regină, n-aș putea vreodată fi regină, nu pretind că aș fi regină și nu vreau să fiu regină.*

Apoi zâmbi către ceilalți și spuse tare ca să audă toți:

— Dar ca doamnă, de ziua ei de naștere, poate aș putea avea îngăduința domniilor voastre de a primi darul lui Anjin-san.

Încăperea se umplu de aplauze. Blackthorne se înclină și-i mulțumi, înțelegând doar că darul fusese primit. Când peste mulțime se așternu din nou tăcerea, doamna Ochiba spuse cu glas tare:

— Mariko-san, elevul domniei-tale îți face cinste, *neh?*

Mariko înaintă printre oaspeți, cu un tânăr alături de ea. Lângă ei o recunosc pe Kiritsubo și pe doamna Sazuko. Îl Văzu pe tânăr zâmbind către o fată, apoi, pe nesimțite, apropiindu-se din nou de Mariko.

— Bună seara, doamnă Toda, spuse Blackthorne, apoi adăugă în latină, primejduindu-se, amețit de succes: Seara e mai frumoasă datorită sosirii tale.

— Mulțumesc, Anjin-san, răspunse ea în japoneză, aprinzându-se în obraji.

Înaintă către platformă, dar tânărul rămase în cercul privitorilor. Mariko se înclină către Ochiba.

— Am făcut prea puțin, Ochiba-sama. Este totul munca lui Anjin-san și cartea de cuvinte pe care preoții creștini i-au dat-o.

— Ah, da, cartea de cuvinte!

Ochiba îi ceru lui Blackthorne să i-o arate și, cu ajutorul lui Mariko, să-i explice amănunțit. Era fermecată. Ca și Ishido.

— Trebuie să avem și noi copii, generale. Te rog, poruncește-le să ne dea o sută de astfel de cărți. Cu ele tinerii noștri vor putea în curând vorbi ca barbarii, *neh?*

— Da. E o idee bună, doamnă. Cu cât vom avea mai curând tълmăcii noștri, cu atât mai bine.

Ishido răsese.

— Să-i facem pe creștini să-și înlătore singuri monopolul lor, *neh?*

Un samurai cu părul cenușiu, de aproape șaiszeci de ani, care stătea în primele rânduri ale oaspeților, spuse:

— Creștinii n-au nici un monopol, prea-cinstite general. Noi îi rugăm pe părinții creștini, de fapt insistăm, ca ei să ne fie tълmăci și misiți, pentru că sunt singurii care pot vorbi cu ambele părți și se bucură de încrederea ambelor părți. Seniorul Goroda a făcut începutul acestui obicei, *neh?* Și mai pe urmă Taikō *f-a continuat.*

— Desigur, senior Kiyama. N-am avut de gând să mă arăt nerescunoscut față de vreunul dintre acei *daimyo* sau samurai care au devenit creștini. M-am referit doar la monopolul preoților creștini, spuse Ishido. Ar

fi mai bine pentru noi dacă oamenii noștri și nu preoții străini – oricare preoți, că veni vorba – să controleze negoțul nostru cu China.

Kiyama spuse:

— N-a fost niciodată vreo pricină de nemulțumire, prea cinstite general. Prețurile sunt drepte, negoțul e ușor și bănos, iar părinții își stăpânesc oamenii. Fără barbarii din sud nu e mătase și nici negoț cu China. Fără preoți am putea avea destule necazuri, foarte multe necazuri, îmi pare rău, vă rog să mă iertați, că am spus-o.

— Ah, senior Kiyama, spuse doamna Ochiba, sunt sigură că seniorul Ishido e onorat că l-ai corectat, nu-i așa, prea cinstite general? Ce-ar face Consiliul fără sfaturile seniorului Kiyama?

— Desigur, spuse Ishido.

Kiyama se înclină țeapăn, deloc nemulțumit. Ochiba aruncă o privire tânărului și-și flutură evantaiul.

— Și ce poți să spui, *Saruji-san*, despre dumneata? Poate că ți-ar place să înveți limba barbarilor?

Băiatul roși sub căutătura atentă. Era subțiratic și arătos ș: încerca din toate puterile să pară mai bărbat decât cei aproape cincisprezece ani ai săi.

— Oh, sper că nu va trebui să fac asta, *Ochiba-sama*, oh, nu, dar dacă mi se poruncește, am să încerc. Da, am să încerc foarte tare.

Răseră cu toții la auzul răspunsului său chibzuit. Mariko spuse mândră în japoneză:

— *Anjin-san*, acesta este fiul meu, *Saruji*.

Blackthorne se concentrase asupra conversației lor din care cea mai mare parte fusese prea iute și prea complexă pentru ca el s-o înțeleagă. Dar auzise "*Kiyama*" și simțise un semnal de alarmă. Se înclină către *Saruji* și plecaciunea îi fu întoarsă ceremonios.

— Este un bărbat grozav, *neh?* Noroc să ai un astfel de fiu, *Mariko-sama*.

Privea printre gene mâna dreaptă a tânărului. Era răsucită din naștere. Atunci își aminti că *Mariko* îi spusese odată că nașterea fiului ei fusese lungă și dificilă. Sărmanul flăcău, gândi, cum poate să folosească sabia? Își îndreptă ochii în altă parte. Nimeni nu băgase de seamă privirea lui, afară de *Saruji*. Putu citi stânjeneală și suferință pe chipul tânărului.

— Noroc să ai un fiu grozav, spuse către *Mariko*, dar desigur nu-i cu putință, *Mariko-sama*, să ai un fiu atât de mare. Nu îndeajuns ani, *neh?*

Ochiba spuse:

— Ești întotdeauna atât de galant, *Anjin-san?* Spui întotdeauna lucruri atât de curtenitor inteligente?

— Poftim?

— Ah, întotdeauna atât de inteligent? Complimente, înțelegi?

— Nu, îmi pare rău, vă rog să mă iertați.

Blackthorne simțea că-i plesnește capul din cauza concentrării. Chiar și așa, când *Mariko* îi spuse ceea ce se vorbea, replică cu gravitate prefăcută:

— Ah, îmi pare rău *Mariko-sama*, dacă *Saruji* este într-adevăr fiul dumitale, te rog spune-i doamnei *Ochiba* că n-am știut că aici doamnele se căsătoresc la vârsta de zece ani.

Ea traduse, apoi adăugă ceva care-i făcu să râdă.

— Ce-ai spus?

Mariko băgă de seamă privirea plină de dispreț a lui *Kiyama* ațintită asupra lui *Blackthorne*.

— Ah, te rog să mă ierți, senior *Kiyama*, pot să ți-l prezint pe *Anjin-san?*

Kiyama răspunse la fel de politicoș plecaciunii foarte corecte a lui *Blackthorne*.

— Se spune că pretinzi că ești creștin.

— Poftim?

Kiyama nu se obosi să repete, așa că Mariko traduse.

— Ah, îmi pare rău, senior Kiyama, spuse Blackthorne în japoneză. Da, sunt creștin, dar de o sectă diferită.

— Secta ta nu e bine-venită pe pământurile mele și nici în Nagasaki sau Kyushu, îmi închipui, sau în orice ținut al oricărui *daimyo* creștin.

Mariko își păstră zâmbetul pe față. Se întreba dacă Kiyama poruncise el însuși asasinilor Amida și, de asemeni, atacul din acea noapte. Tălmăci, încercând să se păstreze la limita impoliteții lui Kiyama, iar toți în încăpere ascultau încordați.

— Nu sunt preot, Alteță, spuse Blackthorne direct către Kiyama. Dacă eu pe pământul vostru, numai negoț, fără vorbe preotești, sau învățături. Cu respect, rog negoț numai.

— Nu vreau negoțul *tău!* Nu te vreau pe *tine* pe pământurile mele. Ți se interzice să calci pe pământurile mele sub pedeapsa cu moartea. Înțelegi?

— Da, înțeleg, spuse Blackthorne. Îmi pare rău.

— Bine.

Kiyama se întoarse arogant către Ishido.

— Ar trebui să alungăm această sectă și acești barbari definitiv din imperiu. Am să propun aceasta la următoarea întâlnire a Consiliului. Trebuie s-o spun de față cu toată lumea, eu cred că seniorul Toranaga a fost prost sfătuit când a făcut un străin, și-n mod deosebit *acest* bărbat, samurai. Este un început foarte primejdios.

— Desigur că asta nu are importanță. Toate greșelile actualului senior de Kwanto vor fi îndreptate foarte curând, *neh?*

— Toată lumea face greșeli, prea cinstite general, spuse Kiyama apăsător. Doar Dumnezeu este atoatevăzător și desăvârșit. Singura greșeală adevărată pe care a făcut-o vreodată seniorul Toranaga este că a pus propriile sale interese înaintea celor ale Moștenitorului.

— Da, spuse Ishido.

— Vă rog să mă iertați, începu Mariko, dar asta nu este adevărat. Îmi pare rău, dar vă înșelați amândoi în privința stăpânului meu.

Kiyama se întoarse spre ea, politicos.

— Este pe deplin îndreptățit să spui asta, Mariko-*san*, dar te rog să nu vorbim despre asta în noaptea aceasta. Deci, prea cinstite general, unde este seniorul Toranaga acum? Care-s ultimele știri?

— Cu un porumbel călător de ieri am aflat că era la Mishima. Acum primesc în fiecare zi rapoarte despre înaintarea sa.

— Bine, deci în două zile o să-și părăsească hotarele?

— Da. Seniorul Ikawa Jikkyu este gata să-i ureze bun-venit cum se cuvine.

— Bine.

Kiyama zâmbi către Ochiba. O plăcea tare mult.

— În acea zi, doamnă, în onoarea acestei ocazii, poate că l-ați ruga pe Moștenitor să îngăduie regenților să se incline în fața lui.

— Moștenitorul ar fi onorat, Alteță, răspunse ea în aplauzele tuturor. Și după aceea, poate dumneata și toți cei de aici veți fi oaspeții săi la întrecerea de poezie. Poate că regenții ar vrea să fie arbitri?

Urmară alte aplauze.

— Mulțumesc, dar vă rog, poate domnia-voastră și prințul Ogaki și câteva dintre doamne vor fi arbitri.

— Foarte bine, dacă așa doriți.

— Acum, doamnă, care să fie tema și primul vers al poemului? întrebă Kiyama foarte mulțumit, pentru că era recunoscut pentru poemele sale ca și pentru priceperea în mânăuirea sabiei și sălbăticia în război.

— Te rog, Mariko-*san*, n-ai vrea să-i răspunzi seniorului Kiyama? spuse Ochiba și din nou mulți dintre cei de față îi admirară dibăcia.

Era prea puțin iscusită în ale poeziei, pe când Mariko era renumită. Mariko se bucură că-i venise vremea. Se gândi o clipă, apoi spuse:

— Ar trebui să fie despre *astăzi*, doamnă Ochiba, iar primul vers să fie

"pe o ramură desfrunzită".

Ochiba și toți ceilalți o felicitară pentru alegere, iar Kiyama, vesel, spuse:

— Excelent, dar va trebui să fim foarte buni ca să ne întrecem cu dumneata, Mariko-san.

— Sper că mă veți ierta Alteță, dar eu n-am să particip la întrecere.

— Ba sigur că ai să participi, răsă Kiyama. Ești una dintre cele mai bune din împărăție! N-ar mai avea nici un farmec, dacă n-ai face-o!

— Îmi pare rău, Alteță, vă rog să mă iertați, dar n-am să fiu aici.

— Nu înțeleg.

Ochiba spuse:

— Ce vrei să spui, Mariko-chan?

— Oh, vă rog să mă iertați, doamnă, spuse Mariko, dar plec mâine din Osaka cu doamna Kiritsubo și doamna Sazuko.

Zâmbetul lui Ishido dispăru.

— Pleci? Unde?

— Să-mi întâlnesc stăpânul, Alteță. El, seniorul Toranaga, o să ajungă aici în câteva zile, *neh?* Sunt luni de când doamna Sazuko nu și-a văzut soțul și seniorul Toranaga n-a avut încă plăcerea să-și vadă ultimul fiu. Desigur doamna Kiritsubo ne va însoți. A trecut la fel de mult timp de când n-a văzut-o pe stăpâna doamnelor sale, *neh?*

— Seniorul Toranaga va fi aici destul de curând, așa că plecarea asta, ca să-l întâlnești, nu este necesară.

— Dar *eu* cred că este necesară, senior general.

Ishido spuse aspru:

— Doar ai ajuns și noi încercăm să ne bucurăm de prezența domniei tale, Mariko-san. Doamna Ochiba, în special. Mă alătur din nou seniorului Kiyama, desigur ca trebuie să participi la întrecere.

— Îmi pare rău, dar n-am să fiu aici.

— Ești desigur obosită, doamnă. De-abia ai ajuns. Cu siguranță acesta este cel mai nepotrivit moment ca să discutăm astfel de probleme.

Ishido se întoarse către Ochiba.

— Poate, doamnă Ochiba, ar trebui să primiți restul oaspeților.

— Da, da, desigur, spuse Ochiba stânjenită.

Șirul începu din nou să se alcătuiască și conversații nesigure să se înfiripe, dar tăcerea se lăsă din nou când Mariko spuse:

— Mulțumesc, senior general, așa este, dar aceasta nu este o problemă particulară și nu este nimic de discutat. Plec mâine ca să mă închin stăpânului meu alături de doamnele sale.

Ishido spuse rece:

— Ești aici, doamnă, la invitația personală a Fiului Cerului, și a regenților. Te rog, ai răbdare. Stăpânul tău va fi aici foarte curând.

— Așa e, Alteță, dar invitația Majestății Sale Imperiale este pentru cea de-a douăzeci și doua zi. Nu îmi poruncește mie, sau oricui altcuiva, să rămân în Osaka până la acea dată, nu?

— Uiți de bunele maniere, doamnă Toda.

— Vă rog să mă iertați, e ultimul lucru pe care l-aș dori. Îmi pare rău. Vă rog să mă iertați.

Mariko se întoarse către Ogaki, sfetnicul de la curte.

— Stăpâne, invitația Prealuminatului îmi cere să rămân aici până la sosirea sa?

Ogaki avea pe fața un zâmbet forțat.

— Invitația este pentru cea de-a douăzeci și doua zi a acestei luni, doamnă. Vă cere să fiți atunci de față.

— Vă mulțumesc, Alteță.

Mariko se înclină și se întoarse din nou către podium.

— Mi se cere să fiu atunci de față, generale, nu înainte, așa că plec mâine.

— Te rog, ai răbdare, doamnă. Regenții s-au bucurat de sosirea

dumitale și sunt multe pregătiri în cursul cărora vor avea nevoie de ajutorul dumitaie, pentru sosirea Prealuminatului. Acum, doamnă Ochiba...

— Îmi pare rău, Alteță, dar poruncile stăpânului meu sunt deasupra acestora. Trebuie să plec mâine.

— N-ai să pleci mâine și ți se cere... Nu, ești rugată, Mariko-san, să iei parte la întrecerea doamnei Ochiba. Acum, doamnă...

— Atunci sunt închisă aici împotriva voinței mele?

Ochiba spuse:

— Mariko-san, hai să lăsăm asta acum, te rog?

— Îmi pare rău, Ochiba-sama, dar eu sunt o persoană simplă. Am spus pe față că am porunci de la stăpânul meu. Dacă nu pot să mă supun lor, trebuie să știu de ce. Generale, sunt închisă aici până în cea de-a douăzeci și doua zi? Dacă-i așa, la porunca cui?

— Ești un oaspete de onoare, îi spuse Ishido cu grijă, dorind ca ea să se supună. Îți repet, doamnă, stăpânul domniei tale va fi aici îndeajuns de curând.

Mariko îi simți puterea și se luptă să-i țină piept.

— Da, dar îmi pare rău, din nou întreb cu respect: sunt închisă în Osaka pentru următoarele optsprezece zile și dacă da, din a cui poruncă?

Ishido își păstră ochii ațintiți asupra ei.

— Nu, nu ești închisă.

— Vă mulțumesc, Alteță. Vă rog să mă iertați că am vorbit atât de direct, spuse Mariko.

Multe dintre doamnele din încăpere se întoarseră către vecinele lor și unele șoptiră ceea ce toți cei ținuți în Osaka împotriva voinței lor, gândeau: "Dacă ea poate să plece, pot și eu, *neh?* Și tu, *neh?* Plec mâine. Oh, ce minunat."

Vocea lui Ishido întrerupse aceste șoapte.

— Dar, doamnă Toda, de când v-ați hotărât să vorbiți în acest mod acuzator, simt de datoria mea să cer regenților o ordonanță oficială, în caz că și alții ți-ar împărtăși felul greșit de a gândi.

Zâmbi tăios în tăcerea înghețată.

— Până atunci ai să fii pregătită să răspunzi întrebărilor lor și să le primești hotărârea.

Mariko spuse:

— Voi fi onorată, Alteță, dar datoria mea este către stăpânul meu.

— Desigur, dar asta va fi doar pentru câteva zile.

— Îmi pare rău, Alteță, dar datoria mea este către stăpânul meu pentru următoarele câteva zile.

— Ai să te înarmezi cu răbdare, doamnă. N-o să-ți ia decât puțin timp. Această discuție este încheiată. Acum, senior Kiy...

— Îmi pare rău, dar nu pot să întârzii plecarea mea nici măcar pentru puțin timp.

Ishido mugi:

— Refuzi să te supui Consiliului Regenților?

— Nu, Alteță, spuse Mariko, mândră. Nu, dacă ei nu încalcă datoria mea către stăpânul meu, care este datoria supremă a unui samurai.

— Ai să rămâi răbdătoare la dispoziția regenților.

— Îmi pare rău, mi s-a poruncit de către stăpânul meu să-i însoțesc doamnele la întâlnirea cu el. De îndată.

Scoase un sul din mânecă și i-l întinse oficial lui Ishido. El îl desfăcu și își aruncă ochii peste el, apoi își ridică privirile și spuse:

— Chiar și așa. Ai s-aștepti o hotărâre a regenților.

Mariko privi plină de speranță către Ochiba, dar acolo găsi doar dezaprobare. Se întoarse către Kiyama. Acesta era la fel de tăcut, la fel de împietrit.

— Vă rog să mă iertați, generale, dar nu e război, începu ea. Stăpânul meu se supune regenților, așa că, pentru următoarele optsprezece...

— Această problemă este închisă!

— Această problemă va fi închisă, generale, când veți avea politețea să mă lăsați să termin. Nu sunt țăran ca să fiu călcată în picioare. Sunt Toda Mariko-noh-Buntaro-noh-Hiro-matsu, fiica seniorului Akechi Jinsai, spița mea e Takashima și-am fost samurai de-o mie de ani și spun că n-am să fiu niciodată prizonieră, sau ostatică, sau închisă. Pentru următoarele optsprezece zile și până *atunci*, prin hotărârea Prealuminatului, sunt liberă să plec așa cum vreau, *așa cum e oricine altcineva*.

— Stăpânul nostru, Taikō, *a fost odată* țăran. Mulți samurai sunt țărani, au fost țărani. Orice *daimyo* a fost odată, în trecut, țăran. Chiar și primul Takashima. Toți au fost țărani, cândva. Ascultă cu atenție: *vei – aștepta – după – bunul – plac – al – regenților*.

— Nu, îmi pare rău. Prima mea datorie este să mă supun stăpânului meu.

Înfuriat, Ishido porni către ea. Deși Blackthorne nu înțelesese aproape nimic din ceea ce se spusese, mâna sa dreaptă alunecă nebăgată în seamă în mâneca stângă, ca să-și pregătească pumnalul pentru aruncat. Ishido privi în jos către ea.

— Ai să...

În acea clipă la ușă se produse o mișcare. O slujnică în lacrimi dădu buzna prin mulțime și alergă către Ochiba.

— Vă rog să mă iertați, Stăpână, scânci ea, dar Yodoko-*sama* vă cheamă. Ea... trebuie să vă grăbiți. Moștenitorul e deja acolo.

Îngrijorată, Ochiba privi înapoi către Mariko și Ishido, apoi către fețele celor care priveau în sus, la ea. Se înclină pe jumătate către oaspeții ei și plecă grăbită. Ishido șovăi.

— O să mă ocup de dumneata mai târziu, Mariko-*san*, spuse el și porni după Ochiba cu pași grei.

În urma sa șoaptele începură din nou să-și îndesească curgerea. Clopotele sunară schimbarea orei. Blackthorne înaintă către Mariko.

— Mariko-*san*, întrebă, ce se întâmplă?

Ea continuă să privească în gol. Kiyama își desfăcu pumnul de pe mânerul saăbiei închizându-l și deschizându-l de câteva ori ca să și-l dezmoștească.

— Mariko-*san*.

— Da? Da, Alteță?

— Pot să-ți sugerez să te întorci înapoi la casa domniei tale. Poate mi s-ar îngădui să-ți vorbesc mai târziu, să zicem la Ora Porcului?

— Da, da, desigur. Vă rog... vă rog să mă iertați, dar a trebuit să...

Cuvintele ei se pierdură.

— Asta este o zi proastă, Mariko-*san*. Fie ca Dumnezeu să vă aibe în pază.

Kiyama se întoarse cu spatele la ea și vorbi autoritar către cei din încăpere.

— Vă sugerez să ne întoarcem la casele noastre și să așteptăm. Să așteptăm și să ne rugăm ca Nesfârșitul să o ia pe doamna Yodoko repede, ușor și onorabil în pacea Sa, dacă i-a sosit vremea.

Aruncă o privire către Saruji, care era încă pierdut.

— Vii cu mine.

Porni înainte. Saruji îl urmă fără să vrea să-și părăsească mama, dar supus poruncii și intimidat de atenția îndreptată asupra lui.

Mariko făcu o jumătate de plecăciune către cei din încăpere și porni către ușă. Kiri își linse buzele uscate. Doamna Sazuko era alături de ea, tremurând toată. Kiri o luă de mână și, împreună, cele două femei plecară în urma lui Mariko. Yabu păși înainte cu Blackthorne alături și porniră în spatele lor, foarte conștienți că erau singurii samurai de acolo care purtau uniforma lui Toranaga. Afară îi așteptau samurarii în uniforme gri.

— Dar, pe toți zeii, ce te-a apucat să faci așa ceva? se năpusti Yabu la ea.

— Îmi pare rău, spuse Mariko, ascunzând adevărata pricină, dorindu-și ca Yabu s-o lase în pace, furioasă pe proastele lui purtări. S-a întâmplat, Altețã. Era sãrbãtoarea unei zile de naștere și apoi... nu știu. Vã rog sã mã iertați, Yabu-*sama*. Vã rog sã mã iertați, Anjin-*san*.

Din nou Blackthorne încercã sã spunã ceva, dar încã odatã Yabu îl acoperi și el se sprijini de canatul unei ferestre, istovit peste poate, cu capul bubuind de efortul de a încerca sã înțeleagã.

— Îmi pare rău, Yabu-*sama*, spuse Mariko și gândi, ce obositori sunt bãrbații. Trebuie sã li se explice totul în amãnunt. Nu pot sã vadã nici mãcar pãrul de pe pleoapele lor.

— Ai început o furtunã care o sã ne înghitã pe toți. Prostește, *neh?*

— Da, dar nu-i drept ca noi sã fim închiși și seniorul Toranaga ne-a dat porunci cã...

— Acele porunci sunt nebunești. Diavolul trebuie sã fi pus stãpânire pe capul lui. Va trebui sã-ți ceri scuze și sã dai înapoi. Acum paza va fi mai severã decãt la sipetul împãratului. Ishido va anula, desigur, permisele noastre de plecare și-ai stricat totul. Privi cãtre Blackthorne. Acum ce facem?

— Vã rog?

Cei trei ajunseserã abia în camera de primire a casei lui Mariko, ce se afla în primul nivel de fortificații. Samuraii în gri îi escortaserã acolo și în fața porții ei se aflau mult mai mulți decãt de obicei. Kiri și doamna Sazuko plecaserã cãtre încãperile lor, cu altã gardã de onoare din samurai în uniforme gri, iar Mariko le promisese sã li se alãture dupã întâlnirea cu Kiyama.

— Dar gãrzile n-au sã te lase, Mariko-*san*, spusese Sazuko tristã.

— Nu-ți face griji, îi spusese ea. Nu s-a schimbat nimic. Înãuntrul castelului putem sã ne mișcãm libere, deși cu escorte.

— Or sã te opreascã. Oh, de ce ai...

— Mariko-*san* are dreptate, copilã, spusese Kiri netemãtoare. Nimic nu s-a schimbat. O sã ne vedem curãnd, Mariko-*chan*.

Apoi Kiri urmatã de Sazuko, ajunse înãuntrul aripii lor de castel și samuraii în gri închiseserã poarta fortificatã, iar Mariko respirase din nou și venise cãtre propria ei casã cu Yabu și Blackthorne.

Își amintea cum, atunci când stãtuse acolo, înfruntãnd singurã dușmanul, îl vãzuse pe Blackthorne strecurãndu-și mãna dreaptã cãtre cuțitul pe care îl putea arunca și devenise mai puternicã din cauza aceasta. Da, Anjin-*san*, se gândi, ești singurul pe care știu cã aș putea sã mã bizui. Ai fost acolo când am avut nevoie de tine.

Ochii ei se îndreptarã cãtre Yabu, care stãtea cu picioarele încrucișate în fața ei, scrãșnind din dinți. O surprinsese faptul cã Yabu luase poziție în public în sprijinul ei, plecãnd dupã ea. Din cauza acestui sprijin și din cauzã cã, pierzãndu-și firea în fața lui, n-ar fi câștigat nimic, îndepãrtã ironia usturãtoare și începu sã se joace cu el.

— Vã rog sã-mi iertați prostia, Yabu-*sama*, spuse ea cu vocea umilã și plinã de lacrimi. Desigur cã ai dreptate. Îmi pare rău. Sunt doar o femeie proastã.

— Așa-i. E o prostie sã i te împotrivești lui Ishido în propriul lui cuib, *neh?*

— Da, îmi pare rău. Vã rog sã mã iertați. Pot sã vã ofer *saké* sau *cha*?

Mariko bãtu din palme. De îndatã ușa se deschise și Chimmoko apãru cu pãrul desfãcut, cu fața înspãimãntatã și umflatã de plãns.

— Adu *cha* și *saké* pentru oaspeții mei. Și mâncare. Și aranjeazã-te. Cum îndrãznești sã apari așa? Ce crezi cã-i aici? Coliba unui țãran? Mã faci de rușine în fața seniorului Kasigi.

Chimmoko dispãru în lacrimi.

— Îmi pare rău, Altețã. Vã rog sã-i iertați neobrãzarea.

— Ei, asta n-are importanță, *neh?* Și acum, ce-i cu Ishido? Ehei, doamnă, împunsătura domniei-tale despre "țăran", asta a lovit unde trebuie. Asta l-a rănit pe puternicul general. Ți-ai făcut un dușman acum. Ehei, parcă-l apucase cineva de poame și i le-a stors în fața tuturor!

— Oh, crezi asta? Oh, te rog să mă ierți, n-am vrut să-l insult.

— Ei, el *este* țăran. Întotdeauna a fost și-ntotdeauna o să fie. Și întotdeauna i-a urât pe cei ca noi, care suntem samurai adevărați.

— Oh, cât de inteligent din partea domniei-voastre, Alteță, să înțelegeți asta. Oh, vă mulțumesc că mi-ați spus.

Mariko se înclină și păru să-și șteargă o lacrimă, adăugând:

— Pot, vă rog, să spun că mă simt atât de apărută acum. Puterea voastră... dacă n-ați fi fost domnia-voastră, senior Kasigi, cred că aș fi leșinat.

— E o prostie să-l ataci pe Ishido în fața tuturor, spuse Yabu ușor domolit.

— Da, aveți dreptate. E păcat că nu toți mai-marii noștri sunt atât de deștepți și puternici ca domnia-voastră, Alteță. Atunci seniorul Toranaga n-ar mai avea astfel de neazuri.

— Așa e. Dar tot ne-ai vârat în rahat până peste urechi.

— Vă rog să mă iertați. Da, e doar vina mea.

Mariko se prefăcu că se ține cu tărie să nu izbucnească în lacrimi.

Privi în jos și șopti:

— Vă mulțumesc, Alteță, că mi-ați primit scuzele. Sunteți atât de generos.

Yabu încuviință din cap, crezând lauda meritată, supunerea necesară și pe el însuși, de neprețuit. Ea își ceru din nou iertare și-l domoli și continuă să-l flateze. În curând el deveni înțelegător.

— Pot, vă rog, să-i explic prostia mea lui Anjin-san? Poate ar putea să ne sugereze o cale de ieșire?

Își lăsă cuvintele să se piardă, umile.

— Da, foarte bine.

Mariko se înclină exprimându-și mulțumirea, se întoarse către Blackthorne și vorbi în portugheză.

— Te rog, ascultă, Anjin-san. Ascultă și nu pune întrebări acum. Îmi pare rău, dar mai întâi trebuie să-l liniștesc pe *tecalosul* ăsta nemulțumit. Nu așa spuneți voi?

Îi spuse iute ce se întâmplase și de ce Ochiba plecase în grabă.

— Asta-i rău, spuse el, cercetând-o cu privirea, *heh?*

— Da. Seniorul Yabu îți cere sfatul. Ce ar trebui făcut ca să trecem peste încurcătura în care v-a pus prostia mea?

— Ce prostie?

Blackthorne o privea și neliniștea ei crescuse. Căută în jos către rogojini. El vorbi direct către Yabu.

— Nu știu încă, Alteță. Acum înțeleg. Acum gândesc.

Yabu replică acru.

— Ce-i de gândit aici? Suntem prinși în cursă.

Mariko traduse fără să-și ridice privirea.

— Țasta-i adevărul, nu-i așa, Mariko-san? spuse Blackthorne. Țasta a fost întotdeauna adevărul.

— Da. Îmi pare rău.

Se întoarse să privească în noapte. În pereții de piatră care înconjurau grădina erau prinse în inele de fier torțe. Lumina se răsfrângea din frunze și din plantele care fuseseră udate anume în acest scop. Către vest se vedea poarta ferecată în fier, păzită de câțiva samurai în uniforme gri.

— Tu..., îl auzi rostind fără să se întoarcă. Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi.

— Tu... Da, și eu cu tine, îi răspunse ea păstrându-și fața întoarsă de la Yabu, neavând încredere în ea însăși. În noaptea asta. Am să vin eu.

Privi către Yabu.

— Anjin-san e de acord cu domnia-voastră, Alteță, în privința prostiei mele, îmi pare rău.

— Dar la ce bun asta acum?

— Anjin-san, spuse ea, păstrându-și vocea egală, mai târziu, deseară, mă duc la Kiritsubo-san. Știu unde-ți sunt încăperile și am să vin la dumneata.

— Da, mulțumesc.

Rămăsese în continuare cu spatele către ea.

— Yabu-sama, spuse ea umilă, în noaptea asta mă duc la Kiritsubo-san. Ea e înțeleaptă. Poate c-o să găsească o cale.

— E doar o singură cale, spuse Yabu cu o hotărâre care o enervă, cu ochii ca niște cărbuni aprinși. Măine ai să-ți ceri iertare. Și ai să rămâi.

***

Kiyama sosi punctual. Saruji era cu el și inima ei se strânse. După ce salutarile de politețe se încheiară, Kiyama spuse grav:

— Acum, te rog, explică-mi de ce, Mariko-chan?

— Nu e război, Alteță. N-ar trebui să stăm închiși, sau tratați ca niște ostateci. Deci pot să plec după cum mi-e voia.

— Nu trebuie să fie război ca să ai ostateci. Știi asta. Doamna Ochiba a fost ostatecă în Yedo petru ca stăpânul domniei-tale să fie în siguranță aici și nu era război. Seniorul Sudara și familia lui sunt astăzi ostateci lafratele său, și nu sunt în război unul cu celălalt, *neh?*

Ea plecă ochii.

— Sunt mulți aici care sunt ostateci ca garanție a supunerii stăpânilor lor față de Consiliul Regenților, conducătorii legiuiți ai împărăției. Așa-i înțelept. Este un obicei ca toate celelalte, *neh?*

— Da, Alteță.

— Bun. Acum spune-mi adevăratul motiv.

— Alteță?

Kiyama spuse iscoditor:

— Nu te juca cu mine. Nu sunt nici eu țăran. Vreau să știu de ce-ai făcut ceea ce-ai făcut în seara asta.

Mariko ridică ochii.

— Îmi pare rău, dar seniorul general pur și simplu m-a iritat cu aroganța lui, Alteță. Am primit într-adevăr porunci. Nu fac nici un rău dacă o iau pe Kiri și pe doamna Sazuko pentru câteva zile, ca să-și întâlnească stăpânul.

— Știi foarte bine că asta nu-i cu puțință. Seniorul Toranaga trebuie că știe asta la fel de bine.

— Îmi pare rău, dar stăpânul meu mi-a poruncit. Un samurai nu pune la îndoială poruncile stăpânului său.

— Da, dar eu le pun pentru că n-au sens. Stăpânul tău nu-și pierde vremea cu prostii și nu face greșeli, iar eu insist pentru că am dreptul să te întreb la fel de bine ca și el.

— Vă rog să mă iertați, Alteță, nu mai avem ce vorbi despre asta.

— Ba da. Avem de vorbit despre Saruji și de asemenea despre faptul că te-am cunoscut toata viața, te-am cinstit toată viața, Hiromatsu-sama este cel mai vechi prieten al meu în viață, iar tatăl tău a fost un prieten apropiat și-un aliat onorat, până-n ultimele paisprezece zile ale vieții sale.

— Un samurai nu pune la îndoială poruncile stăpânului său.

— Acum poți să faci numai un lucru din două, Mariko-chan: îți ceri scuze și rămâi, sau încerci să pleci. Dacă încerci să pleci, ai să fii oprită.

— Da, înțeleg.

— Ai să-ți ceri scuze mâine. Am să convoc o întâlnire a regenților și o să se ia o hotărâre în privința acestei probleme. Apoi o să ți se îngăduie să pleci cu doamna Kiritsubo și doamna Sazuko.

— Vă rog să mă iertați, cât de mult va dura asta?

— Nu știi, câteva zile.

— Îmi pare rău, nu am câteva zile. Mi s-a poruncit să plec de-ndată.

— Uită-te la mine!

Ea se supuse.

— Eu, Kyama Ukon-noh-Odanaga, din spița Fujimoto, senior de Higo, Satsuma și Osumi, regent al Japoniei, cel mai important *daimyo* creștin din Japonia, îți cer să rămâi.

— Îmi pare rău, stăpânul meu legiuit nu-mi îngăduie să rămân.

— Nu înțelegi ce-ți spun?

— Da, Alteță, dar n-am de ales, vă rog să mă iertați.

El făcu un semn către fiul ei.

— Logodna dintre nepoata mea și Saruji... Cu greu aș mai putea îngădui-o dacă ai să cazi în dizgrație.

— Da, da, Alteță, replică Mariko cu durere în ochi, înțeleg asta.

Văzu disperarea din privirea băiatului.

— Îmi pare rău, fiul meu, dar tebuie să-mi fac datoria.

Saruji începu să spună ceva, dar se răzgândi și după o clipă spuse:

— Te rog să mă ierți, mamă, dar nu-i datoria ta către Moștenitor mai importantă decât datoria ta către seniorul Toranaga? Moștenitorul este adevăratul nostru stăpân legiuit, *neh*?

Ea se gândi la asta.

— Da, fiule, și nu. Seniorul Toranaga are drepturi asupra mea, Moștenitorul, nu.

— Atunci asta nu înseamnă că seniorul Toranaga are și drepturi asupra Moștenitorului?

— Nu, îmi pare rău.

— Te rog să mă ierți, mamă, dar nu înțeleg. Îmi pare că dacă Moștenitorul dă o poruncă, ea trebuie să fie mai presus de cele ale seniorului Toranaga.

Ea nu răspunse.

— Răspunde-i, lătră Kyama.

— Asta a fost gândul tău, fiule, sau ți l-a strecurat cineva în cap?

Saruji se încruntă, încercând să-și amintească.

— Noi... seniorul Kiyama și... doamna sa... noi am vorbit despre asta. Și Părintele Inspector. Nu-mi amintesc. Cred că m-am gândit la asta eu însumi. Părintele Inspector a spus că aveam dreptate, nu-i așa, Alteță?

— A spus că Moștenitorul e mai important decât seniorul Toranaga în împărăție, după lege.

— Te rog răspunde-i direct, Mariko-san.

Mariko spuse:

— Dacă Moștenitorul ar fi fost bărbat, matur, *kwampaku*, conducătorul legiuit al imperiului, ca Taikō, *tatăl* său, atunci m-aș supune lui ca fiind mai presus de seniorul Toranaga, dar Yaemon e un copil în fapt și după lege și deci nu poate cere asta, după lege. Poate fi acesta un răspuns pentru tine?

— Da, dar este totuși Moștenitorul, *neh*? Regenții îl ascultă. Seniorul Toranaga îl cinstește. Ce înseamnă un an, câțiva ani, ce înseamnă, mamă? Dacă nu-ți ceri... te rog să mă ierți, dar mă tem pentru tine.

Buzele tânărului tremurau. Mariko ar fi vrut să se ridice și să-l îmbrățișeze și să-l apere, dar n-o făcu.

— Mie nu mi-e teamă, fiule. Nu mă tem de nimic pe acest pământ. Mă tem doar de judecata Domnului, spuse întorcându-se către Kiyama.

— Da, spuse Kiyama, știi asta. Fie ca Sfânta Fecioară să te binecuvânteze pentru asta.

Se opri.

— Mariko-san, ai să-ți ceri public iertare seniorului general?

— Da, bucuroasă, dacă o să-și retragă, în public, toate trupele din calea mea și-mi dă mie, doamnei Kiritsubo și doamnei Sazuko îngăduința scrisă să plecăm mâine.

- Ai să te supui unui ordin din partea regenților?
- Vă rog să mă iertați, Alteță, în această problemă, nu.
- Ai să dai ascultare unei cereri din partea lor?
- Vă rog să mă iertați, în această problemă, nu.
- Ai să încuviințezi o rugămintă din partea Moștenitorului și a

doamnei Ochiba?

- Vă rog să mă iertați, ce rugămintă?

— Să le faci o vizită, să stai cu ei câteva zile, în timp ce noi rezolvăm această problemă.

- Vă rog să mă iertați, Alteță, dar ce avem de rezolvat?

Kiyama își pierde stăpânirea de sine și începu să strige:

— Viitorul și ordinea în împărăție, în primul rând, viitorul Bisericii, în al doilea rând și tu, în al treilea rând! E limpede că ai stat prea aproape de barbari și te-ai molipsit de la ei, ți-au sucit mintea, așa cum știam că se va întâmpla.

Mariko nu spuse nimic dar se uită țintă la el. Cu un efort, Kiyama se stăpâni din nou.

— Te rog să-mi ierți purtarea și lipsa de bună-cuviință, spuse țepăn. Singura mea scuză este că sunt foarte îngrijorat.

Se înclină demn.

— Îmi cer iertare. A fost greșala mea, Alteță. Vă rog să mă iertați că v-am tulburat armonia și v-am provocat neplăceri, dar nu am de ales.

- Fiul tău ți-a dat o soluție, iar eu, câteva.

Ea nu-i răspunse. Aerul din încăpăre devenise sufocant pentru toți, deși noaptea era răcoroasă și o briză făcea să pâlpaie torțele.

- Ești hotărâtă, atunci?

- Nu am de ales, Alteță.

— Foarte bine, Mariko-san. Nu mai avem altceva de spus, decât să-ți repet din nou că-ți poruncesc să nu împingi lucrurile prea departe. Și să te rog.

Ea-și înclină capul.

- Saruji-san, te rog așteaptă-mă afară, porunci Kiyama.

Tânărul era tulburat, abia în stare să vorbească.

- Da, Alteță.

Se înclină către Mariko.

— Te rog să mă ierți, mamă. Fie ca Domnul să te aibă veșnic în paza lui.

- Și pe tine.

- Amin, spuse Kiyama.

- Noapte bună, fiule.

- Noapte bună, mamă.

Când rămaseră singuri, Kiyama spuse:

- Părintele Inspector este foarte îngrijorat.

- În privința mea, Alteță?

— Da. Și în privința Sfintei Biserici și a barbarului. Și în privința corabiei barbarului. Mai întâi spune-mi despre el.

— E un om foarte deosebit. Foarte puternic și foarte inteligent. Iar pe mare... El aparține mării. E în elementul lui. Pare să devină parte din corabie și mare și, în larg, nu există bărbat care să se poată măsura cu el în curaj și viclenie.

- Nici chiar Rodrigues-san?

— Anjin-san a fost mai presus ca el de două ori, o dată aici și o dată pe drumul nostru către Yedo.

Îi povesti despre sosirea lui Rodrigues în noaptea în care stătuseră lingă Mishima și despre armele ascunse și despre tot ceea ce auzise.

— Dacă corăbiile lor ar fi egale ca putere, Anjin-san ar învinge; chiar și dacă n-ar fi tot el ar învinge.

- Spune-mi despre corabia lui.

Ea se supuse.

— Vorbește-mi despre vasalii lui.

Îi spuse toate câte se întâmplaseră.

— De ce să-i fi dat seniorul Toranaga corabia, banii, vasalii și libertatea?

— Stăpânul meu nu mi-a spus niciodată, Alteță.

— Te rog, spune-mi părerea ta..

— Astfel ca să-l poată asmuți pe Anjin-san împotriva dușmanilor săi, spuse Mariko deîndată.

Apoi adăugă fără să-și ceară iertare:

— Deoarece m-ați întrebat... În acest caz anume, dușmanii lui Anjin-san sunt aceeași cu ai stăpânului meu: portughezii, sfinții părinți care-i ajută pe portughezi și seniorii Harima, Onoshi și domnia-voastră, Alteță.

— De ce ne-ar socoti Anjin-san pe noi dușmanii lui, în mod deosebit?

— Nagasaki, negoțul și controlul coastei Kyushu, Alteță. Și pentru că sunteți cel mai important *daimyo* catolic.

— Biserica nu este dușmanul seniorului Toranaga și nici sfinții părinți.

— Îmi pare rău, dar eu cred că seniorul Toranaga crede că sfinții părinți îl sprijină pe seniorul general Ishido, ca și domnia-voastră.

— Eu îl sprijin pe Moștenitor. Sunt împotriva stăpânului tău pentru că el nu-l sprijină și pentru că o să distrugă Biserica.

— Îmi pare rău, dar asta nu-i adevărat, Alteță. Stăpânul meu este mult superior seniorului general. Ați luptat în mai bine de douăzeci de bătălii alături de el decât împotriva lui, așa că știți că poate fi un om de încredere. De ce să vă dați de partea dușmanului său declarat? Seniorul Toranaga a dorit întotdeauna negoț și, pur și simplu, nu este anti-creștin, ca seniorul general și doamna Ochiba.

— Te rog să mă ierți, Mariko-san, dar jur că eu cred că seniorul Toranaga urăște în taină religia noastră creștină, credința noastră creștină, disprețuiește Biserica noastră și, în taină, este hotărât să-l distrugă și să-l înlăture pe Moștenitor și pe doamna Ochiba. Visul lui de căpătâi este *shōgunatul*. Numai asta. Vrea în taină să devină *shōgun*, plănuiește să devină *shōgun* și totul este îndreptat doar spre acest singur țel.

— Jur, Alteță, eu nu cred asta.

— Știu, dar asta nu înseamnă că ai dreptate.

O privi un timp apoi spuse:

— După cum singură ai recunoscut, acest Anjin-san și corabia lui este foarte primejdios pentru Biserica, *neh?* Rodrigues e de aceeași părere cu tine, că dacă Anjin-san prinde în larg Corabia Neagră va fi foarte rău.

— Da. Și eu cred asta, Alteță. Asta ar lovi în Biserica foarte mult.

— Da. Și totuși n-ai s-ajuti Biserica împotriva acestui om?

— El nu e împotriva Bisericii, Alteță. Nici cu adevărat împotriva sfinților părinți, deși n-are încredere în ei. E doar împotriva dușmanilor reginei sale. Iar Corabia Neagră e țelul său pentru câștig.

— Dar el se împotrivesc Adevăratei Credințe și este, deci, un eretic, *neh?*

— Da, dar eu nu cred că tot ce ni s-a spus de către Sfinții Părinți este adevărat. Multe nu ni s-au spus. Tsukku-san a recunoscut multe. Stăpânul meu mi-a poruncit să devin prietena și confidenta lui Anjin-san. Să-l învăț limba noastră și obiceiurile, să învăț de la el tot ce-ar putea fi de preț pentru noi. Și-am descoperit...

— Vrei să spui, de preț pentru Toranaga, *neh?*

— Alteță, supunerea față de seniorul legiuit încununează viața samuraiului. Nu este supunerea ceea ce cereți de la toți vasalii voștri?

— Da, dar erezia este cumplită și se pare că te-ai aliat cu barbarul împotriva Bisericii tale și te-ai molipsit de la el. Mă rog ca Domnul să-ți deschidă ochii, Mariko-san, înainte de a-ți pierde viața veșnică. Și acum, în sfârșit, Părintele Inspector mi-a spus că ai niște informații anume pentru mine.

— Alteță?

Nu se așteptase deloc la asta.

— A spus că în urmă cu câteva zile a primit un mesaj de la Tsukku-san printr-un mesager special de la Yedo. Ai niște informații despre... despre aliații mei.

— Am cerut să-l văd pe Părintele Inspector mâine dimineată.

— Da, mi-a spus. Ei, bine?

— Vă rog să mă ierțați. După ce-am să-l văd mâine dimineată...

— Nu mâine, acum. Părintele Inspector a spus că e legat de seniorul Onoshi și privește Biserica și trebuie să-mi spui de-ndată. În fața lui Dumnezeu, asta e ceea ce a spus. Ne-am murdărit într-atât că n-ai să ai încredere în mine?

— Îmi pare rău, am făcut o înțelegere cu Tsukku-san. Mi-a cerut să vorbesc deschis Părintelui Inspector. Asta-i tot, Alteță.

— Părintele Inspector a spus că trebuie să-mi spui mie. Acum.

Mariko înțelese că n-avea de ales. Zarurile erau aruncate. Îi spuse despre complotul împotriva vieții sale. Tot ceea ce știa. El își bătu joc de zvonuri până când îi spuse de unde obținuse informații.

— *Confesorul lui?* El?

— Da, îmi pare rău.

— Regret că Uruga e mort, spuse Kiyama, încă și mai dezamăgit că atacul de noapte împotriva lui Anjin-san dăduse greș asemeni celorlalte ambuscade și că acum omorâse singurul om care i-ar fi putut dovedi că dușmanul său Onoshi era trădător. Uruga o să ardă de-a pururi în flăcările iadului pentru acest sacrilegiu. Ceea ce-a făcut e cumplit. Merită excomunicare și flăcările iadului, dar chiar și așa, mi-a fost de folos spunând asta, dacă-i adevărat.

Kiyama părea dintr-odată foarte bătrân.

— Nu pot să cred că Onoshi va face asta, sau că seniorul Harima va fi părtaș.

— Da. Ați putea să-l întrebați pe seniorul Harima dacă e adevărat?

— Desigur, dar n-are să mărturisească nimic. Eu n-aș face-o. Tu ai face-o? Atât de trist, *neh?* Atât de cumplite sunt căile omului.

— Da.

— N-am să cred asta, Mariko-san. Uruga e mort, așa că niciodată n-o să avem dovezi. Am să-mi iau măsuri de siguranță, dar nu pot să cred.

— Da. Un lucru, Alteță. Nu este foarte ciudat că seniorul general a pus gărzi în jurul lui Anjin-san?

— De ce ciudat?

— De ce să-l apere, când îl urăște? Foarte ciudat, *neh?* Ar putea fi pentru că seniorul general a înțeles că Anjin-san ar putea fi o armă împotriva acelor *daimyo* care sunt catolici?

— Nu înțeleg unde vrei s-ajungi?

— Dacă, Doamne ferește, domnia-voastră muriți, Alteță, seniorul Onoshi devine cel mai important în Kyushu, *neh?* Ce-ar putea face seniorul general ca să-l supună pe Onoshi? Nimic, afară doar să-l folosească pe Anjin-san.

— E cu putință, spuse încet Kiyama.

— Are doar un singur motiv să-l apere pe Anjin-san: să se folosească de el.

— Unde?

— Numai împotriva portughezilor. Și astfel împotriva acelor *daimyo* creștini din Kyushu, *neh?*

— E cu putință.

— Cred ca Anjin-san este la fel de prețios pentru domnia-voastră ca și pentru Onoshi, sau Ishido, sau stăpânul meu. În viață. Cunoștințele lui sunt uriașe. Doar cunoștințele ne pot apăra de barbari, chiar și de portughezi.

Kiyama spuse batjocoritor:

— Îi putem zdrobi, îi putem arunca afară oricând dorim. Sunt ca niște tăuni pe un cal, nimic mai mult.

— Dacă Sfânta Biserică învinge și tot imperiul devine creștin, așa cum ne rugăm cu toții, ce-o să fie atunci? O să mai supraviețuiască legile noastre? Dar *bushido*? Împotriva Poruncilor Bibliei? Eu cred că nu. Ca peste tot în lumea catolică. Nu, când sfinții părinți sunt stăpânitori, nu, dacă nu ne pregătim.

El nu-i răspunse. Apoi ea spuse:

— Alteță, vă implor întrebați-l pe Anjin-*san* ce s-a întâmplat oriunde altundeva, în lume.

— N-am s-o fac. Cred că te-a vrăjit, Mariko-*san*. Îi cred pe sfinții părinți. Cred că Anjin-*san* al tău e stăpânit de Satana și te implor să înțelegi erezia lui, care deja a pătruns în tine. De trei ori ai folosit "catolic", când ai vrut să spui creștin. Nu înseamnă asta că ești de acord cu el că sunt două credințe, două versiuni la fel de adevărate ale Adevăratei Credințe? Nu este amenințarea ta din seara asta un cuțit în pântecul Moștenitorului și împotriva intereselor Bisericii?

Se ridică în picioare.

— Mulțumesc pentru informațiile domniei-tale. Mergi cu Domnul Mariko scoase din mână un mic sul subțire de hârtie, sigilat.

— Seniorul Toranaga mi-a cerut să vă dau asta.

Kiyama privi sigiliul neatins.

— Știi ce-i în el, Mariko-*san*?

— Da, mi s-a poruncit să-l distrug și să spun mesajul verbal dacă va fi nevoie.

Kiyama rupse sigiliul. Mesajul relua dorința lui Toranaga pentru pace între ei, sprijinul lui deplin pentru Moștenitor și succesiune și dădea pe scurt informații despre Onoshi. Se încheia astfel:

"Nu am dovezi despre seniorul Onoshi, dar Uraga-noh-Todamasa o să aibă și cu bună știință a fost lăsat la îndemâna domniei-tale în Osaka ca să îl întrebi, dacă dorești. Oricum, am dovezi că Ishido a trădat înțelegerea secretă dintre domnia-ta și el, prin care dădea Kwanto urmașilor domniei-tale după ce eu voi fi mort. Kwanto a fost promis în taină fratelui meu Zataki, în schimbul trădării lui față de mine, așa cum a și făcut-o deja. Te rog să mă ierți, vechi camarad al meu, dar ai fost de asemenea trădat. De îndată ce voi muri, domnia-ta și întreaga spiță veți fi izolați și distruși, ca și întreaga Biserică creștină. Te implor să-ți schimbi gândurile. Curând vei avea dovezi ale sincerității mele."

Kiyama reciti mesajul și ea-l privi așa cum i se poruncise. "Urmărește-l foarte atentă, Mariko-*san*, îi spusese Toranaga. Nu sunt sigur de înțelegerea cu Ishido în privința provinciei Kwanto. Iscoadele mi-au spus despre ea, dar nu sunt sigur. Ai să știi din cele ce face – sau nu face – dacă i-ai dat mesajul la momentul potrivit."

Văzuse chipul lui Kiyama. Deci și asta este de asemenea adevărat, gândi.

Bătrânul *daimyo* privi în sus și spuse cu voce egală:

— Și ești dovada sincerității sale, *neh*? Ofranda pentru altar. Mielul sacrificat.

— Nu, Alteță.

— Nu te cred. Și nici pe el. Trădarea lui Onoshi, poate, dar restul... Seniorul Toranaga încearcă iar una dintre vicleniile sale, vechile sale viclenii, amestecând jumătăți de adevăruri și miere și otravă. Mi-e teamă că tu ești cea trădată, Mariko-*san*.

— Nu, Mariko-*san*..

Doamnei Sazuko aproape că-i dăduseră lacrimile.

— Da, spuse Kiri, da, o să plecăm când spui.

— Dar o să ne împiedice! izbucni tânăra fată. E atât de fără rost.

— Nu, îi spuse Mariko. Greșești, Sazuko-*chan*, e foarte necesar.

Kiri spuse:

— Mariko-*san* are dreptate. Avem poruncile noastre.

Începu să sugereze amănunte ale plecării.

— Am putea fi ușor gata până în zori, dacă dorești.

— Amiaza este momentul când trebuie să plecăm. Așa a spus *el*,

Kiri-*chan*, răspunse Mariko.

— O să avem nevoie de foarte puține lucruri, *neh?*

— Da.

Sazuko spuse:

— Foarte puține! îmi pare rău, dar e totul atât de prostesc, or să ne oprească!

— Poate că nu, copilă. Mariko zice că or să ne lase să plecăm. Seniorul Toranaga crede c-or să ne lase. Așa că să ne închipuim c-o să ne lase. Du-te și odihnește-te. Du-te, trebuie să vorbesc cu Mariko-*san*.

Fata plecă foarte tulburată. Kiri își împreună mâinile.

— Da, Mariko-*san?*

— Trimit un mesaj cifrat printr-un porumbel călător, ca să-i spună seniorului Toranaga ce s-a întâmplat în noaptea asta. O să plece la prima rază de lumină. Oamenii lui Ishido or să încerce bineînțeles să distrugă restul porumbeilor mâine, dacă se ivesc neazuri și nu pot să-i aduc aici. Dacă e vreun mesaj pe care vrei să-l trimiți...

— Da. O să-l scriu chiar acum. Ce crezi c-o să se întâmple?

— Seniorul Toranaga e sigur că o să ne lase să plecăm, dacă sunt de-ajuns de tare.

— Nu cred și, te rog să mă ierți, cred că nici dumneata nu te încrezi prea mult în încercarea asta.

— Greșești. Oh, desigur, s-ar putea să ne oprească mâine și, dacă au s-o facă, o să iasă cel mai mare scandal și multe amenințări, dar toate acestea nu înseamnă nimic. Mariko râse. Oh, să vezi amenințări, Kiri-*san* și au s-o țină toată ziua și toată noaptea, dar mâine la amiază o să ni se îngăduie să plecăm.

Kiri clătină din cap.

— Dacă ni s-ar îngădui să scăpăm, oricare alt ostatec din Osaka o să plece și el. Puterea lui Ishido va fi tare slăbită și o să-și piardă din prestigiu. Nu-și poate îngădui asta.

— Da.

Mariko era foarte mulțumită.

— Și totuși e prins în cursă.

Kiri o privi.

— În optsprezece zile stăpânul nostru o să ajungă aici, *neh?* Trebuie să ajungă.

— Da.

— Te rog să mă ierți, atunci de ce este atât de important ca noi să plecăm acum?

— El crede că-i destul de important, Kiri-*san*. Îndeajuns ca să poruncească asta.

— Ah, atunci are un plan?

— Nu are întotdeauna o mulțime de planuri?

— Odată ce Prealuminatul încuviințează să fie aici, atunci stăpânul nostru e prins în cursă, *neh?*

— Da.

Kiri aruncă o privire către panoul-*shoji* al ușii. Era închis. Se aplecă înainte și spuse șoptit:

— Atunci de ce mi-a cerut în taină să-i strecor gândul ăsta doamnei

Ochiba?

Încrederea lui Mariko începu să scadă.

— Ți-a spus el să faci asta?

— Da. De la Yokosé, după ce l-a văzut prima dată pe seniorul Zataki.

De ce a deschis cursa el însuși?

— Nu știu.

Kiri își mușcă buzele.

— Aș vrea să știu. O să aflu în curând, dar nu cred că-mi spui tot ce știi, Mariko-san.

Mariko încerca să se stăpânească, iar Kiri o atinse atrăgându-i din nou atenția să tacă și-i șopti:

— În mesajul lui către mine mi-a spus să am încredere în tine pe deplin, așa că să nu mai spunem mai mult de atât. Am într-adevăr încredere în tine, Mariko-chan, dar asta nu-mi împiedică mintea să lucreze, *neh?*

— Te rog să mă ierți.

— Sunt atât de mândră de dumneata, spuse Kiri cu o voce obișnuită.

Da. Să îl înfrunți așa pe Ishido și pe toți ceilalți! Aș vrea să fi avut curajul tău.

— E ușor pentru mine. Stăpânul meu a spus că trebuie să plecăm.

— E foarte primejdios ce facem, cred eu. Oricum, cu ce pot să te ajut?

— Dă-mi sprijinul tău.

— Îl ai. L-ai avut întotdeauna.

— Am să stau aici cu tine până în zori, Kiri, dar mai întâi trebuie să vorbesc cu Anjin-san.

— Da. Cred că e mai bine să merg cu tine.

Cele doua femei părăsiră încăperile lui Kiri cu o escortă de samurai în maro în jurul lor, trecând pe lângă alții care se înclină, toți foarte vizibil mândri de Mariko. Kiri îi conduse pe coridoare, de-a curmezișul mării săli de audiențe, în coridorul de dincolo de ea. Alți samurai în uniforme maro stăteau de gardă acolo și, împreună cu ei, samurai în gri. Când o văzură pe Mariko se înclină cu toții, cinstind-o în egală măsură. Și Kiri și Mariko fură surprinse să vadă uniforme gri în încăperile lor. Își ascuseră nemulțumirea și nu spuseră nimic.

Kiri arătă către o ușă.

— Anjin-san? strigă Mariko.

— Hai?

Ușa se deschise. Blackthorne era acolo. În spatele lui, în cameră, se mai aflau încă doi samurai în gri.

— Salut, Mariko-san.

— Salut.

Mariko privi la samurailor în uniforme gri.

— Trebuie să vorbesc cu Anjin-san între patru ochi.

— Vă rog, vorbiți doamnă, spuse căpitanul cu nespusă politețe. Din nefericire ni s-a poruncit de către seniorul Ishido în persoană, sub pedeapsa cu moartea pe loc, să nu-l lăsăm singur.

Yoshinaka, ofițerul de schimb din acea noapte, păși înainte.

— Vă rog să mă iertați, doamnă Toda, a trebuit să încuviințez aceste douăzeci de gărzi pentru Anjin-san. A fost cererea personală a seniorului Ishido, îmi pare rău.

— Deoarece seniorul Ishido este îngrijorat doar de siguranța lui Anjin-san, sunt bineveniți, spuse ea, deloc mulțumită în sinea ei.

Yoshinaka spuse căpitanului samurailor în gri:

— Am să răspund eu pentru el, cât timp doamna Toda e cu el. Puteți aștepta afară.

— Îmi pare rău, spuse samuraiul ferm. Eu și oamenii mei nu avem de ales decât să privim cu proprii noștri ochi.

Kiri spuse:

— O să fiu bucuroasă să rămân. Desigur că cineva e necesar.

— Îmi pare rău, Kiri-*san*, trebuie să fim de față. Vă rog să mă iertați, doamnă Toda, spuse căpitanul stânenit, dar nici unul dintre noi nu vorbește limba barbară.

— Nimeni nu a încercat să spună că ați fi atât de nepoliticoși ca să ascultați, spuse Mariko, aproape furioasă. Dar obiceiurile barbare sunt diferite de ale noastre.

Yoshinaka spuse:

— Desigur că samurailor în gri trebuie să se supună stăpânului lor. Ați avut pe deplin dreptate în noaptea asta, susținând că prima datorie a unui samurai este către stăpânul său legiuit, doamnă Toda, și ați avut deplină dreptate să arătați aceasta în fața tuturor.

— Deplină dreptate, spuse căpitanul samurailor în uniforme gri cu aceeași mândrie. Un samurai nu are alt scop în viață, *neh?*

— Mulțumesc, spuse ea, încălzită de respectul lor.

— Ar trebui de asemenea să cinstim obiceiurile lui Anjin-*san*, dacă putem, căpitane, spuse Yoshinaka. S-ar putea să am o soluție. Te rog, vino cu mine.

Îi conduse înapoi în sala de audiențe.

— Vă rog, doamnă, vreți să-l luați pe Anjin-*san* și să vă așezați aici?

Arată către podiumul ridicat într-o parte a încăperii.

— Gărzile lui Anjin-*san* pot sta la uși, așa că-și pot îndeplini datoria către stăpânul lor, noi putem să ne-o îndeplinim pe-a noastră și domnia-voastră puteți vorbi după cum doriți, după obiceiurile lui Anjin-*san*, *neh?*

Mariko îi explică lui Blackthorne ce-i spusese Yoshinaka, apoi continuă prudentă în latină.

— N-or să te părăsească nici o clipă în noaptea asta. N-avem de ales. Pot doar să poruncesc să-i ucidă pe dată, dacă asta ți-e dorința.

— Dorința mea este să stau de vorbă cu tine, singur, dar nu cu prețul unor vieți.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus.

Mariko se întoarse către Yoshinaka.

— Foarte bine. Mulțumesc, Yoshinaka-*san*. Ai vrea, te rog, să trimiți pe cineva după arome și tăvi cu jeratec, ca să ținem departe țânțarii?

— Desigur. Vă rog să mă iertați, doamnă, aveți și alte vești de la doamna Yodoko?

— Nu, Yoshinaka-*san*. Am auzit că încă se odihnește, fără dureri.

Mariko zâmbi către Blackthorne.

— Mergem să stăm acolo, Anjin-*san*?

El o urmă. Kiri se înapoie în încăperile ei, iar samurailor în gri se așezară la ușile sălii de audiențe. Căpitanul samurailor în gri era aproape de Yoshinaka, câțiva pași mai departe de ceilalți.

— Nu-mi place asta, șopti răgușit.

— O să tragă doamna Toda sabia și o să-l ucidă? Fără supărare, unde ți-s mințile?

Yoshinaka se îndepărtă șchiopătând ca să verifice și celelalte posturi de pază. Căpitanul privi către podium. Mariko și Anjin-*san* erau așezați unul în fața celuilalt, bine luminați de făclii. Nu putea să audă ce-și spuneau. Încercă să se concentreze asupra buzelor lor, dar nici asta nu-i fu de mare ajutor, deși ochii lui erau foarte buni și putea vorbi portugheza. Cred că vorbesc din nou limba sfinților părinți, își spuse. Groaznică limbă, cu neputință de învățat!

Totuși, ce mai contează? De ce n-ar vorbi cu ereticul între patru ochi, dacă așa îi face plăcere? Nici unul dintre ei nu mai rămâne mult pe acest pământ. Atât de trist. Oh, Sfântă Fecioară! Ia-o-n grija Ta pentru curajul ei!

***

— Latina e mai sigură, Anjin-*san*.

Evantaiul ei alungă un țânțar care bâzâia prin jur.

— Ne pot auzi de aici?

— Nu. Nu cred asta, nu dacă vorbim încet și așa cum m-ai învățat tu, mișcând foarte puțin buzele.

— Bine. Cum s-a terminat cu Kiyama?

— Te iubesc.

— Tu...

— Mi-ai lipsit.

— Și tu, mie. Cum am putea să ne-ntâlnim singuri?

— În noaptea asta nu e cu putință. Măine noapte o să fie, dragostea mea. Am un plan.

— Măine? Dar ce-i cu plecarea ta?

— Măine s-ar putea să mă oprească, Anjin-san. Te rog, nu te îngrijora. Ziua următoare vom fi liberi cu toții să plecăm, așa cum dorim. La noapte, dacă or să mă oprească, am să fiu cu tine.

— Cum?

— Kiri o să m-ajute. Nu mă întreba cum, sau ce, sau de ce. O să fie ușor.

Ea se opri când slujnicele aduseră micile tăvi cu jăratec. În curând fâșii spirale de fum alungară gângăniile nopții. Când fură din nou în siguranță, vorbiră despre călătoria lor, mulțumiți că erau împreună, iubindu-se fără să se atingă, întotdeauna ocolind gândul la Toranaga și importanța zilei ce urma. Apoi el spuse:

— Ishido e dușmanul meu. De ce sunt atât de multe gărzi în jurul meu?

— Ca să te apere. Și, de asemenea, ca să te urmărească îndeaproape. Cred că Ishido ar vrea și el să te folosească împotriva Corabiei Negre și a portului Nagasaki și a seniorului Kiyama – sau Onoshi.

— Ah, da. M-am gândit și eu la asta.

Ea îi văzu ochii cercetând-o.

— Ce-i Anjin-san?

— Împotriva celor ce crede Yabu, eu cred că nu ești proastă, că tot ce-ai spus în seara asta ai spus-o cu bună-știință și ai făcut-o cu bună-știință, la porunca lui Toranaga.

Ea-și netezi o cută a chimonoului.

— Mi-a dat porunci, da.

Blackthorne se reîntoarce la portugheză.

— Te înșală. Ești o momeală, știi asta? Ești doar momeala pentru una dintre cursele sale.

— De ce spui asta?

— Tu ești momeala. Așa sunt și eu. Se vede nu-i așa? Și Yabu e momeala. Toranaga ne-a trimis pe toți aici ca să ne sacrifice.

— Nu, greșești, Anjin-san, îmi pare rău, dar greșești.

În latină spuse:

— Îți spun că ești minunată și că te iubesc, dar ești o mincinoasă.

— Nimeni nu mi-a spus asta până acum.

— Ai spus de asemenea că nimeni nu ți-a mai spus "te iubesc".

Ea-și privi evantaiul.

— Să vorbim despre alte lucruri.

— Ce câștigă Toranaga sacrificându-ne?

Ea nu răspunse.

— Mariko-san, am dreptul să te-ntreb. Nu mă tem. Vreau doar să știu ce câștigă.

— Nu știu.

— Tu! Jură pe dragostea ta și pe Dumnezeuul tău.

— Și tu? Îi răspunse ea amar în latină. Și tu spui "jură în fața Domnului" și pui întrebări după întrebări?

— Este viața ta și viața mea și țin la *amândouă*. Din nou, *ce câștigă el?*

Vocea ei deveni mai puternică.

— Ascultă, da, eu am ales momentul și da, nu sunt o femeie proastă și...

— Ai grijă, Mariko-san. Te rog, nu-ți ridica glasul, asta ar fi foarte prostesc.

— Îmi pare rău. Da. A fost făcută cu bună-știință, de față cu toți, după cum a dorit Toranaga.

— De ce?

— Pentru că Ishido e un țăran și trebuie să ne lase să plecăm.

Provocarea trebuia să fie aruncată în fața nobililor săi. Doamna Ochiba e de acord cu plecarea noastră ca să-l întâlnim pe seniorul Toranaga. Am mai vorbit cu ea și ea nu se împotrivesc. N-ai de ce să te îngrijorezi.

— Nu-mi place să văd focul stârnit în tine. Sau veninul. Sau minciuna. Unde este liniștea ta și unde sunt bunele tale purtări? Poate că ar trebui să înveți să privești cum cresc pietrele, *neh?*

Furia lui Mariko se topi și ea râse.

— Ah, tu! Tu ai dreptate, te rog să mă ierți. Se simți reîmprospătată, din nou ea însăși.

— Oh, cât te iubesc, și cât mă mândresc cu tine, și-am fost atât de mândră de tine în seara asta, că aproape te-am sărutat acolo, în fața tuturor, așa cum este obiceiul tău.

— Sfântă Fecioară! Asta i-ar fi pus pe toți pe jar, *neh?*

— Dacă aș fi singura cu tine, te-aș săruta până când strigătele tale de îndurare ar umple universul!

— Ți mulțumesc, doamnă, dar ești aici și eu sunt dincoace, iar lumea e-ntre noi.

— Ah, dar nu e nicidecum lumea între noi. Viața mea e împlinită din cauza ta.

După un timp el spuse:

— Și poruncile lui Yabu către tine – să-ți ceri iertare și să rămâi?

— Ar putea să nu fie ascultate, îmi pare rău.

— Din cauza poruncilor lui Toranaga?

— Da. Dar nu sunt numai poruncile lui, este și dorința mea. Și toate astea s-au făcut la sfatul meu. Eu l-am rugat să-mi îngăduie să vin aici, dragostea mea. În fața lui Dumnezeu, asta-i adevărul!

— Ce-o să se întâmple mâine?

Ea-i repetă ce-i spusese și lui Kiri, adăugând:

— Totul o să fie și mai bine decât a fost plănuț. Nu este Ishido *deja* apărătorul tău? Jur că nu știu cum poate fi seniorul Toranaga atât de deștept. Înainte de a pleca mi-a spus că toate asta or să se întâmple, s-ar putea să se-ntâmplesc. Știa că Yabu n-are nici o putere în Kyushu. Doar Ishido sau Kiyama puteau să te apere acolo. Nu suntem momeli, suntem sub protecția lui. Suntem destul de în siguranță.

— Și cum rămâne cu cele nouăsprezece zile, optsprezece acum? Toranaga *trebuie* să fie aici, *neh?*

— Da.

— Atunci nu e cum a spus Ishido, pierdere de vreme?

— Cu-adevărat nu știu asta. Știu doar că nouăsprezece, optsprezece, sau chiar trei zile pot fi o eternitate.

— Sau mâine?

— Și mâine, de asemenea. Sau ziua următoare.

— Și dacă Ishido nu te va lăsa să pleci mâine?

— Asta e singura șansă pe care-o avem. Toți. Ishido trebuie să fie umilit.

— Ești sigură?

— Da. În fața lui Dumnezeu, Anjin-san.

***

Blackthorne ieși din nou dintr-un coșmar, dar în clipa când se trezi pe

deplin, visul dispăru. Uniformele în gri se holbau la el prin plasa împotriva țânțarilor, în lumina unor zori timpurii.

— Bună dimineața, le spuse, displăcându-i să fie privit în timp ce dormea. Ieși de sub polog, trecu în coridor și de acolo în jos pe scări până când ajunse la toaleta din grădină. Gărzile în uniforme maro și gri îl însoțiră. Abia le băgă în seamă.

Zorii erau cețoși. Către est cerul se limpezise deja. Aerul mirosea a sare și umezeală dinspre mare. Muștele începuseră să roiască.

O să fie zăpușeală astăzi, se gândi. Auzi pași apropiindu-se. Prin deschizătura din ușă o văzu pe Chimmoko. Ea așteptă răbdătoare, sporovăind cu gărzile, și când el ieși, se îclină și îl salută.

— Unde-i Mariko-san? întrebă el.

— Cu Kiritsubo-san, Anjin-san.

— Mulțumesc. Când pleacă?

— Curând, Alteță.

— Spune-i lui Mariko-san place spune "bună dimineața" înainte plecat.

O spusese din nou, deși Mariko îi promisese deja că o să-l caute înainte de a se întoarce către locuința ei ca să-și adune lucrurile.

— Da, Anjin-san.

El dădu din cap așa cum ar fi făcut-o un samurai și plecă să facă o baie. De obicei nu se făcea baie cu apă fierbinte dimineața, dar în fiecare dimineață el se ducea acolo și își turna apă rece pe tot trupul.

— Ehei, Anjin-san, spuneau întotdeauna gărzile sale, sau cei care se aflau din întâmplare prin jur, asta, desigur, este foarte bine pentru sănătatea domniei-tale.

Se îmbracă și merse pe crenelurile care dădeau în curtea acelei aripi a castelului. Purta un chimonou maro și săbii, și pistolul ascuns în brâu. Samuraii în uniforme maro care erau de santinelă îl salutară bucuroși, ca pe unul dintre ai lor, deși foarte stânjeniți de însoțitorii săi în uniforme gri. Ceilalți samurai în gri forfoteau pe crenelurile de peste drum, mai înalte decât ale lor, și dincolo de poartă.

— Foarte mulți samurai în gri, mult mai mulți decât de obicei. Înțelegeți, Anjin-san? îi spuse Yoshinaka ieșind pe balcon.

— Da.

Căpitanul uniformelor gri se apropie de ei.

— Vă rog, nu vă apropiați prea mult de margine, Anjin-san. Vă rog să mă iertați.

Soarele era la orizont. Îi simțea căldura plăcută pe piele. Nu erau nori pe cer și briza murea încet. Căpitanul samurailor în gri arătă către sabia lui Blackthorne.

— Acesta este "Vânzătorul de Ulei", Anjin-san?

— Da, căpitane.

— Mi se poate îngădui să văd lama?

Blackthorne trase o parte a săbiei din teacă. Datina hotăra că o sabie nu trebuia scoasă niciodată în întregime din teacă decât dacă trebuia folosită.

— Ehei, frumoasă, *neh?*

Ceilalți samurai în uniforme maro sau gri se îngrămădiră în jur, la fel de impresionați. Blackthorne împinse sabia la loc, mulțumit.

— Onorat să port "Vânzătorul de Ulei".

— Puteți folosi sabia, Anjin-san? întrebă căpitanul.

— Nu, căpitane, nu ca un samurai, dar învăț.

— Ah, da. Asta-i foarte bine.

În curtea interioară, aflată încă în umbră la două etaje mai jos, samuraii în maro făceau instrucție. Blackthorne îi privi.

— Câți mulți samurai acolo, Yoshinaka-san?

— Patru sute trei, Anjin-san, cu cei două sute care au venit cu mine.

— Și afară?

— Cei în gri? râse Yoshinaka. O mulțime, foarte mulți.

Căpitanul în gri își arată dinții într-un zâmbet.

— Aproape o sută de mii. Înțelegeți, Anjin-san, o sută de mii?

— Da, mulțumesc.

Priviră cu toții la falanga formată din hamali, cai de povară și trei palanchine care dădu colțul în depărtare și se apropia de această fundătură, înconjurată de gârzi. Strada era încă cufundată în umbră și întuneric între pereții înalți. Torțele mai ardeau în suporturile lor fixate în pereți. Chiar și de la distanța aceasta puteau să vadă nervozitatea hamalilor. Samuraii în gri de peste drum păreau mai liniștiți și mai atenți și tot așa păreau și cei în uniforme maro aflați de gardă.

Porțile înalte se deschiseră ca să lase să treacă coloana, în timp ce samurarii în gri din escortă rămaseră afară alături de ceilalți camarazi ai lor, apoi se închiseră din nou. Marea bară de fier căzu cu zgomot în locașurile ei săpate adânc în pereții de granit. Nici un grilaj nu apăra poarta aceasta.

Yoshinaka spuse:

— Anjin-san, vă rog să mă iertați. Trebuie să supraveghez și asta.

Totul e gata, *neh?*

— Aștept aici.

— Da.

Yoshinaka plecă. Căpitanul uniformelor gri se apropie de parapet și privi în jos.

Iisuse Cristoase, se gândea Blackthorne, sper că ea are dreptate și Toranaga la fel. Nu mai durează mult. Cercetă soarele și mormăi încet către sine însuși, în portugheză:

— Nu mai e mult până la plecare.

Fără să-și dea seama, căpitanul mormăi o încuviințare și Blackthorne înțelese că omul înțelegea foarte bine portugheza, era deci catolic și un alt posibil asasin. Minteia lui alergă înapoi către noaptea trecută și-și aminti că tot ceea ce-i spusese lui Mariko fusese în latină. Oare fusese totul în latină? Mamă Doamne, dar când a spus "aș putea să poruncesc să fie uciși", asta o fi fost în latină? Vorbește el oare latina, ca celălalt căpitan, acela care a fost ucis în timpul primei evadări din Osaka?

Soarele prindea putere și Blackthorne își luă ochii de pe căpitan. Dacă nu m-ai ucis azi-noapte poate că n-ai s-o faci niciodată, își zise, punând acest catolic într-un compartiment.

O văzu pe Kiri ieșind în curte. Supraveghea slujnicele care cărau coșuri și sipete pentru caii de povară. Părea micuță, stând acolo, pe scările principale, unde Sazuko se prefăcuse că alunecă, îngăduindu-i lui Toranaga să scape. Chiar către nord era grădina aceea plăcută și mica locuință rustică unde o văzuse pentru prima dată pe Mariko și pe Yaemon, Moștenitorul. Minteia lui călători cu cortegiul de amiază în afara castelului, șerpuiind prin labirint, apoi, în siguranță afară prin pădure, în jos către mare. Se rugă să ajungă teafără împreună cu ceilalți. Odată ce avea să ajungă destul de departe, el și Yabu aveau să plece pe galeră și să iasă în larg. De acolo, de pe ziduri, marea părea atât de aproape. Marea îl chema. Și orizontul.

— *Konbanwa*, Anjin-san.

— *Mariko-san!*

Era mai strălucitoare ca niciodată.

— *Konbanwa*, îi răspunse el.

Apoi în latină, nepăsător:

— Ai grijă de acest om în gri, el înțelege.

Continuă imediat în portugheză ca să-i dea timp să se pregătească:

— Da. Nu înțeleg cum poți să fii atât de frumoasă după atât de puțin somn.

O luă de braț și o întoarse către căpitan, conducând-o către parapet.

— Uite, acolo-i Kiritsubo-san.

— Mulțumesc. Da. Sunt... Mulțumesc.

— De ce nu-i faci semn lui Kiritsubo-san?

Ea făcu așa cum i se ceruse și strigă tare către ea. Kiri îi văzu și le făcu semn la rândul ei. După o clipă, din nou relaxată și putându-se controla, Mariko spuse:

— Mulțumesc, Anjin-san. Ești foarte deștept și foarte înțelept.

Ea îl salută pe căpitan politicoasă și păși către o muchie de piatră pe care se așeză, având grijă mai întâi să se asigure că locul era curat.

— O să fie o zi minunată, *neh?*

— Da. Cum ai dormit?

— N-am dormit, Anjin-san. Kiri și cu mine am sporovăit până în ultima clipă, când s-au ivit zorii. Îmi plac zorii. Dumneata?

— Somnul meu a fost tulburat, dar...

— Oh, îmi pare rău.

— Acum mi-e bine, crede-mă. Pleci acum?

— Da, dar mă întorc la amiază ca s-o iau pe doamna Kiri-san și pe doamna Sazuko.

Își întoarse fața de la căpitan și spuse în latină:

— Tu. Ți amintești Hanul Florilor?

— Desigur. Cum aș putea să-l uit?

— Dacă este vreo întârziere, noaptea aceasta va fi a noastră. La fel de desăvârșită și plină de pace.

— Ah, asta... asta ar putea fi cu putință, dar aș prefera să te știu în siguranță pe drum.

Ea continuă în portugheză:

— Acum trebuie să plec, Anjin-san. Vrei, te rog, să mă ierți?

— Te conduc până la poartă.

— Nu, te rog, privește de aici. Dumneata și căpitanul puteți privi de-aici, *neh?*

— Desigur, spuse Blackthorne deîndată, înțelegând. Mergi cu Dumnezeu.

— Și tu.

El rămase pe parapet. În timp ce aștepta, lumina soarelui învălui curtea alungând umbrele. Mariko apăru dedesubt. O văzu salutându-i pe Kiri și pe Yoshinaka și discutând împreună fără nici o uniformă gri, dușmană, în preajma lor. Apoi se înclină. Ea privi în sus către el, umbrindu-și ochii cu palma și-i făcu veselă cu mâna. El îi răspunse la fel. Porțile fură date de-o parte și, cu Chimmoko la câțiva pași în urma ei, Mariko ieși însoțită de escorta ei de zece samurai în chimonouri maro. Porțile se închiseră încă odată. Pentru un timp o pierdu din vedere. Când reapăru, cincizeci de samurai în gri, ieșiți din mulțimea aflată în afara zidurilor lor, îi înconjuraseră ca o nouă gardă de onoare. Cortegiul porni în jos pe strada lipsită de lumină. Îi privi până când dădură colțul cel mai îndepărtat. Ea nu se uită nici o clipă înapoi.

— Mergem mâncăm acum, căpitane, spuse el.

— Da, desigur, Anjin-san.

Blackthorne merse în încăperile lui și mâncă orez, legume murate și bucăți de pește fiert, urmate de fructe timpurii din Kyushu: mici mere acrișoare, piersici și prune cu carnea tare. Savură o tartă de fructe și *cha*.

— Mai doriți, Anjin-san? întrebă servitorul.

— Nu, mulțumesc.

Oferi gărzilor sale fructe și ei le acceptară recunoscători, iar când terminară se întoarseră înapoi către crenelurile înșorite. I-ar fi plăcut să cerceteze cremenea pistolului său ascuns, dar se gândi c-ar fi mai bine să nu atragă atenția asupra lui. O încercase o dată în timpul nopții, cât de bine putuse sub cearceaf și sub pologul împotriva țânțarilor, dar fără s-o vadă nu putea fi sigur de oțeluri sau piatră.

Nu mai poți face altceva, se gândi. Ești o păpușă. Ai răbdare, Anjin-san. Cartul tău se sfârșește la amiază.

Măsură din ochi înălțimea soarelui. Începea perioada de două ceasuri a Șarpelui. După Șarpe urmează Calul. Și la mijlocul Calului este amiaza.

Clopotele templelor din întregul castel și din oraș bătută începuseră să răsună. Orei Șarpelui și el fu mulțumit de precizia lui. Băgă de seamă o piatră mică pe pardoseală. Merse până la ea și-o ridică, așezând-o cu grijă pe o margine a ambrazurii, în lumina soarelui, apoi se lăsă pe spate proptindu-și picioarele confortabil și își aținti privirea asupra ei.

Samurarii în gri îi urmăreau fiecare mișcare. Căpitanul se încruntă. După un timp spuse;

— Anjin-san, care este înțelesul pietrei?

— Te rog?

— Piatra. De ce piatra, Anjin-san?

— Privesc piatra crescând.

— Oh, îmi pare rău, înțeleg, răspunse căpitanul cerându-și scuze. Vă rog, iertați-mă că v-am deranjat.

Blackthorne râse în sinea lui și se întoarse către piatră.

— Crești, ticăloaso, spuse.

Dar, ca și în alte dăți, oricât de mult o blestemă, îi porunci, sau rugă, ea nu creștea.

Chiar te-aștepti să vezi piatra crescând? se întrebă. Nu, desigur, dar ajută să treacă timpul și să-ți găsești liniștea. Nu poți avea îndeajuns *wa, neh?*

Ehei, oare de unde-o să vină noul atac? Nu e nici o apărare împotriva unui asasin, dacă asasinul e pregătit să moară, nu-i așa?

***

Rodrigues verifică cremenea unei muschete pe care-o luase la întâmplare din rastelul de lângă tunul de la provă. Găsi cremenea tocită și pătată și deci primejdioasă. Fără nici o vorbă aruncă muscheta tunarului. Omul abia apucă s-o prindă, înainte ca patul armei să-l izbească în față.

— Sfântă Fecioară, *senhor* pilot! țipă omul, nu era nevoie să...

— Ascultă, dobitocule! Data viitoare când găsesc ceva în neregulă cu o muschetă sau tun în timpul cartului tău, ai să primești cincizeci de bice și ai să pierzi leafa pe trei luni. Nostrom!

— Da, pilotule?

Pesaro, nostromul, își mișcă mai aproape silueta masivă și se încruntă mânios la tânărul tunar.

— Scoate pe punte ambele carturi! Verifică fiecare muschetă și tun. Totul. Numai Dumnezeu știe când o să avem nevoie de ele!

— O să mă-ngrijesc de asta, pilotule.

Nostromul își împinse fața către tunar.

— O să mă piș în grogul tău la noapte, Gomez, pentru toată munca în plus și-o să trebuiască să-l dai pe gât zâmbind. Treci la treabă.

Erau opt tunuri mici pe puntea principală, patru la tribord și patru la babord, și unul la provă, îndeajuns să respingă orice pirat care nu avea tunuri pe corabie, dar nu îndeajuns ca să ducă la capăt un atac. Mica fregată era o corabie cu două catarge numită *Santa Luz*.

Rodrigues așteptă până când tot echipajul își luă în primire armele, apoi se întoarse și se sprijini de parapet.

Castelul strălucea mohorât în soare, de culoarea plumbului vechi, afară de donjon, ale cărui ziduri erau alb-albastre și acoperișurile aurite. Scuipele în apă și privi scuipele să vadă dacă va ajunge până la stâlpii debarcaderului, cum spera, sau se va duce până în mare. Ajunse în mare.

— La naiba, murmură, dorindu-și să aibă propria lui fregată, *Santa Maria*, sub picioarele lui acum. Afurisit ghinion să fie în Macao tocmai atunci când avem nevoie de ea!

— Care-i necazul, Căpitane General? întrebă în urmă cu câteva zile la Nagasaki, când fusese sculat din patul său cald, din casa ce se afla pe o ridicătură deasupra orașului și portului.

— Trebuie să ajungem la Osaka de îndată, spuse Ferriera, dichisit și

arogant ca un păun chiar și la acea oră a dimineții. Am primit un mesaj grabnic de la Dell'Aqua.

— Ce s-a mai întâmplat acum?

— Nu spune. Doar că e vital pentru viitorul Corabiei Negre.

— Madonna! Ce mișelie mai pun la cale acum? Ce e atât de vital?

Corabia noastră! e la fel de zdravănă ca orice corabie în stare să plutească, fundul ei e curat și arborada în regulă. Negoțul mai bun decât ne-am închipuit și la vreme. Maimuțele se poartă cum trebuie. Porcul de Harima e încrezător și... și se opri, căci un gând îi explodase în creier: *Englezul! A ieșit în larg?*

— Nu știi, dar dacă-i așa...

Rodrigues privise îndelung ieșirea din marele port, aproape așteptându-se să-l vadă pe *Erasmus* încrucișând acolo, arătându-și detestatul steag al Angliei, așteptând ca un câine flămând ziua în care trebuiau să iasă în larg către Macao și casă.

— Iisuse, Sfântă Fecioară și voi, toți sfinții! Faceți să nu se-ntâmple asta!

— Care-i cea mai iute cale? Lorca?

— *Santa Luz*, Căpitane General. Putem ridica ancora într-o oră.

Ascultă, englezul nu poate să facă nimic fără oameni, nu uita...

— Madonna, poate să vorbească bolboroseala lor acum, nu? De ce n-ar putea folosi maimuțe, nu? Sunt de-ajuns pirați *japo* ca să-i facă douăzeci de echipaje.

— Da, dar nu tunari și nu marinari pricepuți, așa cum are el nevoie. N-a avut timp să pregătească *japo*. Anul viitor s-ar putea, da' nu împotriva noastră.

— De ce, în numele Fecioarei și al sfinților, i-au dat preoții unul dintre dicționarele lor, n-am să pricep niciodată! Bastarzi cu două fețe! Trebuie să fi fost stăpâniți de diavol. E ca și cum englezul ar fi apărât de Satana!

— Îți spun că-i doar deștept.

— Sunt destui care-s pe-aici de douăzeci de ani și nu pot vorbi o iotă din bolboroseala japonezilor, dar englezul poate. Îți spun că și-a vândut sufletul lui Satan și-n schimbul magiei negre Necuratul îl apără. Cum altfel îți explici asta? De câți ani încerci să vorbești limba lor și chiar trăiești cu una dintre ai lor? *Leche*, ar putea ușor folosi pirați *japo*.

— Nu, Căpitane General. Trebuie să facă rost de oameni de aici, iar noi îl așteptăm și deja ai pus pe toți cei suspecti în fiare.

— Cu douăzeci de mii de cruzados în argint și promisiunea Corabiei Negre poate să-i cumpere pe toți oamenii de care are nevoie, cu temniceri cu tot și cu blestemata de închisoare în care se află. *Cabrón*, poate că e-n stare să te cumpere și pe tine.

— Vezi ce vorbești!

— Ești un ticălos de spaniol nenorocit, Rodrigues! E vina ta că e-n viață. Tu ești de vină. De două ori l-ai lăsat să-ți scape!

Căpitanul General se repezise la el, furios.

— Trebuia să-l omori când l-ai avut în mână.

— Poate. Asta o să mă urmărească toată viața, spusese Rodrigues amar. Am vrut să-l omor când s-a putut.

— Așa să fie?

— Ți-am spus de douăzeci de ori. N-auzi, sau ai scârnă spaniolă în urechi ca de obicei, așa cum ai și în gură?

Pusese mâna pe pistol și Căpitanul General își trăsese sabia, apoi fata japoneză se așezase speriată între ei.

— Roog, Rod-san, nu supărare, nu cerți, roog! Creștin, roog!

Furia oarbă îi părăsise pe amândoi și Ferriera spusese:

— Îți spun, înaintea lui Dumnezeu, englezul trebuie să fie sub mâna diavolului. Aproape că era să te ucid, și tu pe mine. Văd limpede asta acum. A fost o vrajă asupra noastră. Îndeosebi asupra ta!

Acum, în soarele de la Osaka, Rodrigues atinse crucifixul pe care-l

purta atârnat la gât și se rugă cu disperare să fie apărat de toate vrăjile, iar sufletul său nemuritor ținut departe de Satana.

N-are dreptate Căpitanul General? Nu-i asta singurul răspuns? își zise din nou, plin de presimțiri negre. Viața englezului e ca sub o vrajă. Acum este apropiatul arhivrajmașului Toranaga. Acum și-a primit corabia înapoi și banii și *wako*, în ciuda tuturor celor întâmplare și vorbește ca unul dintre ei și asta-i cu neputință atât de repede, chiar și cu dicționarul, dar el a primit și dicționarul și ajutor de neprețuit. Iisuse Cristoase și Sfântă Fecioară, luați ochiul Necuratului deasupra mea.

— De ce i-ai dat dicționarul englezului, părinte? îl întrebase pe Alvito la Mishima. Desigur ar fi trebuit să mai întârzii asta.

— Da, Rodrigues, îi spusese părintele Alvito în taină. Și n-ar fi trebuit să-mi ies din fire ca să-l ajut, dar sunt sigur că există o șansă de a-l converti, sunt atât de sigur. Cu Toranaga s-a isprăvit de-acum... E doar un om și-un suflet. Trebuie să încerc să-l salvez.

Preoții, gândi Rodrigues. *Leche* pe toți popii, dar nu pe Dell'Aqua și Alvito. Oh, Madonna, îmi cer iertare pentru toate gândurile mele dușmănoase în privința lui și a părintelui Alvito! Iartă-mă și îngroapă-l pe englez undeva, înainte de-al avea în fața țevelor. Nu vreau să-lucid din cauza jurământului meu sfânt, deși știu că trebuie să moară degrabă.

Timonierul de cart întoarse clepsidra și sună clopotul de opt ori. Era amiază.

CAPITOLUL 55

Mariko pășea pe strada însorită și plină de lume către porțile de la capătul ei. Era urmată de o gardă de zece samurai în uniforme maro. Purta un chimonou verde cu alb, mănuși albe și o pălărie de călătorie verde-închis, cu boruri largi, legată sub barbă cu o eșarfă împletită, aurie, și se apăra de razele, soarelui cu o umbrelă translucidă. Porțile se deschiseră și rămaseră deschise.

Strada era foarte tăcută. Samurai în uniforme gri se aflau aliniați pe ambele părți și la toate crenelurile. Putea să-l vadă pe Anjin-san pe zidurile de deasupra curții lor, cu Yabu alături și, în curte, coloana cu Kiri și doamna Sazuko. Toți samurailor în maro purtau îmbrăcăminte de ceremonie, în afara celor douăzeci care stăteau pe ziduri cu Blackthorne și a altora doi de la fiecare fereastră ce dădea spre curte.

Spre deosebire de cei în uniforme gri, nici unul dintre samurailor în maro nu purta armură sau arcuri. Săbiile erau singurele lor arme.

Multe femei, femei-samurai, se aflau de asemenea acolo privind, unele de la ferestrele altor case fortificate ce mărgineau strada, iar câteva de pe ziduri. Altele stăteau pe stradă în mijlocul uniformele gri, cu câțiva copii îmbrăcați în culori vesele printre ele. Toate femeile purtau umbrele, deși unele purtau săbii de samurai așa cum era dreptul lor, dacă doreau.

Kiyama era lângă poartă cu cincizeci dintre oamenii săi, nici unul în gri.

— Bună ziua, Alteță, îi spuse Mariko și se înclină.

El îi răspunse, iar ea trecu prin arcadă.

— Bună ziua, Kiri-*chan*, Sazuko-*chan*. Cât de bine arătați amândouă! E totul gata?

— Da, răspunseră ele cu falsă bucurie.

— Bun.

Mariko se urcă în palanchinul ei descoperit și se așeză cu spatele drept.

— Yoshinaka-*san*! Te rog, începe.

De îndată căpitanul porni schiopătând către fruntea coloanei și strigă niște ordine. Douăzeci de samurai în maro formară o avangardă și porniră.

Hamalii ridicară palanchinul deschis al lui Mariko și-i urmară prin poartă, Kiri și doamna Sazuko foarte aproape în urma lor, tânăra fată purtându-și copilul în brațe.

Când palanchinul lui Mariko apăru în plin soare în afara zidurilor, un căpitan al samurailor în gri păși înainte între avangardă și palanchine și se așeză în drumul ei. Avangarda se opri brusc, ca și purtătorii de palanchine.

— Vă rog să mă iertați, îi spuse el lui Yoshinaka, dar pot să vă văd documentele?

— Îmi pare rău căpitane, dar nu avem nevoie de nici unul, spuse Yoshinaka în marea tăcere ce se lăsase.

— Îmi pare rău, dar seniorul general Ishido, guvernator al castelului, căpitan al gărzilor Moștenitorului, cu îngăduința regenților a dat ordine în tot castelul, cărora trebuie să ne supunem.

Mariko rosti pe un ton oficial:

— Sunt Toda Mariko-noh-Buntaro și mi s-a poruncit de către stăpânul meu legiuit să-i însoțesc aceste doamne ca să-l întâlnească. Fii bun și ne lasă să trecem.

— Aș face-o bucuroasă doamnă, spuse mândru samuraiul, proptindu-se în picioare, dar fără hârtiile potrivite stăpânul nostru spune că nimeni nu poate părăsi castelul Osaka. Vă rog să mă iertați.

Mariko spuse:

— Căpitane, care este numele dumitale, te rog?

— Sumiyori Danzenji, doamnă, căpitan al celei de-a patra legiuni și spița mea este la fel de veche ca și a voastră.

— Îmi pare rău, căpitane Sumiyori, dar dacă n-ai să te dai la o parte am să poruncesc să fii ucis.

— Nu veți trece fără hârtii.

— Te rog, ucide-l, Yoshinaka-san.

Fără să șovăie, Yoshinaka țâșni înainte, sabia sa descrie un arc strălucitor și lovi în samuraiul descumpănit. Lama pătrunse adânc în coasta bărbatului și fu trasă imediat afară, iar cea de-a doua lovitură, mai sălbatică, îi zbură capul, care se rostogoli în praf de câteva ori înainte de a se opri.

Yoshinaka își șterse sabia și o puse în teacă.

— Porniți, porunci avangardei, grăbiți-vă!

Avangarda se aranjă din nou și porni mai departe cu pași răsunători. Atunci, ca din senin, o săgeată izbi în pieptul lui Yoshinaka. Coloana se opri. Yoshinaka trase tăcut pentru câteva clipe de coada săgeții, apoi ochii lui se întunecară și se prăbuși.

Un geamăt ușor scăpă de pe buzele lui Kiri. O pală de vânt flutură capetele eșarfei transparente ale lui Mariko. Undeva pe stradă, țipetele unui copil fură domolite. Toată lumea aștepta cu răsuflarea tăiată.

— Miyai Kazuko-san, strigă Mariko. Te rog, ia comanda.

Kazuko era tânăr și înalt și foarte mândru, proaspăt ras, cu obraji prelungi înaintă dintre rândurile samurailor în maro care stăteau alături de Kiyama, lângă poartă. Trecu pe lângă litierele lui Kiri și Sazuko și se înclină ceremonios.

— Da, doamnă. Mulțumesc. Tu, strigă către un om din față, porniți!

Încordați, unii temători, toți nervoși, oamenii se supuseră de îndată și coloana porni. Kazuko pășea alături de litiera lui Mariko. Apoi, la o sută de pași în fața lor, douăzeci de samurai în gri ieșiră din mulțimea samurailor și se așezară tăcuți de-a curmezișul drumului. Cei douăzeci de samurai în maro ajunseră la ei. Atunci cineva șovăi și avangarda se opri.

— Înălăturați-i din drum, strigă Kazuko.

Imediat un samurai în maro țâșni înainte și ceilalți îl urmară și măcelul începu la iuțeală, plin de cruzime. De fiecare dată când un samurai în gri cădea, altul pășea liniștit din mulțimea celor care aștepta și se alătura camarazilor lui din luptă. Era întotdeauna cinstit, întotdeauna în număr egal, bărbat la bărbat, cincisprezece împotriva a cincisprezece, opt

împotriva a opt, câțiva samurai în gri răniți zvârcolindu-se în praf, acum trei contra trei și un alt samurai în gri pășind în neființă și în curând rămase numai unul la unul, ultimul samurai în maro mânjit de sânge și rănit, deja victorios în patru dueluri. Ultimul samurai în gri îl ucise cu ușurință și rămase singur printre trupuri, privind la Miyai Kazuko.

Toți samurarii în uniformă maro erau morți. Patru în gri zăceau răniți, iar optprezece morți.

În tăcerea apăsătoare, Kazuko înaintă trăgându-și sabia din teacă.

— Așteaptă, spuse Mariko. Te rog, așteaptă, Kazuko-*san*.

El se opri dar nu își desprinsese ochii de pe samuraiul în gri, năzuind o luptă. Mariko ieși din palanchin și se întoarse la Kiyama.

— Senior Kiyama, vă cer oficial să porunciți acestor oameni să se dea la o parte din calea noastră.

— Îmi pare rău, Toda-*sama*, poruncile din castel trebuie urmate.

Ordinele sunt legale, dar dacă doriți am să convoc o întâlnire a regenților și am să cer să se ia o hotărâre.

— Sunt samurai. Poruncile mele sunt limpezi, legate de *bushido* și sacre după codul nostru. Ele trebuie să fie îndeplinite și sunt mai presus, după lege, de oricare poruncă dată de om. Legea poate să tulbure buna-cuviință, dar buna-cuviință nu trebuie să tulbure legea. Dacă nu mi se îngăduie să mă supun poruncilor primite n-am să fiu în stare să trăiesc cu această rușine.

— Am să convoc imediat Consiliul.

— Vă rog să mă iertați, Alteță. Ce faceți domnia-voastră este treaba domniei-voastre. Pe mine mă privește numai porunca dată de seniorul meu și rușinea mea.

Se întoarse și merse în tăcere către capul coloanei.

— Kazuko-*san*, îți poruncesc să ne conduci afară din castel.

El păși înainte.

— Sunt Miyai Kazuko, din spița Serata, căpitan în Armata a Treia a seniorului Toranaga. Vă rog, dați-vă la o parte din drum.

— Sunt Biwa Jiro, căpitan din garnizoana seniorului general Ishido. Viața mea este fără valoare, dar chiar și așa nu vei trece, spuse samuraiul în gri.

Cu un asurzitor strigăt de bătălie: "Toranagaaaaa!", Kazuko țâșni înainte și porni lupta. Săbiile lor zăngăniră izbindu-se. Cei doi bărbați se roteau unul în jurul celuilalt. Samuraiul în gri era bun, foarte bun, ca și Kazuko. Săbiile lor se izbiră din nou. Nimeni altcineva nu mișca.

Kazuko învinse, dar era rănit foarte grav și rămase clătinându-se în picioare lângă dușmanul său și cu brațul sănătos își agită sabia către cer, urlând din nou strigătul de bătălie, bucurându-se de victorie. "Toranagaaa!" Nici un strigăt de bucurie nu-i salută victoria. Toți știau că ar fi nepotrivit cu ritualul care-i învăluisese pe toți acum.

Kazuko își împinse cu greu un picior înainte, apoi pe celălalt și clătinându-se, porunci cu vocea pierdută:

— Urmați-mă!

Nimeni nu văzu de unde veniră săgețile, dar ele se înfipseră în trupul lui, iar atitudinea samurailor în maro se schimbă de la fatalism la sălbăticie în fața acestei insulte adusă bărbăției lui Kazuko. Murea deja și avea să cadă în curând, singur, încă făcându-și datoria, încă conducându-i în afara castelului. Un alt ofițer al samurailor în maro alergă înainte cu douăzeci de oameni, ca să formeze o altă avangardă, iar restul se adunară în jurul Mariko, Kiri și doamnei Sazuko.

— Înainte, se răsti ofițerul.

Porni și douăzeci de samurai tăcuți îl urmară. Ca somnambulii, purtătorii de palanchine își ridicară poverile și porniră împleticindu-se după ei. Apoi alți douăzeci de samurai în gri, conduși de un ofițer, apărură tăcuți la o sută de pași în fața lor, dintre sutele care așteptau. Hamalii se opriră. Avangarda își iuți pașii. Ofițerii se înclinară ceremonios unul către celălalt

și spuseră.

— Vă rog, la o parte din drum

— Vă rog, arătați-mi hârtiile.

De data asta samurarii în maro țâșniră înainte imediat cu strigăte de "Toranagaaaa!", cărora li se răspunse cu "Yaemooooonn!" și măcelul reîncepu. De fiecare dată când un samurai în gri cădea, un altul îi lua locul liniștit, până când toți samurarii în maro fură morți.

Ultimul samurai în uniformă gri își șterse lama sabiei și o puse în teacă și rămase singur în calea lor. Din grupul din spatele litierelor înaintă un alt ofițer cu douăzeci de samurai în maro.

— Așteaptă, porunci Mariko.

Întunecată la față, ea coborî din palanchin, își puse deoparte umbrela, ridică sabia lui Yoshinaka, o trase din teacă și înaintă singură.

— Știi cine sunt. Te rog, dă-te la o parte din calea mea.

— Sunt Kojima Harutomo din Legiunea a șasea, căpitan. Vă rog să mă iertați, dar nu puteți trece, doamnă, spuse samuraiul în gri cu mândrie.

Ea țâșni înainte, dar lovitura ei fu oprită. Samuraiul în gri se trase înapoi și rămase într-o poziție defensivă, deși ar fi putut s-oucidă fără efort. Se retrase încet în josul străzii și ea-l urmă, dar el o făcu să se lupte pentru fiecare pas. Șovăitoare, coloana porni după ea. Din nou ea încercă să-l facă pe samurai să se lupte, lovind, împungând întotdeauna, atacând sălbatic, dar samuraiul o ocolea ferindu-i loviturile, ținând-o la distanță fără s-o atace, lăsând-o să se istovească. Dar o făcea cu gravitate, cu demnitate, cu multă politețe, dându-i cinstirea ce i se cuvenea. Ea atacă din nou, dar el pară lovitura, care ar fi doborât un samurai mai puțin iscusit, și se trase înapoi încă un pas. Sudoarea începuse să curgă pe ea. Un samurai în maro porni înainte să-i dea ajutor, dar ofițerul lui îi porunci în șoaptă să se oprească, știind că nimeni nu s-ar fi putut amesteca. Samurarii din ambele părți așteptau semnalul, fiecare dornic să pornească încăierarea.

În mulțime un copil își ascunse fața în poalele mamei sale. Ea îl desprinse blând și îngenunche.

— Te rog, privește fiule, murmură ea. Ești samurai.

Mariko știa că n-avea să mai reziste mult. Gâfâia acum din cauza istovirii și putea să simtă amenințarea ascunsă ce o înconjura. Deodată, înainte și peste tot în jurul lor, samurarii în gri începură să se îndepărteze de ziduri și lațul din jurul coloanei se strânse repede. Câțiva samurai în gri se apropiară, încercând s-o înconjoare și ea își opri înaintarea, știind că ar fi putut mult prea ușor să fie prinsă și dezarmată, ceea ce-ar fi distrus totul deîndată. Samurarii în maro înaintară ca s-o ajute, iar ceilalți luară poziții împrejurul litierelor. Atmosfera deveni amenințătoare. Fiecare om era hotărât acum, mirosul dulce al sângelui le năvălise în nări. Coloana se întinse într-un șir subțire și Mariko văzu cât de ușor ar fi fost pentru samurarii în gri să-i taie drumul înapoi către poartă, dacă ar fi dorit, și să-i lase izolați în drum.

— Așteptați, strigă.

Toți se opriră. Se înclină pe jumătate către atacatorul ei, apoi, cu capul sus îi întoarse spatele și se întoarse la Kiri.

— Îmi..., îmi pare rău, dar nu e cu puțință să ne croim drum printre oamenii ăștia acum, spuse ea respirând greu. Noi... noi trebuie să ne întoarcem înapoi pentru o vreme.

Sudoarea îi șiroia pe față, în timp ce trecu în lungul coloanei de oameni. Când ajunse la Kiyama, se opri și se înclină.

— Acești oameni m-au împiedicat să-mi fac datoria, să mă supun stăpânului meu legiuit. Nu pot să trăiesc cu rușinea asta, Alteță. Am să-mi fac *seppuku* la apusul soarelui. Vă rog oficial să-mi fiți secundant.

— Nu, n-ai să faci asta.

Ochii ei îl fulgerară și vocea îi răsună netemătoare.

— Dacă nu ni se îngăduie să ne supunem stăpânului nostru, așa cum

este dreptul nostru, o să-mi fac seppuku la apusul soarelui.

Se înclină și merge către poartă. Kiyama se înclină la rândul lui și oamenii săi făcură la fel. Atunci toți cei din stradă și de pe ziduri și de la ferestre, toți se înclinară în cinstea ei. Trecu prin arcada porții, de-a curmezișul curții, în grădină. Pașii o purtară către Căsuța de Ceai izolată, intră înăuntru și, odată rămasă singură, începu să plângă în tăcere pentru toți cei ce muriseră.

CAPITOLUL 56

— Minunat, *neh?* Yabu arătă către morții de jos.

— Vă rog? întrebă Blackthorne.

— A fost un poem. Înțelegeți poem?

— Da, înțeleg cuvânt.

— A fost un poem, Anjin-*san*, n-ai văzut?

Dacă Blackthorne ar fi știut cuvintele ar fi spus: "Nu, Yabu-*san*, dar în schimb am văzut limpede pentru prima dată ce era de fapt în mintea ei, din clipa în care a dat primul ordin și Yoshinaka a ucis primul om. Poem? A fost un ritual înspăimântător, plin de curaj, lipsit de îndurare și extraordinar, unde moartea este la fel de oficială și de neocolit ca și inchiziția spaniolă, iar toate aceste morți abia un preludiu la cea a lui Mariko. Soarta tuturor e hotărâtă acum, Yabu-*san*, a ta, a mea, a castelului, a lui Kiri, Ochiba și Ishido, a tuturor, și totul pentru că ea a hotărât să facă ceea ce a crezut că era nevoie. Și când a hotărât asta? Cu mult timp în urmă, *neh?* Sau, mai degrabă, Toranaga a luat această hotărâre pentru ea."

— Îmi pare rău, Yabu-*san*. Nu cuvinte destul, spuse.

Yabu abia îl auzi. Era liniște pe ziduri și pe stradă, toți stăteau nemișcați ca niște statui. Apoi strada începu să prindă viață, voci șoptite, mișcări domolite, soarele începu să încălzească și fiecare ieși din transă.

Yabu oftă plin de melancolie.

— A fost un poem, Anjin-*san*, spuse din nou și părăsi crenelurile.

Când Mariko ridicase sabia și pornise singură înainte, Blackthorne ar fi vrut să sară jos în arenă ca s-o apere și să se arunce asupra atacatorului ei zburându-i capul de pe umeri înainte ca să fie măcelărită. Dar, ca toată lumea, nu făcuse nimic. Nu pentru că i-ar fi fost teamă, nu-i mai era de mult teamă de moarte, curajul ei îi arătase inutilitatea fricii, iar el ajunsese la o înțelegere cu el însuși de mult timp, în noaptea aceea, în sat.

Am vrut într-adevăr să-mi înfig pumnalul în inimă în noaptea aceea.

De atunci teama mea de moarte s-a topit, așa cum a spus și ea c-o să se întâmple. "Doar trăind la porțile morții poți înțelege bucuria de nedescris de a trăi". Nu-mi amintesc când a oprit Omi lovitura, doar că m-am simțit renăscut când m-am trezit a doua zi în zori.

Ochii lui alunecară peste morții din stradă. Aș fi putut să-lucid pe acel samurai în gri pentru ea, se gândi. Și poate încă unul sau poate mai mulți, dar ar fi fost întotdeauna încă unul și moartea mea nu ar fi aplecat în nici un fel balanța. Nu mi-e teamă de moarte, își spuse, sunt doar tulburat că nu pot să fac nimic ca s-o apăr.

Samurarii în uniforme gri ridicau acum trupurile, uniforme maro și uniforme gri, toate tratate cu aceeași demnitate. Ceilalți se îndepărtau, Kiyama și oamenii lui printre ei laolaltă cu copiii, femeii și slujnice, toți depărtându-se, praful din stradă ridicându-se sub picioarele lor. Simți mirosul acru al morții amestecat cu briza sărată, mintea lui stăpânită încă de ea, de curajul ei, de căldura fără seamăn pe care curajul ei nemărginit i-l dăduse. Privi în sus la soare și socoti ora. Mai avea șase ceasuri până la apus. Se îndreptă către treptele care duceau jos.

— Anjin-*san*, unde mergeți, vă rog?

Se întoarse înapoi căci uitase de proprii lui străjeri în gri. Căpitanul îl privea atent.

— Ah, îmi pare rău. Mă duc jos, și arată către curte.

Căpitanul se gândi o clipă, apoi fără prea mare tragere de inimă încuviință.

— În regulă. Vă rog, urmați-mă.

În curte Blackthorne simți dușmănia samuailor în maro față de cei în uniforme gri. Yabu stătea lângă porți privind oamenii întorcându-se. Kiri și doamna Sazuko își făceau vânt cu evantaiele și doica alăpta sugarul. Stăteau pe perne și așternuturi întinse în grabă la umbră, pe o verandă. Purtătorii de palanchine se îngrămădiseră de-o parte, așezați pe vine într-un grup mic, înspăimântat, în jurul bagajelor și cailor de povară.

Se îndreptă către grădină, dar gărzile scuturară din cap.

— Îmi pare rău, deocamdată acolo nu se poate merge, Anjin-san.

— Da, desigur, spuse el întorcându-se din drum.

Strada se golea acum, deși cam cinci sute de samurai în gri încă rămăseseră, așezați pe vine sau cu picioarele încrucișate, într-un semicerc larg, cu fața către porți. Ultimul dintre samurarii în maro trecu șchiopătând pe sub arcadă.

Yabu strigă:

— Închide-ți porțile și coborâți bara.

— Vă rog să mă iertați, Yabu-san, spuse ofițerul, dar doamna Toda a spus că trebuie să fie lăsate deschise. Trebuie să le păzim împotriva tuturor bărbaților, dar porțile trebuie să fie deschise.

— Ești sigur?

Ofițerul încercă să-și stăpânească mânia. Era un bărbat de treizeci de ani, îngrijit, cu chipul sever, cu bărbia întinsă înainte, cu mustață și barbă.

— Vă rog să mă iertați, bineînțeles că sunt sigur.

— Mulțumesc. N-am vrut să te ofensez, *neh?* Ești ofițerul cel mai mare în grad?

— Doamna Toda m-a onorat cu încrederea ei, da. Desigur sunteți mai mare în grad ca mine.

— Eu sunt la comandă, dar dumneata ești ofițerul de gardă.

— Vă mulțumesc, Yabu-san, dar doamna Toda e cea care comandă aici. Sunteți cel mai mare ofițer în grad. Aș fi onorat să fiu al doilea după dumneavoastră, dacă îmi veți îngădui.

Yabu spuse morocânos:

— Îți îngădui, căpitane. Știu foarte bine cine ne comandă. Numele dumitale, te rog?

— Sumiyori Tabito.

— N-a fost primul samurai în gri tot un Sumiyori?

— Ba da, Yabu-san, era vărul meu.

— Când ești gata, căpitane Sumiyori, te rog, convoacă o adunare a tuturor ofițerilor.

— Desigur, Alteță, cu îngăduința ei.

Amândoi bărbații își întoarseră privirile către o doamnă care intră în curte pășind greoi. Era în vârstă și samurai și se lăsa greu pe un baston. Părul ei era alb dar își ținea spatele drept și se îndreptă către Kiritsubo, urmată de slujnica ce ținea o umbrelă deasupra ei.

— Ah, Kiritsubo-san, spuse ea politicoasă, sunt Maeda Etsu, mama seniorului Maeda, și împărtășesc vederile doamnei Toda. Cu îngăduința ei mi-ar place să aștept împreună cu ea.

— Vă rog luați, loc. Sunteți binevenită, spuse Kiri.

O slujnică aduse altă pernă și amândouă o ajutară pe bătrâna doamnă să se așeze.

— Ah, așa-i mai bine. Mult mai bine, spuse doamna Etsu înăbușindu-și un geamăt de durere. Pe zi ce trece, încheieturile mele mă supără din ce în ce mai rău. Ah, ce ușurare. Mulțumesc.

— Ați dori *cha?*

— Mai întâi *cha*, apoi *saké*, Kiritsubo-*san*. Mult *saké*. Asemenea întâmplări îți fac sete, *neh?*

Alte femei samurai se desprindeau din mulțimea care pleca și se întorceau printre rândurile samurailor în gri către umbra plăcută. Câteva ezitară și trei se răzgândiră, dar în curând pe verandă se aflau paisprezece doamne și două își aduseseră copiii cu ele.

— Vă rog să mă iertați, dar eu sunt Achiko, soția lui Kiyama Nagamasa și vreau și eu să plec acasă, rosti timidă o tânără fată ce își ținea fiul de mână. Vreau să mă întorc acasă la soțul meu. Pot să cer îngăduința să aștept și eu, vă rog?

— Dar seniorul Kiyama va fi furios pe dumneata, doamnă, dacă rămâi aici.

— Oh, îmi pare rău, dar bunicul abia mă știe. Sunt doar soția unui foarte neînsemnat nepot. Sunt sigură că n-o să-i pese și nu mi-am văzut soțul de luni de zile și nu-mi pasă nici mie ce spun ei. Doamna noastră are dreptate, *neh?*

— Chiar așa, Achiko-*san*, spuse bătrâna doamnă Etsu, luând fermă comanda. Desigur că ești bine primită, copilă, vino și stai lângă mine. Care-i numele fiului tău? Ce băiat minunat ai!

Doamnele își uniră vocile ca să sprijine această părere și un alt băiețel de patru ani spuse rugător cu glas pițigăiat:

— Vă rog, și eu sunt un băiat minunat, *neh?*

Cineva râse și toate doamnele i se alăturară.

— Ești într-adevăr, spuse doamna Etsu și râseră din nou.

Kiri își șterse o lacrimă.

— Iată, așa-i mai bine. Eram mult prea serioasă, *neh?* chicoti. Ah, doamnelor, sunt atât de onorată că mi se îngăduie să vă întâmpin în numele ei. Trebuie să fiți cu toatele flămânde și aveți atâta dreptate, doamnă Etsu, treaba asta îți face sete!

Trimise slujnicele după mâncare și băutură și prezentă pe acele doamne care aveau nevoie de asta, admirând un chimonou al uneia sau o umbrelă deosebită a alteia. În curând sporovăiau cu toatele, fericite și guralive ca tot atâția papagali.

— Cum ar putea înțelege un bărbat femeile? spuse Sumiyori.

— Cu neputință, încuviință Yabu. Acum sunt speriate și înlăcrimate și-n clipa următoare... Când am văzut-o pe doamna Mariko ridicând sabia lui Yoshinaka am crezut c-am să mor de mândrie.

— Da, păcat că acel ultim samurai în gri a fost atât de bun. Mi-ar fi plăcut s-o văd ucigându-l. Ar fi ucis un bărbat mai puțin iscusit.

Sumiyori își frecă bărbia unde sudoarea care se uscăse îl irita.

— Ce-ați fi făcut în locul lui?

— Aș fi ucis-o și apoi aș fi atacat chmnourile în maro. Prea mult sânge aici. Abia m-am putut ține să nu măcelăresc toți samurailor în gri din jurul meu, de pe zid.

— E bine să ucizi câteodată. Foarte bine. Câteodată e deosebit și e mai bine decât să-ți dorești o femeie.

Se auzi o izbucnire de râsete în grupul femeilor care-i priveau pe cei doi băiețelii tropăind în sus și-n jos cu importanță, fluturându-și chimonourile purpurii.

— E bine să avem copii aici din nou. Mulțumesc tuturor zeilor că ai mei sunt la Yedo.

— Da.

Yabu privea cercetător femeile.

— Mă gândeam la același lucru, spuse încetișor Sumiyori.

— Și care-i răspunsul tău?

— E doar unul acum. Dacă Ishido ne lasă să plecăm, e minunat. Dacă *seppuku*-l doamnei Mariko e irosit, atunci o să le ajutăm pe aceste doamne să treacă în Nemărginire și o să începem omorul. Ele n-or să vrea să trăiască.

— Unele s-ar putea să vrea.

— Puteți hotărî asta mai târziu, Yabu-san. I-ar fi de mare ajutor stăpânului nostru dacă și-ar face toate *seppuku* aici. Și copiii.

— Da.

— După aceea o să urcăm la creneluri și-n zori o să deschidem porțile. O să luptăm până la amiază. Asta o să fie de ajuns. Apoi cei care vor rămâne or să se întorcă înăuntru și or să pună foc acestei părți a castelului. Dacă am să mai trăiesc atunci aș fi onorat dacă mi-ați fi secundant.

— Desigur.

Sumiyori rânji.

— Asta o să sfășie împărăția, *neh?* Vestea despre toate aceste omoruri și *seppuku*-l ei o să se împrăștie ca focul. O să înghită Osaka, *neh?* Credeți că asta o să-l întârzie pe Prealuminat? Să fie acesta planul stăpânului nostru?

— Nu știu. Ascultă, Sumiyori-san, mă-ntorc acasă la mine pentru o clipă. Dă-mi de știre de îndată ce doamna se întoarce.

Se îndreptă către Blackthorne care stătea morocănos pe treptele intrării principale.

— Ascultă, Anjin-san, îi spuse în treacăt, poate am un plan. Tainic, *neh?* Tainic, înțelegi?

— Da, înțeleg.

Clopotele sunară schimbarea orei. Sunară în mintea lor începutul Orei Maimuței, cartul de la șase bătăi de clopot de după-amiază, trei ceasuri ale amiezii. Mulți se întoarseră către soare și, fără să se gândească anume, îi măsurară poziția.

— Ce plan? întrebă Blackthorne.

— Vorbim mai târziu. Stai prin preajmă. Nu spui nimic, înțelegi?

— Da.

Yabu păși mândru pe poartă însoțit de trei samurai în uniforme maro. Douăzeci de samurai în gri li se alăturară și împreună porniră în josul străzii. Casa lui de oaspeți nu era prea departe, după primul colț. Samuraii în gri se opriră la poartă. Yabu le făcu semn samurailor săi să aștepte în grădină și intră singur în casă.

***

— E cu neputință, generale, spuse Ochiba. Nu poți să îngădui unei doamne de rangul ei să-și facă *seppuku*.

— Îmi pare rău, dar ești prins în cursă, așa-i, spuse seniorul Kiyama apăsător.

— Cu umilința potrivită, doamnă, spuse Ishido, orice-am zis sau n-am zis nu contează nici cât dosul unui *eta* pentru ea. S-a hotărât deja, sau cel puțin Toranaga a hotărât.

— Desigur că el e în spatele acestei manevre, spuse Kiyama în timp ce Ochiba tresări din pricina proastei creșteri a lui Ishido.

— Îmi pare rău, dar te-a întrecut iarăși în viclenie. Dar chiar și-așa, nu poți s-o lași să-și facă *seppuku*.

— De ce?

— Te rog să mă ierți, generale, trebuie să vorbim cu glas coborât, spuse Ochiba.

Așteptau în anticamera spațioasă a încăperii în care zăcea doamna Yodoko, în încăperile interioare ale donjonului, la al doilea etaj.

— Sunt sigură că n-a fost greșeala domniei-tale și deci trebuie să fie o cale.

Kiyama spuse încetișor:

— Nu poți să o lași să-și continue planul, generale, fiindcă asta o să pună pe jar fiecare doamnă din castel.

Ishido se holbă la el fără să clipească.

— Cred că ai uitat că câteva au fost ucise din greșeală și asta n-a făcut valuri printre ele, doar c-a oprit alte încercări de evadare.

— Asta a fost o greșeală groaznică, generale, spuse Ochiba.

— Sunt de acord, dar suntem în război și Toranaga nu e încă în mâinile noastre și până când n-o să fie mort, dumneata și Moștenitorul sunteți în mare primejdie.

— Te rog să mă ierți, nu mă tem pentru mine, ci pentru fiul meu, spuse Ochiba. Trebuie să fie toți înapoi aici în optsprezece zile. Te sfătuiesc să-i lași pe toți să plece.

— Acesta e un risc inutil, îmi pare rău. Nu suntem siguri că are de gând să facă ce-a spus.

— O s-o facă, îi spuse Kiyama disprețuitor, neplăcându-i prezența arogantă a lui Ishido în încăperile opulente, pline de bogăție, care-i aminteau atât de limpede de Taikō, *prietenuș* și stăpânul său venerat. E *samurai*.

— Da, spuse Ochiba. Îmi pare rău, dar sunt de acord cu seniorul Kiyama. Mariko o să facă ce-a spus. Și mai e și cotoroața aia, Etsu! Maeda ăștia sunt un soi mândru, *neh?*

Ishido se îndreptă către fereastă și privi afară.

— Din partea mea pot să ardă toți! Femeia Toda e creștină, *neh?* Nu e sinuciderea împotriva religiei ei? Un păcat deosebit?

— Da, dar o să aibă un secundant, așa că n-o să fie sinucidere.

— Și dacă n-are?

— Cum?

— Să zicem că e dezarmată și n-are secundant?

— Cum ai putea face asta?

— O iau prizonieră. O închid undeva cu slujnice alese cu grijă, până când Toranaga trece de fruntariile noastre. Ishido zâmbi. Apoi poate să facă ce vrea. Aș fi chiar încântat s-o ajut.

— Cum ai putea s-o prinzi? Întrebă Kiyama. Ar avea oricum timp să-și facă *seppuku* sau să-și folosească pumnalul.

— Poate, dar să zicem c-ar putea fi prinsă și dezarmată și ținută închisă câteva zile. Nu sunt aceste câteva zile vitale? Nu de asta insistă ea să plece astăzi, înainte ca Toranaga să treacă hotarele noastre și să se castreze singur?

— S-ar putea face asta? Întrebă doamna Ochiba.

— Ar fi cu puțință, spuse Ishido.

Kiyama cugetă la cele spuse.

— În optsprezece zile Toranaga trebuie să fie aici. Ar putea să mai întârzie la hotar pentru cel mult încă patru zile. Va trebui să fie ținută o săptămână cel mult.

— Sau pentru totdeauna, spuse Ochiba. Toranaga întârzie atât de mult încât uneori cred că n-o să sosească niciodată.

— Trebuie să fie aici în cea de-a douăzeci și doua zi, spuse Ishido. Ah, doamnă, asta a fost o idee strălucită, strălucită!

— Desigur că a fost ideea domniei-tale, generale.

Vocea lui Ochiba era liniștitoare, deși era foarte obosită după o noapte de nesomn.

— Și cum rămâne cu seniorul Sudara și sora mea? Sunt oare acum cu Toranaga?

— Nu, doamnă. Nu încă. Or să vină aici pe mare.

— Ea nu trebuie atinsă, spuse Ochiba. Sau copilul ei.

— Copilul ei este moștenitor direct al lui Toranaga, care este moștenitorul spiței Minowara. Datoria mea către *Moștenitor* mă face să arăt asta din nou, doamnă.

— Sora mea nu trebuie atinsă. Nici fiul ei.

— Cum dorești.

Ea se întoarse către Kiyama:

— Alteță, cât de bună creștină este Mariko-*san?*

— Foarte bună, replică Kiyama de îndată. Vrei să spui despre sinucidere ca păcat? Eu... eu cred că o să țină seama de asta, sau sufletul ei e pierdut pentru totdeauna, doamnă, dar eu nu știu dacă...

— Atunci e o soluție mai simplă, spuse Ishido fără să stea pe gânduri. Poruncește Marelui Preot al creștinilor să-i poruncească ei să nu mai hărțuiască conducătorii legiuiți ai împărăției!

— N-are puterea asta, spuse Kiyama.

Apoi adăugă cu vocea și mai înțepătoare:

— Asta-i amestec în politica noastră. Ceva la care ai fost întotdeauna hotărât împotriva – și pe bună dreptate.

— Se pare că creștinii se amestecă doar atunci când le convine, spuse Ishido. A fost doar o sugestie.

Ușa interioară se deschise și în cadrul ei stătea un doctor. Fața-i era gravă și îmbătrânită de oboseală.

— Vă rog să mă iertați, doamnă, întreabă de domnia-voastră.

— E pe moarte? întrebă Ishido.

— Aproape de moarte, generale, da, dar când... nu știu.

Ochiba se grăbi de-a curmezișul mării încăperi și trecu printr-o ușă interioară cu chimonoul albastru fluturând grațios. Amândoi bărbații o priviră. Ușa se închise. Pentru un timp cei doi bărbați își feriră ochii unul de celălalt, apoi Myama spuse:

— Chiar crezi că doamna Toda ar putea fi capturată?

— Da, îi spuse Ishido privind ușa.

Ochiba traversă camera deosebit de opulentă și ingenunchie Ungă așternuturi. Slujnice și doctori erau peste tot împrejur. Soarele se strecura printre obloanele de bambus, înveselind intarsiile roșii și aurii de pe grinzi, stâlpii și canaturile ușilor. Patul lui Yodoko era înconjurat de paravane decorative pictate. Părea că doarme, fața ei cu obraji lipsiți de sânge odihnindu-se între gluga rasei budiste, cu încheieturile subțiri, cu vene noduroase. Ochiba se gândi ce trist e să devii bătrân. Vârsta era atât de nedreaptă cu femeile. Nu cu bărbații, doar cu femeile. Zeii să mă apere de bătrânețe, se rugă ea. Buddha să-mi apere fiul și să-l aducă în siguranță la putere și să mă apere doar atâta vreme cât sunt în stare să-l apăr și să-l ajut.

Luă mâna lui Yodoko.

— Doamnă?

— *O-chan?* șopti Yodoko folosind numele ei de alintare.

— Da, doamnă?

— Ah, cât de drăguță ești, atât de drăguță, întotdeauna ai fost.

Mâna i se ridică și-i mângâie părul minunat, iar Ochiba nu se simți ofensată de atingere, ci bucuroasă, ca întotdeauna, pentru că-i plăcea tare mult bătrâna.

— Atât de tânără și frumoasă și plăcut mirositoare. Ce norocos a fost Taikō.

— Ai dureri, doamnă? Pot să-ți aduc ceva?

— Nimic, nimic. Voiam doar să vorbesc.

Ochii bătrâni erau cufundați în orbite, dar nu-și pierduseră nimic din agerime.

— Trimite-i pe ceilalți de aici.

Ochiba le făcu semn să plece și când rămaseră singure spuse:

— Da, doamnă.

— Ascultă, draga mea, fă-l pe general s-o lase să plece.

— Nu poate, doamnă, sau toți ceilalți ostateci or să plece și-o să pierdem puterea. Regenții au fost cu toții de acord, spuse Ochiba.

— Regenții!

Yodoko o spuse cu o urmă de dispreț.

— Tu ești de acord?

— Da, doamnă, iar noaptea trecută ai spus că ea nu trebuie să plece.

— Acum trebuie s-o lași să plece sau alții or să-i urmeze exemplul, iar

tu și fiul tău veți fi mânjiți din cauza greșelii lui Ishido.

— Seniorul general e credincios, doamnă. Toranaga nu e. Îmi pare rău.

— Poți să ai încredere în Toranaga, nu în el.

Ochiba scutură din cap.

— Îmi pare rău, dar sunt convinsă că Toranaga e hotărât să devină *shōgun* și-o să ne distrugă fiul.

— Greșești! A spus asta de o mie de ori. Alți *daimyo* încearcă să-l folosească pentru ambițiile lor personale. Întotdeauna au făcut-o. Toranaga a fost favoritul lui Taikō. Toranaga l-a cinstit întotdeauna pe Moștenitor. Toranaga e un Minowara. Nu te lăsa dusă de Ishido sau de regenți. Au *karma* lor, tainele lor, *O-chan*. De ce să n-o lași să plece? E totul așa de simplu. Nu-i îngădui să plece pe mare și atunci poate fi întotdeauna întârziată undeva între hotarele noastre. E încă în plasa generalului tău, cu Kiri și toate celelalte, *neh?* O să fie înconjurată de samurai în gri. Gândește cum ar fi gândit Taikō, sau Toranaga. Tu și fiul nostru sunteți trași în...

Cuvintele se pierdură și pleoapele începură să-i fluture. Bătrâna își adună puterile ce-i mai rămăseseră și continuă:

— *Mariko-san* nu s-ar putea niciodată împotrivi străjilor. Știu c-o să facă ce spune. Las-o să plece.

— Desigur că și la asta ne-am gândit, doamnă, spuse Ochiba cu vocea blândă și răbdătoare, dar în afara castelului, Toranaga are grupuri tainice de samurai, ascunse de jur împrejur prin Osaka și nu știu cât de mulți sunt și are aliați și nu suntem siguri cine sunt aceștia. Ar putea să scape. Odată ce ea scapă, toți ceilalți or s-o urmeze de îndată și-o să pierdem mult din puterea noastră. Ai încuviințat, *Yodoko-chan*, nu-ți amintești? Îmi pare rău, dar te-am întrebat noaptea trecută. Nu-ți amintești?

— Da, îmi amintesc copilă, răspunse *Yodoko*, cu mintea rătăcind aiurea. Oh, cum aș vrea ca seniorul Taikō să fie din nou aici să te îndrume!

Respirația bătrânei doamne începea să devină greoaie.

— Să-ți dau puțin *cha*, sau *saké*?

— *Cha*, da, te rog. Puțin *cha*.

O ajută să bea.

— Mulțumesc, copilă.

Vocea era mai slabă acum, efortul conversației grăbind moartea.

— Ascultă, copilă, trebuie să ai încredere în Toranaga. Căsătorește-te cu el. Tocmește-te cu el pentru succesiune.

— Nu, nu, spuse Ochiba cutremurată.

— *Yaemon* poate să domnească după el, apoi fructul noii tale căsătorii după fiul nostru. Fii fiului nostru vor jura fidelitate veșnică acestei noi linii Toranaga.

— Toranaga l-a urât întotdeauna pe Taikō. Știi asta, doamnă. Toranaga este izvorul tuturor necazurilor. De atâția ani, *neh?* El!

— Și tu? Cum rămâne cu mândria ta, copilă?

— El e dușmanul, dușmanul nostru.

— Ai doi dușmani, copilă. Mândria ta și nevoia de-a avea un bărbat pe măsura soțului nostru. Te rog, ai răbdare cu mine, ești tânără și frumoasă și rodnică și meriți un soț. Toranaga e demn de tine, tu de el. Toranaga e singura șansă pe care o are *Yaemon*.

— Nu, el e dușmanul.

— A fost cel mai mare prieten și cel mai credincios vasal al soțului nostru. Fără... fără Toranaga... nu vezi? Toranaga l-a ajutat... nu vezi? Tu poți... poți să te descurci cu el.

— Îmi pare rău, dar îl urăsc, mă dezgustă, *Yodoko-chan*.

— Multe femei... ce spuneam? Oh, da, multe femei se mărită cu bărbați care le dezgustă. Mulțumesc lui Buddha că n-a trebuit niciodată să îndur asta.

Bătrâna zâmbi scurt, apoi oftă. Fu un oftat lung, adânc și ținu prea mult timp, iar Ochiba crezu că venise sfârșitul, dar ochii se deschiseră

puțin și un zâmbet ușor apăru din nou.

— *Neh?*

— Da.

— Vrei? Te rog?

— Am să mă gândesc la asta.

Degetele bătrânei încercară să se strângă.

— Te implor, promite-mi că ai să te căsătorești cu Toranaga și am să mă duc la Buddha știind că stirpea lui Taikō *va dăinui* pentru totdeauna, ca și numele lui... Numele lui va trăi...

Lacrimile începură să curgă pe obrajii lui Ochiba în timp ce ținea la piept mâna lipsită de viață. Mai târziu pleoapele tremurară și bătrâna șopti:

— Trebuie s-o lași pe Akechi Mariko să plece. Nu... n-o lăsa să încerce să se răzbune pe noi pentru ceea ce a făcut Taikō... *Te i-a făcut...* ce i-a făcut tatălui ei...

Ochiba fu luată prin surprindere.

— Cum?

Nu urmă nici un răspuns. Mai târziu Yodoko începu să bolborosească:

— Dragă Yaemon, dragul meu fiu, cum... Ești un băiat atât de minunat, dar ai atât de mulți dușmani, atât de prostesc... Nu ești și tu doar o închipuire, nu ești...

Un spasm o scutură. Ochiba îi luă mâna și o mângâie.

— *Namu Amida Butsu*, șopti ea.

Urmă un alt spasm, apoi bătrâna spuse limpede:

— Iartă-mă, *O-chan*.

— N-am de ce să te iert, doamnă.

— Ai atât de multe de iertat...

Vocea deveni mai slabă și lumina începu să se șteargă de pe fața ei.

— Ascultă. Prom... Promite-mi despre... despre Toranaga,

Ochiba-sama... important... te rog... poți să ai încredere în el.

Ochii bătrâni o căutau rugători. Ochiba nu voia să se supună, totuși știa că trebuia să o facă. Minte ei era răscolită de ceea ce fusese spus despre Akechi Mariko și încă răsuna cu cuvintele lui Taikō, *repetate de zeci de mii de ori*.

— Poți să ai încredere în Yodoko-sama, *O-chan*. E *Cea Înțeleaptă*, nu uita asta. Are dreptate de cele mai multe ori și poți întotdeauna să-i încredințezi viața ta și-a fiului meu și a mea.

Ochiba se hotărî.

— Îți prom...

Se opri brusc. Lumina din ochii bătrânei sclipi o ultimă dată și dispăru.

— *Namu Amida Butsu*.

Ochiba îi duse mâna la buze, se înclină și așeză mâna la loc pe cuvertură și-i închise ochii gândindu-se la moartea lui Taikō, *singura moarte pe care o mai urmărise* atât de aproape. Atunci doamna Yodoko îi închisese ochii după cum era privilegiul unei soții, iar întâmplarea se petrecuse în aceeași cameră, cu Toranaga așteptând afară așa cum acum erau afară Ishido și Kiyama, continuând o veghe care începuse cu o zi înainte.

— Dar de ce să trimit după Toranaga, stăpâne, întrebă ea. Ar trebui să te odihnești.

— O să mă odihnesc când o să mor, *O-chan*, *spusese Taikō*. *Trebuie să stabilesc succesiunea cât mai am putere*.

Așa că Toranaga sosise, puternic, plin de viață, radiind forță. Ei patru erau singuri: Ochiba, Yodoko, Toranaga și Nakamura – Taikō, *stăpânul Japoniei*, zăcând pe patul său de moarte – toți așteptând poruncile care aveau să fie urmate.

— Deci, *Tora-san*, *spusese Taikō* întâmpinându-l cu porecla pe care Goroda i-o dăduse lui Toranaga cu mult în urmă, ochii mult adânciți în cap privindu-l scrutători de pe fața mică, smochinită, ca de maimuță, așezată

pe un trup la fel de mărunț, un trup care avusese puterea oțelului până în urmă cu câteva luni când începuse sfârșitul. Mor. Din nimic în nimic, dar tu ai să trăiești, iar fiul meu are să fie neajutorat.

— Nu neajutorat, Alteță. Toți *daimyo* îl vor cinsti pe fiul vostru, așa cum vă cinstesc pe domnia-voastră.

Taikō răsese.

— Da, așa o să facă. Azi, cât sunt în viață. Ah, da! Dar cum aș putea fi sigur că Yaemon va conduce după mine?

— Numiți un Consiliu al Regenților, Alteță.

— Regenți..., spusese *Taikō* *hatjocriter*. *Țate ar trebui să te numesc moștenitorul meu și să te las pe tine să judeci dacă Yaemon merită să-ți urmeze.*

— Eu n-aș merita asta. Fiul vostru trebuie să vă urmeze.

— Da. Și fii lui Goroda ar fi trebuit să-l urmeze.

— Nu, ei au încălcat pacea.

— Și tu i-ai zdrobit la ordinele mele.

— Aveați mandatul Împăratului. Ei s-au răscolat împotriva mandatului vostru legiuit, Alteță. Dați-mi poruncile voastre acum și eu am să mă supun lor.

— De asta te-am chemat aici.

Apoi *Taikō* spusese:

— E un lucru rar să ai un fiu la cincizeci și șapte de ani și rău să mori la șaiszeci și trei, dacă e singurul tău fiu și n-ai nici o rudă și ești stăpânul Japoniei, *neh?*

— Da, spusese Toranaga.

— Poate că ar fi fost mai bine dacă n-aș fi avut vreodată un fiu. Atunci aș fi putut să-ți trec ție împărăția, așa cum ne-am înțeles. Ai mai mulți fii decât păduchi pe un portughez.

— *Karma*.

Taikō răsese și un fir de salivă pătată de sânge se scurse din gura lui. Cu mare grijă Yodoko îi ștersese scuipatul și el zâmbise către soția lui.

— Mulțumesc, *Yo-chan*, mulțumesc.

Apoi ochii i se întorseseră către Ochiba, iar Ochiba zâmbise, dar ochii lui nu mai zâmbeau acum, ci doar cercetau întrebători, cântărind acea întrebare – pe – care – nimeni – nu – îndrăznise – să – o – pună și de care ea era sigură că fusese întotdeauna în mintea lui. "Este într-adevăr Yaemon fiul meu? "

— *Karma*, *O-chan*, *neh?*

O rostise blând, dar pe Ochiba o răscolise teama că o s-o întrebe de-a dreptul și lacrimile îi sclipiseră în ochi.

— Nu-i nevoie de lacrimi, *O-chan*. Viața este doar un vis într-un vis, spusese bătrânul.

Stătuse pentru o clipă, cugetând, apoi privise din nou la Toranaga și cu o căldură neașteptată, bruscă, pentru care era faimos, spusese:

— Ehei, bătrâne prieten, ce viață am dus, *neh?* Toate băcăliile, luptând umăr la umăr, de neînvinci împreună. Am făcut ceea ce era cu neputință, *neh?* Împreună am umilit pe cei puternici și am scuipat pe bucle lor răsturnate, în timp ce ei grohăiau, cerșind mai mult. Noi, noi am făcut-o. Un țăran și un Minowara!

Bătrânul chicotise.

— Ascultă, încă câțiva ani și aș fi zdrobit cum trebuie pe Mâncătorii de Usturoi. Apoi, cu legiunile coreene și cu legiunile noastre japoneze, o izbitură zdravănă către Beijing și eu pe tronul Dragonului, în China. Atunci ți-aș fi dat ție Japonia, după cum vrei, și aș fi avut ceea ce doream.

Vocea era puternică, acoperind slăbiciunea interioară.

— Un țăran poate să încalce pe tronul Dragonului cu fruntea sus și plin de onoruri, nu ca aici, *neh?*

— China și Japonia sunt diferite. Da, Alteță.

— Da. Sunt înțelepți cei din în China. Acolo primul dintr-o dinastie e întotdeauna țăran, sau fiu de țăran și tronul e întotdeauna luat cu forța, cu mâinile însângerate. Nu există castele ereditare acolo. Nu-i asta puterea Chinei?

Din nou, râsul.

— Forța și mâinile însângerate și țărani. Țăra-s eu, *neh?*

— Da, dar sunteți de-asemenea samurai. Ați schimbat legile aici. Sunteți primul dintr-o dinastie.

— Întotdeauna mi-ai plăcut, Tora-san.

Bătrânul sorbise mulțumit din *cha*.

— Da, gândește-te la asta, eu pe tronul Dragonului. Gândește-te! Eu împărat al Chinei, Yodoko împărăteasă și după ea Ochiba Cea Minunată și după mine Yaemon, și China și Japonia unite pentru totdeauna, așa cum ar trebui să fie. Ah, ar fi fost atât de ușor! Apoi, cu legiunile noastre și cu hoardele chineze, aș fi izbit spre nord-vest și spre sud și, ca niște târfe de-a zecea mână, imperiile de pe întreg pământul ar fi zăcut găfâind în țărână, cu picioarele larg desfăcute ca noi să putem lua ceea ce vrem. Suntem de neînvinci – tu și cu mine suntem de neînvinci – Japonezii sunt de neînvinci, desigur, căci știm care e rostul vieții, *neh?*

— Da.

Ochii lui sclipiseră ciudat.

— Care este?

— Datoria, disciplina și moartea, răspunsese Toranaga.

Din nou un chicotit, bătrânul părând mai subțire ca niciodată, mai înțelept ca niciodată și apoi, cu o bruschețe pentru care era de asemenea faimos, toată căldura îl părăsise.

— Regenții, întrebare el cu glasul veninos și tare. Pe cine alegi?

— Seniorii Kiyama, Ishido, Onoshi, Toda Hiro-matsu și Sugiyama.

Fața lui Tayko se strâmbase de un rânjet răutăcios.

— Ești cel mai înțelept om din imperiu, după mine. Explică-le doamnelor mele de ce i-ai ales pe aceștia cinci.

— Pentru că toți se urăsc unul pe celălalt, dar împreună ei pot să conducă bine și să înlăture orice împotrivire.

— Chiar și pe tine?

— Nu, nu pe mine Alteță.

Atunci Toranaga privise la Ochiba și-i vorbise direct ei.

— Ca Yaemon să moștenească puterea trebuie să rezistați încă nouă ani. Ca să faceți asta trebuie să mențineți pacea lui *Taikō* mai presus de orice. *L-am ales pe Kiyama pentru că este șeful creștinilor daimyo, un mare general și un vasal foarte credincios. Mai apoi Sugiyama, pentru că este cel mai bogat daimyo din țară, familia lui e străveche și urăște creștinii din toată inima și are cel mai mult de câștigat dacă Yaemon ia puterea. Onoshi, pentru că-l urăște pe Kiyama, încearcă să-i înlăture puterea, este de asemenea creștin, dar un lepros care se agață de viață, care va trăi douăzeci de ani și-i urăște pe toți ceilalți cu o violență cumplită, pe Ishido îndeosebi. Ishido pentru că o să miroasă comploturile, pentru că-i un țăran, urăște pe samurarii ereditari și este împotriva creștinilor. Toda Hiro-matsu, pentru că este supus, cinstit și credincios, constant ca soarele și ca sabia cea mai bună a unui meșter făurar. Ar trebui să fie Președintele Consiliului.*

— Și tu?

— Eu am să-mi fac *seppuku*, împreună cu fiul meu cel mai mare, Noboru. Fiul meu Sudara este căsătorit cu sora doamnei Ochiba, așa că el nu e nici o amenințare, n-ar putea fi niciodată. O să moștenească Kwanto, dacă o să vă facă plăcere, dacă o să jure supunere veșnică casei voastre.

Nimeni nu fusese surprins că Toranaga se oferise să facă ceea ce era limpede în mintea lui *Taikō*, pentru că Toranaga singur dintre toți *daimyo* era adevărata primejdie. Atunci își auzise soțul spunând:

— O-*chan*, care este sfatul tău?

— Tot ce-a spus seniorul Toranaga, Alteță, răspunsese ea deîndată, doar că ar trebui să-i poruncești surorii mele să divorțeze de Sudara, care ar trebui să-și facă *seppuku*. Seniorul Noboru ar trebui să fie moștenitorul seniorului Toranaga și ar trebui să moștenească cele două provincii, Musashi și Shimoosa și restul din Kwanto ar trebui să meargă către moștenitorul vostru, Yaemon. Și vă sfătuiesc s-o porunciți astăzi.

— Yodoko-sama?

Spre surprinderea ei Yodoko spusese:

— Ah, Tokichi, știi cât te iubesc din toată inima și pe O-*chan* și pe Yaemon, ca pe propriul meu fiu. Eu zic să-l faci pe Toranaga singur regent.

— Cum?

— Dacă-i poruncești să moară, cred că ai să-l ucizi pe fiul nostru. Doar seniorul Toranaga are destulă iscusință, destul prestigiu și istețime ca să moștenească acum. Dă-l pe Yaemon în grija lui până când va ajunge la vârsta potrivită. Poruncește-i seniorului Toranaga să-l adopte pe fiul nostru oficial. Fă-l pe seniorul Toranaga dascălul lui Yaemon și lasă-l pe acesta să moștenească, după Toranaga.

— Nu. Asta nu trebuie făcut, protestase Ochiba.

— Ce spui de asta, Tora-san? întrebuse Taikō.

— Cu umilință trebuie să refuz, Alteță. Nu pot să accept asta și vă implor să-mi îngăduiți să-mi fac *seppuku* și să plec înaintea voastră.

— Vei fi singur regent.

— N-am refuzat niciodată să mă supun de când am făcut înțelegerea noastră, dar această propunere o refuz.

Ochiba își amintise cum încercase să-l convingă pe Taikō să-l lase pe Toranaga să se omoare și știa că Taikō *hotărâse* deja, dar Taikō își schimbase gândurile și, în cele din urmă, acceptase o parte din ce îl sfătuiseră Yodoko și făcuse compromisul ca Toranaga să fie unul dintre regenți și Președinte al Regenților. Toranaga îi jurase credință eternă lui Yaemon, dar acum încă țesea pânza care-i înfășura, pe toți ca această tulburare pe care o stârnise Mariko.

— Știi că a fost la porunca lui, mormăi Ochiba.

Doamna Yodoko vroise ca ea să i se supună pe deplin. Să mă mărit cu Toranaga? Buddha să mă apere de rușinea asta, de rușinea de a trebui să-l primesc și să-i simt greutatea și izvorul vieții.

Rușine?

Ochiba, care-i adevărul? se întrebă. Adevărul este că l-ai dorit odată, înainte de Taikō, *neh?* Chiar și-n timpul lui. De multe ori, în adâncul inimii, *neh?* Cea Înțeleaptă avea dreptate din nou în privința mândriei, care este propriul tău dușman și în privința nevoii de a avea un bărbat, un soț. De ce să nu-l accepți pe Ishido? El te cinstește și te dorește și-o să câștige. Ar fi ușor de mânuit, *neh?* Nu, nu pe necioplitul ăsta din mlaștini. Oh, știu zvonurile murdare împrăștiate de dușmani, obrăznicii scârboase. Jur mai degrabă că m-aș culca cu slujnicele mele și mi-aș pune încrederea în *harigata* pentru încă o mie de vieți decât să necinstesc cu Ishido amintirea stăpânului meu. Fii cinstită, Ochiba. Gândește-te la Toranaga. Nu-l urăști într-adevăr doar pentru că ar fi putut să te vadă în acea zi a visului?

Se întâmplase cu mai mult de șase ani în urmă, în Kyushu, când ea și doamnele ei ieșiseră să vâneze cu șoimi, împreună cu Taikō și Toranaga. Grupul lor se întinsese peste o mare porțiune de teren și ea galopa după unul din șoimii ei, despărțită de ceilalți. Era pe deal, în pădure și dintr-o dată dăduse peste acest țaran care strângea fructe de pădure lângă o cărare singuratică. Primul ei fiu, bolnăvicios, murise de aproape doi ani și nu mai fuseseră mișcări în pântecul ei, deși ea încercase orice poziție, sau mișcare sau mâncare, fiecare superstiție, licoare, sau rugă, în disperarea de a satisface obsesia stăpânului ei de a avea un moștenitor.

Întâlnirea cu țaranul fusese atât de bruscă. El rămăsese cu gura căscată ca și cum ea ar fi fost un *kami* și ea se holbase la el pentru că era

imaginea lui Taikō, mărunt ca o maimuță, dar era tânăr.

Mintea ei strigase că acesta era darul zeilor pentru care se rugase, și descălecuse și-l luase de mână și împreună merseseră câțiva pași în pădure, iar ea devenise ca o cățea în călduri.

Totul fusese ca un vis, frenezie și dorință și brutalitate zăcând acolo, pe pământ, și chiar și astăzi ea îi putea simți izbucnirea focului lichid, dulceața răsufării lui, mâinile lui strângând-o minunat. Apoi îi simțise întreaga greutate și dintr-o dată răsufarea lui devenise putredă și toată ființa lui de neîndurat, așa că ea-l îndepărtase. El o mai vruse, dar ea îl lovise și-l blestemase și-i spusese să mulțumească zeilor că nu-l transformase într-un copac pentru obrăznicia lui, iar bietul nerod superstițios se prăbușise în genunchi, cerșind îndurarea ei – desigur că era o *kami*, de ce altfel s-ar fi tăvălit o asemenea frumusețe în țărână cu unul ca el?

Slăbită, ea se urcase în șa și pornise amețită, pierzând în curând din vedere bărbatul și luminișul, aproape întrebându-se dacă nu fusese un vis, iar țăranul, adevăratul *kami*, rugându-se să fi fost un *kami* și elixirul lui trimis de zei să-i facă un alt fiu întru slava stăpânului ei și să-i dea pacea pe care-o merita. Și atunci, chiar de cealaltă parte a pădurii, Toranaga o aștepta. O văzuse? se întrebuse ea în panică.

— Eram îngrijorat în privința voastră doamnă, spusese el.

— Eu sunt bine, foarte bine, mulțumesc,

— Dar chimonoul vostru este rupt tot. Aveți bucăți de ferigă pe spate și în păr...

— M-a trântit calul. N-am nimic.

Apoi ea îl provocase la o întrecere către casă, ca să-i dovedească că nu se întâmplase nimic rău și pornise ca un vânt sălbatic, cu spatele încă usturând-o de la rugii de mure, usturime pe care uleiurile aromatice o domoliseră curând și-n acea noapte împărțise perna cu stăpânului ei și nouă luni mai târziu îi dăduse naștere lui Yaemon, spre veșnica lui fericire. Și a ei.

— Desigur că soțul nostru este tatăl lui Yaemon, spuse Ochiba cu deplină siguranță către stafia lui Yodoko. El e tatăl celor doi copii ai mei – celălalt a fost un vis.

De ce te minți? N-a fost un vis, își zise. S-a întâmplat. Omul n-a fost un *kami*. Te-ai împerecheat cu un țăran în țărână ca să zămislești un fiu, de care tu aveai nevoie la fel de mult ca și Taikō, ca să-l lege de tine. Și-ar fi luat o altă concubină, *neh*?

Și ce-i cu primul tău născut?

— *Karma*, spuse Ochiba, înlăturând și acea îndelungată durere.

"Bea asta copilă", îi spusese Yodoko pe când avea șaisprezece ani, un an după ce devenise concubina oficială a lui Taikō. Și băuse ceaiul straniu care o încălzise și se simțise somnoroasă și în a doua seară, când se trezise din nou, își amintise doar visuri ciudate, erotice, și culori neobișnuite și o năfără trecere a timpului. Yodoko fusese acolo când se trezise ca și atunci când adormise, grijulie și la fel de atentă cu armonia stăpânului lor ca întotdeauna. Nouă luni mai târziu născuse, prima dintre toate femeile lui Taikō care făcuse asta, dar copilul era bolnăvicios și murise de mic.

Karma, gândi.

Nimic nu fusese spus între ea și Yodoko despre ce se întâmplase sau despre ce s-ar fi putut întâmpla în acel somn adânc. Nimic, doar "iartă-mă" acum câteva clipe și "n-am ce să-ți iert".

N-ai nici o vină, Yodoko-*sama*, și nu s-a întâmplat nimic, nimic tainic sau orice altceva, iar dacă a fost, odihnește-te în pace, bătrâno, acum secretul zace îngropat cu tine.

Ochii ei rămăseseră ațintiți pe fața atât de fragilă și de patetică acum, așa cum Taikō fusese fragil și patetic spre sfârșitul său și nici întrebarea lui nu avusese răspuns vreodată. *Karma* era că murise, se gândi fără să simtă

nimic. Dacă ar fi trăit încă zece ani aş fi fost împărăteasa Chinei, dar acum... acum sunt singură.

— Ciudat că ai murit înainte să-ți pot promite, doamnă, spuse, mirosul lemnelor parfumate și al morții înconjurând-o. Ți-aș fi promis, dar ai murit înainte s-o fac. Și asta să fie *karma* mea? Să mă supun unei rugăminți și unei promisiuni nerostite? Ce-ar trebui să fac?

Fiule, fiule, mă simt atât de neajutorată.

Își aminti ceva spus de Cea Înțeleaptă: "Gândește-te cum ar fi făcut Taikō, *sau* Toranaga."

Ochiba simți că-și recapătă noi puteri. Se așeză pe călcâie și nemișcată, rece, începu să se supună.

***

În tăcerea ce se lăsă brusc, Chimmoko ieși prin micile porți ale grădinii, înaintă către Blackthorne și se înclină.

— Anjin-san, vă rog să mă iertați, stăpâna mea dorește să vă vadă. Dacă așteptați o clipă, am să vă însoțesc.

— Bine, mulțumesc.

Blackthorne se ridică, încă cufundat în gândurile sale și copleșit de presimțiri negre. Umbrele se lungiseră acum, deja o parte a curții interioare era lipsită de lumina soarelui. Samuraii în uniforme gri se pregătiră să meargă cu el. Chimmoko se opri lângă Sumiyori.

— Vă rog să mă iertați, căpitane, dar doamna mea vă roagă să pregătiți totul.

— Unde vrea să se întâmple?

Slujnica arată un loc în fața arcadei porții.

— Acolo, Alteță.

Sumiyori era uluit.

— O să fie în public? Nu în taină, doar cu câteva martore? O face ca să vadă *toată lumea*?

— Da.

— Dar... Bine, dacă e să fie acolo... Cine... cine o să-i fie secundant?

— Crede că seniorul Kiyama o să îi facă cinstea.

— Și dacă nu?

— Nu știu, căpitane. Nu mi-a spus.

Chimmoko se înclină și porni către verandă ca să se incline din nou.

— Kiritsubo-san, stăpâna mea spune, îmi pare rău, o să se întoarcă curând.

— Se simte bine?

— Oh, da, spuse mândră Chimmoko.

Kiri și celelalte se pregătiseră. Când auziseră cele spuse căpitanului, fuseseră la fel de tulburate.

— Știe că și alte doamne așteaptă să o întâmpine?

— Oh, da, Kiritsubo-san. Eu... eu m-am uitat și i-am spus. Ea a spus că este atât de tulburată de prezența lor și că o să le mulțumească ea însăși curând. Vă rog să mă iertați.

O priviră toți întorcându-se către poartă și chemându-l pe Blackthorne. Samuraii în gri porniră după el, dar Chimmoko clătină din cap și spuse că stăpâna sa nu i-a chemat și pe ei. Căpitanul îi îngădui lui Blackthorne să plece.

Dincolo de porțile grădinii era o lume diferită, proaspătă și tihnită, soarele luminând vârfurile copacilor, păsările ciripind și insectele mișunând după hrană, pârâul curgând plăcut într-un minuscul heleșteu, dar nu putu să-și îndepărteze tristețea.

Chimmoko se opri și arată către casa de *cha-no-yu*:

Înaintă singur. Își trase picioarele din sandale și urcă cele trei trepte. Trebuie să se lase aproape în genunchi ca să treacă prin mărunta ușă. Apoi fu înăuntru.

— Tu, spuse ea.

— Tu, spuse el.

Stătea îngenuncheată cu fața la ușă, proaspăt machiată, cu buzele purpurii, coafată desăvârșit, purtând un chimonou nou de un albastru sobru, mărginit cu verde, cu un *obi* de un verde mai deschis și o panglică subțire, verde, în păr.

— Tu ești minunată.

— Și tu.

O încercare de zâmbet.

— Îmi pare rău că a trebuit să privești.

— A fost datoria mea.

— Nu datorie, spuse ea. Nu m-am așteptat și nici nu m-am gândit la un asemenea măcel.

— *Karma*.

Blackthorne se smulse din transă și nu mai vorbi latinește.

— Ai plănuțit toate acestea de mult timp – sinuciderea ta, *neh?*

— Viața mea n-a fost niciodată a mea, Anjin-san. A aparținut întotdeauna seniorului meu legiuit și, după el, stăpânului meu. Asta-i legea noastră.

— E o lege proastă.

— Da. Și nu.

Își ridică privirea de pe rogojini.

— O să ne certăm pe lucrurile acestea ce nu pot fi schimbate?

— Nu, te rog să mă ierți.

— Te iubesc, spuse ea în latină.

— Da, știi asta acum. Și eu te iubesc, dar moartea este țelul tău,

Mariko-san.

— Greșești, dragostea mea. Viața stăpânului meu este țelul meu. Și viața ta. Și crede-mă, Sfânta Fecioară să mă ierte sau să mă binecuvânteze pentru asta, sunt vremuri când viața ta e mult mai importantă.

— Nu mai are nimeni scăpare acum. Nimeni.

— Ai răbdare. Soarele încă n-a apus.

— N-am încredere în soarele asta, Mariko-san.

Întinse mâna și-i atinse fața.

— *Gomen nasai*.

— Îți făgăduiesc că la noapte are să fie ca la Hanul Florilor. Ai răbdare. Îi cunosc pe Ishido și pe Ochiba și pe ceilalți.

— *Que va* ceilalți, îi spuse în portugheză, nemulțumit. Vrei să spui că te bizui pe faptul că Toranaga știe ce face, *neh?*

— *Que va* pentru mohoreala ta, răspunse ea blând. Ziua asta e prea scurtă.

— Iartă-mă, ai din nou dreptate. Astăzi nu e vreme pentru proastă dispoziție.

O privi. Fața ei era brăzdată de umbrele aruncate de soare prin obloanele de bambus. Umbrele se ridicau și dispăreau pe măsură ce soarele se cufunda în spatele meterezelor.

— Ce pot să fac ca să te ajut? întrebă.

— Crede că există un mâine.

Pentru o clipă prinse o fărâmă din groaza ei. Brațele lui se întinseră către ea și așteptarea nu mai fu atât de îngrozitoare. Se apropiiau pași.

— Da, Chimmoko?

— E timpul, stăpână.

— E totul pregătit?

— Da, stăpână.

— Așteaptă-mă lângă iaz.

Pașii se depărtară. Mariko se întoarse către Blackthorne și-l sărută blând.

— Te iubesc, spuse ea.

— Te iubesc, spuse el.

Se înclină în fața lui și ieși pe ușă. El o urmă.

Mariko se opri lângă heleșteu și își desfăcu *obi*-ul, lăsându-l să cadă. Chimmoko o ajută să-și scoată chimonoul albastru. Sub el, Mariko purta cel mai strălucitor *obi* și chimonou pe care Blackthorne îl văzuse vreodată. Era un chimonou ceremonial de moarte. Își desfăcu panglica verde din păr și-o aruncă de-o parie, apoi, toată în alb, porni fără să se uite la Blackthorne.

Dincolo de grădină toți samurarii în maro erau așezați într-un careu mărginit din trei părți, în jurul a opt *tatami* ce fuseseră așezate în centrul porții principale. Yabu și Kiri și celelalte doamne erau așezați în șir pe locurile de onoare, cu fața către sud. Pe stradă, samurai în gri îmbrăcați de asemenea de ceremonie, erau așezați printre alți samurai și femei samurai. La un semn din partea lui Sumiyori se înclinară cu toții. Ea le răspunse. Patru samurai înaintară și întinseră un așternut purpuriu deasupra rogojinilor.

Mariko merse către Kiritsubo și o salută pe ea și pe Sazuko și pe celelalte doamne. Îi întoarseră plecăciunile și-i vorbiră cât mai ceremonios cu putință. Blackthorne așteptă la porți. O privi îndepărtându-se de doamne și îndreptându-se către pătratul sângeri, îngenunchind în mijlocul lui în fața unei mici perne albe. Mâna dreaptă scoase din brăul alb micul pumnal ascuțit și-l așeză pe pernă în fața ei. Chimmoko înaintă și, îngenunchind la rândul ei, îi oferă o mică pătură de un alb pur, cu șnururi. Mariko își aranjă poalele chimonoului ajutată de slujnică, apoi legă pătura împrejurul taliei cu șnururile. Blackthorne știa că asta se făcea ca să împiedice poalele chimonoului să se păteze de sânge și să fie deranjate de spasmele morții.

Apoi, senină și pregătită, Mariko privi în sus, către donjonul castelului. Soarele încă lumina ultimul cat, strălucind pe țiglele aurii. Iute, lumina strălucitoare urcă turnul, apoi dispăru.

***

Părea atât de micuță stând acolo nemișcată, un strop de alb pe pătratul purpuriu.

Deja strada era întunecată și servitorii aprindeau torțe. Când isprăviră, dispărură la fel de iute și de tăcuți cum sosiseră.

Se întinse înainte și atinse pumnalul, îndreptându-l. Apoi privi încă odată spre poartă, către capătul străzii, dar aceasta era la fel de liniștită și goală ca și până atunci. Privi înapoi la pumnal.

— Kasigi Yabu-*sama*.

— Da, Toda-*sama*.

— Se pare că seniorul Kiyama a refuzat să mă asiste. Te rog, aș fi onorată dacă mi-ați fi secundant.

— Onoarea este a mea, spuse Yabu.

Se înclină, se ridică în picioare și se așeză în spatele ei, către stânga. Sabia lui cântă când o trase din teacă. Se propti bine pe picioare și ridică sabia cu ambele mâini.

— Eu sunt gata, doamnă, spuse.

— Te rog, așteaptă până când fac a doua tăietură.

Ochii ei erau pe pumnal. Cu mâna dreaptă își făcu semnul crucii peste sâni, apoi se aplecă înainte și ridică pumnalul fără să tremure, îl atinse de buze ca și cum ar fi vrut să guste oțelul lustruit. Apoi își schimbă poziția palmelor pe pumnal, ținându-l ferm cu mâna dreaptă în stânga gâtului. În acea clipă torțe dădură colțul la capătul străzii. O coloană se apropie. În fruntea ei se afla Ishido.

Ea nu mișcă pumnalul. Yabu era încă un arc încordat concentrându-se asupra gestului.

— Doamnă, spuse, aștepți sau continui? Vreau să fie desăvârșit pentru dumneata.

Mariko se forță să se întoarcă în lume.

— Eu... noi așteptăm. Noi... eu...

Mâna ei coborî pumnalul. Tremura. La fel de încet Yabu se destinse. Sabia lui şuieră din nou în teacă și își șterse mâinile pe șolduri.

Ishido stătea în poartă.

— Soarele încă n-a apus, doamnă. E încă la orizont. Ești atât de grăbită să mori?

— Nu, generale, doar să mă supun stăpânului meu...

Își prinse mâinile una de cealaltă ca să le oprească tremurul.

Un murmur de mânie trecu printre samurarii în uniforme gri, în fața grosolăniei arogante a lui Ishido și Yabu se pregăti să sară la el, dar se opri, căci Ishido spunea cu voce puternică:

— Doamna Ochiba i-a rugat pe regenți în numele Moștenitorului să facă o excepție în cazul dumitale. Am încuviințat cererea ei. Aici sunt permisele cu care poți pleca mâine în zori.

Le împinse în mâinile lui Sumiyori, care era alături.

— Alteță? spuse Mariko fără să înțeleagă, cu vocea abia auzită.

— Ești liberă să pleci în zori.

— Și... și Kiritsubo-*san* și doamna Sazuko?

— Nu este și asta o parte a "datoriei" tale? Și permisele lor sunt acolo.

Mariko încercă să se concentreze.

— Și... și fiul ei?

— Și el, doamnă, râse batjocoritor și răsunător Ishido. Și toți oamenii voștri.

Yabu rosti cu greu:

— Toți au permise de liberă trecere?

— Da, Kasigi Yabu-*san*, spuse Ishido. Ești ofițerul cel mai mare în grad, *neh?* Te rog, du-te deîndată la secretarul meu. El completează permisele voastre, deși nu știu de ce-ar dori preanonorații oaspeți să plece. Nici nu merită pentru șaptesprezece zile, *neh?*

— Și eu, senior general? întrebă bătrâna doamnă Etsu cu voce slabă și inima galopând dureros, îndrăznind să pună la încercare deplinătatea victoriei lui Mariko. Pot, vă rog, să plec și eu?

— Desigur, doamnă Maeda. De ce-am ține pe cineva împotriva voinței lui? Suntem oare temniciperi? Desigur că nu! Dacă primirea Moștenitorului este atât de jignitoare încât doriți să plecați, atunci plecați. Deși cum ați dori să călătoriți patru sute de *ri* către casă și alți patru sute de *ri* înapoi în șaptesprezece zile, nu înțeleg.

— Vă rog să mă iertați. Primirea Moștenitorului nu este...

Ishido o întrerupse rece.

— Dacă doriți să plecați, cereți un permis așa cum se obișnuiește. O să ia o zi, sau cam așa, dar o să avem grijă să porniți în siguranță.

Se adresă celorlalți.

— Oricare dintre doamne poate să ceară asta, sau dintre samurarii. Am mai spus-o înainte. E o prostie să plecați pentru șaptesprezece zile. E jignitor să ocoliți întâmpinarea Moștenitorului, primirea doamnei Ochiba și a regenților.

Privirea lui necruțătoare se întoarse către Mariko.

— Sau să amenințați cu *seppuku*, care pentru o doamnă ar trebui făcut între patru pereți și nu ca un arogant spectacol public, *neh?* Nu caut moartea femeilor, ci doar a dușmanilor Moștenitorului, dar dacă femeile sunt pe față dușmanii lui, atunci am să scuip și pe cadavrele lor.

Ishido se-ntoarse pe călcâie, dădu un ordin către samurarii în uniforme în gri și plecă. Deîndată căpitanii îi repetară porunca și toți samurarii lui începură să se incoloneze și să se depărteze de poartă, în afară de câțiva care rămăseră în cinstea celor în maro.

— Doamnă, spuse Yabu șoptit, ștergându-și mâinile asudate din nou, cu un gust amar în gură din lipsa împlinirii, doamnă, totul e gata. Ați... ați învins. Ați învins.

— Da, da, spuse ea.

Măinile sale lipsite de putere căutară nodurile șnurului alb. Chimmoko înaintă și desfăcu nodurile și dădu la o parte pătura albă, apoi păși într-o parte de pe pătratul purpuriu. Toți priveau la Mariko, așteptând să vadă dacă se poate ridica și merge singură.

Mariko încercă să se proptească în picioare. Nu reuși. Încercă a doua oară. Din nou nu reuși. Kiri se mișcă s-o ajute, dar Yabu clătină din cap și spuse:

— Nu, e privilegiul ei.

Așa că Kiri rămase pe loc, abia suflând.

Lângă poartă Blackthorne era încă răscolit de nețărmurita bucurie în fața victoriei ei și-și aminti cum voința lui fusese pusă la încercare în acea noapte a *seppuku*-lui său, când trebuise să se ridice ca un bărbat și să meargă spre casă ca un bărbat, fără a fi sprijinit, ca să devină samurai și o privi, disprețuind nevoia pentru un astfel de curaj și înțelegând-o totuși, ba chiar cinstind-o.

Îi văzu mâinile sprijinindu-se din nou de așternutul purpuriu și de data asta reuși să se ridice. Se clătină și aproape căzu, apoi picioarele i se mișcară și păși încet peste pata purpurie și porni clătinându-se neajutorată către ușa principală. Blackthorne hotărî că fusese îndeajuns, îndurase îndeajuns, dovedise îndeajuns, așa că înaintă și o prinse în brațe, ridicând-o chiar în clipa în care voința o părăsi.

Pentru o clipă rămase singur acolo în acea arenă, mândru că era singur și că el se hotărâse. Ea zăcea în brațele sale ca o păpușă dezmembrată. Apoi o purtă înăuntru și nimeni nu mișcă sau nu i se așeză în cale.

CAPITOLUL 57

Atacul împotriva fortăreței samurailor în maro începu în cea mai întunecată parte a nopții, la două sau trei ore înaintea zorilor. Primul val de zece *ninja* – "nevăzuții" – trecu peste acoperișurile întăriturilor de peste drum, acum nepăzite de samurai în gri. Aruncară peste celălalt acoperiș cângi îmbrăcate în pânză de care erau legate funii și trecură peste golul dintre clădiri ca tot atâția păianjeni. Purtau îmbrăcăminte de culoare neagră strânsă pe corp, șosete și măști negre. Măinile și fețele le erau de asemenea înnegrite. Aveau arme ușoare: cuțite legate cu lanțuri de mâner și *shuriken* – lame mici pentru aruncat, de forma unei stele, cu vârfurile ascuțite ca niște ace și înmuiate în otravă și discuri cu muchii tăioase, de dimensiunea unei palme. De spatele lor atârnavă ranițe și prăjini subțiri.

Ninja erau mercenari. Erau artiști în a se strecura nevăzuți, specialiști în tot ce nu era onorabil – spionaj, furișare, ucidere fulgerătoare.

Cei zece oameni atinseră pământul fără zgomot. Își strânseră colac funiile cârligelor și o parte dintre ei le aruncară din nou pe o ieșitură a zidului și din nou săriră jos pe o verandă, douăzeci de picioare sub ei. Odată ajunși acolo, la fel de tăcuți, tovarășii lor desfăcură cârligele, le lăsară să cadă și porniră peste țigle ca să se strecoare în altă parte.

O țiglă trosni sub talpa unui om și toți înghețară. În curtea inferioară, trei etaje și douăzeci de picioare mai jos, Sumiyori se opri din rondul său și privi în sus. Ochii săi scrutară întunericul. Așteptă fără să miște, cu gura deschisă puțin ca să audă mai bine, plimbându-și privirea încet dintr-o parte în alta. Acoperișul pe care se aflau *ninja* se găsea în umbră. Luna era în scădere, stelele străluceau în aerul umed. Oamenii stăteau absolut nemișcați, ținându-și chiar răsufierea, părând la fel de lipsiți de viața că și țiglele pe care stăteau.

Sumiyori mai privi o dată de jur împrejur ascultând atent, și încă odată și apoi încă nesigur, porni prin curte ca să vadă mai limpede. Acum

cei patru *ninja* de pe verandă erau deja în câmpul său de vedere, dar stăteau la, fel de nemișcați ca și ceilalți și nu-i băgă nici pe ei în seamă.

— Hei! strigă către gărzile de la poarta puternic barată acum. Ați văzut ceva? Ați auzit ceva?

— Nu, căpitane, spuseră străjile atente. Țiglele acoperișului trosnesc întotdeauna. Se mișcă puțin din pricina umezelii sau a căldurii, poate.

Sumiyori zise către unul dintre samurai:

— Du-te acolo sus și aruncă o privire, sau și mai bine, spune gărzilor de la ultimul cat să arunce o privire, să fim siguri.

Soldatul porni grăbit. Sumiyori privi din nou atent în sus, apoi ridică puțin din umeri și, liniștit, își continuă rondul. Ceilalți samurai se duseră către posturile lor, privind în afara grădinii.

Pe acoperiș și pe verandă *ninja* așteptau în pozițiile lor, nemișcați. Nici chiar ochii nu li se clinteau. Fuseseră educați să rămână nemișcați ore întregi dacă ar fi fost nevoie, ca o parte a nesfârșitului lor antrenament. Apoi conducătorul le făcu semn și de îndată își continuară atacul. Căngile și funiile îi aduseră în liniște pe o altă verandă, de unde se putură strecura către ferestrele înguste din pereții de granit. Sub acest etaj, toate celelalte ferestre – poziții de apărare pentru arcași – erau atât de înguste încât nu se putea intra prin ele din afară. La un alt semnal cele două grupuri pătrunseră prin ele în același timp.

Amândouă încăperile se aflau în întuneric și în fiecare dintre ele dormeau în șiruri ordonate câte zece samurai de-ai lui Toranaga. Fură uciși iute și aproape fără zgomot cu câte o singură lovitură de pumnal în gât la cei mai mulți, simțurile antrenate ale atacatorilor ducându-i fără șovăială către țintele lor, și în câteva clipe ultimul dintre samurai se zvârcolea cu disperare, strigătul său de alarmă gătuit chiar în clipa în care se năștea. Odată aflați în siguranță în încăperi, cu ușile bine închise, căpetenia scoase o cremene și un amnar și aprinse o lumânare pe care-o duse, acoperindu-i cu grijă flacăra cu palmele, către fereastră, semnalizând de trei ori în noapte. În spatele lui oamenii săi se asigurau din nou că fiecare samurai era mort. Căpetenia lor repetă semnalul, apoi se depărtă de fereastră și începu să le spună ceva prin semne.

De îndată atacatorii își desfăcură ranițele și-și pregătiră armele de atac: cuțite scurte, ca niște seceri cu două tăișuri, cu un lanț cu o greutate la celălalt capăt prins de mâner, *suriken* și cuțite pentru aruncat. La o altă poruncă, o parte dintre bărbați își scoaseră prăjinile subțiri. Acestea erau sulite telescopice și țevi de suflat care se întinseră la întreaga lungime cu o viteză uluitoare. Și imediat ce fiecare om își termină pregătirile, ingenunchea așezându-se cu fața la ușă și, în aparență fără nici un fel de efort conștient, devenea nemișcat. Ultimul bărbat era gata. Căpetenia suflă în lumânare.

Când clopotele orașului bătură mijlocul Orei Tigrului – patru din noapte, un ceas înaintea zoriilor – al doilea val de *ninja* atacă. Douăzeci se strecurară tăcuți dintr-un canal mare de scurgere nefolosit, care slujise cândva la scurgerea apelor râulețelor din grădină. Toți acești bărbați purtau săbii. Ca tot atâtea umbre ei se împrăștiară printre tufișuri și boschete, rămânând nemișcat și aproape nevăzuți. În același timp un alt grup de douăzeci porni la escaladarea crenelurilor care străjuiau curtea și grădina, cu cârlige și frânghii.

Doi samurai în maro se aflau pe ziduri privind atenți acoperișurile goale de peste drum. Apoi unul dintre ei aruncă o privire în jur, văzu ghearele de pisică din spatele lui și începu să arate cu degetul alarmat. Camaradul său deschise gura să strige, când primul *ninja* trecu peste ambrazură și, cu un zvâcnet scurt al încheieturii, aruncă un *shuriken* ascuțit care pătrunse răsucindu-se în gură, împiedicându-l să strige, și se aruncă asupra celui alt samurai cu mâna întinsă, arătătorul și degetul mare întinse ca o armă ucigașă, izbind în jugulară. Lovitura îl paraliză pe samurai, o altă lovitură sălbatică îi rupse gâtul cu un plesnet sec și *ninja*

sări la primul samurai ce agoniza, trăgând de cârligele pătrunse adânc în gură și obraji și a căror otravă deja începuse să-și facă efectul.

Cu un ultim efort samuraiul muribund își smulse sabia scurtă și izbi. Lovitura lui pătrunse adânc și *ninja* icni, dar asta nu îi opri saltul și mâna lui izbi în gâtulejul samuraiului, împingându-i capul pe spate și dislocându-i coloana vertebrală. Samuraiul muri în picioare.

Ninja sângera rău, dar nu scoase nici un sunet și îl sprijinea pe samuraiul mort, coborându-l atent pe pardoseală, alunecând încet alături de el. Toți ceilalți *ninja* urcaseră acum pe frânghii și ajunseseră pe ziduri. Trecură de camaradul lor rănit asigurându-se că crenelurile sunt în afară de orice primejdie. Rănitul era încă în genunchi lângă samurarii morți, ținându-se de rană. Căpetenia cercetă rana. Sângele țâșnea într-un șuvoi continuu. Scutură din cap și spuse ceva făcând semne cu degetele, iar celălalt încuviință din cap și se târi cu greu într-un colț, lăsând în urma lui o dâră lată de sânge. Se așeză mai bine, sprijinindu-se de piatră și scoase un *shuriken*. Își zgârie de câteva ori dosul uneia dintre palme cu cârligele ascuțite, apoi își scoase pumnalul, puse vârful la baza gâtului și cu ambele mâini, împinse în sus cu toată puterea.

Căpetenia se asigură că omul murise, apoi se întoarse înapoi, către ușa ferecată ce ducea în interior. În acea clipă auziră pași apropiindu-se și de îndată se proptiră în poziții de atac.

Pe coridorul acestei aripi se apropia Sumiyori cu samurarii săi. Lăsă doi lângă ușa care dădea către creneluri și, fără să se oprească, pași mai departe. Cei doi ieșiră pe ziduri în timp ce Sumiyori dădu colțul, coborâră câteva trepte ale unei scări în spirală.

La capătul ei se afla un alt post de pază. Cei doi samurai obosiți salutară și fură înlocuiți.

— Luați-i pe ceilalți și înapoiati-vă în încăperile voastre. O să fiți treziți în zori, spuse Sumiyori.

— Da, căpitane.

Cei doi samurai urcară scările bucuroși că ieșiseră din schimb. Sumiyori își continuă drumul în josul celuiilalt coridor, înlocuind sentinelele. Însoțit de ultimile două gărzi se opri în cele din urmă în fața unei uși și ciocăni.

— Yabu-san?

— Da.

Vocea era somnoroasă.

— Îmi pare rău, e schimbarea gărzii.

— Ah, mulțumesc. Intră, te rog.

Sumiyori deschise ușa, dar rămase grijuliu la intrare. Răvășit de somn, Yabu stătea proptit într-un cot în așternuturi, cu mâna cealaltă pe mânerul sabiei. Când fu sigur că era Sumiyori, se relaxă și căscă.

— Ceva nou, căpitane?

Sumiyori se destinse și el scutură din cap, intră și închise ușa. Camera era mare și ordonată și un alt pat cu saltele era așterut și desfăcut îmbietor. Ferestre înguste pentru arcași se deschideau asupra străzii și orașului, aflate la poalele zidului drept de treizeci de picioare.

— Totul e liniștit. *Ea* doarme acum. Cel puțin așa mi-a spus Chimmoko, slujnica ei.

Se duse către măsuta scundă pe care ardea trosnind o lampă cu ulei și își turnă ceai rece dintr-o cană. Alături erau permisele lor, cu pecețile oficiale, pe care Yabu le adusese de la cancelarii lui Ishido. Yabu căscă din nou și se întinse în voie.

— Și Anjin-san?

— Era treaz ultima oară când am făcut rondul. Asta a fost la miezul nopții. Mi-a cerut să nu mai trec pe-acolo până înaintea zorilor. Ceva despre obiceiurile sale. N-am înțeles limpede tot ce-a spus, dar nu e nici un rău în asta. Paza e foarte severă peste tot, *neh?* Kiritsubo-san și celelalte doamne sunt liniștite, deși ea a stat trează cea mai mare parte a nopții.

Yab ieși din pat. Purta doar o pânză în jurul șoldurilor.

— Făcând, ce

— Stătea la o fereastră și privea afară. Nimic de văzut acolo. I-am sugerat că ar fi mai bine să doarmă puțin. Mi-a mulțumit politicoasă, a fost de acord și a rămas unde era. Femeile, *neh?*

Yabu își mișcă umerii și șoldurile și se scărpină apăsător ca să pună sângele în mișcare. Începuse să se îngrașe.

— Ar trebui să se odihnească Are drum lung de făcut astăzi.

Sumiyori așeză ceașca jos.

— Cred că totul e o înșelătorie.

— Cum?

— Nu cred că Ishido are de gând să facă ceva.

— Avem permise semnate. Uite-le aici. Fiecare bărbat este trecut. Am verificat numele. Cum poate să își retragă o hotărâre publică? E cu neputință, *neh?*

— Nu știu. Îmi cer iertare, Yabu-san, dar tot mai cred că e o înșelătorie la mijloc.

Yabu își innodă brâul încet.

— Ce fel de înșelătorie?

— O să ne-aștepte o ambuscadă.

— În afara castelului?

Sumiyori dădu din cap.

— Da. Așa cred.

— N-o să-ndrăznească.

— O să-ndrăznească. O să ne pregătească o ambuscadă sau o să ne-ntârzie. Nu pot să cred c-o s-o lase să plece. Pe *ea* sau pe doamna Kiritsubo, sau doamna Sazuko, sau copilul. Chiar și pe bătrâna aoamnă Etsu și ceilalți.

— Nu, te înșeli.

Sumiyori scutură trist din cap.

— Cred că ar fi fost mai bine dacă și-ar fi împlântat pumnalul și domnia-voastră a-ți fi izbit! Așa, nimic nu s-a rezolvat.

Yabu își ridică săbiile și le puse la cingătoare. Da, se gândea. Sunt de acord cu tine. Nimic nu s-a schimbat și ea nu și-a împlinit datoria, știi asta ca și mine și o știe și Ishido. Dezgustător. Dacă ar fi înfipt pumnalul, am fi trăit cu toții. Dar după cum stau lucrurile acum... și-a schimbat hotărârea și ne-a dezonorat pe noi și pe ea însăși. *Shigata ga nai, neh?* Femeie neroadă! Dar lui Sumiyori îi spuse:

— Cred că greșești. Ea l-a învins pe Ishido. Doamna Toda a câștigat. Ishido nu va îndrăzni să ne întindă vreo cursă. Du-te și te culcă. O să te trezesc în zori.

Sumiyori scutură din nou din cap.

— Nu, mulțumesc, Yabu-san. Cred că am să mai fac un rond.

Merse până la fereastră și privi atent afară.

— Ceva nu e în regulă!

— Totul e în regulă. Du-te și... așteaptă o clipă... ce-a fost asta? Ai auzit ceva?

Yabu se apropie de Sumiyori și se prefăcu că scrutează întunericul și apoi, fără veste, își smulse sabia scurtă și cu aceeași mișcare fulgerătoare și bruscă înfipse lama în spatele lui, acoperind cu cealaltă mână gura bărbatului ca să înăbușe strigătul. Căpitanul muri pe loc. Yabu îl sprijini grijuliu cu toată puterea sa neobișnuită, cu brațele întinse, în așa fel încât nici o picătură de sânge să nu-l atingă și-i purtă trupul către așternut, așezându-l astfel încât să pară că doarme. Apoi își trase sabia din trupul lui și începu să și-o curele, furios că intuiția lui Sumiyori îl forțase la acest neplănit omor. Totuși, își zise, nu puteam să-l las să-și bage nasul peste tot acum.

Mai devreme, pe când se întorcea de la cancelaria lui Ishido cu permisele de liberă trecere, fusese tras de-o parte de un samurai pe care

nu-l mai văzuse până atunci.

— E nevoie de sprijinul vostru, Yabu-san.

— La ce și pentru cine?

— Pentru cineva care v-a făcut o ofertă ieri.

— Ce ofertă?

— În schimbul permiselor de liberă trecere pentru domnia-voastră și Anjin-san, veți avea grijă ca ea să fie dezarmată în timpul ambuscadei ce se va petrece pe drumul de întoarcere. Vă rog, nu puneți mâna pe sabie, Yabu-san, sunt patru arcași care așteaptă doar un semn.

— Cum îndrăznești să mă înfrunți? Ce ambuscadă? mințise el, simțind că i se înmoaie genunchii, pentru că nu era nici o îndoială acum că bărbatul era omul lui Ishido.

Cu o zi în urmă, după-amiază, îi făcuse în taină propunerea prin oamenii săi, într-o încercare disperată de a mai salva ceva de la dezastrul în care Mariko îi adusese planurile cu Corabia Neagră și viitorul. Și la acea vreme știa că era o idee nebunească. Ar fi fost foarte greu, dacă nu cu neputință, să o dezarmezi și să rămâi în viață și deci amenințat de primejdii din ambele părți, iar când Ishido îl refuzase, prin alți intermediari, nu fusese surprins.

— Nu știi nimic despre nici o ambuscadă, spusese din nou, dorindu-și ca Yuriko să fie acolo să-l ajute să iasă din încurcătură.

— Totuși vi se propune să sprijiniți una, deși nu în felul în care ați plănuțit-o.

— Cine ești?

— În schimb, primiți Izu, barbarul și corabia lui, în clipa în care capul dușmanului e în țărână. Desigur dacă ea rămâne în viață și rămâneți în Osaka până în ziua aceea și jurați supunere.

— Al cui cap? spusese Yabu, încercând să-și facă mintea să lucreze, înțelegând doar atunci că Ishido folosisese cererea ca el să ia permisele de liberă trecere mai mult ca un pretext, astfel ca această propunere să fie făcută în siguranță și negociată.

— Este *da* sau *nu*? întrebuse samuraiul.

— Cine ești și despre ce vorbești?

Îi ridicase sulurile în dreptul ochilor.

— Aici sunt permisele seniorului Ishido. Nici chiar seniorul general nu poate să le retragă după tot ce s-a întâmplat.

— Așa spun mulți, dar, vă rog să mă iertați, mai degrabă se poate bălega un bivoliț, decât domnia-voastră sau altcineva să-l insulte pe seniorul Yaemon... Vă rog, luați mâna de pe sabie.

— Atunci ai grijă ce vorbești!

— Desigur, îmi pare rău. Primiți?

— Acum stăpânesc Izu și mi s-a promis Totomi și Suruga, spusese Yabu, începând să se tocmească. Știa că deși fusese prins în cursă, ca și Mariko, tot așa era și Ishido, din pricină ca dilema pe care-o produsese Mariko încă mai exista.

— Da, așa este, spusese samuraiul, dar nu mi s-a îngăduit să negociez nimic. Acestea sunt condițiile. Este *da* sau *nu*?

Yabu isprăvi de curățat sabia și aranjă așternuturile peste trupul lui Sumyiori, ce părea că doarme. Apoi își șterse cu un prosop sudoarea de pe față și mâini, își stăpâni mânia, suflă în lumânare și deschise ușa. Cei doi samurai în gri așteptau la câțiva pași mai jos pe coridor. Se înclinară.

— O să te trezesc în zori, Sumyiori-san, spuse privind către camera întunecată.

Apoi către unul dintre samurai:

— Stai de strajă aici. Nu trebuie să intre nimeni, nimeni. Ai grijă să nu fie deranjat căpitanul. Are nevoie de odihnă.

— Da, Alteță.

Samurarii își luară în primire noile posturi și Yabu porni în josul coridorului cu cealaltă strajă, urcă câteva trepte către partea centrală a

etajului și o străbătu îndreptându-se către sala de audiențe și încăperile interioare care se aflau în aripa de est. Curând ajunse în coridorul îngust al sălii de audiențe. Străjile se înclinară și-i îngăduiră să intre. Alt samurai deschise ușa către condor și mulțimea de încăperi despărțite de el. Bătu la ușă.

— Anjin-san, spuse în șoaptă.

Nu răspunse nimeni. Trase panoul-*shoji*. Camera era goală și ușa interioară dată în lături. Se încruntă, apoi făcu semn către însoțitorul său să aștepte și se grăbi de-a curmezișul camerei către coridorul interior abia luminat. Chimmoko îi ieși în cale cu un pumnal în mână. Patul ei răvășit se afla în această trecere dintre încăperi.

— Oh, iertați-mă, Alteță, ațipisem, spuse cerându-și iertare și coborî pumnalul, dar nu se dădu la o parte din calea lui.

— Îl căutam pe Anjin-san.

— El și stăpâna mea stau de vorbă cu Kiritsubo-san și doamna Achiko.

— Te rog, întrebă-l dacă pot să-l văd o clipă.

— Desigur, Alteță.

Chimmoko îi făcu politicoasă semn să se întoarcă în cealaltă cameră, așteptă până ce el ajunse acolo, după care închise panoul interior. Straja din coridorul principal privea întrebătoare. După o clipă ușa se deschise din nou și Blackthorne intră. Era îmbrăcat și purta o sabie scurtă.

— Bună seara, Yabu-san, spuse.

— Îmi pare rău că te deranjez, Anjin-san. Voiam să văd... asigur totul în regulă, înțelegi?

— Da, mulțumesc. Fără grijă.

— Doamna Toda e-n regulă? Nu bolnavă?

— Bine acum. Foarte obosită, dar bine. În curând zori, *neh?*

Yabu dădu din cap.

— Da. Vrut doar verificat totul în regulă, înțelegi?

— Da. În după-amiaza asta spus "plan", Yabu-san. Amintești? Te rog, ce plan secret?

— Nu secret, Anjin-san, spuse Yabu, regretând că fusese atât de deschis atunci. N-ai înțeles. Spus doar trebuie avut plan... Foarte greu scăpăm Osaka, *neh?* Trebuie să scăpăm, sau...

Yabu își trecu pumnalul de-a curmezișul gâtului.

— Înțelegi?

— Da. Dar acum avem permis, *neh?* Acum siguranță ieșim Osaka, *neh?*

— Da. Curând plecăm. Pe corabie foarte bine. Curând aducem oameni la Nagasaki. Înțelegi?

— Da.

Yabu se depărtă foarte prietenos. Blackthorne închise ușa după el și se întoarse în coridorul interior, lăsând ușa aceea deschisă. Trecu de Chimmoko și intră în cealaltă cameră. Mariko stătea sprijinită de perne, părând mai mărunță, mai delicată și mai frumoasă ca oricând. Kiri era ingenuncheată pe o altă pernă. Achiko dormea ghemuită într-un colț.

— Ce-a vrut, Anjin-san? spusese Mariko.

— Doar să vadă dacă totul e în regulă.

Mariko tâlmăci pentru Kiri.

— Kiri spune, l-ai întrebț despre plan?

— Da, dar a ocolit întrebarea. Poate că s-a răzgândit, nu știu. Poate că m-am înșelat eu, dar am crezut că în după-amiaza asta avea ceva în gând, sau pregătea ceva.

— Să ne trădeze?

— Desigur, dar nu știu cum.

Mariko îi zâmbi.

— Poate te-ai înșelat. Acum suntem în siguranță.

Tânăra Achiko murmură în somn și ei o priviră. Îi rugase să rămână cu Mariko, ca și bătrâna doamnă Etsu, care dormea adânc într-o încăpere

alăturată. Celelalte doamne îi părâsiseră la apusul soarelui, ducându-se către casele lor. Toate trimiseseră cereri oficiale pentru permise de plecare. Odată cu lăsarea întunericului prin castel trecuse zvonul că a doua zi aproape o sută cinci vor depune de asemenea cereri. Kiyama trimisese după Achiko, nora sa, dar ea refuzase s-o părâsească pe Mariko. De îndată *daimyo* o repudiasse și ceruse copilul. Ea i-l dăduse. Acum fata era cufundată într-un coșmar, dar acesta trecu și adormi liniștită din nou.

Mariko se uită la Blackthorne.

— E minunat să ai liniște, *neh?*

— Da, spuse el.

De când se trezise și își dăduse seama că e în viață și nu moartă, sufletul ei se agățase de al lui. În prima oră fuseseră singuri, iar ea stătuse în brațele lui.

— Sunt atât de bucuros că ești în viață, Mariko. Te-am văzut moartă.

— Am crezut că sunt. Încă nu pot să cred că Ishido s-a dat bătut, nici în douăzeci de vieți. Oh, cât îți iubesc brațele când sunt în jurul meu, și puterea ta.

— Mă gândeam în după-amiaza asta că din prima clipă a provocării lui Yoshinaka n-am văzut nimic altceva decât moarte – a mea, a ta, a tuturor. Am văzut planul tău, de atâta vreme pregătit, *neh?*

— Da. Din ziua cutremurului, Anjin-*san*. Te rog să mă ierți, dar eu n-am vrut să te înspăimânt. Mi-a fost teamă că n-ai să înțelegi. Da. Din acea zi am știut că e *karma* mea să scot ostatecii din Osaka. Doar eu puteam să fac asta pentru seniorul Toranaga. Și acum, s-a făcut. Dar cu ce preț. Sfânta Fecioară să mă ierte!

Atunci sosise Kiri și trebuieră să stea despărțiți, dar asta nu conta pentru nici unul dintre ei. Un zâmbet sau o privire sau un cuvânt erau de ajuns.

Kiri se ridică și se îndreptă către ferestrele înguste. În largul mării se vedeau scipiri de lumină de la bărcile care pescuiau pe lângă țarm.

— Se luminează în curând, spuse ea.

— Da, zise Mariko. Pot să mă ridic acum.

— În curând. Nu încă, Mariko-*sama*, îi spuse Kiri, trebuie să prinzi puteri.

— Aș vrea ca seniorul Toranaga să fie aici.

— Da. Ai pregătit alt mesaj despre plecarea noastră.

— Da, Mariko-*sama*. Un alt porumbel va pleca odată cu zorii.

— Seniorul Toranaga va afla de victoria ta de azi, spuse Kiri. O să fie atât de mândru.

— Mă bucur că ai avut dreptate.

— Da, spuse Kiri. Iartă-mă că m-am îndoit de tine și de el.

— În adâncul inimii mele m-am îndoit și eu, te rog să mă ierți.

Kiri se întoarse către fereastră și privi afară, peste oraș. Toranaga se înșală! ar fi vrut să țipe. N-o să plecăm niciodată din Osaka, oricât de mult ne prefacem. *Karma* noastră e să rămânem, iar *karma* lui e să piardă.

***

În aripa de vest, Yabu se opri la camera gărzilor. Străjile de schimb erau gata.

— O să fac o scurtă inspecție.

— Da, Alteță.

— Restul așteptați-mă aici. Tu, vino cu mine.

Coborî pe scara principală urmat de străjer. La piciorul scării, în holul principal, erau alte străji, iar dincolo, afară, era curtea și grădina. O cercetare fugară arăta că toate erau în ordine. Se întoarse înapoi în fortăreață și după o clipă schimbă direcția. Spre surpriza gărzii sale coborî pe trepte în încăperile servitorilor. Servitorii se trezeau din somn, punându-și grăbiți frunțile pe lespezile de piatră. Yabu abia-i băgă în

seamă. Coborî și mai jos, în adâncurile fortăreței, de-a lungul coridoarelor boltite, puțin folosite, cu pereții de piatră umezi și mirosind a mucegai, deși bine luminați. Nu erau străji acolo, în pivniță, pentru că nu era nimic de apărut. Începură din nou să urce, apropiindu-se de zidurile exterioare. Yabu se opri brusc.

— Ce-a fost asta?

Samuraiul în uniformă maro se opri, ascultă și muri. Yabu își curăță sabia și trase trupul ghemuit într-un colț întunecos, apoi se repezi la o mică ușă puternic ferecată cu bare de fier, ce abia se zărea într-unul dintre pereții de piatră, despre care omul lui Ishido îi spusese. Se luptă cu zăvoarele ruginite. Ultimul dintre ele se deschise zăngănind. Ușa se izbi de perete. Un val de aer rece de afară, apoi o suliță se propti în gâtlejul lui, oprindu-se chiar la timp. Aproape paralizat, Yabu nu mișcă. Din întunericul de cerneală din spatele ușii *ninja* îl privea fără să clipească cu armele pregătite.

Yabu ridică o mână tremurătoare și făcu semnul care i se spusese să-l facă.

— Sunt Kasigi Yabu, rosti.

Căpetenia, îmbrăcată în negru, cu fața acoperită de glugă, aproape nevăzut în întuneric, încuviință din cap, dar își ținu sulița pregătită pentru lovitură. Îi făcu un semn. Ascultător, Yabu se dădu înapoi un pas. Atunci căpetenia înaintă cu multă grijă până în mijlocul coridorului. Era înalt și voinic, cu ochii mari în spatele măștii. Văzu trupul samuraiului mort și cu un zvâcnet din încheietură își trimise sulița în cadavru, apoi o readuse înapoi cu ajutorul lanțului ușor, agățat de capătul ei. Îl încolăci în tăcere. Așteptând, atent la orice semn de primejdie.

În cele din urmă, mulțumit, făcu un semn în întuneric. În aceeași clipa douăzeci de oameni se revărsară prin ușă și năvăliră pe trepte prin trecerea de mult uitată către coridoarele de deasupra. Acești bărbați purtau unelte de asalt. Erau înarmați cu cuțite prinse cu lanțuri, săbii și *shuriken*, iar în mijlocul frunții, pe glugile lor negre se afla o pată roșie.

Căpetenia nu îi privi depărtându-se, ci rămase cu ochii ațintiți asupra lui Yabu și începu să numere încet cu degetele de la mâna stângă. Unu... doi... trei... Yabu simțea multe priviri urmărindu-l din coridorul din spatele ușii, dar nu putea vedea pe nimeni acolo.

Atacatorii cu pată roșie urcară scările câte două de-odată și se opriră la capătul lor. O ușă le tăia calea. Așteptară o clipă și apoi, cu grijă, încercară s-o deschidă. Era înțepenită. Un bărbat cu o unealtă specială, o bară scurtă de oțel cu un cârlig la unul dintre capete și lățită la celălalt, ieși din mijlocul lor și o făcu să sară din balamale. Dincolo de ea era alt pasaj mirosind a mucegai și ei porniră tăcuți de-a lungul lui. La colțul următor se opriră. Primul dintre ei aruncă prevăzător o privire după colț, apoi le făcu celorlalți semn să pătrundă în alt coridor. La capătul lui, printr-o gaură într-un perete de lemn gros, care acoperea o ușă secretă, se întrezărea strălucirea argintie a unei luminițe. Bărbatul își lipi ochiul de ea. Putea vedea în întregime sala de audiențe, cu doi samurai în uniforme maro și doi în gri, atenți, făcând de strajă, păzind ușa către întregul grup de încăperi din interior. Aruncă o privire în jur făcând un semn din cap către ceilalți. Unul dintre ei număra încă cu degetele, în același ritm cu numărătoarea căpeteniei aflate la două etaje dedesubt. Toți ochii lor erau ațintiți asupra acestei numărători.

Jos în pivniță căpetenia continua încă în același ritm, măsurând timpul cu degetele, fără să-l părăsească din ochi o clipă pe Yabu. Yabu privea și aștepta simțindu-și în nări sudoarea mirosind a frică. Degetele se opriră și pumnul căpeteniei se închise brusc. Arătă în josul coridorului. Yabu dădu din cap, se răsuci și făcu cale întoarsă pe drumul pe care venise, mergând încet. În spatele lui, necruțătoarea numărătoare începu din nou. Un... doi... trei...

Yabu știa cumplitul risc pe care și-l asumase, dar nu avusese de ales

și-o blestemă pe Mariko încă o dată pentru că-l forțase să treacă de partea lui Ishido. Parte din înțelegere fusese că trebuia să deschidă această ușă tainică.

— Ce-i în spatele ei, întrebuse bănuitor.

— Prieteni. Acesta este semnul, iar parola este să vă spuneți numele.

— Or să mă ucidă, *neh?*

— Nu, sunteți prea prețios, *Yabu-san*. Trebuie să vă asigurați că pătrunderea se poate face în siguranță...

Fusese de acord, dar nu i se spusese de *ninja*, detestații și temuții mercenari semi-legendari, care datorau credință numai grupurilor lor închise, alcătuite în jurul câte unei familii, care-și treceau tainele numai celor de același sânge – cum să înoate distanțe lungi pe sub apă și să se cațere pe pereți aproape netezi, cum să se facă nevăzuți și să stea nemișcați o zi și-o noapte, sau cum să ucidă cu mâinile sau picioarele, sau cu orice altă armă, la care se adăugau otrava, focul și explozivele. Pentru *ninja* moartea brutală pentru bani era singurul țel în viață.

Yabu reuși să-și păstreze pasul măsurat în timp ce se depărta în lungul coridorului, pieptul încă durându-l de descoperirea că grupul de atacatori era *ninja* și nu *ronini*. Ishido trebuie c-a-nnebunit, își spuse cu toată ființa lui încordată, așteptând o săgeată sau o suliță sau un laț în orice clipă. Ajunsese aproape la colț. Trecu de el și, odată în siguranță, o rupse la fugă, urcând scările câte trei dc-odată. La capătul lor alergă de-a lungul coridorului arcuit, apoi dădu colțul îndreptându-se către încăperile servitorilor.

Degetele căpeteniei încă măsurau clipele, apoi numărătoarea se opri. Făcu un semn grabnic în întuneric și porni alergând după Yabu. Douăzeci de *ninja* îl urmară, ieșind din întuneric și alți cincisprezece ocupară poziții la cele două capete ale coridorului ca să apere această cale de scăpare ce ducea, printr-un labirint de pivnițe uitate și treceri care sfredeleau castelul, către una dintre ieșirile tainice ale lui Ishido, pe sub șanțul împrejmuitor și deci către oraș.

Yabu alerga iute și se împiedică într-unul dintre ganguri, abia reușind să-și păstreze echilibrul. Dădu buzna în încăperile servitorilor, răsturnând oale, crătiți și ciubere.

— *Ninjaaaaa!* urlă, ceea ce nu era parte din înțelegerea sa, ci doar propria-i manevră pentru a se apăra în caz că ar fi fost trădat. Înnebuniți, bărbați și femei se împrăștiară reluând strigătul, încercând să dispară sub bănci și mese, în timp ce el goni prin încăpere, ieșind pe partea cealaltă, în susul altor trepte, în coridorul principal, unde întâlni pe primul străjer în uniformă maro, care deja își trăsese sabia.

— Dă alarma! strigă Yabu. *Ninja!* Sunt *ninja* printre servitori!

Unul dintre samurai dispăru pe scara principală, cel de-al doilea țâșni înainte vitejește, așezându-se cu sabia ridicată în capătul scării care se răsucea către catul de dedesubt ca să facă față singur năvalei. Văzându-l, servitorii se opriră, apoi se înghesuiră orbește în pereți cu brațele deasupra capetelor, scâncind înspăimântați. Yabu alergă mai departe către ușa principală și prin ea se opri pe trepte.

— Sunați alarma, suntem atacați! strigă, după cum se înțelesese să facă, dând semnalul de diversiune celor de afară, care trebuiau să acopere atacul principal prin intrarea secretă din sala de audiențe, ce urma s-o răpească pe Mariko și s-o poarte de acolo, înainte ca cineva să înțeleagă ce se întâmplă.

Samurarii de la porți și din curte se răsuciră nedumeriți fără să știe încotro să-și îndrepte atenția și-n acea clipă atacatorii din grădină se năpustiră afară din ascunzătorile lor, copleșindu-i. Yabu se retrase în hol și ceilalți samurai din camera străjilor de deasupra sosiră în goană ca să-i sprijine pe cei de afară. Un căpitan alergă către el.

— Ce se-ntâmplă?

— *Ninja!* Afară și printre servitori! Unde-i Sumyiori?

— Nu știi. În camera lui.

Yabu sări pe trepte, în timp ce alți oameni coborau. În acea clipă, primul dintre *ninja* din pivniță trecu ca un fulger pe lângă servitori, pornind atacul. *Shuriken* ascuțite îl înlăturară pe apărătorul solitar și sulیțele uciseră servitorii. Apoi grupul de atacatori ajunse în coridorul principal, pornind o puternică diversiune însoțită de strigăte, samurarii în maro alergând de colo colo, înnebuniți, fără să știe de unde se va isca viitorul atac.

La etajul de deasupra cei câțiva *ninja*, care așteptau, sfâșiaseră panourile ușilor la primul strigăt de alarmă și se năpustiseră asupra ultimilor samurai ce coborau pe scări, ucigându-i. Cu săgeți otrăvite și *shuriken*, *ninja* își desăvârșiră masacrul. Samurarii fură repede copleșiți, iar atacatorii săriră peste cadavre ca să ajungă în coridorul principal de la catul de dedesubt. Respinseră un atac furibund al întăriturilor samurailor în maro, aruncându-și lanțurile lor cu greutate la capăt asupra lor, strangulându-i sau încurcându-le săbiile, putând astfel să-și împlante mai ușor în trupurile lor pumnalele cu două tăișuri. Prin aer străfulgerau *shuriken* și samurarii fură decimați. Câțiva *ninja* fură loviți, dar se târau ca animalele turbate și-și opreau atacul doar atunci când moartea îi lua de tot în stăpâhirea ei.

În grădină, primul asalt al apărătorilor fu respins cu ușurință în timp ce samurarii năvăleau pe ușa principală, dar un alt val în uniforme maro porni curajos un al doilea atac și mătură invadatorii prin forța numărului copleșitor. La o poruncă atacatorii se retraseră, hainele lor complet întunecate făcându-i ținte greu de zărit. Înfierbântați, samurarii în maro năvăliră după ei, căzură în ambuscadă și fură măcelăriți. Atacatorii cu semnul roșu stăteau încă în așteptare în afara sălii de audiențe, în timp ce căpetenia lor privea prin gaura din perete. Putea vedea samurarii în uniforme gri și maro, neliniștiți, păzind ușa întărită ce dădea spre coridor, ascultând zgomotele măcelului de afară. Ușa se deschise și alte străji în maro și gri se îngrămădiră în deschiderea ei și atunci, nemaifiind în stare să îndure așteptarea, ofițerii ambelor grupuri porunciră tuturor oamenilor lor să iasă din încăpere și să ocupe poziții de apărare la capătul coridorului. Acum drumul era, liber, ușa din coridorul interior deschisă, doar căpitanul uniformelor gri aflându-se în fața ei, pregătindu-se de asemenea de plecare. Căpetenia grupului cu semne roșii văzu o femeie grăbindu-se către trecere cu barbarul cel înalt alături de ea, în timp ce alte femei se adunau în spatele lor, și-și recunoscuseră prada.

Nerăbdător să-și termine misiunea și astfel să ușureze apăsarea asupra membrilor clanului său aflați la caturile de dedesubt și împins de doriința de a ucide, căpetenia dădu semnalul și țâșni prin ușă o clipă prea devreme.

Blackthorne îl văzu venind și, fără să stea pe gânduri, își scoase pistolul de sub chimonou și trase. Oasele cefei căpeteniei dispărură și acesta fu oprit din asaltul său. În aceeași clipă căpitanul în uniformă gri se repezi înapoi și atacă cu o sălbăticie nebunească, retezând unul dintre *ninja*. Apoi haita se repezi asupra lui și el muri, dar aceste câteva clipe îi îngăduiră lui Blackthorne s-o tragă pe Mariko în siguranță și să închidă ușa. Înșfăcă grăbit bara de fier și o împinse la locul ei chiar în momentul în care *ninja* se aruncară asupra ușii, iar alții se împrăștiară ca să țină sub supraveghere ușa principală.

— Iisuse Cristoase! Ce se întâmplă?

— *Ninjaaaa!* strigă Mariko, în timp ce Kiri, doamna Sazuko, doamna Etsu, Chimmoko și Achiko și toate celelalte slujnice se revărsară isterice din încăperile lor, iar loviturile începură să răsune în ușă.

— Iute, pe-aici! țipă Kiri, acoperind zgomotul și dispăru într-o încăpere din interior. Femeile o urmară, dând buzna una peste cealaltă, două dintre ele sprijinind-o pe bătrâna doamnă Etsu. Blackthorne văzu ușa zguduindu-se sub izbiturile furioase ale răngilor atacatorilor. Din lemn

începură să sară așchii. Alergă înapoi în camera lui după cornul cu praf de pușcă și săbii.

În sala de audiențe *ninja* îi ucisese deja pe cei șase samurai de la ușa principală și îi covârșiseră pe ceilalți din coridorul din spatele ei, dar pierduseră doi dintre ei, acum morți, iar alți doi erau răniți, înainte ca lupta să se încheie, ușile exterioare să fie închise și proptite cu bare și întreaga această parte a clădirii, asigurată.

— Grăbiți-vă! se răsti noua căpetenie.

Oamenii cu răngi n-aveau nevoie să fie îndemnați. Căpetenia se aplecă o clipă asupra cadavrului fratelui său, apoi îl izbi furios cu piciorul, știind că nerăbdarea acestuia năruise atacul lor surpriză. Se alătură oamenilor săi care înconjuraseră ușa.

În coridor, lângă ușa care gema sub lovituri, Blackthorne încărca grăbit. Mai întâi pulbera, îndeas-o bine... *una dintre scândurile ușii crăpă...* pe urmă dopul de hârtie ca să țină apăsată încărcătura și după el bila de plumb și un alt dop... *una dintre balamalele ușii plesni și vârful unei răngi apăru la iveală...* după aceea suflă praful cu grijă de pe cremene...

— Anjin-san, țipă Mariko de undeva din încăperile interioare. Grăbește-te!

Blackthorne nu-i dădu atenție. Merse la ușă, puse gura țevii într-o crăpătură adâncă și, cu sufletul la gură, apăsă pe trăgaci. De cealaltă parte se auzi un țipăt și atacul asupra ușii încetă. Se retrase și începu să reîncarce. Mai întâi, pulbera, îndeas-o cu grijă... *din nou întreaga ușă începu să se cutremure, căci de partea cealaltă atacatorii izbeau în ea cu umerii, cu pumnii, cu picioarele și cu armele...* apoi dopul de hârtie și după aceea glonțul și din nou altă hârtie... *ușa gema și se cutremura și unul dintre zăvoare sări zdrăngănind pe podea.*

Kiri alerga găfiind în lungul unei treceri interioare, celelalte femei pe jumătate târând-o pe doamna Etsu cu ele, în timp ce Sazuko plângea.

— Ce rost are? N-avem unde ne duce...

Dar Kiri alergă mai departe împleticindu-se, dădu buzna într-o altă cameră, o străbătu și trase într-o parte o bucată din panoul peretelui. În peretele de piatră ieși la iveală o ușă ascunsă, ferecată în fier. O deschise. Balamalele erau bine unse.

— Aceasta este ascunzătoarea secretă a stăpânului meu, găfâi ea și se pregăti să intre înăuntru, dar se opri. Unde e Mariko?

Chimmoko se întoarse și alergă înapoi.

În primul coridor, Blackthorne suflă grijuliu praful de pe cremene și înaintă din nou. Ușa sta gata să se prăbușească, dar încă îi oferea adăpost. Din nou apăsă pe trăgaci, din nou un țipăt și o clipă de răgaz, apoi izbiturile reîncepură, un alt zăvor sări și întreaga ușă se clătină. Începu să reîncarce.

— Anjin-san!

Mariko era acolo, la capătul celălalt, făcându-i semne frenetice, așa că-și înșfăcă armele și alergă către ea. Ea se întoarse și porni în goană înaintea lui. Ușa sări în țândări și *ninja* se repeziră după ei.

Mariko alerga repede, iar Blackthorne o urma îndeaproape. Tâșni de-a curmezișul unei camere, se împiedică în poalele chimonoului și căzu. El o înșfăcă și trecură printr-o altă cameră. Chimmoko le alergă în întâmpinare.

— Grăbiți-vă! țipă ea, așteptându-i să treacă. Îi urmă, apoi, după o clipă, se întoarse înapoi nebăgată în seamă și rămase în drum cu pumnalul în mână. *Ninja* năvăliră în încăpere. Chimmoko se aruncă înainte cu pumnalul întins către primul bărbat. El pară lovitura și-o aruncă într-o parte ca pe o jucărie, țâșnind după Blackthorne și Mariko. Ultimul *ninja* frânse gâtul fetei cu piciorul și alergă după ceilalți.

Mariko alerga repede, dar nu îndeajuns de repede, poalele chimonoului incurcând-o. Traversară o încăpere, apoi se întoarseră la dreapta într-alta și atunci văzu ușa unde Kiri și Sazuko îi așteptau îngrozite. Achiko și slujnicele încercau s-o tragă pe bătrână în camera din spatele lor.

Blackthorne o împinse pe Mariko la adăpost, apoi se întoarse pregătit cu pistolul neîncărcat într-o mână, cu sabia în cealaltă, așteptând-o pe Chimmoko. Pentru că n-apăru de îndată, porni înapoi, dar auzind apropiindu-se zgomotul făcut de grupul de *ninja*, se opri și sări înapoi în cameră în clipa în care apăru primul *ninja*. Trânti ușa și auzi săgeți și *shuriken* izbindu-se de fier. Din nou abia avu timp să tragă zăvoarele înainte ca atacatorii să se arunce asupra ușii.

Amețit, mulțumi lui Dumnezeu pentru scăparea lor și când văzu tăria ușii și înțelese că răngile de fier nu puteau trece ușor prin ea și că erau în siguranță pentru un timp, mulțumi din nou lui Dumnezeu. Încercă să-și recapete suflarea și privi în jur. Mariko stătea în genunchi, gâfâind, mai erau cele șase slujnice, Achiko, Kiri și Sazuko și bătrâna doamnă, pământie la față, aproape leșinată. Camera era mică, cu pereți de piatră și o altă ușă laterală dădea pe o mică terasă a crenelurilor. Bâjbâi către o fereastră și privi afară. Colțul acesta de întărituri atârna deasupra străzii și curții interioare și putea să audă zgomotele luptei înălțându-se de undeva de dedesubt, țipete și urlete și câteva strigăte isterice de luptă. Câțiva samurai în uniforme gri și alții, fără uniformă, începuseră deja să se adune în stradă și pe zidurile din față. Porțile de jos erau închise și păzite de *ninja*.

— Ce dracu se-ntâmplă? spuse Blackthorne, simțind înțepături în piept.

Nimeni nu-i răspunse și el se întoarse înapoi și îngenunche lângă Mariko, scuturând-o ușor.

— Ce se-ntâmplă?

Dar ea nu-i putea încă răspunde.

***

Yabu alerga în lungul unui coridor larg, în aripa de vest, către camerele sale. Dădu colțul și se opri brusc. În fața lui un mare număr de samurai erau împinși înapoi de un contraatac sălbatic al invadatorilor coborâți de pe acoperiș.

— Ce se întâmplă? strigă Yabu pe deasupra tuturor zgomotelor, pentru că nu trebuia să găsească acolo atacatorii, ci doar dedesubt.

— Sunt peste tot! strigă cu răsuflarea întretăiată un samurai. Țștia au venit de sus...

Yabu blestemă, înțelegând că fusese prostit și nu i se spusese pe de-a-ntregul tot planul de atac.

— Unde-i Sumiyori?

— Trebuie să fie mort. Au năpădit partea aceea, Alteță. Ați fost norocos că ați scăpat. Trebuie că au atacat puțin după ce ați plecat. De ce atacă *ninja*, oare?

O mulțime de strigăte îi atraseră atenția. La celălalt capăt, samurai în uniforme maro porniră un alt contraatac pe după un colț, acoperind samurarii care luptau cu sulițe. Sulițașii îi împinseră pe *ninja* înapoi și samurarii în maro porniră în urmărire, dar un nor de *shuriken* îi învălui și în curând toți urlau și mureau, închizând trecerea, otrava făcându-i să se zbată în convulsii. Imediat ceilalți samurai se retraseră la distanță pentru a se regrupă. Yabu, fără să se primejduiască, strigă:

— Aduceți arcași!

Oamenii alergară să se supună ordinului.

— De ce tot atacul ăsta? De ce atât de mulți? întrebă din nou samuraiul, cu sângele șiroind pe față dintr-o rană de la obraz.

De obicei detestații *ninja* atacau singuri sau în grupuri mici, ca să dispară la fel de repede cum apăreau, odată ce misiunea lor era împlinită.

— Nu știi, spuse Yabu.

Toată acea parte a castelului era răscolită de vacarm, samurarii erau dezorganizați și încă descumpăniți de înspăimântătoarea iuțeală cu care se desfășurase masacrul.

— Dacă... dacă Toranaga-sama ar fi aici, aş putea înţelege ca Ishido să poruncească un atac pe neaşteptate, dar... dar de ce acum? spuse samuraiul. Nu e nimeni şi nici...

Se opri când înţelese.

— Doamna Toda!

Yabu încercă să-l acopere, dar omul urlă:

— După ea au venit, Yabu-san! Sigur c-au venit după doamna Toda!

Porni în goană către aripa de est. Yabu şovăi, apoi îl urmă.

Ca să ajungă în aripa de est trebuiau să străbată curtea interioară pe care o stăpâneau acum *ninja*. Samurai morţi zăceau peste tot. Întăriţi de faptul că stăpâna lor se afla în primejdie, primul asalt impetuos străpuse rândurile atacatorilor, dar cei ce trecură fură culcaţi la pământ de îndată. Alţii dintre camarazii lor preluară strigătul şi vestea se împrăştie ca fulgerul şi samuraili îşi reinnoiră eforturile. Yabu se grăbi să conducă lupta, stând la adăpost cât de mult îndrăzne. Un *ninja* îşi desfăcu raniţa, scoase o tigvă cu pulbere şi o aprinse de la o făclie prinsă de zid, aruncând-o peste samuraili în uniforme maro. Aceasta se lovi de un perete şi explodă, împrăştiind flăcări şi fum şi de îndată *ninja* porniră un contraatac care îi aruncă pe samurai într-o retragere dezordonată. Sub adăpostul fumului, de la catul de jos se strecurară întăriri.

— Retrageţi-vă şi regrupăţi-vă! strigă Yabu într-unul din coridoarele ce duceau către scara centrală, dorind să întârzie cât de mult se putea.

Presupunea că Mariko era deja captivă şi dusă către trecerea din pivniţa de dedesubt, aşteptându-se în fiecare clipă să audă sunetul de trâmbiţă, care întârzia şi care avea să fie semnalul reuşitei, poruncind tuturor *ninja* să oprească atacul şi să se retragă. Chiar atunci, un grup mare de samurai de la etajul de deasupra se aruncă într-un atac sinucigaş şi rupse din nou rândurile. Muriră, dar alţii le urmară nesupunerea şi atacă. Mai multe bombe fură aruncate, aprinzând draperille de pe pereţi. Flăiriile începură să lingă zidurile, scânteile aprinseră rogojinile de pe jos. O izbucnire bruscă de flăcări îl învălui pe unul dintre *ninja*, transformându-l într-o urlătoare torţă umană. Apoi chimonoul unui samurai se aprinse şi el se aruncă asupra altui *ninja*, arzând împreună cu acesta. Un samurai în flăcări îşi folosea sabia ca un topor ca să-şi croiască drum printre atacatori. Zece samurai îl urmară şi deşi doi muriră şi trei căzură răniţi mortal, restul reuşi să treacă şi alergară către aripa de est. În curând alţi zece îi urmară. Yabu conduse următorul atac în siguranţă şi ultimii *ninja* organizară o retragere ordonată către etajul de jos şi către ieşirea de dedesubt. Bătălia pentru ocuparea culoarului din aripa de vest începuse.

***

În mica încăpere toţi priveau uşa. Puteau să-i audă pe atacatori zgâriind balamalele şi podeaua. Apoi afară se auzi o izbitură bruscă şi o voce aspră, infundată. Două dintre slujnice începură să suspine.

— Ce-a spus? întrebă Blackthorne.

Mariko îşi linse buzele uscate.

— A zis... a zis să deschidem uşa şi să ne predăm, sau... sau o s-o arunce în aer.

— Pot să facă asta, Mariko-san?

— Nu ştiu. Pot să folosească pulbere de puşcă, desigur..., şi mâna lui Mariko se îndreptă către cingătoare, dar rămase goală. Unde mi-e pumnalul?

Toate femeile şi le căutară pe ale lor. Kiri nu avea, Sazuko nu avea. Nici Achiko, sau doamna Etsu. Blackthorne îşi încercase pistolul şi avea sabia lungă. Sabia scurtă îi căzuse în timp ce alerga să se pună la adăpost. Vocea infundată începu din nou, mai furioasă şi mai poruncitoare şi toţi ochii din încăpere priviră la Blackthorne, dar Mariko ştia că fusese trădată şi-i venise vremea.

— A spus că dacă deschidem ușa și ne predăm, toți vor fi liberi, în afară de dumneata.

Mariko își îndepărtă o șuviță de păr din ochi.

— Spune că te vrea ostatic, Anjin-san. Asta-i tot ce vor.

Blackthorne înaintă ca să deschidă ușa, dar Mariko îi rămase rugătoare în cale.

— Nu, Anjin-san, e o minciună, spuse. Îmi pare rău, nu te vor pe dumneata; pe mine mă vor. Nu-i crede, eu nu-i cred.

El îi zâmbi și-o atinse ușor, apoi se întinse către unul din zăvoare.

— Nu pe dumneata, pe mine. E o păcăleală! Jur! Nu-i crede, te rog, spuse ea și se apucă de sabia lui. O trase pe jumătate afară din teacă înainte ca el să priceapă ce făcea și s-o prindă de mână.

— Nu, porunci el, oprește-te.

— Nu mă da în mâinile lor! N-am pumnal! Te rog, Anjin-san!

Ea încercă să se smulgă din strânsoarea lui, dar el o ridică, dând-o la o parte din cale și-și puse mâna pe zăvorul de sus.

— *Dozo*, spuse către celelalte, în timp ce Mariko încerca disperată să-l oprească.

Achiko înaintă rugătoare și Mariko încercă s-o împingă de-o parte strigând:

— Te rog, Anjin-san! E o minciună! Pentru larmele lui Dumnezeu!

Mâna lui trase zăvorul de deasupra.

— Mă vor în viață, țipă Mariko sălbatic, nu vezi? Să mă ia prizonieră, nu vezi? Mă vor în viață și atunci totul a fost degeaba – mâine Toranaga trebuie să treacă hotarul – te implor, e o minciună! În numele lui Dumnezeu!

Achiko o cuprinse cu brațele, trăgând-o de-o parte și îi făcu semn lui Blackthorne să deschidă ușa.

— *Isogi! Isogi*, Anjin-san!

Blackthorne deschise zăvorul din mijloc.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu face să fie degeaba atâtea morți. Ajută-mă! Amintește-ți jurământul!

Acum adevărul celor spuse de ea îl pătrunse și înspăimântat împinse la loc zăvoarele.

— De ce ar...

Îl întreruseră izbitori sălbatici în ușă, fierul lovea în fier, apoi vocea reîncepu într-un crescendo scurt și violent. Toate sunetele de afară încetară. Femeile fugiră către cel mai îndepărtat perete și se lipiră de el.

— Dă-te la o parte din ușă! strigă Mariko, fugind după ele. O să arunce în aer ușa.

— Întârzie-l, Mariko-san! spuse Blackthorne, repezindu-se la ușa laterală care ducea către creneluri. Oamenii noștri o să ajungă aici în curând. Trage de zăvoare. Spune că s-au înțepenit. Spune-le orice.

Trase de zăvorul de sus al ușii laterale, dar era înțepenit de rugină. Ascultătoare, Mariko fugi la ușă și se prefăcu că încearcă fără putere să tragă zăvorul din mijloc, cerând înțelegere de la *ninja* de afară. Apoi începu să zdrăngăne zăvorul de jos. Din nou vocea insistentă și Mariko își reînțepi rugămintele plângărețe.

Blackthorne izbi cu pumnul mânerul de sus o dată și încă o dată, dar acesta nu se clinti. Femeile îl priveau neajutorate. În cele din urmă zăvorul trosni, deschizându-se cu zgomot. Mariko încercă să acopere zgomotul și Blackthorne atacă ultimul zăvor. Mâinile îi erau pline de sânge și julite. Căpetenia de afară își reînnoi amenințările. Disperat, Blackthorne înșfăcă sabia și folosi mânerul ca pe un mai, fără să-i pese de zgomot. Mariko acoperea zgomotele cât de bine putea. Zăvorul părea înțepenit pe vecie.

Dincolo de ușă, căpetenia grupului cu pată roșie era aproape nebun de furie. Acest refugiu tainic era cu totul neașteptat. Poruncile lui de la conducătorul clanului erau să o prindă pe Toda Mariko în viață, să se încredințeze că nu avea nici o armă și să o dea samurailor în uniforme gri,

care așteptau la capătul tunelului din pivniță. Știa că timpul se scurgea, putea să audă zgomotul sălbatic al luptei din coridorul din fața sălii de audiențe și știa, dezgustat, că s-ar fi aflat acum în siguranță, dedesubt, cu misiunea împlinită, dacă n-ar fi fost această ascunsă gaură de șobolan și fratele său, nerodul grăbit care începuse atacul prea devreme.

Karma e să ai un astfel de frate!

Ținea în mână o lumânare aprinsă și așternuse o dâră de pulbere până la săculeții pe care-i aduseseră în spate ca să arunce în aer intrarea secretă din adâncurile clădirii, să-și acopere retragerea. Dar acum se găsea într-o dilemă: să arunce ușa în aer era singura cale de a trece dincolo, dar femeia Toda era chiar de partea cealaltă a ușii, iar explozia îi va omori, cu siguranță, pe toți cei dinăuntru, zădărniciindu-le misiunea, făcând toate pierderile lor fără rost.

Auzi pași alergând către el. Era unul dintre oamenii săi.

— Mai iute! șopti omul. Nu putem să-i mai ținem mult!

Căpetenia se hotărî. Făcu semn oamenilor săi să se adăpostească și strigă prin ușă:

— Îndepărtați-vă! Arunc ușa în aer!

Apropie lumânarea de dâra de pulbere și sări la adăpost. Praful de pușcă trosni, se aprinse și flacăra șerpui către săculeți.

Blackthorne deschise ușa laterală. Aerul dulce al nopții năvăli înăuntru. Femeile se strecurară pe balcon. Bătrâna doamnă Etsu căzu, dar el o prinse și o trase. Se întoarse către Mariko, dar ea se lipise cu spatele de ușa de fier și striga cu voce fermă:

— Eu, Toda Mariko, protestez față de acest atac rușinos și, prin moartea mea...

Se întinse după ea, dar explozia îl suflă într-o parte odată cu ușa, care se smulse din balamale și se prăvăli în încăpere izbindu-se cu zgomot ascuțit de unul dintre pereți. Explozia o doborî pe Kiri și pe celelalte femei aflate afară lângă creneluri, dar nu fură aproape deloc rănite. Fumul năvăli în încăpere, odată cu *ninja*. Ușa de fier, răsucită, rămase nemișcată într-un colț.

Căpetenia *ninja* se lăsă în genunchi lângă Mariko, în timp ce ceilalți îl înconjurară, apărându-l. Văzu de îndată că era zdrobită și murea. *Katma*, își spuse și sări din nou în picioare. Blackthorne zăcea amețit, cu o dâră de sânge curgându-i din urechi și nas, zbatându-se să se întoarcă înapoi la viață. Pistolul lui, îndoit și nefolositor, zăcea într-un colț.

Căpetenia înaintă un pas și se opri. Achiko se mișcă în ușă.

Ninja o văzu și o recunoscă. Apoi privi în jos la Blackthorne, disprețuindu-i pentru pistol și lașitatea de a trage orbește prin ușă, omorându-i unul dintre oameni și rănindu-l pe altul. Privi înapoi către Achiko și se întinse după cuțit. Ea atacă orbește. Pumnalul lui o atinse în sânul stâng. Ea muri în clipa în care atinse podeaua și el înaintă fără mânie, scoțându-l din trupul care se zgârcea, împlinindu-și ultima parte a poruncilor de la mai-marii săi – se gândea că de la Ishido, deși n-ar fi putut niciodată să dovedească asta – că dacă dădeau greș și doamna Toda izbutea să se omoare, trebuia să o lase neatinsă și să nu-i ia capul. Trebuia să-l apere pe barbar și să lase toate celelalte femei neatinsă, afară doar de Kiyama Achiko. Nu știa de ce i se poruncise s-o omoare, dar i se poruncise și i se plătise, deci și ea era moartă.

Făcu semn de retragere. Unul dintre oamenii săi duse la buze un corn curbat și sună o chemare stridentă, care răsună prin castel și în noapte. Căpetenia făcu o ultimă cercetare asupra lui Mariko, o ultimă privire asupra fetei și o ultimă privire asupra barbarului, pe care l-ar fi vrut atât de mult mort. Apoi se răsuci pe călcâie și conduse retragerea prin încăperi și culoare către sala de audiențe. *Ninja* care apărau ușa principală așteptară până când toți atacatorii ce purtau punctul roșu pe frunte trecură către calea de ieșire, apoi aruncară mai multe bombe în coridor și alergară după ei. Căpetenia îi acoperi. Așteptă până când toți fură în siguranță, apoi

împrăștiie pe jos câțiva pumni de bile mici cu țepi otrăviți. O porni în fugă în clipa în care samurarii în maro năvăliră prin fum în sala audiențe. Câțiva porniră după el și o altă falangă se repezi în coridor. Următorii lui urlară când acele otrăvite pătrunseră în tălpile picioarelor și începură să moară unul câte unul.

În mica încăpere singurul zgomot îl făceau plămâniile lui Blackthorne, care luptau pentru aer. Pe ziduri, Kiri se ridică clătînându-se în picioare, cu chimonoul rupt și palmele și brațele brăzdate de zgârieturi. Porni împleticit înapoi, o văzu pe Achiko și țipă, apoi se îndreptă către Mariko și se lăsă în genunchi Ungă ea. O altă explozie, undeva în castel, ridică puțin praful și se auziră alte urlete și strigăte îndepărtate de "foc". Rotocoale de fum pătrunseră în încăpere. Sazuko și câteva dintre slujnice se ridicară în picioare. Sazuko era zgâriată pe față și umeri, iar încheietura mâinii era frântă. O văzu pe Achiko cu ochii și gura căscate de groaza morții și scânci.

Încă amețită, Kiri privi la ea și făcu un semn către Blackthorne. Tânăra fată porni șovăitoare către Kiri și o văzu pe Mariko. Începu să plângă, apoi se stăpâni, întorcându-se la Blackthorne, încercând să-l ajute să se ridice în picioare. Slujnicele se repeziră să-i dea o mână de ajutor. El se agăță de ele și se strădui să se ridice, apoi se clătînă și căzu, tușind și scuișând, icnind, cu sângele încă șiroindu-i din urechi. Samurarii în maro năvăliră în încăpere. Priviră în jur uluiți.

Kiri rămase în genunchi Ungă Mariko. Un samurai o ridică. Ceilalți se îngrămădiră în jurul lor. Se despărțiră făcându-i loc lui Yabu, care intrase în cameră pământiu la chip. Când văzu că Blackthorne era încă în viață, mare parte din neliniștea lui dispăru.

— Aduce-ți un doctor! Iute! porunci, îngenunchind lângă Mariko.

Era încă în viață, dar se pierdea repede. Fața ei era abia atinsă, dar trupul era cumplit de mutilat. Yabu își smulse chimonoul și-o acoperi până la gât.

— Grăbiți-vă cu doctorul, spuse răgușit, apoi merse către Blackthorne. Îl ajută să se așeze sprijinit de perete.

— *Anjin-san! Anjin-san!*

Blackthorne era încă năucit. Urechile îi țiuiau, ochii abia vedeau, fața lui era un amestec de julturi și arsuri de la praful de pușcă. Apoi ochii i se limpeziră și-l văzu pe Yabu, dar imaginea se răsucea ca beată, mirosul prafului de pușcă îl îneca și nu știa unde era sau cine era, doar că era la bordul corabiei, în mijlocul luptei, iar corabia era lovită și avea nevoie de el. Apoi o văzu pe Mariko și-și aminti.

Se ridică clătinat. Yabu îl sprijini și porniră încet către ea.

Părea că doarme liniștită. Îngenunchie greoi și-i dădu la o parte chimonoul, apoi îl puse la loc. Pulsul ei aproape că nu se simțea, după care încetă.

Rămase privind la ea, clătînându-se gata să cadă, apoi se ivi doctorul și spuse ceva, dar Blackthorne nu putu să audă sau să înțeleagă. Știa doar că moartea venise asupra ei și că și el era mort. Făcu semnul crucii asupra ei și spuse cuvintele sacre în latină, după cum se cerea, binecuvântând-o și se rugă pentru ea, deși nici un sunet nu-i ieși din gură. Ceilalți îl priveau. Când isprăvi ceea ce trebuia să facă, se luptă din nou să se ridice în picioare și rămase drept. Capul păru că-i explodează cu lumini roșii și purpurii și se prăbuși. Mâini grijulii îl prinseră și îl așezară pe podea, lăsându-l să se odihnească.

— E mort? întrebă Yabu.

— Aproape. Nu știi ce-i cu urechile lui, Yabu-sama, spuse doctorul. S-ar putea să sângereze pe dinăuntru.

Un samurai spuse nervos:

— Ar fi bine să ne grăbim să-i scoatem de aici. Focul s-ar putea să se întindă și să fim prinși în cursă.

— Da, spuse Yabu.

Un alt samurai îl chemă de pe creneluri și el ieși pe balcon. Bătrâna

doamnă Etsu stătea sprijinită de creneluri, îmbrățișată de slujnica ei, cu fața cenușie și cu ochii inflamați. Îl privi mijindu-și pleoapele, concentrându-se cu greu.

— Kasigi Yabu-*san*?

— Da, doamnă.

— Ești ofițerul cel mai mare în grad aici?

— Da, doamnă.

Bătrâna spuse slujniciei:

— Te rog, ajută-mă să mă ridic.

— Dar ar trebui să așteptați. Doctorul...

— Ajută-mă să mă ridic!

Samurarii de pe balconul crenelat o priviră ridicându-se în picioare, sprijinită de slujnică.

— Ascultați, spuse ea cu vocea răgușită și slabă, în tăcerea care se lăsase. Eu, Maeda Etsu, soția lui Maeda Arinoshi, senior de Nagato, Iwami și Aki, depun mărturie că Toda Mariko-*sama* și-a dat viața ca să nu cadă dezonorată în mâinile acestor oameni îngrozitori și fără rușine. Depun mărturie... că Kiyama Achiko a ales să se arunce asupra aceluia *ninja*, dându-și viața, decât să se lase prinsă și să fi astfel dezonorată... că fără curajul barbarului doamna Toda ar fi fost prinsă și dezonorată, și noi toate la fel, și noi toți care suntem în viață îi datorăm recunoștință și, de asemenea, stăpânii noștri îi datorează recunoștință, pentru că ne-a apărut de rușine... Îl acuz pe seniorul general Ishido că a pregătit acest atac dezonorant... și că a trădat pe Moștenitor și pe doamna Ochiba.

Bătrâna doamnă se clătină și aproape căzu, iar slujnica suspină și o sprijini din toate puterile.

— Și... și seniorul Ishido i-a trădat pe ei și Consiliul Regenților. Vă cer vouă, tuturor, să fiți martori că nu mai pot trăi cu astfel de rușine.

— Nu, nu stăpână, începu să plângă slujnica, n-am să vă las!

— Pleacă! Kasigi Yabu-*san*, te rog, ajută-mă. Pleacă, femeie!

Yabu preluă neînsemnata greutate a doamnei Etsu, și porunci slujniciei să se îndepărteze. Aceasta se supuse. Doamna Etsu avea dureri mari și respira greu.

— Fac dovada adevărului celor spuse cu propria mea moarte, rosti ea cu voce scăzută și privi în sus la Yabu. Aș fi onorată dacă... dacă mi-ai fi secundant. Te rog, ajută-mă să urc pe creneluri.

— Nu, doamnă, nu e nevoie să muriți.

Ea-și întoarse fața de la ceilalți și-i șopti:

— Mor deja, Yabu-*sama*. Sângerez înăuntru, ceva s-a rupt acolo.

Explozia... Ajută-mă să-mi fac datoria... Sunt bătrână și nefolositoare, iar durerea mi-e tovarășă de douăzeci de ani. Lasă ca moartea mea să-l ajute pe stăpânul nostru, *neh*?

În ochii bătrâni apărură o sclipire.

— *Neh*?

Yabu o ridică cu grijă și rămase mândru în spatele ei pe creneluri deasupra curții aflate departe, sub ei. O ajută să stea dreaptă. Toți se înclinară.

— Am spus adevărul și dovedesc asta cu moartea mea, spuse ea cu voce tremurătoare când rămase singură. Apoi închise ochii mulțumită și se lăsă să cadă în întâmpinarea morții.

CAPITOLUL 58

Regenții se întâlniseră în marea cameră de la al doilea cat al donjonului. Ishido, Kiyama, Zataki, Ito și Onoshi. Soarele zorilor arunca umbre lungi și mirosul focului încă atârna greu în aer. Doamna Ochiba se afla de față și ea, nespuse de tulburată.

— Îmi pare nespun de rău, senior general, nu sunt de acord, spunea Kiyama cu vocea lui ascuțită și răstită. Nu-i cu puțință să treci cu vederea *seppuku*-l doamnei Toda și curajul nepoatei mele și mărturia întărită prin moarte a doamnei Maeda, alăturate morții a o sută patruzeci și șapte dintre oamenii lui Toranaga și o aripă a castelului aproape în ruine. Toate astea pur și simplu nu pot fi trecute cu vederea.

— Așa e, spuse Zataki.

Ajunsesse cu o zi în urmă, venind din Takato și când aflase amănuntele înfruntării lui Mariko cu Ishido, fusese în sinea lui plin de mulțumire.

— Dacă i s-ar fi îngăduit să plece ieri, așa cum am sfătuit eu, n-am fi acum în cumpăna asta.

— Nu-i atât de grav pe cât crezi.

Gura lui Ishido era o linie subțire și Ochiba îl disprețuia în acea clipă pentru că dăduse greș și pentru că îi târâse pe toți în această încurcătură.

— *Ninja* au venit doar după pradă, spusesse Ishido.

— Barbarul e pradă? spuse batjocoritor Kiyama. Au pregătit un atac atât de puternic pentru un barbar?

— De ce nu? Ar fi putut fi răscumpărat, *neh?*

Ishido privi fără să clipească către *daimyo*, care stătea între Ito Teruzumi și Zataki.

— Creștinii din Nagasaki ar plăti mult pentru el, mort sau viu, *neh?*

— Asta ar fi cu puțință, încuviință Zataki. Asta-i felul în care luptă barbarii.

Kiyama spuse provocator:

— Vrei să spui că creștinii au plănit și au plătit atacul ăsta murdar?

— Am spus că ar fi cu puțință. Și este cu puțință.

— Da, dar puțin probabil, se amestecă Ishido, nedorind ca echilibrul plâpând dintre regenți să fie primejduit de-o ceartă deschisă.

Era încă mândros că iscoadele nu-l avertizaseră dinainte despre tainița lui Toranaga și încă nu înțelegea cum putuse fi construită într-o asemenea taină încât nu auzise măcar urma unui zvon în privința ei.

— Eu aș spune că *ninja* au venit după pradă. Asta este de foarte bun simț și adevărat, spuse Ishido cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

Era un bărbat mărunț, de vârstă mijlocie, îmbrăcat strălucitor și împodobit cu două săbii de paradă, trezit pe neașteptate din somn ca toți ceilalți. Avea forme feminine și dinții înegriți.

— Da, generale, dar poate că *ninja* n-au vrut să ceară răscumpărarea barbarului în Nagasaki, ci la Yedo, seniorului Toranaga. Nu este el încă supusul lui?

Fruntea lui Ishido se întunecă la auzul numelui.

— Sunt de acord că ar trebui să ne petrecem vremea vorbind despre seniorul Toranaga și nu despre *ninja*. Poate că el a poruncit atacul, *neh?* E destul de viclean ca s-o facă.

— Nu, n-ar folosi niciodată *ninja*, spuse Zataki. Felurite viclenii – da, dar nu s-ar murdări într-atât. Negustorii ar face asta, sau barbarii, nu seniorul Toranaga.

Kiyama îl privi pe Zataki, urându-l.

— Prietenii noștri portughezi n-ar putea și n-ar încerca să se amestece astfel în treburile noastre. Niciodată.

— Ai crede că ei sau preoții lor s-ar înțelege cu unul dintre acei *daimyo* creștini din Kyushu să pornească război împotriva necreștinilor, un război sprijinit de-o invazie străină?

— Cine spune asta? Ai dovezi?

— Nu încă, senior Kiyama, dar zvonurile există și într-o zi am să am și dovezi.

Zataki se întoarse către Ishido.

— Ce-am putea face împotriva acestui atac? Care-i calea de-a ieși din încurcătură, întrebă, apoi aruncă o privire scurtă către Ochiba.

Îl privea pe Kiyama, apoi ochii ei se îndreptară către Ishido, și din nou

înapoi la Kiyama. Niciodată nu i se păruse atât de atrăgătoare. Kiyama spuse:

— Am fost cu toții de acord că e limpede că seniorul Toranaga a plănuit să fim prinși în cursă de Toda Mariko-*sama*, oricât de curajoasă a fost ea, oricât de legată în datoria ei și onoare. Dumnezeu să se îndure de ea.

Ito își îndreptă o cută la poalele chimonoului său impecabil.

— Dar nu crezi că asta ar fi putut fi o viclenie a seniorului Toranaga, să-și atace astfel proprii vasali?

— Oh, senior Zataki, știu că el n-ar folosi niciodată *ninja*. Dar este foarte isteț în a-i face pe alții să-i ia ideile și să creadă că sunt ale lor, *neh?* Totul e cu puțință. Dar *ninja*, asta nu-i este în obicei. Este prea înțelept ca să-i folosească. Și de ce s-o forțeze pe Mariko-*sama*? Ar fi fost mult mai bine să fi așteptat și să ne lase pe noi să greșim. Noi eram în cursă, *neh?*

— Da. Și încă suntem.

Kiyama privi la Ishido.

— Și oricine a poruncit atacul a fost un prost și nu ne-a făcut nici un serviciu.

— Poate că seniorul general are dreptate că nu-i atât de grav pe cât credem, spuse Ito, dar e atât de trist. Nu-i o moarte elegantă pentru ea, sârmana doamna.

— Asta a fost *karma* ei și noi nu suntem în nici o cursă.

Ishido îl privi în față pe Kiyama.

— A fost un noroc că a avut acea ascunzătoare în care să se ascundă, altfel viermii ăia ar fi capturat-o.

— Dar n-au făcut-o, generale, și ea și-a făcut un fel de *seppuku* și așa au făcut și ceilalți și acum, dacă nu-i lăsăm pe toți să plece, vor urma și alte morți în semn de protest și nu ne putem îngădui asta, spuse Kiyama.

— Nu cred. Toată lumea ar trebui să stea aici, cel puțin până când Toranaga-*sama* trece pe domeniile noastre.

Ito zâmbi.

— Asta ar fi o zi memorabilă.

— Nu crezi c-o s-o facă? întrebă Zataki.

— Ce cred eu n-are valoare, senior Zataki. În curând o să aflăm ce-o să facă și oricare va fi acest lucru, nu are nici o importanță. Toranaga trebuie să moară, dacă Moștenitorul trebuie să primească moștenirea.

Ito privi către Ishido.

— A murit barbarul, generale?

Ishido scutură din cap și se uită la Kiyama.

— Ar fi ghinionul lui să moară acum, sau să fie schilodit. Un bărbat viteaz ca el, *neh?*

— Cred că-i un blestem și cu cât moare mai repede e cu atât mai bine, ai uitat?

— Ne-ar putea fi de folos. Spun și eu ca și seniorul Zataki și ca dumneata: Toranaga nu-i prost. Trebuie să aibă un motiv serios ca să-l înconjoare cu atâta grijă, *neh?*

— Da, ai din nou dreptate, spuse Ito. Anjin-*san* s-a purtat bine pentru un barbar. Toranaga a avut dreptate să-l facă samurai.

Privi către Ochiba.

— Când ți-a dat floarea, doamnă, m-am gândit că acesta a fost un gest plin de poezie, demn de un curtean.

Încuviințară cu toții.

— Și cum rămâne cu întrecerea de poezie, doamnă? întrebă Ito.

— Îmi pare rău, ar trebui amânată, spuse Ochiba.

— Da, încuviință Kiyama.

— Ați hotărât asupra versurilor voastre, Alteță? întrebă ea.

— Nu, răspunse el, dar acum aş putea spune...

*S-a prăvălit furtuna...
Lacrimi întunecate de vară.*

— Să fie epitaful ei. A fost samurai, spuse Ito grav. Împărtășesc cu ea aceste lacrimi de vară.

— Eu, spuse Ochiba, eu aș fi preferat un sfârșit diferit:

*Pe o ramură desfrunzită
Zăpada ascultă...
Tăcerea iernii.*

...Dar sunt de acord, senior Ito, și eu cred că ar trebui să ne alăturăm acestor lacrimi întunecate ale verii.

— Nu, îmi pare rău, doamnă, dar greșiți, spuse Ishido. Or să fie într-adevăr lacrimi, dar ale lui Toranaga și ale aliaților săi.

Se pregăti să încheie întâlnirea.

— O să poruncesc o cercetare asupra atacului *ninja*, de îndată. Mă îndoiesc că vom descoperi vreodată adevărul. Între timp, pentru motive de siguranță, toate permisele vor fi, cu părere de rău, retrase și tuturor li se va interzice, cu părere de rău, să plece până în cea de-a douăzeci și una zi.

— Nu.

Spuse din locul său singuratic, din cealaltă parte a încăperii, unde stătea nevăzut în spatele perdelelor dese ale litierei sale, Onoshi, leprosul, ultimul dintre regenți.

— Nu, îmi pare rău, dar asta este exact ceea ce nu poți face. Acum trebuie să-i lași pe toți să plece, pe toată lumea.

— De ce?

Vocea lui Onoshi era rea și netemătoare.

— Dacă n-o faci, dezonozezi pe cea mai curajoasă doamnă din întregul regat. O dezonozezi pe doamna Kiyama Achiko și pe doamna Maeda, Dumnezeu să se îndure de sufletele lor. Când murdăria asta o să ajungă la urechile tuturor, doar Dumnezeu-Tatăl știe ce rău i-ar putea pricinui Moștenitorului – și nouă tuturor, dacă nu suntem prevăzători.

Ochiba simți străbătând-o un fior. Cu un an în urmă, când Onoshi venise să se închine înaintea muribundului *Taikō*, gărzile insistaseră ca perdelele litierei să fie date la o parte pentru cazul în care Onoshi ar fi avut ascunse arme și văzuse acea jumătate de față schilodită, fără nas, fără urechi, acoperită de plăgi, ochii arzători, fanatici și ciotul brațului stâng și mâna dreaptă, cea zdravănă, strângând sabia scurtă. Doamna Ochiba se rugă ca nici ea, nici Yaemon să nu ia vreodată lepra. Și ea dorea ca această adunare să ia sfârșit, pentru că acum avea să hotărască ce avea de făcut – în ceea ce-l privea pe Toranaga și în ceea ce-l privea pe Ishido.

— Al doilea, spuse Onoshi, dacă folosești atacul ăsta murdar ca o scuză să-i ții pe toți aici, dai de înțeles că n-ai avut niciodată de gând să-i lași să plece, deși ți-ai dat cuvântul solemn în scris. Al treilea...

Ishido îl întrerupse.

— Întregul Consiliu a fost de acord să eliberăm permisele de liberă trecere.

— Te rog să mă ierți, întregul Consiliu a încuviințat sugestia înțeleaptă a doamnei Ochiba de a da permise de liberă trecere, crezând, ca și domnia-și, că puțini vor profita de ocazia de a pleca și chiar dacă o vor face, vor apare întârzieri.

— Vrei să spui că femeile lui Toranaga și Toda Mariko n-ar fi plecat, că alții nu le-ar fi urmat?

— Ceea ce s-a întâmplat cu acele femei nu l-ar fi abătut câtuși de puțin pe seniorul Toranaga de la țelul său. Trebuie să ne facem griji pentru aliații noștri. Fără atacul *ninja* și aceste trei *seppuku* toată această aiureală s-ar fi născut moartă!

— Nu sunt de aceeași părere!

— Al treilea și ultimul lucru. Dacă nu-i lași pe toți să plece acum, după ce-a spus în public doamna Etsu, ai să fii acuzat de cei mai mulți dintre *daimyo* că ai poruncit atacul, deși n-au s-o facă public, și cu toții riscăm aceeași soartă și atunci or să curgă o mulțime de lacrimi.

— N-am nevoie să mă folosesc de *ninja*.

— Desigur, încuviință Onoshi, cu voce otrăvită. Și desigur că nici eu și nici altcineva dintre cei de aici. Dar simt că e de datoria mea să-ți amintesc că sunt două sute șazeci și patru de *daimyo*, că puterea Moștenitorului stă într-o coaliție a poate două sute dintre ei și că Moștenitorul nu-și poate îngădui ca dumneata, cel mai credincios purtător de stindard și comandant suprem al său, să fii învinovățit de asemenea metode murdare și de asemenea nepricepere, căci atacul a dat greș.

— Vrei să spui că am poruncit atacul?

— Desigur că nu, te rog să mă ierți. Am spus doar că ai să fii învinovățit, de la sine înțeles, dacă nu-i lași pe toți să plece.

— E cineva aici care crede că am poruncit eu atacul?

Nimeni nu-l înfruntă pe Ishido pe față. Într-adevăr nu-i întrebare și vorbise doar în șarade vagi, chiar cu Kiyama și Ochiba. Dar toți știau și toți erau la fel de furioși că avusese prostia să dea greș. Toți, în afară de Zataki. Totuși Ishido era încă stăpânul în Osaka și guvernatorul *tezaurului* lui *Taikō*, așa că nu putea fi atins sau îndepărtat.

— Bun, spuse Ishido cu hotărâre. *Ninja* au venit după pradă. O să votăm în privința permiselor de liberă trecere. Eu sunt ca ele să fie anulate.

— Eu sunt împotriva, spuse Zataki.

— Îmi pare rău, și eu mă împotrivesc, spuse Onoshi.

Ito roși sub privirile lor scrutătoare.

— Trebuie să fiu de acord cu seniorul Onoshi. În același timp... ei bine, totul e foarte greu, *neh?*

— Votează, spuse întunecat Ishido.

— Sunt de acord cu domnia-ta, generale.

Kiyama spuse:

— Îmi pare rău, eu nu.

— Bine, spuse Onoshi. Atunci e hotărât, dar eu sunt de acord cu dumneata, generale, că avem alte probleme mai apăsătoare. Trebuie să știm ce-o să facă acum seniorul Toranaga? Care este părerea voastră?

Ishido se uita țintă la Kiyama, cu fața împietrită. Apoi spuse:

— Care-i răspunsul tău la asta?

Kiyama încerca să-și limpezească mintea de toată ura și temerile și grijile, ca să facă o ultimă alegere – Ishido sau Toranaga. Aceasta trebuia să fie clipa. Și-o aminti foarte limpede pe Mariko vorbindu-i despre presupusa trădare a lui Onoshi, despre presupusa trădare a lui Ishido și despre presupusele dovezi ale lui Toranaga despre acea trădare și despre barbar și corabia lui. Și despre ce s-ar putea întâmpla cu Moștenitorul și cu Biserica dacă Toranaga va stăpâni țara, și despre ce s-ar putea întâmpla cu legile lor, dacă sfinții părinți vor stăpâni țara. Și deasupra tuturor era nemulțumirea Părintelui Inspector în privința ereticului și a corăbiei sale și a ceea ce s-ar putea întâmpla dacă Corabia Neagră ar fi pierdută, și la jurământul Căpitanului General că Anjin-*san* era slujitorul Satanei, iar Mariko și Rodrigues erau stăpâniți de-o vrajă. Sărmama Mariko, gândi trist, să moară astfel, după atât de multă suferință, fără iertarea păcatelor, fără împărtășanie, fără un preot, să-și petreacă viața veșnică departe de slava Domnului... Sfânta Fecioară să aibă milă de ea. Atât de multe lacrimi în vară...

Și cum rămâne cu Achiko? Oare căpetenia *ninja* a avut porunci în privința ei, sau a fost un omor printre atâtea altele? Cât de curajoasă a fost sărmana copilă, să atace și să nu se târască. De ce e barbarul încă în viață? De ce nu l-au ucis *ninja*? Ar fi trebuit să li se poruncească asta, dacă atacul ăsta scârnav a fost pus la cale de Ishido, așa cum desigur trebuie să fi fost. Rușinos din partea lui să dea greș. Dezgustător! Ah, dar ce curaj a avut

Mariko, cât de înțeleaptă a fost ca să ne învăluie pe toți în curajoasa ei plasă! Și barbarul.

În locul lui n-aș fi fost niciodată în stare să lupt cu atât curaj, sau s-o apăr pe Mariko de acea îngrozitoare rușine a capturării – și pe Kiritsubo, și Sazuko, și doamna Etsu, da, chiar și pe Achiko. Fără el și fără acea ieșire ascunsă, doamna Mariko și toți ceilalți ar fi fost capturați. E datoria mea de samurai să-l cinstesc pe Anjin-san pentru că e samurai, *neh?*

Dumnezeu să mă ierte, nu m-am dus la Mariko-san să-i fiu secundant, după cum era datoria mea de creștin. Ereticul a ajutat-o și a ridicat-o așa cum Iisus Cristos i-a ajutat pe ceilalți și i-a înălțat, iar eu... eu i-am întors spatetele. Cine-i creștin?

Nu știi. Și totuși *el* trebuie să moară.

— Cum rămâne cu Toranaga, senior Kiyama? spuse din nou Ishido. Cum rămâne cu dușmanul?

— Cum rămâne cu Kwanto, întrebă Kiyama, privindu-l.

— Când Toranaga va fi doborât, propun ca întreg Kwanto să fie dat unuia dintre regenți.

— Cărui regent?

— Domniei-tale, răspunse cu voce egală Ishido, apoi adăugă: sau poate lui Zataki, senior de Shinano.

Kiyama se gândi că era o hotărî înțeleaptă, fiindcă Zataki era foarte necesar cât timp Toranaga era în viață, iar Ishido îi spusese deja cu o lună în urmă că Zataki ceruse Kwanto ca răsplată pentru a-l înfrunța pe Toranaga. Hotărâseră împreună ca Ishido să-i făgăduiască, știind amândoi că avea să fie doar o promisiune goală. Amândoi căzuseră de acord că Zataki trebuia să-și piardă viața și provincia pentru o astfel de obrăznicie; cu cât mai curând, cu atât mai bine.

— Desigur sunt cea mai proastă alegere pentru o astfel de cinste, spuse Kiyama, cântărind grijuliu cine din încăpere era în favoarea lui și cine împotriva.

Onoshi încercă să-și ascundă nemulțumirea.

— Sugestia asta este într-adevăr una prețioasă, care merită să fie discutată, *neh?* Dar asta-i pentru viitor. Ce-o să facă seniorul de acum al provinciei Kwanto?

Ishido privea încă la Kiyama.

— Ei bine?

Kiyama simți dușmănia lui Zataki, deși nimic nu se arătă pe fața vrăjmașului său. Doi împotriva mea, gândi, și Ochiba, dar ea nu votează. Ito o să voteze întotdeauna cu Ishido, așa că eu o să câștig dacă Ishido chiar vrea ceea ce spune. Oare? se întrebă, cercetând chipul împietrit din fața lui, căutând adevărul. Apoi se hotărî și spuse deschis ceea ce gândise.

— Seniorul Toranaga n-o să vină niciodată la Osaka.

— Bine, spuse Ishido. Atunci este izolat și scos în afara legii și invitația imperială de a-și face *seppuku* este deja pregătită pentru semnătura Preluminatului. Și asta este sfârșitul lui Toranaga și-al întregii sale spițe, *pentru totdeauna*.

— Da, dacă Fiul Cerului vine la Osaka.

— Cum?

— Sunt de aceeași părere cu seniorul Ito, continuă Kiyama, dorindu-l mai degrabă aliat decât dușman. Seniorul Toranaga este cel mai viclean dintre oameni. Cred că este îndeajuns de șiret ca să împiedice sosirea Preluminatului.

— Cu neputință!

— Și dacă vizita este amânată? întrebă Kiyama, bucurându-se dintr-o dată de stânjeneala lui Ishido, detestându-l pentru nereușita lui.

— Fiul Cerului o să fie aici după cum e plănuț!

— Și dacă Fiul Cerului nu este?

— Îți spun că o să fie!

— Și dacă nu este?

Doamna Ochiba întrebă:

— Și cum ar putea seniorul Toranaga să facă asta?

— Nu știu. Dar dacă Prealuminații vrea să-și întârzie vizita o lună... noi nu putem face nimic. Nu este seniorul Toranaga un neîntrecut maestru al vicleniilor? N-aș spune că există ceva ce el nu poate face. Nici chiar influențarea Fiului Cerului.

În încăperea se lăsă o tăcere grea. Cutremurătorul gând și urmările lui îi luase în stăpânire pe toți.

— Vă rog să mă iertați, dar... dar care-i atunci răspunsul?

Ochiba vorbise pentru ei toți.

— Război, răspunse Kiyama. Mobilizăm astăzi în taină. Așteptăm până când vizita este amânată, așa cum o să fie. Acesta este semnalul nostru că Toranaga l-a influențat pe Cel Preaînalt. În acea zi pornim împotriva provinciei Kwanto, în timpul sezonului ploios.

Dintr-o dată podeaua începu să tremure.

Primul cutremur fu ușor și dură doar câteva clipe, dar făcu lemnăria să geamă.

Apoi urmă o altă zguduire mai puternică. O crăpătură porni să sfâșie un perete, dar se opri. Praful curse de pe grinzi. Grinzile și țiglele țipară, iar câteva țigle se desprinseseră de pe un acoperiș, căzând în curtea de dedesubt.

Ochiba se simți amețită și îngreșată și se întrebă dacă *karma* ei era să fie îngropată astăzi între dărâmături. Se agăță de podeaua care tremura și așteptă alături de ceilalți din castel și din întreg orașul, de pe corăbiile din port, sosirea adevăratei unde de șoc.

Dar aceasta nu veni. Cutremurul luă sfârșit. Viața își relua cursul. Bucuria de a trăi îi invadă din nou și râsul lor răsună prin castel. Fiecare părea să știe că de data asta – această oră, această zi – moartea trecuse pe lângă ei.

— *Shigata ga nai*, spuse Ishido, încă scuturat de fiori, *neh?*

— Da, spuse Ochiba, fericită.

— Să votăm, spuse Ishido, reîncepând să trăiască. Votăm pentru război.

— Și eu.

— Și eu.

— Și eu.

***

Când Blackthorne își recăpătă cunoștința, știa că Mariko era moartă și știa cum murise și de ce murise. Zăcea pe saltele străjuite de samurailor în gri, cu un tavan de bârne deasupra, iar raze strălucitoare de soare îi răneau ochii, înconjurat de tăcere ciudată. Un doctor îl privea cercetător. Prima dintre marile sale spaime îl părăsi.

N-am orbit.

Doctorul zâmbi și spuse ceva, dar Blackthorne nu-l auzi. Încercă să se ridice, dar o durere cumplită îi întunecă vederea și urechile începură să-i țiuie. Încă mai simțea în gură gustul acru al pulberii de pușcă și întregul trup îl durea.

Pentru o clipă își pierdu din nou cunoștința, apoi simți mâini blânde ridicându-i capul și punându-i la buze o ceașcă și gustul dulce-amărui al ceaiului de iasomie îndepărtă gustul prafului de pușcă. Se forță să-și deschidă ochii. Din nou doctorul spuse ceva și din nou nu-l auzi și groaza începu să se ridice în el, dar o stăpâni, amintindu-și explozia și văzându-o moartă pe ea și înainte ca ea să moară, văzându-se pe el dându-i iertarea pe care nu era îndreptățit s-o dea. Cu bună-știință îndepărtă această amintire și-și lasă gândurile să-i rătăcească asupra altei explozii, atunci când fusese aruncat peste bord, după ce bătrânul Alban Caradoc își pierduse picioarele. Atunci simțise aceeași durere și același țuiet în urechi și aceeași tăcere, dar auzul îi revenise după câteva zile.

N-are rost să te îngrijorezi, își spuse. Nu încă.

Putea să vadă lungimea umbrelor și culorile luminii. E puțin după răsărit, gândi și-l binecuvântă pe Dumnezeu din nou că vederea îi era neatinsă.

Văzu buzele doctorului mișcându-se, dar nici un sunet nu pătrunse prin țuitul răscolitor care-i răsuna în urechi.

Își pipăi cu grijă fața, gura și obrații. Nu simți nici o durere și nici o rană. După aceea gâtul, brațele și pieptul. Nici o rană. Își coborî mâinile mai jos, către bărbăție. Dar nu era mutilat, așa cum fusese Alban Caradoc și-l binecuvântă pe Domnul că nu fusese rănit și lăsat în viață, așa cum fusese sârmanul Alban Caradoc.

Se odihni un timp, capul durându-l îngrozitor. Apoi își pipăi picioarele și tălpile. Totul părea în regulă. Își duse grijuliu mâinile la urechi și apăsă, apoi își deschise gura și înghiți și căscă, încercând să-și destupe urechile. Dar asta doar întări durerea.

Ai să aștepți o zi și încă o juma' de zi, își porunci. Și de zece ori pe-atât, dacă o să fie nevoie și până atunci n-ai să te temi.

Doctorul îl atinse și-i văzu buzele mișcându-se.

— Nu aud, îmi pare rău, spuse Blackthorne, auzindu-și cuvintele doar în cap.

Doctorul dădu din cap și vorbi din nou. Acum Blackthorne citi pe buzele omului.

— *Înțeleg, te rog, dormi acum.*

Dar Blackthorne știa că nu va dormi. Trebuia să se gândească. Trebuia să se scoale și să părăsească Osaka și să se ducă la Nagasaki, să facă rost de tunari și marinari ca să ia Corabia Neagră. N-avea altceva la ce să se mai gândească. N-avea ce să-și mai amintească. Nu mai avea rost să se joace de-a fi samurai sau japonez. Acum se eliberase, toate datoriile și prietenii erau șterse, pentru că ea nu mai era.

Din nou își săltă capul și, din nou, durerea orbitoare. O stăpâni și rămase așezat. Încăperea se roti și-și aminti încețoșat că se visase la Anjiro, în timpul cutremurului, când pământul se zvârcolise și el sărise în adâncurile lui ca să-l salveze pe Toranaga și pe ea de la a fi înghițiți de pământ. Putea încă să simtă umezeala rece și cleioasă și duhoarea morții venind din crevasă și pe Toranaga, uriaș și monstruos, râzând în visul lui.

Își forță ochii să vadă. Camera își opri răsucirile și amețeala trecu.

— *Cha, dozo*, spuse, simțind din nou gustul prafului de pușcă.

Mâini îl ajutară să bea și apoi își întinse brațele și îl ajutară să se ridice. Fără ajutorul lor ar fi căzut. Trupul său era o singură mare durere, dar acum era sigur că nimic nu era rupt înăuntru sau afară, dacă nu pune la socoteală urechile și că odihna și masajul și timpul aveau să-l vindece. Îi mulțumi din nou lui Dumnezeu că nu orbise sau că nu era mutilat și lăsat în viață. Samuraii în gri îl ajutară să se așeze din nou și el se întinse pe spate un timp. Nu băgă de seamă că soarele se mișcase un sfert de cerc pe boltă din clipa în care se întinsese pe spate până când deschise din nou ochii.

Ciudat, își spuse, măsurând umbrele soarelui, fără să-și dea seama că dormise. Aș fi putut jura că era chiar la revărsatul zorilor. Ochii mei îmi joacă feste. E aproape de mijlocul amiezii acum. Asta îi aminti de Alban Caradoc și mâinile se mișcară din nou peste trup, ca să se încredințeze că nu visase că era întreg.

Cineva îl atinse și el își ridică privirea. Yabu se uita în jos la el și vorbea.

— Îmi pare rău, spuse încet Blackthorne, nu pot încă să aud, Yabu-san. Curând, totul în regulă. Urechile dor, înțelegi?

Îl văzu pe Yabu dând din cap și încruntându-se. Yabu și doctorul vorbiră împreună și apoi, prin semne, Yabu îl făcu pe Blackthorne să înțeleagă că se va întoarce în curând, iar până atunci să se odihnească. Plecă.

— Baie, vă rog și masaj, spuse Blackthorne.

Mâini îl ridicară și-l duseră acolo. Dormi sub degetele odihnitoare, cu trupul în extaz din cauza căldurii și atingerilor plăcute și uleiurilor plăcut mirositoare, care îi erau masate în piele. Și în tot acest timp, mintea lui plânuia.

În timp ce dormea, samurarii în gri sosiră și ridicară patul-litieră ducându-l în încăperile interioare din donjon, dar el nu se trezi, zdrobit de oboseală și de ceaiul întremător, adormitor.

— O să fie la adăpost acum, doamnă, spuse Ishido.

— Și Kiyama? întrebă Ochiba.

— De el și de toți creștinii.

Ishido făcu semn gărzilor să fie foarte atente și ieșiră din încăpere în hol și de acolo spre grădina scăldată în soare.

— De aceea a fost ucisă doamna Achiko, pentru că a fost creștină?

Ishido poruncise asta, în caz că ea era un asasin pus de bunicul ei, Kiyama, să-l ucidă pe Blackthorne.

— Habar n-am, spuse. Se țin unul de altul ca albinele în roi.

— Cum poate cineva să creadă în toate neroziile lor religioase?

— Nu știu, dar o să fie zdrobiți în curând.

— Cum, senior general? Cum ai să faci asta când atât de multe depind de bunăvoința lor?

— Făgăduieli, până când moare Toranaga. Apoi o să sară unul la celălalt. O să-i învrăjbim și-o să îi conducem. Nu e asta ce face Toranaga? Ce a făcut Taikō? *Kiyama vrea Kwanto, neh?* Pentru Kwanto se va supune. Așa că i s-a făgăduit, pentru viitor. Onoshi? Cine știe ce vrea nebunul ăsta? Doar să scuipe pe capul lui Toranaga și al lui Kiyama înainte de a muri.

— Și dacă Kiyama află despre promisiunea domniei-tale către Onoshi, că toate pământurile lui Kiyama sunt ale sale? Sau că ai de gând să-ți ții făgăduiala făcută lui Zataki și nu cea făcută lui?

— Minciuni, doamnă. Minciuni răspândite de vrăjmași. Onoshi vrea capul lui Kiyama. Kiyama vrea Kwanto. Asta vrea și Zataki.

— Și dumneata, senior general, ce dorești?

— Mai întâi să-l știu pe Moștenitor în siguranță la șaptsprezece ani. Apoi, stăpânul imperiului, în siguranță. Pe dumneata și pe el în siguranță și apărați până atunci. Nimic mai mult.

— Nimic?

— Nu, doamnă.

Mincinosule, gândi Ochiba. Rupse o floare înmiresmată, îi mirosi parfumul și mulțumită, i-o oferi.

— Minunată, *neh?*

— Da, minunată, spuse Ishido, luând-o. Mulțumesc.

— Funerariile lui Yodoko-*sama* au fost foarte frumoase. Trebuie să te feliicit, senior general.

— Îmi pare rău c-a murit, spuse politicoșul Ishido. Sfaturile ei au fost întotdeauna de mare preț.

Pășiră un timp alături.

— Au plecat Kiritsubo-*san* și doamna Sazuko cu fiul ei? întrebă Ochiba.

— Nu, au să plece mâine, după funerariile doamnei Toda. Mulți vor pleca mâine, ceea ce e rău.

— Îmi pare rău, dar ce mai contează, acum că toți ne-am înțeles că Toranaga-*sama* n-o să vină aici?

— Așa cred, dar asta nu e important. Nu cât timp stăpânim castelul Osaka. Nu, doamnă, trebuie să avem răbdare, așa cum a spus Kiyama. O să așteptăm până atunci. Apoi pornim.

— De ce să așteptăm? Nu putem porni acum?

— O să ne ia timp să strângem toate forțele.

— Cât de mulți i se vor împotrivi lui Toranaga?

— Trei sute de mii de oameni. Cel puțin de trei ori mai mult decât are el.

— Și garnizoana mea?

— O să las optzeci de mii de trupe în castel și alte cincizeci de mii la trecători.

— Și Zataki?

— O să-l trădeze pe Toranaga. Până la urmă o să-l trădeze.

— Nu găsești curios că seniorul Sudara, sora mea și toți copiii ei vizitează Takato?

— Nu. Desigur, Zataki se preface că are vreun aranjament tainic cu fratele lui vitreg, dar e doar o prefăcătorie, nimic mai mult. O să-l trădeze.

— Are același sânge stricat, spuse cu dezgust ea, dar aș fi foarte nemulțumită dacă i s-ar întâmpla ceva surorii mele și copiilor ei.

— Nu li se va întâmpla nimic, doamnă. Sunt sigur.

— Dacă Zataki a fost gata să-și omoare propria mamă, ești sigur că n-o să te trădeze?

— Nu. Nu până la urmă. Pentru că-l urăște pe Toranaga mai mult decât pe mine, doamnă, și pentru că vă cinstește și dorește Kwanto mai mult decât orice altceva.

Ishido zâmbi zidurilor care se ridicau deasupra lui.

— Cât timp castelul este al nostru și Kwanto există ca să fie dăruit, n-avem de ce ne teme.

— În dimineața asta mi-a fost teamă, spuse ea, ducând la nas o floare, bucurându-se de parfum, dorind să înlătore gustul spaimei care încă mai zăbovea. Am vrut să fug, dar atunci mi-am amintit de prezicere.

— Ah, eu uitasem de prezicător, spuse Ishido cu veselie răutăcioasă.

Prezicătorul fusese un trimis chinez, care prevestise că Taikō *va muri* în pat, lăsând după el un fiu voinic, că Toranaga va muri de sabie pe la mijlocul vieții, că Ishido va muri foarte bătrân, cel mai faimos general din împărăție, cu picioarele bine proptite în pământ și că doamna Ochiba își va sfârși zilele în castelul Osaka, înconjurată de cei mai mari nobili din Împărăție.

— Da, spuse Ishido din nou. Toranaga e pe la mijlocul vieții, neh?

— Da.

Din nou Ochiba îi simți privirea pătrunzând-o și simți o moleșală fierbinte în coapse la gândul unui bărbat adevărat deasupra ei, în ea, înconjurând-o, luând-o, dându-i o viață nouă, de data aceasta o naștere onorabilă, nu ca cea din urmă, când se întrebuse îngrozită cum avea să arate copilul și cum avea să fie făcut.

Cât de proastă ești, Ochiba, își spuse în timp ce mergeau pe cărările umbrite și pline de miresme. Îndepărtează coșmarurile astea prostesti, căci nu sunt altceva. Te gândeai la un *bărbat*.

Dintr-o dată Ochiba își dori ca Toranaga să fie acolo lângă ea și nu Ishido, ca Toranaga să fie stăpânul castelului Osaka și stăpânul tezaurului lui Taikō, *Protector al Moștenitorului* și General Suprem al Armatei Vestului, și nu Ishido. Atunci n-ar mai fi nici un fel de probleme. Împreună, ei ar stăpâni împărăția în întregime și, acum, astăzi, în această clipă, l-ar chema în pat, sau într-un crâng îmbietor și mâine, sau în ziua care avea să urmeze după aceasta, s-ar fi căsătorit și orice s-ar fi întâmplat în viitor, astăzi ea s-ar fi dat și ar fi luat și ar fi fost liniștită.

Întinse mâna și trase o crenguță către ea, inspirând parfumul dulce și bogat de gardenie. Îndepărtează visele, Ochiba, își spuse. Fii realistă ca *Taikō* - sau *Toranaga*.

— Ce-ai să faci cu Anjin-san? întrebă.

Ishido rise.

— O să-l țin în siguranță. Am să-l las să ia Corabia Neagră, poate, sau am să-l folosesc ca o amenințare împotriva lui Kiyama și Onoshi. Amândoi îl urăsc, *neh*? Oh, da, e ca o sabie în gâtleurile lor și a Bisericii lor imputite.

— În jocul acesta de șah al Moștenitorului împotriva lui Toranaga, cum ai socoti valoarea lui Anjin-san, generale? Un pion? Un nebun, poate?

— Ah, doamnă, în Marele Joc abia un pion, dar în jocul Moștenitorului împotriva creștinilor, o tură. Fără-ndoială o tură, poate chiar două.

— Nu crezi că jocurile sunt legate între ele?

— Da, legate, dar Marele Joc va fi hotărât de *daimyo* împotriva *daimyo*, samurai împotriva samurai și sabie împotriva sabie. Desigur, în ambele jocuri dumneata ești regina.

— Nu, senior general, te rog să mă ierți, nu regina, spuse bucuroasă că el înțelese.

Ca să fie sigură schimbă subiectul.

— Zvonurile spun că Anjin-*san* și Mariko-*san* au împărțit perna.

— Da, da, am auzit și asta. Ai vrea să afli adevărul în privința asta?

Ochiba clătină din cap.

— Ar fi de necrezut ca așa ceva să se fi întâmplat.

Ishido o privea cu atenție.

— Crezi că ar fi ceva de câștigat dacă-i distrugem onoarea acum și, odată cu ei, pe-a lui Buntaro-*san*?

— N-am vrut să spun nimic, senior general, nimic din toate astea. Mă întrebam doar. O prostie femeiască. Dar e așa cum a spus seniorul Kiyama în dimineața asta: lacrimi întunecate de vară. Trist, atât de trist, *neh*?

— Eu am preferat poemul domniei-tale, doamnă. Vă fângăduiesc că cei ce sunt de partea lui Toranaga or să rămână cu lacrimile.

— Cât despre Buntaro-*san*, poate nici el, nici seniorul Hiro-matsu n-or să lupte pentru Toranaga în *acea* bătălie.

— E sigur?

— Nu, generale, nu e sigur, dar e cu puțință.

— Dar poți face ceva?

— Nimic, doar să cer, lor și tuturor generalilor lui Toranaga, sprijin pentru Moștenitor, odată ce bătălia e hotărâtă.

— E hotărâtă acum. O mișcare de învăluire de la nord la sud și măcelul final la Odawara.

— Da, dar nu tocmai. Nu până când armatele se vor înfrunța pe câmpul de bătălie.

Apoi ea întrebă:

— Te rog să mă ierți, ești sigur că e înțelept ca Moștenitorul să conducă armata?

— Eu am să conduc armata, dar Moștenitorul trebuie să fie de față. Atunci Toranaga nu va putea învinge. Nici chiar Toranaga nu va ataca vreodată stindardul Moștenitorului.

— N-ar fi mai sigur pentru Moștenitor să stea aici, din pricina asasinilor Amida? Nu putem să-i primejduim viața. Toranaga are un braț lung, *neh*?

— Da, dar nu atât de lung, iar stindardul Moștenitorului face ca de partea noastră să fie legea și nu de partea lui Toranaga. Îl cunosc pe Toranaga. În cele din urmă o să respecte legea, și numai asta o să-i așeze capul într-o țeapă. Odată mort, am să sfărâm Biserica Creștină în întregime. Atunci dumneata și Moștenitorul veți fi în siguranță.

Ochiba privi în sus către el, cu o promisiune nerostită în ochi.

— Am să mă rog pentru succes și pentru întoarcerea dumitale.

Pieptul lui se strânse. Așteptase atât de mult!

— Mulțumesc doamnă, mulțumesc, spuse, înțelegând. N-am să-ți înșel așteptările.

Ea se înclină și plecă. Câtă obrăznicie, se gândea. Ca și cum aș putea lua de soț un țăran. Ar trebui într-adevăr să-l dau la o parte pe Toranaga?

***

Dell'Aqua se ruga îngenunchat în fața altarului, în ruinele micii capele. Cea mai mare parte a acoperișului era spart, ca și o parte dintr-un perete, dar cutremurul nu stricase naosul și nimic nu atinsese frumoasele

ferestre cu vitralii, sau Fecioara sculptată care era mândria sa.

Soarele după-amiezii se strecura printre grinzile rupte, afară sosiseră deja meșteri care începuseră să care molozul din grădină, reparând și sporovăind și, amestecate cu vorbăria lor, Dell'Aqua putea auzi țipetele pescărușilor venind dinspre țărm și simți izul brizei, în parte sare și în parte fum, alge și noroi. Mirosul îi purtă gândurile către casă, către domeniile sale din afara Neapolelui, unde, amestecate cu mirosurile mării, ar fi simțit mireasma lămâilor și portocalilor și a pâinii calde, proaspete, abia coapte și de *pasta*, de usturoi și de *abbacchio*, de acel miel fript pe cărbuni și, în marea vilă, glasurile mamei și fraților săi și ale surorilor și copiilor lor, toți fericiți și veseli și în viață, scăldați în soarele auriu.

Oh, Sfântă Fecioară, fă să mă întorc acasă curând, se rugă. Am stat prea mult departe de casă. De casă și de Vatican. Sfântă Fecioară, ia această povară de pe mine. Iartă-mă, dar m-am săturat de japonezi și de Ishido și de omoruri și de pește crud și de Toranaga și Kiyama și creștinii de orez și de a încerca să-ți țin Biserica Ta întreagă. Dă-mi puterea Ta.

Și apără-mă de episcopii spanioli. Spaniolii nu înțeleg Japonia, sau japonezii. Or să distrugă ce-am început spre slava Ta. Și iartă-o pe roaba Ta, doamna Maria și ia-o în grija Ta. Veghează...

Auzi pe cineva intrând. Când își sfârși rugăciunile se ridică și se întoarse.

— Îmi pare rău că vă întrerup, Eminentă, îi spuse părintele Soldi, dar ați vrut să aflați imediat. Este o scrisoare cifrată, urgentă, de la părintele Alvito, din Mishima. Porumbelul abia a sosit.

— Și?

— Spune că o să se întâlnească cu Toranaga abia astăzi. Noaptea trecută nu a fost cu putință, pentru că Toranaga a fost plecat din Mishima, dar e așteptat să se întoarcă astăzi la prânz. Scrisoarea poartă data de azi dimineață.

Dell'Aqua încercă să-și ascundă dezamăgirea, apoi privi norii, cercetând vremea, căutând liniște. Știri despre atacul *ninja* și moartea lui Mariko îi fuseseră trimise lui Alvito în zori, același mesaj cu doi porumbei pentru mai multă siguranță.

— Știrile or fi ajuns până acum, spuse Soldi.

— Da. Da. Sper să fie așa.

Dell'Aqua ieși din capelă, și porni pe sub arcadele mănăstirii spre încăperile sale. Soldi, mic, semănând cu o pasăre, trebuia să se grăbească ca să țină pasul cu călcătura largă a Părintelui Inspector.

— Mai e și altceva, de o deosebită importanță, Eminentă, spuse Soldi. Iscoadele noastre spun că, imediat după răsăritul soarelui, regenții au votat pentru război.

Dell'Aqua se opri.

— Război?

— Se pare că sunt convinși acum că Toranaga n-o să vină vreodată la Osaka și nici împăratul, așa că s-au hotărât să pornească împreună împotriva provinciei Kwanto.

— Nu e vreo greșeală?

— Nu, Eminentă. E război. Kiyama a trimis vorbă prin fratele Michael și asta confirmă cealaltă sursă a noastră. Michael abia s-a întors de la castel. Votul a fost unanim.

— Cât de curând?

— Din clipa în care o să afle cu siguranță că împăratul nu vine.

— Războiul n-o să se sfârșească vreodată. Dumnezeu să aibă milă de noi și s-o binecuvânteze pe Mariko. Cel puțin Kiyama și Onoshi au fost preveniți de perfidia lui Toranaga.

— Cum rămâne cu Onoshi, Eminentă? Cu perfidia lui față de Kiyama?

— N-avem nici o dovadă în privința asta, Soldi. E prea ascuns. Nu pot să cred că Onoshi ar face asta.

— Dar dacă o face, Eminentă?

— Nu-i cu puțință chiar acum, chiar dacă a fost plănuită. Nu, când au nevoie unul de celălalt.

— Până la demisia seniorului Toranaga...

— Nu-i nevoie să-mi amintești despre dușmănia acestora doi, sau cât de departe ar putea merge – Dumnezeu să-i ierte pe amândoi.

Porni din nou. Soldi îl ajunse din urmă.

— Să trimit informația asta părintelui Alvito?

— Nu. Nu încă. Mai întâi trebuie să hotărâm ce-i de făcut. Toranaga o să afle destul de curând din propriile sale surse. Dumnezeu să ia acest pământ în paza Sa și să se îndure de noi toți.

Soldi deschise ușa pentru Părintele Inspector.

— O altă problemă importantă este că regenții au refuzat oficial să ne încredințeze trupul doamnei Maria. Trebuie să i se facă funeralii oficiale mâine și noi nu suntem invitați.

— Asta era de așteptat, dar e minunat că vor s-o cinstească astfel. Trimite pe careva dintre oamenii noștri să ia o parte din cenușa ei. Asta o să ni se îngăduie. Cenușa o să fie îngropată în pământ sfințit la Nagasaki.

Îndreptă absent o pictură și se așează în spatele biroului său.

— Am să rostesc un recviem pentru ea, aici. Recviemul complet, cu tot fastul și ceremonia de care suntem în stare – când rămășițele ei vor fi înhumate. O să fie îngropată pe pământul catedralei, ca cea mai iubită fiică a Bisericii. Pregătește o placă, angajează cei mai desăvârșiți artiști, caligrafi, totul trebuie să fie desăvârșit. Binecuvântatul ei curaj și sacrificiul de sine va fi o încurajare nețărmurită pentru turma noastră. Foarte important, Soldi.

— Și nepoata lui Kiyama, Alteță? Autoritățile ne vor da trupul ei. El a insistat.

— Bun. Atunci rămășițele ei vor fi trimise la Nagasaki de îndată. Am să mă sfătuiesc cu Kiyama să vedem cât de importante dorește să fie funeraliile ei.

— O să roștiți slujba, Eminentă?

— Da. Dacă se dovedește că e cu puțință să plec de aici.

— Seniorul Kiyama va fi foarte încântat de această cinste.

— Da. Dar trebuie să ne asigurăm ca slujba pentru ea să nu o facă mai puțin importantă pe cea a doamnei Maria. Maria este, politic, foarte, foarte importantă.

— Desigur, Eminentă, înțeleg destul de bine.

Dell'Aqua își cântări din priviri secretarul.

— De ce n-ai încredere în Onoshi?

— Îmi pare rău, Eminentă, poate pentru că e lepros și mă înspăimântă. Îmi cer iertare.

— Cere-i iertare, Soldi. Nu e vinovat pentru boala lui, spuse Dell'Aqua. N-avem nici o dovadă în privința complotului.

— Celelalte lucruri pe care le-a spus doamna au fost adevărate. De ce nu și asta?

— N-avem nici o dovadă. Sunt toate numai presupuneri.

— Da. Presupuneri.

Dell'Aqua schimbă poziția carafei de sticlă, privind lumina care se reflecta în ea.

— În timpul rugăciunilor mele am simțit mirosul florilor de portocal și al pâinii proaspete și, oh, cât mi-am dorit să plec acasă!

Soldi oftă.

— Visez *abbacchio*, Eminentă, și *pizzaiola* cu carne și un clondir de Lacrima Cristi și... Domnul să mă apere de foamea flămânzilor! În curând putem pleca acasă Eminentă. Anul viitor. Până anul viitor totul va fi în regulă aici.

— Nimic nu va fi în regulă anul viitor. Războiul ăsta o să ne lovească. O să lovească Biserica și credincioșii groaznic.

— Nu, Eminentă. Kyushu o să rămână creștină, oricine ar învinge,

spuse Soldi încrezător, dorind să-și înveselească superiorul. Insula asta poate să aștepte până la sfârșitul timpurilor. E destul de făcut în Kyushu, Eminentă, nu-i așa? Trei milioane de suflete de convertit, o jumătate de milion de credincioși de păstorit, apoi e Nagasaki și negoțul. Trebuie să aibă negoț. Ishido și Toranaga o să se sfâșie în bucăți. Ce contează asta? Sunt amândoi anticriști. Păgâni și ucigași.

— Da, dar, din nefericire, ce se întâmplă la Yedo se răsfrânge și la Kyushu. Ce-i de făcut? Ce-i de făcut?

Dell'Aqua își îndepărtă melancolia.

— Ce-i cu englezul? Unde-i acum?

— Încă păzit în donjon.

— Lasă-mă un timp singur, bătrâne prieten. Trebuie să mă gândesc. Trebuie să mă hotărâsc ce-i de făcut. Biserica e în mare primejdie.

Dell'Aqua privi afară pe fereastră, în curtea interioară. Îl văzu pe Fratele Perez apropiindu-se. Soldi se îndreptă către ușă ca să-l oprească pe călugăr.

— Nu, spuse Părintele Inspector. Trebuie să-l văd acum.

— Ah, Eminentă, bună ziua, spuse Fratele Perez, scărpinându-se fără să-și dea seama. Ai dorit să mă vezi.

— Da. Te rog, adu scrisoarea, Soldi.

— Am auzit că a fost distrusă capela voastră, spuse călugărul.

— Unele stricăciuni. Te rog, ia loc.

Dell'Aqua se așeză în scaunul cu spătar înalt din spatele biroului cu călugărul în fața lui.

— Nimeni n-a fost rănit, mulțumim Domnului. În câteva zile o să fie ca nouă, din nou.

— Și Misiunea voastră?

— Neatinsă, răspunse călugărul cu o satisfacție vizibilă. Au fost incendii peste tot în jurul nostru, după cutremur, dar noi n-am fost atinși. Domnul a vegheat asupra noastră.

Apoi adăugă criptic:

— Am auzit că păgânii au ucis alți păgâni în castel, noaptea trecută.

— Da, unul dintre cei mai importanți convertiți de-ai noștri, doamna Maria, a fost ucisă în învălmășală.

— Ah, da. Am primit și eu știri. "Ucide-l, Yoshinaka", a spus doamna Maria și-a pornit baia de sânge. Am auzit că a încercat chiar ea să ucidă câțiva, înainte să se sinucidă.

Dell'Aqua roși.

— Nu înțelegi nimic despre japonezi după atâta timp și vorbești totuși puțin limba lor.

— Înțeleg erezia, prostia, omorul și amestecul în treburile politice și vorbesc limba păgânilor foarte bine. Înțeleg o mulțime despre acești păgâni.

— Dar nu și purtările lor.

— Cuvântul Domnului nu cere asta. El *este Cuvântul*. Ah, da. Înțeleg și adulterul. Ce crezi despre adulter și despre târfe, Eminentă?

Ușa se deschise și Soldi îi întinse lui Dell'Aqua scrisoarea Papei, apoi îi lăsă singuri.

Părintele Inspector îi dădu hârtia călugărului, gustându-și victoria.

— Acesta este de la Sfinția Sa. A sosit ieri printr-un mesager special din Macao.

Călugărul luă ordinul papal și-l citi. Acesta hotăra, cu încuviințarea specială a regelui Spaniei, că toți preoții de toate ordinele religioase, trebuiau ca în viitor să călătorească spre Japonia numai via Lisabona, Goa și Macao și că tuturor le era oprit, sub pedeapsa cu excomunierea imediată, să plece de la Manilla direct în Japonia și, în cele din urmă, că toți preoții, alții decât cei iezuiți, trebuiau să părăsească Japonia de îndată, mergând la Manilla, de unde puteau să se întorcă în Japonia dacă superiorii lor doreau, dar numai via Lisabona, Goa și Macao.

Fratele Perez cercetă sigiliul, semnătura și data, reciti atent ordinul,

apoi răsă batjocoritor și aruncă scrisoarea pe masă.

— Nu cred.

— Este un ordin de la Sfinția Sa...

— Este o altă erezie împotriva Frației Domnului, împotriva noastră, sau a altor propovăduitori care poartă cuvântul Domnului printre păgâni. Cu ajutorul ăstuia ni se închide Japonia pentru totdeauna, pentru că portughezii, sprijiniți de anumiți oameni, vor amâna la nesfârșit și nu ne vor da niciodată permise de trecere. *Dacă* documentul ăsta este adevărat, nu face decât să dovedească ce spun de ani de zile: iezuiții pot fi mai presus chiar și decât Vicarul lui Iisus din Roma!

Dell'Aqua își stăpâni mânia.

— Ți se poruncește să pleci, sau ai să fii excomunicat.

— Amenințările iezuite sunt fără rost, Eminență. Nu vorbiți cu limba Domnului. Niciodată n-ați făcut-o și niciodată n-o s-o faceți. Nu sunteți oștenii lui Cristos. Serviți un Papă, Eminență, un om. Sunteți politicieni, oameni ai pământului, oameni ai cărnii, cu mătăsurile voastre păgâne și pământuri și putere și bogății și influență. Domnul Iisus Cristos a venit pe pământ sub înfățișarea unui om simplu, care se scărpină și umbla desculț și puțea. N-am să plec niciodată și nici Frații mei.

De când se știa, Dell'Aqua nu fusese niciodată atât de furios.

— Ai – să – părăsești – Japonia!

— Jur pe Dumnezeu că n-am s-o fac, dar aceasta este ultima dată când vin aici. Dacă vrei să vorbești cu mine în viitor, vino la sfânta noastră Misiune. Vino și slujește-le săracilor și bolnavilor și bătuților de soartă, așa cum a făcut Cristos. Spală-le picioarele așa cum a făcut El și salvează-ți sufletul înainte de a fi prea târziu.

— Ți se poruncește sub pedeapsa cu excomunicarea să părăsești Japonia de îndată.

— Hai, Eminență, nu sunt excomunicat și n-am să fiu niciodată. Desigur că primesc documentul, numai să nu fie expirat. E datat "septembrie 16, 1598", aproape doi ani în urmă. Trebuie să fie verificat. E mult prea important ca să fie primit așa, de îndată. Asta o să ia cel puțin patru ani.

— Desigur că nu e expirat!

— Greșești. Dumnezeu mi-e martor, eu cred că este. În câteva săptămâni, cel mult luni, o să avem în sfârșit un arhiepiscop al Japoniei. Un episcop spaniol! Scrisorile pe care le-am primit din Manilla, spun că mandatul regal este așteptat din clipă în clipă.

— Cu neputință! Acesta este teritoriu portughez și provincia *noastră*.

— A fost portughez. A fost iezuit. Dar asta s-a schimbat acum. Cu ajutorul Fraților și sprijin sfânt, regele Spaniei l-a răsturnat pe Generalul vostru din Roma.

— Asta-i o prostie. Minciuni și zvonuri. Pe sufletul tău nemuritor! Supune-te poruncilor vicarului lui Cristos!

— Am s-o fac. Am să-i scriu astăzi. Îți făgăduiesc. Între timp așteaptă un episcop spaniol, un vicerege spaniol și-un nou căpitan al Corabiei Negre, tot un spaniol. Și asta e parte din mandatul regal. Și noi avem prieteni în locuri sus-puse care i-au înfrânt, în cele din urmă, pe iezuiți odată pentru totdeauna. Mergi cu Dumnezeu, Eminență.

Fratele Perez se ridică în picioare, deschise ușa și plecă.

În încăperea cealaltă părintele Soldi îl privi depărtându-se, apoi intră grăbit înapoi în cameră. Însăpăimântat de culoarea chipului lui Dell'Aqua, se grăbi către carafă și turnă puțin coniac.

— Eminență?

Dell'Aqua scutură din cap și continuă să privească fără să vadă, în depărtare. În ultimii trei ani veniseră întruna vești neliniștitoare de la trimișii lor la curtea lui Filip al Spaniei, la Madrid, despre influența crescândă a dușmanilor Ordinului lui Iisus.

— Nu-i adevărat, Eminență. Spaniolii nu pot veni aici. Nu poate fi

adevărat.

— Poate fi. Ușor, prea ușor.

Dell'Aqua atinse ordinul papal.

— Acest Papă poate să fie mort acum, Generalul nostru, mort, chiar și regele Spaniei... Între timp...

Se ridică în picioare în toată înălțimea sa.

— Între timp ne pregătim pentru cei mai rău și ne vom ruga pentru ajutor și vom face tot ce suntem în stare. Trimite-l pe Fratele Michael să-l aducă pe Kiyama aici, de îndată.

— Da, Eminență, dar Kiyama n-a fost niciodată aici până acum. E puțin probabil să vină acum.

— Spune-i lui Michael să folosească orice cuvânt pe care-l crede de cuviință. Dar trebuie să-l aducă pe Kiyama aici înainte de apusul soarelui. După aceea trimite știrile despre război lui Martin, de îndată, să fie, tot de îndată, înștiințat Toranaga. Scrie-i tu amănuntele, dar vreau să-i trimit și eu o scrisoare cifrată odată cu ele. Apoi trimite pe cineva să-l aducă pe Ferriera aici.

— Da, Eminență. Cât despre Kiyama, desigur că Michael n-o să fie în stare...

— Spune-i lui Michael să-i poruncească să vină aici în numele lui Dumnezeu, dacă e necesar. Suntem oșteni ai lui Cristos și pornim la război, la războiul Domnului. Grăbește-te.

CAPITOLUL 59

— Anjin-san?

Blackthorne își auzi numele în vis. Venea de foarte departe, cu ecouri nesfârșite.

— Hai, răspunse.

Apoi își auzi numele repetat și o mână îl atinse, ochii i se deschiseră și izbutiră să vadă în lumina slabă a zorilor. Simțurile i se deșteptară și se ridică. Doctorul era din nou ingenuncheat lângă patul său. Kiritsubo și Ochiba stăteau în apropiere, privind țintă la el. Samurai în gri erau peste tot în încăperea largă. Felinare cu ulei licăreau cald.

Doctorul îi vorbi din nou. Urechile încă îi mai țiuiau, și vocea pe care o auzea era slabă, dar nu se înșela, putea să audă din nou. Fără să vrea mâinile i se ridicară către urechi și le apăsă. De îndată durerea explodă în capul său iscând scânteii și lumini colorate și o durere violentă.

— Îmi pare rău, mormăi și așteptă ca suferința să înceteze, dorind să înceteze. Îmi pare rău, urechile dor, *neh?* Dar, acum aud, înțelegi, doctor-san? Aud acum puțin. Iartă-mă, ce-ai spus?

Privi buzele omului, ca să-și ajute auzul.

— Doamna Ochiba și Kiritsubo-sama vor să știe cum te simți.

— Ah!

Blackthorne le privi. Băgă de seamă că erau îmbrăcate oficial. Kiritsubo purta un veșmânt complet alb cu excepția unei eșarfe verzi, pe cap. Chimonoul lui Ochiba era verde întunecat, fără desene sau ornamente, iar eșarfa ei albă ca laptele.

— Mai bine, mulțumesc, spuse cu sufletul tulburat de atât alb. Apoi văzu lumina de afară și înțelese că era aproape ziuă și nu seară.

— Doctor-san, te rog, dormit o zi și-o noapte?

— Da, Anjin-san. O zi și-o noapte. Te rog întinde-te.

Doctorul luă încheietura mâinii lui Blackthorne între degetele sale lungi și apăsă ca să simtă pulsul, ascultând cu vârful degetelor cele nouă pulsuri, trei la suprafață, trei la mijloc și trei adânc, după cum cerea medicina chineză din timpuri imemorabile. Toți din încăperea așteptau diagnosticul. Doctorul dădu din cap mulțumit.

— Totul pare bine, Anjin-san. Nu dureri rele, înțelegi? Multă durere cap, *neh?*

Se întoarce și explică mai amănunțit doamnelor Ochiba și Kiritsubo.

— Anjin-san, spuse Ochiba, astăzi funeraliile Mariko-sama. Înțelegi "funeralii"?

— Da, doamnă.

— Bine. Funeraliile ei, îndată după răsărit. Este privilegiul domniei-tale să mergi, dacă dorești, înțelegi?

— Da. Cred că da. Da, vă rog, merg și eu.

— Foarte bine.

Ochiba vorbi doctorului, cerându-i să aibă mare grijă de pacientul său, după care, cu o plecăciune politicoasă către Kiritsubo și un zâmbet către Blackthorne, plecă. Kiri așteptă până ea se îndepărtă.

— E bine, Anjin-san?

— Capul rău, doamnă. Îmi pare rău.

— Te rog să mă ierți. Voiam să-ți mulțumesc, înțelegi?

— Datoria, numai datoria. N-am izbutit. Mariko-sama, moartă, *neh?*

Kiri se înclină în fața lui în semn de cinstire.

— Ai izbutit! Oh, da, ai izbutit, îți mulțumesc, Anjin-san. Pentru ea și pentru mine și pentru ceilalți. Spun multe mai târziu, îți mulțumesc.

Apoi și ea plecă.

Blackthorne încercă să-și adune puterile și se ridică în picioare. Capul îl dorea cumplit, făcându-l să vrea să țipe. Își strânse buzele într-o linie subțire, cu pieptul străpuns de dureri îngrozitoare, cu stomacul arzând. După un timp, amețea trecu, dar îi făsă un gust scârbos în gură. Își mișcă picioarele înainte și pași până la fereastră, apucându-se de pervaz, luptându-se să nu verse. Așteptă, apoi începu să pășească în sus și-n jos, dar asta nu îndepărtă durerea din cap, sau amețea.

— Eu, bine, mulțumesc, spuse și se așeză din nou, recunoscător.

— Uite, bea asta. Face mai bine. Întărește *hara*.

Doctorul avea un zâmbet nevinovat. Blackthorne bău și icni, căci fiertura mirosea ca găinațul de pasăre amestecat cu alge mucegăite și frunze putrezite într-o zi fierbinte de vară. Gustul era și mai rău.

— Bea, curând mai bine, te rog să mă ierți.

Blackthorne icni din nou, dar se strădui să bea.

— Curând mai bine, te rog să mă ierți.

Slujnice sosiră și-l pieptănară și-i aranjară părul. Un bărbier îl bărbieri. Prosoape calde fură aduse pentru mâini și față și se simți mult mai bine, dar durerea din cap rămase. Alți servitori îl ajutară să se îmbrace în chimonoul oficial și tunica cu umeri largi ca niște aripi și îi întinseră o sabie nouă, scurtă.

— Dar, stăpâne. Dar de la Kiritsubo-sama, spuse o slujnică.

Blackthorne o primi și o înfipse în cingătoare împreună cu sabia cea lungă, cea pe care i-o dăduse Toranaga, cu mânerul numai așchii și aproape fărămat unde izbise cu el în zăvoare. Își aminti cum Mariko stătuse cu spatele lipit de ușă, apoi nimic până în clipă în care se găsisse îngenuncheat deasupra ei, privind-o cum moare. După aceea nimic până acum.

— Îmi pare rău, acesta este donjonul, *neh?* spuse căpitanului uniformelor gri.

— Da, Anjin-san.

Căpitanul se înclină politicos, îndesat ca o maimuță și la fel de primejdios.

— De ce sunt aici, te rog?

Căpitanul zâmbi și își ținu politicos respirația.

— Seniorul General a poruncit.

— Dar de ce aici?

Samuraiul spuse:

— Au fost poruncile seniorului General. Vă rog să mă iertați,

înțelegeți?

— Da, mulțumesc, spuse obosit Blackthorne.

Când fu în sfârșit gata, se simțea îngrozitor. Puțin *cha* îl ajută pentru un timp, dar greața îl învăluie din nou și el vărsă într-un vas pe care un servitor îl ținu pentru el, simțindu-și pieptul și capul străpuns de ace înroșite la fiecare spasm.

— Îmi pare rău, spuse doctorul răbdător. Iată, vă rog, beți.

Mai bău din acel amestec, dar asta nu îl ajută.

Zorile se întindeau pe cer. Slujnicele îl înconjură ajutându-l să se ridice, și ieși din încăperea mare cu străjile înaintea lui și ceilalți urmându-i. Coborâră pe scări până în curtea interioară. Alte străji așteptau lângă un palanchin. Se urcă în el, recunoscător. La o poruncă din partea căpitanului samurailor în uniforme gri, hamalii ridicară palanchinul și, cu străjile înconjurându-l protectoare, se alătură procesiunii de litiere, samurai și doamne, care șerpuia afară din castel. Toți erau îmbrăcați cât putuseră de bine. Unele dintre femei purtau chimonouri sobre, cu eșarfe albe, altele îmbrăcăminte albă, cu excepția unei eșarfe colorate.

Blackthorne era conștient că era privit. Se prefăcu că nu bagă de seamă și încercă să-și țină spatele drept și să nu i se citească nimic pe față, rugându-se ca greața să nu-l învăluie iar și să-l facă de rușine. Durerea se întea.

Cortegiul se strecură printre întăriturile castelului, pe lângă mii de samurai așezați în șiruri tăcute. Nimeni nu fu oprit, nici un fel de hârtie nu fu cerută. Cortegiul trecu pe lângă fiecare punct de pază, pe lângă grilaje ridicate și de-a curmezișul celor cinci șanțuri, fără să fie oprit. Odată trecuți de poarta principală, în afara fortificațiilor, băgă de seamă că samurarii săi deveniră mult mai îngrijorați, ochii lor cercetând fiecare trecător, ținându-se mai aproape de el, păzindu-l cu foarte mare grijă. Asta îi mai potoli neliniștea. Nu uitase că era un om însemnat. Procesiunea se încolăci peste un platou, trecu peste un pod, apoi se opri în piața de pe malul râului.

Locul era cam de trei sute de pași pe cinci sute. În centrul lui era o groapă pătrată cu latura de cincisprezece pași și adâncă de cinci, plină cu lemne. Deasupra gropii era ridicat un acoperiș înalt, îmbrăcat în mătase albă și de jur împrejurul lui erau pereți din pânză albă, atârnată de bețe de bambus care erau îndreptate drept către răsărit, apus, miazănoapte și miazăzi, cu o poartă mică de lemn în mijlocul fiecărui perete.

— Porțile sunt pentru suflet, ca să treacă prin ele, Anjin-san, în zborul lui către ceruri, îi spusese Mariko la Hakoné.

— Hai să mergem să înotăm, sau să vorbim despre altele, despre lucruri fericite.

— Da, desigur, dar mai întâi, te rog, lasă-mă să termin, deoarece acesta este un lucru foarte fericit. Funeraliile noastre sunt mult prea importante pentru noi și trebuie să înveți despre ele Anjin-san, *neh?* Te rog.

— În regulă. Dar de ce patru porți? De ce nu doar una?

— Sufletul trebuie să poată alege. Asta-i înțelept – oh, suntem foarte înțelepți, *neh?* Nu ți-am spus astăzi că te iubesc? Suntem un popor foarte înțelept, căci îngăduim sufletului să aleagă. Cele mai multe suflete aleg poarta dinspre miazăzi, Anjin-san. Asta-i cea importantă, unde se află mese cu smochine uscate, rodii proaspete și alte fructe, ridichi și alte legume și mănunchiuri de lăstari de orez, dacă anotimpul e cei potrivit. Și întotdeauna un bol cu orez proaspăt gătit, Anjin-san. Asta-i foarte important. Vezi, sufletul s-ar putea să dorească să mănânce înainte de plecare.

— Dacă o să fiu eu, pune un fazan fript, sau...

— Îmi pare rău, fără carne. Nici măcar pește. Suntem foarte serioși în privința asta, Anjin-san. Și, de asemenea, pe masă o să se afle un mic vas cu cărbuni, arzând frumos lemn prețios și uleiuri scumpe, ca să facă totul să miroasă plăcut.

Blackthorne simți ochii umplându-i-se de lacrimi.

— Vreau ca funeraliile mele să fie în zori, spusese întotdeauna atât de senină. Îmi plac zorii cel mai mult. Și dacă ar putea fi, de asemenea, toamna...

Dragostea mea, se gândi, ai știut întotdeauna că nu va mai fi o toamnă.

Litiera lui se opri pe locul de onoare, în primele rânduri din centru și se afla destul de aproape ca să zărească stropi pe fructele udate cu apă. Totul era acolo după cum îi spusese ea. De jur împrejur erau sute de palanchine și piața era plină cu mii de samurai și doamnele lor, sosiți pe jos, toți tăcuți și nemișcați. Îl recunosc pe Ishido și alături de el, pe Ochiba. Nici unul nu se uită la el. Stăteau în litierile lor somptuoase și priveau la pereții albi de pânză care ondulau în adierea blândă. Kiyama stătea de partea cealaltă, lângă Ochiba, Zataki în apropiere, cu Ito. Litiera închisă a lui Onoshi se afla, de asemenea, acolo. Toți aveau rânduri de străji. Samuraii lui Kiyama purtau cruci. Și ai lui Onoshi.

Blackthorne privi în jur, căutându-l pe Yabu, dar nu-l putu găsi nicăieri, după cum nu era de găsit nici un samurai în uniformă maro, sau o față prietenoasă. Kiyama se uită la el, cu un chip de piatră și când Blackthorne îi văzu ochii, se bucură că avea străji. Totuși se înclină ușor, dar privirea nemișcată a lui Kiyama nu se schimbă și nici nu i se răspunse la gestul său politic. După o clipă Kiyama se uită în altă parte și Blackthorne răsufle mai ușurat.

Sunetul tobelor și clopotelor, al metalului lovit de metal, sfâșia aerul. Discordant. Pătrunzător. Toți ochii se îndreptară către poarta principală a castelului. De sub arcada ei, ca o gură larg căscată, ieși un palanchin împodobit, purtat de opt preoți *shinto*, un preot de rang înalt stând în el ca un Buddha sobru. În fața și înapoia acestei litiere alți preoți izbeau tobe de metal și după ei urmau două sute de preoți budiști în tunici portocalii și alți preoți *shinto* îmbrăcați în alb și apoi catafalcul ei.

Catafalcul era bogat și acoperit, în întregime alb, iar ea era îmbrăcată în alb și sprijinită șezând cu capul ușor înainte, cu fața fardată și părul meticulos aranjat. Zece samurai în uniforme maro îl purtau. Înaintea catafalcului doi preoți tineri aruncau mici petale de trandafir din hârtie, pe care vântul le lua și le împrăștia, însemnând că viața era la fel de efemeră ca o floare, iar în urma lor doi preoți trăgeau două sulite cu vârful în țărână, arătând că ea fusese samurai și la fel de tare în împlinirea datoriei ei ca și lamele de oțel. După ei veneau patru preoți cu torțe neaprinse. Urma Saruji, fiul ei, cu fața la fel de albă ca și chimonoul, apoi Kiritsubo și doamna Sazuko, amândouă în alb, cu părul lăsat liber, înfășurat doar în văluri transparente, verzi. Părul fetei cobora dincolo de brâu, al lui Kiri era și mat lung. După aceea era un loc gol și apoi veneau rămășițele garnizoanei lui Toranaga. Unii dintre samurarii în uniforme maro erau răniți și mulți șchiopătau.

Blackthorne o vedea doar pe ea. Părea adâncită în rugăciuni și nu se vedea nici un semn pe chipul ei. Se ținu cât putu de drept, știind câtă cinstire însemna pentru ea această ceremonie publică, cu Ishido și Ochiba ca participanți de onoare, dar asta nu-i ușură suferința.

Timp de mai bine de o oră marele preot rosti incantații și tobele răsunară. Apoi, în tăcerea bruscă, Saruji înaintă, luă o torță stinsă și merse către toate cele patru porți, la răsărit, apus, miazănoapte și miazăzi, ca să se încredințeze că nu exista nici o piedică în calea sufletului.

Blackthorne băgă de seamă că băiatul tremura și își ținea ochii plecați în timp ce se îndrepta către catafalc. Ridică șnurul alb legat de el și îi conduse pe purtători prin poarta de la miazăzi. Litiera fu așezată cu grijă pe lemne. O altă incantație solemnă, apoi Saruji atinse torța îmbibată în ulei de cărbunii din vas. Flăcările izbucniră deîndată. El șovăi, se întoarse singur prin poarta dinspre miazăzi și aruncă torța pe rug. Lemnul îmbibat cu ulei se aprinse. Deveni iute o vâlvătaie. Curând, flăcările se ridicară la

zece picioare înățime. Saruji fu nevoit să se tragă înapoi din cauza căldurii, apoi aduse lemne aromate și uleiuri și le aruncă pe foc. Acoperișul uscat iască explodă. Pereții de pânză luară foc. Acum, întreaga groapă era un amestec de flăcări tunătoare, răsucindu-se, trosnind nedomolite.

Stâlpii acoperișului se prăbușiră. Un oftat trecu printre privitori. Preoții înaintară și mai puseră lemn pe rug și flăcările se ridicară mai înalte, fumul răsucindu-se în valuri. Acum doar cele patru mici porți rămaseră în picioare. Blackthorne văzu căldura încingându-le. Apoi și ele izbucniră în flăcări.

Ishido, cel mai de seamă dintre privitori, ieși din palanchin și păși înainte făcând ofranda rituală de lemn prețios. Se înclină cu multă politețe și se așeză din nou în litieră. La porunca sa hamalii îl ridicară și se îndreptă înapoi către castel. Ochiba îl urmă. Alții începură să plece.

Saruji se înclină către flăcări pentru o ultimă dată. Se întoarse și se îndreptă către Blackthorne. Se opri în fața lui și se înclină din nou.

— Mulțumesc, Anjin-san, spuse el.

Apoi se depărtă cu Kiri și doamna Sazuko.

— Totul s-a terminat, Anjin-san, spuse căpitanul uniformelor gri cu un zâmbet. *Kami* în siguranță acum. Mergem la castel.

— Așteaptă, te rog.

— Îmi pare rău, poruncă, *neh?* spuse căpitanul neliniștit, ceilalți strângându-se mai aproape.

— Te rog, așteaptă.

Nepăsător la neliniștea lor, Blackthorne ieși din litieră, aproape orb de durere. Samuraii se împrăștiară acoperindu-l. Înaintă către masă și culese câteva dintre micile bucăți de lemn de camfor și le aruncă în vâlvătaie. Nu putea vedea nimic prin perdeaua de flăcări.

— *In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti*, murmură binecuvântarea, făcând un mic semn al crucii.

Apoi se întoarse și se depărtă de foc.

***

Când se trezi, capul său era mult mai bine, dar se simțea golit. Durerea surdă încă pulsa în spatele tâmpelor și de-a curmezișul frunții.

— Cum te simți, Anjin-san? spuse doctorul cu zâmbetul său care-i dezgolea dinții, cu vocea încă slabă pentru bolnav. Dormit multă vreme.

Blackthorne se ridică într-un cot și se holbă somnoros la umbrele soarelui. Trebuie să fie aproape cinci după-amiază, se gândi. Am dormit mai bine de șase ore.

— Dormit toată ziua, *neh?*

Doctorul zâmbi.

— Toată ziua de ieri și noaptea și toată ziua de astăzi, înțelegi?

— Înțeleg, da.

Blackthorne se întinse pe spate cu o urmă de sudoare pe piele. Bine, își spuse. Cel mai bun lucru pe care îl puteam face. Nu-i de mirare că mă simt mai bine.

Patul său cu saltele moi era acum pe trei laturi ascuns vederii de paravane scumpe, panouri pictate cu peisaje și imagini marine și încrustate cu fildeș. Razele soarelui pătrundeau prin ferestrele din față și muștele roiau, camera era largă, plăcută și liniștită. Afară se auzeau sunetele castelului, amestecate cu tropotele cailor cu copitele nepotcovite, cu zornăitul zăbalelor. Briza ușoară aducea mirosul fumului. Nu știu dacă aș vrea să fiu ars, se gândi. Dar, ia stai, nu-i asta mai bine decât să fii pus într-o cutie și îngropat și apoi, viermii... Oprește-te! își porunci, simțindu-se alunecând în jos. N-ai de ce să-ți faci griji. *Karma e karma* și când ai să mori, ai să mori și n-ai să mai știi nimic atunci și nimic e mai bine decât să te îneci, umplându-te de apă, cu trupul umflându-se și crabii... Oprește-te!

— Beți, vă rog.

Doctorul îi mai dădu din amestecul scârbos. El icni, dar îl bău.

— *Cha*, vă rog.

Slujinica îi turnă și el mulțumi. Era o femeie cu față rotundă, de vârstă mijlocie, cu ochii ca două crăpături și un zâmbet gol, nemișcat. După trei cești, gura sa începuse să fie suportabilă.

— Vă rog, Anjin-san, cum urechile?

— La fel. Încă departe, departe, înțelegi? Foarte departe.

— Înțeleg. Mâncați, Anjin-san?

O tavă mică era pregătită cu orez și supă și pește prăjit pe cărbune. Încă îi era greață, dar își aminti că nu mâncase nimic de două zile, așa că se strădui să înghită puțin orez și bău supa de pește. Asta îi făcu bine la stomac și el mai mâncă și, termină totul, folosind bețișoarele ca o prelungire a degetelor, fără un efort vizibil.

— Mulțumesc. Foame.

— Da, spuse doctorul.

Puse un săculeț cu ierburi pe masa joasă de lângă pat.

— Faceți *cha* cu astea, Anjin-san. O dată pe zi până când se termină, înțelegeți?

— Da, mulțumesc.

— A fost o mare cinste să vă slujesc.

Făcu un semn slujniciei, care luă tava goală și după altă plecăciune, porni în urma ei ieșind pe aceeași ușă interioară. Blackthorne rămase singur. Se întinse la loc în așternut, simțindu-se mult mai bine.

— Mi-a fost doar foame, spuse cu voce tare.

Purta doar o pânză în jurul șoldurilor. Hainele sale de ceremonie erau într-o grămadă dezordonată, cum le lăsase și asta îl surprinse, deși un chimonou curat, de culoare maro, se afla alături de săbii. Se lăsă pradă gândurilor, apoi dintr-o dată simți o prezență străină. Nesigur, se săltă și privi în jur, apoi se ridică în genunchi și se uită pe deasupra paravanului și înainte să-și dea seama, era în picioare, cu capul crăpându-i de durere din cauza mișcării bruște, de panică, căci îl văzuse pe iezuitul japonez cu tonsură privindu-l, îngenunchiat nemișcat lângă ușa principală, cu un crucifix și un șirag de mătânii în mână.

— Cine ești? întrebă prin valul de durere.

— Sunt Fratele Michael, *senhor*.

Ochii negri-cărbune nu clipiră. Blackthorne se depărtă de paravane și se apropie de săbii.

— Ce vrei de la mine?

— Am fost trimis să vă întreb cum vă simțiți, zise Michael liniștit, într-o portugheză limpede, deși cu accent.

— De cine?

— De seniorul Kiyama.

— Dintr-o dată Blackthorne își dădu seama că erau complet singuri.

— Unde sunt gărzile mele?

— Nu mai aveți, *senhor*.

— Desigur că am. Am douăzeci de samurai în gri. Unde sunt samurarii mei?

— Nu era nici unul aici când am ajuns, *senhor*. Îmi pare rău, încă dormeați atunci.

Michael făcu semn grav către ușă.

— Poate i-ați putea întreba pe samurarii aceia.

Blackthorne își ridică sabia.

— Te rog, dă-te la o parte din ușă.

— Nu sunt înarmat, Anjin-san:

— Totuși nu te apropia de mine. Popii mă fac nervos.

Ascultător, Michael se ridică în picioare și se depărtă cu același calm enervant. Afară doi samurai în gri își treceau timpul aplecați peste balustrada scârilor.

— Bună ziua, spuse Blackthorne politios, nerecunoscând pe nici unul

dintre ei.

Nici unul nu se înclină.

— Bună ziua, Anjin-*san*, răspunse unul.

— Vă rog, unde sunt celelalte gărzii?

— Toate gărzile luate la Ora Iepurelui, în dimineața asta. Înțelegi "Ora Iepurelui"? Nu suntem gărzile tale, Anjin-*san*. Acesta este postul nostru obișnuit.

Blackthorne simți sudoarea rece scurgându-i-se de-a lungul spatelui.

— Gărzile luate? Cine poruncit?

Amândoi samuraii râseră. Cel mai înalt spuse:

— Aici, în donjon, Anjin-*san*, numai seniorul General dă porunci, sau doamna Ochiba. Cum te simți acum?

— Mai bine, mulțumesc.

Celălalt samurai strigă ceva. În câteva clipe, dintr-o încăpere ieși un ofițer urmat de patru samurai. Era tânăr și mândru. Văzându-l pe Blackthorne, ochii i se luminară.

— Ah, Anjin-*san*, cum te simți?

— Mai bine, mulțumesc. Te rog să mă ierți, dar unde sunt gărzile?

— Mi s-a poruncit să-ți spun, când te vei trezi, că trebuie să te întorci la corabia dumată. Aici este permisul.

Căpitanul scoase o hârtie din mânecă și i-o dădu și arată batjocoritor cu degetul către Michael.

— Asta trebuie să-ți fie călăuză.

Blackthorne încercă să-și pună mintea la lucru, ceva striga acolo "primejdie".

— Da, mulțumesc. Dar mai întâi trebuie văzut senior Ishido. Foarte important.

— Îmi pare rău, poruncile sunt să te întorci la corabie de îndată ce te trezești, înțelegi?

— Da. Te rog să mă ierți, dar foarte important eu văd senior Ishido. Te rog, spune-i căpitanului dumată. Acum. Trebuie văd senior Ishido înainte plecat. Foarte important. Îmi pare rău.

Samuraiul se scărpină la semnele de vărsat din bărbie.

— Am să întreb. Te rog, îmbracă-te.

Porni plin de importanță, spre ușurarea lui Blackthorne. Cei patru samurai rămăseră. Blackthorne se întoarse și se îmbracă iute. Ei îl păziră. Preotul așteptă pe coridor.

Ai răbdare, își spuse. Nu te gândi și nu-ți face griji. E o greșeală, nimic nu s-a schimbat. Ai încă toată puterea pe care ai avut-o.

Își puse amândouă săbiile în brâu și bău restul ceaiului. Apoi văzu permisul. Hârtia avea pecete și era acoperită cu simboluri mărunte. Nu te poți înșela în privința asta, își spuse, chimonoul cel nou era deja asudat.

— Hei, Anjin-*san*, spuse unul dintre samurai, am auzit că ai ucis cinci *ninja*. Foarte, foarte bine, *neh?*

— Îmi pare rău, numai doi, poate trei.

Blackthorne își răsuci capul dintr-o parte în cealaltă ca să scape de durere și amețală.

— Am auzit că au murit cincizeci și șapte de *ninja*, o sută și șaptesprezece samurai în uniforme maro, așa e?

— Nu știu, îmi pare rău.

Căpitanul se întoarse.

— Poruncile domniei-tale sunt să mergi la corabie, Anjin-*san*. Acest preot îți va fi călăuză.

— Da, mulțumesc, dar mai întâi, te rog să mă ierți, trebuie văzut doamna Ochiba. Foarte, foarte important. Te rog, cere-i căpitanului...

Căpitanul se răsuci către Michael și vorbi răgușit și foarte repede.

— *Neh?*

Michael se înclină netulburat și se întoarse către Blackthorne.

— Îmi pare rău, *senhor*. El spune că superiorul său îl va întreba pe

superiorul său, dar între timp domnia-voastră trebuie să plecați de îndată și să mă urmați la galeră.

— *Ima!* adăugă căpitanul plin de importanță.

Blackthorne știa că era mort. Se auzi spunând:

— Mulțumesc, căpitane. Unde străjile mele, te rog?

— Nu ai nici un fel de străji.

— Te rog, trimite de pe corabie. Te rog, adu-mi vasalii mei de la...

— Poruncă mergi corabie acum! Înțelegeți, *neh?*

Cuvintele erau nepoliticoase și foarte ferme.

— Pleacă corabie, adăugă căpitanul cu un zâmbet strâmb, așteptând ca Blackthorne să se încline primul.

Blackthorne băgă de seamă și totul deveni un coșmar, totul se mișca încet și încețoșat și el dorea cu disperare să se golească și să șteargă sudoarea de pe chip și să se încline, dar era sigur că acest căpitan abia îi va răspunde, poate nici chiar cu politețea trebuincioasă și nicidecum ca unui egal, așa că el va fi rușinat în fața tuturor. Era limpede că fusese trădat și vândut vrăjmașilor creștini, că Kiyama și Ishido și preoții erau parte din trădare și pentru vreun motiv oarecare, oricare ar fi fost prețul, nu mai avea acum altceva de făcut decât să-și șteargă sudoarea și să se încline și să plece, iar ei îl așteptau.

Apoi Mariko fu lângă el și-și aminti groaza ei și tot ceea ce-i spusese și tot ceea ce făcuse și tot ceea ce-l învățase. Își forță mâna să se așeze pe mânerul sfărâmat al sabiei, își depărtă provocator picioarele, știind că soarta-i era hotărâtă, *karma* era statornicită și că dacă avea să moară, mai bine să moară acum, cu mândrie, decât mai târziu.

— Sunt John Blackthorne, Anjin-*san*, spuse el, neclintit în hotărârea luată, aceasta dându-i o putere stranie și grosolănia de care era nevoie, general al corăbiilor seniorului Toranaga. Toate corăbiile. Samurai și *hatamoto*. Cine ești tu?

Căpitanul roși.

— Saigo Massakatsu din Kaga, căpitan din garnizoana seniorului Ishido.

— Sunt *hatamoto*. Tu ești *hatamoto*? întrebă Blackthorne și mai grosolan, fără ca măcar să ia în seamă numele potrivnicului său, văzându-l doar cu limpezime nemăsurată, ireală, deslușind fiecare por, fiecare fir de păr, fiecare pată de culoare din ochii dușmănoși, negri, fiecare păr de pe dosul mâinii ce ținea mânerul sabiei.

— Nu, nu *hatamoto*.

— Ești samurai, sau *ronin*?

Ultimul cuvânt șuieră și Blackthorne simți bărbații din spatele lui, dar nu-i păsa. Îl privea doar pe căpitan, așteptând pentru lovitura neașteptată, mortală, care aduna toată *hara-gei*, toată energia interioară și se pregăti să întoarcă lovitura cu o forță la fel de zdrobitoare, pentru o moarte onorabilă și astfel să-și învingă dușmanul. Spre uluirea lui văzu ochii căpitanului schimbându-se și omul se înfioră și se înclină adânc și umil. Rămase aplecat, fără apărare.

— Vă rog... vă rog să-mi iertați proastele purtări. Eu... eu am fost *ronin*, dar seniorul General mi-a mai dat o șansă. Vă rog, iertați-mi proastele purtări, Anjin-*san!*

Vocea-i era plină de rușine. Era totul ireal și Blackthorne era încă pregătit să lovească, așteptându-se să trebuiască să lovească, așteptând moartea și nu victoria. Privi la ceilalți samurai. Ca un singur om, ei se înclinară și rămaseră așa, alături de căpitanul lor, dovedindu-i victoria.

După o clipă Blackthorne se înclină țeapăn, dar nu ca un egal. Ei rămaseră plecați până când el se întoarse și porni pe coridor, cu Michael în urma lui, spre treptele principale, în josul lor și în curtea interioară. Nu mai simțea nici o durere acum. Era înconjurat de o uriașă aură. Samuraii în gri îl priveau și grupul de samurai, care îl escorta pe el și pe Michael către primul punct de control, se ținu grijuliu departe de sabia lui. Un om fu

trimis grabnic înainte.

La următorul punct de control noul ofițer se înclină politicos ca de la egal la egal și Blackthorne se înclină la rândul său. Permisul lui fiind examinat cu grijă, o altă escortă îl luă până la următorul punct de control, unde totul se repetă. De acolo, peste șanțul interior și peste următorul. Nimeni nu se amestecă în treburile lui. Samuraii abia dacă-i dădeau atenție.

Treptat băgă de seamă că durerea slăbise mult. Sudoarea se uscaseră. Își desfăcu degetele de pe mânerul sabiei și le mișcă un timp. Se opri la o fântână construită într-un perete și bău și se stropi cu apă pe cap.

Samurarii care-l însoțeau se opriră și-l așteptară politicoși și în tot acest timp el încerca să înțeleagă de ce pierduse bunăvoința lui Ishido și a doamnei Ochiba. Nimic nu s-a schimbat, se gândi agitat. Privi în sus și-l văzu pe Michael privind-l.

— Ce dorești?

— Nimic, *senhor*, spuse acesta politicos.

Apoi un zâmbet plin de căldură se întinse pe fața lui.

— Ah, *senhor*, mi-ați făcut un mare bine acolo, făcându-l pe acel *cabrón* prost-crescut să-și bea propria urină. Oh, a fost atât de plăcut de privit. Îți mulțumesc, adăugă în latină.

— N-am făcut nimic pentru dumneata, răspunse Blackthorne în portugheză, nedorind să vorbească latina.

— Da. Dar fie ca pacea Domnului să fie asupra domniei-voastre. Aflați că Dumnezeu lucrează în nebănuite feluri. A fost un serviciu făcut tuturor *bărbaților*. Acel *ronin* a fost umplut de rușine și a meritat. Este un lucru murdar să batjocorești *bushido*.

— Ești samurai?

— Da, *senhor*, am această cinste, spuse Michael. Tatăl meu este vărul seniorului Kiyama și clanul meu este din provincia Hizen din Kyushu. Cum ați știut că era *ronin*?

Blackthorne încercă să-și amintească.

— Nu sunt sigur. Poate pentru că a spus că era din Kaga, iar asta este foarte departe de aici. Și Mariko... doamna Toda a spus că provincia Kaga este departe, în nord. Nu știu, nu-mi amintesc prea bine ce am spus.

Ofițerul care îi escorta se apropie.

— Vă rog să mă iertați, Anjin-*san*, dar acest om vă supără?

— Nu, nu, mulțumesc.

Blackthorne porni din nou. Permisul îi fu verificat din nou, cu politețe și își continuară drumul.

Soarele cobora spre apus, deși până atunci mai erau câteva ceasuri. Vârtejuri de praf se răsuceau în spirale subțiri în curenții fierbinți de aer. Trecură pe lângă multe grajduri, toți caii legați cu capul în afară, lăncii și sulite și șei gata pentru o plecare imediată, samurarii îngrijind caii și curățind echipamentul. Blackthorne fu uluit de numărul lor.

— Cât mult cal, căpitane? întrebă.

— Mii, Anjin-*san*. Zece, douăzeci, treizeci de mii aici și prin alte părți din castel.

Când trecură către ultimul șanț, Blackthorne îi făcu semn lui Michael.

— Mă duci la galeră?

— Da. Asta mi s-a spus să fac, *senhor*.

— Nicăieri altundeva?

— Nu, *senhor*.

— De către cine?

— Seniorul Kiyama și Părintele Inspector, *senhor*.

— Ah, el. Prefer Anjin-*san*, nu *senhor*, părinte.

— Vă rog să mă iertați, Anjin-*san*, dar nu sunt încă preot, nu sunt hirotonisit.

— Când se va întâmpla asta?

— Când o să vrea Domnul, spuse încrezător Michael.

— Unde-i Yabu-san?
— Nu știi, îmi pare rău.
— Mă duci doar la corabie? Nicăieri altundeva?
— Da, Anjin-san.
— Și după aceea sunt liber? Liber să plec unde vreau?
— Mi s-a spus să întreb unde stați și apoi să vă călăuzesc până la corabie, nimic mai mult. Sunt doar un mesager, o călăuză.
— Juri pe Dumnezeu?
— Sunt doar o călăuză, Anjin-san.
— Unde-ai învățat să vorbești portugheza și latina atât de bine?
— Am fost unul dintre cei patru acoliți trimiși de Părintele Inspector la Roma. Aveam treisprezece ani, Uraga-noh-Tadamasa doisprezece.
— Ah, acum îmi amintesc. Uraga-san mi-a spus că ai fost unul dintre ei. Știi că e mort?
— Da. Mi-a părut rău când am auzit.
— Creștinii au făcut asta.
— Ucigașii au făcut asta, Anjin-san. Asasinii. Or să fie judecați, n-avea grijă.

După un timp, Blackthorne spuse:

— Cum ți-a plăcut la Roma?
— Am urât-o. Toți am simțit același lucru. Tot ce ținea de ea – hrana și murdăria și urâtenia. Acolo toți sunt *eta*. De necrezut! Ne-a luat opt ani ca să ajungem acolo și înapoi și, oh, cât am binecuvântat Sfânta Fecioară, când în cele din urmă ne-am întors!

— Și biserica? Preoții?

— Îngrozitori, cei mai mulți dintre ei, spuse liniștit Michael. Am fost cutremurat de morala lor și țiitoarele și lăcomia și fastul și ipocrizia și lipsa de bune purtări și cele două feluri de-a se purta, una pentru turmă și alta pentru păstori. Am urât totul și totuși l-am găsit pe Dumnezeu printre unii dintre ei, Anjin-san. Atât de ciudat! Am descoperit adevărul în catedrale și prin mănăstiri și printre preoți.

Michael îl privi nevinovat, străbătut de un val de blândețe.

— A fost ceva rar, Anjin-san, foarte rar când am găsit câte-o sclipire, e adevărat, dar am găsit totuși Adevărul și pe Dumnezeu și știu totuși că creștinismul este singura cale către viața veșnică... Te rog să mă ierți, creștinismul catolic.

— Ai văzut autodafeurile, inchiziția, închisorile, sau judecata vrăjitoarelor?

— Am văzut multe lucruri îngrozitoare. Foarte puțini oameni sunt înțelepți. Cei mai mulți sunt păcătoși și mari răutăți se întâmplă pe pământ în numele Domnului, dar nu de la Domnul. Această lume este o vale a plângerii și doar un Purgatoriu al Păcii Veșnice.

Se rugă în tăcere un timp, apoi reîmprospătat privi în sus.

— Chiar câțiva eretici pot fi buni, *neh?*

— Poate, răspunse Blackthorne, începând să-i placă de el.

Ultimul șanț și ultima poartă, poarta principală de sud. Ultimul punct de control și hărțile îi fură luate. Michael trecu pe sub ultimul grilaj. Blackthorne îl urmă. În afara castelului îi așteptau o sută de samurai. Oamenii lui Kiyama. Revăzu crucifixele și dușmănia și se opri. Michael, nu. Ofițerul îi făcu semn lui Blackthorne să înainteze. El se supuse. Samuraii îl înconjurară prinzându-l în mijlocul lor. Hamalii și negustorii de pe drum se împrăștiară și se înclinară sau se așezară în genunchi până ce ei trecură. Câțiva ridicară cruci și Michael îi binecuvântă, conducând drumul în josul pantei ușoare, pe lângă locul pentru funeralii, unde groapa nu mai fumega, peste un pod, spre oraș, îndreptându-se către mare. Samuraii în gri și alții, fără uniforme, veneau din oraș printre trecători. Când îl vedeau pe Michael pufneau batjocoritor și l-ar fi împins într-o parte dacă n-ar fi fost mulțimea de samurai ai lui Kiyama. Blackthorne îl urma pe Michael. Era mai presus de teamă, deși nu dincolo de dorința de a scăpa. Dar n-avea unde să fugă,

sau să se ascundă, pe pământ. Singurul lui loc sigur era pe *Erasmus*, ieșind în largul mării, cu un echipaj complet alături de el, cu provizii și arme.

— Ce se întâmplă la galeră, Frate?

— Nu știu, Anjin-san.

Ajunseseră acum pe străzile orașului, apropiindu-se de mare. Michael dădu colțul și intră într-o piață de pește. Slujnice drăguțe sau grase și doamne bătrâne sau tinere și bărbați, și cumpărători, și vânzători, și copii, toți se holbară la el cu gurile căscate, apoi începură să se plece grăbiți. Blackthorne îi urmă pe samurai printre tejghele și panere și tăvi de bambus cu tot felul de pești, unii lucind de prospețime, întinși, bine curățați, unii înotând în vase, homari și languste, crabi și raci și creveți. Nu erau nicidecum atât de curați în Londra, se gândi fără să vrea, nici peștii și nici cei care-i vindeau. Apoi văzu un rând cu tarabe cu mâncare, fiecare cu câte un mic vas cu jăratec într-o parte și simți întreaga aromă a racilor care se frigeau.

— Iisuse!

Fără să se gândească schimbă direcția. De îndată samurarii i se așezară în cale.

— *Gomen nasai kinjiru*, spuse unul dintre ei.

— *Iyé*, răspunse Blackthorne la fel de brutal. *Watashi tabetai desu, neh? Watashi, Anjin-san, neh?* Mi-e foame. Sunt Anjin-san!

Blackthorne trecu printre ei. Ofițerul se grăbi să intervină. De îndată, Michael păși înapoi și începu să vorbească împăciuitor, deși cu autoritate, și-i ceru învoirea, iar aceasta, deși fără tragere de inimă, îi fu acordată.

— Vă rog, Anjin-san, spuse el. Ofițerul spune, mâncați dacă doriți. Ce v-ar place?

— Câțiva dintre aceia, te rog?

Blackthorne arată către niște creveți uriași, fără cap, despicați pe întreaga lor lungime, cu carnea roz și albă, cu cochiile prăjite desăvârșit.

— Câțiva dintre aceștia.

Nu-și putu dezlipi ochii de pe ei.

— Te rog, spune-i ofițerului că n-am mâncat de aproape două zile și mi s-a făcut brusc foame, îmi pare rău.

Vânzătorul era un bătrân cu trei dinți în gură și piele tăbăcită și purta numai o fâșie de pânză în jurul șoldurilor. Era plin de mândrie că fusese aleasă tejgheaua sa și, cu bețișoarele tremurându-i între degete, alese cinci dintre cei mai buni creveți, îi așeză ordonat pe o tavă de bambus, punând alții la prăjit.

— *Dozo*, Anjin-sama.

— *Domo*.

Blackthorne își simți stomacul chiorăind. Ar fi vrut să-i înghită dintr-o dată. În loc de asta, își alese unul cu bețișoarele noi de lemn, îl cufundă în sos și îl mâncă cu plăcere. Era delicios.

— Frate Michael? întrebă oferindu-i tava.

Michael luă unul, dar numai din bună-cuviință. Ofițerul refuză, deși îi mulțumi.

Blackthorne isprăvi tava și mai mâncă încă două. Ar mai fi mâncat încă două, dar hotărî să n-o facă, pentru buna-cuviință și de asemenea pentru că nu voia să-și încarce stomacul.

— Mulțumesc, spuse, așezând jos tava cu politicoasa râgăială obligatorie. *Bimi desu*. Delicios.

Omul se luminează la față, se înclină și toți vânzătorii din jurul lor se înclinară, iar Blackthorne descoperi, spre groaza lui, că nu avea bani. Se înroși.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Michael.

— Eu... eu n-am nici un fel de bani la mine, sau, mă rog, ceva ca să-i dau omului. Eu... n-ai putea să îmi împrumuți, te rog?

— N-am bani, Anjin-san. Noi nu purtăm bani.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Vânzătorul rânjea, așteptând răbdător.

Apoi, la fel de stânjenit, Michael se întoarce către ofițer și îi ceru în șoaptă bani. Ofițerul deveni brusc furios pe Blackthorne. Se răsti către unul dintre oamenii săi, care înaintă și plăti generos, primind mii de mulțumiri, în timp ce roșu la față și asudat, Michael se întoarce și porni din nou. Blackthorne îl ajunse din urmă.

— Îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat, dar... dar nu mi-a dat prin cap. E pentru prima dată când am cumpărat ceva aici. N-am avut niciodată bani, oricât de prostesc sună asta și nu m-am gândit niciodată... n-am folosit niciodată bani.

— Vă rog, lăsați asta, Anjin-san. Nu s-a întâmplat nimic.

— Te rog, spune-i ofițerului că o să-i plătesc când vom ajunge la corabie.

Michael făcu ce i se spusese. Merseră în tăcere pentru un timp, Blackthorne începând să-și vină în fire. La capătul străzii era plaja, marea liniștită și leneșă sub razele soarelui. Înțelese unde se aflau și arătă către stânga, către o stradă largă care ducea de la est la vest.

— Hai să mergem pe acolo.

— Pe aici e mai iute, Anjin-san.

— Da, dar pe drumul ăsta trebuie să trecem pe lângă misiunea iezuită și pe lângă lorca portugheză. Aș face mai degrabă un ocol și aș lua-o pe drumul cel mai lung.

— Mi s-a spus s-o iau pe aici.

— Hai să mergem pe dincolo.

Blackthorne se opri. Ofițerul întrebă ce se întâmplase și Michael îi explică. Ofițerul îi făcu semn, înainte, pe drumul lui Michael.

Blackthorne cântări rezultatele unui refuz. Avea să fie dus cu forța, sau legat și târât, sau purtat pe sus. Nici una dintre acestea nu-i convenea, așa că ridică din umeri și porni.

Ieșiră de pe drumul larg care ocolea plaja. La o jumătate de ri în fața lor se aflau depozitele iezuite și magaziile și la o sută de pași mai departe putea să vadă corabia portugheză. Dincolo de ea, la alți două sute de pași, se găsea galera sa. Era încă prea departe ca să poată deosebi oamenii de la bord.

Ridică o piatră și o aruncă în mare.

— Să mergem de-a lungul plajei, un timp.

— Desigur, Anjin-san.

Michael coborî pe nisip. Blackthorne merse printre valurile mici, bucurându-se de răcoarea apei și de plescăitul valurilor mărunte.

— E o parte minunată a zilei, *neh?*

— Ah, Anjin-san, spuse Michael cu prietenie bruscă. Sunt multe momente, Sfânta Fecioară să mă ierte, când aș vrea să nu fiu preot, ci doar fiul tatălui meu, și acesta este unul dintre...

— De ce?

— Mi-ar place să te răpesc pe dumneata, pe dumneata și corabia dumată de la Yokohama, să te duc la Hizen, în marele nostru port de la Sasebo. Apoi, ți-aș cere să te tocmești cu mine. Ți-aș cere să-mi arăți mie și căpitanilor noștri tot ce știi despre corabia dumată și despre felul vostru de a naviga. În schimb ți-aș oferi cei mai buni dascăli din împărăție, profesori de *bushido*, *cha-no-yu*, *hara-gei*, *ki*, meditație *za-zen*, aranjatul florilor și toate cunoștințele speciale, unice, pe care noi le avem.

— Mi-ar place asta. De ce n-o facem acum?

— Azi nu e cu putință. Dar știi deja atât de multe și în atât de puțin timp, *neh?* Mariko-sama a fost un mare dascăl. Ești un samurai pe cinste. Și ai o calitate care e rară aici: nimeni nu poate spune ce ai să faci în clipa următoare. Taikō era așa, Toranaga-sama la fel. Vezi, de obicei noi suntem un popor ale cărui fapte poți să le prevezi cu ușurință.

— Așa să fie?

— Da.

— Atunci, găsește-mi o cale să scap de capcana în care mă aflu.

— Îmi pare rău, nu e nici una, Anjin-san.

— Nu cred asta. De unde știi că corabia mea e la Yokohama?

— Asta știe toată lumea.

— Așa?

— Aproape totul despre dumneata și despre cum l-ai apărat pe seniorul Toranaga și pe doamna Maria – doamna Toda, este bine știut și ținut la mare cinste.

— Nu cred nici asta.

Blackthorne ridică o altă piatră lată și o făcu să salte pe deasupra valurilor. Înaintară, Blackthorne îngânând un cântec vesel marinăresc, plăcându-l foarte mult pe Michael. În curând calea lor fu tăiată de un dig. Trecură peste el și ajunseră din nou în drum. Depozitele iezuite și Misiunea se înălțau amenințătoare sub cerul care începuse să se înroșească. Văzu slujitorii mireni ai mânăstirii străjuind arcada de piatră a porții și simți dușmănia lor, dar asta nu-l atinse. Capul începu să-l doară. Așa cum se așteptase, Michael se îndreptă către poarta Misiunii. Se pregăti, hotărât să se bată cu ei până când va cădea în nesimțire, înainte de a intra înăuntru și de a fi forțat să-și predea armele.

— Mă duci numai până la galeră, eh?

— Da, Anjin-san.

Spre uluirea sa Michael îi făcu semn să se oprească în afara porții.

— Nu s-a schimbat nimic, mi s-a spus doar să-l înștiințez pe Părintele Inspector când trecem pe aici. Îmi pare rău, dar va trebui să așteptați o clipă.

Descumpănit, Blackthorne îl privi intrând singur. Se așteptase ca Misiunea să fie sfârșitul călătoriei. Mai întâi Inchiziția, apoi tribunalul cu tortura, apoi avea să fie predat Căpitanului General. Privi la lorca aflată la câțiva pași mai încolo. Ferriera și Rodrigues erau la pupă și marinari înarmați împânzeau puntea principală. Dincolo de corabie, țărmlul se arcuia ușor și putea vedea doar galera sa. Oamenii priveau de la parapet și crezu că-l recunoaște pe Yabu și pe Vinck printre ei, dar nu putea fi sigur. Păreau să fie și câteva femei la bord, dar cine erau nu știa. Samurai în uniforme gri înconjurau galera. Multe uniforme gri.

Ochii lui se reîntoarseră către Ferriera și Rodrigues. Amândoi erau bine înarmați, ca și marinarii. Echipe de tunari pierdeau timpul pe lângă cele două tunuri mici din bordul dinspre țărml, dar de fapt se aflau acolo ca să le manevreze. Recunoscu silueta mătăhăloasă a lui Pesaro, nostromul, coborând pasarela către țărml cu un grup de oameni. Îi urmări din ochi, apoi sângele îi îngheță în vine. O țeapă înaltă era înfiptă în pământ de partea cealaltă. De jur împrejurul ei se aflau îngrămădite lemne.

— Ah, căpitane-pilot, ce mai faci?

Dell'Aqua ieșea pe poartă dominându-l pe Michael cu silueta-i înaltă. Astăzi, Părintele Inspector purta o robă iezuită, înălțimea lui și barba bogată, alb-argintie, dându-i ținuta regească a unui patriarh biblic. Fiecare palmă din el e un inchizitor, nevinovat în aparență, gândi Blackthorne. Privi țintă în ochii căprui, găsind că e ciudat să privească în sus către un bărbat și, și mai ciudat, să vadă milă în acei ochi. Dar știa că nu era îndurare în spatele lor și nici nu aștepta asta.

— Ah, Părinte Inspector, ce mai faci, spuse, simțind acum creveții ca de plumb în stomac și greață.

— Pornim?

— De ce nu?

Așa că Inchiziția o să fie la bord, gândi Blackthorne înspăimântat, dorindu-și să aibă pistoalele la brâu. Ai fi primul care-ai muri, Eminentă.

— Stai aici, Michael, spuse Dell'Aqua.

Apoi aruncă o privire către fregata portugheză. Fața lui se întunecă și porni. Blackthorne șovăi. Michael și samurarii care-l înconjurau îl priveau ciudat.

— *Sayonara*, Anjin-san, spuse Michael. Mergi cu Domnul.

Blackthorne dădu din cap scurt și porni printre samurai, așteptându-se ca aceștia să se arunce asupra lui și să-i ia săbiile, dar ei îl lăsară să treacă neatins. Se opri și privi înapoi cu inima bătându-i nebunește.

Pentru o clipă fu tentat să scoată sabia și să atace. Dar nu era scăpare în asta. Nu s-ar fi luptat cu el. Mulți aveau sulite și l-ar fi prins, l-ar fi legat și l-ar fi predat așa. N-am să merg legat, își făgădui. Singura sa cale era înainte și acolo săbiile nu erau de ajutor împotriva puștilor. Ar fi înfruntat și puștile, dar l-ar fi rănit doar în genunchi și după aceea l-ar fi prins.

— Căpitane Blackthorne, vino lângă mine, îl chemă Dell'Aqua.

— Da, doar o clipă, vă rog.

Se întoarse către Michael.

— Ascultă, Frate. Jos pe plajă ai spus că sunt un samurai pe cinste. Chiar crezi asta?

— Da, Anjin-san. Asta și toate celelalte.

— Atunci îți cer o favoare ca un samurai, spuse încetișor, dar grăbit.

— Ce favoare?

— Să mor ca samurarii.

— Moartea domniei-voastre nu e în mâinile mele. E în mâinile Domnului, Anjin-san.

— Da, dar îți cer favoarea asta dumitale.

Blackthorne făcu un semn către țeapa din depărtare.

— Aceea nu-i o cale. Acela e un lucru murdar.

Uluit, Michael privi atent către lorca, apoi văzu țeapa pentru prima dată.

— Sfântă Fecioară...

— Căpitane Blackthorne, te rog vino lângă mine, îl chemă din nou Dell'Aqua.

Blackthorne spuse cu mai multă insistență.

— Explică-i ofițerului. Are destui samurai aici ca să insiste, *neh?*

Explică-i. Ai fost în Europa. Știi cum e acolo. Nu e prea mult ceea ce-ți cer, *neh?* Te rog, sunt samurai. Unul dintre ei ar putea să-mi fie secundant.

— Eu... o să le spun.

Michael se înapoie lângă ofițer și începu să vorbească încet și grăbit.

Blackthorne se întoarse și își îndreptă atenția asupra corabiei. Porni înainte, Dell'Aqua îl așteptă până ajunse lângă el și porni din nou.

Blackthorne îl zări pe Ferriera coborând de la pupă de-a lungul punții principale, cu pistoalele la centură și floreta la șold. Rodrigues îl privea, cu mâna dreaptă pe mânerul unui pistol cu țeavă lungă, pentru duel. Pesaro și zece marinari erau deja pe chei, sprijiniți în muschete cu baioneta pusă și umbra lungă a țepii se întindea către el.

Oh, Doamne, o pereche de pistoale și zece marinari și-un tun, se gândi, în timp ce distanța se micșora neîndurător. Oh, Doamne, fă să nu mă fac de râs!

— Bună dimineața, Eminentă, spuse Ferriera, privindu-l numai pe Blackthorne. Deci, engle...

— Bună dimineața, Căpitane General.

Dell'Aqua arătă furios cu degetul către țeapă.

— Asta-i ideea dumitale?

— Da, Eminentă.

— Întoarce-te pe corabia dumitale!

— Aceasta este o hotărâre militară.

— *Întoarce-te pe corabia dumitale.*

— *Nu!* Pesaro!

De îndată nostromul și echipa înarmată de pe țărm deveniră atenți și înaintară către Blackthorne. Ferriera trase pistolul.

— Deci, englezule, ne-am întâlnit din nou.

— Asta e ceva ce nu-mi face deloc plăcere.

Sabia lui Blackthorne ieși din teacă. O ținea neîndemânatic, cu două mâini, stânjenit de mânerul spart.

— În seara asta ai să fii primit cu plăcere în iad, spuse Ferriera grosolan.

— Dacă ai avea vreo urmă de curaj, te-ai bate ca-ntre bărbați, om la om, dar nu ești bărbat, ești un laș, un laș spaniol fără bărbăție.

— Dezarmați-l, porunci Ferriera.

De îndată cei zece oameni înaintară cu baionetele coborâte.

Blackthorne se trase înapoi, dar era înconjurat. Încercară să-l lovească cu baionetele la picioare, iar el lovi cu sabia un atacator, dar în timp ce acesta se retrase un altul îl atacă din spate. Apoi Dell'Aqua își veni în fire și strigă:

— Lăsați jos armele! În numele Domnului, vă poruncesc să vă opriți!

Marinarii se opriră descumpăniți. Toate muschetele erau îndreptate către Blackthorne, care stătea neajutorat, încolțit, cu sabia ridicată.

— Înapoi, toți! strigă Dell'Aqua. Dați-vă înapoi! Pentru Dumnezeu, dați-vă înapoi! Sunteți animale?

Ferriera spuse:

— Îl vreau pe acest om!

— Știu! Și ți-am spus deja că nu se poate. Și ieri și azi. Ești surd? Doamne, dă-mi răbdare! Poruncește oamenilor tăi să se întoarcă la bord.

— Îți poruncesc să te întorci și să pleci.

— Tu îmi poruncești *mie*?

— Da. Îți poruncesc. Sunt Căpitan General, Guvernator de Macao, Ofițerul-șef al Portugaliei în Asia și acest om este o amenințare pentru Stat, Biserică, Corabia Neagră și Macao.

— În numele Domnului, te excomunic pe tine și tot echipajul tău dacă i se va face vreun rău acestui om, auzi?

Dell'Aqua se răsuci către marinarii cu muschete care se dădură înapoi înspăimântați. Afară de Pesaro. Pesaro rămase locului, sfidător, cu pistolul în mână, așteptând ordinul lui Ferriera.

— Întoarceți-vă pe corabie și dați-vă la o parte din drum!

— Faci o greșeală, spuse Ferriera. El e *primejdios*! Sunt comandant militar în Asia și spun...

— Aceasta este o problemă a Bisericii, nu militară.

Blackthorne era amețit, abia în stare să gândească sau să vadă, capul din nou explodându-i de durere. Totul se întâmplase prea repede. Acum era apărat, în clipa următoare, nu, o clipă trădat Inchiziției, în următoarea, lăsat liber, apoi din nou trădat și din nou apărat de către Marele Inchizitor. Nimic n-avea sens.

Ferriera strigă:

— Te previn din nou! Dumnezeu mi-e martor. Faci o greșeală și am să informez Lisabona.

— Între timp poruncește oamenilor tăi să se întoarcă la bord, sau am să te destitui din postul de Căpitan General al Corabiei Negre.

— N-ai puterea asta!

— Dacă nu poruncești oamenilor tăi să se întoarcă la bord și să-l lase în pace pe englez *de îndată*, te declar excomunicat pe tine și pe orice alt om care servește în subordinea ta, oriunde, și te blestem pe tine și pe toți cei care te ajută, în numele Domnului.

— Pe Sfânta Fecioară...

Ferriera se opri. Nu-i era teamă pentru el, dar acum Corabia Neagră era în pericol și știa că cea mai mare parte a echipajului avea să-l părăsească dacă nu se supunea. Pentru o clipă se gândi să-l împuște pe preot, dar asta n-ar fi înlăturat blestemul, așa că cedă.

— Foarte bine! Înapoi la bord, toată lumea! Lăsați armele!

Ascultători, oamenii se împrăștiară bucuroși să se îndepărteze de blestemul preotului. Blackthorne era încă uluit, minunându-se în parte de nu cumva Capul îi juca vreo festă. Apoi, în învălmășeală, ura lui Pesaro izbucni. Dell'Aqua văzu mișcarea furișă și sări înainte ca să-l apere pe Blackthorne cu propriul său trup. Pesaro apăsă pe trăgaci, dar în acea clipă câteva săgeți pătrunseră în trupul lui, pistolul se descarcă fără să atingă pe

nimeni și el se prăbuși urlând.

Blackthorne se răsuci și văzu șase arcași dintre soldații lui Kiyama cu alte săgeți deja în arcuri. În apropierea lor era Michael. Ofițerul vorbi aspru. Pesaro mai scoase un ultim strigăt, brațele și picioarele i se zgânciră apoi muri. Tremurind, Michael sparse tăcerea.

— Ofițerul spune, vă rog să mă iertați, dar i-a fost teamă pentru viața Părintelui Inspector.

Michael se ruga Domnului să fie iertat pentru că dăduse semnalul de tragere, dar Pesaro fusese prevenit, hotărî el și e de datoria mea ca să mă îngrijesc ca ordinele Părintelui Inspector să fie urmate, ca viața lui să fie apărată, ca asasinii să fie înlăturați și nimeni excomunicat.

Dell'Aqua se lăsase în genunchi lângă trupul lui Pesaro. Făcu semnul crucii și rosti cuvintele sfinte. Portughezii din jurul său îi priveau pe samurai, jinduind după ordinul de-ai omori pe ucigași. Restul oamenilor lui Kiyama se grăbeau dinspre poarta Misiunii, unde rămăseseră, iar un număr de samurai în uniforme gri porniseră în șir dinspre galeră ca să afle ce se întâmplase. Prin furia care aproape îl orbea, Ferriera văzu că nu-și putea permite o luptă acolo și atunci.

— Toată lumea înapoi la bord! Aduceți trupul lui Pesaro!

Mohorâți, oamenii din echipa de pe țarm porniră să-i îndeplinească ordinul.

Blackthorne cobori sabia, dar nu o băgă în teacă. Stătea prost, gândindu-se la o înșelăciune, așteptându-se să fie luat prizonier și târât la bord.

Pe duneță, Rodrigues spuse încet:

— Pregătiți-vă să respingeți un atac, dar aveți grijă, pentru Dumnezeu! De îndată oamenii se strecurară către posturile lor.

— Acoperiți-l pe Căpitanul General. Pregătiți barcazul.

Dell'Aqua se ridică și se întoarse către Ferriera, care rămăsese arogant pe pasarelă, pregătindu-se să-și apere corabia.

— Ești răspunzător de moartea acestui om, șuieră Părintele Inspector. Pofta ta fanatică de răzbunare și...

— Înainte de a spune în public ceva ce s-ar putea să regreti mai târziu, Eminență, ar fi bine să te gândești, îl întrerupse Ferriera. M-am supus poruncilor tale, deși știam, martor mi-e Dumnezeu, că faci o greșală îngrozitoare. M-ai auzit spunându-le oamenilor mei să se întoarcă! Pesaro nu ți s-a supus dumitale, nu mie și adevărul este că ești vinovat dumneata, dacă e vorba de adevăr. Ne-ai împiedicat, pe el și pe noi, să ne facem datoria! Acel englez este dușmanul! A fost o hotărâre militară, pentru Dumnezeu! Am să informez Lisabona.

Cercetă din ochi pregătirea de luptă a corabiei și samurarii care se apropiiau. Rodrigues se îndreptase către puntea principală.

— Căpitane General, nu pot ieși în larg cu vântul ăsta și pe flux.

— Pregătește un barcaz ca să ne remorcheze, dacă va fi nevoie.

— S-a făcut asta.

Ferriera strigă la marinarii care-l cărau pe Pesaro, spunându-le să se grăbească. Iute, toți fură înapoi la bord. Tunurile fură manevrate, deși pe ascuns, și fiecare avea câte două muschete în apropiere. În stânga și în dreapta samurarii se adunau pe chei, dar nu făcură nici o mișcare vizibilă de a interveni. Încă pe punte, Ferriera spuse poruncitor către Michael:

— Spune-le tuturor să se împrăștie. Nu-i nimic aici, nimic de făcut pentru ei. A fost o greșală, o greșală urâtă, dar au avut dreptate să tragă în nostrom. Zi-le să se împrăștie.

Nu-i plăcea s-o spună și ar fi vrut să-i ucidă pe toți, dar putea aproape să miroasă primejdia de pe dig și nu avea altă cale de urmat decât retragerea.

Michael făcu ce i se spuse. Ofițerii nu se mișcară.

— Ar fi mai bine să plecați Eminență, spuse acru Ferriera, dar ăsta nu e ultimul cuvânt. O să regretați că l-ați salvat.

Dell'Aqua simțea și el situația explozivă care-l înconjura, dar asta nu-l afectă. Făcu semnul crucii și spuse o scurtă binecuvântare, apoi se întoarse.

— Haide, pilotule!

— De ce mă lași să plec? întrebă Blackthorne neîncrezător, cu capul plesnindu-i de durere.

— Hai cu mine, pilotule!

— Dar de ce mă lași liber, nu înțeleg?

— Nici eu, spuse Ferriera. Aș vrea să știu adevăratul motiv, Eminentă. Nu-i încă o amenințare pentru noi și Biserica?

Dell'Aqua îl privi lung. Da, ar fi vrut să spună, să șteargă aroganța de pe figura neroadă din fața lui. Dar o amenințare și mai mare este războiul și cum să câștigăm timp pentru tine și cincizeci de ani pentru Corabia Neagră și pe cine să alegem, Toranaga sau Ishido. Nu înțelegi nimic din problemele noastre, Ferriera, sau despre ceea ce e în joc, sau despre fragilitatea poziției noastre aici, sau despre primejdii.

— Vă rog, senior Kiyama, mai gândiți-vă. Vă sugerez că ar trebui să-l alegeți pe seniorul Toranaga, îi spusese acestui *daimyo* cu o zi în urmă, avându-l pe Michael ca interpret, neîncrezându-se în japoneza lui, care era doar mulțumitoare.

— Acesta este un amestec nepermis în problemele japoneze și în afara jurisdicției voastre și, de asemenea, barbarul trebuie să moară.

Dell'Aqua își folosise întreaga pricepere diplomatică, dar Kiyama fusese neînduplecat și refuzase să se hotărască, sau să-și schimbe poziția. Apoi, în acea dimineață, când mersese la Kiyama să-i spună că prin voia Domnului englezul fusese făcut neprimejdios, se ivise o rază de speranță.

— Am chibzuit la cele ce mi-ai spus, îi spusese Kiyama. N-am să mă alătur acum lui Toranaga. De acum și până în ziua bătăliei am să-i urmăresc pe cei doi adversari foarte atent. La vremea potrivită am să aleg. Iar acum sunt de acord să-l las pe barbar să plece... Nu pentru ceea ce mi-ai spus, dar din pricina doamnei Mariko, în cinstea ei... și pentru că Anjin-san e *samurai*.

Ferriera încă îi privea.

— E încă englezul o primejdie?

— Călătorie plăcută, Căpitane General și mergi cu Domnul. Pilotule, te duc la galeră acum. Te simți bine?

— E... capul meu e... cred că explozia. Mă lași într-advăr să plec? De ce?

— Din pricina doamnei Maria – a doamnei Mariko. Ne-a rugat să te apărăm.

Dell'Aqua porni din nou.

— Dar asta nu-i un motiv! N-ați face-o doar pentru că v-a cerut ea.

— Așa-i, spuse Ferriera, apoi strigă: Eminentă, de ce să nu-i spui întregul adevăr?

Dell'Aqua nu se opri. Blackthorne porni în urma lui, dar nu-și întoarse spatele către corabie, încă așteptându-se la o cursă.

— Nu are rost. Știi că am să te distrug. Am să iau Corabia Neagră.

Ferriera răsă batjocoritor.

— Cu ce, englezule? *N-ai nici o corabie*.

— Ce vrei să spui?

— N-ai nici o corabie. S-a dus. Dacă nu era așa, nu te-aș fi lăsat niciodată să pleci, oricum ne-ar fi amenințat Eminentă Sa.

— Nu-i adevărat.

Prin ceața din capul său Blackthorne îl auzi pe Ferriera spunând-o din nou și râzând mai tare și adăugând ceva despre un accident și despre Mâna Domnului și "corabia ta e arsă din temelii, așa că n-o să mai poți lovi corabia *mea* acum, deși tot eretic și dușman rămâi și tot o amenințare pentru Credință". Apoi îl văzu limpede pe Rodrigues cu mila așternută pe chip și buzele sale se mișcară alcătuind, "da, e adevărat, englezule".

— Nu e adevărat! Nu poate fi adevărat!

Atunci, preotul Inchiziției spuse de la un milion de leghe depărtare:

— Am primit un mesaj în dimineața asta de la părintele Alvito. Pare că un cutremur a produs un val uriaș și valul...

Dar Blackthorne nu ascultă. Mintețea lui țipa: Corabia ta s-a dus! Ai lăsat să se întâmple asta! Corabia ta e distrusă! N-ai corabie! N-ai corabie! N-ai corabie!

— Nu-i adevărat! Minți! Corabia mea este într-un port sigur și păzită de patru mii de oameni! E bine păzită!

Cineva spuse:

— Dar nu de Mâna Domnului.

Apoi Inchizitorul vorbi din nou:

— Valul ți-a aplecat corabia. Ei spun că lămpile de ulei de pe punte au fost răsturnate și focul s-a întins. Corabia e distrusă.

— Minciuni! Ce-a făcut cartul de pe punte? E întotdeauna cineva pe punte. E cu neputință, strigă el, dar știa că, într-un fel, prețul pentru viața sa fusese corabia.

— Te-ai ars, englezule, îl zgândări Ferriera. Ești pierdut. Ești aici pe vecie. N-o să te primească nimeni niciodată la bordul uneia dintre corăbiile noastre. Ești la uscat pe vecie.

Și-o ținu așa într-una, iar el simți că se scufundă. Apoi ochii i se limpeziră. Auzi strigătul pescărușilor și miroși mirosul țărnelor și-l văzu pe Ferriera, își văzu dușmanul și știa că era totul o minciună ca să-l scoată din minți. Știa cu siguranță că și preoții erau parte din complot.

— Domnul să te ducă în iad, strigă și se repezi la Ferriera cu sabia ridicată.

Dar alerga numai în vis. Îl prinseră ușor și-i luară sabia și îl duseră între doi samurai în uniforme gri printre ceilalți, până când ajunse pe pasarela galerei, unde-i dădură înapoi săbiile și-l lăsară în pace. Era greu să vadă și să audă, mintea sa abia judeca, cufundată în durere, dar era sigur că totul nu era decât o păcăleală ca să-l scoată din minți și vor reuși dacă nu făcea un mare efort.

— Ajutați-mă, se rugă, să mă ajute cineva, apoi Yabu fu alături de el și Vinck și vasalii lui și el nu mai putu deosebi limbile.

Îl ajutară să urce la bord, Kiri era și ea pe undeva prin jur cu Sazuko, un copil plângea în brațele unei slujnice, resturile garnizoanei samurailor în maro se înghesuiau pe punte printre vâslași și marinari.

Miros de sudoare, sudoare de teamă. Yabu îi vorbea. Și Vinck. Îi trebui multă vreme să se poată concentra.

— Pilotule! De ce, în numele lui Iisus, ți-au dat drumul?

— Eu... ei...

Nu putu alcătui cuvintele. Apoi, cumva se regăsi pe dune și Yabu porunca căpitanului să iasă în larg înainte ca Ishido să se răzgândească și înainte ca samurailor în gri de pe chei să se răzgândească, spunându-i să pornească cu toată viteza către Nagasaki.

Kiri spuse:

— Îmi pare rău, Yabu-*sama*, vă rog, mai întâi la Yedo, mai întâi trebuie să mergem la Yedo.

Vâslele îndepărtară galera de chei, împingând-o împotriva fluxului și a vântului și ieși în mijlocul curentului, cu pescărușii țipând în calea ei și Blackthorne se adună, smulgându-se din amețeală, îndeajuns pentru a spune:

— Nu, îmi pare rău. Mergem Yokohama. Trebuie Yokohama.

— Mai întâi luăm oameni la Nagasaki, Anjin-*san*, înțelegeți? Important. Mai întâi, oameni. Avem plan, spuse Yabu.

— Nu, mergem Yokohama. Corabia mea primejdie.

— Ce primejdie? întrebă Yabu.

— Creștinii spun... spun foc.

— Pentru numele lui Cristos, pilotule! Ce s-a întâmplat? țipă Vinck.

Blackthorne arătă cu mâna tremurândă către lorcă.

— Aceia mi-au spus... mi-au spus că *Erasmus* e pierdut, Johann.

Corabia noastră s-a dus. A ars.

Apoi izbucni:

— Oh, Doamne, fă să fie totul o minciună!

CAPITOLUL 60

Stătea în apa puțin adâncă și privea scheletul carbonizat al corabiei sale, aruncat pe țârm și răsturnat, spălat din când în când de valuri mici, la șaptezeci de iarzi în mare, fără catarge, fără punți, totul dus, afară de chilă și de coastele copastiei care înțepau cerul.

— Maimuțele au încercat s-o arunce pe țârm, spuse mohorât Vinck.

— Nu, fluxul a dus-o până aici.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce spui asta, pilotule? Dacă te prinde un afurisit de foc și ești lâng-un blestemat de țârm, te pui pe uscat ca să te lupți cu focul acolo. Iisuse, chiar și scârboșeniile astea ticăloase știu asta!

Vinck scupă în nisip.

— Maimuțe! N-ar fi trebuit să le-o lași niciodată pe mână. Ce-o să facem acu? Cum o să ajungem acasă? Trebuia s-o fi lăsat în siguranță la Yedo și pe noi tot acolo, cu *eții* noștri.

Vocea plângăreață a lui Vinck îl irită pe Blackthorne. Tot ce venea de la Vinck îl irita acum. De trei ori în ultima săptămână, când nu-i mai putuse îndura scâncetele și acuzațiile și plânsetele, fusese gata să le poruncească vasalilor săi să-l înjunghie pe tăcute pe Vinck și să-l arunce peste bord, ca să-l scape de suferința lui. Dar își stăpânise de fiecare dată mânia și se dusese sub punți, sau pe dunetă, ca să-l caute pe Yabu. Lângă Yabu, Vinck nu scotea nici un sunet, înghețat de spaimă și pe bună dreptate. Pe bord îi fusese ușor să se stăpânească. Aici, rușinat de goliciunea corabiei sale, nu era ușor.

— Poate că au pus-o pe țârm, Johann, spuse obosit de moarte.

— Mă prind că scârboșeniile au pus-o pe uscat, da' n-au stins focul. Dumnezeu să-i blesteme pe toți, vedea-i-aș în iad. N-ar fi trebuit să lăsăm *jappū* pe ea! Împuțite, scârboase maimuțe!

Blackthorne își astupă urechile și se concentrează asupra galerei. Era ancorată în vânt, la chei, la câteva sute de pași mai jos, lângă satul Yokohama. Adăposturile Regimentului de Muschete erau încă împrăștiate pe țârm și la poalele dealurilor, oamenii făcând instrucție grăbiți, cu o urmă de îngrijorare plutind deasupra tuturor. Era o zi însorită, caldă și adia un vânt plăcut. Nasul lui prinse o urmă de parfum de mimoze. Le putea vedea pe Kiri și pe doamna Sazuko stând de vorbă pe puntea de la pupă sub umbrele de soare portocalii și se întrebă dacă parfumul venea de la ele. Îi zări pe Yabu și pe Naga pășind în sus și în jos pe chei. Naga vorbea și Yabu asculta, amândoi foarte încordați. Apoi îi văzu privind către el. Simți neliniștea lor.

Când galera dublase capul, în urmă cu două ore, Yabu spusese:

— De ce să te uiți mai de aproape, Anjin-san? Corabia moartă, *neh?* Totul terminat, mergem Yedo. Pregătim război. Nu mai e timp acum.

— Îmi pare rău, oprim aici. Trebuie privit îndeaproape, vă rog.

— Mergem Yedo. Corabia moartă, terminată, *neh?*

— Dumneata vrei, dumneata pleci. Eu înot.

— Așteaptă. Corabia moartă, *neh?*

— Îmi pare rău, te rog, oprește. Puțin timp, apoi Yedo.

În cele din urmă Yabu se învoise și ei trăseseră la țârm și-l întâlniseră pe Naga.

— Îmi pare rău, Anjin-san, *neh?* spusese Naga cu ochii înroșiți de

nesomn.

— Da. Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, nu știu. Nu *honto*. Nu am fost aici, înțelegi? Mi s-a poruncit Mishima câteva zile. Când întors, oamenii spus cutremur noaptea, totul întâmplat noaptea, înțelegi? Înțelegi "cutremur", Anjin-san?

— Înțeleg, da. Te rog, continuă.

— Așa că mic cutremur noaptea. Câțiva oameni spus val înalt sosit, unii spun nu val înalt, ci doar un singur val mare, val de furtună. A fost o furtună în noaptea aia, *neh?* Un *tai-fun* mic. Înțelegi "*tai-fun*"?

— Da.

— Ah, îmi pare rău. Noapte foarte întunecoasă. Ei au spus sosit val mare, au spus lămpile cu uiei pe punte spart. Corabia prins foc, *neh?* Totul în flăcări, iute foarte.

— Dar străjile, Naga-san? Unde oamenii punte?

— Foarte întuneric. Foc foarte iute, înțelegi? Îmi pare rău, *shigata ga nai, neh?* adăugă încurajator.

— Unde oamenii punte, Naga-san? Am lăsat străji, *neh?*

— Când m-am întors o zi mai târziu, foarte necăjit, *neh?* Corabia terminată, încă arând acolo în apă mică, lângă țarm. Corabia terminată. Am luat toți oamenii de pe corabie și toate patrurile de țarm din noaptea aceea. Le-am cerut raport. Nimeni nu e sigur ce s-a întâmplat.

Fața lui Naga se întunecă.

— Le-am poruncit să salveze – să adune tot ce se putea, înțelegi, totul. Toate acum, aici în tabără.

Arată către platou.

— Sub pază. Străjile mele. Apoi i-am ucis și m-am întors la Mishima să îi spun seniorului Toranaga.

— Pe toți? Toți morți?

— Da. Nu și-au îndeplinit datoria.

— Ce-a spus seniorul Toranaga?

— Foarte furios. Foarte pe drept să fie furios, *neh?* Am oferit *seppuku*. Seniorul Toranaga a refuzat încuviințeze. Ehe, seniorul Toranaga foarte furios, Anjin-san.

Naga flutură o mână nervos către faleză.

— Întregul regiment pedepsit, Anjin-san. Toți. Toți ofițerii de aici, pedepsiți, Anjin-san. Trimiși la Mishima. Cincizeci și opt deja *seppuku*.

Blackthorne se gândise la numărul acesta și ar fi vrut să țipe: "Cinci mii sau cincizeci de mii nu pot să acopere pierderea corabiei mele!"

— Rău, rosti gura lui, da, foarte rău.

— Da. Mai bine mergi Yedo astăzi. Război azi, mâine, poimâine. Îmi pare rău.

Apoi, Naga vorbise îndelung cu Yabu și Blackthorne posomorât, urând sunetele greoaie, urându-l pe Naga și pe Yabu și pe toți ceilalți, abia putuse să înțeleagă, deși văzuse neliniștea lui Yabu crescând. Naga se întorsese din nou către el, cu o hotărâre stânjenită în priviri.

— Îmi pare rău, Anjin-san, nimic mai mult putut face. *Honto, neh?*

Blackthorne se forțase să dea din cap.

— *Honto. Domo, Naga-san. Shigata ga nai.*

Își ceruse iertare și-i părăsise ducându-se la corabie să fie singur, nemaivând încredere în el, în furia lui înnebunitoare, știind că nu era nimic de făcut, că n-ar fi aflat niciodată mai mult din adevăr, oricare ar fi fost adevărul, el își pierduse oricum corabia, că preoții făcuseră cumva ca să plătească oameni, sau să convingă oameni, sau să-i amenințe, să facă această murdărie. Fugise de Yabu și Naga mergând încet și drept, dar înainte de a putea scăpa, Vinck alergase după el și îl rugase să nu-l lase singur. Văzând spaima care-l stăpânea, încuviințase și-i îngăduise să-l urmeze. Dar îl îndepărtase din minte.

Apoi, dintr-odată, acolo pe țarm, dăduseră peste rămășițele sinistre ale capetelor, mai mult de o sută, ascunse vederii de pe chei de către dune și

înfipse în țepi. Păsări de mare se ridicară într-un nor alb, țipător, în timp ce ei se apropiară, după care se așezară din nou ca să continue să le răscolească, certându-se pe pradă, odată ce ei se îndepărtaseră.

Acum cerceta corpul navei stăpânit de un gând. Mariko văzuse adevărul și îl șoptise lui Kiyama, sau preoților. "Fără corabia sa, Anjin-san este neputincios împotriva Bisericii. Vă cer să-l lăsați în viață. Distrugeți-i doar corabia..."

Îi putea auzi glasul și avusese dreptate. Era o soluție atât de simplă la problema catolicilor. Da, dar oricare dintre ei s-ar fi gândit la același lucru și cum au trecut oare printre cei patru mii de oameni? Pe cine au mituit? Cum?

Nu contează cum, sau de ce. Au câștigat.

Dumnezeu să mă ajute. Fără corabia mea sunt mort. Nu pot să-l ajut pe Toranaga, iar războiul ăsta o să ne înghită pe toți.

— Sărmană corabie, spuse, iartă-mă, e atât de trist să mori fără rost. După atâtea leghe străbătute

— Ha? spuse Vinck

— Nimic. Sărmană corabie, iartă-mă. Nu m-am înțeles niciodată cu ea, sau cu altcineva în privința asta. Sărmana Mariko. Iart-o și pe ea.

— Ce-ai spus, pilotule?

— Nimic. Gândeam cu glas tare.

— Ai spus ceva. Te-am auzit spunând ceva, pentru Dumnezeu!

— Pentru Dumnezeu, taci din gură!

— Așa, să-mi tacă gura, nu? Suntem osândiți aici alături de scârboșeniile astea pentru restul vieții noastre, eh?

— Da!

— Trebuie să ne gudurăm pe lângă afurisitele astea de capete pline cu bălegar păgân, pentru tot restul vieții noastre împuțite și cât timp asta o să mai dureze, tot ce-or să vorbească o să fie război, război, război, nu?

— Da.

— Da, nu-i așa?

Întregul trup al lui Vinck tremura și Blackthorne se pregăti.

— E greșeala ta. Tu ai spus să venim în Japonii și am venit și câți au murit pe drum înapoi? Tu ești de vină.

— Da. Îmi pare rău, dar ai dreptate!

— Îți pare rău, pilotule? Și cum o să ajungem acasă? Asta-i blestemata ta de slujbă, să ne duci acasă. Cum o să faci asta, eh?

— Nu știu. Vreo altă corabie de-a noastră o să ajungă aici, Johann. Trebuie doar să așteptăm.

— Să așteptăm? Cât s-așteptăm? Cinci ani scârboși? Douăzeci? Iisuse Cristoase, singur ai spus că ăștia, capetele astea pline de bălegar, se războiesc acum!

Vinck își ieși din minți.

— Or să ne ia capul dintre umeri și o să-l înfigă ca pe cele de colo și păsările or să ne mănânce...

Un răs nesănătos, puternic, îl scutură și băgă mâna în cămașă. Blackthorne văzu mânerul pistolului și i-ar fi fost foarte ușor să-l culce pe Vinck la pământ și să-i ia arma, dar nu făcu nimic ca să se apere. Vinck îi flutură pistolul în față, țopăind de jur împrejur cu o sclipire nebunească în ochi. Blackthorne așteptă netemător, sperând sosirea glonțului, apoi Vinck o rupse la fugă în josul plajei, speriiind păsările care se ridicară în calea lui chirăind și croncănind. Alergă nebunește încă o sută de pași sau mai mult, apoi se prăbuși, rostogolindu-se pe spate, cu picioarele și mâinile fluturând, strigând obscenități. După un moment se întoarse pe burtă cu un ultim țipăt, cu fața la Blackthorne și înghețată. Se așternu tăcerea.

Când Blackthorne ajunse lângă Vinck, pistolul era îndreptat către el, ochii se holbau la el cu dușmănie nebunească, iar buzele dezveleau dinții rânjiți. Vinck era mort. Blackthorne îi închise ochii, îl săltă pe umăr și porni înapoi. Câțiva samurai alergau către el, cu Naga și Yabu în frunte.

- Ce s-a întâmplat, Anjin-san?
- A înnebunit.
- Așa? E mort?
- Da. Mai întâi îngropăm, apoi Yedo. În regulă?
- *Hai.*

Blackthorne trimise după o cazma și îi rugă să-l lase singur pentru un timp și-l îngropă pe Vinck deasupra liniei fluxului, pe creasta unei ridicături care domina epava. Spuse o rugăciune deasupra gropii și înfipse o cruce încropită din două bucăți de lemn adus de apă. Fusese foarte ușor să spună rugăciunile. Le rostise de prea multe ori. Numai în această călătorie de peste o sută de ori pentru propriul său echipaj, de când părăsiseră Olanda. Doar Baccus van Nekk și musul Croocq mai trăiau acum, ceilalți erau de pe celelalte nave. Salamon mutul, Jan Roper, Sonic bucătarul, Ginsel velarul. Cinci corăbii și patru sute nouăzeci și șase de oameni. Și acum, Vinck. S-au dus toți acum. Am mai rămas doar șapte. Și pentru ce?

Ca să înconjurăm globul? Să fim primii?

— Nu știu, spuse el vorbind mormântului, dar asta nu se va mai întâmpla acum.

Făcu totul cum se cuvenea.

— *Sayonara, Johann.*

Coborî către mare și înotă gol către epavă ca să se purifice. Le spusese lui Naga și lui Yabu că acesta era obiceiul lor, după ce îngropau pe unul dintre ai lor în pământ. Căpitanul trebuia s-o facă singur, dacă nu era altcineva și marea era cea care purifica înaintea Dumnezeului lor, care era Dumnezeul creștin, dar nu chiar același ca cel iezuit.

Se agăță de una dintre coastele corăbiei și văzu că cochiliile începuseră deja să se adune și nisipul să se așeze peste chilă, la trei stânjeni sub apă. În curând marea o va lua în stăpânire și corabia va dispărea. Privi în jur fără țintă. Nimic de salvat, își spuse, fără să se aștepte de fapt la ceva.

Înotă către țarm. O parte din vasalii săi îl așteptau cu haine curate. Se îmbracă, își puse săbiile în brâu și porni înapoi. În apropierea țarmului, unul din vasali arătă cu mâna:

— *Anjin-san!*

Un porumbel călător urmărit de un șoim bătea furtunos din aripi, încercând să scape către hulubăria din sat. Hulubăria era în podul celei mai înalte clădiri, ridicate pe țarm pe o mică movilă. Când mai avea încă o sută de iarzi până acolo, șoimul se înalță deasupra prăzii sale, își strânse aripile și plonjă. Își atinse prada într-o izbucnire de pene, dar lovitura nu fu perfectă. Porumbelul căzu țipând ca și cum ar fi fost lovit de moarte, apoi, aproape de pământ, își reveni și zbură către casă. Se strecură printr-o gaură a hulubăriei, iar șoimul țipă *ik, ik, ik* de furie la câțiva pași în urmă și toată lumea strigă veselă, în afară de Blackthorne. Nici măcar istețimea și curajul porumbelului nu-l atinseră. Nimic nu-l mai putea atinge.

— Bine, *neh?* spuse unul dintre vasalii săi, stânjenit de împietrirea stăpânului său.

— Da.

Blackthorne porni înapoi către galeră. Yabu era acolo cu doamna Kiri, Sazuko și căpitanul. Totul era gata.

— *Yabu-san, ima Yedo ka?* întrebă el.

Dar Yabu nu-i răspunse și nimeni nu-l băgă în seamă. Toți ochii erau îndreptați către Naga care pornise către sat. Un îngrijitor de porumbei îi ieși în cale din clădire. Naga rupse sigiliul și citi fâșia de hârtie.

"Galera și toți cei de la bord să stea la Yokohama până când sosesc."
Era semnat: "Toranaga".

***

Călăreții trecură în goană peste buza dealului odată cu soarele

dimineții. Mai întâi cincizeci de cercetași din avangardă, conduși de Buntaro. Apoi purtătorii de stindarde, apoi Toranaga. După el urma restul de războinici sub comanda lui Omi. În urma lor venea părintele Alvito Tsukku-san cu zece acoliți într-un grup strâns și după ei o mică ariergardă, printre ei vânători cu șoimi pe mânușile lor, toți cu capișoane, în afară de un mare șoim cu ochii galbeni. Toți samurarii erau bine înarmați și purtau cămăși de zale și armura de bătălie a cavaleriei.

Toranaga călărea cu ușurință, sufletul său eliberat acum, un om nou și mai puternic și era bucuros că se află la capătul călătoriei. Trecuseră două zile și jumătate de când îi trimisese poruncă lui Naga să țină galera la Yokohama și părăsise Mishima în acest marș forțat. Veniseră foarte iute, luând cai proaspeți la fiecare douăzeci de *ri*. La una dintre stațiile de poștă, unde caii nu fuseseră pregătiți, samuraiul responsabil fusese îndepărtat, veniturile lui date altuia și fusese invitat de îndată să-și facă *seppuku*, sau să-și radă capul și să devină preot. Samuraiul alesese moartea.

Prostul fusese prevenit, gândi Toranaga. Întreg Kwanto e mobilizat și pe picior de război. Totuși, acel om n-a însemnat pe de-a-ntregul o pierdere, își spuse. Cel puțin știrea acestui exemplu o să fulgere de-a lungul domeniilor mele și n-o să mai fie întârzieri inutile.

Atât de multe încă de făcut, se gândi, mintea umblându-i frenetic printre fapte și planuri. În patru zile va veni *ziua*. Cea de-a douăzeci și una zi a celei de-a optsprezecea luni, Luna Pentru Privitul Cerului. Astăzi la Osaka, Ogaki Takamoto, curtean al suitei imperiale, va merge oficial la Ishido și va anunța cu părere de rău că vizita Fiului Cerului la Osaka va trebui amânată pentru câteva zile, datorită sănătății șubrede a acestuia.

Fusese atât de ușor ca să aranjeze întârzierea. Deși Ogaki era Prinț de al șaptelea Rang și descendent din împăratul Go-Shoko, al nouăzeci și cincilea din dinastie, era sărac ca toți ceilalți membrii ai Curții Imperiale. Curtea nu avea nici un venit al său, doar samurarii aveau venit și, de sute de ani, trebuia să trăiască din subsidii, întotdeauna grijuliu controlate și destul de scăzute, puse la dispoziția ei de *shōguni*, *kwampaku*, sau junta militară care era la putere. Așa că Toranaga, umil și foarte prevăzător, îi pusese la dispoziție lui Ogaki, prin intermediari, zece mii de *roku* anual spre a fi dați rudelor nevoiașe, după cum hotăra Ogaki însuși, spunând cu smerenia cuvenită că, fiind un Minowara și, ca atare, și el descendent din Go-Shoko, era încântat să-i fie de ajutor și nădăjduia că Înălțimea Sa va avea grijă de prețioasa-i sănătate în clima atât de înșelătoare de la Osaka, mai cu seamă în jurul zilei de douăzeci și doi.

Bineînțeles, n-avea nici o garanție că Ogaki îl putea convinge sau nu pe Înălțimea Sa, dar Toranaga presupusese că sfetnicii Fiului Cerului – sau Fiul Cerului însuși – ar fi fost bucuroși de o asemenea scuză pentru o amânare, sperând ca, în cele din urmă, vizita să fie anulată. Doar o singură dată în trei secole își părăsise un împărat aflat pe tron sanctuarul din Kyoto. Aceasta fusese în urmă cu patru ani, la invitația lui Taikō *de a privi florile de cireș* din preajma castelului Osaka, ceea ce avea să coincidă cu cedarea titlului său de *kwampaku* în favoarea lui Yaemon și astfel, de la sine înțeles, se pusese pecetea imperială pe succesiune.

De obicei nici un *daimyo*, nici chiar Toranaga, n-ar fi îndrăznit să facă o asemenea propunere unui membru al curții, pentru că era o insultă și uzurpa drepturile unui superior – în acest caz Consiliul – și ar fi fost socotită de îndată trădare; așa cum, de fapt, și era. Dar Toranaga știa că fusese deja acuzat de trădare.

Măine Ishido și aliații săi vor porni împotriva mea. Cât timp mi-a mai rămas? Unde ar trebui să fie *bătălia*? La Odawara? Victoria depinde doar de timp și loc, nu de numărul oamenilor. Ei vor fi mai mulți la număr, vor fi cel puțin trei contra unul. N-are a face, gândi, *Ishido iese din castelul Osaka!* Mariko l-a forțat să iasă. În partida de șah pentru putere mi-am sacrificat regina, dar Ishido a pierdut două ture.

Da, dar în ultima partidă tu ai pierdut mai mult decât o regină. Ai pierdut o corabie. Un pion poate deveni o regină, dar nu o corabie!

Coborau dealul în trap săltat. Jos era marea. Trecură de o cotitură a drumului, zăriră satul Yokohama, cu epava chiar lângă țarm. Vedea platoul unde Regimentul de Muschete era aliniat pentru trecere în revistă, cu caii și tot echipamentul, cu muschetele în coburi, iar ceilalți samurai, la fel de bine înarmați, erau aliniați de-a lărgul drumului lângă țarm, ca gardă de onoare. La marginea satului țărani erau îngenuncheați în șiruri ordonate, așteptând să-l întâmpine cu toată cinstea. Dincolo de el se găsea galera pe care așteptau marinarii și căpitanii lor. De-o parte și de alta a digului, bărcile pescărești fuseseră trase la mal și aliniate cu grijă, iar el își pusese în minte să-l dojenească pe Naga. Poruncise ca regimentul să fie gata pentru plecare imediată, dar să oprești țărani de la pescuit ori munca câmpului era o nechibzuință.

Se răsuci în șa și chemă un samurai, poruncindu-i să-i spună lui Buntaro să se ducă înainte să vadă dacă totul era pregătit și în siguranță.

— Apoi du-te în sat și trimite toți țărani la treburile lor, în afară de starostele satului.

— Da, Alteță.

Omul dădu pinteni calului și plecă în galop.

Acum Toranaga se găsea destul de aproape de platou ca să deosebească chipurile: iată-l pe Anjin-*san* și pe Yabu, apoi pe Kiri și pe doamna Sazuko. Inima începu să-i bată mai repede.

***

Buntaro galopa de-a lungul drumului, cu arcul uriaș și cu două tolbe pline cu săgeți în spate, urmat îndeaproape de o jumătate de duzină de samurai. Părăsiră drumul și ieșiră pe platou. Imediat îl văzu pe Blackthorne și chipul i se întunecă și mai tare. Trase de frâu și privi cercetător în jur. Un podium acoperit, cu o singură pernă, era ridicat cu fața spre regiment. Alături se afla altul, mai mic și mai scund. La adăpostul lui așteptau Kiri și doamna Sazuko. Yabu se afla în fruntea regimentului, ca ofițerul cel mai mare în grad, cu Naga în dreapta lui și Anjin-*san* în stânga. Totul părea în ordine și Buntaro făcu semn corpului principal al coloanei să înainteze. Avangarda sosi la trap, descălecă și se răspândi în jurul podiumului principal. Atunci Toranaga înaintă călare pe platou. Naga înălță steagul de luptă. Imediat cei patru mii de oameni strigară: "Toranagaaaa!" și se înclinară.

Toranaga nu le răspunse la salut. Într-o tăcere desăvârșită îi cercetă cu privirea. Băgă de seamă că Buntaro se uita pe furiș la Anjin-*san*. Yabu purta sabia pe care i-o dăruise, dar părea foarte neliniștit. Plecăciunea lui Anjin-*san* era corectă și neșovăielnică, iar mânerul sabiei sale, rupt. Kiri și cea mai tânără concubină a lui erau în genunchi, cu palmele lipite pe *tatami* și fețele plecate adânc. Pentru o clipă privirea i se împlânzi, apoi își aținti nemulțumit ochii spre regiment. Toți oamenii stăteau în continuare plecați. Nu le răspunse la plecăciune, dădu doar scurt din capși simți fiorul ce străbătu samurarii când își îndreptară din nou spatele. Bun, gândi el, descălecând vioi, bucuros că se temeau de mânia lui. Un samurai îi luă frâul și se îndepărtă cu calul, iar el se întoarse cu spatele spre regiment și, scâldat de sudoare din pricina umezelii, ca toți ceilalți, se îndreptă către doamnele lui.

— Kiri-*san*, bine-ai venit acasă!

Ea se înclină din nou, fericită.

— Mulțumesc, Alteță. N-am crezut că o să mai am plăcerea de a te mai vedea vreodată.

— Nici eu, doamnă. Toranaga lăasă să-i scape o sclipire de bucurie. Își aruncă privirile către tânăra fată. Deci, Sazuko-*san*, unde mi-e fiul?

— Cu doica, Alteță, răspunse ea cu sufletul la gură, cu sufletul încălzit de bunăvoința lui neascunsă.

— Te rog, trimite pe cineva să ne aducă de îndată copilul.

— Oh, vă rog, Alteță, cu îngăduința voastră, pot să-l aduc chiar eu?

— Da, da, dacă vrei. Toranaga zâmbi și o urmări cu privirea o clipă pe când se îndepărta, căci ținea la ea foarte mult. Se întoarse din nou către Kiri.

— Cu tine totul e bine? o întrebă astfel încât s-audă doar ea.

— Da, stăpâne. O, da, și când te văd atât de puternic mi se umple sufletul de fericire.

— Ai slăbit, Kiri-*chan*, și ești mai tânără ca oricând.

— O, îmi pare rău, Alteță, nu este adevărat. Dar îți mulțumesc, îți mulțumesc.

El îi zâmbi.

— Orice-ar fi, arăți bine. Nefericire... Singurătate... părăsire... Mă bucur că te văd, Kiri-*chan*.

— Mulțumesc, Alteță. Sunt atât de fericită că supunerea și sacrificiul ei au deschis porțile castelului Osaka. Ea ar fi nespuse de fericită, Alteță, să știe că a izbutit.

— Mai întâi trebuie să mă ocup de netrebnicii ăștia, dar mai târziu o să stăm de vorbă. Sunt multe de vorbit, *neh?*

— Da. O, da! Ochii îi străluciră. Vizita Fiului Cerului o să fie amânată, *neh?*

— Așa ar fi înțelept. *Neh?*

— Am un mesaj de la doamna Ochiba.

— Da? Bine! Dar va trebui să aștepte. Făcu o pauză. Doamna Mariko a murit cu cinste? Din voia ei, nu din accident sau greșeală?

— Mariko-*sama a ales* moartea. A fost *seppuku*. Dacă n-ar fi făcut asta ar fi fost prinsă. O, Alteță, a fost atât de minunată în toate acele zile întunecate. Atât de curajoasă. Și Anjin-*san*. Dacă n-ar fi fost el, ea ar fi fost capturată și dezonorată. Și noi toate am fi avut aceeași soartă.

— Ah, da, *ninja*.

Toranaga răsufală adânc, iar ochii începură să-i scapere, și ea se cutremură fără să vrea.

— Ishido are de dat socoteală pentru multe, Kiri-*san*. Te rog, iartă-mă.

Se îndreptă către podiumul principal și se așeză, din nou aspru și amenințător. Gărzile îl înconjurară.

— Omi-*san!*

— Da, Alteță?

Omi păși în față și se înclină, părând mai în vârstă și mai suplu ca în trecut.

— O însoțești pe doamna Kiritsubo la încăperile ei și încredințează-te că ale mele sunt așa cum trebuie. Am să rămân aici la noapte.

Omi salută și se îndepărta, iar Toranaga fubucuros să vadă că schimbarea neșteptată a planului nu iscase nici măcar o tresărire în ochii lui. Bun, gândi el, Omi învață repede, sau iscoadele lui i-au spus că am poruncit în taină lui Sudara și Hiro-matsu să vină aici, așa că nu era cu putință să plec până mâine.

Își concentrează toată atenția asupra regimentului. La semnul lui, Yabu păși înainte și salută. Îi întoarse politicos salutul.

— Deci, Yabu-*san!* Bine ai venit înapoi!

— Mulțumesc, Alteță. Pot să spun cât sunt de fericit că ai izbutit să ocolești vicleniile lui Ishido?

— Mulțumesc. Ca și dumneata. Lucrurile n-au mers bine la Osaka. *Neh?*

— Nu. Armonia mea este distrusă, Alteță. Nădăjduiam să conduc retragerea din Osaka și să-ți aduc amândouă doamnele și fiul în siguranță, ca și pe doamna Toda, pe Anjin-*san* și marinarii pentru nava lui. Din nefericire, îmi pare rău, amândoi am fost trădați – acolo și aici.

— Da.

Toranaga privi în jos către epava spălată de mare. O undă de mânie îi

străbātu chipul și toți așteptau să izbucnească, dar nu se întâmplă nimic.

— *Karma*, spuse el. Da, *karma*, Yabu-san. Ce poți face împotriva naturii? Nimic. Neglijența este altceva. Acum, în legătură cu Osaka, vreau să aud tot ce s-a întâmplat, cu de-amănuntul, îndată ce vei da liber regimentului, iar eu voi fi făcut o baie.

— Am pregătit un raport în scris, Alteță.

— Bun. Mulțumesc, dar mai întâi aș vrea să-mi povestești dumneata.

— Este adevărat că Prealuminatul n-o să meargă la Osaka?

— Ce hotărăște Prealuminatul este treaba Prealuminatului.

— Vrei să treci în revistă regimentul înainte de a-i da liber?

— De ce le-aș acorda această cinste? Nu știi că sunt în dizgrație, căci furtuna nu poate fi o scuză? adăugă el scurt.

— Da, Alteță. Îmi pare rău. Groaznic. Yabu încerca, fără să reușească, să vadă ce este în mintea lui Toranaga. M-am cutremurat când am auzit ce s-a întâmplat. Pare aproape cu neputință.

— Așa-i.

Chipul lui Toranaga se întunecă și privi spre Naga și dincolo de el, la rândurile dese de soldați.

— Încă nu izbutesc să înțeleg cum a fost cu puțință o asemenea nepricepere. Aveam nevoie de corabia aceea!

Naga era agitat.

— Vă rog să mă iertați, Alteță, doriți să fac o nouă cercetare?

— Ce poți face acum în plus față de ceea ce ai făcut deja?

— Nu știu, Alteță. Nimic, Alteță, vă rog să mă iertați.

— Cercetarea ta a fost amănunțită, *neh?*

— Da, Alteță. Vă rog să-mi iertați prostia.

— N-a fost vina ta. Tu n-ai fost aici. Nici la comandă. Iritat, Toranaga se întoarse către Yabu. E curios, chiar îngrijorător, că patrula de coastă, patrula din tabără, straja de pe punte și comandantul din noaptea aceea, toți au fost din Izu – în afară de cei câțiva *ronini* ai lui Anjin-san.

— Da, Alteță. Curios, dar nu îngrijorător, îmi pare rău. Domnia-ta ai procedat foarte corect făcându-i pe ofițeri răspunzători, după cum și Naga-san a fost, pedepsindu-i pe ceilalți. Îmi cer iertare, și eu am făcut cercetări de îndată ce am sosit, dar n-am aflat nimic mai mult, nimic de adăugat. Și eu zic că e *karma* – *karma* ajutată, cumva, de scârbele de creștini. Chiar și așa, îmi cer iertare.

— A, crezi c-a fost mâna cuiva?

— Nu există nici o dovadă, Alteță, dar un val mare și un simplu incendiu nu prea fac o explicație pe care să te bizui. Cu siguranță orice foc ar fi putut fi stins. Din nou îmi cer iertare.

— Îți primesc scuzele, dar, între timp, spune-mi, te rog, cum să înlocuiesc corabia aceea. Am nevoie de nava *aceea!*

Yabu simțea înțepături în pânțele.

— Da, Alteță, știu. Îmi pare rău, nu poate fi înlocuită, dar Anjin-san ne-a spus în timpul călătoriei că-n curând au să vină aici alte nave de război din țara lui.

— Cât de curând?

— Nu știe, Alteță.

— Un an? Zece? Eu abia dacă am zece zile.

— Îmi pare rău, și eu aș vrea să știu. Poate că ar trebui să-l întrebați pe el, Alteță.

Pentru prima oară de când sosise, Toranaga privi la Blackthorne. Bărbatul înalt stătea în picioare, deoparte, cu chipul întunecat.

— Anjin-san!

— Da, Alteță?

— Rău, *neh?* Foarte rău. Toranaga arată spre epavă. *Neh?*

— Da, foarte rău, Alteță.

— Cât de curând sosesc alte corăbii?

— Corăbiile mele, Alteță?

— Da.

— Când... Când o vrea Buddha.

— În seara asta stăm de vorbă. Acum du-te. Mulțumesc pentru Osaka. Du-te la galeră, sau în sat. Vorbim diseară. Înțelegeți?

— Vorbim diseară, da, înțeleg, Alteță. Mulțumesc. Când diseară, vă rog?

— Am să trimit un om. Mulțumesc pentru Osaka.

— Datoria mea, *neh?* Dar eu făcut puțin. Toda Mariko-*sama* dat tot. Tot pentru Toranaga-*sama*.

— Da.

Toranaga îi întoarse plecăciunea cu gravitate. Anjin-*san* porni înapoi, dar se opri. Toranaga privi spre celălalt capăt al platoului. Tsukku-*san* și acoliții săi tocmai sosiseră și descălecau. El nu-l primise pe preot la Mishima – cu toate că acesta îi trimisese vorbă de îndată despre distrugerea navei – și îl lăsase cu bună-știință să aștepte până ce aflase că oamenii săi plecaseră din Osaka și galera ajunsese în siguranță la Anjiro. Abia atunci se hotărâse să-l aducă pe preot cu el aici și să îngăduie întâlnirea la momentul potrivit.

Blackthorne porni spre preot.

— Nu, Anjin-*san*. Mai târziu, nu acum. Acum du-te în sat! porunci el.

— Dar, Alteță, omul acela mi-a ucis corabia. El e dușmanul!

— Ai să te duci acolo! Toranaga arătă în jos, spre sat. Ai să aștepti acolo, te rog. Astă seară stăm de vorbă.

— Alteță, vă rog, omul acela...

— Nu. Te duci la galeră, spuse Toranaga. Vei pleca acum. Te rog.

Este mai grozav decât să îmblânzești un șoim, își zise încălzit, abătut pentru o clipă de la gândurile sale, străduindu-se doar să-l domine pe Blackthorne cu voința sa. E mai grozav fiindcă Anjin-*san* e la fel de sălbatic, periculos, plin de neprevăzut, cu neputință de pătruns, unic, deosebit de orice om pe care l-am cunoscut vreodată. Văzu cu coada ochiului că Buntaro se așezase în calea lui Anjin-*san*, pregătit și nerăbdător să-l facă să se supună. Ce prostie, gândi Toranaga, și fără rost. Rămase cu privirea ațintită asupra lui Blackthorne. Și îl domină.

— Da, plec acum, senior Toranaga. Îmi pare rău. Plec, spuse Blackthorne.

Își șterse sudoarea de pe față și se îndreptă către sat.

— Mulțumesc, Anjin-*san*, spuse Toranaga.

Nu lăsă să i se citească victoria pe chip. Îl privi pe Blackthorne cum se îndepărta supus – violent, puternic, primejdios, dar supus acum de voința lui Toranaga.

Apoi se răzgândi.

— Anjin-*san!* strigă.

Hotărâse că sosise timpul să dezlege curelușa de la piciorul șoimului și să lase pasărea de pradă să zboare liberă. Ultima încercare.

— Ascultă, du-te acolo, dacă vrei. Eu cred că e mai bine să nu-l ucizi pe Tsukku-*san*. Dar, dacă vrei să-l ucizi, ucide-l. Mai bine nu-l ucide.

O spuse rar și cu grijă și o repetă.

— *Wakarimasu ka?*

— *Hai.*

Toranaga privi în ochii incredibil de albaștri, plini de o neînchipuită dușmănie, și se întrebă dacă această pasăre sălbatică, asmuțită asupra prăzii, avea să ucidă sau nu la porunca sa și dacă se va întoarce pe pumn, fără să mănânce.

— *Wakarimasu ka?*

— *Hai.*

Toranaga îi făcu semn cu mâna să plece. Blackthorne se întoarse și porni cu pași mari spre nord, către Tsukku-*san*. Buntaro se dădu la o parte din calea lui. Blackthorne părea că nu vede pe nimeni în afară de preot. Ziua devenise parcă și mai înăbușitoare.

— Ce zici, Yabu-san? Ce o să facă? întrebă Toranaga.

— Va ucide. Bineînțeles c-o să-l omoare, dacă poate pune mâna pe el. Preotul merită să moară, *neh*? Toți creștinii. Sunt sigur că e mâna lor aici – preoții și Kiyama, deși nu pot s-o dovedesc.

— Pui prinsoare pe viața ta c-o să-l omoare pe Tsukku-san?

— Nu, Alteță, spuse Yabu grăbit. Nu pun. Îmi pare rău, dar e barbar, amândoi sunt barbari.

— Naga-san?

— Dac-aș fi în locul lui, l-aș omori pe preot și pe toți ceilalți, acum că am îngăduința voastră. N-am întâlnit pe nimeni care să-și arate ura atât de mult. În ultimele două zile Anjin-san parcă-și ieșise din minți, umblând înapoi și-ncolo, mormăind într-una, stând cu ochii țintă la epavă, dormind acolo, ghemuit pe nisip, abia mâncând câte ceva... Naga se uită din nou după Blackthorne. Și eu zic că n-a fost furtuna cea care i-a distrus nava. Îi știu pe preoți, cumva sunt în spatele întâmplării ăsteia – nici eu nu pot s-o dovedesc, dar... Nu cred că s-a întâmplat din pricina furtunii.

— Alege!

— O să izbucnească. Uitați-vă la mersul lui... Cred c-o să ucidă – nădăjduiesc să ucidă.

— Buntaro-san?

Buntaro se întoarce. Fălcile grele îi erau nebărbierite, picioarele vânjoase bine proptite în pământ și degetele pe arc.

— L-ați sfătuit să nu-l omoare pe Tsukku-san, deci nu-l vreți pe preot mort. Dacă Anjin-san ucide sau nu, mie nu-mi pasă, Alteță. Mie îmi pasă doar dacă vă frământă pe domnia-voastră. Să-l opresc, dacă încearcă să nu vă dea ascultare? O pot face cu ușurință de la distanța asta.

— Poți să-mi garantezi că-l rănești doar?

— Nu, alteță.

Toranaga râse blând și rupse vraja.

— Anjin-san n-o să-l ucidă. O să strige și o să răcnească sau o să suiere ca un șarpe și o să-și zdrăngăne sabia, iar pe Tsukku-san o să-l cuprindă zelul lui "sfânt" și o să-i răspundă fără pic de teamă, zicându-i: "A fost voia Domnului. Eu nu m-am atins niciodată de corabia ta." Apoi Anjin-san o să-l facă mincinos, iar Tsukku-san va fi cuprins de și mai mult zel, va repeta totul și se va jura în numele Dumnezeului său, iar celălalt poate că o să-l blesteme și ei se vor urî unul pe celălalt încă douăzeci de vieți. Nici unul n-o să moară. Cel puțin nu acum...

— Cum de știi toate astea, tată?! exclamă Naga.

— Nu sunt sigur de ele, fiule, dar așa cred că se va întâmpla. Întotdeauna e bine să-ți faci timp să cugeți la purtările oamenilor importanți, prieteni sau dușmani, să încerci să-i înțelegi. Eu i-am urmărit pe amândoi. Amândoi sunt foarte importanți pentru mine. *Neh*, Yabu-san?

— Da, alteță, spuse Yabu, dintr-odată neliniștit.

Naga aruncă o privire iute după Blackthorne. Anjin-san mergea cu aceiași pași mari, cumpăniți, fiind acum la șaptesprezece pași de Tsukku-san, care aștepta în fruntea acoliților săi, cu briza fluturându-le sutanele portocalii.

— Dar, tată, nici unul dintre ei nu e laș, *neh*? Cum pot să dea acum înapoi fără să-și piardă onoarea?

— N-o să ucidă din trei motive: mai întâi, pentru că Tsukku-san e neînarmat și n-o să se apere, nici măcar cu mâinile. E împotriva obiceiurilor lor să ucidă un om neînarmat. Asta este o dezonoare, un păcat în fața Dumnezeului lor creștin. Al doilea, pentru că e creștin. Al treilea, pentru că eu am hotărât că nu e timpul.

Buntaro spuse:

— Vă rog să mă iertați, dar pot să înțeleg pe cea de-a treia, ba chiar și prima pricină, dar nu este adevărata cauză a urii lor faptul că amândoi cred că celălalt nu este creștin, ci un trimis al răului, un slujitor al Satanei? Nu spun ei asta?

— Ba da, dar acest Dumnezeu-lisul al lor i-a învățat, sau se zice că i-a învățat, că trebuie să-ți ierți dușmanul. Asta înseamnă să fii creștin.

— E o nerozie, *neh?* spuse Naga. Să-ți ierți dușmanul e o prostie.

— Așa zic și eu.

Toranaga privi la Yabu.

— E o prostie să-ți ierți dușmanul, *neh*, Yabu-san?

— Da, încuviință Yabu.

Toranaga se uită către nord. Cele două siluete erau foarte apropiate și acum, în sinea lui, Toranaga își blestema avântul. Avea încă foarte multă nevoie de amândoi bărbații și n-avea de ce să riște viața vreunuia dintre ei. Îi dăduse mână liberă lui Anjin-san doar ca un fel de distracție, nu să ucidă și acum își regreta prostia. Așteptă, prins de vrajă ca toți ceilalți, dar se întâmplă așa cum prevăzuse el și înfruntarea fu scurtă, violentă și plină de ură, simțindu-se chiar și de la această distanță și el își făcu vânt cu evantaiul foarte ușurat. I-ar fi plăcut tare mult să înțeleagă ce se spusese de fapt. Știa că avusese dreptate. În curând îl văzură pe Anjin-san îndepărtându-se. În spatele lui, Tsukku-san își șterse fruntea cu o batistă colorată din hârtie.

— Ehei, murmură Naga plin de admirație. Cum am putea pierde cu tine la comandă?

— Prea ușor fiule, dacă asta e *karma* mea.

Apoi dispoziția lui se schimbă.

— Naga-san, poruncește tuturor samurailor care s-au întors cu galera de la Osaka să vină la încăperile mele.

Naga se depărtă grăbit.

— Yabu-san, mă bucur să te văd venit înapoi, teafăr. Dă liber regimentului. Vorbim după masa de seară. Pot să trimit după dumneata?

— Desigur, mulțumesc, Alteță.

Yabu salută și plecă. Singur, doar cu gărzile pe care le trimise la o distanță de la care nu puteau auzi, Toranaga îl cercetă pe Buntaro cu privirea, atent. Buntaro era stânjenit ca un câine la care te uiți țintă. Când nu mai putu îndura spuse:

— Alteță?

— Odată mi-ai cerut capul lui, *neh? neh?*

— Da... Da, Alteță.

— Ei?

— El... el m-a insultat la Anjiro. Mă simt... mă simt încă acoperit de rușine.

— Îți poruncesc să uiți această rușine.

— Atunci e uitată, Alteță. Dar ea m-a trădat cu el și asta nu poate fi uitat. Nu câtă vreme e-n viață. Am dovezi. Îl vreau mort. Acum. El... vă rog, corabia lui s-a dus, deci nu vă mai este de nici un folos acum, Alteță. V-o cer ca pe-o favoare de-o viață.

— Ce dovadă ai?

— Toată lumea știe. Pe drumul de la Yokosé. Am vorbit cu Yoshinaka. Toată lumea știe, adăugă mohorât.

— Yoshinaka i-a *văzut*, pe el și pe ea, împreună? A acuzat-o?

— Nu. Dar ce-a spus... Buntaro își ridică privirile chinuite. Știu, și asta-i de ajuns. Vă rog. Vă implor, o favoare de-o viață. Nu v-am cerut niciodată nimic, *neh?*

— Am nevoie de el viu. Dacă n-ar fi fost el, *ninja* ar fi prins-o vie și ar fi acoperit-o de rușine. Și deci, și pe tine.

— O dorință de-o viață, spuse Buntaro. O cer. Corabia lui s-a dus. El... el a făcut tot ce-ați vrut. Vă rog.

— Am dovezi că ea... Nu te-a-nșelat.

— Iertați-mă, ce dovezi?

— Ascultă, asta-i doar pentru urechile tale – așa cum m-am înțeles cu ea. Eu i-am poruncit să se împrietenească cu el.

Toranaga se aplecă către el.

— Au fost prieteni, da. Anjin-san o adora, dar niciodată nu te-a-nșelat cu ea, sau ea cu el. La Anjiro, chiar înainte de cutremur, când mi-a propus prima dată să plece la Osaka ca să elibereze toți ostaticii – provocându-l pe Ishido în public și apoi să provoace o criză, încercând să-și facă *seppuku*, orice ar fi făcut el – în acea zi eu i-am...

— Deci a fost plănuțit?

— Desigur. N-ai să înveți niciodată? În ziua aceea i-am poruncit să divorțeze de tine.

— Alteță?

— Să divorțeze. Nu este cuvântul destul de limpede?

— Da, dar...

— Să divorțeze. Ea te scoate din minți de ani de zile și tu te-ai purtat cu ea ca un nebun de tot atâta vreme. Și ce mai spui de felul în care te-ai purtat cu mama ei vitregă și cu doamnele ei? Trebuie să-ți mai spun ca aveam nevoie de ea ca să-mi traducă ce spunea Anjin-san și totuși ți-ai pierdut firea și ai bătut-o? Adevărul e că aproape ai ucis-o atunci, *neh? neh?*

— Da, vă rog să mă iertați.

— Venise vremea să isprăvim cu această căsătorie și i-am poruncit-o atunci.

— Ea a cerut divorțul?

— Nu. Eu am hotărât și l-am poruncit. Dar soția ta m-a implorat să-mi retrag porunca. Eu am refuzat și atunci soția ta a spus că are să-și facă *seppuku* de îndată, fără îngăduința mea, ca să nu-ți pricinuiască ție vreo rușine astfel. I-am cerut să se supună și ea a refuzat.

Toranaga continuă mânios:

— Soția ta m-a forțat pe mine, *stăpânul ei legiuit*, să-mi retrag o poruncă îndreptățită după lege și m-a făcut să încuviințez ca porunca mea să intre în vigoare abia după Osaka. Amândoi știm că, pentru ea, Osaka însemna moartea. Înțelegi?

— Da, da, înțeleg asta.

— La Osaka, Anjin-san i-a salvat cinstea – a ei, a doamnelor mele și a fiului meu cel mai mic. Dacă nu era el, ei și toți ostaticii din Osaka ar fi fost încă în Osaka, eu aș fi mort, sau în mâinile lui Ikawa Jikkyu, poate chiar în lanțuri, ca un criminal de rând!

— Vă rog să mă iertați... Dar de ce-a făcut ea asta? Ea mă ura. De ce-a întârziat divorțul? Din cauza lui Saruji?

— Pentru cinstea ta. Ea înțelegea datoria. Soția ta se îngrijea de asemenea de onoarea ta – chiar după moartea ei – căci parte din înțelegerea noastră a fost că toate aceste lucruri trebuiau să rămână numai între mine și ea și tine. Nimeni altcineva nu trebuia să știe vreodată, nici Anjin-san, nici fiul ei, nimeni, nici chiar confesorul ei creștin.

— Cum?

Toranaga îi explică din nou. În cele din urmă Buntaro înțelese limpede, iar Toranaga îl trimise de acolo și, după aceea, în sfârșit singur, se ridică și se întinse, istovit de toată această muncă nântreuptă de când sosise. Soarele era încă sus, pe cer, deși era târziu după-amiază. Îi era foarte sete. Primi *cha* rece de la garda sa personală, apoi coborî către țârm. Își scoase chimonoul learcă de sudoare și înotă, marea pârându-i minunată, reîmprospătătoare. Înotă sub apă, dar nu stătu cufundat prea mult timp, fiindcă gârziile sale puteau să se neliniștească. Ieși la suprafață și pluti pe spate privind la cer, strângând puteri pentru noaptea lungă ce urma.

Ah, Mariko, se gândi, ce doamnă minunată ești. Da, ești, pentru că, desigur, vei trăi veșnic. Ești oare cu Dumnezeuul tău creștin, în cerul tău creștin? Sper că nu. Ar fi o risipă groaznică. Sper că spiritul tău așteaptă doar cele patruzeci de zile ale lui Buddha ca să renască altundeva. Mă rog ca sufletul tău să intre în familia mea. Te rog. Dar tot ca femeie, nu ca bărbat. Nu ne putem îngădui să te avem ca bărbat. Ești mult prea deosebită ca să te risipim ca bărbat.

Zâmbi. La Anjiro se întâmplase chiar așa cum îi spusese lui Buntaro, deși ea nu-l forțase niciodată să-și retragă porunca.

— Cum m-ar fi putut ea forța pe mine să fac ceva ce nu voiam? spuse el cerului.

Îl *rugase*, supusă, să nu facă cunoscut divorțul decât după Osaka, dar era incredințat în sinea lui că și-ar fi făcut *seppuku* dacă ar fi refuzat-o. Ar fi insistat, *neh?* Desigur că ar fi insistat și asta ar fi stricat totul. Dar, acceptând dinainte, am ocolit o rușine inutilă și o ceartă și necazuri fără rost. Și păstrând toate astea ascunse acum, așa cum sunt sigur că ar fi vrut-o ea, toată lumea cu are decât de câștigat. Mă bucur că am încuviințat, gândi liniștit, apoi râse tare. Un val ușor trecu peste el și înghiți o gură de apă de mare și se îneacă.

— Sunteți teafăr, Alteță? strigă plin de neliniște un străjer ce înota prin apropiere.

— Da, desigur că da.

Toranaga scuipe, icni, călcând apa și se gândi: Asta să te învețe să fii mai atent. Asta e a doua greșeală astăzi. Apoi, văzu epava.

— Haide, să ne întrecem până acolo, strigă către străjer.

O întrecere cu Toranaga era într-adevăr o întrecere. Odată, unul dintre generalii săi îl lăsase cu bună-știință să câștige, sperând să capete anumite favoruri. Această greșeală îl costase pe om totul.

Straja câștigă. Toranaga îl felicită și se agăță de una dintre coastele corăbiei, așteptând până își recăpătă răsufierea, apoi privi în jur cu o curiozitate nestăvilită. Înotă în jos și în sus, cercetând chila corăbiei. Când fu mulțumit, merse la țarm și se reîntoarse în tabără, proaspăt și gata de lucru.

Un adăpost temporar fusese ridicat pentru el, într-un loc bun, sub un acoperiș mare de trestie sprijinit pe stâlpi puternici de bambus. Pereți de *shoji* și paravane fuseseră așezați pe o podea înălțată din lemn, acoperită cu *tatami*. Santinelele erau deja instalate, și erau locuințe și pentru Kiri, Sazuko, slugi și bucătari, legate de o țesătură de cărări.

Își văzu copilul pentru prima dată. Era limpede că doamna Sazuko nu ar fi fost atât de lipsită de politețe încât să-și aducă fiul pe platou imediat, temându-se că ar putea tulbura probleme mai importante, așa cum s-ar fi întâmplat de altfel, chiar dacă el i-ar fi dat bucuros această posibilitate.

Copilul îi făcu mare plăcere.

— E un băiat minunat, spuse, ținând sugarul cu mâini sigure. Și Sazuko, tu ești mai tânără și mai atrăgătoare ca niciodată. Trebuie să mai avem și alți copii. Imediat. Ți se potrivește să fii mamă.

— Oh, Alteță, spuse ea, mi-a fost teamă că n-am să te mai văd niciodată și n-am să mai pot să-ți arăt copilul. Cum o să ieșim din capcana asta... Armatele lui Ishido...

— Uite ce băiat grozav este! Săptămâna viitoare am să fac un altar în cinstea lui și am să-l dăruiesc cu...

Se opri și înjumătăți cifra la care se gândise prima dată, apoi o mai înjumătăți încă odată.

— ... cu douăzeci de *koku* pe an.

— Oh, Alteță, ce generos ești!

Zâmbetul ei era sincer.

— Da, spuse el. E de-ajuns ca un trântor împutit de preot să spună câteva *Namu Amida Butsu, neh?*

— Oh, da, Alteță. O să fie în apropiere de castelul din Yedo? Oh, n-ar fi minunat dacă ar fi pe un râu, sau pârâu?

Încuviință fără tragere de inimă, deși un asemenea loc ar fi costat mai mult decât dorise să cheltuiască pe asemenea fleacuri. Dar băiatul e minunat, pot să-mi îngădui să fiu generos anul ăsta, se gândi.

— Oh, mulțumesc Alteță...

Doamna Sazuko se opri. Naga venea grăbit către locul în care se aflau – o verandă umbrită.

— Te rog să mă ierți, tată. Dar samurarii tăi, de la Osaka? Cum vrei să-i vezi, câte unul, sau toți laolaltă?

— Câte unul.

— Da, Alteță. Preotul Tsukku-*san* ar vrea să te vadă când o să socotești potrivit.

— Spune-i că o să trimit după el cât de curând va fi cu putință.

Din nou, Toranaga începu să vorbească cu concubina lui, dar imediat ea se rugă politicoasă să fie iertată, știind că el dorea să se ocupe de samurai pe loc. El o rugă să rămână, dar ea ceru îngăduința să plece și el încuviință.

Stătu de vorbă cu oamenii, atent, comparându-le istorisirile, chemând înapoi pe câte unul dintre samurai, reverificând. La apus știa limpede ce se întâmplase, sau ce credeau toți că se întâmplase. Apoi mâncă puțin și repede, prima sa masă din acea zi și o chemă pe Kiri, trimițând gărzile la o distanță la care nu puteau auzi.

— Mai întâi spune-mi ce-ai făcut, ce-ai văzut și la ce-ai fost martoră Kiri-*chan*?

Noaptea se lăsă înainte ca el să fie mulțumit, deși ea se pregătise foarte bine.

— Ei, spuse, a fost prea aproape, Kiri-*chan*. Mult prea aproape.

— Da, replică ea, cu mâinile împreunate în poalele ei largi.

Apoi adăugă cu multă tandrețe:

— Te apărau toți zeii, mari și mici, Alteță. Și pe noi. Te rog să mă ierți că m-am îndoit de ce avea să urmeze. M-am îndoit de tine. Zeii privegheau asupra noastră.

— Se pare că așa a fost. Da, așa se pare.

Toranaga își aținti privirile în noapte. Briza ușoară dinspre mare flutura flăcările torțelor și îndepărta găzele nopții, făcând seara mai plăcută. O lună minunată călătorea pe cer și putea să vadă urmele întunecate de pe fața ei și se întrebă, într-o doară, dacă ce era întunecat era pământ, iar restul, gheață și zăpadă și de ce era luna acolo și cine trăia acolo. Oh, sunt atât de multe lucruri pe care aș vrea să le știu, se gândi.

— Pot să pun o întrebare, Tora-*chan*?

— Ce întrebare, doamnă?

— De ce ne-a lăsat Ishido să plecăm? Motivul adevărat. N-ar fi trebuit s-o facă, *neh*? Dacă aș fi fost în locul lui, n-aș fi făcut-o niciodată. De ce?

— Mai întâi spune-mi mesajul doamnei Ochiba.

— Doamna Ochiba a zis: Spune-i seniorului Toranaga că aș dori, cu respect, să fie vreo cale prin care neînțelegerile dintre el și Moștenitor să poată fi înlăturate. Ca o dovadă a afecțiunii Moștenitorului, mi-ar place să-i spun lui Toranaga-*sama* că Moștenitorul a spus de multe ori că nu vrea să conducă nici o armată împotriva unchiului său, seniorului de Kwa...

— A spus ea asta?

— Da, oh, da.

— Desigur că ea știe – ca și Ishido – că dacă Yaemon ridică steagurile împotriva mea, eu voi fi înfrânt.

— Asta-i ceea ce a spus ea, Alteță.

— *Ehei!*

Toranaga își strânse pumnul său mare, bătătorit, și izbi cu el în *tatami*.

— Dacă asta a fost într-adevăr o propunere și nu o păcăleală, sunt pe jumătate pe drumul spre Kyoto și un pas dincolo de el.

— Da, spuse Kiri.

— Și care-i prețul?

— Nu știu. N-a spus nimic mai mult, Alteță. Asta a fost întregul mesaj. În afară de salutările către sora ei.

— Ce aș putea eu să-i dau Ochibe, ceva ce ea nu are deja? Osaka e a ei, tezaurul e al ei, Yaemon a fost întotdeauna Moștenitorul Împărăției. Războiul ăsta e fără rost. Orice s-ar întâmpla, în opt ani Yaemon devine

Kampaku și moștenește pământul, pământul ăsta. N-a mai rămas nimic pe care să i-l dăm.

— Poate că vrea să se mărite?

Toranaga scutură cu putere din cap.

— Nu, nu ea. Femeia asta niciodată n-o să se mărite cu mine.

— E soluția desăvârșită, Alteță, pentru ea.

— Nu s-ar gândi niciodată la asta. Ochiba, soția mea? De patru ori ea l-a implorat pe Taikō să mă invite înainte.

— Da, dar asta când el era în viață.

— Aș face orice care ar putea întări împărăția, păstra pacea și face pe Yaemon *Kampaku*. Asta ar vrea ea?

— Ar confirma succesiunea. Este țelul ei.

Toranaga privi iarăși îndelung la lună, dar acum mintea lui era concentrată asupra dezlegării acestei șarade, amintindu-și din nou ce spusese doamna Yodoko la Osaka. Cum nici un răspuns nu venea, lăsă la o parte aceasta ca să continue cu ceea ce era mult mai important atunci, în prezent.

— Cred că încearcă din nou una dintre urzelile ei. Ți-a spus Kiyama că i s-a pus foc corăbiei barbare?

— Nu, Alteță.

Toranaga se încruntă.

— Asta mă surprinde, pentru că trebuia să știe deja atunci. I-am spus lui Tsukku-san cât de curând am auzit și el și-a dat toată osteneala să trimită un porumbel călător de îndată, deși asta doar ar fi confirmat ceea ce știau deja.

— Trădarea lor ar trebui să fie pedepsită, *neh?* Toți cei care au pus-o la cale, ca și proștii care au îngăduit-o.

— Cu răbdare, o să-și primească toți răsplata, Kiri-san.

— Am auzit că preoții creștini pretind că ar fi "Voia Domnului".

— Asta-i ipocrizie! Ce prostie, *neh?*

— Da.

Foarte prostește într-un anume fel, gândi Toranaga, nu în celălalt.

— Ei, mulțumesc Kiri-san. Din nou mă bucur că ești teafără. O să stăm aici în noaptea asta. Acum, te rog să mă ierți. Trimite după Yabu-san și, când sosește, adu *cha* și *saké* și după aceea lasă-ne singuri.

— Da, Alteță. Pot să pun o întrebare acum?

— Aceași întrebare?

— Da, Alteță. De ce ne-a lăsat Ishido să plecăm?

— Răspunsul este, Kiri-san, că nu știu. A făcut o greșeală.

Ea se înclină și plecă mulțumită.

***

Era aproape miezul nopții când Yabu plecă. Toranaga i se înclină ca unui egal și-i mulțumi din nou pentru tot. Îl invitase la consiliul tainic de război de a doua zi, îl întârise în rangul de general al Regimentului de Muschete și la stăpânirea feudelor Totomi și Suruga, în scris, de îndată ce aveau să fie cucerite.

— Acum regimentul este absolut vital, Yabu-san. Vei fi singurul responsabil pentru pregătirea lui. Omi-san poate să țină legătura între noi. Folosește tot ceea ce știe Anjin-san. Totul, *neh?*

— Da. O să fie perfect, Alteță. Pot să îți mulțumesc umil?

— Mi-ai făcut un mare serviciu aducându-mi doamnele, fiul și pe Anjin-san înapoi, în siguranță.

— E groaznic ce s-a întâmplat cu corabia.

— *Karma*. Poate că va mai sosi una în curând. Noapte bună, prietene.

Toranaga sorbi din *cha*. Se simțea foarte obosit acum.

— Naga-san!

— Alteță?

— Unde-i Anjin-san?

— Lângă corabie, cu câțiva dintre vasalii săi.

— Și ce face acolo?

— Se uită doar la ea.

Naga deveni neliniștit sub privirea străpungătoare a tatălui său.

— Te rog să mă ierți. N-ar trebui să se afle acolo, Alteță?

— Ce? Oh, nu. Nu mai contează. Unde-i Tsukku-san?

— Într-una dintre casele de oaspeți, Alteță.

— I-ai spus că vrei să devii creștin anul viitor?

— Da, Alteță.

— Bun. Adu-l încoace.

În câteva clipe, Toranaga îl văzu pe preotul înalt și subțire apropiindu-se pe sub torțe, fața lui smeadă, brăzdată adânc, părul său negru cu tonsură, fără un fir alb și își aduse aminte de Yokosé.

— Răbdarea este foarte importantă, Tsukku-san, *neh?*

— Da, întotdeauna. Dar de ce spuneți asta, Alteță?

— Oh, mă gândeam la Yokosé. Cât de diferit a fost totul atunci, cu atât de puțin timp în urmă.

— Ah, da. Voia Domnului e de multe ori ciudată, Alteță. Sunt atât de mulțumit că sunteți încă între hotarele voastre.

— Ai dorit să mă vezi? întrebă Toranaga, făcându-și vânt cu evantaiul, invidiindu-l în taină pe preot pentru suplețea lui și pentru darul său de a ști mai multe limbi.

— Doar ca să-mi cer iertare pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Și ce-a spus Anjin-san?

— Multe cuvinte furioase și acuzații că i-aș fi ars corabia.

— Ai făcut-o?

— Nu, Alteță.

— Cine a făcut-o?

— A fost voia Domnului. Furtuna a venit și corabia a luat foc.

— N-a fost voia Domnului. Spui că n-ai dat o mână de ajutor, tu, sau oricare alt preot, sau oricare alt creștin?

— Oh, am ajutat, Alteță. M-am rugat, cu toții ne-am rugat. În fața lui Dumnezeu, cred că corabia era o unealtă a Diavolului. V-am spus-o de multe ori. Știu că nu a fost și părerea voastră și din nou vă cer iertare pentru că mă opun domniei-voastre în privința asta, dar poate că voința Domnului a ajutat la înlăturarea piedicilor.

— Ah, cum?

— Părintele Inspector nu mai e tulburat, Alteță. Acum poate să se concentreze asupra seniorilor Kiyama și Onoshi.

Toranaga spuse brusc:

— Am auzit astea și mai înainte, Tsukku-san. Ce ajutor adevărat poate să-mi dea mai marele preot al creștinilor?

— Alteță, puneți-vă încrederea în...

Alvito se opri, apoi spuse deschis:

— Vă rog să mă iertați, Alteță, dar cred din toată inima că dacă vă puneți încrederea în Dumnezeu, El o să vă ajute.

— O fac, dar mă încred mai mult în Toranaga. Între timp aud că Ishido, Kiyama, Onoshi și Zataki și-au strâns legiunile. Ishido o să aibă trei sau patru sute de mii de oameni pe câmpul de luptă, împotriva mea.

— Părintele Inspector se ține de înțelegerea pe care a avut-o cu înălțimea voastră, Alteță. La Yokosé eu v-am spus că n-am reușit. Acum cred că există speranță.

— Nu pot să folosesc speranță împotriva săbiilor.

— Da, dar Dumnezeu poate să învingă împotriva oricăror opreliști.

— Da, dacă Dumnezeu există, el poate învinge împotriva oricăror opreliști.

Apoi vocea lui Toranaga se aspri și mai mult:

— Despre ce speranță vorbești?

— Nu știi de fapt, Alteță, dar Ishido n-a pornit împotriva voastră? N-a ieșit din castelul Osaka? Nu este și aceasta o altă dovadă a voinței Domnului?

— Nu. Dar înțelegi importanța acestei hotărâri?

— Oh, da, foarte limpede. Sunt sigur că Părintele Inspector o înțelege și el.

— Spui că este sprijinul lui?

— Oh, nu Alteță, dar se întâmplă.

— Poate că Ishido o să-și schimbe gândurile și o să-l facă pe seniorul Kiyama comandant suprem și-o să stea ascuns în Osaka și o să-l lase pe Kiyama și pe Moștenitor să mă înfrunte.

— Nu pot da un răspuns la asta, Alteță, dar dacă Ishido părăsește Osaka, ar fi un miracol.

— Vrei să spui serios că asta ar fi încă o dovadă a voinței Dumnezeuului tău creștin?

— Nu, dar ar putea fi. Cred că nimic nu se întâmplă fără voia Lui.

— Chiar și după ce vom muri, s-ar putea să nu aflăm nimic despre Dumnezeu.

Apoi, Toranaga spuse dintr-odată:

— Am auzit că Părintele Inspector a plecat din Osaka, și fu mulțumit să vadă o umbră trecând peste chipul lui Tsukku-san.

Știrea îi sosise în ziua în care plecaseră din Mishima.

— Da, spuse preotul, cu neliniște crescândă. A plecat la Nagasaki, Alteță.

— Ca să țină slujba pentru Toda Mariko-sama?

— Da. Ah, Alteță, știți atât de multe. Suntem toți în mâinile voastre ca lutul în mâinile olarului.

— Nu-i adevărat și nu îmi plac complimentele fără rost. Ai uitat?

— Nu, Alteță. Vă rog să mă iertați. Nu vroiam să spun asta.

Alvito deveni și mai atent.

— Vă opuneți acestei slujbe, Alteță?

— Pentru mine nu contează. A fost o persoană foarte deosebită și exemplul ei merită cinstit.

— Da, alteță, mulțumesc. Părintele Inspector va fi foarte mulțumit. Dar el crede că contează foarte mult.

— Desigur. Pentru că ea a fost vasalul meu și creștină, exemplul ei nu va trece nevăgat în seamă de ceilalți creștini. Sau de cei care se gândesc la convertire, *neh?*

— Aș spune că nu va trece nevăgat în seamă. De ce ar fi altfel? Dimpotrivă, merită foarte multă cinstită pentru sacrificiul ei.

— Pentru că și-a dat viața ca alții să poată trăi? Întrebă Toranaga pe ocolite, fără să rostească "*seppuku*" sau "sinucidere".

— Da.

Toranaga zâmbi în sinea lui, băgând de seamă că Tsukku-san nu pomenise nici o clipă de cealaltă fată, Kiyama Achiko, curajul ei, sau moartea, sau de slujba făcută de asemenea cu mare fast și ceremonial. Își înăspri vocea:

— Și nu știi de nimeni care să fi poruncit, sau să fi sprijinit distrugerea corabiei mele?

— Nu, Alteță, altfel decât prin rugă.

— Am auzit că construcția bisericii voastre din Yedo merge bine.

— Da, Alteță. Din nou vă mulțumim.

— Ei bine, Tsukku-san, sper că eforturile Marelui Preot al creștinilor vor da în curând roade. Am nevoie de ceva mai mult decât speranță și uit foarte greu. Acum, te rog, aș avea nevoie de serviciile dumitale ca tâlmaci.

De îndată simți împotrivirea preotului.

— N-ai de ce te teme.

— Oh, Alteță. Nu mi-e teamă de el, vă rog să mă iertați, doar că nu vreau să fiu în apropierea lui.

Toranaga se ridică.

— Îți cer să-l respecti pe Anjin-san. Curajul său e de netăgăduit și a salvat viața lui Mariko-sama de multe ori. De asemenea, e de înțeles de ce-i ca ieșit din minți în aceste clipe – pierderea corăbiei sale, *neh?*

— Da, da, îmi pare rău.

Toranaga o porni către țarm, iar gărzile cu torțe îi luminară drumul.

— Când am să primesc raportul Marelui vostru Preot despre acea întâmplare cu armele ascunse?

— De îndată ce primește toate informațiile din Macao.

— Te rog, cere-i să-și grăbească cercetările.

— Da, Alteță.

— Cine au fost acei *daimyo* creștini amestecați în treaba aceasta?

— Nu știu, vă rog să mă iertați, nici măcar dacă a fost vreunul amestecat.

— Păcat că nu știi, Tsukku-san. Aș câștiga o mulțime de timp. Sunt destui *daimyo* care ar dori să știe adevărul în privința asta.

Ah, Tsukku-san, gândi Toranaga, desigur că știi și aș putea să te înghesu cumva și în timp ce te-ai zvârcoli ca un șarpe încolțit, în cele din urmă te-aș pune să juri pe Dumnezeuul tău creștin și atunci, după ce ai face-o, va trebui să spui: "Kiyama, Onoshi și, poate, Harima". Dar n-a venit încă vremea. Încă. Nici ca să-ți spun că te cred că creștinii tăi n-au nimic de-a face cu distrugerea corăbiei mele. Nici Kiyama, sau Harima, sau chiar Onoshi. De fapt, sunt sigur. De fapt, n-a fost voia Domnului. A fost voia lui Toranaga.

Da.

Dar de ce, ai putea să mă întrebi.

Kiyama a refuzat cu înțelepciune oferta din scrisoarea mea, pe care i-a dat-o Mariko. Trebuia să i se dea o dovadă a sincerității mele. Ce altceva puteam să-i dau decât corabia – și barbarul – care vă teroriza atât pe voi, creștinii? Mă așteptam să-i pierd pe amândoi și i-am dat doar unul. Astăzi, la Osaka, oamenii mei îi vor spune lui Kiyama și mai-marelui preoților voștri, că asta a fost ca un dar din partea mea către ei, dovada sincerității mele. Că nu mă împotrivesc Bisericii, ci doar lui Ishido. E o dovadă, nu?

Da, dar poți să te încrezi vreodată în Kiyama, ai să mă întrebi și pe bună dreptate?

Nu, dar Kiyama e japonez mai întâi și după aceea creștin. Uiți asta întotdeauna. Kiyama va înțelege gestul meu. Darul corăbiei a fost absolut, ca dăruirea lui Mariko și curajul lui Anjin-san.

Și cum am distrus eu corabia, ai vrea poate să știi?

Ce mai contează asta pentru tine, Tsukku-san? E de-ajuns că am făcut-o. Și nimeni nu știe în afara de mine, câțiva oameni de încredere și cel care a dat foc. Acela? Ishido a folosit *ninja*. De ce n-aș face-o și eu? Dar eu am plătit un singur om și-am reușit. Ishido, nu.

— E prostește când dai greș, spuse cu voce tare.

— Alteță? întrebă Alvito.

— E prostește să dai greș în a ascunde o taină atât de aprigă ca aceste arme aduse pe furiș, spuse morocănos, și să îndemni pe unii *daimyo* creștini la răscoală împotriva stăpânului lor legiuit, Taikō, *neh?*

— Da, alteță. Dacă e adevărat.

— Oh, sunt sigur că e adevărat, Tsukku-san.

Toranaga lăsă discuția să lanzezească, acum că Tsukku-san era vizibil neliniștit și gata de-a fi un tălmaci desăvârșit.

Ajunseseră jos, pe țarm, și Toranaga o porni cu pași siguri înainte, prin întuneric, îndepărtându-și oboseala. În timp ce treceau pe lângă capetele înfipite în țepe, îl văzu pe Tsukku-san, făcându-și cruce înspăimântat și se gândi cât de prostesc e să fii atât de superstițios și să-ți fie teamă de ceva ce nu există.

Vasalii lui Anjin-san erau deja în picioare, inclinându-se, cu mult înainte ca ei să ajungă. Anjin-san nu se mișcase. Anjin-san stătea încă

așezat, privind dus în largul mării.

— Anjin-*san*, chemă blând Toranaga.

— Da, alteță?

Blackthorne ieși din visul său și se ridică în picioare.

— Vă rog să mă iertați. Doriți vorbim acum?

— Da, te rog. L-am adus pe Tsukku-*san* pentru că doresc să vorbim limpede, înțelegi? Repede și limpede.

— Da.

La lumina torțelor Toranaga desluși privirea fixă din ochii bărbatului și cumplita lui istovire. Aruncă o privire către Tsukku-*san*.

— Înțelege ce-i spun?

Îl urmări pe preot vorbind și ascultă sunetul urât al limbii. Anjin-*san* dădu din cap, fără să părăsească nici o clipă acea privire acuzatoare.

— Da, Alteță, spuse preotul.

— Acum, te rog, tălmăcește pentru mine, Tsukku-*san*, ca înainte. Totul exact. Ascultă, Anjin-*san*, l-am adus pe Tsukku-*san* ca să putem vorbi direct și repede, fără să pierdem înțelesul vreunui cuvânt. Este atât de important pentru mine, că îți cer să ai răbdare. Cred că e mai bine în acest fel.

— Da, Alteță.

— Tsukku-*san*, mai întâi jură înaintea Dumnezeului tău creștin că nimic din ce spune el nu va părăsi vreodată buzele tale pentru altcineva. Ca la spovedanie, *neh?* La fel de sfânt. Către mine și către el.

— Dar, Alteță, asta nu este...

— Ai să faci asta. Acum. Sau îmi retrag întregul meu sprijin, pentru totdeauna, pentru tine și pentru Biserica ta.

— Foarte bine, Alteță. Sunt de acord, jur.

— Bun. Mulțumesc. Te rog, explică-i înțelegerea noastră.

Alvito se supuse, apoi Toranaga se așeză pe dunele de nisip și își flutură evantaiul ca să alunge gângăniile nopții, care-l înconjurau.

— Acum, te rog să-mi spui, Anjin-*san*, ce s-a întâmplat la Osaka?

Blackthorne începuse opintit, dar încet mintea lui dezvăluia totul și cuvintele se revărsară, iar părintele Alvito se străduia să țină pasul. Toranaga asculta în tăcere, fără să întrerupă năvala cuvintelor, doar adăugând grijuliu îndemnuri, când era nevoie, ca un ascultător desvârșit.

Blackthorne isprăvi în zori. Atunci Toranaga știa totul, tot ce putuse fi spus – tot ce Anjin-*san* era pregătit să spună, se corectă el. Preotul o știa și el, dar Toranaga era sigur că în cele spuse nu se afla nici un lucru pe care catolicii sau Kiyama să-l poată folosi împotriva lui, a lui Mariko sau a lui Anjin-*san*, care acum abia îl băga în seamă pe preot.

— Ești sigur că Ferriera te-ar fi ars pe rug, Anjin-*san*? întrebă din nou.

— Oh, da. Dacă n-ar fi fost iezuitul. Sunt un eretic în ochii lui. Focul se presupune că îți purifică trupul, cumva.

— De ce te-a salvat Părintele Inspector?

— Nu știu. A fost ceva în legătură cu Mariko-*sama*. Fără corabia mea nu mă pot atinge de ei. Oh, s-ar fi gândit la asta ei înșiși, dar ea le-a dat ideea.

— Ce idee? Ce-ar fi putut ști ea despre incendierea corăbiilor?

— Nu știu. *Ninja* au intrat în castel. Poate că tot *ninja* au trecut printre oamenii de aici. Corabiei mele i s-a pus foc. Mariko-*san* s-a întâlnit cu Părintele Inspector la castel, în ziua în care a murit. Cred că i-a spus cum să-l aprindă pe *Erasmus*, în schimbul vieții mele, dar eu nu trăiesc fără corabia mea, Alteță.

— Greșești, Anjin-*san*. Mulțumesc Tsukku-*san*, spuse Toranaga în semn de despărțire. Da, îți apreciez munca. Te rog, acum odihnește-te.

— Da, Alteță, mulțumesc. Alvito șovăi. Cer iertare pentru Căpitanul General. Oamenii sunt născuți în păcat, mulți rămân în păcat, deși sunt creștini.

— Creștinii sunt născuți în păcat, nu noi. Noi suntem un popor

civilizat, care înțelege ce înseamnă într-adevăr păcatul, nu țărani neciopliți care habar n-au pe ce lume sunt. Și totuși, Tsukku-san, dacă-aș fi Căpitanul vostru General, nu l-aș fi lăsat pe Anjin-san să plece cât timp l-aș fi avut în mână. A fost o hotărâre militară, una bună. Cred că o să ajungă să regretate că n-a stăruiți, și la fel și Părintele Inspector.

— Doriți să traduc și asta, Alteță?

— Asta a fost pentru dumneata. Mulțumesc pentru ajutor.

Toranaga răspunse la salutul preotului și trimise oameni să-l însoțească până la casa lui, apoi se întoarse către Blackthorne.

— Anjin-san, mai întâi înotăm.

— Alteță?

— Înotăm.

Toranaga se dezbracă și intră în apă în lumina ce începea să crească. Blackthorne și gărzile îl urmară. Toranaga înotă voinicește în larg, apoi se întoarse și înconjură epava. Blackthorne îl urmă întărit de răceala apei. În curând, Toranaga se întoarse pe țarm. Servitorii aveau prosoape pregătite, chimonouri noi și *cha, saké* și mâncare.

— Mănâncă, Anjin-san.

— Îmi pare rău, nu foame.

— Mănâncă.

Blackthorne luă câteva înghițituri, apoi icni.

— Iertați-mă.

— Prost. Și slab. Slab ca un mâncător-de-usturoi, nu ca un *hatamoto, neh?*

— Alteță?

Toranaga îi repetă din nou, brutal. Apoi arată către epavă știind că acum are toată atenția lui Blackthorne.

— Asta nu-i nimic. *Shigata ga nai*. N-are importanță. Ascultă: Anjin-san e *hatamoto, neh?* Nu mâncător-de-usturoi, înțelegi?

— Da, vă rog să mă iertați.

Toranaga își chemă garda care îi întinse sulul sigilat.

— Ascultă, Anjin-san, înainte ca Mariko-sama să plece la Yedo, mi-a dat asta. Mariko-sama mi-a zis că dacă trăiești după Osaka – dacă trăiești, înțelegi – m-a rugat să-ți dau asta.

Blackthorne luă sulul întins și după un moment îi rupse pecetea.

— Ce spune mesajul Anjin-san? întrebă Toranaga.

Mariko îi scrisese în latină:

"Tu. Te iubesc. Dacă citești asta, atunci înseamnă că am murit la Osaka și, poate, din pricina mea și corabia ta e distrusă. S-ar putea să sacrific această cea mai prețuită parte a vieții tale din cauza credinței mele, ca să îmi apăr Biserica, dar mai mult ca să-ți salvez viața, care este mai prețioasă pentru mine decât orice – chiar decât credința mea față de seniorul Toranaga. S-ar putea să trebuiască să aleg, dragostea mea: *tu sau corabia ta*. Te rog să mă ierți, dar am ales viața pentru tine. Această corabie este condamnată oricum, cu sau fără tine. Am să dau corabia ta dușmanului tău în așa fel încât tu să poți trăi. Această corabie nu înseamnă nimic. *Construiește alta*. Asta poți s-o faci. Nu ai fost pregătit să fii un constructor de corăbii la fel de bun ca și căpitan de corăbii? Cred că seniorul Toranaga o să-ți dea toți meșteșugarii, tâmplarii și fierarii de care ai nevoie. *Are nevoie de tine și de corăbiile tale*. Și din venitul meu personal ți-am pus deoparte toți banii de care ai nevoie. Construieste o altă corabie și o altă viață, dragostea mea. Ia Corabia Neagră de anul viitor și trăiește veșnic. Ascultă, dragul meu, sufletul meu creștin se roagă să te întâlnească din nou în cerurile creștine. Partea mea japoneză, *hara*, se roagă ca în viața viitoare să fiu orice ar trebui ca să-ți aduc fericire și să fiu cu tine oriunde vei fi. Iartă-mă, dar viața ta este tot ceea ce contează. Te iubesc."

— Ce spune mesajul, Anjin-san?

— Îmi pare rău, Alteță. Mariko-sama spune că această corabie nu necesară. Spune construiesc corabie nouă. Spune.... "

— Ah, e cu puțință? E cu puțință, Anjin-san?

Blackthorne văzu sclipirea de interes din ochii lui.

— Da. Dacă primesc...

Nu-și putea aminti cuvântul pentru "tâmplar".

— Dacă Toranaga-sama dă oameni, oameni care fac corăbii, *neh?* Da, eu pot.

În mintea lui noua corabie începuse să capete formă. Mai mică, mult mai mică decât *Erasmus*, în jur de nouăzeci până la o sută de tone ar fi tot ceea ce putea să facă, pentru că până atunci niciodată nu supraveghease sau proiectase o corabie întreagă de unul singur, deși Alban Caradoc îl pregătise, desigur, ca meșter de corăbii la fel de bine ca și pilot.

Domnul să te binecuvânteze, Alban, gândi el fericit. Da, nouăzeci de tone pentru început. *Golden Hind* a lui Drake era cam tot așa și, amintește-ți, prin câte a putut să treacă. Aș putea să-i pun douăzeci de tunuri la bord și asta ar fi de ajuns ca să...

— Iisuse Cristoase! Tunurile!

Se răsuci și se uită la epavă, apoi îl văzu pe Toranaga și pe toți ceilalți holbându-se la el și înțelese că vorbise englezește.

— Ah, îmi pare rău, Alteță. Gândit prea repede. Puștile mari. Acolo, în mare, *neh?* Trebuie scos repede.

Toranaga vorbi oamenilor săi, apoi se întoarse către Blackthorne din nou:

— Samuraii spun, totul din corabie, în tabără. Unele lucruri pescuite din mare, apă mică la reflux, *neh?* Acum în tabără. De ce?

Blackthorne simțea că plutește.

— Pot face corabia. Dacă am puști mari, pot lupt dușmanul. Poate Toranaga-sama găsească pulbere de pușcă?

— Da. Câți tâmplari? Mulți nevoie?

— Patruzeci tâmplari, fierari, stejar pentru lemnărie. Aveți stejar aici? Apoi o să am nevoie de fier, oțel, am să construiesc o forjă și aș avea nevoie de un meșter...

Blackthorne înțelese că vorbea din nou în engleză.

— Iertați-mă, eu scriu pe hârtie. Cu grijă. Și gândesc cu grijă. Vă rog, dați oameni să ajute?

— Toți oamenii, toți banii. Îndată. Îmi *trebuie* corabia. De îndată. Cât de repede poți s-o construiești?

— Șase luni din ziua în care punem chila.

— Oh, nu mai repede?

— Nu. Îmi pare rău.

— Mai târziu vorbim mai mult, Anjin-san. Ce altceva a mai spus Mariko-sama?

— Puțin, Alteță. Spune dă bani ca să ajute corabia, banii ei. Spune, de asemenea, îmi pare rău dacă... dacă mi-a ajutat dușmanul distrugă corabia.

— Ce dușman? În ce fel distrugă corabia?

— Nu spune cine, sau cum, Alteță. Nimic limpede, doar pare rău dacă Mariko-sama spune *sayonara*. Speră *seppuku* slujește senior Toranaga.

— Ah, da, m-a slujit nemăsurat, *neh?*

— Da.

Toranaga îi zâmbi.

— Bucuros toate bune acum, Anjin-san. Ei, Mariko-sama avea dreptate. Nu-ți face griji în privința asta.

Toranaga arătă către epavă.

— Construiește corabie nouă îndată. Corabie de război, înțelegi?

— Înțeleg foarte mult.

— Corabia nouă... Ar putea corabia asta nouă să lupte cu Corabia Neagră?

— Da.

— Ah! Corabia Neagră de anul viitor?

— Cu puțință.

— Și cu ce echipaj?

— Vă rog?

— Marinari, tunari?

— Ah! Până anul viitor pot pregăti vasalii mei ca tunari, nu marinari.

— Poți să alegi dintre toți marinarii din Kwanto.

— Anul viitor cu puțință. Blackthorne zâmbi. E anul viitor cu puțință?

Război? Ce-i cu războiul?

Toranaga ridică din umeri.

— Război sau nu, tot încercăm, *neh?* Asta e prada ta, înțelegi "pradă"? Și taina noastră. Între tine și mine doar, *neh?* Corabia Neagră.

— Preoții înțelege curând.

— Poate. Dar de data asta, nici un val sau *tai-fun*, prietene. Tu vei veghea și eu voi veghea. Da, mai întâi Corabia Neagră, apoi duci acasă. Îmi aduci înapoi o flotă. Înțelegi?

— Oh, da.

— Dacă am să fiu învins, *karma*, dacă nu, atunci totul, Anjin-san.

Totul după cum ai spus. Totul, Corabia Neagră, ambasadori, tratate, corăbii, înțelegi?

— Da. Oh, da! Mulțumesc.

— Mulțumește Mariko-sama. Fără ea...

Toranaga își luă un bun-rămas călduros, pentru prima dată ca de la egal la egal, apoi plecă cu gărzile sale. Vasalii lui Blackthorne se înclină, adânc impresionati de onoarea făcută stăpânului lor.

Blackthorne îl privi pe Toranaga plecând, beat de fericire, apoi văzu mâncarea. Servitorii începuseră să strângă resturile.

— Așteaptă. Acum mâncare, vă rog.

Mâncă cu grijă, încet și cu bună-cuviință, oamenii săi certându-se pentru privilegiul de a-l servi, mintea lui răscolind toate nenumăratele posibilități pe care Toranaga le deschisese în fața lui. Ai învins, își spuse, dorindu-și să poată dansa un dans marinăresc, plin de fericire, dar n-o făcu. Mai citi scrisoarea ei încă o dată și-o binecuvântă din nou.

— Urmați-mă, porunci, și o porni în fruntea lor către tabără, mintea lui construind deja corabia și sabordurile pentru tunuri.

Dumnezeule din ceruri! Ajută-i pe Toranaga să-l țină pe Ishido departe de Kwanto și de Izu și, te rog, binecuvântează-o pe Mariko, oriunde ar fi ea și fă ca tunurile să nu fi ruginit prea mult. Mariko avea dreptate. *Erasmus* era condamnat, cu sau fără mine. Mi-a dat înapoi viața. Pot să construiesc o altă viață și o altă corabie. Nouăzeci de tone. Corabia mea va avea o provă ascuțită, va fi o platformă de luptă plutitoare, la fel de suplă ca un ogar, mai bună decât *Erasmus*, iar bompresul ei se va ridica elegant cu o figură drăguță dedesubt și fața ei va arăta aidoma cu a ei, cu ochii ei prelungi, frumoși și pomeții înalți. Corabia mea... Iisuse Cristoase! E o tonă de lucruri pe care aș putea să le salvez de pe epavă. Pot folosi o parte a chilei, o parte a coastelor și trebuie să fie o mie de cuie prin jur. Și din restul chilei am să fac legături și proptele și tot ceea ce am nevoie... dacă am timp.

Da, corabia mea va fi ca ea, își promise. O să fie suplă și minusculă și desăvârșită ca o lamă Yoshitomo. Și astea-s cele mai bune din lume și la fel de primejdioase. Anul viitor o să ia o pradă de douăzeci de ori greutatea ei, cum a făcut Mariko la Osaka, și o să arunce dușmanul afară din Asia. Și apoi, în anul următor, sau în celălalt de după el, am s-o duc în susul Tamisei către Londra, cu calele pline de aur și cu cele șapte mări în urma ei.

— Se va numi *The Lady – Doamna* – spuse cu voce tare.

Două zile mai târziu, în zori, Toranaga cerceta chingile de la șa. Își propti cu dibăcie genunchiul în burta calului, acesta își relaxă mușchii și el putut să strângă chinga cu încă două găuri. Nenorocit animal, gândi, disprețuind caii pentru firea lor viclenă, înșelătoare și nărăvașă. Eu sunt Yoshi Toranaga-noh-Chikitada-noh-Minowara, nu un copilandru nerod. Așteptă o clipă și împinse iar, din răsputeri, genunchiul în burta calului. Animalul fornăi și-și zornăi zăbala, iar el strânse chingile până la capăt.

— Bine, Alteț! Foarte bine, spuse cu admirație maestrul de vânătoare.

Era un bătrân cu un trup la fel de noduros, tare și bătucit de vreme ca un stejar bătrân.

— Mulți s-ar fi mulțumit doar cu prima strânsoare.

— Atunci șaua ar fi alunecat și, până la amiază, nerodul ar fi fost aruncat jos și poate că și-ar fi frânt și spinarea, *neh?*

Samuraiul râse.

— Da, și o merita, Alteț!

În jurul lor, cât țineau grajdurile, forfoteau străji și purtători de șoimi purtându-și păsările cu capetele acoperite de capișoane. Tetsu-ko, șoimița, se afla la loc de cinste și, lângă ea, făcând-o să pară și mai mică, era uliul Kogo, singurul fără capișon, cu ochii lui galbeni, neîndurători, scrutând totul în jur.

Naga își aduse calul.

— Bună dimineața, tată.

— Bună dimineața, fiule. Unde e fratele tău?

— Seniorul Sudara așteaptă în tabără, Alteț.

— Bine. Toranaga zâmbi tânărilor. Apoi, pentru că ținea la el, îl trase deoparte. Ascultă, fiule, în loc să mergi la vânătoare, scrie-mi ordinele de luptă, ca să le semnez la întoarcere, diseară.

— O, tată, spuse. Naga nespuse de mândru pentru cinstea ce i se făcea de a scrie cu propria mână răspunsul la provocarea lui Ishido, îndeplinind hotărârea luată cu o zi în urmă de Consiliul de Război de a trimite trupele în trecători. Mulțumesc, îți mulțumesc.

— După asta: Regimentul de Muschete pleacă mâine în zori la Hakoné. Apoi: convoiul de bagaje din Yedo va sosi în după-amiază asta. Ai grijă ca totul să fie pregătit.

— Da, desigur. Cât de repede începem lupta?

— Curând. Aseară am primit vești că Ishido și Moștenitorul au plecat din Osaka spre a trece în revistă trupele.

— Te rog să mă ierți că nu pot să zbor ca Tetsu-ko până la Osaka, să-iucid, pe el, pe Kiyama și pe Onoshi, ca să pun capăt necazului ăsta fără să te mai tulbur.

— Mulțumesc, fiule.

Toranaga nu se mai obosi să-i vorbească despre înspăimântător de dificilele probleme ce trebuiau rezolvate înainte ca aceste omoruri să devină realitate. Aruncă o privire în jur. Toți șoimarii erau gata. La fel și străjile sale. Îl chemă la el pe maestrul de vânătoare:

— Întâi mă duc în tabără, apoi o luăm pe drumul de coastă cale de patru *ri* către nord.

— Dar hăitașii sunt deja pe dealuri... Maestrul de vânătoare își înghiți restul protestului și încercă să schimbe vorba. Vă rog să mă iertați... hăm... cred că am mâncat ceva stricat, Alteț.

— Așa se pare. Poate c-ar trebui să treci altuia îndatoririle tale. Îmi pare rău, dar pare-se că hemoroizii ți-au tulburat mințile, spuse Toranaga. Dacă n-ar fi folosit vânătoarea ca acoperire, l-ar fi înlocuit. Ei?

— Da, iertați-mă, Alteț, spuse bătrânul samurai. Pot să vă întreb... eh... doriți să vânați în locurile pe care le-ați ales aseară, sau v-ar... eh... plăcea să vânați pe coastă?

— Pe coastă.

— Desigur, Alteț. Vă rog să mă iertați o clipă ca să pot face schimbările trebuitoare.

Omul plecă alergând. Toranaga îl urmări cu privirea. E timpul să lase slujba, gândi fără răutate. Apoi îl văzu pe Omi pătrunzând printre grajduri însoțit de un tânăr samurai care șchiopăta apăsător și avea de-a curmezișul obrazului o cumplită rană de pumnal, încă nevindecată, căpătată în lupta de la Osaka.

— A, Omi-san! Le răspunse la salut. Acesta este omul?

— Da, Alteță.

Toranaga îi luă pe cei doi deoparte și, cu multă pricepere, îi puse samuraiului o mulțime de întrebări. O făcea din politețe pentru Omi, pentru că el ajunsese deja la aceeași concluzie când stătuse de vorbă cu samuraiul în prima noapte, tot așa cum fusese politicoș și cu Anjin-san, întrebându-l ce scria în scrisoarea lui Mariko, deși cunoștea deja acest lucru.

— Dar, te rog, fă-o cu propriile dumitale cuvinte, Mariko-san, îi spusese el, înaintea plecării ei din Yedo către Osaka.

— Trebuie să-i dau nava dușmanului său, Alteță?

— Nu, doamnă, zisese el, în timp ce ochii ei se umpleau de lacrimi. Nu. Îți repet: trebuie să-i spui Tsukku-san de îndată, aici, la Yedo, tainele pe care mi le-ai dezvăluit mie și apoi Marelui Preot și lui Kiyama în Osaka, și să le mai spui că, fără corabia sa, Anjin-san nu mai este o amenințare pentru ei. Iar acum o să-i scrii o scrisoare lui Anjin-san după cum am să-ți spun eu.

— Atunci ei îi vor distruge corabia.

— Au să încerce. Bineînțeles că au să se gândească chiar ei la calea asta, așa că, de fapt, nu le dai nimic, *neh?*

— Puteți să-i apărați nava, Alteță?

— Va fi păzită de patru mii de samurai.

— Dar dacă ei izbutesc... Anjin-san nu va mai avea nici o valoare fără corabia lui. Vă implor să-l lăsați în viață.

— Nu e nevoie s-o faci, Mariko-san. Te asigur că îmi este de folos cu sau fără corabie. Îți făgăduiesc. Mai spune în scrisoare că, dacă nava lui e distrusă, *te rog construiește alta*.

— Cum?

— Mi-ai spus că poate s-o faci, *neh?* Ești sigură? Dacă-i dau toți dulgherii și fierarii?

— Oh, da. Oh, cât sunteți de înțelept! Da, el a spus de nenumărate ori că a fost școlit și ca să construiască nave...

— Ești îndeajuns de sigură, Mariko-san?

— Da, Alteță.

— Bine.

— Atunci credeți că preoții creștini or să izbutească, chiar și în ciuda a patru mii de oameni?

— Da. Îmi pare rău, dar creștinii n-or să lase corabia întreagă, sau pe el în viață, atâta vreme cât ea poate pluti și e gata oricând de ieșit în larg. E o amenințare mult prea mare pentru ei. Această navă e condamnată, așa că nu e nici un rău dacă le-o dăm. Dar numai tu și cu mine o știm și mai știm că singura lui speranță e să construiască alta. Eu sunt singurul om care-l poate ajuta s-o faci. Du la bun sfârșit treburile mele de la Osaka și eu o să mă-ngrijesc ca el să-și construiască nava.

I-am spus adevărul, gândi Toranaga, acolo, în zorii Yokohamei, în mirosul de cai, bălegar și sudoare, abia ascultându-l pe samuraiul rănit și pe Omi, întreaga lui ființă fiind cuprinsă de mâhnire pentru Mariko. Viața e atât de tristă, își spusese, sătul de oameni, de Osaka și de comploturile care aduc suferință celor vii, oricât de înalt ar fi țelul.

— Mulțumesc că mi-ai spus, Kosami, zise el când samuraiul isprăvi. Ai făcut foarte bine. Vă rog veniți cu mine. Amândoi.

Toranaga se întoarse la calul său și îl împinse cu genunchiul în burtă pentru ultima oară. De data asta calul necheză, dar chinga era strânsă până la capăt.

— Căii sunt mult mai vicleni decât oamenii, spusese el fără să vorbească

cuiva anume, și sărind în șa porni în galop urmat de străji, de Omi și de Kosami.

Se opri în tabără, pe platou. Acolo se aflau Buntaro, cu un șoim călător pe mână, și lângă el, Yabu, Hiro-matsu și Sudara. Îl salutară toți trei.

— Bună dimineața, le răspuse vesel, făcându-i semn lui Omi să ia parte la discuție, dar îndepărtând pe oricine altcineva.

— Ești gata, fiule?

— Da, tată, spuse Sudara. Am trimis câțiva dintre oamenii mei în munți să se asigure că hăitașii sunt așezați cum se cuvine.

— Mulțumesc, dar am hotărât să vânez pe coastă.

De îndată Sudara își strigă una dintre străji și-l trimise călare să retragă oamenii de pe dealuri și să-i îndrepte către coastă.

— Iartă-mă, Alteță, ar fi trebuit să mă gândesc la asta și să fiu pregătit. Tă rog să mă ierți.

— Da. Ei, Hiro-matsu-san, cum merge instrucția?

Hiro-matsu, purtându-și ca întotdeauna sabia în mână, se încruntă nemulțumit.

— Eu tot mai cred că toate astea sunt dezonorante și fără folos.

Curând o să le putem da uitării. O să-l călcăm în picioare pe Ishido și fără blestemățiile astea.

Yabu spuse:

— Te rog să mă ierți, Hiro-matsu-san, dar fără puști și fără această strategie o să pierdem. Acesta e un război modern, în felul ăsta avem șansa să învingem. Privi înapoi spre Toranaga, care încă nu descălecuse. Am auzit azi-noapte că Jikkyu a murit.

— Ești sigur?

Toranaga se prefăcu surprins. El primise în taină vestea în ziua când plecase din Mishima.

— Da, Alteță. Se pare că era bolnav de câtăva vreme. Iscoada mea spune că a murit acum două zile, spuse Yabu cu vădită încântare.

Moștenitor e fiul său, Hikoju.

— Blegul ăla? rosti Buntaro cu dispreț.

— Da... și eu aș zice la fel, spuse Yabu. Alteță, asta nu îți deschide drumul de sud? De ce să nu atacăm îndată de-a lungul drumului Tokaido? Cu bătrânul vulpoi mort, Izu e acum în siguranță, iar Suruga și Totomi sunt tot atât de neputincioase ca peștele pe uscat. *Neh?*

Toranaga descălecă gânditor.

— Ei? îl întrebă pe Hiro-matsu încet.

Bătrânul general răspunse îndată:

— Dac-am putea să punem mâna pe tot drumul, până la pasul Utsunoya, și pe toate podurile și să trecem iute peste Tenryu – având toate drumurile de legătură asigurate – i-am da o lovitură zdravănă lui Ishido. L-am putea ține pe Zataki în munți, și-am aduce întăriri pentru atacul de pe drumul Tokaido și am țâșni spre Osaka. Am fi de neînfrânt.

Sudara spuse:

— Atâta vreme cât Moștenitorul e în fruntea armatele lui Ishido, putem fi înfrânți.

— Nu sunt de acord, spuse Hiro-matsu.

— Nici eu, îmi pare rău, spuse Yabu.

— Dar eu sunt, spuse Toranaga, tot atât de sec și grav ca Sudara.

Încă nu le spusese că ar fi fost cu putință ca Zataki să primească să-l trădeze pe Ishido la vremea potrivită. De ce le-aș spune? gândi. Nu e un lucru împlinit. Încă

Dar cum crezi c-ai să-ți ții făgăduiala făcută fratelui tău vitreg, de a-l căsători cu Ochiba dacă te va sprijini, și în același timp să o iei tu de soție, dacă asta-ți va cere ea drept preț pentru ajutorul ei? Asta e într-adevăr o întrebare, își zise. Dar e greu de crezut că Ochiba o să-l trădeze pe Ishido. Însă dacă o va face și acesta e prețul, atunci răspunsul e simplu: fratele

meu va trebui să se plece în fața sorții.

Toți se uitau la el.

— Ce-i?

După un timp de tăcere Buntaro spuse:

— Ce-o să se-ntâmples, Alteță, când o să ne găsim în fața steagurilor Moștenitorului?

Până atunci nici unul dintre ei nu pusese niciodată această întrebare oficial, pe față și în public.

— Dacă se întâmplă asta, eu pierd, spuse Toranaga. Eu îmi voi face *seppuku* și acei care cinstesc testamentul lui Taikō și-l socotesc pe Moștenitor drept urmaș legiuit, vor trebui îndată să se plece cu umilință îndurării sale. Acei care n-o vor face n-au nici o onoare. *Neh?*

Toți încuviințară din cap, apoi el se întoarse spre Yabu ca să termine cu toate cele ce se cereau rezolvate acum și se lumina din nou la față.

— Totuși nu suntem pe câmpul de luptă, așa că o să continui după cum am hotărât. Da, Yabu-san, acum putem folosi drumul de sud. De ce a murit Jikkyu?

— De boală, Alteță.

— O boală de cinci sute de *roku*?

Yabu râse, dar în sinea lui turba de furie că Toranaga îi aflase taina.

— Da, zise el. Așa așa crede, Alteță. Fratele meu ți-a spus?

Toranaga dădu din cap și-i ceru să le explice și celorlalți. Yabu se supuse bucuros, căci era o stratagemă vicelană și plină de iscusință, și le istorisi cum fratele său, Mizuno, dăduse banii luați de la Anjin-san unui ajutor de bucătar care fusese strecurat printre slugile de la bucătăria lui Jikkyu.

— Ieftin, *neh?* spuse Yabu fericit. Cinci sute de *roku* pentru drumul de sud?

Hiro-matsu spuse sec lui Toranaga:

— Te rog să mă ierți, dar eu găsesc povestea asta dezgustătoare.

Toranaga zâmbi.

— Trădarea e o armă de luptă, *neh?*

— Da, dar nu pentru un samurai.

Yabu era indignat.

— Iartă-mă, senior Hiro-matsu, dar cred că n-ai de gând să mă insulti?

— N-a vrut să te insulte. Ai vrut, Hiro-matsu? întrebă Toranaga.

— Nu, Alteță, răspunse bătrânul general. Te rog să mă ierți.

— Otrava, vicleniile, trădarea, omorul au fost întotdeauna arme de luptă, bătrâne prieten, spuse Toranaga. Jikkyu a fost un dușman și un prost. Cinci sute de *roku* pentru drumul de sud sunt o nimica toată! Yabu-sama m-a slujit bine. Aici și în Osaka. *Neh*, Yabu-san?

— Eu întotdeauna am încercat să vă slujesc cu credință, Alteță.

— Da, așa că, te rog, explică-ne de ce l-ai ucis pe căpitanul Sumiyori înainte de atacul *ninja*, spuse Toranaga.

Chipul lui Yabu rămase neschimbat. Purta sabia Yoshitomo, cu mâna, ca de obicei, pe mâner.

— Cine mă acuză de așa ceva, Alteță?

Toranaga arătă către grupul samurailor în uniforme maro, aflați la patruzeci de pași mai departe.

— Omul acela! Te rog, vino aici, Kosami-san.

Tânărul samurai descălecă, înaintă șchiopătând și se înclină.

Yabu îl țintui cu privirea.

— Cine ești, omule?

— Sokura Kosami, din Legiunea a Zecea, alteță, trimis ca gardă personală a doamnei Kiritsubo, în Osaka, spuse tânărul. M-ați pus de strajă în fața încăperilor domniei-voastre – și ale lui Sumiyori-san – în noaptea în care au atacat *ninja*.

— Nu-mi amintesc de tine. Îndrăznești să spui că l-am ucis pe Sumiyori?

Tânărul șovăi. Toranaga zise:

— Spune-i!

Tânărul răspunse grăbit:

— Eu abia am avut timp să deschid ușa și să-l strig pe Sumiyori-*san* înainte ca *ninja* să năvălească asupra noastră, Alteță, dar el nu s-a mișcat deloc, iertați-mă, alteță. Se întoarse spre Toranaga, ezitând în fața privirile tuturor. El... Avea somnul foarte ușor, Alteță, și nu trecuse decât o clipă după... Asta e tot, Alteță.

— Ai intrat în cameră? L-ai zgâlțâit? stăruie Yabu.

— Nu, Alteță, o, nu, Alteță, *ninja* au venit atât de repede că noi ne-am retras imediat și am contraatacat de îndată ce am putut, a fost așa cum am spus...

Yabu privi spre Toranaga.

— Sumiyori-*san* făcuse de strajă două zile. Era istovit, toți eram. Ce dovedește asta? se adresă el tuturor.

— Nimic, încuviință Toranaga, încă prietenos. Dar, mai târziu, Kosami-*san* s-a întors în cameră. *Neh?*

— Da, Alteță, Sumiyori-*san* zăcea tot în așternuturi, așa cum îl văzusem ultima oară iar... iar camera nu fusese deranjată deloc, iar el fusese înjunghiat, Alteță, înjunghiat în spate, o singură lovitură. Atunci am cezut că a fost un *ninja* și nu m-am mai gândit la asta până când nu m-a întrebat Omi-*san*.

— Aha! Yabu își întoarse ochii spre nepot și își concentră toată *hara* asupra trădătorului său, măsurând distanța dintre ei. Deci tu l-ai întrebat?

— Da, Alteță, răspunse Omi, Seniorul Toranaga mi-a cerut să verific din nou tot ce își aminteau oamenii. Asta a fost una dintre ciudățeniile pe care am crezut că trebuie s-o aduc la cunoștință stăpânului nostru.

— Una dintre ciudățeniile? Mai e vreuna?

— Urmând poruncile Seniorului Toranaga, i-am luat la întrebări pe slujitorii care au scăpat cu viață din atac, Alteță. Sunt doi. Iertați-mă, dar amândoi au spus că ați trecut prin fața lor însoțit de un samurai și v-ați întors la puțin timp după aceea, singur, strigând "*Ninja!*" Apoi ei...

— Ei s-au aruncat asupra noastră și l-au omorât pe bietul om cu o lovitură de sulită și sabie. Eu a trebuit să mă retrag să dau alarma. Yabu se întoarse spre Toranaga, așezându-și cu grijă picioarele într-o poziție mai bună de atac. V-am spus deja toate astea, Alteță, atât eu însumi cât și în raportul scris. Ce legătură au servitorii cu mine?

— Ei, Omi-*san*? întrebă Toranaga.

— Îmi pare rău, Yabu-*sama*, zise Omi, dar amândoi v-au văzut trăgând zăvoarele unei uși ascunse într-o hrubă și v-au auzit spunându-le acelor *ninja*: "Eu sunt Kasigi Yabu". Numai asta le-a dat lor timp să se ascundă și să scape de masacru.

Mâna lui Yabu se mișcă ușor. Îndată Sudara sări în fața lui Toranaga ca să-l apere și în aceeași clipă sabia lui Hiro-matsu fulgeră către gâtul lui Yabu.

— Stați! porunci Toranaga.

Sabia lui Hiro-matsu se opri ca prin minune. Yabu nu făcuse nici o mișcare. Se uită la ei, apoi râse batjocoritor.

— Sunt eu un împruțit de *ronin* care și-ar ataca stăpânul legiuit? Acesta este Kasigi Yabu, senior de Izu, Suruga și Totomi. *Neh?* Privi țintă spre Toranaga. De ce sunt învinovățit, Alteță? Că i-am ajutat pe *ninja*? Aiureli! Ce legătură are cu mine închipuirile slugilor? Sunt niște mincinoși! Sau ce legătură are cu mine omul ăsta, care lasă să se înțeleagă ceva ce nu poate fi dovedit și de care eu nu mă pot apăra?

— Nu e nici o dovadă, Yabu-*sama*; spuse Toranaga. Sunt întru totul de acord. Nu există absolut nici o dovadă.

— Yabu-*sama*, ai făcut toate astea? întrebă Hiro-matsu.

— Bineînțeles că nu!

Toranaga spuse:

— Dar eu cred că le-ai făcut, așa că toate pământurile tale sunt confiscate. Te rog să-ți spinteci pântecul astăzi. Până la amiază.

Sentința era definitivă. Acesta era momentul suprem pentru care Yabu se pregătise toată viața.

Karma, gândi, mintea lucrându-i acum cu o repeziciune nebunească. Nu pot face nimic, ordinul este legal, Toranaga este seniorul meu legiuit, ei pot să-mi ia capul, sau pot să mor cu demnitate. Sunt mort oricum. Omi m-a trădat, dar asta este *karma* mea. După plan, toți servitorii urmau să fie omorâți, dar doi au scăpat și asta e *karma* mea. Fii demn, își spuse el, încercând să-și adune curajul. Gândște limpede și nu te pierde cu firea.

— Alteță, începu el cu multă îndrăzneală, mai întâi nu sunt vinovat de acele crime, Kosami se înșeală, iar servitorii sunt niște mincinoși. Al doilea, sunt cel mai bun general pe care-l aveți. Vă rog să-mi acordați cinstea de a conduce atacul de-a lungul drumului Tokaido, sau un loc în primele rânduri în prima bătălie, astfel ca moartea mea să vă fie de folos.

Toranaga spuse amabil:

— Este o idee bună, Yabu-san, și sunt de acord din toată inima că ești cel mai bun general pentru Regimentul de Muschete, dar, îmi pare rău, n-am încredere în domnia-ta. Te rog, despică-ți pântecul până la amiază.

Yabu își stăpâni furia oarbă și își împlini îndatoririle de onoare ca un adevărat samurai și căpetenie de clan, cu un deplin sacrificiu de sine.

— În mod oficial îl absolv pe nepotul meu, Kasigi Omi-san, de orice responsabilitate în trădarea mea și îl numesc moștenitorul meu legiuit.

Toranaga fu la fel de surprins ca toți ceilalți.

— Foarte bine, spuse. Da, cred că este foarte înțelept. Sunt de acord.

— Izu este feuda ereditară a familiei Kasigi. I-o las lui.

— Izu nu-ți mai aparține ca s-o poți da. Ești vasalul meu, *neh?* Izu este una dintre provinciile mele și pot s-o dau cui vreau, *neh?*

Yabu ridică din umeri.

— I-o las lui, chiar dacă... Râse. Este o favoare într-o viață. *Neh?*

— Ești îndreptățit s-o ceri. Cererea îți este refuzată. Și, Yabu-san, toate ultimele tale porunci sunt supuse încuviințării mele. Buntaro-san, ai să fii martorul oficial. Acum, Yabu-san, pe cine dorești ca secundant?

— Kasigi Omi-san.

Toranaga privi spre Omi. Omi se înclină, alb la față.

— Voi fi onorat, spuse.

— Bun. Atunci totul e stabilit.

Hiro-matsu spuse:

— Și atacul de-a lungul drumului Tokaido?

— Suntem mai în siguranță în spatele munților noștri.

Toranaga le răspunse prietenos la salut, încălecă și plecă la trap. Sudara înclină politicos din cap și-l urmă.

Când Toranaga și Sudara se îndepărtară, Buntaro și Hiro-matsu se relaxară, nu însă și Omi și nici unul nu-și desprinsе ochii de pe brațul înarmat al lui Yabu.

Buntaro spuse:

— Unde dorești s-o faci, Yabu-sama?

— Aici, acolo, jos pe țârm sau pe o grămadă de bălegar, mi-e totuna. Nu am nevoie de haine de ceremonie. Dar, Omi-san, n-ai să lovești până n-am să fac cele două tăieturi.

— Da, Alteță.

— Cu permisiunea domniei-tale, Yabu-san, am să fiu și eu martor, spuse Hiro-matsu.

— Te țin hemoroizii?

Generalul se stăpâni și-i spuse lui Buntaro:

— Te rog, trimite după mine când e gata.

Yabu scuipă.

— Eu sunt gata. Tu ești?

Hiro-matsu se răsuci pe călcăie și plecă.

Yabu se gândi o clipă, apoi își scoase sabia Yoshitomo, cu tot cu teacă, din cingătoare.

— Buntaro-san, poate ai vrea să-mi faci o favoare. Dă-i asta lui Anjin-san. Îi întinse sabia, apoi se încruntă. Dacă mă gândesc mai bine și, dacă nu te încurc prea mult, vrei să trimiți după el, ca să i-o pot da eu însumi?

— Desigur.

— Te rog, adu-l și pe preotul ăla împuțit, ca să pot vorbi direct cu Anjin-san.

— Bun. Ce pregătiri dorești să se facă?

— Doar niște hârtie, cerneală, o pensulă pentru testament și pentru poemul meu de moarte și două *tatami* – n-am de ce să-mi julesc genunchii sau să îngenunchez în țărână ca un țăran împuțit, *neh?* adăugă Yabu, cu curaj forțat.

Buntaro se îndreptă către ceilalți samurai care se mișcau de pe un picior pe celălalt cu o emoție stăpănită. Nepăsător, Yabu se așeză cu picioarele încrucișate și se scobi în dinți cu un fir de iarbă. Omi se așeză pe vine în apropiere, prudent, mai departe de o lungime de sabie.

— Ei, spuse Yabu, eram atât de aproape de izbândă! Apoi își întinse picioarele și le izbi de pământ într-o izbucnire bruscă de furie. Ei, atât de aproape! Eh, *karma, neh? Karma!* Apoi râse în hohote, tuși și scuipă, mândru că mai avea totuși salivă în gură. Asta pentru toți zeii, vii sau morți, sau încă nenăscuți! Dar, Omi-san, mor fericit. Jikkyu e mort și când o să trec Ultimul Râu și-o să-l văd acolo așteptând și scrâșnind din dinți, am să pot să-l scuip în ochi pentru totdeauna.

Omi spuse, fără viclenie, deși îl urmărea cu ochi atent:

— Alteță, i-ați făcut seniorului Toranaga un mare serviciu. Drumul de coastă este acum deschis. Ați avut dreptate, Alteță, iar Pumn de Fier se înșeală, ca și Sudara. Ar trebui să atacăm imediat – muschetele or să ne ajute să răzvim.

— Mormanul ăla bătrân de bălegar! Nerodul! Yabu râse iar. L-ai văzut cum s-a-nroșit când i-am zis de hemoroizi? Ha! Am crezut c-o să-i plesnească atunci, pe loc! Samurai? Eu sunt mai samurai decât el! O să-i arăt eu lui! Nu lovești până nu-ți poruncesc eu.

— Pot să vă mulțumesc cu umilință pentru că mi-ați acordat această cinste și pentru că m-ați făcut moștenitorul vostru? Jur solemn că onoarea familiei Kasigi va fi în siguranță în mâinle mele.

— Dacă n-aș fi crezut asta, n-aș fi făcut-o. Yabu își coborî vocea. Ai avut dreptate să mă trădezi lui Toranaga. Aș fi făcut la fel dacă eram în locul tău, deși toate nu sunt decât minciuni. Toranaga a găsit o pricină în asta. Întotdeauna m-a pizmuit pentru faptele mele de arme și pentru că am înțeles ce-nseamnă armele de foc și cât prețuiește corabia. Toate au fost ideile mele.

— Da, Alteță, îmi amintesc.

— Tu ai să salvezi familia noastră. Ești la fel de viclean ca un bătrân șobolan râios. O să capeți înapoi Izu și chiar mai mult – asta-i tot ce contează acum – și ai să-l ții pentru fiii tăi. Tu înțelegi importanța armelor de foc. Și Toranaga. *Neh?*

— Jur că am să încerc, Alteță.

Ochii lui Yabu se opriră pe mâna lui Omi, încleștată pe sabie, și băgă de seamă poziția gata de apărare.

— Crezi c-o să te atac?

— Iertați-mă, bineînțeles că nu, Alteță.

— Mă bucur că ești mereu pregătit. Tatăl meu era ca tine. Da, tu îi semeni mult. Fără să facă vreo mișcare bruscă, își puse cele două săbii pe pământ destul de departe ca să nu poate ajunge la ele. Iată! Acum sunt lipsit de apărare. Cu câteva clipe în urmă îți voiam capul, dar acum nu-l mai vreau. Acum nu mai ai de ce te teme de mine.

— Întotdeauna trebuie să mă tem de domnia-voastră, Alteță.

Yabu chicoti încet și mai strivi un fir de iarbă în dinți. Apoi îl aruncă.

— Ascultă, Omi-san, acestea sunt ultimele mele porunci ca senior al clanului Kasigi. Ai să-l iei pe fiul meu în casa ta și să-l folosești, dacă merită să fie folosit. Apoi găsește soți buni pentru soția și concubina mea și mulțumește-le din inimă că m-au slujit atât de bine. Cât despre tatăl tău, Mizuno: i se poruncește să-și facă *seppuku* îndată.

— Pot să vă cer să i se dea învoirea să se radă în cap și să se facă preot?

— Nu. Este prea prost, niciodată n-o să poți avea încredere în el – cum de-a îndrăznit să-i spună lui Toranaga tainele mele! – și ți-ar sta tot timpul în cale. Iar mama ta... Își dezgoli dinții. I se poruncește să se radă în cap și să devină călugăriță, într-o mănăstire din afara domeniului Izu și să-și petreacă restul vieții spunând rugăciuni pentru viitorul clanului Kasigi. Călugărița budistă sau *shinto* – după mine mai bine *shinto*. Ești de acord cu *shinto*?

— Da, alteță.

— În felul ăsta, adăugă Yabu cu o plăcere răutăcioasă, n-o să te mai abată cu neîncetatele-i văicăreli de la problemele clanului Kasigi.

— Așa se va face.

— Ți se poruncește să răzbuni minciunile aruncate asupra mea de Kosami și de slugile alea ticăloase. Mai curând sau mai târziu, nu-mi pasă, câtă vreme ai s-o faci până la sfârșitul vieții.

— Mă voi supune.

— Mai este ceva ce-am uitat?

Omi se încredință cu grija că nu-i auzea nimeni.

— Cum rămâne cu Moștenitorul? întrebă el precaut. Dacă iese împotriva noastră pe câmpul de luptă, noi o să pierdem, *neh*?

— Ia Regimentul de Muschete, croiește-ți drum printre ei și omoară-i, orice ar zice Toranaga. Yaemon este prima ta țintă.

— Așa am gândit și eu. Mulțumesc.

— Bun. Dar decât să aștepti atâta vreme, mai bine pune în taină o răsplată pentru capul lui, acum, prin *ninja*... Sau Amida Tong.

— Cum să-i gădesc? întrebă Omi cu un tremur în glas.

— Cotoroanța bătrână, Gyoko, mama-san, ea e dintre cei care știu cum.

— Ea?

— Da, dar păzește-te de ea și de cei din Amida. Nu-i folosi cu ușurință, Omi-san. De ea să nu te-atingi niciodată, s-o aperi întotdeauna. Știe prea multe taine și scrisul e o armă care lovește de dincolo de moarte. A fost concubina neoficială a tatălui meu timp de un an... Se poate chiar ca fiul ei să-mi fie frate vitreg. Eh, păzește-te de ea, știe prea multe taine.

— De unde să fac rost de bani?

— Asta te privește. Dar fă rost. De oriunde și oricum.

— Da. Mulțumesc. Mă voi supune.

Yabu se trase mai aproape. Imediat Omi se încordă bănuitor, cu sabia aproape ieșită din teacă. Yabu era mulțumit că, chiar și cu mâinile goale, era încă un om de temut.

— Îngroapă taina asta foarte adânc. Și ascultă, nepoate, rămâi foarte bun prieten cu Anjin-san. Încearcă să preiei controlul flotei pe care o va aduce într-o zi. Toranaga nu înțelege adevărata valoare a lui Anjin-san, dar el are dreptate să rămână în spatele munților. Asta-i dă timp – și lui și ție. Noi trebuie să părăsim uscatul și să ieșim pe mare – cu echipajele noastre pe navele lor – cu clanul Kasigi la comanda lor. Clanul Kasigi trebuie să iasă pe mare, să stăpânească marea. O poruncesc.

— Da... o, da, spuse Omi. Bizuiți-vă pe mine. Așa va fi.

— Bun. Ultimul lucru: să nu te-ncrezi niciodată în Toranaga.

Omi spuse din adâncul ființei sale:

— Nu am, Alteță. N-am avut niciodată. Și nici n-o să am.

— Bine. Și mincinoșii ăia împuțiți, nu uita, ocupă-te de ei. Și de

Kosami. Yabu răsufică adânc, împăcat cu sine însuși. Acum te rog să mă ierți, trebuie să cuget la poemul meu de moarte.

Omi se ridică și se trase înapoi și, când fu destul de departe, se înclină și mai făcu douăzeci de pași. Odată aflat în siguranță între gârziile sale, se așeză din nou și începu să aștepte.

***

Toranaga și oamenii lui călăreau la trap pe drumul de coastă care înconjură marea golf, cu marea în dreapta, aproape scâldând drumul. Aici terenul era jos și mlăștinos, cu multe porțiuni noroioase. La câțiva *ri* către nord drumul se unea cu artera principală a Drumului Tokaido. Alți douăzeci de *ri* mai departe spre nord, se afla Yedo.

Avea cu el o sută de samurai și zece purtători de șoimi cu zece păsări pe pumnii înmănușați. Sudara avea douăzeci de străji, trei șoimi și călărea ca avangardă.

— Sudara, strigă Toranaga de parcă abia atunci i-ar fi dat prin minte gândul, oprește-te la hanul următor! Vreau să mănânc.

Sudara făcu semn cu mâna că a înțeles și plecă în galop. Când Toranaga sosi călare, slujnicele se plecau zâmbitoare iar hangiul cu toți ai săi se înclinau fără încetare ca niște jucării caraghioase. Străjile înconjurară hanul dinspre nord și sud, cu steagurile lui Toranaga înălțate semeț.

— Bună dimineața, Alteță, ce pot să vă aduc de mâncare? întrebă hangiul. Vă mulțumesc pentru cinstea ce-o faceți umilului meu han.

— *Cha...* și tăiței cu soia, te rog.

— Da, Alteță.

Mâncarea fu adusă aproape imediat într-un bol frumos, pregătită așa cum îi plăcea lui, hangiul fiind prevenit de Sudara. Fără nici o ceremonie, Toranaga se așeză pe vine în verandă și mănăcă cu poftă mâncarea simplă, țărănească, urmărind cu privirea drumul din față. Ceilalți oaspeți se înclinau și-și vedeau mulțumiți de treburile lor, mândri că stăteau în același han cu marele *daimyo*. Sudara trecu pe la toate posturilor de gardă, asigurându-se că totul era în ordine.

— Unde sunt hăitașii? îl întrebă pe maestrul de vânătoare.

— Câțiva către nord, câțiva către sud și în plus am alți oameni pe dealurile de colo. Bătrânul samurai arată înapoi spre Yokohama, copleșit de umilință și asudat. Vă rog să mă ierți, dar bănuiești cumva pe unde ar dori stăpânul nostru să meargă?

— Deloc. Dar azi să nu mai faci alte greșeli.

— Nu, Alteță.

Sudara își termină rondul, apoi îi raportă lui Toranaga.

— Este totul în ordine, Alteță? Aș mai putea face ceva pentru tine?

— Nu, mulțumesc. Toranaga își termină bolul și bău ultimele înghițituri de supă. Apoi spuse cu voce plată: Ai avut dreptate când ai vorbit așa despre Moștenitor.

— Te rog să mă ierți, mi-a fost teamă că te-aș fi putut jigni fără să vreau.

— Ai avut dreptate, așa că de ce m-aș fi simțit jignit? Când Moștenitorul va porni împotriva mea – ce-ai să faci atunci?

— Am să mă supun poruncilor tale.

— Te rog trimite-mi secretarul aici și vino și tu cu el.

Sudara se supuse, Kawanabi, secretarul – cândva samurai și preot – care călătorea întotdeauna cu Toranaga, sosi iute cu cutia sa de călătorie cu hârtie, cerneluri, ceară de sigiliu și pensule, și pe care o ținea într-un paner pe șa.

— Alteță?

— Scrie așa: "Eu, Yoshi Toranaga-noh-Minowara îl repun în drepturi pe fiul meu, Yoshi Sudara-noh-Minowara, ca moștenitor, cu toate veniturile și titlurile cuvenite".

Sudara se înclină.

— Mulțumesc, tată, spuse el cu o voce hotărâtă, dar întrebându-se în sinea lui *de ce?*

— Jură solemn că ai să te supui tuturor ordinelor și hotărârilor mele precum și testamentului.

Sudara se supuse. Toranaga așteptă tăcut până ce Kawanabi isprăvi de scris, apoi semnă și-i puse sigiliul său. Aceasta era o mică piesă pătrată din fildeș, cu numele lui încrustat la unul dintre capete. Apăsă sigiliul pe cerneala purpurie, aproape solidă, apoi în partea de jos a hârtiei. Se imprimă perfect.

— Mulțumesc, Kawanabi-san, pune-i data de ieri. Deocamdată asta e tot.

— Vă rog să mă iertați, dar vă mai trebuie cinci copii, Alteță, ca succesiunea să fie de neatacat: una pentru seniorul Sudara, una pentru Consiliul Regenților, una pentru Casa Registrelor, una pentru domnia-voastră personal și una pentru arhivă.

— Fă-le îndată. Iar mie să-mi dai încă o copie.

— Da, Alteță.

Secretarul plecă. Toranaga își aruncă privirea spre Sudara și-i cercetă fața îngustă, fără nici o expresie. Când, cu bunăștiință, făcuse pe neașteptate anunțul, chipul și mâinile lui Sudara nu trădaseră nimic. Nici bucurie, nici mulțumire, nici mândrie – nici măcar surpriză, și asta îl întristă. Dar apoi își zise: De ce să te întristezi, ai alți fii care zâmbesc, râd, fac greșeli, strigă, se zbucesc, împart perna și au multe femei. Fii normali. Fiul acesta trebuie să-ți urmeze, să conducă după moartea ta, să țină strâns clanul Minowara și să treacă Kwanto și puterea altor Minowara. Să fie rece și chibzuit, *ca tine*. Nu, nu ca mine, își spuse, și avea dreptate. Eu pot uneori să râd, să fiu înțelegător, îmi place să mă ușurez, să împart perna, să mă infurii, să dansez, să joc șah și piese Noh, iar unii oameni mă bucură, ca Naga, Kiri, Chano și Anjin-san. Și îmi place să vânez și să înving, să înving, să înving. Pe tine, Sudara, te rog să mă ierți, dar nimic nu te bucură. Nimic. În afară de soția ta, doamna Genjiko. Doamna Genjiko e singurul tău punct slab.

— Alteță? întrebă Sudara.

— Încercam să-mi auc aminte când te-am văzut ultima dată râzând.

— Dorești să râd, Alteță?

Toranaga clătină din cap, știind că îl crescuse pe Sudara să fie fiul desăvâșit pentru ceea ce trebuia făcut.

— Cât ți-ar trebui să te asiguri că Jikkyu este într-adevăr mort?

— Înainte de a pleca din tabără am trimis un mesaj cifrat, foarte grabnic, la Mishima, în caz că nu știi încă dacă este adevărat sau nu, tată. O să am răspuns peste trei zile.

Toranaga binecuvântă zeii că aflase dinainte, de la Kasigi Mizuno, despre complotul pus la cale împotriva lui Jikkyu, și primise cu câteva zile înainte știrea despre moartea acestui dușman. Mai cugetă o clipă asupra planului său și nu-i găsi nici o lipsă. Apoi, cuprins de o ușoară amețeală, se hotărî.

— Pune regimentele unsprezece, șaisprezece, nouăzeci și patru și nouăzeci și cinci, din Mishima, în stare de alarmă. În patru zile le pornești de-a lungul drumului Tokaido.

— "Cer de Purpură"? întrebă Sudara descumpănit. Ataci, Alteță?

— Da, n-aștept să vină ei asupra mea.

— Atunci Jikkyu e mort?

— Da.

— Bine, spuse Sudara. Pot să te sfătuiesc să adaugi regimentele douăzeci și douăzeci și trei?

— Nu. Zece mii de oameni ar trebui să ajungă, dacă atacăm prin surprindere. Mai trebuie totuși să apar toate hotarele, în caz că nu izbândim sau se ivește vreo capcană, trebuie să-i mai ținem piept și lui

Zataki.

— Da, spuse Sudara.

— Cine ar trebui să conducă atacul?

— Seniorul Hiro-matsu. E campania potrivită pentru el.

— De ce?

— E directă, simplă, de modă veche și ordinele sunt limpezi, tată. El va fi cel mai potrivit.

— Nu mai e bun de comandant suprem?

— Iartă-mă, Yabu-san a avut dreptate – armele de foc au schimbat lumea. Pumn de Fier e învechit.

— Cine atunci?

— Numai domnia-ta, Alteță. Până după *această* bătălia, sfatul meu e să nu ai pe nimeni între tine și bătălie.

— Am să mă mai gândesc la asta, spuse Toranaga. Acum te duci la Mishima. Ai să pregătești totul. Forța de asalt a lui Hiro-matsu are douăzeci de zile ca să ajungă dincolo de râul Tenryu și să asigure drumul Tokaido.

— Te rog să mă ierți, pot să sugerez ca ținta lor să fie puțin mai departe, creasta culmii Shiomi? Dă-le cu totul treizeci de zile.

— Nu. Dacă poruncesc asta, unii o să ajungă pe creastă. Dar cei mai mulți vor fi morți și nu vom mai fi în stare să respingem contraatacul sau să hărțuim inamicul, când grosul armatei noastre se va retrage.

— Dar, bineînțeles, le vei trimite îndată întăriri.

— Atacul nostru principal va fi prin munții lui Zataki. Acesta nu e decât o manevră înșelătoare.

Toranaga își cercetă fiul atent, dar Sudara nu lăsa se se vadă nici surpriză, nici aprobare, nici dezaprobare.

— Ah, te rog să mă ierți, alteță.

— Cine să comande muschetele, acum că Yabu s-a dus?

— Kasigi Omi.

— De ce?

— El le înțelege. Mai mult decât atât, e un om modern, foarte curajos, foarte inteligent, foarte răbdător, și foarte primejdios, mult mai primejdios decât unchiul său. Sfatul meu este că, dacă ai să învingi și dacă el supraviețuiește, găsește un motiv oarecare și pofteste-l înainte.

— *Dacă înving?*

— "Cer de Purpură" a fost întotdeauna *ultima* cale. Ai spus-o de sute de ori. Dacă suntem zdrobiți pe drumul Tokaido, Zataki o să năvălească în câmpie. Atunci muschetele n-au să ne fie de ajutor. Aceasta era ultima soluție. Niciodată nu ți-au plăcut soluțiile desperate.

— Și Anjin-san? Ce mă sfătuiești în privința lui?

— Sunt de aceeași părere cu Omi-san și cu Naga-san. Ar trebui ținut strâns. Restul oamenilor lui nu înseamnă nimic, sunt *eta* și se vor mânca între ei în curând, deci nu contează. Sfatul meu e ca toți străinii să fie închiși sau aruncați din țară. Sunt o pacoste și trebuie pe potrivă.

— Atunci s-a terminat cu negoțul de mătase. *Neh?*

— Dacă acesta ar fi prețul, atunci l-aș plăti. Sunt o pacoste.

— Dar trebuie să avem mătase nu ne putem lipsi și, ca să ne apărăm, trebuie să știm mai multe despre ei, să învățăm ce știu ei, *neh?*

— Ar trebui îngrădiți în Nagasaki, sub pază bună iar numărul lor strict limitat. Ar putea face negoț o dată pe an. Nu banii sunt țelul vieții lor? Nu spune asta Anjin-san?

— A, atunci el e folositor?

— Da. Foarte. El ne-a arătat înțelepciunea Edictelor de Expulzare.

— Anjin-san e foarte deștept, foarte curajos, dar e o jucărie. Vă amuză, Alteță, ca și Tetsu-ko, așa că e folositor, dar totuși o jucărie.

Toranaga spuse:

— Mulțumesc pentru păreri. Odată pornit atacul, te vei întoarce la Yedo și vei aștepta noi porunci.

O spuse anume cu glas apăsător. Zataki încă-i ținea ostateci în capitala

sa, Takato, pe doamna Genjiko, pe fiul și pe cele trei fiice ale lor. La cererea lui Toranaga, Zataki îi îngăduise lui Sudara să lipsească un timp, dar numai zece zile, iar Sudara jurase solemn să respecte învoiala și să se întoarcă la timp. Zataki era renumit pentru rigiditatea ideilor lui în privința onoarei. După lege, Zataki avea dreptul – și ar fi făcut-o – să omoare toți ostaticii numai pentru această încălcare a onoarei, indiferent de orice tratat sau înțelegere fățișă sau ascunsă. Atât Toranaga cât și Sudara știau, fără nici o îndoială, că Zataki avea s-o facă dacă Sudara nu se întorcea, așa cum făgăduise.

— Ai să aștepti la Yedo noi ordine.

— Da, Alteță.

— Ai să pleci la Mishima îndată.

— Am să câștig timp dacă o iau pe acolo.

Sudara arată către răscrucea din față.

— Da. Măine am să-ți trimit un mesaj.

Sudara se înclină, încălecă și porni la trap însoțit de cele douăzeci de străji.

Toranaga ridică bolul și mănăcă restul de tăiței, acum reci.

— O, Alteță, iertați-mă, mai doriți? spuse cu răsufierea tăiată tânăra slujnică care sosi în fugă.

Avea o față rotundă și nu era drăguță, dar era iute și atentă, așa cum îi plăcea lui să-i fie slujnicele și femeile.

— Nu, mulțumesc. Cum te cheamă?

— Yuki, alteță.

— Yuki, spune-i stăpânului tău că face tăiței buni.

— Da, Alteță, mulțumesc. Mulțumesc, Alteță, pentru cinstea ce o faceți casei noastre. Dacă doriți ceva, ridicați doar degetul mic și vi se va aduce îndată.

El îi făcu cu ochiul și ea râse, luă tava și plecă grăbită. Stăpânindu-și nerăbdarea, cercetă cu privirea cotul îndepărtat al drumului, apoi împrejurimile. Hanul era în stare bună, împrejmuirea de țiglă a fântânii curate și pământul măturat. Afară, în curte și peste tot pîmprejur, oamenii lui așteptau răbdători, dar simți neliniștea maestrului de vânătoare și hotărî că astăzi era ultima lui zi de slujbă. Dacă Toranaga ar fi fost interesat doar de vânătoare, i-ar fi spus să se întoarcă la Yedo acum, dându-i o pensie generoasă, și ar fi numit pe altul în locul lui.

Asta e diferența între mine și Sudara, gândi el fără răutate. Sudara n-ar șovăi. Sudara i-ar porunci omului să-și facă *seppuku* acum, ceea ce ar scuti pensia și de toate celelalte necazuri și ar spori priceperea celui care-i ia locul. Da, fiule, te cunosc foarte bine. Tu ești foarte important pentru mine.

Cum rămâne cu doamna Genjiko și copiii? se întrebă, reluând această întrebare vitală. Dacă doamna Genjiko n-ar fi sora Ochibeii – sora ei favorită și iubită – cu părere de rău l-aș lăsa pe Zataki să-i omoare pe toți acum și așa l-aș scuti pe Sudara de un mare pericol în viitor, dacă am să mor curând, pentru că ei sunt singura lui verigă slabă. Dar din fericire Genjiko este sora Ochibeii și, deci, o piesă importantă în Marele Joc și nu trebuie să las să se întâmple una ca asta. Ar trebui, dar n-am s-o fac. De data asta trebuie să risc. Așa că am să-mi amintesc că Genjiko îmi este de folos în alte feluri – are o minte ascuțită ca o aripioară de rechin, face copii grozavi și-și apără cuibul cu tot atâta fanatică neîndurare ca Ochiba, cu o singură și enormă diferență: Genjiko îmi este credincioasă mie, iar Ochiba Moștenitorului.

Așa că treaba asta e hotărâtă. Înainte de cea de-a zecea zi, Sudara trebuie să fie înapoi în mâinile lui Zataki. Să mai cer o amânare? Nu, asta l-ar putea face pe Zataki și mai bănuitor decât este și el e ultimul om pe care l-aș vrea bănuitor acum. De care parte o să treacă Zataki?

Ai fost înțelept să-l alegi pe Sudara. Dacă există un viitor, acesta va fi în siguranță în mâinile lui și ale lui Genjiko, dacă testamentul meu va fi pentru ei literă de lege. Iar hotărârea de a-l repune în drepturi a fost corectă

și va fi pe placul Ochibei.

În dimineața aceea scrisese deja scrisoarea pe care avea să i-o trimită pe seară, cu o copie a documentului. Da, asta avea să-i ia de pe suflet greutatea care-i răpise tihna și care fusese iscată acolo cu bună știință cu mult timp în urmă, tocmai în acest scop. E bine de știut că Genjiko este una din verigile slabe ale Ochibei, pesemne singura ei verigă slabă. Care e slăbiciunea lui Genjiko? Nici una. Cel puțin eu încă n-am găsit-o, dar dacă există vreuna, am s-o aflu.

Își privea scrutător șoimii. Unii chirăiau, alții își curățau penele, toți arătoși și ageri, toți au capișoanele pe cap, în afară de Kogo, ochii ei mari, nestăpâniți, urmărind tot ce se petrecea în jur cu tot atâta interes ca și el.

Ce ai zice, frumusețea mea, o întrebă în sinea lui, ce ai zice dacă ți-aș spune că trebuie să las răbdarea deoparte și să izbucnesc și că lovitura mea principală va fi de-a lungul drumului Tokaido și nu prin munții lui Zataki, așa cum i-am spus lui Sudara? Poate că m-ai întreba: De ce? Atunci ți-aș răspunde – pentru că n-am încredere în Zataki atâta vreme cât nu știu să zbor.

Apoi văzu ochii păsării fulgerând spre drum. Privi în depărtare mijindu-și ochii și zâmbi la vederea palanchinelor și a cailor de povară apropiindu-se de după cotul drumului.

— Deci, Fujiko-san? Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc, Alteță, foarte bine.

Ea se înclină din nou și el băgă de seamă că nu mai suferea din pricina rănilor. Acum picioarele îi erau la fel de suple ca înainte și avea o roșeață plăcută în obraji.

— Pot să vă-ntreb ce face Anjin-san? spuse ea. Am auzit că a fost foarte grea călătoria, Alteță.

— E sănătos acum, foarte sănătos.

— O, Alteță, este cea mai bună veste pe care mi-ați fi putut-o da.

— Bine.

El se întoarse spre palanchinul următor s-o întâmpine pe Kiku care-i zâmbi fericită și-l salută cu multă tandrețe, spunându-i cât era de încântată că-l vede și cât de mult îi dusesese dorul.

— A trecut atâta vreme, Alteță.

— Da, te rog, să mă ierți, îmi pare rău, spuse el încălzit de uluitoarea ei frumusețe și veselie molipsitoare, în ciuda neliniștilor care îl copleșeau. Mă bucur mult că te văd.

Apoi ochii lui se îndreptară spre ultima litieră.

— Ah, Gyoko-san, a trecut atât timp..., adăugă el cu glas uscat ca iasca.

— Mulțumesc, stăpâne, da, și mă simt renăscută acum, când acești ochi bătrâni au avut cinstea să vă revadă. Plecâciunea femeii era fără cusur, chipul ei lăsa să se vadă o strălucire atent cumpănită și, privirea lui prinse o abia bănuită sclipire purpurie sub chimonoul din cea mai scumpă mătase. O, cât sunteți de puternic, Alteță, un uriaș printre oameni, murmură ea.

— Mulțumesc. Și tu arăți minunat.

Kiku bătu din palme la auzul complimentului și toți râseră odată cu ea.

— Ascultă, spuse el fericit din pricina ei, am aranjat ca să rămâi aici pentru o vreme. Acum, Fujiko-san, te rog, vino cu mine.

O luă pe Fujiko pe verandă și, după ce-i oferii *cha* și gustări și după ce schimbară cuvinte fără importanță, el trecu la subiect.

— Ai fost de acord cu o jumătate de an și eu am încuviințat o jumătate de an. Te rog să mă ierți, dar trebuie să știu astăzi dacă vrei să-ți schimbi înțelegerea aceea.

Mica față pătrată se urâți când bucuria o părăsi. Își trecu iute vârful limbii peste dinții ascuțiți.

— Cum pot să schimb înțelegerea aceea, Alteță?

— Foarte ușor. S-a terminat. Eu o poruncesc.

— Vă rog să mă iertați, Alteță, spuse Fujiko cu o voce lipsită de intonație, n-am vrut să înțelegeți asta. Am făcut acel legământ solemn nesilită, în fața lui Buddha, cu spiritele soțului și fiului meu. Nu poate fi schimbat.

— Îți poruncesc să-l schimbi.

— Îmi pare rău, Alteță, vă rog să mă iertați, dar atunci *bushido* mă eliberează de supunerea față de domnia-voastră. Legământul vostru a fost la fel de solemn și de puternic și orice schimbare trebuie să fie încuviințată de amândouă părțile, fără silnicii.

— Te mulțumește Anjin-san?

— Eu sunt concubina lui. Eu trebuie să-l mulțumesc.

— Ai putea să continui să trăiești alături de el dacă n-ar exista celălalt legământ?

— Traiul cu el e foarte, foarte greu, Alteță. Buna-cuviință, mai tot ce ține de politețe, datinile care dau preț vieții, o împlinesc, o fac sigură și ușor de îndurat, trebuie îndepărtate sau ocolite, drept care casa lui nu este liniștită, nu are *wa* – n-are nici o armonie pentru mine, E aproape cu neputință să-i faci pe servitori să priceapă și chiar pentru mine e greu să înțeleg... dar, da, aș putea să-mi fac mai departe datoria față de el.

— Îți cer să punem capăt acelei învoieli.

— Prima mea datorie este către alteța voastră. A doua mea datorie este către soțul meu.

— Mă gândeam, Fujiko-san, ca Anjin-san să se însoare cu dumneata. Atunci n-ai mai fi concubină.

— Un samurai nu poate sluji doi stăpâni și nici o nevastă doi bărbați. Datoria mea este către soțul meu mort. Vă rog să mă iertați, nu pot schimba asta.

— Cu răbdare totul se schimbă. În curând Anjin-san o să știe mai multe despre felul nostru de-a fi și casa lui o să aibă *wa*. A învățat neînchipuit de multe de când...

— O, vă rog, Alteță, nu mă înțelegeți greșit, Anjin-san este cel mai extraordinar om pe care l-am cunoscut vreodată, fără îndoială cel mai de treabă. El mi-a făcut o mare cinste și, oh, da, știu că-n curând casa lui o să fie o casă adevărată, dar... dar vă rog să mă iertați, eu trebuie să-mi fac datoria. Datoria mea este către soțul meu, singurul meu soț... Lupta să se stăpânească. Trebuie să fie, *neh*? Trebuie să fie, Alteță, altfel toată... toată rușinea, suferința și dezonoarea sunt fără rost, *neh*? Moartea lui, a copilului meu, săbiile lui rupte și îngropate în satul *eta*... Dacă nu-mi fac datoria față de el, nu pare oare *bushido* o glumă fără sfârșit?

— Acum trebuie să-mi răspunzi la o întrebare Fujiko-san: oare datoria ta față de o dorință a mea, seniorul tău legiuit, și față de un om uluitor de curajos, care devine unul dintre noi și care este stăpânul tău și – adăugă el, crezând că zărește o roșeață în obraji ei – și datoria ta față de copilul lui nenăscut, oare toate acestea nu sunt mai presus de datoria cealaltă?

— Eu... eu nu port copilul lui, Alteță.

— Ești sigură?

— Nu, nu sunt.

— Ți-a întârziat?

— Da... dar numai puțin și asta ar putea fi...

Toranaga privea și aștepta. Răbdător. Mai erau încă multe de făcut înainte de a putea să plece călare și să o înalțe pe Tetsu-ko sau pe Kogo, și era însetat după această plăcere, dar ea ar fi fost numai pentru el și deci fără însemnătate. Fujiko era importantă și el își promisese ca, cel puțin azi, să se prefacă a avea timp, că poate să aibă răbdare și să orânduiască treburi care erau de datoria lui.

— Ei?

— Iertați-mă, Alteță, nu.

— Atunci rămâne nu, Fujiko-san. Te rog să mă ierți că ți-am cerut-o,

dar tebuia.

Toranaga nu era nici nemulțumit, nici încântat. Fata nu făcea decât ce era onorabil să facă și el știusese, când căzuse la învoială cu ea, că n-avea să se schimbe vreodată ceva. Asta ne face pe noi unici pe pământ, gândi cu satisfacție. O învoială cu moartea e sfântă. Se înclină spre ea ceremonios.

— Te încredințez soțului tău pentru cinstea ta și pentru simțul datoriei, Usagi Fujiko, spuse el pomenind numele care încetase să mai existe.

— O, mulțumesc, Alteță, spuse ea recunoscătoare pentru cinstea ce i-o făcea, cu lacrimile șiroind pe obraji din pricina fericirii copleșitoare ce o stăpânea, știind că acest simplu gest înlătura stigmatul de pe singurul ei soț în această viață.

— Ascultă, Fujiko, cu douăzeci de zile înaintea *ultimei zile* ai să pleci la Yedo, orice mi s-ar întâmpla. Moartea ta trebuie să aibă loc în timpul călătoriei și trebuie să pară un accident. *Neh?*

— Da, da, Alteță.

— Acesta o să fie secretul nostru. Doar al tău și al meu.

— Da, alteță.

— Până atunci rămâi capul gospodăriei lui.

— Da, alteță.

— Acum, te rog, spune-i lui Gyoko să vină aici. Am să te chem iar înainte de a pleca. Mai am câte ceva de vorbit cu dumneata.

— Da, Alteță. Fujiko se înclină adânc și spuse: fiți binecuvântat că m-ați eliberat de această viață.

Plecă.

Ciudat, gândi Toranaga, cum se pot schimba femeile ca niște cameleoni, acum urâte, iar în clipa următoare atrăgătoare, câteodată chiar frumoase, deși în realitate nu sunt.

— M-ați chemat, Alteță?

— Da, Gyoko-san. Ce vești ai pentru mine?

— Tot felul de lucruri, Alteță, spuse Gyoko cu ochii și fără urmă de teamă pe chipul bine fardat, dar simțind un nod în stomac.

Știa că nu fusese chemată întâmplător și instinctul îi spunea că Toranaga era mai primejdios ca de obicei.

— Pregătirile pentru breasla curtezanelor înaintează mulțumitor, legile și regulamentele sunt alcătuite spre a fi supuse încuviințării voastre. Este un loc grozav în partea de nord a orașului, care ar...

— Locul pe care l-am ales deja este lângă coastă. Yoshiwara.

Ea-l felicită pentru alegere, gemând în sinea ei. Yoshiwara – Mlaștina cu Păpuriș – era de fapt un smârc bântuit de țânțari, care trebuia secăt și înregistrat înainte de a putea fi împrejmuit pentru a se construi ceva pe el.

— Excelent, Alteță. Mai departe, legile și regulamentele pentru *gei-sha*, sunt de asemenea pregătite pentru ca domnia-voastră să le poată cerceta.

— Să fie scurte și concise. Ce vrei să scrii deasupra porții în Yoshiwara?

— "Pofta trupului e trecătoare, ceva trebuie făcut."

El râse și ea zâmbi, dar rămase atentă, deși adăugă serioasă:

— Alteță, pot să vă mulțumesc din nou în numele generațiilor viitoare?

— N-am încuviințat asta nici pentru tine, nici pentru ele, îi spuse Toranaga și cită unul dintre comentariile din testamentul său: "De-a lungul istoriei, oamenii virtuoși au condamnat întotdeauna casele de plăceri, dar bărbații nu sunt virtuoși, și dacă un conducător scoate în afara legii aceste locuri sau împărțitul pernei, este un prost, pentru că rele și mai mari vor izbucni în curând, ca o molimă".

— Cât de înțelept sunteți!

— Dacă vei pune toate casele de curtezane într-un singur loc, toți desfrânații vor putea fi văzuți, taxați și serviți în același timp. Din nou ai dreptate, Gyoko-san, "Pofta trupului e trecătoare". Se irosește repede. Mai departe?

— Kiku-san s-a însănașit, Alteță. Pe deplin.

— Da, am văzut. Cât este de încântătoare! Îmi pare rău, Yedo este desigur un loc prea înăbușitor și greu de îndurat în timpul verii. Ești sigură că se simte bine acum?

— Da, o da, dar v-a dus dorul, Alteță. O să vă însoțim la Mishima?

— Ce alte zvonuri ai mai auzit?

— Doar că Ishido a plecat din castelul Osaka. Regenții v-au declarat, oficial, în afara legii. Ce neobrăzare, Alteță!

— Pe ce drum are de gând să mă atace?

— Nu știu, Alteță, spuse ea prudent, dar îmi închipui că o să fie un atac din două părți, de-a lungul drumului Tokaido, cu Ikawa Hikoju, acum că tatăl lui, seniorul Jikkyu, e mort, și de-a lungul drumului Koshukaido, din Shinano, fiindcă seniorul Zataki a trecut prostește de partea seniorului Ishido, împotriva voastră. Dar în spatele munților voștri, Alteță, sunteți în siguranță. O, da, sunt convinsă c-o să trăiți până la adânci bătrâneți. Cu îngăduința voastră o să-mi mut toate afacerile în Yedo.

— Desigur. Între timp vezi dacă poți să afli unde se va da lovitura principală.

— Am să încerc, oh, da, Alteță. Vin vremuri cumplite, Alteță, când fratele o să se ridice împotriva fratelui și fiul împotriva tatălui.

Ochii lui Toranaga priveau în gol, dar își spuse să uite să fie cu ochii în patru în privința lui Noboru, fiul lui cel mai mare, a cărui credință era până la urmă către Taikō.

— Da, încuviință el. Vremuri cumplite. Vremuri de mari schimbări. Unele rele, altele bane. Tu și fiul tău, de pildă, sunteți bogați acum. Nu conduce el distileria ta de *saké* din Odawara?

— Da, Alteță.

Gyoko se făcu pământie la chip sub stratul de fard.

— Câștigă bine, *neh?*

— E fără-ndoială cel mai bun administrator din Odawara, Alteță.

— Așa am auzit și eu. Am o slujbă pentru el. Anjin-san o să construiască o nouă corabie. Eu îi dau toți meșterii și toate materialele, așa că vreau ca partea de afaceri să fie mânărită *cu foarte mare grijă*.

Gyoko aproape leșină de ușurare. Își închipuise că Toranaga avea de gând să-i omoare pe toți înainte de a pleca la război sau s-o aducă la sapă de lemn, pentru că aflase că îl mințise în privința lui Anjin-san și a doamnei Toda, sau a lui Kiku și pierderea copilului, care nu se petrecuse din întâmplare, așa cum îi spusese ea cu o lună de zile în urmă, scâldată în lacrimi, ci provocată cu grijă, la stăruințele ei și cu înuviințarea supusă lui Kiku.

— *Oh ko*, Alteță, când doriți ca fiul meu să vină la Yokohama? El o să se îngrijească să fie cea mai ieftină corabie construită vreodată.

— Nu vreau să fie ieftină. Vreau să fie cea mai bună, la prețul cel mai cuviincios. El va fi supraveghetor și răspunzător de toate astea, la porunca lui Anjin-san.

— Alteță, vă jur pe viitorul meu, pe speranța viitorului meu, că va fi așa cum doriți.

— Dacă nava este bine construită, exact cum vrea Anjin-san, peste șase luni din ziua cind începe lucrul, am să-l fac pe fiul tău samurai.

Ea se plecă adânc și pentru o clipă, îi fu cu neputință să vorbească.

— Vă rog s-o iertați pe o biată proastă, Alteță. Vă mulțumesc, vă mulțumesc.

— El trebuie să învețe tot ce știe Anjin-san despre construirea corăbiilor, ca să-i poată învăța pe alții când el o să plece. *Neh?*

— Așa o să facă.

— După asta: Kiku-san. Talentele ei merită un viitor mai bun decât să fie singură într-o cameră, una dintre multe alte femei.

Gyoko își ridică ochii, așteptându-se din nou la ce putea fi mai rău.

— O să-i vindeți contractul?

— Nu, ea nu mai trebuie să fie curtezană, și nici chiar una dintre aceste *gei-she* ale tale. Ea merită o gospodărie, să fie una dintre foarte puținele doamne.

— Dar, Alteță, văzându-vă doar din când în când, cum ar putea să aibă o viață mai bună?

El o lăsă să-l laude, o lăudă la rândul lui și pe ea și pe Kiku, apoi spuse:

— De fapt, Gyoko-*san*, încep să țin prea mult la ea și nu-mi pot îngădui să mă las abătut de la gândurile mele. Ca să fiu drept, ea este mult prea frumoasă pentru mine... mult prea desăvârșită. Te rog să mă ierți, dar acesta trebuie să rămână încă una dintre tainele noastre.

— Așa va fi, Alteță, desigur, orice doriți, zise Gyoko pe nerăsuflăte, necrezând nimic din toate câte îi fuseseră spuse, storcându-și mintea să ghicească adevăratul motiv. Dacă persoana ar fi cineva pe care Kiku să-l poată admira, aș muri liniștită.

— Dar numai peste șase luni, după ce voi vedea plutind nava lui Anjin-*san*, spuse el sec.

— Da... oh, da.

Gyoko își agită evantaiul, căci soarele era fierbinte acum, și aerul umed, înăbușitor, încercând să înțeleagă de ce Toranaga era atât de generos cu ele amândouă, știind că prețul avea să fie mare, foarte mare.

— Kiku-*san* va fi tare nefericită când va părăsi casa voastră.

— Da, bineînțeles. Cred c-ar trebui să existe o răsplată pentru supunerea ei față de mine, stăpânul ei legiuit. Lasă asta în seama mea – și nu-i spune nimic deocamdată.

— Da, Alteță. Și când doriți să vină fiul meu la Yokohama?

— Am să-ți spun înainte de a pleca.

Ea se înclină și se îndepărtă clătînându-se. Toranaga se duse să înoate. Spre nord cerul era foarte întunecat și el știa că acolo ploua zdravăn. Când văzu micul grup de călăreți venind dinspre Yokohama, se întoarse.

Omi descălecă și dezveli capul.

— Seniorul Kasigi Yabu s-a supus, Alteță, chiar înainte de prânz.

Capul fusese proaspăt spălat, părul aranjat și era înfipt într-o țeapă, pe un mic pedestal, după cum era obiceiul, ca să poată fi privit. Toranaga își cercetă dușmanul, așa cum o făcuse de mii de ori în viața sa, întrebându-se, ca întotdeauna, cum avea să arate propriul lui cap după moarte, privit de învingătorul lui, și dacă va arăta groază, suferință, mânie, spaimă, sau toate la un loc, sau nici una. Sau demnitate? Chipul încremenit în moarte al lui Yabu nu arăta decât furie nestăpânită, iar buzele erau rânjite într-o sfidare sălbatică.

— Cum a murit?

— Cel mai bine dintre câți am văzut vreodată, Alteță. Seniorul Hiro-matsu a spus le fel. Cele două tăieturi, apoi a treia la gât. Fără ajutor și fără un sunet. Iată testamentul lui.

— I-ai luat capul dintr-o singură lovitură?

— Da, Alteță. I-am cerut lui Anjin-*san* învoirea să folosesc sabia seniorului Yabu.

— Sabia Yoshitomo? Cea pe care i-am dat-o eu? El i-a dăruit-o lui Anjin-*san*?

— Da, Alteță. I-a vorbit cu ajutorul lui Tsukku-*san*. I-a spus: "Anjin-*san*, îți dăruiesc aceasta în amintirea sosirii tale la Anjiro și ca mulțumită pentru plăcerea pe care mi-a dat-o micul barbar". La început Anjin-*san* n-a vrut s-o ia, dar Yabu l-a rugat și i-a spus: "Nici unul dintre gunoaiile astea nu merită o asemenea sabie". În cele din urmă a primit-o.

Curios, gândi Toranaga. Mă așteptam ca Yabu să-i dea sabia lui Omi.

— Care au fost ultimele lui porunci? întrebă.

Om îi spuse. Întocmai. Dacă n-ar fi fost scrise și în testamentul care fusese înmănat public martorului oficial, Buntaro, le-ar fi păstrat pentru el

și ar fi născocit altele. Yabu avea dreptate, gândi el furios, hotărât să nu uite niciodată că scrisul e o armă de dincolo de moarte.

— Spre a cinsti curajul în moarte al unchiului tău, am să încuviințez ultimele lui dorințe. Toate, fără nici o schimbare, *neh?* spuse Toranaga punându-l la încercare.

— Da, Alteță.

— Yuki?

— Da, Alteță, spuse slujnica.

— Adu *cha*, te rog.

Fata plecă în grabă și Toranaga își lăsă mintea să cântărească ultimele dorințe ale lui Yabu. Toate erau înțelepte. Mizuno era un prost și stătea, întru totul, în calea lui Omi. Mama, o hoască bătrână, sâcâitoare, era și ea o piedică pentru el.

— Foarte bine și, fiindcă ești de acord, le încuviințez. Pe toate. Și vreau, deasemenea, să-mi supui spre încuviințare și dorințele de pe urmă ale tatălui tău. Ca răsplată pentru devotamentul arătat, ești numit comandant al Regimentului de Muschete.

— Mulțumesc, Alteță, dar nu merit această cinste, spuse Omi beat de bucurie.

— Naga va fi înlocuitor la comandă. Apoi: ești numit căpetenie a clanului Kasigi iar noua ta feudă va cuprinde hotarele provinciei Izu, de la Atami, la răsărit, până la Nimazu, la apus, cu capitala Mishima și un venit anual de treizeci de mii de *koku*.

— Da, Alteță, mulțumesc. Vă rog... Nu știu cum să vă mulțumesc. Nu merit o asemenea cinste.

— Fă așa fel ca să le meriți, Omi-*sama*, spuse Toranaga prietenos. Iei în stăpânire castelul Mishima imediat. Pleci azi din Yokohama. Înfățișează-te seniorului Sudara la Mishima. Regimentul de Muschete va fi trimis la Hakoné și va ajunge acolo în patru zile. Mai departe, doar pentru urechile tale: îl trimit pe Anjin-*san* înapoi în Anjiro. O să construiești o altă navă acolo. Ai să-i dai lui feuda ta de acum. De îndată.

— Da, Alteță. Pot să-i dau casa mea?

— Da, poți, spuse Toranaga, deși, bineînțeles, o feudă însemna tot ce cuprindea ea, case, proprietăți, țărani, pescari, bărci.

Amândoi bărbații își ridicară privirile când râsul cristalin al lui Kiku ajunse până la ei și o văzură în curte jucându-se cu evantaiul împreună cu slujnica ei, Suisen, al cărei contract Toranaga îl cumpăraseră pentru Kiku, ca un dar care să o mângâie după nefericita pierderea copilului.

Adorația lui Omi era scrisă pe chip lui, oricât de mult încerca s-o ascundă, atât de bruscă și neașteptată fusese ivirea ei. Apoi o văzură privind către ei. Un zâmbet încântător îi lumină fața și-și flutură veselă mâna, iar Toranaga îi răspunse la fel, și ea se întoarse la jocul ei.

— E frumoasă, *neh?*

Omi simți că i se aprind urechile.

— Da.

Toranaga îi cumpăraseră contractul cu gândul de a-l îndepărta pe Omi de ea, căci era una dintre slăbiciunile lui Omi și, desigur, o răsplată de oferit sau de retras, până ce Omi avea să-și declare și dovedească cu adevărat credința și supunerea, sprijinind sau nu îndepărtarea lui Yabu. Și printr-un miracol el îl sprijinise și-și dovedise credința de multe ori. Cercetarea servitorilor fusese ideea lui Omi. Multe, dacă nu toate, dintre ideile bune ale lui Yabu veniseră de la Omi. În urmă cu o lună Omi descoperise amănunte despre complotul pus la cale de Yabu cu câțiva dintre ofițerii din Izu ai Regimentului de Muschete, ca să-l asasineze pe Naga și pe alți ofițeri ai lui Toranaga în timpul bătăliei.

— Nu te-nșeli, Omi-*san?* Îl întrebă când Omi îi raportase în taină la Mishima, în timp ce el aștepta rezultatul provocării lui Mariko.

— Nu, Alteță. Kiwami Matano din Regimentul Trei din Izu este afară.

Ofițerul din Izu, un bărbat de vârstă mijlocie, greoi, cu fălci mari,

dezvăluise întreg planul, dăduse parolele și explicase cum trebuia să se desfășoare.

— N-aș mai putea să trăiesc cu rușinea de a ști toate astea, Alteță. Dumneavoastră sunteți seniorul nostru legiuit. Desigur, ca să fiu drept trebuie să mărturisesc că planul era doar *la nevoie*. Cred că asta înseamnă dacă Yabu-*sama* se hotăra dintr-odată, în timpul luptelor, să treacă de partea celaltă. Iertați-mă, Alteța voastră urma să fie prima țintă, apoi Naga-*san*. Apoi seniorul Sudara.

— Când a fost ordonat acest plan prima oară și cine știe de el?

— Scurt timp după ce s-a format regimentul. Cinzeci și patru dintre noi știm – i-am dat toate numele în scris lui Omi-*sama*. Planul, cu numele de "Prunul", a fost aprobat personal de Kasigi Yabu-*sama* înainte de a pleca la Osaka ultima dată.

— Mulțumesc. Prețuiesc credința ta. Păstrezi această taină până ce-ți voi spune eu. Apoi ai să primești o feudă de cinci mii de *koku*.

— Vă rog să mă iertați, nu merit nimic, Alteță. Vă cer îngăduința să-mi fac seppuku, pentru că n-am dezvăluit această taină rușinoasă atâta vreme.

— Asta nu. Va fi cum am poruncit.

— Vă rog să mă iertați, nu merit asemenea răsplată. Cel puțin, lăsați-mă să rămân cum sunt. Aceasta e datoria mea și nu merit nici o răsplată. După dreptate, ar trebui să fiu pedepsit.

— Care este venitul tău acum?

— Patru sute de *koku*, alteță. E destul.

— Am să mă gândesc la cele ce-ai spus, Kiwami-*san*.

După ce ofițerul plecase, el spusese:

— Ce i-ai promis, Omi-*san*?

— Nimic, Alteță. A venit la mine ieri, nesilit de nimeni.

— Un om cinstit? Vrei să-mi spui că e un om cinstit?

— Nu știu, Alteță, dar el a venit la mine ieri și eu am alergat înapoi să vă spun.

— Atunci va fi răsplătit pe bună dreptate. O asemenea credință e mai importantă decât orice, *neh*?

— Da, Alteță.

— Nu spune nimic nimănui despre asta.

Omi plecase și Toranaga se întrebese dacă Mizuno și Omi nu pusese războiul la cale ca să-l doboare pe Yabu. Imediat își pusese iscoadele să afle adevărul. Dar complotul exista într-adevăr și incendierea corabiei fusese un motiv desăvârșit pentru a-i înlătura pe cei cinzeci și trei de trădători, toți fiind puși de pază în noaptea aceea, printre străjile din Izu. Kiwami Matano fusese trimis departe, în nord, dându-i-se o feudă bună, deși modestă.

— Cu siguranță acest Kiwami este cel mai primejdios dintre toți, spusese Sudara, singurul căruia i se dezvăluise complotul.

— Da, el o să fie supravegheat și bănuț toată viața. Dar, în general, există destule lucruri bune la oamenii răi și destule lucruri rele la oamenii buni. Trebuie să alegi ce-i bun și să scapi de ce-i rău, fără să sacrifici partea bună. Printre ce e al meu *nu* există ceva ce poate fi aruncat cu ușurință.

Da, gândi Toranaga cu mare satisfacție, tu fără îndoială meriți o răsplată, Omi.

— Ascultă, Omi-*san*, bătălia o să înceapă în câteva zile. M-ai slujit cu credință. Pe ultimul câmp de luptă, după victoria mea, am să te numesc senior de Izu și am să-i fac pe toți cei din spîta ta *daimyo* din tată-n fiu.

— Îmi pare rău, Alteță, vă rog să mă iertați, dar nu merit o asemenea cinste, spuse Omi.

— Ești tânăr, dar promiți, în pofida anilor tăi. Bunicul tău era ca tine, foarte deștept, dar n-avea deloc răbdare.

Din nou se auzi râsul femeilor, iar Toranaga o privi pe Kiku, încercând să ia o hotărâre în privința ei, lăsând deoparte planul de ia început.

— Pot să vă întreb ce înțelegeți prin răbdare, Alteță? Întrebă Omi simțind că Toranaga vroia ca întrebarea să fie pusă.

Toranaga încă privea fata, încălzit de prezența ei.

— Răbdare înseamnă să te stăpânești. Sunt șapte emoții, *neh*? Bucuria, mânia, neliniștea, dragostea, tristețea, teama și ura. Dacă un om nu se lasă în voia lor înseamnă că e un om răbdător. Eu nu sunt atât de tare pe cât aș putea fi, dar am răbdare. Înțelegeți?

— Da, Alteță. Foarte limpede.

— Răbdarea este foarte necesară la un conducător.

— Da.

— Doamna aceea, de pildă. Ea îmi tulbură mintea, e prea frumoasă, prea desăvârșită pentru mine. Sunt prea simplu pentru o ființă atât de deosebită. Așa că am hotărât că locul ei este în altă parte.

— Dar, Alteță, chiar și numai ca una dintre doamnele voastre mai puțin importante...

Omi rosti politetea despre care amândoi știau că era o măgulire fățarnică, deși obligatorie, și începu să se roage în sinea lui cum nu se rugase niciodată, știind că era cu puțință, dar că n-ar fi putut cere vreodată așa ceva.

— Așa este, spuse Toranaga, dar marile talente merită sacrificii.

O urmări cu privirea cum își arunca evantaiul și îl prindea în schimb pe cel al slujnicei ei, plăcându-i veselia ei molipsitoare. Apoi amândouă femeile nu se mai zăriră din privina cailor. Îmi pare rău, *Kiku-san*, gândi, dar trebuie să te dau altuia, să te așez undeva departe de atingerea mea. Adevărul e că-mi place tot mai mult de tine, deși *Gyoko* n-ar crede niciodată că i-am spus adevărul, nici Omi, și nici chiar tu însăși.

— *Kiku-san* merită o casă a ei. Cu un soț al ei.

— Mai bine concubina celui mai de jos samurai decât nevasta unui țăran sau negustor, oricât de bogat ar fi.

— Nu sunt de aceeași părere.

Pentru Omi, aceste cuvinte puseră pentru totdeauna capăt gândului său. *Karma*, își spuse, copleșit de amărăciune. Alungă-ți tristețea, prostule. Seniorul tău a hotărât, așa că acesta e sfârșitul. *Midori* e o soție desăvârșită. Mama ta o să fie călugăriță, așa că acum casa ta o să aibă armonie.

Atâta tristețe azi. Și fericire: viitor *daimyo* de Izu; comandant de regiment; *Anjin-san* urmează să rămână în Izu, deci prima navă va fi construită în Izu – *pe feuda mea*. Alungă-ți tristețea. Viața este toată numai tristețe. *Kiku-san* își are *karma* ei, eu o am pe a mea, Toranaga pe a lui și *Yabu*, stăpânul meu, stă de mărturie a cât de prostesc e să îți faci griji pentru una sau alta. Pentru orice.

Omi își ridică privirile spre Toranaga, cu mintea limpede și toate puse în compartimentele lor.

— Vă rog să mă scuzați, Alteță, vă cer iertare. Nu gândeam îndeajuns de limpede.

— Poți să-ți iei rămas bun, dacă dorești, înainte de a pleca.

— Mulțumesc, Alteță. Omi acoperi capul lui *Yabu*. Doriți să-l îngrop – sau să-l expun?

— Pune-l într-o sulită, cu fața la epava.

— Da, Alteță.

— Care a fost poemul lui de moarte?

Omi spuse:

Ce-s norii

Decât un pretext pentru cer?

Ce-i viața

Decât o scăpare din moarte?

Toranaga zâmbi.

— Interessant.

Omi se înclină și dădu capul acoperit unuia dintre oamenii săi și se îndrepta, printre cai și samurai, spre capătul curții.

— Ah, doamnă, spuse el cu politețe caldă, mă bucur atît de mult că te vad sănătoasă și fericită.

— Sunt cu stăpânul meu, Omi-san, și el e puternic și mulțumit. Cum aș putea să fiu altfel decât fericită?

— *Sayonara*, doamnă.

— *Sayonara*, Omi-san.

Ea se înclină, înțelegând că ajunsese la un adevărat capăt de drum de a cărui existență nu-și dăduse cu adevărat seama niciodată până atunci. Din ochi i se strânse la coada ochiului și ea o șterse și se înclină din nou în timp ce el se îndepărta.

Îi privi pașii apăsăți și și-ar fi dat frâu liber lacrimilor, cu inima gata să se frângă, dar apoi, ca întotdeauna, auzi în minte cuvintele spuse – de – atâtea – ori, rostite blând, cu înțelepciune: "De ce plângi, copilă? Noi, cele din Lumea Plutitoare, trăim doar pentru clipa aceasta și ne dăruim tot timpul bucuriei florilor de cireș, zăpezii, frunzelor de arțar, chemării unui greier, frumuseții lunii, ne trecem, creștem și renaștem, cântându-ne cântecele, bând *cha* și *saké*, cunoscând parfumurile și atingerea mătăsi, dăruind mângâieri plăcute și plutind, plutind întruna. Ascultă, copilă: niciodată să nu fii tristă, întotdeauna să plutești ca un crin dus de șuvoiul vieții. Cât de norocoasă ești, Kiku-san, tu ești prințesa de *Ukiyo*, Lumea Plutitoare, plutește, trăiește pentru prezent..."

Kiku își șterse a doua lacrimă. Doar fetele proaste plâng! Nu mai plânge! Își porunci ea. Ești neînchipuit de norocoasă! Ești concubina celui mai mare *daimyo*, chiar dacă una de rang foarte mic și neoficială, dar ce contează – *fiii tăi se vor naște samurai*. Nu e aceasta cel mai neînchipuit dar de pe lume? Nu ți s-a prezis un noroc atît de neînchipuit încât e cu neputință de crezut? Dar acum s-a adevărit, *neh?* Dacă chiar trebuie să plângi, sunt alte lucruri mult mai însemnate pentru care să plângi. Pentru sămânța din pântecul tău, pe care ceaiul cu gust ciudat a smuls-o din tine. Dar de ce să plângi pentru asta? A fost doar "ceva" nu un copil, și cine i-a fost tatăl? Poți spune?

— Nu știu, nu cu siguranță, Gyoko-san, îmi pare rău, dar cred că e al stăpânului meu, spusesese ea în cele din urmă, dorind atît de mult să fie copilul lui, pentru a se împlini prezicerea.

— Dar să zicem că copilul se naște cu ochii albaștri și piele palidă? S-ar putea, *neh?* Numără zilele.

— Le-am numărat și le-am răsnumărat, oh, cum le-am mai numărat!

— Atunci fii cinstită cu tine însăși. Iartă-mă, dar viitorul nostru, al amândurora, depinde acum de tine. Ai destui ani înaintea ta în care să mai poți face copii. N-ai decât optsprezece acum, copilă, *neh?* Mai bine să fii sigură, *neh?*

Da, gândi ea iar, cât de înțeleaptă ești, Gyoko-san, și cât de proastă am fost eu, parcă fermecată. N-a fost decât un fel de "ceva" și cât de înțelepți suntem noi, japonezii, să știm că un copil nu este un copil adevărat decât după treizeci de zile de la naștere, când sufletul lui este bine prins în trup și *karma* lui hotărâtă. O, cât sunt de norocoasă, și îmi doresc un fiu și încă unul și încă unul și niciodată o fată. Bietele fete! O, zei, binecuvântați-l pe prezicător și vă mulțumesc, vă mulțumesc pentru *karma* mea, căci sunt ocrotită de marele *daimyo*, că fiii mei au să fie samurai și, o, vă rog, faceți să merit o asemenea minunăție...

— Ce e, stăpână? Întrebă micuța Suisen, uimită de fericirea ce părea să se reverse din ființa lui Kiku.

Kiku oftă mulțumită.

— Mă gândeam la prezicător, la stăpânul meu și la *kanna* mea, pluteam doar, pluteam...

Porni prin curte ferindu-se de soare sub umbrela-i purpurie, ca să-l

caute pe Toranaga. Acesta aproape că nu se zărea din pricina cailor, samurailor și purtătorilor de șoimi din curte, dar îl văzu, tot în verandă, sorbind *cha*, Fujiko înclinându-se din nou în fața lui. Curând o să fie rândul meu, gândi ea, Poate că la noapte putem pune sămânța unui alt "ceva"... O, te rog... Apoi, foarte fericită, se întoarse la jocul ei.

Dincolo de poartă, Omi încălecă și plecă în galop, urmat de străji, mai repede, din ce în ce mai repede, goana înviorându-l, purificându-l, desfătându-se cu mirosul înțepător al sudorii calului. Nu privi înapoi către ea, căci nu mai avea de ce. Știa că lăsase toată pasiunea vieții lui și tot ce adorase la picioarele ei. Era sigur că n-o să mai cunoască niciodată pasiunea, acel extaz contopitor de suflete care aprinde bărbatul și femeia, dar asta nu-l nemulțumea. Dimpotrivă, își zise, cu o nouă descoperită limpezime de gheață a gândurilor, îl binecuvântează pe Toranaga că m-a eliberat. Acum nimic nu mă mai leagă. Nici tata, nici mama, nici Kiku. Acum pot să am și eu răbdare. Am douăzeci și unu de ani, sunt aproape *daimyo* de Izu și am o lume de cucerii.

***

— Da, alteță, spunea Fujiko.

— Ai să pleci de aici direct la Anjiro. Am hotărât să schimb feuda lui Anjin-*san* de la Yokohama, la Anjiro. Pe o întindere de douăzeci de *ri* de jur împrejurul satului, cu un venit anual de patru mii de *roku*. Ai să iei casa lui Omi-*san*.

— Pot să vă mulțumesc în numele lui, Alteță? Înțeleg că el încă nu știe nimic despre asta?

— Nu. Am să-i spun astăzi. I-am poruncit să construiască o altă corabie în locul celei distruse, Fujiko-*san*, iar Anjiro va fi un șantier perfect, mult mai bun decât Yokohama. Am aranjat cu Gyoko ca fiul ei cel mai mare să supravegheze afacerile lui Anji-*san*, iar toate materialele și toți meșterii vor fi plătiți din trezoreria mea. Va trebui să-l ajut să pună pe picioare o oarecare administrare.

— *Oh ko*, Alteță, spuse ea îngândurată dintr-odată. Timpul ce mi-a rămas să-l petrec cu Anjin-*san* va fi atât de scurt.

— Da. Va trebui să-i găsec o altă concubină... Sau soție. *Neh?*

Fujiko își ridică fruntea, mijindu-și ochii. Apoi zise:

— Vă rog, cum vă pot fi de folos?

— Pe cine ai propune? Vreau ca Anjin-*san* să fie mulțumit. Oamenii mulțumiți muncesc mai bine, *neh?*

— Da.

Fujiko își scormoni mintea. Cine s-ar putea asemui cu Mariko-*sama*? Apoi zâmbi.

— Alteță, soția de-acum a lui Omi-*san*, Midori-*san*. Mama lui o urăște, după cum știți, și-l vrea pe Omi divorțat, iertați-mă, dar a avut neînchipuit de proasta creștere să o spună de fața cu mine. Midori-*san* este o doamnă atât de drăguță și oh, atât de deșteaptă!

— Crezi că Omi vrea să divorțeze?

— O, nu, Alteță, sunt sigură că nu vrea. Care bărbat dorește cu adevărat să-și asculte mama? Dar asta e legea noastră, așa că el ar fi trebuit să divorțeze de ea de prima dată când părinții au pomenit de asta, *neh?* Chiar dacă mama lui e o fire țâfnoasă, ea știe cu siguranță ce e mai bine pentru el, bineînțeles. Iertați-mă, trebuie să vorbesc deschis, pentru că aceasta e o treabă foarte importantă. Bineînțeles, nu vreau să ofensez pe nimeni, alteță, dar datoria filială este piatra de temelie a legii noastre.

— Așa-i, spuse Toranaga cugetând la acest nou gând. Crezi că Anjin-*san* ar găsi că Midori-*san* este o soție bună?

— Nu, Alteță, nu dacă-i porunciți domnia-voastră să se căsătorească... dar, vă rog să mă iertați, nu trebuie să i-o porunciți.

— Oh?

— Ați izbuti, poate, găsi o cale de a-l face pe el însuși să se gândească la asta. Cu siguranță, așa ar fi cel mai bine. Lui Omi-*san*, bineînțeles, e deajuns să-i porunciți.

— Firește. Tu ai fi de acord cu Midori-*san*?

— O, da. Fiul ei este sănătos, ea are șaptesprezece ani, se trage dintr-o bună stirpe de samurai, așa că o să-i dăruiască lui Anjin-*san* niște feciori grozavi. Gândesc că părinții lui Omi vor stărui ca Midori să-i dea fiul lui Omi-*san*, dar dacă n-or să ceară asta, Anjin-*san* ar putea să-l înfieze. Știu că stăpânul meu o place, fiindcă Mariko-*sama* mi-a spus că-l tachina, în privința ei. Midori este dintr-o stirpe foarte bună de samurai, foarte chibzuită, foarte deșteaptă. O, da, cu ea, Anjin-*san* ar fi în siguranță. De asemeni, părinții ei sunt amândoi morți, așa că n-ar fi nici o nemulțumire din partea lor pentru că ea s-a căsătorit cu un... Cu Anjin-*san*.

Toranaga se jucă puțin cu ideea. Fără îndoială, trebuie să am cu ce să-l tulbur din când în când pe Omi, își spuse. Tânărul Omi poate, mult prea ușor, să ajungă stânjenitor. Ei bine, nu va trebui să fac nimic ca să obțin divorțul lui Midori. Fără îndoială că tatăl lui Omi va avea unele dorințe înainte de a-și face *seppuku*, și nu mă-ndoiesc că soția lui va stărui ca cel din urmă și cel mai important lucru pe care îl are de făcut pe acest pământ este să-și însoare fiul așa cum trebuie. Așa că, oricum, Midori va fi divorțată în câteva zile. Da, ea o să fie o soție foarte bună.

— Dacă nu ea, Fujiko-*san*, ce ai zice de Kiku? De Kiku-*san*?

Fujiko rămase cu gura căscată.

— O, îmi pare rău, Alteță, aveți de gând să renunțați la ea?

— S-ar putea. Ei bine?

— Kiku-*san* ar fi o concubină neoficială desăvârșită, Alteță. Ea e atât de strălucitoare și minunată! Deși pot să-mi închipui că ar putea tulbura tare mult un bărbat obișnuit, și, iertați-mă, vor trece ani până ce Anjin-*san* să poată aprecia calitatea deosebită a cântecului, a dansului sau a istețimii ei. Ca soție? întrebă ea cu destulă neîncredere în glas ca să-și arate adâncă dezaprobare. Doamnele din Lumea Sălciiilor, de obicei, nu sunt instruite... la fel cu celelalte, Alteță. Talentele lor sunt cu totul altele... Să răspunzi de veniturile și de treburile casei unui samurai este altceva decât ce se întâmplă în Lumea Plutitoare...

— Ar putea să învețe?

Fujiko șovăi îndelung.

— Lucrul cel mai bun pentru Anjin-*san* ar fi Midori-*san* ca soție și Kiku-*san*, concubină.

— S-ar putea ele obișnui cu – him – obiceiurile lui *diferite*?

— Midori-*san* e samurai, Alteță. Va fi datoria ei. Îi veți porunci. La fel și lui Kiku-*san*.

— Dar lui Anjin-*san* nu?

— Îl cunoașteți mai bine decât mine, Alteță. Dar, în ce privește împărțitul pernei și... Ar fi mai bine să, ei bine, să hotărască el însuși.

— Toda Mariko-*sama* ar fi fost o soție desăvârșită pentru el. *Neh*?

— E o idee extraordinară, Alteță, răspunse Fujiko fără să clipească. Fără îndoială, amândoi aveau un enorm respect unul pentru celălalt.

— Da, spuse el sec. Ei bine, îți mulțumesc, Fujiko-*san*. Am să mă gândesc la ce mi-ai spus. O să ajungă la Anjiro cam în zece zile.

— Mulțumesc, Alteță. Dacă-mi îngăduiți, pot să vă sugerez ca portul Ito și Băile Yokosé, să fie tot în feuda lui Anjin-*san*?

— De ce?

— Ito doar în cazul că Anjiro n-ar fi îndeajuns de mare. S-ar putea să fie nevoie de un loc de lăsat la apă mai mare, pentru o navă atât de mare. Poate că s-ar găsi acolo. Yokosé pe...

— Așa?

— Da, Alteță.

— Ai fost acolo?

— Nu, Alteță, dar pe Anjin-*san* îl interesează marea, ca și pe

domnia-voastră. Era de datoria mea să încerc să învăț despre corăbii și navigație, iar când am auzit că nava lui Anjin-san a ars, m-am întrebant dacă n-ar putea să construiască alta și, dacă da, unde și cum. Izu este o alegere perfectă, Alteță. Va fi ușor să țineți piept armatelor lui Ishido.

— Și de ce Yokosé?

— Și Yokosé pentru că un *hatamolo* trebuie să aibă un loc în munți unde să puteți fi primit așa după cum pe bună dreptate vă așteptați.

Toranaga o privea atent. Fujiko părea atât de supusă și așezată, dar el știa că era tot atât de hotărâtă ca și el și n-ar fi renunțat la nici una dintre aceste două păreri sub nici o formă decât dacă i-ar fi poruncit.

— Sunt de acord. Și-am să mă gândesc la ce mi-ai spus despre Midori-san și Kiku-san.

— Mulțumesc, Alteță, spuse ea umilă, bucuroasă că-și făcuse datoria față de stăpânul ei și își plătise datoria față de Mariko.

Ito era pentru locul de lăsare la apă a corăbiei iar Yokosé era locul unde Mariko spusese că începuse, de fapt, "dragostea" lor.

— Sunt atât de norocoasă, Fujiko-*chan*, zisese Mariko la Yedo. Călătoria noastră până aici mi-a adus mai multă bucurie decât am dreptul să mă aștept în douăzeci de vieți.

— Te implor să veghezi asupra lui la Osaka, Mariko-san. Îmi pare rău, bietul om, el nu e ca noi, nu e civilizată ca noi. Nirvana lui este viața, nu moartea.

Asta e încă adevărat, gândi Fujiko, binecuvântând amintirea lui Mariko. Mariko îl salvase pe Anjin-san și nimeni altcineva – nu Dumnezeu creștin sau alți zei, nu Anjin-san însuși, nici chiar Toranaga, nimeni – doar Mariko, singura. Toda Mariko-noh-Akechi Jinsai îl salvase.

Înainte de muri am să ridic un altar la Yokosé și am să înzestrez un altul în Osaka și altul în Yedo. Asta o să fie una dintre ultimele mele dorințe înainte de moarte, Toranaga-sama, își promise ea, ridicându-și răbdătoare privirile spre el, simțindu-și sufletul încălzit de gândul la toate celelalte lucruri minunate ce mai erau încă de făcut în folosul lui Anjin-san. Desigur, Midori drept soție, *nici gând* Kiku, ea doar *concubină*, și nu neapărat ce mai importantă, iar feuda să fie mărită până la Shimoda, pe coasta de sud a provinciei Izu.

— Doriți să plec îndată, Alteță?

— Rămâi aici peste noapte și pleacă mâine drept acolo. Nu prin Yokohama.

— Da, înțeleg. Iertați-mă, pot să iau în stăpânire noua feudă a stăpânului meu, în numele său – cu tot ce conține – în clipa în care ajung acolo?

— Kawanabi-san îți va da toate hârtiile necesare înainte de a pleca. Acum, te rog, trimite-o pe Kiku-san la mine.

Fujiko se înclină și plecă.

Toranaga mormăi. Păcat că această femeie o să se omoare. Aproape că e prea de preț ca s-o pierd și e mult prea deșteaptă. Ito și Yokosé? Ito e de înțeles. Dar de ce Yokosé? Și ce altceva mai era în mintea ei?

O văzu pe Kiku apropiindu-se prin curtea arsă de soare, cu picioarele mici în șosete albe, aproape dansând, atât de drăguță și elegantă în mătăsurile ei și sub umbrela-i purpurie, umplând de invidie bărbații care o zăreau. Ah, Kiku, gândi el, îmi pare rău, nu-mi pot permite această invidie. Nu-mi pot permite să le am în această viață, îmi pare rău. Tu trebuia să fi rămas acolo unde erai, în Lumea Sălciilor, curtezană de primă clasă. Sau și mai bine, *gei-sha*. Cu ce idee minunată a venit hoasca aia bătrână! Atunci ai fi în siguranță, ai fi a tuturor, adorată de toți, izvor de tragice sinucideri, certuri violente sau fapte minunate, lingușită și temută, acoperită cu banii pe care îi disprețuiești, o legendă – cât timp va dăinui frumusețea ța. Dar acum? Acum nu te pot păstra, îmi pare rău. Orice samurai căruia i te-aș da concubină își ia în pat un cuțit cu două tăișuri: va avea veșnic gândurile tulburate și invidia oricărui alt bărbat. *Neh?* Puțini au să primească să se

căsătorească cu tine, îmi pare rău, dar acesta este adevărul și azi este ziua adevărurilor. Fujiko a avut dreptate. Tu nu ești pregătită să conduci casa unui samurai, îmi pare rău. Când frumusețea ți se va duce – îți vei păstra vocea, copilă, și istețimea – ai să fii curând aruncată la grămada de gunoi a lumii. Iartă-mă, dar și acesta e un adevăr. Altul este că cele mai de rang doamne din Lumea Plutitoare, chiar și cele mai vestite, este mai bine să rămână în Lumea lor Plutitoare, să conducă alte case de curtezane și să-și înece amarul iubirilor și tinereții pierdute în butoaie cu *saké*, udate cu lacrimi, când vârsta își spune cuvântul. Cel mai neînsemnat, ajung, în cel mai bun caz, neveste de țărani, pescari, negustori, meșteșugari, din care loc te tragi și tu – floare rară, care apare fără veste în sălbăticie, fără altă pricină decât *karma*, spre a înflori repede și a se trece tot atât de repede.

E atât de trist, nespus de trist. Cum să-ți dau eu ție copii de samurai?

O păstrezi pentru timpul ce-ți mai rămâne, îi spunea inima. Ea merită asta. Nu te prosti pe tine așa cum îi prostești pe alții. Adevărul e că ai putea s-o păstrezi cu ușurință, chemând-o la tine rar, lăsând-o în voia ei mult, așa cum faci cu favorita ta, Ttsu-ko, ori cu Kogo. Nu este Kiku și ea ca un șoim pentru tine? De preț, da, dar numai un șoim, pe care să-l hrănești din palmă, să-l asmuți asupra prăzii, și-i chemi înapoi cu o momeală, apoi, după un sezon sau două, să-l lași în voia lui, să se piardă pentru totdeauna? Nu te minți singur, așa ceva e fatal. De ce să n-o păstrezi? Ea nu este decât un alt șoim, deși foarte deosebit, care zboară foarte sus, minunat de privit, dar nimic mai mult, neîndoielnic unică, deosebită și, oh, atât de iscusită la împărțit perna...

— De ce rideți? De ce sunteți atât de fericit, Alteță?

— Pentru că-mi bucuri privirea, doamnă.

***

Blackthorne se lăsă cu toată greutatea pe una dintre cele trei parâme prinse de chila epavei.

— *Hipparuuuu!* strigă. Traaaageți!

De fiecare parâmă trăgeau din răsputeri câte o sută de samurai, doar cu fâșia de pânză din jurul soldurilor pe ei. Era după-amiază și marea era joasă, iar Blackthorne spera să poată mișca epava ca s-o tragă la țarm, spre a salva totul. Își modificase planul de la început când descoperise, spre marea sa mulțumire, că toate tunurile fuseseră pescuite din mare îndată după dezastru și erau aproape tot atât de bune ca-n ziua când părăsiseră turnătoria de lângă Chatham, din ținutul lui de baștină, Kent. De asemenea, fuseseră recuperate aproape o mie de ghiulele, niște mitralii, lanțuri și multe lucruri de metal. Multe dintre ele erau răsucite și purtau urme de lovituri, dar avea din toate pentru o corabie, mai bine decât visase c-ar fi cu putință.

— Minunat, *Naga-san!* Minunat! îl felicitase el pe Naga când descoperise mulțimea lucrurilor salvate.

— O, mulțumesc, *Anjin-san*. Încercat mult. Îmi pare rău.

— Acum nu pare rău. Acum totul bine!

Da, se bucurase el. Acum *Doamna* poate fi chiar ceva mai lungă și ceva mai lată, dar tot o să arate ca un ogar, și o să bage spaima în oasele tuturor ticăloșilor.

Ah, Rodrigues, gândise el fără pică, mă bucur că ești în siguranță, departe, anul ăsta și că anul viitor va fi un altul pe care să-l scufund. Ar fi un dar ceresc să fie Ferriera iarăși Căpitan General, dar nu prea m-aștept la asta și mă bucur că ai plecat teafăr. Îți datorez viața și ești un pilot strașnic.

— *Hipparuuuu!* strigă el din nou și parămele se smuciră, cu stropi de apa căzând de pe ele ca picăturile de sudoare, dar epava nu se clinti.

Din zorii aceia de pe plajă, cu Toranaga alături și scrisoarea lui Mariko în mâini, descoperind curând după aceea tunurile, ziua nu mai avuse

destule ceasuri pentru el. Întocmise schițe, făcuse și refăcuse liste, modificase planuri și dăduse liste de oameni și materiale necesare, chibzuit alcătuite, căci nu vroia greșeli. La sfârșitul fiecărei zile lucra cu dicționarul până târziu în noapte, ca să învețe noile cuvinte de care avea să aibă nevoie ca să le spună meșterilor ce vroia, sau ca să afle de la ei ce făcuseră sau ce puteau să facă. De multe ori, disperat, vroise să-l roage pe preot să-l ajute, dar știa că de-acolo nu putea primi acum ajutor că dușmănia lor era penru totdeauna hotărâtă.

Karma, își spusese fără mâhnire, compătîmîndu-l pe preot pentru fanatismul lui.

— *Hippanmuuu!*

Din nou samurarii se luptară cu împotrivirea mării și a nisipului apoi se închegă un cântec și ei se opintiră ca un singur om. Epava se clinti puțin și ei își dublară eforturile, apoi aceasta se eliberă cu o smucitură și căzură grămadă pe nisip. Se ridicară rîzînd, felicitîndu-se între ei și se atârnară din nou de parâme. Dar epava se înțepenise din nou.

Blackthorne le arătă cum să schimbe parâmele, trăgînd cînd într-o parte, cînd în cealaltă, încercînd să o miște spre babord sau tribord.

— Va trebui să-i încropesc niște chesoane, apoi o să vină fluxul și o s-o salte, spuse el tare, în engleză.

— *Dozo?* întrebă Naga nedumerit.

— *Ah, gomen nasai, Naga-san.*

Blestemîndu-și puținătatea cuvintelor japoneze, le explică prin semne și desene pe nisip cum să facă o plută și s-o lege de coaste la reflux; apoi fluxul următor avea să facă epava să plutească și ei vor putea s-o tragă până pe plajă. La următorul reflux avea să se descurce ușor, pentru că o vor trage pe butuci.

— *Ah so desu!* spuse Naga impresionat.

Cînd le explică și celorlalți ofițeri, aceștia fură și ei cuprinși de admirație, iar samurarii lui Blackthorne se împăunară, plini de importanță.

Blackthorne băgă de seamă și-și îndreptă arătătorul către unul dintre ei.

— Unde-ți e buna-cuviință?

— Cum? O, iertați-mă, Alteță, vă rog să mă iertați că v-am supărat.

— Astăzi te iert, mâine nu. Înoată până la corabie... dezleagă parâma asta.

Roninul-samurai tresări și privirile începură să-i alerge în toate părțile.

— Îmi pare rău, Alteță, nu știu să înot.

Peste plajă se lăsă tăcerea și Blackthorne știa că toți așteptau să vadă ce avea să se-ntâmple. Era furios pe el însuși, căci o poruncă era o poruncă și, fără să vrea, el condamnase pe cineva la moarte fără rost, de data asta.

— Porunca lui Toranaga-*sama*, toți oamenii învață înoate. *Neh?* Toți vasalii mei înoată peste treizeci de zile. Luați aminte, înotați peste treizeci de zile. Tu, în apă – iei prima lecție acum.

Temător, samuraiul intră în apă știind căera un om mort. Blackthorne îl însoți și, de fiecare dată cînd capul omului intra sub apă, îl trăgea în sus fără prea multă blîndețe. Îl făcu să înoate astfel până la epavă, lăsîndu-l din cînd în cînd să mai înghită apă, dar fără să-i primejduiască viața, și, tușînd și gîfîind, omul o scoase la capăt. Apoi îl aduse iar la țărnișă și, cînd mai aveau douăzeci de iarzi până la plajă, îi dădu brînci înainte.

— Înoată!

Omul ajunsese la țărnișă ca o pisică pe jumătate înecată. Niciodată n-avea să-și mai dea atîta importanță în fața stăpînului său. Camarazii rîcneau plini de voie-bună, iar pe plajă oamenii se tăvăleau pe jos de rîs – cei care știau să înoate.

— Foarte bine, Anjin-*san*, spuse Naga. Foarte înțelept.

Rîse din nou, apoi spuse:

— Trimit oameni după bambus, dacă dorești. Pentru plută, *neh?* Măine încercăm avem totul aici.

— Mulțumesc.

— Mai tragem azi?

— Nu, nu, mulțu...

Blackthorne se opri și-și puse palma streașină la ochi. Părintele Alvito stătea pe o dună, privindu-i.

— Nu, mulțumesc, Naga-san, spuse Blackthorne. Totul terminat aici azi. Te rog, scuză-mă o clipă.

Porni să-și ia hainele și săbiile, dar oamenii lui i le aduseră iute. Se îmbracă fără grabă și-și puse săbiile la brâu.

— Bună ziua, spuse el când ajunse lângă Alvito.

Preotul părea istovit, dar chipul îi era prietenos, așa cum fusese înainte de cearta lor violentă de lângă Mishima. Blackthorne deveni și mai prevăzător.

— Bună ziua, căpitane-pilot. Plec mâine dimineață. Nu voiam decât să stăm puțin de vorbă. Te superi?

— Nu, chiar deloc.

— Ce ai de gând să faci, încerci să salți carena?

— Da.

— Mă tem că n-o să izbutești.

— N-are importanță. O să încerc.

— Chiar crezi c-ai să poți construi altă corabie?

— Oh, da, spuse liniștit Blackthorne, întrebându-se ce era în mintea lui Alvito.

— Ai de gând să-ți aduci aici restul echipajului ca să te-ajute?

— Nu, spuse Blackthorne după un timp. Mai bine să rămână în Yedo. Când nava o să fie aproape gata... e destul timp ca să-i aduc aici.

— Locuiesc laolaltă cu *eta*, nu?

— Da.

— Din pricina asta nu-i vrei aici?

— Una dintre ele.

— Nu te-nvinuiesc pentru asta. Am auzit că sunt mereu puși pe certă și beau mai tot timpul. Știai că acum vreo săptămână a fost o mică încăierare între ei și le-a ars casa? Așa umblă vorba.

— Nu. A fost cineva rănit?

— Nu, din mila Domnului. Data viitoare... Se pare că unul dintre ei a făcut un cazan de distilat. Groaznic ce face băutura din om!

— Da. Păcat de casă. O să-și construiască alta.

Alvito încuviință din cap și privi către coastele navei spălate de valuri.

— Înainte de a pleca, voiam să-ți spun că știu ce pierdere înseamnă pentru dumneata Mariko-sama. Am fost foarte mâhnit de cele ce s-au petrecut la Osaka, dar, într-un fel, înălțat. Îmi dau seama ce înseamnă sacrificiul ei... ți-a povestit despre tatăl ei, despre cealaltă tragedie?

— Da, în parte.

— Ah. Atunci înțelegi și dumneata. L-am cunoscut destul de bine pe Ju-san-Kubo.

— Poftim? Vrei să zici Akechi Jinsai?

— O, iartă-mă, da. Acesta e numele sub care este cunoscut acum. Nu ți-a spus Mariko-sama?

— Nu.

— *Taikō* l-a poreclit în bătaie de joc așa: Ju-san *Kubo*, *Shōgun-ul celor Treisprezece Zile*. Răzvrătirea lui – de când și-a strâns oamenii și până la marele *seppuku* – a durat doar treisprezece zile. A fost un om grozav, dar pe noi ne-a urât, nu pentru că eram creștini, ci pentru că eram străini. Deseori m-am întrebat dacă Mariko n-a devenit creștină doar ca să afle căile noastre, ca să ne distrugă. Deseori tatăl ei mi-a spus că l-am ațâțat pe Goroda împotriva lui.

— Ai făcut-o?

— Nu.

— Ce fel de om era?

— Scund, chel, foarte mândru, bun general și mare poet. E atât de trist că a sfârșit așa – cu toți din neamul Akechi. Și acum ultimul dintre ei. Biata Mariko... dar ea l-a salvat pe Toranaga, dac-o să vrea Dumnezeu.

Degetele lui Alvito atinseră mătâniile. După un timp, spuse:

— De asemeni, pilotule, înainte de a pleca, vreau să-mi cer iertare pentru... ei, bine, sunt bucuros că Părintele Inspector a fost acolo ca să te salveze.

— Îți ceri iertare și pentru corabia mea?

— Nu pentru *Erasmus*, deși n-am avut de-a face cu asta. Îmi cer iertare doar pentru oamenii aceia, Pesaro și Căpitanul General. Mă bucur că nava ta e distrusă.

— *Shigata ga nai*, părinte. Curând o să am alta.

— Ce fel de navă o să-ncerci să construiești?

— Una destul de mare și destul de puternică.

— Ca să ataci Corabia Neagră?

— Ca să navighez spre casă, spre Anglia... și să mă apăr împotriva oricui.

— Irosești atâta muncă în zadar.

— O să mai fie iar "voia Domnului"?

— Da. Sau mâna omului.

— Dacă se mai întâmplă și-mi pierd și nava asta, o să construiesc alta și dacă și o pierd și pe asta, atunci alta. Am de gând să-mi construiesc o corabie sau să mă-mbarc pe una și când o să ajung în Anglia am să cer, ori am să împrumut, ori am să fur o navă de corsari și-am să mă-ntorc.

— Da. Știu. De-asta n-o să pleci niciodată, știi prea multe, *Anjin-san*. Ți-am spus-o mai-nainte și ți-o spun din nou, dar fără răutate. Sincer. Ești un bărbat curajos, un adversar deosebit, unul demn de respect, iar eu te respect, și ar trebui să fie pace între noi. O să ne tot întâlnim de-a lungul anilor, dacă supraviețuim războiului.

— Oare?

— Da. Ești mult prea bun la japoneză. Curând o să fi tălmăciul lui Toranaga. N-ar trebui să ne certăm, dumneata și cu mine. Mă tem că destinele noastre se întrepătrund. Ți-a spus și asta *Mariko-san*? Mie mi-a spus-o.

— Nu. N-a pomenit niciodată de asta. Ce altceva ți-a mai spus?

— M-a rugat să-ți fiu prieten, să te apăr, dacă pot. *Anjin-san*, n-am venit aici să te stârnesc sau să mă cert cu dumneata, ci doar să-ți cer să facem pace înainte de a pleca.

— Unde te duci?

— Mai întâi la Nagasaki, pe mare, din Mishima. Sunt de încheiat unele tocmeli de negoț. Apoi ori încotro se va afla Toranaga, oriunde va lupta.

— Te vor lăsa să călătorești nestânjenit, în ciuda războiului?

— O, da. Au nevoie de noi, oricine cine câștigă. Nu mă îndoiesc că noi putem fi oameni cu judecată și putem face pace între noi. Ți-o cer pentru *Mariko-sama*.

Un timp *Blackthorne* nu spuse nimic.

— Cândva am avut un armistițiu, pentru că ea l-a vrut. Îți ofer același lucru. Un armistițiu, nu pace, dacă te-nvoiești să nu te apropii la mai puțin de cizeci de mile de locul unde-o să fie șantierul meu naval.

— Mă învoiesc, pilotule, sigur că mă învoiesc dar n-ai de ce te teme de mine. Un armistițiu, deci, în amintirea ei.

Îi întinse mâna.

— Mulțumesc.

Blackthorne i-o strânse bărbătește. Apoi *Alvito* spuse:

— Curând o să aibă loc funeraliile ei în Nagasaki. În catedrală. Înсуși Părintele Inspector va oficia slujba, *Anjin-san*. O parte din cenușa ei urmează să fie înhumată acolo.

— Asta i-ar fi făcut plăcere.

Blackthorne privi o vreme epava, apoi se întoarse către *Alvito*.

— Un lucru nu... Nu i l-am spus lui Toranaga: chiar înainte ca ea să moară, am binecuvântat-o așa cum ar fi făcut-o un preot, și am rostit ultimele rugăciuni, pe cât am putut de bine. N-avea cine altcineva și ea era catolică. Nu cred că m-a auzit. Nu știu dacă nu-și pierduse cunoștința. Am făcut același lucru la incinerare. O să fie... Sunt la fel de bune? Am încercat s-o fac în fața lui Dumnezeu, nu al meu, nici al vostru, doar Dumnezeu.

— Nu, Anjin-san. Învățătura noastră susține că nu sânt bune, dar cu două zile înainte de a muri ea a cerut și a primit dezlegarea de păcate de la Părintele Inspector.

— Atunci... Atunci ea a știut tot timpul că avea să moară... orice s-ar fi întâmplat, ea se sacrifica.

— Da, Dumnezeu s-o binecuvânteze și s-o aibă în grija Sa!

— Mulțumesc că mi-ai spus, zise Blackthorne. Am... Am fost tot timpul îngrijorat că ceea ce-am făcut nu e de folos, deși eu... Mulțumesc că mi-ai spus.

— *Sayonara*, Anjin-san, spuse Alvito, întinzindu-i din nou mâna.

— *Sayonara*, Tsukku-san. Te rog aprinde o lumânare pentru ea... din partea mea.

— Desigur.

Blackthorne îi strânse mâna și-l urmări cu privirea îndepărtându-se, înalt și puternic, un adversar demn de respect. Întotdeauna vom fi dușmani, gândi el. Amândoi o știm, cu sau fără armistițiu. Ce ai spune dacă ai ști planul lui Toranaga și al meu? Nimic mai mult decât vorbele de amenințare pe care le-ai mai rostit, *neh?* Bine. Noi ne înțelegem unul pe celălalt. Un armistițiu n-o sa strice nimănui. Dar noi n-o sa ne vedem prea des, Tsukku-san. În timp ce se construiește nava mea, eu o să-ți iau locul ca tălmaci pe lângă Toranaga și regenți și, în curând, ai să fii îndepărtat de la tocmelile de negoț chiar dacă corăbiile portugheze încă vor mai aduce mătasea. Iar toate astea se vor schimba și ele. Flota mea va fi doar începutul. În zece ani *Leul Angliei* o să stapânească aceste ape. Dar mai întâi *Doamna*, apoi toate celelalte...

Mulțumit, Blackthorne se întoarse la Naga și hotărî planurile pentru a doua zi, apoi urcă panta spre locuința-i provizorie, lângă Toranaga. Mâncă orez și felii de pește crud, pe care unul dintre bucătarii lui le pregătise pentru el și le găsi delicioase. Mai ceru o porție și începu să râdă.

— Altețâ?

— Nimic.

Dar în mintea lui o vedea pe Mariko și o auzea spunând:

— O, Anjin-san, poate că într-o zi o să reușim să te facem să-ți placă chiar și peștele crud și atunci ai să fii pe drumul spre Nirvana – Locul Desăvârșitei Păci.

Ah, Mariko, gândi, sunt atât de bucuros pentru adevărata dezlegare de păcate. Și îți mulțumesc.

Pentru ce, Anjin-san? o auzea spunând.

Pentru viață, Mariko, draga mea. Tu...

De multe ori în zilele și noapțile ce aveau să vină, vorbea cu ea în închipuirea lui, redeșteptând amintiri din viața lor împreună și povestindu-i despre întâmplările de peste zi, simțindu-i prezența foarte aproape, întotdeauna atât de aproape, că o dată sau de două privise peste umăr așteptând s-o vadă acolo.

Așa am făcut în dimineața asta, Mariko, dar în locul tău era Buntaro, și, lângă el, Tsukku-san, amândoi holbându-se la mine. Eu aveam sabia, dar el avea arcul acela uriaș în mâini. Ehei, dragostea mea, mi-a trebuit tot curajul să merg spre ei și să-i întâmpin cum se cuvine. Priveai și tu? Ai fi fost mândră de mine, eram atât de calm, de samurai, de neclintit. El mi-a spus, foarte țeapăn, folosindu-l pe Tsukku-san ca tălmaci:

— Doamna Kiritsubo și doamna Sazuko mi-au spus cum ai apărut onoarea soției mele și pe a lor. Cum ai ferit-o de batjocură. Pe ea și pe ele. Îți mulțumesc, Anjin-san. Te rog, iartă-mi purtarea josnică de mai-înainte.

Îmi cer scuze și îți mulțumesc.

Apoi s-a înclinat spre mine și a plecat, iar eu aș fi vrut atât de mult ca tu să fii acolo, să știi că taina noastră e apărată și nimeni nu va afla nimic.

De multe ori Blackthorne privise peste umăr așteptându-se s-o vadă acolo, dar nu era niciodată și n-avea să fie vreodată, însă asta nu-l tulbura. Era alături de el pentru totdeauna și știa c-avea s-o iubească la bine și la rău, până la adânci bătrâneți. Ea se afla mereu la hotarul viselor lui. Acum visele acelea erau bune, foarte bune și, întrepătrunzându-se cu chipul ei, se iscau desene, planuri, galionul sculptat de sub bompres, vele, așezarea chilei, construcția corăbiei, și apoi, câtă bucurie, *Doamna* în întreaga ei alcătuire, cu toate pânzele sus, umflate de un vânt puternic din sud-vest, zburând ca o nălucă pe Canalul Mânecii cu vergile și fungile zbârnâind sub volta la babord și apoi "Toate pânzele sus! Gabierii, velele mari, rândunica și zburătorii!"

Va slăbi legăturile puțin câte puțin, canonada velelor schimbate pentru noua voltă și "Drept așa!" și fiecare bucățică de pânză îi va răspunde strigătului său, ca apoi, în cele din urmă, corabia sa, o doamnă de neasemuită frumusețe, să vireze puternic la babord pe lângă Beachy Head, spre Londra...

***

Toranaga ajunsese pe colina din apropierea taberei, înconjurat de oamenii săi. Vânase de-a lungul coastei și acum mergea către dealurile de deasupra satului, cu Kogo așezat pe mânășă. Mai erau încă două ceasuri până la apusul soarelui și nu voia să piardă vremea însorită, neștiind când avea să mai aibă din nou timp pentru vânatoare.

Ziua de azi a fost pentru mine, gândi. Mâine plec la război, dar ziua de azi mi-a folosit ca să-mi pun casa în ordine, prefăcându-mă că Kwanto și Izu sunt în siguranță, ca și succesiunea mea, și că am să mai apuc încă o iarnă iar la primăvară am să vânez în voie. Ah, azi a fost o zi foarte bună.

O ridicase în zbor de două ori pe Tetsu-ko și zborul ei fusese un vis, mai desăvârșit ca niciodată, nici chiar atunci când vânase cu Naga lângă Anjiro, acel plonjeu minunat de neuitat, cu care doborâse bătrânul fazan. Astăzi ea doborâse un cocor de câteva ori mai mare ca ea și se întorsese fără greș la momeală. Căinii găsiseră un fazan și el trimisese șoimița să se rotească în înălțimi, gata de atac. Apoi fazanul fusese stârnit și începuseră înălțările și coborârile, ce păruseră a ține o veșnicie, iar izbitura fusese o minunăție. Din nou Tetsu-ko venise la momeală și mâncase mândră pe pumnul lui.

Acum căuta un iepure. Îi trecuse prin cap că lui Anjin-san i-ar face plăcere niște carne. Deci, în loc să iprăvească mulțumit vânatoarea din ziua aceea, Toranaga hotărâse să vâneze pentru frigarea lui Anjin-san. Își iuți pasul, nevoind să dea greș.

Ariergarda lui îl duse pe lângă tabără, pe drumul ce se răsucea către creastă și el se simțea nespuse de mulțumit de întâmplările zilei.

Își plimbă privirea cercetătoare peste tabără, căutând primejdii, dar nu găsi nimic. Oamenii făceau instrucție cu arma – instrucția pe regimente și tragerile fuseseră oprite câtă vreme Tsukku-san se afla în preajmă – și asta îi plăcu. Cele douăzeci de tunuri salvate cu atâta grijă, zăceau deoparte, strălucind în soare, și-l zări în apropiere pe Blackthorne, așezat pe pământ cu picioarele încrucișate, așa cu ar fi stat așezat orice om normal, aplecat atent asupra unei mese joase. Dincolo de el se zărea epava și băgă de seamă că încă nu fusese clintită din loc și se întrebă cum avea s-o aducă Anjin-san pe țârm, dacă nu putea fi trasă.

Pentru că, Anjin-san, ai s-o aduci la țârm, își spuse Toranaga foarte sigur de asta.

O, da. Și ai să-ți construiești navă, iar eu am s-o distrug așa cum am distrus-o și pe cealaltă, sau am s-o dau creștinilor, ca pe-o trufanda, căci ei

sunt mai importanți pentru mine decât corăbiile tale, prietene, iartă-mă, și decât celelalte corăbii care așteaptă în țara ta. Compatrioții tăi or să mi le aducă, pe ele și tratatul cu regina ta, nu tu. Eu am nevoie de tine aici.

La vremea potrivită, Anjin-san, am să-ți spun de ce a trebuit să-ți ard corabia și atunci n-o să-ți mai pese, pentru că atunci ai să fii ocupat cu altele și ai să înțelegi că ceea ce ți-am spus a fost totuși adevărul; aveam de ales între corabie și viața ta. Am ales viața ta. A fost corect, *neh?* După aceea o să râdem împreună de "Voia Domnului". Oh, a fost ușor să pun în noaptea hotărâtă anume străji pe navă, oameni de încredere, cu poruncă să împrăștie din belșug pe punte, în taină, praf de pușcă, după ce-i spusese mai-nainte lui Naga – atunci când Omi îmi adusese știrea despre complotul lui Yabu – să așeze altfel schimburile, astfel ca straja următoare, de pe punte și de la țărm, să fie alcătuită doar din oameni din Izu, anume cei cizeci și trei de trădători. Apoi un singur *ninja* cu un amnar a ieșit din întunericul nopții, și nava ta a devenit o torță. Bineînțeles, nici Naga, nici Omi n-au cunoscut planul.

Atât de neplăcut, dar era atât de necesar, Anjin-san. Ți-am salvai viața la care țineai mai mult decât la corabie. De cincizeci de ori, sau poate mai mult, a trebuit să stau în cumpănă dacă să renunț la viața ta, dar, până acum, de fiecare dată am izbutit să ocolesc asta. Nădăjduiesc să pot face mereu asta. De ce? Azi este ziua adevărilor, *neh?* Răspunsul e: fiindcă mă faci să râd și am nevoie de un prieten. Nu îndrăznesc să-mi fac prieteni printre oamenii mei sau printre portughezi. Da, am să șoptesc în adâncurile unei fântâni la amiază – dar numai după ce m-am încredințat că sunt singur – că *am nevoie de un prieten*. Și de cunoștințele tale. Mariko-sama a avut din nou dreptate. Înainte să pleci vreau să știu tot ce știi tu. Ți-am spus că amândoi avem timp deajuns.

Vreau să știu cum navighează o corabie în jurul pământului și să înțeleg cum o insulă mică poate să înfrângă un imperiu uriaș. S-ar putea ca răspunsul să ne folosească în lupta cu China, *neh?* *Ofi, da, Taikō a avut dreptate în unele privințe.*

Prima oară când te-am văzut, am spus: "Nu există nici o scuză pentru răzvrătire" și tu ai răspuns: "Există una – dacă învingi!" Ah, Anjin-san, atunci ți-am legat soarta de a mea. Așa e. Totul e socotit drept, dacă învingi.

E o prostie să pierzi. De neiertat.

Tu n-ai să pierzi și ai să fii în siguranță și fericit pe întinsa ta feudă de la Anjiro, unde Mura, pescarul, o să vegheze asupra ta, ferindu-te de creștini și o să le dea mai departe informații false, după cum poruncesc eu. Cât de naiv e Tsukku-san să creadă că unul dintre oamenii mei, fie el și creștin, putea să-ți fure cărțile-pilot și să le dea în taină preoților fără știrea sau incuviințarea. Ah, Mura, mi-ai fost credincios treizeci de ani și mai bine, curând o să-ți primești răsplata! Ce-ar zice preoții dacă ar ști că numele tău adevărat e Akira Tonomoto, samurai, iscoadă la porunca mea, și totodată pescar, starostele satului și creștin? S-ar scăpa pe ei, *neh?*

Așa că nu-ți face griji, Anjin-san, mă îngrijesc eu de viitorul tău. Ești în mâini bune, puternice și, o, ce viitor ți-am pregătit!

— Am să fiu concubina barbarului, oh oh oh? se vaită Kiku cu voce tare.

— Da, peste o lună. Fujiko a incuviințat oficial. O mai spusese încă o dată lui Kiku și Gyoko, dându-i răbdător timp nefericitei fete să-și vină în fire. Și vei primi o mie de *koku* pe an după nașterea primului fiu al lui Anjin-san.

— Ah, o mie... Ce-ați spus?

El repetase promisiunea și adăugase mios:

— În definitiv, samuraiul e samurai și două săbii sunt două săbii, iar fiii lui vor fi samurai. El este *hatamoto*, unul dintre cei mai importanți vasali ai mei, amiral al tuturor navelor mele, un sfetnic apropiat, ba chiar prieten. *Neh?*

— Iertați-mă, dar Alteță...

— *Mai întâi* vei fi concubina lui.

— Iertați-mă, "mai întâi", Alteță?

— Poate c-ar trebui să fii soția lui. *Fujiko-san* mi-a spus că ea nu mai are de gând să se căsătorească niciodată, dar cred că el ar trebui să aibă o nevastă. De ce nu tu? Dacă îi plăci îndeajuns, și dacă îl poți face să se țină de construcția corăbiei... *Neh?* Da, cred că ar trebui să fii soția lui.

— Oh da oh da oh da!

Se aruncase de gâtul lui și-l binecuvântase, cerându-și iertare pentru nestăpânita lipsă de bună-cuviință, pentru că-l întrerupsese și nu-l ascultase supusă și-l părăsise plutind la patru pași desupra pământului când cu o clipă în urmă era gata să se arunce în cea mai apropiată prăpastie.

Ah, femeile, își zise Toranaga amuzat și foarte mulțumit. Acum are tot ce și-a dorit, Ghioko la fel – dacă nava va fi construită la timp și va fi – la fel și preoții, la fel și...

— Alteță!

Unul dintre hăitași arăta către un pâlț de tufișuri din marginea drumului. Trase de frâu și-l pregăti pe Kogo, slăbind curelușa care-l ținea legat de pumn.

— Acum, porunci cu voce scăzută.

Asmuțiră câinele.

Iepurele țâșni de sub tufiș spre alt adăpost și în aceeași clipă el slobozi pasărea. Cu puternice fâlfâiri de aripi aceasta se avântă în urmărire, ca o săgeată, ajungând din urmă animalul înspăimântat. Înaintea lor la o sută de pași peste vâlceaua vălurită era un lăstăriș încâlcit și iepurele sărea cu iuțeală nebunească încolo și înapoi încercând să-și afle scăparea acolo, cu Kogo pe urmele lui, tot mai aproape, cu gherele tăioase doar la câteva picioare deasupra pământului. Pasărea ajunse deasupra prăzii și izbi iar iepurele țipă se răsuci și țâșni înapoi cu Kogo încă pe urmele lui, scăpând un ik-ik-ik mânios pentru că dăduse greș. Iepurele se răsuci încă odată într-o ultimă cursă pentru adăpost și țipă când Kogo îl izbi din nou înșfăcându-l zdravăn cu ghearele de gât și cap ca apoi, netemătoare, să-și închise aripile și nestânjenită de zvârcolirile și răsucirile înebunite ale animalului, îi frânse fără efort gâtul. Un ultim țipăt. Kogo îi dădu drumul și se înalță în aer pentru o clipă, scuturându-și penele, aranjându-și-le cu o fluturare violentă a aripilor, apoi se așeză din nou pe trupul cald, tresăltând încă, înfigându-și încă odată ghearele în el. Abia atunci lăsă să-i scape strigătul ei de victorie și sâsâi de plăcere. Ochii ei se îndreptară către Toranaga.

Toranaga sosi la trap și descălecă, întinzându-i momeala. Ascultător, uliul își părăsi prada și, când omul ascunse cu iscusință momeala, se așeză pe pumnul înmănușat. Toranaga apucă curelușa, simțind, prin pielea întărită cu oțel a mânușii, strânsoarea ghearelor pe degetul arătător.

— Eiiii, bine făcut, frumoasa mea, spuse el, rasplătind-o cu o bucată din urechea iepurelui, pe care un hăitaș o tăiașe pentru el. Ia, desfată-te cu asta, dar nu prea mult, mai ai încă treabă de făcut.

Rânjind, hăitașul ridică iepurele.

— Stăpâne! Trebuie să aibă de trei-patru ori greutatea ei. Cel mai frumos de câteva săptămâni înapoi, *neh?*

— Da. Trimite-l în tabără, lui *Anjin-san*.

Toranaga sări iarăși în șa și le făcu semn celorlalți să-l urmeze mai departe după un alt vânat.

Da, lovitura ucigașă a fost bine dată, dar n-a avut nimic din înflăcărarea unei vânători cu un șoim peregrin. Un uliu este ceea ce este, o pasăre de pradă, un ucigaș, născut să ucidă orice mișcă, tot ce mișcă. Ca și tine, *Anjin-san*, *neh?*

Da, tu ești un uliu cu aripi scurte. Ah, dar *Mariko* a fost un peregrin.

Și-o amintea atât de limpede și își dorea mai presus de orice să nu fi

trebuie ca ea să pornească spre Osaka și în Nemărginire. Dar a trebuit, își spuse răbdător. Ostaticii trebuiau eliberați. Nu numai cei din casa mea, ci toți ceilalți. Acum am încă cincizeci de aliați care au trecut de partea mea în taină. Curajul și sacrificiul de sine, al tău și al doamnei Etsu, i-au unit i-au adus pe ei și pe cei din clanul Maeda de partea mea, iar prin ei, toată coasta de vest. Ishido trebuia făcut să-și scoată nasul din bârlogul lui de necucerit, regenții dezbinați, iar Ochiba și Kiyama aduși la mâna mea. Tu ai făcut toate astea, ba mai mult: mi-ai dat timp. Doar timpul făurește capcanele și oferă momeala.

O, Mariko-*chan*, cine s-ar fi gândit că o așchie de femeie ca tine, fiica lui Ju-*san* Kubo, vechiul meu rival, trădătorul trădătorilor, Akechi Jinsai, ar putea să facă atât de multe și să se răzbune atât de frumos și cu atâta demnitate pe Taikō, dușmanul și ucigașul tatălui tău. O singură izbitură înspăimântătoare, la fel ca Tetsu-ko, și ți-ai ucis prada, care era și prada mea.

Este atât de trist că nu mai ești. O asemenea credință merită o favoare specială.

Toranaga ajunsese pe creastă. Se opri și strigă să îi fie adusă Tetsu-ko. Îngrijitorul i-o luă pe Kogo și Toranaga mângâie femela de șoim pelerin, care se afla pentru ultima oară pe pumnul său, apoi îi scoase capșonul și-i dădu drumul în înaltul cerului. O privi cum urcă în spirală, sus, tot mai sus, căutând o pradă pe care el n-avea să i-o mai stârneasă niciodată. Libertatea lui Tetsu-ko este darul meu pentru tine, Mariko-*san*, îi vorbi în gând spiritului ei, privind șoimul ce se rotea mai sus, tot mai sus. Spre a-ți cinsti credința ta față de mine și supunerea-ți filială față de cea mai importantă lege a noastră: "Un fiu, sau o fiică, ce-și înțelege datoria nu-și poate afla odihna sub același cer cu ucigașul tatălui său, cât timp acesta e în viață".

— O, atât de înțelept, Alteță, spuse îngrijitorul de șoimi.

— Ce?

— Să-i dați drumul lui Tetsu-ko, s-o eliberați. Ultima oară când ați slobozit-o am crezut că n-o să se mai întoarcă, dar nu eram sigur. Ah, Alteță, sunteți cel mai mare șoimar din împărăție, cel mai bun, pentru că știți, fără îndoială, când să redați pasărea cerului.

Toranaga își îngădui o încruntare. Șoimarul, neînțelegând ce se întâmplase, păli, i-l dădu iute înapoi pe Kogo și se retrase în grabă.

Da, pentru Tetsu-ko venise vremea, gândi Toranaga posomorât, dar chiar și așa, ea era totuși un dar simbolic pentru spiritul lui Mariko și pentru calitatea răzbunării ei.

Dar cum rămâne cu toți fiii tuturor bărbaților pe care i-ai ucis?

Aste este altceva, toți bărbații aceia meritau să moară, își răspunse. Chiar și așa, tu ești întotdeauna precaut cu cel ce vine mai aproape de o bătaie de săgeată – e un lucru obișnuit. Observația îi plăcu lui Toranaga și hotărî s-o adauge în testamentul său.

Își miji încă odată ochii către cer și zări șoimița, care nu mai era a lui. Era o creatură de o imensă frumusețe, acolo sus, liberă, mai presus de toate lacrimile, înălțându-se fără efort. Apoi, o putere pe care el n-o mai putea controla o luă, o întoarse către nord și ea dispăru.

— O, Tetsu-ko, îți mulțumesc. Să ai multe fiice, spuse el și-și întoarse atenția către pământ.

Satul arăta îngrijit în soarele care cobora, Anjin-*san* era tot la masa lui, samurarii la instrucție, fumul se înălța din vetre. Dincolo de golf, cam la vreo douăzeci de *ri*, se află Yedo. La patruzeci de *ri* spre sud-est se găsea Anjiro. La două sute nouăzeci de *ri* spre vest era Osaka și, la nici treizeci de *ri* spre nord de ea, era Kyoto.

Acolo trebuie să se dea bătălia hotărâtoare, gândi el. Lângă capitală. Spre nord, prin apropiere de Gifu, sau Ogaki, sau Hashima, de-a curmezișul Marelui Drum de Nord, Nakasendo. Poate acolo unde drumul se-ntoarce spre sud, către capitală, lângă micul sat Sekigahara, în munți.

Undeva pe acolo. O, eu aș fi în siguranță ani de zile în spatele munților mei, dar asta e șansa pe care am așteptat-o: Ishido și-a descoperit gâtulejul.

Principala mea lovitură va fi de-a lungul Drumului de Nord și nu pe Tokaido, drumul de coastă, deși până atunci am să mă prefac că-mi schimb planul de cinczeci de ori. Fratele meu o să mi se alătore. O, da, cred că Zataki o să se convingă singur că Ishido l-a trădat pentru Kiyama. Fratele meu nu-i prost. Și-am să-mi țin jurământul solemn, s-o cer pe Ochiba pentru el. În timpul *acestei* bătălii, Kiyama o să treacă de partea mea, cred că așa o să facă, și, când o s-o facă, dacă o face, o să se arunce asupra dușmanului său de moarte, Onoshi. Asta va fi semnalul de atac pentru muschete; am să le întorc flancurile și am să înving, pentru că Ochiba, înțeleaptă, n-o să-l lase niciodată pe Moștenitor să iasă pe câmpul de luptă împotriva mea. Știe că, dac-ar face-o, aș fi forțat să-l omor, din păcate.

Toranaga începu să zâmbească doar pentru el. Când am să câștig, am să-i dau lui Kiyama toate pământurile lui Onoshi și am să-i propun să-l numesc pe Saruji moștenitorul său. În clipa când am să fiu Președintele noului Consiliu al Regenților, am să înfățișez propunerea de căsătorie a lui Zataki, doamnei Ochiba, care se va aprinde atât de tare din pricina neobrăzării lui, încât, spre a potoli pe Prima Doamnă a țării și pe Moștenitor, regenții vor trebui, cu regret, să-l invite pe fratele meu în Nemărginire. Cine să-i ia locul ca regent? Kasigi Omi. Kiyama va fi prada lui Omi... da, așa este înțelept și este atât de ușor, pentru că, fără îndoială că până atunci Kiyama, senior al tuturor creștinilor, o să se împăuneze cu religia lui. Edictele de Expulzare ale lui Taikō *sunt* încă legale, *neh?* Desigur că Omi și ceilalți au să spună: "Votez ca Edictele să fie aplicate". Și odată ce Kiyama s-a dus, n-o să mai fie nici un regent creștin, niciodată, și, cu răbdare, o să strângem tot mai tare lațul în jurul neroadei, dar primejdioasei dogme străine, care este o amenințare pentru Pământul Zeilor și pentru *wa*-ul nostru... prin urmare trebuie înlăturată. Noi, regenții, o să-i încurajăm pe compatrioții lui Anjin-*san* să preia negoțul de la portughezi. Cât de curând cu puțință, regenții vor porunci ca tot negoțul și toți străinii să se mărginească la Nagasaki, la o mică parte din Nagasaki, sub o pază foarte severă. Și o să ne închidem țara pentru totdeauna... pentru ei, și pentru muschetele lor și pentru otrăvurile lor.

Sunt atât de multe și minunate lucruri de făcut, o dată ce voi învinge, dacă voi învinge, când voi învinge. Noi suntem un popor foarte ușor de înțeles.

O să fie o epocă de aur. Ochiba și Moștenitorul au să țină o curte măreață în Osaka, iar, din când în când, noi o să ne închinăm în fața lor și-o să continuăm să ocârmuim în numele lui în afara castelului Osaka. Peste vreo trei ani Fiul Cerului o să mă invite să dizolv Consiliul și să devin *shōgun*, până la majoratul nepotul meu. Regenții au să stăruie să primesc și, cu greu, am să primesc. Într-un an sau doi, am să mă retrag fără mare ceremonie în favoarea lui Sudara și am să păstrez puterea, ca de obicei, fără să-mi dezlipesc privirea de pe castelul Osaka, iar, într-o zi, cei doi uzurpatori vor face o greșală și atunci s-a isprăvit cu ei, și cumva se va isprăvi și cu castelului Osaka, un vis într-un alt vis, iar adevăratul țel al Marelui Joc, care a început de îndată ce am putut gândi, care a devenit cu puțință în clipa în care a murit Taikō, *adev*ăratul țel va fi atins: *Shōgunat*-ul.

Pentru asta am luptat și asta am plănuțit toată viața. Eu singur sunt moștenitorul împărăției. Voi fi *shōgun*. Eu am întemeiat o dinastie.

Acum totul este cu puțință mulțumită lui Mariko-*san* și străinului barbar ivit din marea de la răsărit.

Mariko-*san*, a fost *karma* ta să mori acoperită de glorie și să trăiești veșnic. Anjin-*san*, prietene, e *karma* ta să nu părăsești niciodată acest pământ. A mea este să fiu *shōgun*.

Kogo, uliul, își fâlfâie aripile pe-ncheietura mâinii lui, se așeză mai bine și-l privi. Toranaga îi zâmbi. Nu eu am ales să fiu ceea ce sunt. E *karma*

În acel an, în zorii celei de a douăzeci și una zile a celei de a zecea luni, Luna Fără de Zei, marile armate se izbiră. S-a întâmplat în munți, lângă Sekigahara, pe Drumul de Nord, pe o vreme urâtă – ceață apoi lapoviță. Spre sfârșitul după-amiezii, Toranaga câștigase bătălia și începu măcelul. Au fost luate patruzeci de mii de capete.

Trei zile mai târziu Ishido fu prins viu iar Toranaga, amuzat, își aminti prezicerea și îl trimise în lanțuri la Osaka pentru a fi arătat mulțimii, poruncind unor eta să îngroape picioarele generalului Ishido adânc în pământ, lăsându-i numai capul afară, și să poftească trecătorii să taie cel mai faimos cap din împărăție cu un fierăstrău de bambus. Ishido agoniză trei zile și muri foarte bătrân.

CÂTEVA NOȚIUNI DESPRE ISTORIA JAPONIEI ÎN JURUL ANULUI 1600

Deși romanul de față nu este o lucrare cu caracter strict istoric, el se bazează pe fapte, personalități și date reale din istoria Japoniei, a căror cunoaștere – chiar și superficială – poate duce mult mai ușor la formarea unei imagini despre această parte a lumii și timpului.

În 1549 Oda Nobunaga¹, fiul unui mic daimyo care profitase de luptele interne dintre seniorii feudali pentru a-și mări domeniile, moștenește la numai 15 ani averea tatălui său. Doar câțiva ani i-au fost suficienți pentru a deveni stăpânul a numeroase provincii, iar faima lui de om curajos și energic a crescut atât de mult, încât Împăratul Ogimachi trimite un mesager, invitându-l să restabilească ordinea în Imperiu. Nobunaga a acceptat această sarcină dificilă.

După ce îi învinge pe cei mai turbulenți dintre daimyo și ia în stăpânire posesiunile altora, îl învinge și pe ultimul, Shōgunul *Ōkōhaga*, și ia frâiele conducerii, începând să reconstruiască țara din ruinele la care ajunsese în urma atâtor războaie interne. Numai că, în 1582, un vasal trădător – Akechi Jinsai – care îi datora multe, îl asasinează, întrerupând astfel munca pe care acesta o începuse.

Puterea cade în mâinile unui soldat – Hideyoshi² – care, prin inteligență și victoriile sale, se ridicase la cel mai înalt rang, de general, în armata lui Nobunaga. Hideyoshi i-a îndepărtat pe fiii fostului său stăpân și, simțind că nu va putea să ceară pentru el titlul de Shōgun din cauza originii modeste, îl forțează pe Împărat să-i confere cel mai înalt titlu al ierarhiei civile – cel de Kwampaku. El a continuat munca de pacificare începută de Nobunaga și a triumfat asupra tuturor rebelilor daimyo.

Ajungând la apogeul onoarei și puterii, este atât de orbit de mărire încât se gândi să-și întindă puterea în Coreea și China. Campania lui, deși plină de succese la început, nu a întârziat să se dovedească a fi un dezastru. În ultimele sale clipe de viață și-a dat seama de greșală. În 1598, pe patul de moarte, ultimele sale gânduri au fost îndreptate către trupele decimate în lupte și la suferințele de tot felul pe care acestea le înduraseră.

Hideyoshi l-a încredințat pe fiul său – Hideyori – celor cinci cei mai mari daimyo din Imperiu, reuniți sub forma unui consiliu de tutori. Printre aceștia era și unul pentru care o poziție secundă nu era de ajuns:

---

1 Personajul Goroda

2 Personajul *Nakamura-Taikō*

Tokugawa Ieyasu³ (1542-1616) un descendent al familiei Minamoto⁴. Când în 1590 i se încredințează conducerea celor opt mari provincii din Kwanto, el alege micul port Edo⁵, în provincia Mushashi, pentru a-și construi noul său castel. După moartea lui Hideyoshi, el se separă foarte curând de ceilalți membri ai consiliului tutorilor, rămași credincioși jurământului făcut pentru a nu amesteca istoria cu literatura și începe lupta împotriva lor. Estul era la un pas de a porni lupta împotriva vestului; și, din nou, Estul învinge, când, pe câmpiile din jurul localității Sekigahara (Mino), câștigă supremația ce urma să dureze două secole și jumătate.

Ieyasu obține titlul de Shōgun la trei ani după victoria sa (1603) și astfel a început linia Tokugawa care ajunge să posede o autoritate nemaicunoscută de nimeni până atunci. Doi ani mai târziu, el cedează Shōgunatul în favoarea fiului său, se retrage la Sumpu, iar înainte de moarte are consolarea de a vedea dezvoltându-se în Osaka linia Hideyoshi (1615). Din acel moment puterea se afla în siguranță în mâinile familiei lui.

Succesorii lui imediați – Hidetaka (1605-1623) și Iemitsu (1623-1651) îi continuă opera și întăresc regulile de fier pe care el le impusese în Imperiu: ruperea relațiilor cu țările străine, închiderea tuturor porturilor pentru comerțul cu străinii, cu excepția olandezilor și chinezilor, care aveau acces doar în portul Yokohama în apropiere de Edo (actualul Tokyo), persecuțiile atroce împotriva creștinilor, legi aspre față de învățăturile confucianiste.

Timp de două sute de ani fiecare daimyo, samurai sau om de rând a dus această povară fără să comenteze, ceea ce a stabilizat situația în Imperiu și pacea pentru mulți ani.

Ultimul Shōgun Tokugawa, aflat într-o situație critică, este obligat să cedeze puterea Împăratului care, în 1868 a început restaurația Meiji.

WILL ADAMS⁶ (+ 1620). Pilot englez pe nava olandeză "Erasmus" care a eșuat pe țărnișele din Bunyo în aprilie 1600. Este luat prizonier și dus la Osaka, unde îl întâlnește pe Ieyasu, în luna următoare, și este angajat să construiască mai multe vase mici (schooners) dintre care unul – "Santa Bonaventura" – va face o călătorie până în Mexic în 1620. Se implică, de asemenea, în numeroase tranzacții comerciale cu olandezii și englezii în ceea ce privește fabricile pe care aceștia le aveau la Hirado. Nu i s-a permis niciodată să se întoarcă în țara sa natală. Se căsătorește cu o japoneză și moare la Hemi, în apropiere de actualul port Yokosuka. Japonezii i-au dat numele de Anjin (pilotul), iar mormântul său se numește Anjin-zuka. O stradă din Edo (Tokyo) îi poartă numele (Anjin-cho).

---

3 Personajul Toranaga

4 Minowara

5 Yedo

6 Personajul John Blackthorne